

A

Phryn. 56

In libris Hugonis Deckert.

~~1878~~ 89134

G

BIBLIOPOLIS
F. Jacobs.

PHRYNICHII

ECLOGÆ

Ag. Bil. Elsay: 80023

NOMINUM ET VERBORUM ATTICORUM,

CUM VERSIONE LATINA PETRI JOANNIS
NUNNESII ET EJUSDEM AC DAVIDIS
HOESCHELII NOTIS:

UT ET

NOTIS JOSEPHI SCALIGERI IN PHRYNICHUM
ET NUNNESII NOTAS.

CURANTE

JOANNE CORNELIO DE PAUW,

QUI NOTAS QUOQUE SUAS ADDIDIT.

ΠΑΝ/ΜΙΟΝ ΙΩΑΝΝΙΝΟΝ
ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΣΧΟΛΗ
ΛΟΓΑ. ΚΛΑΣΣ. ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΑΙ ΑΡΧΑΙΑΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

TRAJECTI AD RHENUM
Apud JOANNEM. EVELT.
MDCCLXXIX.

L 7 3 9

L E C T O R I.

Rarus est Phrynichi Libellus de Dictionibus Atticis cum Nunnescii & Hoeschelii Notis: Rarissimæ sunt Scaligeri Notæ in Phrynichum & Notas Nunnescii. Inde est, quod cum constituerim Græcos Scriptores minus obvios prelo iterum submittere, ut qui antea a paucis legebantur, mox ab omnibus legi possent; ad ea etiam edenda non gravate accesserim. Primus, qui Phrynichum in lucem protraxit, fuit Zacharias Calliergus, usus Codice non malo, sed minus locupleti, quam postea usus fuit Nunnescius: qui sane fallitur, cum ista Calliergi pro Epitoma habuit; ac si ea, quæ ex Libro suo edebat, Phrynichi Eclogas exhibere possent integras. Nam qui leviter modo & hæc & illa considerat, videbit statim a Calliergo data non magis pro Epitoma habenda esse, quam data a Nunnescio: Liber Nunnescii, ut dixi, plura continuit, & in eo quædam, quæ sane opus integrius referunt; sed talia etiam in Libro Calliergi, ut quisque videt: Quare una est utriusque Editionis indoles, & Epitoma non magis hæc, quam illa. Calliergus Alphabeti ordine Phrynichum edidit serie continua; quem in duos Libros divisum cum tertii initio promiscue edidit Nunnescius: Iste ordo Alphabeticus sitne a Calliergo, an a Calliergi Libro, incertum est: quanquam ubi ad ea attendo, quæ ad V. Ηρακλέα, Αὐτότροφος, Ζύτραν, Οδηποτῶν, Φιλόλογος noto, inclinatur animus ut eum a Calliergo esse suspicer. Illud certum, Librum Nunnescii satis negligenter concinnatum esse:

P R Æ F A T I O.

se: Nam & Libri tertii initium continet, quæ duobus Libris præcedentibus jam dicta erant, & in ipsis illis duobus præcedentibus extant etiam, quæ male geminantur: Vide, quæ ad V. Βασίλισσαν & V. Γελάσιμον scribo. Unde non inepte colligi potest, & ea, quæ Calliergus, & ea, quæ Nunnesius dedit, excerpta esse ex integro opere, quæ vel paucius, vel copiosius descripta sunt: Auctor, qui ipse opus suum condit, fatuus esset, si in eo ita se gereret. Quin & Liber primus ita finitur, ut ipsa confusio statim sese prodatur, & non Auctorem, sed Excerptorem & quidem minus accuratum, nobis demonstraret. Verba Phrynichi paucis additamentis excerptis, ubique retenta esse credo, neque incongruum proinde est, quod ad V. Εντέχνης noto: ipsaque additamenta accessisse eo probabilius, quo de Excerptore sumus magis certi. De eo etiam non dubitandum, quin multa in Libro Calliergi rectius scripta fuerint, quam in Libro Nunnesii; idque aperte evincunt ea, quæ in Notis ad loca singula monuimus: Accurate scilicet Editionem Calliergi cum Editione Nunnesii contulimus, diversitatesque omnes exacte adeo notavimus, ut in hac Editione nostra illam Calliergi dederimus simul, nihilque in ea restet, quod jure desiderare possis: Id autem cum facere etiam debuisset Nunnesius, perperam ab eo neglectum est, eoque evenit, ut in locis quibusdam male cespitaverit, quæ inoffenso pede facile transire potuisset, si Calliergi Editionem consuluisset. Notas quod attinet, eas scripsimus breves, quia Aliorum editæ jam sunt satis proluxæ; neque disputationes instituimus verbosas cum Phrynicho de vocibus singulis: Nam quid illis proficiamus contra Nasutulum, qui ut alios non commemorem, Menandrum Atticis credidit imperitum, & pro Auctore habuit minime bono? Committendi sunt illi Grammaticastri Genio suo irato, & qui Diis faventioribus nati sunt, istis contemptis sequi debent Auctores antiquos, qui Lingua patria scripserunt apte & concinne,
scr-

P R Æ F A T I O.

servata ubique Linguæ Analogia: Hoc dictum sit breviter, cum longe plurima, ut nemo nescit, ea de re dici possent. Atque hic finem Præfationi imponere possem; sed agendum mihi est iterum cum Orbiliolo Amstelædamensi, qui anno præterito tandem Librum in me edidit talem, qualem ab improbo & deliro Grammatico exspectabam. Videamus ea, quæ sunt alicujus momenti, breviter & animo vultuque sereno: Indignus enim est homullus, cui vel ego, vel alius quisquam succenseat paulo generosior. Scis Magistellulum edixisse publice, *se post Deliaca DOCUMENTIS CERTISSIMIS COMMONSTRATURUM, Autorem Versionis Epigrammatis Græci ad Sapphus res facientis, & Scriptorem Epistolæ de etate Codicis Philæ, NON ESSE EUM, quem Joan. Corn. Paauw in Aristæneti Epistolarum præfatione TEMERE ET MALIGNE COMMINSICITUR.* Idne præstitit tandem in Vanno & Vanni Epilogo? Dicant audacter & vere: Ea, quæ probanda in se susceperat, non modo non probavit, sed etiam probare ne quidem potuit: Id luce meridiana clarius constat ex Theophrastea præfatione mea. Et quid igitur videtur, Lector? An non meretur Grammaticaster, ut ab omnibus honestis & probis habeatur pro pessimo Sycophanta, & perpetua notatus infamia inter improbos & intestabiles oberret? *Scriptorem Epistolæ temere & maligne comminisci, facinus est atrox: id mihi objecit publice; id documentis certissimis se probaturum spondit publice: Quam temere, quam maligne, una Vlamingii Epistola evidentissime probat: Æquissimum igitur, ut saltem poenam subcat improbus, quam mitiora Legum decreta in ejusmodi Sycophantas statuunt. Quæ de literis datis ad me & Clericum scribit, nunc nova non videbuntur cuiquam: Qui nec honestatem, nec humanitatem norunt, ita loqui, ita agere solent. Inter officia, quibus me obstrinxerit misellus, illud commemorat pag. 7. Vanni: Obtuleram quoque collationem ejusdem Poëtæ (Anacreontis) a me ad antiquissimam & fere unicum membranam Vaticanam*

P R Æ F A T I O.

*institutam: indicaramque multas J. Barnesio & aliis incognitas lectio-
nes in ea observatas. quam tamen Pavum, ut librariorum solummodo
aberrationes continentem, temere sprevisse suo loco adparebit. Quam
honeste & vere, apparet ex his verbis Epistolæ Orbilii, quam
post missum Anacreontis exemplar ab eo accipi: Gratias habeo
pro munere museo. Si prævidere potuissem te collationem Vaticanam
adeo mutilam possidere, vel si me de talibus auxiliis compellasses, que-
dam in commune conferre potuissem. Quid ais, Lector? Potuitne
turpius mentiri Sycophanta? Atque hoc mendacium ejus manife-
stum noto lubens, ut videas, quid reliquis hominis pessimi nar-
ratiunculis tribuendum sit: quæ ut nihil acerbius dicam, nunc
sane omnes tibi falsi suspectæ esse debent, nisi probationes acce-
dant perspicuæ & indubitata: Id ratio suadet, & æquitas postu-
lat: Sic eas refellere non necesse. Unum illud verbo monendum:
In præfatione Theophrastica scripsi, Orbilium id artibus sibi inge-
nitis effecisse, ut oratio, in funere Clerici a Wettsteinio habita, de-
scripta fere typis, suppressa & strangulata sit, ne laudes Viri defun-
cti, quas pauci Amstelædami audiverant, omnes ubique legrent. Id
merum mendacium, mera calumnia est, si improbum audias in Van-
ni Epilogo pag. 635. Alio plane, inquit, spectavit: & quodcunque
illius Sermonis argumentum fuisset, eadem acta fuissent. Cur illud
alio non explicuit, & quo spectavit verbis perspicuis non dixit?
Sic de mendacio & calumnia judicare potuisses, Lector. Quæ
acta sunt, scio, & cujus rogatu acta sunt: Ea autem faciunt, ut
credam, alio non spectasse revera, quam quo spectasse scripsi. Pro-
gredior ad Epigramma Anonymi in Sapphonem, cujus facies nunc
plane mutata est, & in quo pro ineptiis nunc summam elegantiam
quærit Orbiliolas. Pag. 39. Vanni scribit homo: Musas hic lo-
qui & Sapphonem dormientem induci, quisque ad lectionem primam
perspicit, & sic ego & Cl. Wolfius accepimus. Ne credas, Lector:
Sic de Mōra in Versu primo non cogitasset, & in Appendice
μᾶδες saltem de vitio habuisset suspectum. pag. 25. legimus, quod*

CON-

P R Æ F A T I O.

confirmat me non adeo absurde coniecisse hic ab Auctore inscriptionis & appendixis lectum fuisse Μοῖσα pro Μοῖρα, quamvis ego, ut patet, probavi semper Μοῖρα: cum hæc vocabula centies a Librariis commutata sint; & ALIOQUIN NON ADPAREAT UNDE INSCRIPTIO ET APPENDIX FINGI POTUERINT. Nam in TOTO EPIGRAMMATE NIHIL DE MUSIS, UT HODIE EXSTAT, MEMORATUR, & ab ipso Auctore appendix & inscriptio profectæ esse mecum Pavoni non videntur. circa quam tamen suspicionem quoque οὐκ ἄρτια βάζει. Si inscriptio & appendix fictæ sint ex Μοῖσα, nihil in illis, quod ad Musas loquentes pertinere possit; & is qui inscriptionem & appendixem ex Μοῖσα finxit, de Musis loquentibus cogitare non potuit: id enim prohibebat omnino Μοῖσα in ipso Epigrammate extans. Retento autem Μοῖρα, in toto Epigrammate, inquit Orbilius, nihil de Musis memoratur: Et unde igitur perspicacissimus Magistellus produxit Musas loquentes, quas ex inscriptione & appendice, prout eas intellexit, producere non potuit? Hic hominem mendacissimum aperte tenemus, qui Musas in Epigrammate loqui tunc primum scivit, quum inscriptionem a me recte explicatam vidit: De illis loquentibus antea ne somniavit quidem, & ἐν αἰμίῳ ex hypothefi sua non potuit alio referre melius, quam ad ipsos Græcos: qui scilicet loquebantur in Epigrammate, non Musæ. Nugas, quas de inscriptione Epigrammatis effudit barbatulus, mitto: Illud perridiculum est & sane notandum, quod Εἰς Σαπφῶν κοιμωμένην, ἢ Εἰς Μυσῶν hic probasset eo, quo explicui, sensu, improbet vero Εἰς Σαπφῶν ἢ Εἰς Μυσῶν, κοιμωμένην: ac si ista positio vocum differentiam induceret, & tale Hyperbaton, si Hyperbaton sit, tolerari posset nullo modo: Alia magis implicita occurrunt sæpe apud ipsos politiores, quæ enodanda, non improbanda, si sapiamus. Inscriptio porro sine dubio vel ab ipso Auctore est, vel ad illam ipsius Auctoris accommodata fuit ab alio: Appendix vero mihi videtur alterius, hominis recentioris & ineptuli, cui ego absque ullo metu tribuere audeo Μοῖσ' ἑμαθον δ' εὖ, ὅς.

P R Æ F A T I O.

ὅς μοι ἐνύπνιον ἤλθεν ὄνειρος : Sic de his ἀρτία βάζω, & missis ineptiis scribo, quæ nemo improbabit, cui sanum est sinciput. Οὐκ ἄρα σοὶ γε ὀλίγον ἐπὶ κλέος ὤπασε Μοῖρα Ἡματα, τῷ πρῶτον φῶς ἴδες αἰετίς. Solæcum dixi Ἡματα, τῷ : id ita explicat Orbilius, ac si voluissem ἥματα, τοῖς : Hominem ineptiorem non novi : qui pro ἥματι, τῷ ita ut hic legitur in Libris, scribit ἥματα, τῷ, eum pro lectione bona dare lectionem Solæcam, tunc dixi & nunc dico. Quid autem Magistellulus? ἥματα, τῷ Solæcum esse negat, & τῷ pro ῶ, ἐν ῶ χρόνῳ positum esse scribit advocato Bosio : Perquam stolide & inepte : An quod bonum est alibi, bonum quoque est hic? Ostendat Orbiliolus locum, ubi præcedente temporis nota & ipso ἥματι, ita subaudiatur & subaudiri possit χρόνῳ : sic in admittenda Ellipsi non erimus difficiles : quam nunc absque ullo iudicio allegans, errorem errore pueriliter cumulat. ἐπὶ κλέος. Hoc rectum : alterum ἐτι κλέος ineptum & pravum : Quis οὐκ ἐτι σοὶ vertat Græce doctus non aliis, sed etiam tibi? Nemo, nemo : Sic tamén Orbilio!us, qui ut commentum insulsum statuminet, encomium hoc in peplo aliorum Epigrammatum in Poetas collocatum suspicatur, ut revera medium invenitur inter Epigramma in Alcæum & alterum in Homerum, & inde vim istam vocis ἐτι accersit : Stulte & ridicule : Nam ubi ita connectuntur Epigrammata? ubi particula ἐτι ita ἀπλῶς a persona ad personam transitur? Nullibi, nullibi certe. Lepidum vero, quod ex ipso ordine sequitur : Præcedit, ut ipse Orbilio!us monet, Epigramma istud in Alcæum, Ἀλκαίης τάφος οὗτος, ὃν ἔκτανεν ἡ πλατύφυλλος Τιμωρὸς μοιχῶν γῆς θυγάτηρ ῥάφανος : quod scilicet egregium Poetæ continet encomium, & cui proinde alterum hoc Epigramma in Poetiam cum connectente ἐτι perbelle subicitur. Quid ais? Nonne cum deliris sapiunt, qui talia conscribillant caperata fronte? Aliud : ἥματα οὐκ ὀλίγονα ἐπὶ κλέος ὤπασε, quod ego jure improbavi, Grammaticaster explicat *videturam semper gloriam tribuit* : Vidistine ineptius, ubi vim præpositionis ἐπὶ tentent ipsi pueri? At mox sub-

P R Æ F A T I O.

subjungit, *sed minus placet propter ambiguum sententiam, qua & possit his versibus indicari, videri longam vitam futuram Sapphoni: cum de ejus longævitate mihi non constet: imo contrarium fiat verisimile.* Una & sola est verborum sententia, quam ambiguum vocat Magistellus post alteram commentitiam: Hoc ridiculum profecto. Sed magis, imo maxime ridiculum, quod sequitur, *Quicquid sit, nihil hic a me peccatum, & semper Poëta Græcus dicit, quod Latinus vates, qui cecinit, Quem tu Melpomene &c.* Nam quid hic Musa, quid hic Melpomene, ubi Μοῦσα in Græcis explicat? Scilicet cum hæc scriberet, plane iterum deliravit miser, & quid scriberet, nescivit ipse: Apparet etiam ex comparatione; de qua notula sequenti.

ὤπασε Μοῦσα. Hoc optimum: ὠπασε Μοῦσα pessimum: Nam Parcarum munia nemo unquam tribuit Musis. Id tamen comparat Orbiliolus cum istis Horatianis, *Quem tu, Melpomene, semel Nascentem placido lumine videris, Illum non labor Isthmius Clarabit pugilem; non &c.* Quid censes, Lector? Nonne in comparando est perquam facetus? tibi sane, ut mihi, ista videbuntur longe dissimillima. Sed cum manu mollicula ista pingeret Magistellus, non erat, ut dixi, apud se. Versu tertio κείσιν ἀφθιτον, quod in Libris est, non muto. Poëta sine *judicio* infans est, & κείσιν in Poëtria absque dubio laudare potuit Epigrammatis Auctor: ἀφθιτον est *incorruptum, integrum*, ut ἀφθαρτον: Glossæ Labbæi, ἀφθαρτος, *incorruptus, inviolatus.* ἀφθαρτα, *inlibata, intemerata.* φθίω, φθέω, φθείρω, non differunt, & hic in ἀφθιτον, ut mox in φάμας ἠπεδανὰ, Sermonis proprietatem & Analogiam secutus est Auctor: Qui talia mutant, vel suspecta habent, eo ipso ostendunt, se in Linguæ Græcæ cognitione parum profecisse. Orbilius in Vanni Epilogo pro κείσιν reponit ῥῆσις: quod nemo paulo cruditor probabit: Nam ῥῆσις, *dictum, sententia*, in numero singulo pro *carminibus*, revera ineptit, & sequens μέλψαι aperte respuit. Antea in Vanno cum amico conjecerat κροῦσις: quod æque bonum: Nam κροῦσις est citharæ

**

ræ

P R Æ F A T I O.

ra pulsatio, & nihil aliud: ea autem non convenit hic, quia pro
 Poëtria sic habebimus Musicam; pro ea, quæ carmina paugit &
 canit, eam, quæ citharam pulsat & modos Musicos edit solos:
 aperte contra mentem & scopum Poëtæ, qui sine dubio Sappho-
 nem laudare voluit propter ipsa carmina, non propter modos Ly-
 ricos, ut ex sequenti *Μέλψαι* evidenter etiam constat. Apud Plu-
 tarchum de *Μουσικῃ*, *ἡ κρούσιν* & *ἡ μέλος* ita distinguuntur, ut
κατὰ κρούσιν modos Lyricos habeat solos, *κατὰ μέλος* præter modos
 Lyricos etiam cantum: Ista distinctio quoque docet, quam alie-
 na ab hoc loco sit *κρούσις*, quæ cantum excludit omnem. Adhæc
κρούσιν ἀφθιτον, *pulsationem æternam*, per se male sonat, & si
 paulo diligentius attendamus, utrumque, & *ῥῆσιν ἀφθιτον* & *κρού-*
σιν ἀφθιτον, nimium dicit ante *Μέλψαι δ' ἐν πάντεσσιν* &c: quia
 id omne complectitur, quod istis dicitur; & si *ῥῆσιν ἀφθιτον*,
κρούσιν ἀφθιτον haberet Sappho, non posset non *Μέλψαι δ' αἰείδιμος*
ἐν πάντεσσιν &c: id certum & perspicuum: Nostrium *κρίσιν ἀφθια-*
τον frugalius, & ita comparatum ut alia commode sequan-
 tur. *ἐνεύσαμεν*, quod pro *ἐν οὔμεν* & *ἐνοῦ μὲν* substituit Orbi-
 liolus, dignum est Morbonia: Nam sic ineptissime transitur a
 Parca dante ad Musas annuentes, & tota sententia pessime turba-
 tur: *Οὐκ ἄρα σοὶ γε ὀλίγον ἐπι κλέος ὤπασε Μοῖρα, Σαπφοῖ, σοὶ γὰρ*
κρούσιν vel *ῥῆσιν ἐνεύσαμεν ἀφθιτον εἶναι*: Quis ita locutus est un-
 quam, & in reddenda ratione ita commutavit unquam personas?
 Nemo sane, nemo. Recte nos, *Σαπφοῖ, σοὶ γὰρ ἐνεῖμεν τὴν κρίσιν*
ἀφθιτον εἶναι: *Σὺν δὲ πατὴρ* &c: Sic enim post *Μοῖρα ὤπασε*, *ἐνεῖμεν*
 de Parca, & *νεῦσεν* de Jove sequuntur appositissime, nihilque est,
 quod sententiæ verborumque ordini officiat. Quæ Magistellulus
 garrit de Versu & transpositione vocum, non moror: Versus
 duriores sunt plurimi, & transposita in Libris occurrunt pas-
 sim. Pro *εἶμεν* rescripti *εἶναι* vel *εἶμεν*: Id mirum in modum
 displicet Grammaticastro, quia *εἶμεν* Doricum est purum putum.
 Quis credat? Doros in modis infinitis non ferebant literam *ιῶτα*:
id.

id Grammatici testantur uno ore, & nemo paulo eruditior nescit: unde igitur Doricum εἶμεν? Dicam: Libri sunt membranacci, in quibus εἶμεν & εἶμες pro ἤμεν & ἤμες reperitur: inde Dorismus ille novus. Rideo, & rideo apertis labiis: Nam si Libri, quos nunc habemus ab Amanuensibus descriptos, Dialectorum fines regere possint, de earum latifundiis actum est, & omnia in posterum incerta erunt & vaga. Sibi igitur habeat Orbiliolus charissimum illud εἶμεν, quod ego non probabo, etiamsi Libros mihi producat centenos, quia Dorismi indoles obstat, & Antiqui Grammatici contrarium asserunt, nec in eorum Scriptis quicquam tale reperitur. εἰ & η millies confusa sunt: isti confusione ego adscribo εἶμεν & εἶμες pro ἤμεν & ἤμες, neque interpolatis & corruptis utor. Unde vero rescivit Miser, Dorice conscriptum esse Epigramma, in quo tot Dialectus communis, quam Dialectus Doricæ sunt vestigia? Ego rem in medio reliqui, ideoque τὴν ex Libris retinui.

De ἐρισφάραγος verbum. ἐρισμάραγος pro ἐρισφάραγος Orbilio non adscripsi: id probat *corrigitur*, quo usus sum: ἐρισφάραγος autem & collo elato prætulī, quia id melius convenit nutui, qui capite peragitur, quam ἐρισμάραγος, ipseque nutus eo signatior, quo collum est prolixius. *Collum procerum* laudant Veteres. Notissima sunt verba Homeri Iliad. A. Εἶδ' ἄγε, τοὶ ΚΕΦΑΛΗ κατανεύσομαι, ὄφρα πεποίθης. & Οὐδ' ἀτελεύτητόν γ', ὅ,τι κεν ΚΕΦΑΛΗ κατανεύσω. quibus subjicitur, Η, ἢ κυανέησιν ἐπ' ΟΦΡΥΣΙ νεῦσε Κρονίων, Ἀμβρόσια δ' ἄρα ΧΑΙΤΑΙ ΕΠΕΡΡΩΣΑΝΤΟ ἄνακτος, Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο. ΜΕΓΑΝ δ' ΕΛΕΛΙΞΕΝ ΟΛΥΜΠΟΝ. Neque ignota sunt illa Aristotelis in Physiognom. Οἷς τράχηλος παχὺς ἢ πλέως, θυμοειδεῖς ἀναφέρεται ἐπὶ τοὺς θυμοειδεῖς ταύρας. Οἷς δὲ εὐμεγέθης μὴ ἄγαν παχὺς, μεγαλόψυχοι ἀναφέρεται ἐπὶ τὰς λέοντας. Οἷς λεπτός, μακρὸς, δειλοί ἀναφέρεται ἐπὶ τὰς ελάφους. Notissimum quoque illud Philostrati in Heroicis, τὸ δὲ λῆμα ἔστι Ἀχιλλέως δηλοῦσθαι φησὶ ἢ πρὸς ἔστι ἀνύχενος εἶναι γὰρ δὴ ὀρθόν, ἢ ἀνεσηκότεν. Ea aliaque gemella ante oculos habens, præcedentia ista de nutu & voce ἐρισφάραγος scripsi; Recte sine dubio

& decore: At vile Lector, quot deliramenta inde enata sint Orbiliolo. Ego ea referre nolo, ne tempus male perdam: tu lege, & ride. Unum tamen non possum, quin adscribam: Paulo enim occultius, & longe facetissimum est. De cane legitur apud Calabrum Lib. 14. V. 282. ἐὼν σπαργεῦσα γάλακτι: ubi cum Dausquejus scripturiret σφαργεῦσα pro σπα.γεῦσα, dixi σπαργεῖν ἔσπαργαῖν magis trita esse ἔσ nota, quam σφαργεῖν: eo nempe sensu, de mammis lacte distentis: quod cum apertissimum sit, delirans Magistellulus istis meis allevit hæc bella: *At, Pavo, si vox σφαργεῖν tibi inter minus nota, quidquamne te in Græcis scire credemus? vox enim passim obvia ἔσ notissima. pro qua Theocr. Idyl. XVII. 94. ἀσφαργεῖν de armorum sono habet. Mammæ scilicet strepentes & sonoras novit Polyhistor, easque cum peregre abesset, tractavit, credo, aliquoties: Utinam locum designaret! multi eo contendrent, opinor, ut sonum istum prodigiosum auribus acciperent.*

Versu quinto. μέλψαι δ' ἐν πάντεσσιν. Dixi homullum rogantem, *Quid sibi vult μέλψαι? an posuit pro μέλψε, ἔσ id pro μέλψη?* ignorasse imperativum perquam notum: id negat ille, scribens pag 34. *Solemus ita de locis corruptis loqui, ut tu ipse Pavo, qui bene scribendi ἔσ.* Corruptum scilicet est μέλψαι, & de ejus intellectu aliquis paulo humanior dubitare potest, præsertim si Musas loquentes in Epigrammate sibi observaverit: Nihil stultius aut impudentius unquam vidi. Pergit tamen pag. 35. *At Græci sermonis non ignaro lectori omnino hic requiri futurum sedebit, nec ullum locum habere posse imperativum. futura enim in utraque lingua sæpe quidem pro imperativis: at non imperativi pro futuris ponuntur: quod si pergat pugnare laudatus Cloacius Verus pro suo imperativo, novus tertiusque candidatus suffragium meum feret, nempe Aoristus infinitivi activi: cui forte ἔσ ipse favisset, si magis novisset, quam infinitivum εἶμεν ab εἶμι. nam hic infinitivus posset obtinere locum imperativi Pavonini. Sed omnino nego imperativo locum hic esse. series sententiæ futurum requirit.* Quis talia

P R Æ F A T I O.

ralia legens, a cachinnis absteineat? Ita cornicari solent Magistelluli, cum velum vitreum ignorantiae suae prætendunt. M . . .

μάθεις, θεός μοι ἐνύπνιον ἤλθεν ὄνειρος. Scribendum esse ἔμαθον, certius est certo: θεός ineptit, & Musis loquentibus regei non potest: ὅς μοι ἐνύπνιον ἤλθεν ὄνειρος apertum est & bonum. Qui nugas amat, de his etiam Orbiliolum legat pag. 59. Vanni. Et hæc iterum de Epigrammate isto: De aliis Epigrammatibus, quæ in Vanno adducit Pædagogus, agemus alias opportunius. Perigamus: ἀλέντων ab ἀλίσκω deducens, errorem infantilem commisisse videor Orbilio: *Vann. pag. 61.* Ineptit Magistellulus: Harpocraton in Lexico, Νεαλῆς, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοτέλους, ἐπιγνήσιος. ὁ νεωστὶ ἐαλωκῶς ἔτις ἐλέγετο καὶ μεταφορᾶν τ' ἀπὸ τ' ἰχθύων. Etymolog. M. Νεαλῆς, ὁ νεωστὶ ἐαλωκῶς ἰχθύς. Eustathius ad οὐδ' ἄλλα δοίης Homeri Odyss. P. λέγουσι δὲ τινες πῶς τ' ἄλλα, καὶ νεαλῆς τὸ ἀλοὶ νεωστὶ πεπασμένον. οἱ δὲ γε πῶς προσφάτις καὶ νεαρῆ καὶ νεαλῆς γράψαντες, καὶ ἕτεροῦν τι τὸ νεαλῆς οἶδασι. πρόσφατον μὲν κρείας φάμενοι, πῶς τ' τὸ φάσαι ἤγαν φονεῦσαι, ἔθεν καὶ φάσανον. νεαρὸν δὲ ὕδωρ, ἔ ἀρύνειν ἐγκειμένε τῇ λίξει. νεαλῆς δὲ, τὸ νεωστὶ ἐαλωκός. Hesychius in Lexico, Νεάλῆς, νεωστὶ ἀλίσκεως. Gujetus ibi, *Ἄν νεαλῆς, vel νεαλῆς, a νεαλῆς seu νεαλός, quod ex νέος ἔ ἄλω, unde ἄλωμι, ἀλίσκω, ἔς? Recte: ἀλίσκω est ab ἄλω, & non potest esse ab ἀλίω: ἄλω, ἀλίσκω: ἄλω, ἀλίω.* Neque dubitandum, quin ipsum ἀλίω pro ἀθροίζω, etiam sit ab ἄλω: ἄλω, ἀλίω, ut ἄλω, ἀλόω: ἄλέω, νίτο, & ἄλημι, erro, istam significationem promere non possunt. Fuerunt inter Grammaticos antiquos, qui ἀλέντων, ἀθροισθέντων, adspirabant: illi ab ἄλω & ἀλίω participium deduxerunt mecum: Et ista adspiratio adhuc frequens in Libris nostris: Videbimus alibi distinctius.

In Anacreonticis Od. 9. V. 35. pro ἀπελθε scripsi ἀπελθω: id etiam pro puerili errato habet Orbiliolus: *Vann. pag. 64.* Nihil ineptius & puerilius unquam legi: Nam ita ubique Græci: Chorus in Euripidis Medea V. 1273. ἀκούεις βοᾶν; ἀκούεις τέκνων; ἰὼ τλαῖμον, ἰὼ κακοτυχῆς γυῖ;

** 3;

104.

P R Æ F A T I O.

να. Παρέλθω δὲ μὲν ἀρῆξαι φόνον Δικεῖ μοι τέκνοις. Alia non ad-
scribo, ne ipsi pueri me rideant, ut hic possunt & debent certe
Magistellulum.

Alius error infantilis in διζηται apud Ca-
labrum a me commissus: Vann. pag. 65. Dicam uno verbo: il-
lud *sed minus etiam necessarie* in addendis, errorem levem & vix
memorandum tacite corrigit, & eo animo ibi a me positum est:
minus etiam necessarie scilicet, quia & δίζομαι & διζημαι dicitur.
Structura verborum, quam locus Calabri exhibet, subjunctivos a-
mat: id properantem sefellit. Ipsum δίζημαί a me lectum sæpe, qui
ignoraverim?

Alius iterum error infantilis, de quo infans
Orbilius mira: *Anaposphoros* ex *Anotisphoros* facti apud Vibium Se-
questrem: id adeo ineptum, ut nihil magis: Vide Vannum pag.
71. 72. 73. nam hic, ut ubique, garrulus est miser. Os ei ob-
turabo paucis: *Bosphorus* frequentius occurrit in Libris, quam
Bosporus: eo respiciens, *Anotisphoros* ea parte non mutavi, & ἔ
Bosphorus memini. Ipse Vossius in Tractatu de literarum per-
mutatione: *P* mutatur in *F* vel *PH*. *Bosphorus*, βόσπορος. ac si re-
vera ita scribendum esset. *Anaposphoros* autem, ut μογοστόκος, θεός-
δοτος, θεοσεχθρία, θεοσκυνεῖν, θεόσκελος θεόσκελος, θεόσφατον θεόσφα-
τον, πυρπαλάμη, πυρπαλάμος, κεράσχειλος, κεράσβολος, μυσπολεῖν,
μύσφορον, γηπάτιαλθ, ὕστριξ, & quæ id genus habemus plu-
ra.

Vann. pag. 51. *Ad Hērphæstionem quoque* p. 33. in not.
p. 124. vocem Πᾶν Πανός. *Pan Deus. fecisti adjectivum Πᾶν πάν-
τος. ἔστ* vertisti totum. *Vin'* ut ἔστ. Delirat Magistellulus: Nam
Turnebus ex Libris suis edidit, Χαῖρ' ὦ χρυσόκερως βαβάκτα γάλ-
λων. Πᾶν Πελασγικὸν ἄργος ἐμβατεύων. quod ego secutus fui: Non
male. Locus enim Comici potuit diversimode fuisse scriptus, &
in quibusdam extare Χαῖρε χρυσόκερως βαβάκτα κήλων. Πᾶν, Πελασ-
γικὸν ἄργος ἐμβατεύων, in quibusdam vero Χαῖρ' ὦ χρυσόκερως βαβάκ-
τα γάλλων. Πᾶν Πελασγικὸν ἄργος ἐμβατεύων: eadem sententia,
eodemque intellectu Παν: cuius nomen non necesse, ut adsit:
atque adeo differentiam inducit nullam Παν, vel hoc vel illo mo-
do

P R Æ F A T I O.

do scriptum. Cum voce κήλων aliter se res habet: & melius certe βαβάκτα κήλων, quam βαβάκτα γάπων, dici videtur Pan: Sed ubi verba ex Comœdia petita sunt, cujus indolem novimus, in ipso βαβάκτα γάπων jocus latere potest, quem studio captavit Comicus, coque intuitu non modo non deterius, sed etiam melius esse βαβάκτα γάπων altero βαβάκτα κήλων: imprimis si de Parodia cogitemus, qua nihil frequentius in Comœdia: Sic enim ineptulum festive lusit Cratinus, qui ita de Pane alicubi locutus fuerat. Juvat autem, quod γάπων secretius sit, quam κήλων, & proinde non ab Amanuensibus, sed ab ipso Auctore videatur profectum. Quicquid sit, πᾶν totum vertens non erravi, neque lectio ab illa Turnebi diversa, adeo certa & indubitata est, ut sibi persuasit delirans Magistellulus. Vann pag. 80. de Bentlejo in Menandreis emendationibus p. 8. ad corvos cum tua maledicentia; dignus es patibulo. Hic plus quam delirat improbus: Idne de Bentlejo scripsi? En ipsa verba mea, ut judices Lector: *At Clericus ille ediderat, scio, καβρώνια, quod non poterat non displicere Viro Egregio (Bentlejo) cui quicquid a Clerico proficiscitur, summo opere displicet, verum sit, nec ne. Quæ barbaries, EXCLAMAS, quæ inhumanitas! sed linguam COMPRIME, QUISQUIS ES. Illene inhumanus, illene barbarus, qui singula fere, quæ Dalecampio, quæ Casaubono exprobrare poterat, soli nunc exprobrat Clerico, adeoque uni, cum poterat tribus? Ad corvos cum TUA maledicentia, DIGNUS ES patibulo. Eadem hominis improbi vesania in eo, quod sequitur: pag. 10. devoto scelestissimo mastigia.. Verba mea iterum adscribam, ne dubites Lector: — ἀμφιβλήσρω περιβάλλεται. An ita Versus Jambicus vel Trochaicus erecto corpore incedere potest? Proh dolor! ubi es, Phileleuthere, cum tua Stentorea voce? Cur si- les? hic est iterum aliquid, in quo dentes tuos acuere potes. An legendum forsitan, ut nunc VICES TUAS OBEAM, sed devoto prius scelestissimo mastigia, qui post Jungermannum, Cubniam, Hemsterbuisium, hæc virulenta potuit concoquere, — ἀμφιβλήσρω περιβάλλεται.*

Παί.

P R Æ F A T I O.

Πχι. — *Nosti*, MEA SUAVITAS, secundam in ἀμφιβλήσῳ corrumpi liquidæ interventu. Ut mea suavitas respicit Bentlejum, ita sceleratissimo mastigia respicit Clericum, quem ad mentem Petri Burmanni ita appellavi ludens: Hoc vident pueri: hoc videre non potuit Grammaticaster vesanus: qui ita perstitit in ista vesania sua, ut in fine Epilogi scribere non dubitaverit denuo, *Nec tamen joci nostri eo progressi fuerunt unquam, quod in celeberrimo & nunquam male de se merito Britanno Aristarcho fecit iste, ut ceu scelestum mastigiam devoverim. Tam longis tibiis soli Pavoni canere licet, libetque.* Quid ais, Lector? Nonne dignus est Heros, cum quo homo integræ frontis & sanæ mentis serio litiget? Pag. 88.

Vanni. δὲ μέσς καθίζειν, quod in Horapolline scripsi, barbarum censet. Me miseret Magistelluli: εἰς μέσον παρίεναι est in publicum prodire: idque adduxi, ut δὲ μέσς illustrarem: Recte. Nam si μέσς ita in διὰ μέσς accipiatur, statim καθίζειν δὲ μέσς perspicuum est, & collocare in publico vel publicum significat: Similiter quippe δὲ accipitur in notissima illa Grammaticorum locutione, δὲ μέσς κῆται, διὰ μέσς τίθεται: de qua videre potes Henricum Stephanum in Proparasceue ad lectionem Schol. Thucydidis. Pag. 103. Vanni. *Sed infeliciter philosophatur & alio loco circa rosam. Carm. 53. Anacreont. vers. 41. legimus: Μακάρων θεῶν ὄμιλος ἀπέτειλεν ἐξ ἀκάνθης τὸ ῥόδον.* cœtus Deorum rosam oriri fecit ex spina. contra quod corollarium ita insurgit Dialecticus noster: “Sed an eo posito recte sequitur &c.” Hic quoque improbum & ineptum se prodit Orbiliolus: Nam ad ἤνθισσε, quo Crisis mea nititur, non attendit, & verbum illud Poëtæ cum verbis meis eo pertinentibus, neglexit pessima fide: Inspice Notas, & Magistelluli improbitatem & stultitiam ride. Quæ eadem pag. scribit de istis Anacreonticis, ἰδε πῶς ἕαρος φανέντος χάραττες ῥόδα βύβουσι, inepta quoque sunt, & Crisim meam ne leviter quidem tangunt: Vident, qui judicio valent, & ista Grammaticastri superant captum, Pag. 108, Vanni. *Erras ergo crasse, &*

cum

*iam àη caligo efferrī masculine, & cum àη aer negas feminine re-
 ste adhiberi.* Stephanum sequor in Thesauro, Etymologici M.
 Auctorem, alios: Eustathius ad Iliad. E. illo ipso loco, quem
 hic mihi opponit Orbiliolus, ἰσέον ᾗ ὅτι οἰκεῖον τῇ Ηρα, τὸ ἥερα
 πουλὸν χεύειν, ὡεὶ ἥε καὶ ἀλλαγῆ ρηθῆσεται ὅτι ἥερα πῖτνα πρόθε βα-
 θεῖαν, ἀορασίαν δηλαδή τινα ἐξ ὀμίχλης, ἥτις ἐπιταθεῖσα, καὶ ἰουκτὴ
 ἴοικε. Δηλυκῆ δὲ γένεσις ἰωνικῶς κἀνταῦθα εἶναί φασιν οἱ παλαιοὶ τὸ ἥερα
 πουλόν. τοιοῦτον δὲ πρ καὶ τὸ θῆλυς ἐέρση, καὶ ἡδὺς αὐτμή. Stultus est
 homo.

*Pag. 230. Vanni. Et primo àλην conjicit, quæ vox
 rursus peccat, ut vox ἀλιώτερος, &c. àλη vox simplicissima, dis-
 convenit Socco: Nihil ridiculum magis. Non legit Magistell-
 ulus, quæ nasutus Phrynichus de vocibus Menandreis scribit,
 neque differentiam tenet, quæ est inter Comœdiam antiquam &
 novam. Ea judicium etiam requirunt subactum, quo plane de-
 stituitur misellus.*

*Pag. 231. Vanni. Dum propudiosis istis
 Ἰπμελέω & ὤμελέω intenti fuimus, negleximus aliud vitium in
 Græca Rudimenta commissum: ibi enim ab eodem ὤμελέω deducit
 ὤμελέτωσαν, quod inde &c. Ita perperam editum: ipse scripse-
 ram ὤμελεῖτωσαν. In isto opusculo errores sunt in Græcis plu-
 res: notabo quosdam. pag. 16. pro ὁ νῆς γάρ ἐστιν λαλήσων Θεός
 scribendum ὁ νῆς γάρ ἐστιν ὁ λαλήσων Θεός. pag. 19. pro Σ majus-
 culo, S majusculo. pag. 22. pro Ως σὺκ ἂν ἐκδοίη θυγατέρ' ἀσμένως,
 Ως σὺκ ἂν ἐκδοίη θυγατέρ' ἂν ἀσμένως. pag. 44. pro τῷ βορέα Ἰπι-
 τιμήσας, τῷ βορέα Ἰπιτιμήσας. pag. 49. pro ὡς ἔχειν καλῶς, ὡς ἔχειν
 καλῶς. pag. 60. pro Εἰς ἴσον δ' ὄγκον σφάδρ' ἔρχετ' εὐτελεῖ, Εἰς ἴ-
 σον δ' ὄγκον τῷ σφάδρ' ἔρχετ' εὐτελεῖ. pag. 107. pro — — Σο-
 φῶν ἀνδρῶν (ἔσι) τὸ τοῖς φίλοις λέγειν τἀναγκαῖα, — σοφῶν ἀν-
 δρῶν (ἔσι) τὸ τοῖς φίλοις λέγειν τἀναγκαῖα. pag. 108. pro Λι-
 θρωπ' pro ἀνθρώπῳ, ἀνθρωπ' pro ἀνθρώπε. pag. 127. pro ἔτι με-
 ταῦτα προσετίθην ἀκηκῶς, ἔτι γε ταῦτα προσετίθην ἀκηκῶς. pag. 132.
 pro Σὺ λαλεῖς ἐν ἀνθρώποισιν σὺκ ἀνθρώπος ὢν, Σὺ λαλεῖς ἐν ἀνθρώ-
 ποῖσιν ὡς ἀνθρώπος ὢν. pag. 143. pro Ἀπόλωλεν ἐν ἑαυτῷ γ' ἐὰν σκο-
 πῆ, Ἀπόλωλεν ἐν ἑαυτῷ γ' ἐὰν τοῦτο σκοπῆ. & eadem pag. pro cui
 ***
 simi.*

similis est alter Num. 54. τὸ κακὸν ἀφαιρῆ, τὰ γὰρ θὸν ἢ λαμβάνει
cui similis est alter Num. 54. Κεκύνηκέ τις, οὐ κεκύνηκέ τις ἠτύχηκε τις.
 pag. 146. pro εἶ ποί, τερ εἶποι. Pag. 255. Vanni. *Imo*
plus dicam: ἔκτω ἢ δεκάτω, quod tu substituis, eo sensu est barba-
rum. nam ἔκτω ἢ δεκάτω non significabit sexto decimo loco. sed sex-
to loco & decimo loco. dicendum ἑκκαίδεκάτω. quis unquam Ἔε.
 Ipse Agathias Epigrammate in Eustorgium Lib. 3. Anhol. Μη-
 δὲν ἀπαγγέλλεις ἐς ἀντιόχειαν ὁδοῖτα, Μὴ πάλιν οἰμώξῃ χόματα Κα-
 σαλίας. Οὐδέκεν ἐξαπίνης Εὐσόργιος ἔλλιπε μῦσαν, Θεσμῶν τ' Αὐσονίων
 ἐλπίδα μαψιδίην, Εβδομάτον δέκατον τε λαχῶν ἔτος, ἐς ἣ κόνιην Η-
 μέφθη κεικὴν εὐσαχὺς ἡλικίη. & Epigrammate in Eustathium eo-
 dem Lib. 3. Πέμπτε ἢ δεκάτε γῶ ἐπιφάσας ἑαυτῆ, Τετράκις ἔξ-
 μούνας ἔδεσθες ἡελίς. de quo Disticho alias. Auctor Etymologi-
 ci M. in Διχόμενος, ἐσι ἢ διχόμενης, διχομήνιδος, διχομήνιδι ἢ αἰ-
 τιατικῇ διχομήνιδι. ἐσι ἢ, ἢ πέμπτη ἢ δεκάτη. Alia inter legen-
 dum tibi occurrent, Lector: Nam ita posteriores Græci sæpius.
 Quid autem prohibuerit Agathiam ita loqui in Epigrammate, quo
 δίβος & σοῦμος a Latinis sumfit ὑλικῶς? Res est nimis lepida.
 Eodem loco παρομοίως frustra etiam displicet lepidissimo Magistel-
 lulo: Nam ἄρα similitudinem sæpe in ista voce non minuit: Pha-
 vorinus in Lexico, Παραπλήσιον, παρόμοιον, παρομοίον, ἀκέλευθον
 ταῦτα ἢ ἔπι ἔ αὐτῆ σημαίνομεν λαμβάνονται, ἢ δοτικῇ συντάσσονται.
 ὡς περ δὴ ἢ τὸ ἐμφερὲς λέγεται, ὡς ἢ ἄρα Σοφοκλεῖ, κατ' αὐτὸν ἰδῶν
 τις ἐμφερὲς ἔμοι, ἀντὶ ἔ ὅμοιος. Pag. 274. Vanni. Pag. 89.
 Contendit, si per infundibulum tesseræ essent injectæ pyrgo, illas
 non per gradus pyrgi in fundum tabulæ posse exire. nam isto
 operculo os pyrgi obstructum fuisset. *Vidistine aliquid anilius?*
per colum vasi. ex. gr. infunditur vinum: Ἔ si jam in fundo vasis est
foramen, vinum effluere nequit Ἔε. Plane deliravit Grammaticas-
 ter misellus, cum ista scripsit: Nam nec mea, nec Salmasiana
 intellexit, quanquam longe apertissima. Salmasius pyrgum &
 fritillum rem eandem esse credidit, & tesseræ per infundibulum

P R Æ F A T I O.

In pyrgum immiffas, non ex perforato pyrgi fundo in tabulam exiiffe, fed concuffas a ludente, ex ore pyrgi iterum in tabulam emiffas fuiſſe ſtatuit: Vide notas ad Proculum Vopiſci pag. 754. 755. 756. 757. Eum refutans, ſcripſi, quæ in Diatribe de *Aiea* legere potes, longe diverſiſſima ab illis, quæ delirans Orbiliolus ſibi confinxit. Ineptiæ autem ſunt meræ, quas de perforato pyrgi fundo crepat Morſio, neque Salmaſii ἡθμὸν vel leviter confirmat lectio Palatina, *τειχθαδίας ἀδόκητα βαλὼν ψηφάδα ᾗ ἰθμῶ*: Nam ἀρ ἰθμῶ propius accedit ad ἀειθμῶ, quam ad ἀπ' ἡθμῶ: id ipſi cæcutientes vident. . . . . Pag. 272. Vanni ad locum Scho-

liaſtæ Euripidis: *φοινίκια διδάξας ἤγεν αὐτοῖς*. Pro *φοινίκια* ſcripſi *χοινίκια*: Quid Orbiliolus? *Homo*, inquit, *ineptit*. *φοινίκια hic nihil aliud ſignificant, quam literas: vide Heſychium*. Heſychii locus eſt notiſſimus: Sed quid *literæ* ad præcedens *ᾗ* ἢ *διανομὴν* ἔσπευτε *δυσχεραίνόντων τε καὶ σαſιαζόντων*, & ſequens *ἴσθη τε καὶ ἀνεπίληπτον* ἢ *διανομὴν ἐν τέτοις ἐπερχματεύσατο*? Vidiftine ineptius? Adhæc *φοινίκια* reſpiciunt literas Phœnicias & Cadmeas: Quid iſta etiam ad Græcas & Palamedeas? Nugæ, & Orbilianæ nugæ. Pag.

268. Vanni. *Alterum pag. 68. ex illis erroribus dicit eſſe, quod luſorem victum ad lineam ſacram, tanquam ad ſacram anchoram, confuſiſſe ſcripſit, & parcœmiã notiſſimã ita peſſime temeravit. bona verba quaſo, o Copriæ, nec ita contumelioſe hunc, quicumque ἔστω*. Apud Eufſtathium eſt, *παρετείνετο δὲ φηſι δι αὐτῶν, καὶ μίση γεγραμμή* ἢ *ἱερὰν ὠνόμαζον ὡς ἀνωτέρω δηλῶται, ΕΠΕΙ ὁ ΝΙΚΩΜΕΝΟΣ ΕΠ' ΕΣΧΑΤΗΝ ΙΕΤΑΙ*: Iſta adſcripſi in Diatribe mea, & aperte probant, quod de altero illo errore dixi poſt notatum primum. Quid jam Magiſtellulus? Adſcribit ſequentia illa, *ὄθεν καὶ παροιμία, κινεῖν τὸν ἀφ' ἱερῶς, λίθον δηλαδὴ, ὅτι τῶ ἀπεγνωſμένων καὶ ἐχάτης βοηθείας δεομένων*: quæ cum præcedentibus cohærere non poſſunt, & dubio procul ab Eufſtathio ſunt ex aliorum Commentariis deſumta; iſſque contra me utitur. Poteratne ſtultius & improbius? Pag. 271. Vanni. *Provoco Pavunculum, ut hæc*

*** 2

P R Æ F A T I O.

Alcæi verba. ἴν δ' οὗτος ἐπικρέκει κινήσας τὸν πείρας πυκινὸν λίθον, nisi transponat & immutet, ulli metro Aristophanico adaptet. Nil paratius: Distingue modo, — ἴν ἢ οὗτος ἐπικρέκει κινήσας τὸν πυκινὸν λίθον —, Metrum Aristophanicum habebis statim. πῆγες nimis Comicum mihi visum propter πυκινὸν: ideo πῆγες prætulī: in quo non dubito, quin perspicaciores mihi adserpientes habeam.

Pag. 275. Vanni. *Mox dexterrimus Me-* sbanicus explicat nobis τὰ ἑπτα κοκκία, septem illa grana, planetas septem representantia, & suspicatur esse tesseras tres & quatuor talos. quæ grana &c. Vide Salmasium ad Vopiscum pag. 757. quem secutus sum: In his de Alea ubique plus quam delirat infelicissimus Pædagogulus.

In Diatribe mea pag. 104. scripseram: ΠΑΤΡΩΛΟΣ. *Quid hoc? an litera transposita scribendum πατρώλης? πατρώλης vel πατρώλης, patri exitiabilis.* Ad ista Orbiliolus pag. 277. Vanni: *Non potuit inscitius. nam primo an formæ πατρώλης ulla vox occurrit? sed deinde an ipsa vox πατρώλης usquam extat? demum an &c.* Rideo, rideo hercule. Etymologicon M. in V.

Ἀπολείς, ὄλω, τὸ ἀπίδω, τὸ παθητικὸν ἔλομαι ὁ παρρησιαστικὸς, ὠλόμην, ὠλου, ὠλεο, ἢ ἀπώλετο. ἢ ἔλω ὁ μέγλων, ὄλω ὁ δεύτερος ἀόριστος, ὠλον ὁ παθητικὸς, ὠλόμην, ὠλα. & in V. Οὐλομένην, ἢ ὄλω τὸ οὐλος, ὁ ἐλέθερος, γίνεται οὐλω οὐλήσω. ἢ ὄλω τὸ ὄλω ὄλέσω ἢ παθητικὴ μετοχὴ τὸ θηλυκῆ, ὄλεμένη ἢ ὑπερθεσει, οὐλομένη ἢ ὄλω τὸ ἀποκύνω ἢ πλεονασμῶ τὸ ὕ ἢ ἔσι μετοχὴ ἀντι ὀπθητικῆ ἐνέματος τὸ ὄλον. ὄλω antiquum pro ὄλλωμι: inde πατρώλης & πατρώλης, vocabula bona & Analogice facta. πατρώλης autem active sumtum, ut ἐξώλης: Aristophanes in Pluto Versu 442. Πενία γὰρ ἐσιν, ὧ πείρη' ἢς οὐδαμῶ οὐδὲν πέφυκε ζῶν ἐξωλέερον. & in Ecclesiastus. Vers. 1045. Τῆτο ᾧ ἐκείνυ τὸ κακὸν ἐξωλέερον. cui similis est Versus sequens 1062. *Inscitius igitur non potuit ipse Magistellulus, qui in Græcis nec antiqua intelligit, nec nova* Pag. 292. Vanni. Orbilius: *ab ἀβρῶς, ἀβραμῖς, piscis, quam vocem animadvertit Sentflebius, & inde ἀβραμίας, ut a πηλός, πηλαμῖς. Ineptit Pædagogulus: Ab adjectivo ἀβρῶς non potest fieri ἀβραμῖς:*

P. R. Æ F A T I O:

μῆς: id certum. πηλαμῆς a substantivo πηλός, aliud: Unde verè apparet, id factum esse ab uno πηλός? Grammaticus in Etymologico M. Πηλαμῆς, ὡς τὸ ἐν τῷ πηλῷ μύειν. πηλαμῆς ille pro πηλαμῆς, aliter de Etymo sentiens, quam Magistellulus noster: Et sane vix ac ne vix credo, ita Græcos formasse vocem, ut a πηλός sit πηλαμῆς. Aliud latet, si Grammaticum istum non audiamus: Visne suspicionem? πηλαμῆς dictum, ut σκωραμῆς: σκωραμῆς vas, in quo σκῶρ: πηλαμῆς vas, in quo πηλός: illud nomen autem datum minori thynno, quia moratur & pascitur in luto. Ad rem apprime Plinius lib. 9. hist. natural. cap. 15. *Thynni mares sub ventre non habent pinnam. Intrannt a magno mari Pontum verno tempore gregatim, nec alibi foeticant. Cordyla appellantur partus, qui foetas redeuntes in mare autumno comitatur. Limosæ vero a luto pelamides incipiunt vocari, & cum annum excessere tempus, thynni. Limosæ nomen Græcum pulchre exprimit, & piscem denotat, qui ex luto quasi conflatus est, ideoque vas lutæ dicitur non illepide: Hoc quisque sentit. ἀβραμῆς similiter dictum esse pro ἀβρά μῆς de pisce Nilotico, neutiquam mihi fit probabile: Quare nomen illud semper pro peregrino & Ægyptiaco habui: quod cum a ludo Græco sit remotius, levissima mutatione ἀβραμῆς scripsi, & sic *barbara* cum Græcis commutavi: Facinus enorme & stultum, si misellum Grammaticastrum sequaris. Pag. 293. Vanni. *Inscite præterea κικκός . . . κλέπτης, διαχώρησις mutat, nesciens κικκός ejusdem originis esse cum κίξλης. quam vocem Hesych. bis φῶρ, κλέπτης, &c. Etymologus iterum ridiculus: κίξλης non est a κικκός, sed a κίχω, quod πορεύομαι, καταλαμβάνω, φέρω, significat: Vide ipsum Hesychium in κίξαντες & κίξατο, ut & Etymologum in κίχάνω. κικκός plane aliud, & κίξιος dictus τέλιξ a voce. Non inscite igitur, sed scite, κλέπτης mutavi in illo loco. Salmasius, ut notum, præiverat. De ὃ τε κ, quod in Suidæ Lexico restitui, Vannus pag. 295. non ignorant pueri te hic locum nullum habere posse, & hominem cum putida emendatione sua**

P R Æ F A T I O.

exsibilant. Misellum ista scribentem ego cum pueris exsibiló :
 τε sine dubio locum habet, & διτλὸς οὖν ὁ κύβος ἀναεπιούμενος,
 εἴτε κενὸς, εἴτε πλήρης εἴη ἢ ἰδίως ὁ κενὸς scabrum est, legendum-
 que esset saltem, si ipsum εἴτε abesset, διτλὸς οὖν ὁ κύβος ὁ ἀνα-
 επιούμενος, εἴτε κενὸς &c. *Id,* dicam denuo, *pueri decennes sci-*
unt. Pag. 296. Vanni. *Dein inepte* Ἀχιλλεύς δὴώ πρᾶfert
 τῷ Ἀχιλλεύς δὴώ. *nam dactylus centies in tertio pede locum habet.*
mallet &c. Delirat, delirat miser: mea inspice modo. Sic au-
 tem sæpius ille, ut videbis, si ea, quæ scripsi, sedulo cum Or-
 bilianis compares. Quæ eadem pag. subjungit, ut Bentlejum in
 Menandreis male corrigentem, καὶ ἀειδισάτωσαν. σ'. ἀπὸ κρονῶν
 τελῶν, defendat, adeo improba sunt & inepta, ut nihil revera im-
 probius & ineptius excogitari posset. Ipse Bentleyus Dactylum
 in loco quarto Versus Jambici admiserit? Absit, absit: Nam ita
 nemo, cui innotuerunt Jamborum leges. Adducit tamen Mo-
 rio ex Aristophanis Ecclefas. Jambum istum, τῆς τεσσαρακοστῆς,
 ἢν ἀπίεσ' Εὐεπίδης: ac si res inaudita exemplo stabiliri posset
 uno, & quidem depravato: Sine dubio enim cum Viro Erudi-
 to ibi legendum ἐπίεσ' Εὐεπίδης pro ἀπίεσ' Εὐεπίδης. Van-
 nus pag. 311. 312. 313. 314. Ut miles Petronianus, hic umbras
 cædit lepidissimus Magistellulus. φληναφῆς, quod Sermonis A-
 nalogia mihi suggestit, pro φλήναφος in Libris hodie non occur-
 rat, ideone errorem commiserim notandum ab eruditorum quo-
 quam? Nihil ridiculum magis & Scholasticum: In eo autem solo
 hæreret error: Nam in aliis ne erroris quidem sunt vestigia. Dicam
 breviter: σκίραφῆς, an σκίραφῶ sumas, res eodem redit: Nam a
 Σκίρα & ἀπλομαι est σκίραφῶ, ut a θάπλω, ἄταφῶ, a ράπλω,
 ἄρραφῶ, a βάπλω, ἄβαφῶ, &c. ἀνέπαφῶ norunt etiam omnes,
 ab ἀπλομαι, tango. σκίραφῶ igitur idem, quod σκίραφῆς & σκί-
 ραπλὸς. Ut autem φληναφῶ & nugas & nugatorem notat, ita
 σκίραφῶ & improbum & improbitatem: quin & eodem errore
 Grammatici ex σκίραφῶ appellativo, quod aleatorem notat in
 ge-

P R Æ F A T I O.

genere, sibi *perperam* (pueriliter errat Orbiliolus, verba mea perspicua non intelligens) confinxerint *σκίραφος* proprium, quo id factum suspicabar ex *σκίραφης*: Hæc omnes intelligunt, & suspensiones meas non subvertunt, sed erigunt. Pessime Grammaticaster, in voce *σκίραφ* ultimam partem modo esse terminationis productionem existimat, ut in *φλήναφ* a *φληνός*, *ἔδαφ* ab *ἔδ*, *ἔπαφ* ab *ἔπ*, *ἔλαφος* ab *ἔλος*: Nam si ita sentias, *σκίραφ* nunquam vel aleatorem, vel aleatoris nequitiam significare potuit: idem quippe *σκίραφ*, quod *σκίρ*, sicuti *ἔδαφ* idem, quod *ἔδ*, *ἔπαφ* idem, quod *ἔπ*, &c: Quid autem ineptius? Aliter se res habet, & sicuti in *σκίραφ*, ita in aliis turpiter hallucinatur Magistellulus: *φλήναφ* venit a *φληνᾶ* & *ἄπτειδης*: *φλέω*, *φληνός*, *φληνός*, ut *δέω*, *δενός*, *δεινός*: Auctor Etymolog. M. in V. *φλήναφ*. hoc evidens fatis. Unde *ἔδαφος*? id ego etiam ad *ἄπτειδης* refero: Nam proprie *pavimentum* sonat *ἔδαφ*, id quod solo cohæret & cum solo connexum est. Quid *ἔπαφ* & unde? Nescio: an etiam ab *ἐφάπιμαι* forte venit, ut *ἀνέπαφ*? Junge Galcum ad Apollodori Bibliothecam Lib. 2. Cap. 1. Ab *ἔπ* certe cum lepidulo deducere nolim. Restat *ἔλαφ*: id idem, quod *ἔλ*, si Orbiliolum audias: quidni? Apud Hesychium legit, *τέλμα*, *τόπ* *πηλώδης*, *ἔλαφ*, *πλέξ*, *ιλύς*. quæ (vide Vann. pag. 489.) ille solus autumat sana, & alii Viri Eruditi corrigunt certatim: phy ineptiæ! Apud Etymologum in V. *ελαφ* legimus inter alia de vocis origine, ἢ ἀπὸ ἔλ, *ἔλαφ*: ubi *ἔλαφ* est *ceruus*, & ultima pars vocis pro terminatione producta haberi non potest, sed aliquid haud dubie intelligendum, quod præter *ἔλ* vocem *ἔλαφ* composuerit: Illum tamen locum inepte adducit ineptulus: qui & de *ψηλαφῶ* addit tandem, quod nemo paulo eruditior probet: Egregia hæc omnia & vere Orbiliana.

Pag. 323. 324. 325. 326. 327. 328. Vanni, de cæsura ex professo agit Scholasticorum decus, quia in Menandreis scripserim, *nam quod tu forte ignoras, ego una cum Eruditionibus*

P R Æ F A T I O.

ribus scio, ultima in τὸν αἰλίον producitur propter spiritum asperum in voce ἀλίσκεται, & vim cæsurae. Ego unde illud & vim cæsurae accesserit, nescio: In meo Autographo certe non habetur, & de cæsura, ut ut accipias, in Jambicis nunquam cogitavi: id audeo & vere assevero. Pag. 329. Vanni. Ex ejusdem ignorantiae fonte & alios turpissimos homini natos esse animadverti. cæsurae enim vi voculae quae apud Latinos, & τὴν apud Græcos producitur, sive &c. pag. 330. 331. 332. 333. 334. 335. Cæsura non potest habere locum in Morosyllabis: id certum & perspicuum, quicquid Orbiliolus, quicquid alii Grammatici garrunt: & frustra proinde syllabæ productio in illis adscribitur vi cæsurae, quæ sine dubio, si vera sit productio, ab alia causa venire debet: Dico, si vera sit productio: Ea de re enim dubito & dubitavi semper, saltem in illis, quæ apud Homerum extant, propter testimonium insigne Masurii Sabini, quod Athenæus habet Lib. 14. Convivii, ἔτι ἢ πρὸς τὴν μουσικὴν οἰκειότατα δέκειντο οἱ ἀρχαῖοι, δὴλον ἢ ἐξ Ομήρου, ὅς δ' ἔσ' τὸ μεμελοποιηκέναι πᾶσαν ἑαυτῶν τὴν ποιήσιν, ἀφροντίστ' τῆς ποικίλης ἀκεφάλους ποιῆσιν ἢ λυγαρίας, ἔτι ἢ μειούρας. Ξενοφάνης ἢ ἢ Σόλων, καὶ Θέογνις, καὶ Φωκυλίδης, ἔτι ἢ Περίανδρος ὁ Κορίνθιος ἐλεγείσποιός, καὶ τῶν λοιπῶν οἱ μὴ πρὸς τὰ ποιήματα μελωδίαν, ἰκπονεῖσι τῆς σίχης τοῖς ἀριθμοῖς καὶ τῇ τάξει τῶν μέτρων, καὶ σκοπεῖσιν ὅπως αὐτῶν μηδεὶς ἀκέφαλος ἔσαι, μήτε λυγαρίας, μήτε μειούρας. Locus est egregius Musici egregii: Propter μελωδίαν & numeros Musicos Homerus sæpe neglexit Metrum proprie dictum: cujus observantissimi fuerunt secuti Poëtae, qui μελωδίαν & numeris Musicis neglectis, unius Versus & pedum contra habuerunt curam. Unde sequitur, longe majorem licentiam esse in scriptis Homeri, quam in scriptis aliorum Poëtarum, neque ea, quæ apud Homerum licentiora occurrunt, aliis etiam Poëtis tribui posse. Et quid igitur? τὴν in magno Opere revera breve esse suspicor, neque de ejus productione laboro; Melodia enim supplevit, quod syllabæ deerat. In scriptis alio-

P R Æ F A T I O.

rum, ubi Melodiæ ea non habita fuit ratio, τε breve esse non potuit, & aliquid accedere debuit, quo longum evaderet: id vero, quia cæsura efficere non poterat, quæ in Monosyllabis revera nulla, alia jure tentavi, nec tamen, quia res incertior, quicquam decrevi. Plura de his, & istis Masurii alibi: id Lector, tibi promitto data dextra. Illud unum hic addendum: Quod de τε noto, pertinet etiam ad ϖ, neque de Monosyllabo hoc aliter sentiendum, quam de illo: Quo respiciens, ad Calabrum Lib. I. V. 287. scripsi, *Ev γὰρ εἶ hic εἶ alibi in his Libris Spondeus est: An vi spiritus asperi? Ita εἶc.* Calabri γὰρ οἱ tacite distinguens ab Homericο γὰρ οἱ, de cujus productione non ita dubitasset: Orbiliolus, qui aliter accipit, facit quod solet: vide Vannum pag. 391. Ubique obvium γὰρ οἱ ego ignoraverim: Ride, ride, Lector: res est lepida. *Pag. 336. Vanni. optimi Codd.*

passim πλόλεμϖ, πλόλις, εἶ similia exhibent. quamvis sæpe variant. sed unus tenor servandus. Quis docuit Præceptorculum, unum tenorem esse servandum, præsertim si optimi Codices sæpe variant? Nihil stultius. Ego non dubito, quin ipsi Auctores sæpe variaverint, & soni etiam ratio habita fuerit sæpe. Qui sunt liberriore ingenio, mihi adsentientur; alios non curo. *Pag. 338.*

Vanni. *Eodem Libro 14. Vers. 350. legitur pessime εἴηκε θεὸς θαῦμα μέγα εἶc.* Festinans scripsi, *Nam γα in μέγα per cæsuram producto, Versus non est pravus, pro Nam μα in θαῦμα per cæsuram producto, Versus non est pravus: Inde triumphus Miscello.*

Pag. 340. Vanni. Scilicet Calaber vel ullus Poëta versus minus jucundos sine necessitate pangeret? quantum est sapere! Ineptus est Criticus, qui in Scriptis Veterum venustati ubique studet: Nam sic sæpissime mutat, quæ ipsi Auctores scripserunt manu sua. Apparet ex illis, quæ hodie prodeunt in lucem, dum Auctores vivunt & spirant, nihilque notius vere eruditis. Sed hæc frustra narrantur Magistellulo, qui a regulis suis pendens, sanæ rationi bellum indixit perpetuum.

Ead. pag. Vanni.

***

P R Æ F A T I O.

Vanni. *Verum quid designat Lib. 9. V. 101. Μήτε τιν' ἄλλον Ἀ-
χαιῶν ὑποτρομέειν αἰὲ πατρὸς? Rhodomannus simpliciter Ἔ vere
Ἔc. Decepit me minus attentum casus quartus μαρναμένους: Ca-
sus primus μαρνάμενοι in ista constructione frequentior est & ele-
gantior. τρομέειν autem convenientius sententiæ, quam ὑποτρομέειν:
Quare si conjectura mea in Libris extaret, eam cum lectione vul-
gata non commutarem. Quod de altero Calabri loco Lib. 12.
Vers. 29. addit Orbiliolus, falsissimum esse, tibi apparebit statim,
ubi Notas meas ibi consulueris. Pag. 343. Vanni. *Sed
porro ineptulo obstat, quod Juno hic dicatur sedisse in ἄλωῃ, Ἔc. Le-
pidissima sunt, quæ de ἄλωῃ Jovis & frugibus in cœlo, hic nar-
rat Magistellulus. Ego αὐλή legendum esse, nunc persuasissimum
habeo: Ex ea prospectus haud dubie in totum terrarum or-
bem & omnes mortalium tribus. αὐλή vel atrium palatii, vel
ipsum palatium. Pag. 346. Vanni. *Vidimus Trochæum
p. 176. Πρᾶτος ἦν Μούσαις ποικίλος ἠμνοθέτας. Ita operæ: ipse
scripseram Πρᾶτος τ' ἦν &c. Ead. pag. Vanni. *Jam vi-
deamus aliquot Amphimacros Ἔc. Amphimacrum in Versu He-
xametro veteres & recentiores admittunt multi: Eos sequar, quo-
ties præeunt Libri, & sententia Amphimacrum præ Dactylo vel
Spondeo diligit. Pag. 351. Vanni. *Crediderim autem nun-
quam Hexametrum fuisse conditum ab Homero vel alio poëta, cui tem-
pus deesset ex ipsius poëtæ calculo: Grammaticos autem ignorantes, nec
Ἔc. Ineptit Magistellulus: Ego cum Masurio Sabino, Versus
ἀκεφάλους Homeri τ' μελωδίας ῥυθμῶ adscribo, cumque in eo secu-
tos auguror alios, quia sicuti in syllaba postrema, ita in syllaba
prima Versus, videbatur aliquid plus licere, quam in syllabis me-
diis: Alibi ea de re distinctius. Pag. 353. Vanni. *Διυήεις
pro Ξάνθος apud Calabrum peccat, & stabilire nequeunt, quæ
Orbiliolus adfert: id vident omnes, qui sunt paulo perspicacio-
res: Sed objicit mihi ineptulus: Lib. XIV. 641. κελάδοντες &
χείμαρροι absolute pro ποταμοὶ κελάδοντες Ἔ χείμαρροι. quod ipsi Pa-
vini,******

vunculo non displicet. Et mox: *hic nobis e conjectura sua obtrudit adjectivum pro substantivo, id quod in hoc L. IX. in Codd. exstans recipere non vult, quia alius ἔσ.* Ac si, primo, ista sibi gemella essent; ubi Lib. 14. præcedit, Αἰὲς ἄρ' ἀπ' ἰθαίων ὄρεων μάλα πάντα ῥέεθρα *Eis ἕνα χῶρον ἄγεσκε, & inter illa ῥέεθρα μάλα πάντα* haud dubie erant plura, quæ nomine carebant: cum Lib. 9. de uno fluvio sit sermo, qui celebrior & nomen habebat, & nomine erat designandus. Dein, ac si ibi ita probassem adjectiva, ut differentiam, quæ est inter unum & alterum locum, non indicassem aperte fatis Lectori oculato: cum tamen diserte notula mea habeat, *Epithetum autem pro nomine HIC non displicet mihi, ubi χεῖμαρροι distincte sequitur, ἔ generalius præcedit μάλα πάντα ῥέεθρα ἀπ' ἰθαίων ὄρεων.* Attende, quæso. Orbiliolo stupidiorum & improbiorem Grammaticastrum non novi: Ita ubique Heros.

Pag. 356. Vanni. Sed subtilissime magister, cur de eo minus cogitas, quam modo in voce ἴδον? Dicam: quia Lib. 9. V. 56. post ἴδον sequitur ἰδέσθαι, & sonum istum similem captare potuit Vir Scholasticus suo jure.

Ead. pag. Vanni. Ut autem temporibus truncat, sic etiam semipedibus auget aliquando versus, ἔ ὑπέμετρον tale carmen nobis procudit Metricus Noster, Lib. X. 30. scribens, Αἰὲς τὰχ' ἐπιβρίσουσιν ἀλευομένους ἐσιδόντες. quis unquam similem versum vidit? eritne ἔσ. Errore calami Αἰὲς τὰχ' ἐπιβρίσουσιν, ἀλευομένους ἐσιδόντες scripsi pro Αἰὲς ἐπιβρίσουσιν τὰχ', ἀλευομένους ἐσιδόντες: Inde ista egregia Magistello egregio.

Pag. 358. 359. Vanni. Fidemne mihi habebis, si dicam hunc hominem nec denominationes metrorum tenere? ἔ tamen revera non tenet. Ad Philen p. 181. enim ait: omnes versus Pisidæ sunt Dodecasyllabi & Jambis puri. At in ἐξετάσει mea ἔσ. Ridiculus est homo: Nonne inter puros, qui ex Jambis & Spondeis, & purissimos, qui ex solis Jambis constant, distinguere potui? An denominatio minus usitata rem & rei naturam mutat, quique ea denominatione utitur, ipsius rei ideo est ignarus? Sic Orbiliolus se Orbiliolum quo-

**** 2

que

P R Æ F A T I O.

que prodit. Scholastica multi contemnunt, & ego contemno: *Puros* Jambos usurpaverim de Jambis, qui Spondeos habent in locis imparibus; ideone in Metrum Jambicum peccavi, aut aliquid scripsi, quo Metrum Jambicum minus, quam alii, qui voce aliter utuntur, intellexisse videar? Ineptiæ, ineptiæ, quæ cerebello Grammaticastri sunt dignissimæ. Pisidæ Versus quod adinet, vix ego revera dubito, quin omnes olim fuerint Dodecasyllabi: Nam non centeni, sed quadrageni ad summum inveniuntur hodie in toto opere, qui tredecim syllabas habent: Inter illos autem sunt aliquot aperte depravati; ut de aliorum proinde sinceritate jure etiam ambigi possit. Egregie vero hanc sententiam juvat id, quod de Piside scribit Michael Psellus in Epistola satis celebri ad Andronici Ducæ fratrem: ὁ δ' ἐκ Πισιδείας σοφὸς οἶμαι τ' ἐλάττωτος Ἀντιοχείας, ποιητὴς μὲν οὐκ ἔστιν ἐπῶν· ἐν δὲ ζήλωσας γένος μέτρον τὸ ἰαμβικόν, φησὶ δὴ τὸ ἀρχαῖον, ἢ ΜΟΝΟΜΕΡΕΣ, ἢ πρὸς τὸ ΤΑ ΠΛΕΙΣΤΑ πραγματευσάμενος, ΠΟΙΚΙΛΑΙ Μὲν ΟΥΔΑΜΑ ΤΗΝ ΠΟΙΗΣΙΝ. *Pag. 360. Vanni. Sed non magis metrum Jambicum novit, quam metrum Hebraicum. ad eundem enim Anacreontem p. 92. sic scribit: Auctor Anonymus apud Suidam in V. σέγει. τ' καυσικόν &c. ubi stupor Pavoninus ne somniavit &c. Pædagogorum optimus maximus nihil lepidius unquam scripsit: Ride, ride, Lector. Aliquid dicam, quod novum videbitur Heroi, & tamen verissimum forte est: Illi ipsi Jambi potuerunt esse sermo pedestris: Nam ut Aristoteles monet in Libr. de Poët. loco notissimo, μάλιστα λεκτικὸν τ' μέτρων τὸ ἰαμβεῖον ἐστὶ σημεῖον δὲ τούτου· πλείστα γὰρ ἰαμβεῖα λέγομεν ἐν τῇ διαλέκτῳ τῇ πρὸς Ἀλλήλους: & si quærerem in Profaicis, reperirem, credo, alicubi duos Jambos contiguos: Quare ego, qui similia non uno loco offendi, ea non Versus Jambicos esse, sed Versus Jambicos esse posse, adseverare soleo: Exempla dabimus suis locis. *Ead. pag. Sed hic non possum, quin tibi propinam Pavoninum commentum omnium maxime admirabile, & cui ego nullum simile vel secundum novi.**

Oda.

Oda VIII. Anacreontis hoc &c. Unus Versus liberior inter Anacreonticos minus convenit, quam duo pluresve: id nemo negabit, cui aliquis est iudicii usus. Quo ego respiciens scripsi, *sume quod placet: in eodem Odario Versus alter alterum adjuvat, & nihil est, quod ita sentire prohibet:* Id ridet festivissimus Magistellulus.

Pag. 362. Vanni. Matte doctrina, Magister scientificissime, qui Græciam nova litera donas: litera adhuc nemini visa nec audita: litera illa, quam nos vocamus je: sed quam Græcia æque ignorat atque literas Japonicas. Delirat homo, qui literam, cum sequente vocali coalescentem, Græciæ ignotam esse scribens, mox ipse exempla adducit, quæ aperte contrarium probant. Dicam tribus verbis: In Epicharmi Senario *ιαμβες* scripsi *διουλαίβως*, quia Versui aliter mederi non poteram: Ad alterum Critiæ locum Synizesin in voce *ιαμβείω* proposui, quia Pentametrum sic mihi videbatur sonorius: Eane dura magis & nova, quam alia id genus bene multa? Cachinnos, cachinnos meretur Magistellulus.

Pag. 369. Vanni. Rideo Pavonem, cum primo loco dicat: ἀμυδῖς mediam producit contra usum vulgi, & secundo loco. ἀμυδῖς producitur propter *v* ambiguum. rursus nimirum errat errorem, quem exhibilandum dedimus pag. 202. *δίχρονον* mensura fuit ambigua, & absque ullo dubio in ea variarunt sæpe Antiqui: Exemplum producam, quod omni est exceptione majus: *ἀγών*, certamen, primam corripit vulgo: at Sophocles semel, Euripides quater producit primam: Locus Sophoclis est in Electra Vers. 1623. loca Euripidis in Oreste Vers. 859. in Phœniss. Vers. 591. in Supplic. Vers. 754. in Hercul. Fur. Vers. 1189. Alia prætereo non ignota, & facile mihi persuadeo, longe plurima istius rei exempla nobis suppetitura, si temporis invidia non careremus plerisque Poëtis. Atque hinc est, quod difficilior sim in corrigendo, quoties *δίχρονον* alia mensura offendo, quam quæ vulgo obinet, & Librorum auctoritatem libentius sequar, quam spernam. *δίχρονον* in *ἀμυδῖς* producit Scholiastes: cum præcuntem.

*** 3.

sequor.

P R Æ F A T I O.

sequor, & si non præviffet, ita sentirem absque ullo metu: De mensura vocis *ῥεγούς* dubitavi in Epigrammate Simonidis eadem de causa: In his ipsis Notis ad Phrynichum pag. 68. *μηνύσειεν* propter illud ambiguum in Versu Jambico reliqui eo loco, quo id collocat Euripidis Scholiastes, & nihil mutavi, etiamsi facile potuissem: In aliis gemellis eundem ubique servabo tenorem: Quod Eruditiores non improbabant, & si Magistelluli cum suo Antesignano rideant, non ægre profecto feram: Rident enim illi, quæ non intelligunt. Lectio editionis Florentinæ, *ἑπτὰ μοι δις τριάκοντα βασιλεύς χεδόν*, inepta est: Quis ita ambigue numerum designet? *τριάκοντα δις ἑπτὰ* Orbiliolus vertit & explicat *triginta bis septem*, id est, *quadragesima quatuor*: quo jure? Dicam ego *ἑπτὰ δις τριάκοντα* esse *septem bis triginta*, id est, *sexaginta septem*, neque minus persuadebo: Apage, apage nugas Orbiliano ingenio dignas.

Pag. 172. Vanni. In illis, quæ ad Hephæstionem pag. 119. scripsi, *illud nomen (ἰσίη) secundam corripit*, quando pro ipsa Dea sumitur; ideo *Ἐξείων* mutavimus in *Ἐξείων*: si secundam produceret, ut solet vulgo, quando ædes denotat, *Versiculum* &c., de Jonismo cogitavi, & distinxī inter *ἰσίη* pro domo, & *ἰσίη* pro dea, quia in Odyssea Homeri *ἰσίη* pro domo mediam habet productam, in Hymnis vero, qui Homero adscribuntur, *ἰσίη* pro dea mediam habet correptam: Istam autem distinctionem ad Doricum *ἰσία* applicui, quia si terminationem demas, in *ἰσίη* & *ἰσία* conspirant Dores & Jones, ut ex Etymologico M. constat. De Atticismo & communi *ἰσία* cogitare non potui, quia ejus mensura notissima est ipsis pueris: Excidit autem vocula in ista Annotatiuncula mea, & editum oportuerat, *illud nomen Jonice secundam corripit*: quem errorem ad marginem statim correxi: Quin & illis, *Videndum, an exempla reperiantur*, adscripsi mox Versum Hesiodum ex Theogonia, *ἰσίην, Δύμητρα, ἢ Ἡὴν χυσοπέδιλον*: qui locus hactenus est unicus, ubi Jonicum *ἰσίη* pro dea, producta media offendi. Clamet, clamet Magistellulus, quantum

P R Æ F A T I O.

velit: hæc adeo illepidæ non sunt. *Pag. 376. Vanni. At ad Lib. IX. 340. adeo miranda comminiscitur, ut vix alio loco mirabilior sit Pavus. Legitur, ἀλλὰ δρωῖδεςσι παρευνάζοντο γύναιξι. Pavum audi, an forte (attende Lector) scribendum δρωῖδεςσι, ut circumflectendo syllaba brevis evadat longa? Concurrunt omnes Grammatici & Grammaticastri: rem novam &c. Egregie imperitiam suam hic etiam prodit Orbiliolus: Dicam tribus verbis: Oxytona disyllaba fœminina in *is*, quæ penultimam habent natura longam, *i* in obliquis producere solent: Ad quam classẽm cum pertineat *δρωῖς*, nullum mihi est dubium, quin penultima in *δρωῖδος* & antepenultima in *δρωῖδεςσι* recte produci possint. Porro apud Græcos sæpe circumflexus est signum syllabæ productæ, & id operatur vi sua, ut syllabam, quæ si cum acuto scribatur, brevis est, longam efficiat, dum in pronunciando spiritum protendit: Ut alia omittam, vide quæ ad Phrynichum in V. *Κνημίδα* noto ex Eustathio, iisque junte, quæ Athenæus scribit Lib. 3. pag. 105. & 106. Homerus V. 359. *Ἰλιάδ. Ε. φίλε κασίγνητ' ἐκκόμισαι τέ με, δὸς δέ μοι ἵππους.* ubi opportune admodum Eustathius, τὸ φίλε, ἐκτείνει ἢ ἐνταῦθα τὸ τ' ἀρχούσης δίχρονον, ὡς ἢ ἐν τῇ γ. ῥαψωδίᾳ φησὶ γδ φίλε κασίγνητε κόμισαι τέ με, δὸς δέ μοι ἵππους διὸ ἢ ὁ Ἀσκαλωνίτης, φασὶ, ἰπερίεσπα τὸ φί. Ptolemæus Ascalonites pro: φίλε legebat φῖλε, ut syllabæ mensuram produceret: eadem de causa ego *δρωῖδεςσι* pro *δρωῖδεςσι*, cujus syllaba antepenultima, quæ anceps esse potest, commode circumflectendo ex brevi fit longa: neque dubito, quin Ascalonites fecisset, quod ego feci, si longam requiri existimasset. Id autem breviter monui, & regulam de disyllabis Oxytonis, & vim circumflexi, præcipue in istis vocibus, notissimam esse sciens: Huc redit totum illud miraculum, quod adeo percussit Grammaticastrum delirum: Quis sibi temperet a risu?*

Pag. 379. Vanni. In loco Theocriti, Μάντι Εὐηγεῖδη, vocalis potest apostropho tolli. vel etiam obtinere locum: modo per Synalæphen accipiatur. non obstare versui. Nam

Syn-

P R Æ F A T I O.

Synalœpha utuntur Græci quoque. Hæc vere erudita sibi notent Eruditi, & quod de Synalœpha scribit Suaviculus, jungant cum illis, quæ pag. 362. de litera i syllabam semper constituyente scripsit: Nam ista egregie conspirant. Pag. 381. Vanni. Ad Calabri Versum 260. Lib. 9. Orbilius: *Legerim τοῖον ποτέειπεν.* Sic Latini. Talibus atque aliis, vide Ovid. 8. Met. 576. 863. *Obstat autem quod in his exemplis pluralis numerus ubique obtineat. videtur tamen mollior ceteris medicina. quin τοῖον adverbii loco venerit.* Audistine pcjus balbutientem magistellulum? Sed pag. 590. Vanni confirmatius loquitur, & τοῖον absque μῦθον syncerissimum esse asserit: Vellem adduxisset locum, ubi ita absolute ponitur: Nam nunc homullo credulus non sum ego, neque mecum fuisset Rhodomannus. Pag. 383. Vanni. Rideo Orbiliolum propter ea, quæ de voce ἴσσην scribit. ἴσση idem, quod ἴση, ut ἐέλδωρ idem, quod ἔλδωρ, εἴκοσι idem, quod εἴκοσι, &c: nec tamen ἴσσην ὑσμίνην, ut ἴσην ὑσμίνην dicere licet: mirum. At certis quibusdam substantivis consecrata est vox: qua lege, quo decreto? Si Græci reviviscerent, talia hercule sibilis exploderent: ἴσσην δῆριν dixit Quintus Lib. 2. V. 524. ἴσσην ὑσμίνην Lib. 11. V. 237. ὑσμίνην ἴσσην maluerit Lib. 10. V. 65. ut variaret, & ostenderet, Linguam easdem voces semper non proferre eodem modo. At obstat syllabæ modulus: Nihil ineptius aut falsius: ἴσσην primam nunc producit, nunc corripit, ut ipsi pueri sciunt: similiter ἴσσην, cujus indolem litera adjecta mutare non potest: Me miseret Grammaticastri, qui servus ingenio, compedes sibi in literis fabricatur ipse. Quæ de ἀγειν ἴσσην ὑσμίνην εἰς μέγα ἔργον notat homullus, prætereo: ineptissima enim sunt: neque necesse, ut dicam, quam fatua sit conjectura ejus, φύζαν γὰρ ἀγεν θεὸς εἰς μέγα ἔργον: id enim ipsi decennes vident. Ita sapiunt Orbilioli. Pag. 384. Vanni. Lib. VII. 400. lego. Τοῖσι δ' ἀρ' ἰδαίων ἔργων φαίνονται κολῶναι. φαίνονται, sane flagitium Pavone plane dignum; cum Aldina, Rhodomanni &c. Operarum error est: præter unum improbulum dubitet

bitet nemo. *Pag.* 388. Vanni. *At in vocis quantitate se longe turpissime dedit Lib. XI. 120.* Θλάσσε πει πληγῆσι μέρος δ' ἐκίχανεν ἀρητός. *Rhodomannus* ἀφουκίθη pro ἀρητός. quia nempe ἔστ. De his pauca hic: In Versu Homeri Iliad. 2. 100. Εφθιτ' ἐμεῖο ἧ δῆσεν ἀρης ἀλκτῆρα γενέσθ, ἀρης constans Librorum fuit lectio, non eodem modo accepta ab Antiquis Grammaticis. Qui legebant ἀρης, ineptiebant strenue: nam ἐμεῖο δῆσεν sic balbuties est mera. Alii recte ἀρηός: quod & verbis & sententiæ convenit: Præcedit enim, ἐπεὶ σὺκ ἄρ' ἐμεῖον ἑταίρω κτείνομεν ἑπαμύναϊ ὁ μὲν μάλα τηλίδι πάτρης Εφθιτ'. Porphyrus in Quæst. Homeric. XVII. Εμεῖο δ' ἔδησεν ἀρης ἀλκτῆρα γενέσθ. σὺκ ἔστι τὸ ἔδησεν, ἄπο ἧ δεσμῶ οὐδ' ἀρης, πόλεμος νῦν, ἢ θεός· ἀλλὰ τὸ μὲν ἔδησε, καὶ συγκοπὴν ἧ ἔδησε, πεισπασέον ἧ τὸ ἀρης, ἢ ἢ βλάβης, ὡς τὸ, Μέντορ, ἄμυνον ἀρήν. ἐμῶ γὰρ ἔδησε, καὶ χρεῖαν ἔχε, τ' βλάβης βοηθὸν ἔχειν. Lectionem antiquam primus mutavit Aristarchus, pro ἀρης scribens ἀρεω: imperite, si propter syllabæ modulum id fecerit: nam α in ἀρῆ æque anceps est, ac α in ἀρης: quod ab ipso ἀρῆ deducitur. Grammatici in Horto Adonidis, ἀρης σημαίνει τ' πόλεμον πεισπασέον τ' ἀρὰν καὶ τ' βλάβην τ' ἐκ πολέμου γινομένην. Heraclides Ponticus in Allegoriis Homeri, ὁμοίως ἧ ὁ ἀρης οὐδέν ἐστιν ἄλλο, πλὴν ὁ πόλεμος πεισπασέον τ' ἀρὰν ὠνομασμένον, ἢ πεισπασέον ἐστὶ βλάβη. Recte: ἀράω, ἀρῆ, ἀρης, noxius: Alii de Etymo ineptiunt. Eo pertinet, quod de Ixione Grammatico refert Eustathius ad Iliad. E. 15έον ἧ (ὡς ἐν τοῖς Ἀπίωνον καὶ Ηροδώρῳ φέρεται) ὅτι ἧ ἄρες ἄρες τὸ χῆμα, παλιλλογία ἐστὶ, καὶ ὅτι ὁ γραμματικὸς Ἰξίων, τὸ δεύτερον ἄρες ὀξύνει, γράφων ἀρες. ὁ ἐστὶ βλαπτικέ. οὐδέ ποτε γὰρ φησι κυρία ὀνόματος κλητικὴ παρακλήτως κεῖται πεισπασέον τῷ ποιητῇ. Hesiodus in ἔργ. V. 464. Νειὸς ἀλεξιάρη, παίδων εὐκηλήτεια: ubi ἀλεξιάρη haud dubie ab ἀρῆ est. Nicander in Theriac. Η καὶ ἀλεξιάρης πτόρθος ἀπαμέργεο ῥάμνος: ab ἀρῆ etiam sine dubio. Hesiodus in Scuto Hercul. V. 128. Θήκατο δ' ἀμφ' ὁμοισιν ἀρης ἀλκτῆρα. σίδηρον: τὸ σίδηρον ibi ἀρης aperte statuminat. & V. 29. ibid.

*****

P R Æ F A T I O.

ibid. ὄφρα θεοῖσιν. Ἄνδρασι τ' ἀλφειῆσιν ἀρεῆς ἀλκτῆρα φυτεύουσι: ἀ-
 ρῆς ἀλκτῆρα de Hercule ἀλεξικάκῳ nemo mutabit, si sapiat. Idem
 in Theogonia V. 657. Ἀλκτῆρ δ' ἀθανάτοισιν ἀρεῆς γένεο κρυεροῖο:
 recte ἀρεῆς: nam ea erat certa, si Titanes vincerent: ἀρεῆ plane
 marcesceret, & ἀρεῆς κρυεροῖο Jonismus est purus putus. Ipse
 Homerus Odyss. P. V. 538. οὐ γὰρ ἐπ' ἀνῆρ, οἷος Ὀδυσσεύς ἔσκεν
 ἀρεὴν ἀπὸ οἴκῃ ἀμῦναι: præcedentia ἀρεὴν excludunt, & faciunt ut
 de ἀρεὴν dubitare possit nemo. Isto autem loco stabilitur alter ille
 Odyss. X. V. 208. Μέντορ, ἄμυτον ἀρεὴν, μῆσαι δ' ἐτάροισι φίλοισι:
 quem ita legit & accepit Porphyrius, ut antea vidimus: Et ibi
 ἀρεὴν sane marcesceret, si rem omnem & verba Agelai sequentia
 rite perpendas. Orpheus de Lapidib. in Ostrite V. 27. Καὶ θεὸν
 ὡς ἐπ' ἀρεῆσιν ἀρεοσάμενος θυίεοσι. Æschylus pag. 56. 102. 103. 106.
 214. 219. 220. 226. 234. 254. Edit. Steph. Sophocles in A-
 jac. V. 511. Oedip. Tyrann. V. 284. 303. 426. 656. 764. 840.
 Oedip. Colon. V. 1006. 1439. 1448. 1453. 1471. 1514. Tra-
 chin. V. 48. 1256. Euripides in Phœniss. V. 67. 477. 772.
 883. 1373. 1435. Medea V. 608. Hippolyt. V. 1241. 1362.
 Iphigen. in Aul. V. 60. Iphigen. in Taur. V. 778. In quibus
 Tragicorum locis prima in ἀρεῆ & aliis inde deductis corripitur.
 Orbiliolum cum suis inaniis & fallaciis ad pueros ablego: *In pri-
 mis*, inquit Magistellulus pag. 391. *miraculo est, hominem in hac
 voce adeo crasse erravisse, cum ipse jam ad Menandrum p. 127.
 Clericum condemnare coactus fuerit, qui κατὰ ἔσταν in ultimo Jambo
 pede posuerat.* Deliramentum egregium & Orbilianum ex asse:
 Nam κατὰ ἔσταν cum Bentlejo habui pro Pæone tertio, & ejus an-
 tepenultimam, ut primam in ἀρεῆτος, brevem esse statui: Non
 poterat miser delirare pejus. Pag. 400. Vanni. *Quas ca-
 va succutiens Baubo manu, nam puerilis.* Ita Canterus, Paullus
 Leopardus, Salmasius, Heraldus, aliique omnes, præter unum
 Heinsium. De ipso loco cum Grammaticastro deliro contendere
 nolo. Unum illud à me notatis addam: Jo solo tactu. Jovis ex
 vacca

vacca iterum facta est mulier: Æschylus in Prometheo pag. 51. Ἐνταῦθα δὴ σε Ζεὺς τίθεισιν ἔμφρονα Ἐπαφῶν ἀταρβεῖ χειρὶ ἢ ΘΙΓΩΝ ΜΟΝΟΝ. Scholiastes, ἔμφρονα, ἀνδρωπόμορφον. Pag. 414. Vanni. *antequam pergamus, discere cupio, quale sit illud, quod literis Giganteis in titulo lego ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΩΣ.* Dicam Suaviculo: Ita Turnebi Editio per errorem, quem operæ retinuerunt. Pag. 416. Vanni. Ἄς ἐπάγη ῥιπῆσιν ἕωσμένος ἡλίοιο. Hic mire iterum delirat Magistellulus. Quod posui, ex Libris suis edidit Turnebus, idque perspicuum est & bonum: *Sal concretus est solis radiis pulsus, trusus: ἕωσμένῳ ῥιπῆσιν ἡλίοιο* scilicet explicat ipsam πῆξιν ἁλὸς, quam siccando & cogendo efficit sol & solis calor: Sciunt omnes, qui non ignorant, quid sit πῆξις, & Philosophum aliquando consuluerunt Meteorologicor. Lib. 4. Quæ πῆγνυται, κα συνέρχονται: & ipsum illud συνέρχεσθαι vi solis, Poëtice & eleganter dictum hic ὠθεῖσθαι ἡλίοιο ῥιπῆσιν: Nihil apertius. Quid jam Orbiliolus? Perquam urbane & lepide primo scribit, *vellem scire, quid Pavunculus fecerit de ἕωσμένος. procul dubio aliquod participium a verbo ignorabili: dein missis jocis subjungit, ut serio de participio ἕωσμένῳ loquamur, nullo modo hic locum habere potest. quid enim notabit sal concretus fuit, inpetu propulsus solis? & ut egregiam suam eruditionem ostendet, ex editione Florentina legit, Ἄς ἐπάγη ῥιπῆσιν, ἕως μένος ἡλίοιο, id est, eo commentatore & interprete, mare Boreæ impetu fuit concretum, donec vis solis illud solveret. Vidistine stultiora? Pag. 422. Vanni. Sed quid? an Scholiastes in metricum auctorem scribens, ignoravit, quod πεποίηκε, cecinit, versificavit, significet? Ineptit, ineptit miser: Vide notulam meam ad πεποίηκε pag. 104. & verborum cohærentiam considera; sic in fumum abeunt omnia hic scripta, & ipsum κατηγορῶν stabilitur aperte. Pag. 424. Vanni. cui nec unicus de suo locus in hanc sententiam suppetat. fortean fallor. alia præteriit. at &c. Nihil suavius aut ridiculum magis: Duo exempla certa mihi sufficiunt: Plura notanda relinquo Grammaticastris & Orbiliolis.*

***** 2

Ubi

P R Æ F A T I O.

Ubi ista exemplorum congeries in scriptis Virorum Eruditorum, qui seculo sextodecimo & septimidecimi initio floruerunt? Rident, riderent hercule illi, si reviviscerent, Commentarios, qui hodie prodeunt; præsertim si Indices & alia imperitorum adjumenta conspicerent, quibus floridior illa ætas carebat. Pag. 428. Vanni. *Sequitur locus omnium consideratione dignissimus, & de quo judicium Lectori æquo relinquam. ego simpliciter factum narrabo. in Turnebiana exstat, &c.* Dicam breviter: Hoc primum falsissimum est, & sic ei superstructa, falsissima quoque sunt: Correxī, ὃ ἦ ἀνάπαισος διαλελυμένην ποιῆσιν ἢ φράσιν ἐξ τὸ τετρασίμημον. ἰαμβοποιοὶ μὲν ται καὶ τραγωδιοποιοὶ ὡς μὴ ὄντες τοιοῦτοι, οὐ συνεχῶς κέχρηται. & ab operis male omissum, in Turnebiana extat: Vide Notas. Addam verbo: Aristænetus expressus est ad quartam editionem, cujus pagellæ Typothetarum manibus commaculatæ, adhuc penes me sunt: Neque aliter intelligenda verba ista Præfationis meæ, *Has Epistolas, cujuscunque demum sint, comtas satis & elegantes, post Sambucum ter ab ipso Mercero editas, ex editione postrema hic tibi damus cum Notis ejus integris*: Si de tertia Merceri cogitassem, scripsissem ex editione ejus postrema: quartam esse postremam, omnes sciunt, neque eam accuratius designare erat necesse. Ista deliramenta & Sycophantiæ improbi Grammaticastri me vere delectant: Quid autem æquus Lector, quem compellat, ad hæc? Pag. 436. Vanni. *J. Christian. Wolfius in Sapphicis recte quoque conjecit Sapphus esse ex verbis Demetrii Phalerei de Elocutione &c.* Nihil incertius: Una voce θυρωρὸς suspicio nititur: Nam ne leviter quidem constat hæc esse Sapphus: Ita Viri Eruditi sæpe ridicule fati. Non absimile est, quod de illo loco, *Εσι μοι κατὰ πάϊς &c.* scribitur: Sappho filiam habuit Cleidem: Ergo κλειὸς ἀγαπητὰ de ea accipi debet, & locus non potest esse alterius, quam ipsius Sapphus: Bella conclusiuncula. Ego in istis jure meo utor, & Orbiliolos obstrepentes non moror. Pag. 440. Vanni. *Jam pueri morunt, Anapesticos versus cujuscunque generis amare pedes dissolutos:*

P R Æ F A T I O.

tos; id est, ut singuli &c. Ut peritia Metrici insignis ipsis pueris innotescat, cum Aristophanicis hic adductis conferant Versus Aristophanis sequentes: V. 519. Pluti. V. 273. 964. 968. 974. Nubium. V. 1065. Ranar. V. 505. 513. 771. 1318. 1320. Equitum. V. 628. Acharnens. V. 550. 571. 577. 609. 678. 704. 710. 1042. Vespar. V. 736. 742. Pacis. V. 552. 567. 688. Avium. V. 643. 660. 677. 678. Concionatric. V. 802. Themophoriaz. V. 510. 519. Lysistrat. Perquam facetus est Magistellulus, & illud inprimis suave, quod ejus confidentia ubique ejus imperitiam æquet. Pag. 448. Vanni. *At legendum procul dubio, Ολέσαι κάποτεμεϊν ὄξει χαλκῶ κεφαλάν.* Sed inepte junguntur ὄλέσαι κάποτεμεϊν κεφαλάν, & quod de particula γε scribit Orbiliolus, puerorum meretur cachinnos: in Tragedia enim & Comœdia nihil frequentius. ὄξει χαλκῶ κεφαλάν a sequentibus pependit. Pag. 449. Vanni. *At malum: qui libri! unicus Turnebianus scilicet.* Unde novit Magistellulus, Turnebum non habuisse, nisi Libium unicum? Pag. 450. Vanni. *Παρά δ' ἦντε πυθέμαν δὲ κατέδυν ἔρωτα Φεύγων.* hic rursus se plane rudem rei metricæ monstrat. Hephæstion hoc metrum dicit esse factum &c. Suaviculus hic me docet, quid sit ἀνακλάσις: ἀνω ποταμῶν χωρῶσι πηγαι. Dicam breviter: De omni ἀνακλάσει generaliter non locutus sum ibi, sed speciatim de ἀνακλάσει istius Versus: Vide Notas pag. 133. 134. 135. In illis male editum quo admissō, pedem amittimus pro quo admissō, pedem etiam amittimus: Πυθέμανδρος, ut Πυθαγόρας, a πυθέω, percontari, sciscitari, deduco, & sic primam ejus syllabam brevem esse stauo: πυθαγόρας, qui fori, πυθέμανδρ, qui stabuli curiosus est, & in res stabuli ac fori sciscitando inquirat diligenter. In πυθαγόρας tres breves concurrunt: in πυθέμανδρ, duæ: nulla igitur productio ea de causa in hac, ut in illa, voce. Addam verbo hic: Quod de ἀνακλάσει hujus Versus noto, perquam probabile est, si ad ipsum nomen attendas: γαμψοὺς scilicet dicitur a metro haud dubie Jambico

*****

3

&c

P R Æ F A T I O.

& pedibus Jambicis: Jam autem non est aut esse potest talis, nisi ἀνάκλασις fiat in pede quarto: Nam ad digitos modo exige: Παρὰ δ' ἤντε πυθόμεν ἢ κατέδυν ἔρωτα φεύγων Jambicum efficit, παρὰ δ' ἤντε Πυθόμεανδρον κατέδυν ἔρωτα φεύγων vero, ut vulgo accipitur, nihil minus, quam Jambicum: Hoc diligenter considera, Lector.

Pag. 454. Vanni. Σοὶ μὲν εὐπωϑ, εὐπω-
 λϑ, ἐγχεσπαλϑ Ἔς. — Sed en recidivam patitur. An forte
 Simmias scripserat εὐπωϑ, εὐκωλος? κῶλα sunt membra. At in-
 docte — nescis hæc ipsa verba jungi a Sophocle Ἔς. εὐπωϑ,
 εὐκωλος recte dicitur de regione & loco: de Marte ita loquatur
 nemo, imprimis ubi simile quid dicitur hisce Simmiæ. εὐκωλϑ
 igitur adhuc placet, Analogicum & bonum. Pag. 456.
 Vanni. Mibi autem longe probabilissimum fit, legendum esse ἃ μὴ
 μοι θίγης κυπαισίσκω. Mireris, mireris, Lector, ingenii Orbilia-
 ni acumen, quod vitiosum editionis Florentinæ κυπαρίσκω ad con-
 jecturam adeo abstrusam deflexit: κυπαισίσκω scilicet haud protri-
 tum est, & ἀνθ' ἰγείν κυπαισίσκω minus adhuc protritum, itaque
 revera comparatum, ut serio dubitaturus sis, an unquam sic locu-
 tus sit quisquam: θίγειν quippe ἰματίω vix ac ne vix apte dicitur
 eo sensu: Sed Orbiliana auctoritas sufficit. Potuisset Criticorum
 princeps eodem sensu scribere, ἃ μὴ μοι θίγης κυπαιρίσκω: Sed sic
 eruditionem suam non ostentasset in rarissima voce κυπαισίσκω. In-
 quies, cur τῷ κυπαιρίσκω non probavit ita acceptum, ut tu dixisti,
 ubi pag. 416. in Αὐτὸς ἐπάγη ῥιπῆσιν ἕως μὲνϑ ἠελίοιο & præceden-
 tia & sequentia advocare necesse habuit satis nove? Nescio, idque
 ὁ πάνυ tibi explicet ipse. Pag. 460. Vanni. Nescis in με-
 λυχρὸς, πενιχρὸς, Ἔ similibus illud χρὸς modo esse terminationem, Ἔ
 nihil significare. μελάγχεϑ sine dubio dictum pro μελάγχρωσ, ut
 χρϑ non sit terminatio, sed pars dimidia vocis: Similiter μελί-
 χρϑ dictum fuerit pro μελίχρωσ: nihil in eo, quod peccat. χρῶς
 autem & corpus & cutis, ut nemo nescit Græce doctus. Ibid.
 recte animadvertit Arnaldus ἄξιον non dici pro ἀξίως. Quare non,
 ubi

ubi adjectivis passim ita utuntur Græci? Sed & legi poterat, id-
que ad marginem etiam mihi notaveram, Μέλαγχρον αὐτῶς ἄξιόν ἐς
πόλιν. Sequitur, *Quid enim? non novit Melanchrum Tyrannum*
Mitylenæ, quem Pittacus interemit, adjutantibus fratribus Ἔς. Ri-
sum mihi incutit homullus: Ista satis obvia notari potuissent, si
de Auctore fragminis constaret: De quo Orbilio non magis con-
stat, quam mihi: Nam Ursinus, qui Versum Χαῖρε Κυλλάνας ὁ
μέδων· σὲ γὰρ μοι, ab Hephæstione Alcæo, ut videtur, adscri-
ptum, cum his jungit, ipso fatente Magistellulo errat: Sufficie-
bat igitur notare, Μελάγχρω nomen proprium esse viri. *Pag.*

462. Vanni. *rursus desipit, cum ait, Enνη.* nomen proprium est,
quod apud Gruterum etiam invenitur in magno opere: alia omit-
to. *Nam dejerare ausim vocem* Ἔς. *Enna* nomen Romanum, an
non potuit esse nomen Græcum, ubi *Enna* Siciliae notissima est,
& ab urbibus &c, sæpe sumuntur nomina? Adhæc, ἔννη pro ἔνη
appellativum est, quod pro nomine proprio adhiberi potuit: ἔν-
νος, ἔννη: Vide Stephanum in Append. Thesaur. Quid autem di-
xerit Grammaticaster de illo loco Pausaniae Lib. 10. Cap. 26. κλυ-
μένην μὲν οὖν Στησίχορος ἐν Ἰλίσ Περσίδι κατηείδηκεν ἐν τοῖς αἰχμαλώ-
τοις· ὡσαύτως δὲ καὶ Ἀριστομάχην ἐποίησεν ἔννη· θυγατέρα μὲν Πελάμης,
Κελλοῦ καὶ γυναικᾶ εἶναι ἔκτε Ἰκελάονος? Desipit, ut vides, ipse mi-
sellus suo more. *Pag.* 464. Vanni. *χειρόγελως est barbarum,*

χειρόγελως dicendum esset. Barbara vocat Magistellulus sibi
ignota: Diserte Eustathius ad V. 169. Iliad. B. σημείωσαι ὅτι
ἔχει τὸ ἀπλῆν, ὄρηται ὡς τῷ εἰπόντι τὸ, ἀνήθεις οὐδὲν χρεῖος·
ἤτοι χρειώδης εἰς οὐδέν· εἰ οὖν χρεῖος ὁ χρειώδης, δῆλον ὡς ἀχρεῖος ὁ μὴ
χρειώδης. & Thomas Magister in Eclogis, χρεῖα, καὶ χρεῖσιμα, Ἀπ-
τικοί. ὁ χρεῖος ἢ ἤγαν ὁ χρεῖσιμος, καὶ τὸ χρεῖον, φιλοσόφων καὶ ποιητῶν.
Σοφοκλῆς· χρεῖ ἢ λέγειν. ἤγουν χρεῖσιμα. Subjungit homullus pag.
seq. *Porro ὁμιλῶ confirmat exemplo Hesychiano συνόμιλος. quasi in so-*
lo Hesychio vox superesset (Etymologi non memini brevitatis causa)
vel quidquam faceret ad ostendendum ὁμιλῶ posse poni pro ὁμιλητής.
quod

P R Æ F A T I O.

quod nunquam docebit. Hefychianum συνόμιλῶ id satis aperte docet: Si συνόμιλῶ sit συνομιλητής, ὁμιλῶ potest est ὁμιλητής, quam σημασίαν sententia & versus postremus manifesto statuminant: Pueri vident, neque dubitare possunt. Editionem Florentinam non curo: ea paucis exceptis, vitiosissima est, ideoque sine dubio ab Hadriano Turnebo plane fuit neglecta. Pag. 468. Vanni. Certe furiosus inconsideratius loqui non potest. τεν hic positione non erit & sequentia pag. 469. 470. 471. ambigua pro indifferens, Versiculi postrema pro membri postrema usus sum, & idem revera dixi, quod Orbiliolus dicit: Hic certe non delirat, sed fuit ipse Grammaticaster λογομάχῶ: Vide meas Notas, easque perpende modo leviter. Ut de Versu Catalectico constet, βωτον revera signandum, ut Trochæus: in Acatalectis id non necesse, quia pes integer adest; ideoque δυσπαιπάλης recte signatur, ut Creticus. Positionis hic ratio habetur nulla propter ipsum ἀσυνάρτητον, quod κῶλα separat: Recteque monui errasse Scholiastam pag. 59. ad Versum istum Δεῦρο δεῦτε Μοῖσαι χρυσέον λιποῖσαι sciibentem, φάμεν οὖν ὅτι, εἰάν ἅμα συναρτήσωμεν τὰ δύο τροχαϊκά, διέλσκειαι ἐν τῇ τρίτῃ χώρᾳ τῇ περὶ τῆ σπονδεῖῶ, ἐν τροχαϊκῇ, ὅπερ ἐστὶν ἄτοπον. Nam de vero Spondeo perperam cogitat, neque subtilior distinctio inter syllabam ambiguan & indifferentem in istis Græcis locum habet. Quin & Versiculi postrema ibi certe non peccat: Nam apud ipsum Hephæstionem præcedit τὰ ἐξ ἰσοφαλλικῶν δύο: omniaque ἀσυνάρτητα revera Versiculi sunt duo: Pueri sentiunt, & ineptio, dum ineptias illas refello. Illud etiam perquam ridiculum est, quod de Θεοῖ πολὺ notat Miscellus: Vide modo Enchiridii Articulum περὶ συνεκφωνήσεως, ubi notæ similes, non omittendæ. Pag. 473. & seqq. Vanni. Nam Alcæum ponit vivum vigentemque tempore Gelonis jam tyranni. jam illi &c. Hæc omnia falsissima & ineptissima sunt: In Notula mea, hunc tangere potuit Alcæus Dinomenem, non Gelonem, respicit, & nihil revera vel ibi vel in sequentibus est, ex quo colligi potest,

mc

me Alcæum posuisse vivum vigentemque *tempore Gelonis jam tyranni*: Lege & relege singula. Alcæus senex potuit videre Dinomenen virum juvenem, diu ante ipsum Gelonem natum: Dinomenes ille ditior, diu etiam ante ipsum Gelonem natum res novas moliri potuit, ideoque perstringi ab Alcæo: Istis positis, ut poni possunt, & a me posita sunt, id omne concidit statim, quod garulus de violata ratione Chronologica crepat, & verissima esse potest suspicio mea. Ditiores produunt ea, τᾶρμενα λαμπρὰ κέατ' ἐν μυρταίνῳ, & Dinomeni, prout cum describimus, pulchre conveniunt: Nihil etiam naturalius, quam ditiores ipsis divitiis suis ad res novas moliendas impelli, filiosque, si id egerit pater, ad similia tentanda ejus exemplo exstimulari. Ex quibus apparet, rationi etiam perquam consentaneum esse, quod suspicabamur. Sed ubi urbs Τυρακία vel Τυρακίη? eam a Cluverio & Holstenio sumsi, qui propter Plinii *Tiracienses*, nomen urbis ita probabiliter fingunt, & in eo adjuvantur ab hoc ipso loco. At quo modo Τυρακίη fiat a Τυρακία? De eo non laborandum sane: Τυρακία, Τυρακεία, Τυρακῆος, Τυρακῆος: talia multa apud Stephanum Ethnographum: inspicere ex. gr. V. Παρρᾶσία, Λυκᾶρεια, Ἰναχία, Κορώνεια, Ἀντιόχεια, Ἀκρόνιχ, Διομήδεια, Γλαυκία. Vides, ut in fumum abeunt omnes Grammaticastri miselli calumniæ? Nam quod ex Herodoto adfert, ut probet Dinomenen dici non potuisse *Tyracensem*, nullam meretur hercule attentionem: cum quia in loco Herodoti nihil de Dinomene, qui secundum ipsum Herodotum revera Tyraciæ potuit esse natus; tum quia Alcæus de solo ejus natali scribere potuit, quæ non scripsisset Herodotus: In istis sciunt omnes, qui literas nostras a limine modo salutarunt, quanta sit sæpe Auctorum dissensio. De loco Athenæi verbum addam: Satis obscurus ibi est Dinomenes: Ursinus, qui Versui ita scripto, Ἐκ ἧ ποτηρίων πῶνις Δεινομένει παρίστω, adjecit *Dinomenis* ἔ' alibi meminit Alcæus, ad hunc locum Hephæstionis haud dubie respexit. Fors egregie errant, qui ibi Δεινομένει legunt?

*****

Ver-

P R Æ F A T I O.

Verba recte intelligi possunt, ne litera mutata & punctulo modo τῷ πῶνις subdito: *Ἐκ τῆς ποτηρίων πῶνις δινομένη παρίσδον*, id est, *Post pocula vero doloribus agitata adsidebam.* πῶνις pro πινῆς & πιναις: quod *doloribus* verto: Hesychius, Πῶνα, γραφίον, λύπη: πῶνα pro πῶνα vel πῶνα, nisi πῶνα mavis: nam de accentu non disputo, qui variare potuit, & nullius est apud me momenti. Vertere etiam potes *ῥαῖνις*, quin & *Furiis*: sed minus bene. *δινομένη* pro *δινομένη*, ut *τίνομαι*, & alia id genus. Potest etiam legi, *Ἐκ τῆς ποτηρίων πῶνις δινομένη παρίσδον*, *doloribus agitata adsedi*: idque verius fortasse, saltem sensu convenientius: Vide & *judica*. Sic ibi *Dinomenes* plane exulat. *Pag. 491. Vanni. Ραῦνικυλλος*, γέρεα pro γέρατα *Idiotismus est satis notus: Sed illum satis notum idiotismum porro explicitum oportebat. ego talem idiotismum me ἔσ.* γέρεα pro γέρατα *Idiotismus est perquam notus: et autem insertum ob Metrum, ut in κρέα pro κρέα' apud Orpheum in Argonautic. V. 402. Male vero citat mea Orbiliolus: Nam ipse dederam, γέρεα ἔ γέρεα pro γέρατα Idiotismus est satis notus: Ita ubique integerrimus ille Grammaticaster. Pag. 492. Vanni. γλαυὸς appellativum verius videtur. An ita Bœoti & Æolice ου pro υ in fine vocum? Dubitarem, nisi Magistellus egregius adesset cum Editione egregia. Pag. 496. Vanni. Ραυος pro αὐτοριτατε. ὑψοῖ idem quod ὑψῆ. Cur non? terminatio illa satis frequens in istis, & mere Æolica fortasse: Nam pro ου illi amabant οι, ut ipsi pueri sciunt. Pag. 499. Vanni. σάλεσσι corrigit. metrum, ut paucis id tangam primo loco, ait ἔσ. Versum ἀσυνάρτητον a Libris mihi oblatum non aspernor, neque σάλεσιν etiam pro σάλοισιν: ὁ σάλῳ & τὸ σάλος, ut ὁ σκότος & τὸ σκότῳ, ὁ τάριχῳ & τὸ τάριχῳ, ὁ σκύφῳ & τὸ σκύφῳ, & alia id genus. σάλῳ autem sine dubio locus in litore vel ad litus, ubi naves in anchoris stare possunt: id enim aperte docent ista Polybii, καθώρμισαν πρὸς τι πολισμάτιον ἢ ὑπ' αὐτοὺς τατιομένων, ἀλίμενον μὲν, σάλουσι δ' ἴχον ἢ πρεβολὰς περικλειούσας ἐκ τ' γῆς εὐφραεῖς, a Stephano ad-*

P R Æ F A T I O.

adducta in Thesauro: quem adeas, rogo, ut videas, quam lepide improbulus distinguenda confundat; eique junge Casaubonum ad Strabon. Lib. 3. pag. 73. ἐν τῷ σάλῳ συνίζανον etiam ἡμεῖς ἐν σάλεσιν statuminat plane, eaque gemella sunt sibi: id nemo in dubium vocabit præter unum Orbiliolum, qui in istis cæcutire maluit cum Porto, quam veritati lippientes oculos aperire. ἐν σάλεσι κείμεν, ἐν τὰπῃσι πολλοῖς κείμεν, conjecturæ sunt hominis ineptissimi ingenio dignissimæ: id vident omnes, qui aliquid vident: in σάλεσιν Libri conspirant, quotquot prostant. Apolloni Dyscoli Excerpta, quæ nuper in publicum prodierunt Diligentissimi Reitzii opera, quam depravata sunt, nemo nostrum ignorat: Magis autem nunc placet mihi σάλεσιν & omnis illa suspicio mea, quia locus est Alcmanis Lyrici, ut ista Excerpta perhibent: in quibus etiam est σάλεσιν. Pag. 504. Vanni.

Mox Arnaldus recte improbat ξεναγός. quod non animadvertit Pavo secundam corripere. forte ξυναγής, ut ἀαγής. Quid? cuditne Magistellulus vocem novam, & quæ nullibi occurrit? Suspicio, de Dorico ξεναγός cogitasse Græculum. Ead. pag. οἴστος] hæc arcte cohærent]

At optime Arnaldus ex Prisciano ostendit legendum, ἰσρ τοιαύτας παρθένας λοχεύεται. Ut nihil aliud dicam, quis Athazones commemorat ad Istri ripas? Bonum est quod Libri Hephæstionis habent, eosque secutus sum & hic, & alibi, quoties nulla erat mutandi necessitas: Enchiridion scilicet Technici edebam; non Veterum Poëtarum reliquias, & omnia proinde, quæ de illis notari poterant, congerere nec debui, nec volui: Hoc dictum sit semel propter mellitos verborum globulos, quibus & hic, & alibi passim meam in istis ignaviam taxat Suaviculus. Pag. 505. Vanni. ἐξώληθειν] sic etiam in ipso textu gemino accentu fulget hæc vox: an potius duæ voces, quas Ἐρ. ἐξώληθειν pro ἐξωληθειν error est operarum: Orbiliolum hic habemus iterum misere delirantem more suo. Addam verbo: ἐριόλη non indigemus ad statuminandum πατέβλης: id enim satis statuminat

***** 2

Scr.

P R Æ F A T I O.

Sermonis Analogia: vidimus supra. Pro ἐριώλη, quod apud Helladium est, imperite ἐριώλη reponit Magistellus: Nam sic distinctio est minor inter ἐριώλη eo significatu, & ἐριώλη pro vento ποκίο: Melius autem ἐριώλη convenit Dionysii & Euphorionis indoli, quam ἐριώλη, quia abtrusius est & antiquum magis: Quæ ratio facit, ut in jactus nomine etiam πατρίλης magis revera probem, quam πατρώλης: Nomina ista δημοτικά sunt & vere antiqua haud dubie. In Versu Aristophanis in Vespis, οὐκ εὖν ἐριώλην δῆτ' ἐχρῆν ταύτην καλεῖν, meliori jure ego rescripserim ἐριώλην: Sic enim Comice Dionysium propter ipsam illam vocem perstringit Comicus. ἐριώλη per se bonum est, sed absolute pro χλαῖνα, κακίζηλον videbatur Helladio: id diligenter observandum, ne cum Grammaticastro misello in ptias. In fine Animadversionis mirificæ scribit homullus, Arnaldus: "locus intricatus & adhuc intricatior ejus, quam dat Cl. Pauw, expositio" *Ejus ingeniosam διόρθωσιν amplector.* Itane? Ego vehementer dubito, an istam διόρθωσιν nunc probat ipse Arnaldus. εἶθ' ἰππώνακτ' τὸ μέτρον, ἔ μοι μέλει sine dubio intelligendum, ut dixi: *porro Hipponactis metrum quod attinet, id ego non curo, vel ommissa distinctione post μέτρον, porro Hipponactis metrum ego non curo.* τὸ ἠξίωσε paulo aliter accipiendum, quam vulgo accipi solet: Significat enim ἐπισημασίας ἠξίωσε, *fecit ut dignum sit observatu: fecit ut observare possimus digne: Ἐπισημασίας ἄξιον ἐποίησε:* Sic locus est apertus. Si verbum ἠξίωσε displiceat eo sensu, scribendum est plane, *ρίθων μὲν γὰρ ἐν ἰάμβῳ Ἐπισημασίας ἠξίωσε τὸ τοιοῦτον.* Hoc verbo hic. *Pag. 511. Vanni. Ἐπειὴ εἰς νῆας τε καὶ ἐλλάσποντον ἰκάντο. Dii boni, quale monstrum Spondiacum! Delirat Miser: Ἐπειὴ hic in principio Hexametri, ut Ζεφυρείη Vers. 119. Odyss. H. Vide Schol. Hephæstionis pag. 93. εἰς autem contracte hic, ut olim in Vers. 160. Batrachyom. φύλλοις μὲν μαλάχης εἰς κνήμας ἀμφεκάλυψαν: Periti sciunt. Non dubito, quin olim in Libris comparuerit lectio, quam posui: διτλογραφίαι in Homero innumerae. In Arnaldi conjectura ἡ peccat, quia*

αὐ-

P R Æ F A T I O.

αὐτὰρ præcedit : Nam αὐτὰρ ἢ ἐκ παρακλήσεως poni non me-
mini. *Pag. 513. primum enim H hic non est* (sunt verba
Arnaldi ab Orbiliolo transcripta, de Versu Corinnæ, Η διανέχοισ'·
εὔδεις, οὐ μὲν πᾶρ ἤσθα Κέρινα, quem ita constitueram) ἢ,
quæ, *ut credidit: sed ἢ, sine. alias Corinna, Dorica utens Dia-*
lecto, scripsisset &. Sed in fragmentis, quæ ita apud Auctores
Antiquos occurrunt, non solent Viri Eruditi, quorum exemplum
sequor, Idiotismum anxie restituere: Vide eorum Commentarios:
Hoc monitum sit semel. Addit, *dein διανέχοισ' Græcum non est,*
neque in Græca Lingua simile est compositum. Notissima tamen sunt
ex Lexicis, διαναβάλλομαι, διανακλάω, διαναπαύω, διανοίγω, δια-
νίστημι, διαναπέρω. *Pag. 515. Vanni. λυθῆναι ὑπὸ πύσασα*
optime dicitur. Imo pessime: Vident omnes, qui πύσασαχον no-
runt: λυθῆναι ὑπὸ πύσασαω optime dicitur. λυεῖσα mihi, quan-
quam in istis paulo audaciori, ne nunc placere potest, quia nec
ἐλύθη, nec λυεῖς occurrit ullibi. *Pag. 517. Vanni. Verio-*
rem autem causam arbitror, quia Anapæstica amant διαλελυμένως,
solutos, pedes. Nihil stultius de Anapæstis in Versu Jambico: &
refragatur ipse Hephæstion, qui διαλελυμένως & ἐμμέτρως sibi op-
ponit: Θέλγει δοκεῖν διαλελυμένως διαλέγεσθαι, ἢ μὴ ἐμμέτρως: Quid
autem Anapæstus? Facit ille ἢ φερίσιν διαλελυμένην δὲ τὸ τετρα-
σημον, quo Metrum Jambicum, quod proprie ex τελοσήμοις con-
stat, plane dissolvitur & temeratur ἐν ταῖς ἀρτίαις, quæ τελοσημα
præcipue sibi requirunt, ne mensura Characteristica pereat: cu-
jus minus tenaces sunt αἱ περὶ τὰ, quæ ideo facilius & cum mino-
ri mensuræ Characteristicæ dispendio τετρασημα admittunt. Hic
est verus sensus illorum, ut aperte docent præcedentia ista, εἰ
τοίνυν ἢ σπονδαῖον ἐν ταῖς ἀρτίαις εἰδέχεται, εἰδὲ ἢ ἀπ' αὐτῶ λυ-
θέντα ἀνάπαισον ὀφείλει δέχεσθαι: πρὸς μὲν οὖν &c: ex quibus appa-
ret, de locis paribus, non de locis imparibus, Hephæstionem ibi
præcipue loqui. Μοχ οὐ συνεχῶς κέχρηται probat Magistellulus,
cum συνεχῶς κέχρηται antea pag. 429. probasset mire: Ride,
*** * * * * } ride

P R Æ F A T I O.

ride Lector, ubi arietem Scholasticum valide sese arietantem vides. *Pag. 518. Vanni. Haud stricte verum esse in Trochaico non esse locum Jambo, quamvis id adseveret &c.* Imo id stricte verum in veris Trochaicis, de quibus agit Metricus: Ipse Scholiastes Aristophanis, ad quem provocat Arnaldus, τὸ δὲ μέτρον ἀσύστατον Εὐπολίδειον καλούμενον, εἰχὼν τροχαϊκῶν — ἰδίως δὲ τὸ τετάρτην ἐν τούτοις ἴαμβον. Sine ullo dubio ex Hephæstione ejiciendum est τὸ ἴαμβον, male ingestum a sciolis. Arnaldum tamen laudat & sequitur Phantasia, non homo. *Ead. pag. Εὐεπίδης τὸ] τῶ vel τῆ τὸ ineptus Pavus, qui adpositionem non vidit: & stulte &c.* Nunc τῶ legendum ajo: appositioni ibi locus est nullus. *Ληκύνδιον ἀπώλεσεν* dixi commentum esse Comici, ut emendatiunculam verbo stabilirem. *Pag. 520. Vanni. Insulse Pave, ubi invenisti ἰμερῆ significare suavem te redde? Scapula ex Galeni Glossis, unde &c.* ἰμερῆδὲ significare suavem se præbere, non docet Galenus, sed ipsa Sermonis indoles: ab ἰμερῆ enim est verbum, & ipsum ἀνδρὶ μιγῆαι interpretatio est remotior: Pueri vident, & risum meretur Grammaticaster. *Pag. 521. 522. 523. 524. Vanni.* Calumniatur Magistellus, ut solet: Vide Notas: Ego de tempore cogitans, quo vixit Sappho, rem omnem in medio reliqui propter Versum præcipue tertium, a Viris Eruditis vulgo male intellectum: cujus sententiam si sequamur, fragmentum non potest esse ipsius Sapphonis, nisi admittam ea, quam Lectori considerandam proposui, Allegoria. Quid autem improbulus? Ipse scripturam vulgatam inepte mutat, ut locum Poëtriæ vindicet, & sic calumniatorem se prodit manifestum. Maximus Tyrius scribit, τὸ ἔρωτα à Sapphone vocari γλυκύνπιρον: Quia illud Epithetum hic habetur, ex eo etiam colligi potest certo, si Orbiliolum audias, verba esse unius Sapphonis: Alius scilicet nemo isto Epitheto de amore uti potuit: Nihil ita vivam, insulsius & ridiculum magis: Hæc sunt illæ ineptiæ, quas homines cordatiores in Grammaticis sæpe rident, ideoque libenter verbo noto. *Pag. 529. Van-*

Vanni. *Stultitia est fingere puellæ nomen fuisse γυρῖν* ⊙ . nam γυρῖνος masculini generis. *Ælian. de Animal. Lib. 1. Cap. 58.* ἡ Γυρῖν ⊙ displicet Magistellulo: Quid de ἡ Αβρότονον, ἡ Νάννιον, ἡ Φάνιον, ἡ Ωκιμον, &c, Græcorum dicturus est? quid de Latinorum *Annius Capra, Fabius Ovicula, Lentulus Sura, Sertorius Pica*, aliisque id genus plurimis? pag. seq. 530. de ἐρασῶ pro ἐρατῶ dubitat homo: Egregie & erudite: Pueri sciunt: Videat unum Hesy-chium in V. Ερατῶ, eique jungat Eustathium ad V. ιιι. Odyss. π.

Pag. 531. Vanni. *Hesy chius Ωράνα explicat χελιδόνων ὄροφῆ.* ego autem omnino glossam ad hunc locum Sapphus facere arbitrarer. Quid autem significat? an illud Ἔc: crediderim legendum ὄραννα χελίδων. Inepta Crisis: Nam pura Jonica ibi dedit Hephæstion, præmittens ipse, ἡ ὄρα μὲν οὖν ἄσματα γέγραπται ἰωνικά, ὡς περ &c. Glossa autem Hesy chii nihil ad hunc locum: Legendum enim ibi suspicor plane, Ωρενία χελιδόνων ὄροφῆ: *excelsum tectum, sub quo nidulari amant hirundines: ὠρενία pro οὐρενία: excelsa:* Similiter σφαῖρα οὐρανία dicitur, & ἵππον οὐρανία βρέμονα est apud Euripidem in Troadib. V. 519. Cui simile Aristophanicum in Ranis V. 793. ἀνεβόα οὐρανίον γ' ὄσον: quod Antiquus Interpres ibi exponit, ἀντι ἔ πολὺ ἢ μεγάλως ἐβόησεν. Neque dissimile illud Comici in Vespis V. 1483. Σκέλ ⊙ οὐρανίον γ' ἐκλακτίζων. & V. 1520. Ρίπτε σκέλ ⊙ οὐρανίον: Alia præterco. χελιδόνων ὑπεροφίνην μολπὴν ex Nonni Dionysiacis norunt Eruditi, & ista Ovidii in Fastis, *Tum blandi soles, ignotaque prodit hirundo, Et luteum celsa sub trabe fingit opus,* tenent ipsi pueri. ρησίδιον est ex aliquo Poëta, quod sine interpretamento recensetur, ut alia id genus plura.

Pag. 532. Vanni. διὸ ἡ σώματα, φόρον ἐτέλεον Ρωμαίοις εἰς τῆτο. οἱ τοῖστοι δὲ ἱερεῖς εἰσι Δῆμητρ ⊙] *duo hic animadvertit pro sua doctrinula Philologus noster. In prius membrum notat, Nescio an hoc ullibi scriptum: At si id nescis, nescis rem notissimam, et Ἔc.* Nihil stultius & futilius unquam vidi: An locus Lampridii probat, aut probare potest, quod scribit? An Pa-
tres

P R Æ F A T I O.

tres Ecclesiæ, si simile quid factum fuisset, id silentio præteriissent, & non objecissent gentibus? Nugæ, nugarum nugæ. Pergit: *Secunda animadversio est non minus erudita, in secundum membrum: Κυβέλης dixisset potius: nam illam colebant Galli. Gallos-esse Matris Magnæ sacerdotes pueri norunt. at pueraster noster ignorat Cererem & Matrem Magnam esse eandem Deam. At id &c.* Et hoc etiam adeo stultum, ut nihil magis: Nam sic omnia facile misceri possunt in Gentilium Sacris: Mirum, quod locum illum Apuleji notissimum non adduxerit Magistellulus, *Me primigenii Phryges Pessinunticam nominant Deum Matrem; hinc Autochthones Attici Cecropiam Minervam; illinc fluctuantes Cyprii Paphiam Venerem; Cretes sagittiferi DiElynnam Dianam; Siculi trilingues Stygiam Proserpinam; Eleusini vetustam Deam Cererem: Junonem alii, alii &c.* Ut postea vidi, Josephus Scaliger in Animadversion. ad Chronicon Eusebii pag. 122. de hoc loco Scholiastæ non aliter sensit, quam ego sentio: Postquam enim verba attulerat, illis adscribit breviter: *imo ἰθαίαις μητέρας. nugæ: quibus Grammaticaster Philologus se delectet, non ego, aut alius quisquam, cui judicii modo est paululum.* Pag. 534. Vanni.

τὸ α, ἀντὶ μακρᾶς] homo corrigit sana. Nam Syntaxin esse nullam ait, cum &c. Cum ferula adsit Pædagogus, qui collegam propter errorem puerilem castiget. Pag. 537. Vanni.

παρὰβιβασαί] legendum παρὰβιβῆται. — Sed nisi ipse pueri instar saperet, vidisset legendum παρὰβιβῆσαι. — παρὰβιβῆσαι alii forte scribendum duxerint. Stephanum vide in Thesauro, & Grammaticastrum ride: Suidas in V. παρὰβιβῆσαι explicat παρὰβαίειν. Addit miser, vellem autem sequentia mihi verba explicuisset: quæ me non intelligere fateor. Et hoc adeo ridiculum, ut nihil magis: Non intelligit, quæ ipsi pueri in Glyconiis intelligunt. Dicam uno verbo: ἢ πεντηκόνθ' peccat in syllaba postrema, quæ brevis esse debet: nam prima est indifferens, & vel longa vel brevis esse potest: Vide Hephæstionem pag. 32. & Scholiastem pag.

P R Æ F A T I O.

pag. 35. Pag. 540. Vanni. Ορνίθων πλερίσματα] a πλερίζω, πλερίσμα. pro &c. Vide Sycophantæ artes, quibus — . verum a πέρυξ est πλερύσσω. at πέρεις, longe aliud sonans, non progenerat verbum. Quis sanus eo sensu πλερίζω a πέρεις deducat? a πλερὸν est πλερίζω, ut ab ὄπλον ὀπλίζω, a μῆλον μηλίζω, a ξύλον ξυλίζω, a δένδρον δενδρίζω, &c: idque idem plane, quod πλερύσσω, neque a deo mutandum a quoquam, qui Linguæ Analogiam intelligit: Sed quid de Linguæ Analogia loquor homini, cui omnes Linguæ Analogiam sectantes cluunt *Hottentotti*? Egregius Grammaticus, præsertim in tanta Librorum strage! Rideant, rideant omnes, qui nati sunt Musis paulo faventioribus. Quid de Salmasio sentiat Orbiliolus, qui si hoc ejus judicium sequamur longe stolidissimum, *Hottentottorum* hercule princeps? Pag. 546. Van-

ni. Locus haud dubie est corruptus, quem diu &c: *At nonne hoc dixerunt aperte Junius & Caussinus & alii ad Jul. Pollucis &c.* Ista notavi ad ἀγνοῶντες respiciens, in quo ineptiæ sunt aniles, quas tamen retinet Sycophanta anilis, omittens etiam reliqua verba Pindari Commentatorum a me emendata, quæ suspensiones meas vel præcipue firmant: Nihil est in toto Libello, quod non indignum sit hominis ingenui calamo. Pag. 547. Vanni. ὀγδοῆ]

requiritur εἰκοσῆ: imo sic *Mercerus*. Scripsi, εἰκοσῆ pro ὀγδοῆ requiritur haud dubie, eoque probavi *Merceri* conjecturam: Id pro plagio mihi imputatum, quia *Mercerum* scilicet non nominavi, cujus notula stat suo loco: Quid ais? Nonne delirus & improbus est homo? Dico semel: Nam ita *Misellus* sæpius. Pag.

548. Vanni. Porro in *Aldino* cum sit διάφραγτες, forte διαφράζαντες scriptum fuisse conjicio *Euge*, euge! διαφραζάντες est septo interposito separantes, obstruentes, ut ipsi pueri norunt: Sic igitur aqua commode potuisset exire: Stultior Grammaticaster non vivit: Hoc unum commentum id fatis etiam probat. Pag.

549. Vanni. quod autem addit ob numerum Syllabarum posteriores Græcos usos fuisse *Mediis*: id plane vapido homine dignum. Vide

*****

Sal-

Salmasium de Ling. Hellenistic. pag. 390. 391. 392. & Vossium de Poëmat. cant. & virib. Rhythm. pag. 44. 45. 46. Ista Magistrelluli superant captum.

Pag. 551. Vanni. ὄφθαλμον ὄφθαλμὸν] *Ραυέλι* non arridet oculus isie subcruentus. *amoveatur itaque. scribendum suspicatur* Ἔς: *At quis ne de cetera sribligine loquar, quis unquam ὄπαι in prosa offendit?* Id non mirum in Auctoribus, qualis est Philippus. ὄφαιμον subsistere non potest: *oculum enim imprudentem* notat: vide Philippum Lib. 2. Cap. 101. ὄπ' αὐτῆ ὄφθαλμὸν longius abiisset: alias id prætulissem. Pag. 553.

Vanni. Hic non delirat, sed insanit, ut sæpe, Grammaticaster: Non monerem, nisi amicum illum Custeri, qui apud Aristophanem in Avibus pro λαῖμα scripserat δ' αἶμα, me αὐτοτάτον esse fingeret: Id enim adeo falsum, ut nihil falsius: & patet ex Notula, quam carpit fatuus: In ea enim Custeri amicum refuto: Idem subinnuerat pag. 453.

Pag. 556. Vanni. *Dupondius literator hic, non intelligens, quid sit ῥίπτειν ἢ ἀκανθα. nempe non* Ἔς. Mercerus ῥίπτει ἢ ἀκανθα vertit *spinam abjicit*: quod ad ipsum Horapollinem temperare volui: Male: Nam sine dubio ineptissimum est, & temperari potest nullo modo. Sententiam igitur mutans ad Philen, τύπτει vel ἵπτει τῆ ἀκάνθα scribendum monui: quod homo miserrimus nunc arrodit miserrime. ῥίπτειν ἢ ἀκανθα scilicet intelligere potes, si intelligas, quid sit ῥίπτειν ἀγκύραν, ῥίπτειν βέλος: Nam Grammaticastro credas, ita plane ῥίπτεται ἀκανθα, ut ῥίπτειν solet ἀγκυρα, solet βέλος: Quid censet? Nonne sapit cum Sapientum octavo? Nihil ineptius unquam vidi. Sed in ἵπτει irrui Criticus Andabata: Id bonum non potest esse, quia ἵπτομαι dicitur, idque ipsum verbum Poëticum est, neque ἵπτω apud auctorem classicum ostendam: De Auctore Classico non laboro, ubi res mihi cum Philippo: Adferam tibi Grammaticorum testimonia, quæ sufficiant: Verbum activum vide apud Hesychium in V. ἵψαι. ἵψας. ἵψας. Etymologici M. Auctorem in V. διψα. διψα. ἰαπετός. ἵψ. Eustathium ad V.

P R Æ F A T I O.

3. Iliad. A. & V. 393. Odyss. φ. Phavorinum in V. Ηψev. In quibus haud dubie, quæ ex Auctōribus desumpta sunt: Et legi, credo: sed quis talia annotet, si tyronibus erudiendis non det operam? Aliter literas tractant ingenui, aliter Orbilioli Pag.

567. Vanni. *Fragm. XXIX.* Turnebus versus separavit, eumque secuti sumus in Editione Nostra. *Turnebum forte hoc fecisse credas in Adversariis. ita in Turnebiana &c.* Hic misere iterum delirat Magistellulus: Turnebus in sua Hephæstionis Editione duobus versiculis interposuit ἢ οὐτὸ ὁμοίῳ, ac si non cohæsisent, sed ex locis diversis petiti essent: eumque secuti sumus in Editione nostra. Quid hoc commune habet cum Morionis deliramento? Alii versus istos arcte jungunt, & ita ut exhibent, cohæsisse putant.

Pag. 569. Vanni. *Sed quid te moror, Lector? Omnia furatus, quæcunque bona, sunt tamen admodum pauca, quæ in Anacreonte Pavonino leguntur. certe ex CIX. Fragmentis, quæ adponit: non unum debetur industriæ Pavoninæ. Omnia jam apud alios Editores, & præcipue apud Barnesium leguntur. omnia ex iisdem fontibus petita sunt. nec ullo modo vereor adfirmare, in omnibus locis, ex quibus fragmenta adduxit: & ex quibus illustrat, ne unum quidem esse, quem non sublegerit Barnesio aut Maittairio aut alii Interpreti hujus Poætæ, ut manifestius & impudentius furtum literarium a renatis literis vix commissum arbitrer. Nihil vidi Orbilianum magis, & cachinnos mihi incutit Suaviculus. Tu Lector, junge cum his verba mea in Præfatione Anacreontica, Et hæc de Odaviis Anacreonticis & eorum mensura. Illis ego subjeci omnia Anacreontis fragmenta, quæ Stephanus, & post Stephanum alii Viri Eruditi acquisiverunt sedulo: Idque eo lubentius, quia plura haud dubie sunt in illis, quæ ipsum Anacreontem auctorem habent, & a lepidissimo illo Corculo profecta sunt. Ea autem posui, ut &c. quæ forte non observasses, ideoque non illibens tibi describo & indico.*

Pag. 571. Vanni. *Inspiciat Jonismi principem Herodotum statim Lib. i. Cap. 5. τὰ δ' ἐπ' ἐμεῦ.*

***** 2

Non

P R Æ F A T I O.

Non ignorant pueri: ἐμέο, ἐμεῦ, σεό, σεῦ, sunt apud Herodotum: sed quis credat ita variasse Auctorem, & quidem in una eademque aliquando Periodo? Nugæ, nugæ. Ego non dubito, quin Amanuenses erraverint, & pro σεό & μέο sæpe scripserint σεῦ & μεῦ, quæ Dorica sunt, non Jonica: Adstipulantur Grammatici antiqui, qui σεό, μέο Jonibus, σεῦ, μεῦ Doribus adscribunt: Phavorines in V. Ἐργῶν, Etymologici M. Auctor in Ἐμεῖο, Alii: In Excerptis Apollonii Dyscoli, fateor, est Ἐμεῦ κοινή Ἰωνῶν ἢ Δαρειῶν. ἐμεῦ δ' ἔλετο μέγαν ἔρκον. Ἀκκε ἰὺν ἢ ἐμεῦ ῥάγκα. Σώφρων. ἢ Φερεκύδης ἐν τῇ Θεολογίᾳ, ἢ ἔη Δημόκριτος ἐν τῷ περὶ Ἀστρονομίας: Sed Excerpta ista adco depravata sunt & mutila; ut eorum exigua sane sit apud me auctoritas. Quid autem Sophron? Illene Scriptor Jonicus? Adhæc, cur Pherecydis, cur Democriti meminit, neglecto Herodoto, illo Jonismi principe, ut ipse Orbiliolus scribit, si σεῦ, μεῦ toties olim occurrebant in ejus Scriptis? Hæc male cohærent sane: & pejus adhuc cohærebunt, si illis adtexueris, ἢ ἐν τοῖς ὑπολειπομένοις συντάγμασι συνεχέσετον χερῶνται τῇ ἐμεῦ, ἢ ἔη τῇ ἐμέο. διὸ ἢ ὀλοκληροτέρων ἂν τις αὐτὴν ὑπολάβοι τῷ ἐμέο, ἢ σεό, καθὸ οἱ πεζολόγοι δὲ ἔ ἰ σὺκ ἐχρήσαντο τῇ ἔ δὲ ἔ ε. καίτοι τῷ περὶ τρύφωνα σὺκ ἀπιθαίσις λόγοις πεσοκεχημένων ὑπὲρ ἔ ἢ ἐμεῖο ἰντελεσετον εἶναι, quæ Salmasius habet ad Solinum pag. 591. Nam Pherecydem & Democritum in ἐμεῦ & ἐμέο male etiam vacillantes proponunt nobis. Ut dicam; quod sentio: ista etiam ex Librorum corruptela enata puto, quæ semper magna in Idiotismis exprimendis; & apud Pherecydem & Democritum, ut apud Herodotum, ab Amanuensibus pro σεό, μέο scriptum fuisse credo aliquoties σεῦ, μεῦ: id quod Grammaticum decepit, qui Excerpta ista ita adornavit. ἐμεῦ δ' ἔλετο μέγαν ἔρκον, sunt verba Homeri, qui ἐμεῦ utitur sæpius, quia non modo ita Dores, sed etiam Æoles. Jones, si ab ἐμέο, σεό recessissent, ἐμεῦ, σεῦ. haud dubie usurpassent, quia ita Attici, quorum sermonem illi imitabantur potissimum, ut Æoles sermonem

ini-

P R Æ F A T I O.

imitabantur Dorum: Res est nota Eruditis. Orbiliolus in *Dialectis*, de quibus loquitur, ac si eas ad unguem teneret, puer est.

*Pag. 572. Vanni. nescivitne Eubuli hos versus apud Pollucem Lib. X. 26. 120. — λυε τὰ λαβασία ἔσ. In Oda XV. Anacreont. inter alia id suspectum videbatur mihi, quod unius ὑπῆις meminert Auctor in unctiōe: Id ut aptum & conveniens probet Misellus, fragmentum Eubuli adducit ex Polluce: quo scilicet commode illustrari potest locus integer: Notum quippe bardo, nihil de κροτάφῳ & capite ab Eubulo dictum fuisse in sequentibus: Rideant, rideant ipsi pueri. Sed Psalmo CXXXII. 2. legerat etiam Grammaticaster, ὡς ΜΥΡΟΝ ἑπὶ κεφαλῆς τὸ καταβαῖνον ἑπὶ ΠΩΓΩΝΑ, τὸ πώγωνα τὸ Λαγῶν, τὸ καταβαῖνον ἑπὶ τῷ ὄαν ἔ ἐδύματῳ αὐτῶ: quod nempe mire facit ad stabiliendam ejus sententiam: Me miseret homulli: Nam κεφαλῆ, quod ego in Anacreonticis requiro, ibi adest palam, & si ΕΠΙ ΚΕΦΑΛΗΣ literis majusculis edidisset, non potuisset quicquam adducere, quo Crisim meam justissimam ipse stabiliret magis. Addit tamen: *Quid? si idem Monachus in Ergastulo suo etiam Psalmum hunc totum adornavit? Harduini affectus hoc probabile valde fiet. Poteratne stultius? Sed aliud sequitur: certe Odarium saltem multum de pretio suo amiserit, quod hujus antiquissimi ἔ Judaici moris meminert: uti p 115. Oda XXVIII. multum de pretio suo amittit, quia locutio Evangelica ἀπέχει in ea occurrit. Et hoc non stultum modo, sed etiam improbum iterum ostentat: Ut scilicet apud eos, qui cum aniculis sapiunt, in suspicionem violatæ religionis me adduceret, egregium illud de locutione Evangelica commentus est Orbiliolus. Sciunt Eruditi, quid de stylo Novi Fœderis Beza, Salmasius, Gatakerus, & ut alios recentiores non commemorem, scripserunt ipsi Ecclesiæ Patres; & sic non poterunt digne satis ridere Grammaticastri deliri malitiam pessimam: imprimis ubi in Indice conspiciunt illa, *Locutiones S Scripturæ improbat. 572. 573.* Id facere scilicet est αἴρεσις plane intolerabilis Viro adeo pio**

*****

3.

&

P R Æ F A T I O.

& Christiano, ut est piissimus & Christianissimus ille Orbilius. Pergit improbus Morio: *Eadem ratione forte etiam Oda XXXII. displicere possit, ubi numerus arenæ maris ponitur pro numero non definiendo.* Εἰ ἡμαθῶδες εὐρεῖν τὸ τ' ὅλης θαλάσσης. nam & illa locutio in sacris literis obvia. *Josue XI. 4. Καὶ Ἔς.* In quibus se porro deridendum præbet omnibus: κακίζηλον & ineptum est εὐρεῖν τὸ τ' ὅλης θαλάσσης ἡμαθῶδες: idne occurrit in istis Sacræ Scripturæ locis? Legere discat Miser: ἄμμον τ' θαλάσσης τῷ πλήθει in illis occurrit simpliciter, idque bonum nec a quocquam improbandum; non ἄμμον τ' ὅλης θαλάσσης εὐρεῖν, quod pravam & improbandum ab omnibus, qui sapiunt, quia ad eam numerandam nullus ne minimus datur accessus: Diximus aperte & perspicue: Id tamen distorquet etiam improbulus: Nam inde statim mutilatum istud, *ubi numerus arenæ maris ponitur pro numero non definiendo*, omisso & suppresso εὐρεῖν: Technas homuli perspiciunt omnes, & hæc sola produnt ingeniolum & mores ejus pessimos. Rideo autem, cum Virgilium, & cum Virgilio Nicolaum Heinsium citet, ut locutionem ἄμμον τ' ὅλης θαλάσσης εὐρεῖν evincat esse aptam & bonam: Nam ut dem adducta Virgilii & Heinsii esse gemella: iisne locutio inepta evadere potest apta? Sic sentiunt Grammaticastri, qui omnia non modo probant, quæ apud Antiquos extant, sed etiam aperta eorum vitia sequuntur libenter, & eos, qui tam patiente animo imitantur Antiquos, suspiciunt & laudibus in cœlum evchunt: Aliter Viri Cordati, qui rectæ rationi plus tribuunt, quam toti antiquitati, & Antiquos homines fuisse existimantes, quales nos sumus, in illis modo eos imitantur, quæ apta sunt rectæque rationi conveniunt; relinquunt vero sibi in illis, quæ sunt inepta & rectæ rationi adversantur: Hi literis humanioribus honorem, illi literis humanioribus faciunt contumeliam, & in causa sunt, ut a Lepidioribus, qui ingenio & judicio valent, sæpe cum ipsis cultoribus suis derideantur: Non ignota narro, sed quæ omnes sciunt, qui in vita non sunt hospites.

21
P R Æ F A T I O.

tes. Locutus igitur ita fit Virgilius, locutus ita fit eum imitans Heinſius: Eo non dimovear ego ab improbanda locutione per ſe inepta: Nam recta ratio plus valet apud me, quam centum Virgilio, centum Heinſii, & tota Grammaticorum phalanx. Non tempero mihi, Lector Cordate, quominus hac occasione tibi deſcribam verba elegantiffimi Broukhufii ad Sannazarii Eclogam 3. Verſ. 70. Plane enim hic ad rem noſtram pertinent: Ita ille ibi, *Quatuor inſulas hic commemorat pœta, (quarum ſingulæ ſingulis Diis gratæ ac ſacræ) Cyprum Veneris, Cretam Jovis, Samum Junonis, Lemnum Vulcani. Deinde ut Ænariam curvis earum exæquet, dicit illam habitari ab Hyale, nec quamdiu iſtic futura ſit Hyale, ceſſuram vel Samo, vel Lemno. vitium eſt in anacephaleoſi: nam cum quatuor nominaverit initio, duas in fine omittit: quod factum non oportuit: Et tamen eundem errat errorem in ſequentibus verſibus. opinor a prava Virgilio imitatione, (ignofcite, eruditi, voci liberæ) qui Ecloga ſeptima bis itidem quatuor arbores nominat, quarum non niſi duas repetit in fine: Populus Alcidæ gratiffima, &c. nam quod interpretes duas reliquas ſubintelligi volunt, id ſane nimis quam acutum eſt. Virgilium erraſſe; Sannazarium Virgilium errantem male imitatum fuiſſe, Vir Eruditus haud dubie veriffime ſcribit: Sed quam ſubtimide id facit, interjiciens iſta, *ignofcite, eruditi, voci liberæ?* Grammaticaſtros nempe noverat, qui *vocem liberam* audire nolunt: & miles, qui in bello non metuerat hoſtium gladios, metuebat in literis imbellium ſtylos: Res non ferenda ingenuo: Ego ſane eos metuere deſii ab eo tempore, quo iudicium naſtus fui maturius, & rectam rationem ſecutus ducem, & literas & aliâ humana quævis pretio ſuo æſtimare cœpi; neque eorum vanam & ſine viribus iram unquam vel minimi faciam: Literas colo, non pulſatam literatorum turbam, & voce libera ſæpe utor, ineptias ineptias vocans, etiam quando proficiſcuntur a Viris Eruditiffimis, ſi illi eodem modo de aliorum commentis locuti fuerint: Lex talionis ſemper juſtiſſima viſa fuit: Et ea in me utantur etiam alii:*

non

P R Æ F A T I O.

non ægre feram : De syllabis enim & syllabarum partibus plerumque agitur, rebusque levioribus, in quibus errare peccatum est leve: quod proinde, etiamsi acrius paululum, reprehenditur sine noxa. Et sic apparet, quid sentiendum sit de *Indice atro*, quem in Vanno contexit homo quavis Sithonia nive candidior: Liberior loquor, sed si singula ad loca sua referas, exceptis pauculis, videbis, non errantes, sed ipsos errores a me taxari. Alia longe atrociora sunt in aliorum Commentariis: id nemo adeo hospes est in literis, qui nesciat. Visne aliud, quod ego in Calabria reprehendi, & Magistellulus noster tuetur? Versu 456. Lib. 10. legimus de Alcimedonte, Εἶπεν ἄνω τὸν δ' αἶψα διηξίην φέρον οἶμον: ubi noto, *Ac si volasset, non per scalam ascendisset: Inepta hominis Scholastici ἔννοια*. Recte: Nam quis apte loquens, οἶμον ἀερίην dixerit *scalam*? Rhodomannus in versione, *eumque sine mora iter aerium effert*: quod locutionis ineptias omnium oculis exponit statim: οἶμον διηξίην est via per aërem, non via per scalam, & ut hæc hominibus, ita illa volucris convenit: Nihil certius, si attendas. Quid tamen miser? οἶμον διηξίην per *scalam* istis Papinii Statii it stabilitum, *Ardua mox torvo metitur culmina visu, Innumerosque gradus, gemina latus arbore clusus, Aerium sibi portat iter*: Poëtamque haud dubie propter illam quoque locutionem vocat Poëtam magni spiritus. Ridete, ridete omnes, qui Bonam Mentem colere instituistis unquam: Si quis hodie eum, qui *portat magnam scalam*, diceret *portare aerium iter*, nonne ad ineptientes summo jure amandaretur statim? At hoc elegantissimum & laude dignum in Auctore antiquo. Arundines paulo altius excrecentes, διηξίην ἀταρπὸν πατῆν dicuntur Oppiano: id apprime etiam elegans, & in rem Calabri: Geminetur, geminetur risus, & ciconia pingatur Grammaticastro ita desipienti. Istæ locutiones plane sunt ineptæ, & qui Magistelli munere fungitur, peccat, si juvenes ejus curæ commissos non doceat ab illis, tanquam a toridem scopulis, sibi cavere sedulo: Verba grandia in Poëtis
amo,

P R Æ F A T I O.

ano, sed quæ non inepte tument; & naturam imitantur, non temerant, aut male superant: Ea enim sunt lallantium, non loquentium. Unde est, quod etiam probaturus sim nunquam illud Calabri Lib. 14. V. 457. Οἷον ὅτε σεροπῆσιν ἀπιβρέμει ἀσπετος αἰθήρ, etiam si centena adducerentur exempla similia; quæ omnia habebo eodem loco ac numero; quia natura non fert, ut sonus adscribatur fulguri, & ineptiunt proinde, qui talia contra naturam effutunt lingua stolidi. Grammaticaster miscellus ea de re pag. 595. suo more: πρησῆει δυσηχέει ex Oppiano nihil ad rem: Nam πρησῆει est turbo igneus, non fulmen, de quo loquitur Quintus: Vide Aristotel. de Mundo, Senecam Quæst. Natur. Lib. 5. Cap. 13. Plinium Lib. 2. Cap. 48. & 49. Hist. Natur. Scholiastes Oppiani recte, πρησῆει, ἀνέμῳ: cui apponitur congrue δυσηχέει. In Luciani Timone ἐισμαεργῶ ἀσεργῆ vertendum *coruscum fulgur*: σμαεργεῖν est λάμπειν: Vide Etymologici M. Auctorem in V. Σμαεργεῖ, & Eustathium ad Iliad. B. Pessime vertitur vulgo *magnicrepum fulgur*, ubi βαρύβρομῶ βροντῆ sequitur: Id enim sonum a fulgure arcet ipsa præsentia sua: Vident omnes, qui vel modice attendunt: Fulgur, tonitru & fulmen ibi distinguuntur rite: Virgilii *vibratus ab æthere fulgur Cum sonitu venit*, ne puer mihi objiciat, qui Servium modo inspexerit: & tamen id mihi objicit Magistellulus, qui ita eruditione sibi videtur florens, ut post obitum Excellentissimi Burmanni Cathedram Lugduno-Batavam jam occupaverit animo: Ridete, ridete, quotquot in literis estis: pueri, juvenes, viri, senes. Et hoc verbo etiam de istis. In altero Calabri loco διηερίη φέρε κλίμαξ aptum fuisset: Nam scala excelsa, & quæ gradientes altius fert sursum, recte ἡερίη & διηερίη dicitur κλίμαξ: Quare probo etiam illud ex Anthologia, ἡερίην κλίμακα μισάμενος: ut & ἡερίη Γερανεῖα pro *Geranea excelsa* in alio Epigrammate apud Holstenium: Similiter οὐρανή ὄροφῆ explicuimus antea in Hesychio. At οἶμῶ διηερίη longe aliud, & ineptum, ideoque ineptientibus relinquendum: Quod Pædagogulus

*****

lus

P R Æ F A T I O.

lus non vidit, iudicii penuria longe diversissima pessime mi-
scens. *Pag. 575. Vanni. Si unquam stolidi crasis instituta fuit, sane hæc est.* Delirat miser: Quod de Niobe dixi, adeo certum & perspicuum est, ut de eo dubitare possit nemo, cui cor recte salit: Niobe formam non mutavit, sed in saxum dirigit: Quid illa ad amantem, qui in quaslibet formas mutari cupit, ut quibuslibet modis potiatur amata? Nihil hercule, nihil: Hoc pueri sentiunt. Aptior mutatio in Pandionis filia: sed quid in ea etiam, quod ad amantis vota pertineat? Ipsane tristitia, & summum, quod mutationi ansam præbuit, infortunium? Nugæ, nugarum nugæ. In Niobes exemplo causa, ob quam mutata est mulier, ineptias quoque inducit: Delinquens in saxum dirigit Niobe pœnæ loco: Id commode alleget amans, qui amoris causa mutationes sibi exoptat quaslibet animo læto? Stulti sunt, qui ita sentiunt. Protei & Periclymeni exempla haud dubie sumeret Poëta bonus: Illi enim facere poterant, quod facere in votis habebat amans: Utinam liceret mihi, quod Proteo, quod Periclymeno licuit; mox, o suavicula, ἴσοπτρον εἶην, ὅπως αἰεὶ βλέπῃς μεῖ ἐγὼ &c: Hæc casta & bona; neque ambigat quisquam. Quod de exemplis a mulierculis perperam ductis scribo, rectum quoque & rationi consentaneum, quoties exempla suppetunt, quæ a viris æque commode & æque signate duci possunt: Ea si déficiant, alia muliercularum veniunt in subsidium: Thyas recte sumitur in viris, quia in Bacchi comitatu non erant mares ita furentes, & ipse furor Thyadum furores alios facile superabat: Exemplum igitur simile a maribus pcti non poterat. Exempla ab animalibus sumta huc non pertinent. In his iudicio opus est exacto, quo cum destituatur plane Orbiliolus, frustra de illis cum eo contendam.

Pag. 580. Vanni. — τ δ' οὔτε πέλει ἄρα οὐδὲν ἔτε γενέθλη. Οὐ γὰρ ἐν πολίεθρον. G. Canterus L. I. Var. Lect. 7. p. 42. legit certa coniectura, τ δ' οὔτε πέλις ἄρα οὐδὲν οὔτε γενέθλη. Certa coniectura? At nihil mutandum: οὔτε ἐστὶ οὐ τί: nihil: τ δ' οὐ τί πέλει ἄρα οὐδὲν, οὔτε γενέθλη: hujus autem non est quidquam, neque fami-
mi-

P R Æ F A T I O.

milia prope: τι res, γενέθλη personas respicit: neque bona hic habet, neque propinquos: Sic apte sequitur, Οὐ γὰρ ἐὼν πολίεθρον· ὑπὲρ ξείνοιο δ' ἀνακίϑη &c, neque πόλις ante πολίεθρον offendit. Porro Lectorem inspicere jubet Orbiliolus Canteri Libros Variarum Lectiōnum, ut sciat, quam supine negligens fuerim, quod ejus conjecturas non retulerim suis locis: Idem ego rogo, sed ut scias, Lector, qua impudentia sit Magistellulus, qui ista scripsit. Pag.

582. Vanni. *Hesychius*, ἀθλεύεται. inde apparet — despit, si non vidit legendum ibi esse ἀθέλβεται, vel ἀθέλδεται, vel ἀθέλγεται. διηθεῖται, percolatur. ut recte ultimam vocem exhibet Favorinus. Bellus Criticus, qui in Hesychio voces primas tam facile mutat! Eruditi sciunt. Rectum est, quod editur, & διηθηται scriptum pro ἐδιήθηται: Non dubito enim, quin ἀθλεύεται sit desumptum ex Auctore antiquo, qui id pro διηθεῖται & ἐδιήθηται adhibuerat, secretius & audacius: ἀθλεύεσθαι, exercitari: inde significatio illa remotior: Talia in Hesychio millena, quæ Grammaticastri non capiunt. Si aliud lateret, scriberem, ἀθλεύεται, διητᾶται, vel διηττηται pro ἐδιήθηται: ἡτᾶσθαι notum est: inde διητᾶται: quod voci explicandæ apprime convenit: Sed prius ego sequor. Pag. 583.

Vanni. Μήτις] Rhod. μήτει. Pav. μήτι pro μήτιι. — Sed ait μήτει esse generis neutrius. at ego a μήτις μήτιος, μήτεως, μήτει venire posse statuo, ut a πόλις, πόλιος, πόλεως, πόλει. Similiter μήτεα Hesychii a μῆτις deducat: In istis perquam facetus est Magistellulus. Unde etiam novit, μῆτις facere μήτεως? Pag. 600.

Vanni. εἶθε τοίνυν, ἐμὸν γάνϑη, σὺ μὲν ταύτην ἐκ τῆς φύσεως ἔχοις ἢ νίκην. — est locus corruptus, & legendus sic. εἶθε τοίνυν, ἐμὸν γάνϑη, σὺ μὲν ταύτην ἐκ τῆς κρίσεως ἔχοις ἢ νίκην. perlege Epistolam & non dubitabis. Inepta Crisis: νίκην illam ἐκ τῆς φύσεως habebat amata, ipsamque φύσιν iudicium amantis habebat pro fundamento suo: Nihil apertius ex tota Epistola: Si amans dixisset, quod Magistellus cum dixisse fingit, tantum sibi ineptulus in formæ negotio tribuisset, quantum ineptissimus ille sibi tribuit in literis:

***** 2

ἔχοις

P R Æ F A T I O.

ἔχοις votum continet, & νίκην ἐκ φύσεως perpetuam vovet amatæ: id Misellus non vidit: Scis, quid morbi & alia faciunt sæpe.

Ead. pag. Lib. I. 1. habet Sambuc. μελάντατοι. ubi jam obtinet μελάνταται κέραι. Atqui te oportebat scire, O Archipædagoge, Pave, Atticum hoc vel maxime esse, ut te verbis compellem, quibus Ἔς. Vnustum nempe fuisset, τὸ ἢ μέλαν αὐτῶν, αἱ κέραι μελάντατοι ἢ τὸ κύκλω λευκὸν, αἴγλην λευκότεραι: Ita legat Grammaticaster. μελάνταται in textu Quarta editio, quam expressi.

Pag. 602. Vanni. Facile fero non adnotatum in Sambuciana esse εὐτυχίην. nam — at minime æquo animo feret Lector, mox ab ipso editum contra Ἔς. In adumbrando operæ fuerunt paulo negligentiores, & in corrigendo ego etiam fui paulo negligentior: Inde triumphum sibi ducat Magistellus lepidulus: οὐ φροντὶς ἱπποκλείδῃ: & homulli stultitiam ridebunt Viri Cordati.

Pag. 607. Vanni. Ait, pro παραξοροῦσιν in aliis Apographis Apostolii scriptum erat ἀναξοροῦσιν] At homo mentitur. Pantinus perspicuis verbis ait, pro quo Ἔς. Nihil stultius stulto Grammaticastro: An libri excusi non dantur ex libris manu scriptis? Aliud ibi: Antea paulo impudente bucca adseverat in Aristophanis Tagenistis scriptum fuisse, πάντα Ἔς: conjectans scilicet: Præmitto ipse, Dicam, quod suspicor &c.: Et hoc verbo uno etiam in specimen: Ita ubique Miser.

Ead. pag. Si magis quid velis mutare, lege τῆ πρώτον αὐτίκα φανείσῃ: quod dicit margo libri mei, habens τῆ πρώτον. Ita nempe πρώτον αὐτίκα jungetur apud Græcos: Ineptit Pædagogus, & de conjectura mea nemo dubitabit, qui ad sententiam & indolem loci vel leviter attendat. Quod de Schemate Alcmánico addit, risum mihi incutit blandum: Ita puer, se metiens pede suo.

Pag. 608. Vanni. imo non sic legimus, sed cum viro δοῦτο πλοκίων. Id nemo probabit, ubi & ὄρμη & ἑπιδέρραιον adsunt.

Pag. 609. Vanni. Visne aliquid re vera Asininum, re vera Pavoninum alius generis Ἔς. Hæc cachinnos mihi incutiunt solutos: Mercerus edidit in Contextu & in Notis ἐπ' ἀρότρῳ: id ego non corre-

xi:

P R Æ F A T I O.

xi: Scis, quare? Qui Linguam aliquam sibi reddiderunt perquam familiarem, ea, quæ male scripta sunt, legere solent, ut scribi debuissent, & vident animo, quod oculis non vident: Idem mihi, idem Mercero accidit. Pedanteriam stultissimi Magistelluli ridebunt, scio, omnes. Qui eam in rem tot verba infumit, Asinus est; & qui talia operosius emendat, parum etiam ab Asino distat: Eruditis tales errores non sunt errores, puërisque illi obesse possunt solis.

Pag. 613. Vanni. *Barbare corrigit* *περσερείσον μοι*. Ita homo barbarus: *ερείδειν* & *περσερείδειν* sumuntur etiam passive: Res est nota ex uno Stephani Thesauro. *Ead. pag. ἐγὼ τάλαν*] *a manu docta* — *At Pavo, ego te misera? rogem scilicet te mederi malo meo. Vidistine aliquid putidius?* Nihil sane putidius vidi hac homulli Notula: Vitio Typographico *misera* male editum est pro *miser*: Id vident omnes, qui distinctionem a me mutatam vident: Id delirus Grammaticaster videre non potuit.

Pag. 615. Vanni. *πυκνὰ παθομένης*! — *Quid autem ipse? Ex Scapula locum, quem Ἔς. Misellus facit, quod solet: Locus Platonis suspicionem meam stabilit certo: τέγγεσθ* est humectari, perfundi: inde pro liquefcere, emolliri, macerari, cedere, succumbere sumitur. Philosophi *μη τέγγεσθ ὑπὸ κακοδοξίας* non male vertitur apud Stephanum in Thesauro, *non emolliri infamia*. Æschylus in Prometheo Vincito pag. 60. *λέγω ἔοικα πολλὰ ἢ μάτην ἐρεῖν. Τέγγη γὰρ οὐδὲν οὐδὲ μαλθάσση λιταῖς Ἐμαῖς δακῶν ἢ σόμιον ὡς νεοζυγῆς Πῶλος, βιάζη ἢ πρὸς ἡνίας μάχη.* Accommodate etiam Hesychius, *τέγγεσθ, εἴκειν, ἐνδιδόναι*. Pueri vident. Quid jam Pædagogulus? Scribit, *ἢ δεινῶς ἐκπηδᾶν ἢ φθέγγεσθαι μοι δοκεῖ νεοῦθεν*: In quo nihil est, quod ejus indolem non referat: Nam quid *φθέγγεσθ* *ἀπλῶς*? idne doloris significatum inducit, & cor dolens nobis exhibet? Delirat homo: In gaudio, ut in dolore, *φθέγγεσθ* potest cor figurate: Nota igitur adsit, oportet, qua dolor in molestis, ut gaudium in hilaris significatur: ea vero nulla hic: & proinde verbum hic ineptum.

***** 3

plane.

P R Æ F A T I O.

planē. At ὑλακτεῖν dicitur cor Ulyssis, neque ὑλακτεῖν & φθέγγεσθαι differunt: Concedo, si de Orbiliolo accipias, qui latrat, cum loquitur: de Ulyssē & omnibus aliis nego. Idem vitium, quod in φθέγγεσθαι est, etiam est in νειόθεν: Nam & dolor summus, & gaudium summum facit, ut quod cor emittat, ex imo & profundissimo veniat. ἀνεσονάχιζ' ἀγαμέμνων Νειόθεν ἐκ καρδίας usum loquendi docere potuisset Magistellulum, si stupidior non esset Praxillæ Adonide: Alia similia prætereo. Utinam bonus illam Pergeri conjecturam, a Wolfio in Anecdotis Græcis Tom. IV. pag. 172. relatam, vidisset, πυκνά παλλομένης ἐφάπτομαι τῆς καρδίας, ἢ δεινῶς ἐκπηδᾶν ἢ φθέγγεσθαι μοι δοκεῖ ᾧ, εἶα: Fallor, aut eam propter cruditionem singularem probasset. Ego talia, & alia longe meliora, sæpissime prætereo, ne Notulæ meæ incassum crescant; & si animo morem gererem, ea referrem sola, quæ mihi de Auctorum locis videntur, ut si Eruditis placerent, reciperentur; sin minus, eo ablegarentur, quo prava quævis: Sic Notarum strues Auctores antiquos non premeret, & Lectoris commodo nihil etiam decederet: Vere enim eruditi habent in numerato ea, quæ absunt: Semi autem eruditis, quia de illis judicare non possunt, adducta usui revera sunt nulli. Pag. 616. Vanni. τί ποτε ἄρα μοι πεφύθηκεν] quid vero mihi genuit intus? Pavo. Mercerus — *Intelligisne illud Pavoninum? ego sane nullus.* Ubi ᾧ γλυκύτατον πῦρ præcedit, non intelligit Miser illud meum Græca referens exacte! Sed verbum insolens πεφύθηκεν non placebat homini: Grammaticastri scilicet nil nisi trita amant, & cum vere eruditi Linguam ditio- rem reddere cupiunt omnibus modis, illi contra Linguæ opes accide- re student omnibus modis: Notissimum est ἐφύθησατο ex Theogo- nia Hesiodi. Ipse Orbiliolus primo πέφυκεν conjicit: quod male γλυκύτατον πῦρ relinquit sibi, & verborum cohærentiam tollit: Dein ex prava Viri Docti conjectura effingit suam adhuc deterio- rem, τίς σέ ποτε ἄρα μοι πεφύθηκεν ἔνδον: Nihil enim revera pejus, ubi

P R Æ F A T I O

ubi de eò, qui ignem amoris in pectus sibi immiserat, Citharcedo nempe amabili, dubitatio erat nulla Parthenidi: Vide Epistolam; & stultum ride.

Ead. pag. κεχυμένε] Tollius — ut ipsi condonem illud σεσευμένε. Ita operæ: ipse scripseram σεσυμένε: Nec tamen alterius me puderet: Id enim a σεύω, apprime bonum: Hesychius in Lexico, Σεσεύανται, ἀρημέκασιν: Scribendum Σεσεύαται.

Pag. 619. Vanni. τείχων. increpuimus merito inscitiam puerilem hominis, qui hic τείχων ἔσ. τείχων pro τοίχων edidit Mercerus, parietibus recte vertens: id ego non correxi: Et de isto errore bis agit Magistellulus: Quid ais, Lector cordate? Nonne dignus est homo, qui ferulam portet? Talia ubique, & mox hac ead. pag. in ἐφύσατο. Vellem talem pædagogulum mihi nancisci possem, qui exempla corrigeret: Sic ea, quæ sunt alicujus momenti ipse curans, in aliis levissimis opera homulli egregia uterer libenter.

Pag. 620. Vanni. cum modo una litera mutata legendum sit, τοιγαρῶν, ὡς Μέλισσα ἐμή. Id mihi non placuit, quia sic nihil de se dicit amans: quod utique factum, & faciendum, ubi sequitur σὺ ἢ ἄπο τῶ ὀμμάτων τῆ θεᾶ γανυμένε ἀγεις ΗΜΑΣ: Maneat igitur ἐμὲ ἀρπάζεις, quod sententiæ necessarium, & Magistellum judicio destitutum, non plorare, sed vannare jubet.

Pag. 632. Epilogi. At ut Galli, Germani, Britanni, Belgæ, in unius hominis vituperio ἔσ. Nonne diceres, nationes integras in me conspirasse? Ex istis tamen montibus non prodit, nisi mus ridiculus: Agitur enim de Menstruorum, Actorum, Bibliothecarum, &c, Auctoribus, Viris omnigena eruditione refertis ad ipsam Epiglottidem, qui si ante seculum & sesquiseculum de literis nostris scripsissent, quæ nunc scribunt, Senatus Literarii decreto solenni ad τ Μακαρίων fuissent ablegati, ut ibi umbras chartulis suis suaviculis oblectarent, ipsique fierent μάκαρες. Hi tamen animadversunculas in me scriptas vocant mortificantes: Ac si ab istis bellulis aliquid proficisci posset, quod hominem paulo eruditorem mortificet: Et hoc suave profecto. Quid

ta-

P R Æ F A T I O.

tamen Orbiliolus? Ille pag 558. Vanni istis facetiis apponit; ΕΞΕΤΑΣΙΣ ΜΕΑ ΝΟΝΔΥΜ ΤΑΜΕΝ ΠΡΟΔΙΕΡΑΤ: quæ scilicet *mortificantibus* illis longe adhuc *mortificantior*: Et hoc suavius primo suavi: Nam nihil stultius unquam visum ista ΕΞΕΤΑΣΙΣ, ut nunc sciunt omnes. Visne tertium omnium suavissimum? Bonus Magistellulus nactus, ut putat, Crinagoræ Epigramma locupletius ex Libris locupletioribus, ob eam rem non modo magnifice se effert, sed etiam inter alia hæc egregia mihi impingit pag. 185: Vanni: *prebendi durum, fateor, in tam aperto flagitio. an forte audes tibi hanc appendicem esse suspectam prætexere? an corruptum tertium versiculum causaris? an Iambos hexametris & pentametris immixtos proscribes, ut obreptitios? Quid horum? quin capite obvoluto ploratum potius abis. ne tamen ceu Sphinx, soluto enigmate, præ desperatione de saxo vel turri Trajettina desilias. vive, vive, Pave, ut diu Eumenidibus adhuc tuis ludicrum præbeas, oro.* Ac si frustum Epigrammatis visum vel non visum tanti esse posset viro cordato, qui propter totam antiquitatem, & omnes Libros antiquos, quotquot sunt, animi sui tranquillitate ne unam quidem dieculam carere veller: Et hoc omnium, ut dixi, suavissimum, neque in eo genere quicquam par aut secundum ulli: Hæc verba scilicet sola Archipedantum Archipedantissimum nobis repræsentant, & propter verba hæc sola dignissimus est miser Magistellulus, qui pro tali habeatur ab omnibus non insulsus. Pag. 648. 649. &c. Epilogi. Asinus ad Lyram est Grammaticaster: Dicam paucis, quod res est, & male rudentem exponet omnium, qui in re Musica aliquid intelligunt, risui. Cum Cithara a Terpandro septima chorda fuit aucta, ex simplici facta est duplex, & duo tetrachorda per mesen fuerunt conjuncta: Primum enim Systema consonum est *tetrachordum*: a quo ad alterum *tetrachordum* proceditur vel conjuncte, vel disjuncte: Conjuncte, si mese sex aliis chordis interponatur: Disjuncte, si præter mesen sex illis etiam interponatur *paramese*: Unum *tetrachordum*

P R Æ F A T I O.

idam duplex συνημμένον, alterum *tetrachordum duplex διεζευγμένον* constituit. Res est nota ex Boëthio aliisque Musicis: Hoc primum. Alterum, quod ex primo illo sequitur: Quot in Cithara erant chordæ, tot in Cithara erant nomi: Nominatorum enim numerus chordarum numerum sequebatur: quia nomi singuli suas habebant chordas, a quibus incipiebant, & in quibus sæpe desinebant: Et hoc ex Musicis etiam satis notum. Vide, ne alios commemorem, Joannem Wallisium ad Ptolemæi Harmonica, qui multa de his collata Clave Hodierna. Septem nomos Citharædicos Terpandri commemorat Plutarchus: Ex illorum numero colligere licet certo, Citharam Terpandri chordarum fuisse septem: Nam id ex præmissis sequitur indubie: Atque hinc Cithara non modo ἐπτάχορδον, sed etiam ἐπτάτονον dicitur: τόνον & νόμον eodem pertinent: Quot chordas habebat Cithara, tot τόνους habebat sive νόμους. Apposite Philostratus in Amphione, φιλότιμοι ἢ ἡδέεις οἱ λίθοι, ἢ θητεύοντες μουσικῇ τὸ ἦ τέχνη ἐπὶ ἀπύλον, ὅσοι τ' ἄλλοι οἱ τόνοι. τόνοι pro χορδαί etiam dixit, & cum Musicis locutus fuit, prout decet. Hæc certa sunt, & convelli non possunt a quoquam. Quid jam porro? Septem nomos Aulædicos Clonæ commemorat idem Plutarchus: Et ex horum numero colligere etiam licet certo, tibiam Clonæ foraminum fuisse septem: Nam ut in Cithara tot chordæ, quot nomi; ita in tibia tot foramina, quot nomi: Quisque enim nomus habebat suum foramen, a quo inciperet & in quo sæpenumero desineret, neque alia hic ratio tibiæ, quam Citharæ. Ex quibus manifesto sane constat, quod de Cithara Terpandri dicitur, nos optimo jure ad tibiam Clonæ potuisse transferre: Nomi Citharæ fuerunt duplicati, cum Cithara fuit duplicata: Idem in tibia factum: Primum systema consonum fuit tetrachordum, constans ex quatuor nomis: id non magis ad Citharam, quam ad tibiam pertinuit: & quemadmodum primum illud systema in Cithara habebat chordas quatuor, ita similiter in tibia habuit foramina quatuor: quæ cum ad numerum

*****

septem:

P R Æ F A T I O.

septenarium ascendissent, geminata est tibia, ut geminata est Cithara, & ex systemate simplici ortum est systema duplex, vel conjunctum vel disjunctum, tono vel tonis intermediis. διπλασθῆς tantum non exigit Marmoris excisi intervallum: νόμος, Marmor habet perspicue, αὐλητάς non minus perspicue: Hinc rogo omnes, qui in rebus Musicis non sunt hospites, an probabilius quid reponi possit, quam quod nos reposuimus? Una difficultas restat: quod scilicet septem nomi Aulædici a Plutarcho non adscribantur Terpandro, sed Clonæ, & diu post Terpandrum vixisse dicatur Clonas: Ista difficultas a me tolli non potest, sed non magis me sollicitum habet, quam aliæ similes magno numero: Quot enim dissidia non ubique in Scriptis Veterum? Qui ea de causa a sententia discederet probabili, non vir, sed puer hercule esset. Notandum vero, quod semper in Marmore dicatur, quod alibi dicitur nullibi: Quis scripsit Terpandrum tibiæ studuisse? quis eum tibiae modos mutasse? Nemo, nemo: Singulare igitur est, quod de Terpandro in Marmore refertur: & ipsum illud singulare probabilem efficit pugnam, quam inter Auctorem Marmoris & Plutarchum extitisse suspicor. Sunt autem verba Plutarchi, non diffiteor, mihi perquam suspecta in illis, οἱ ἦ τ' κίθαρωδίας νόμοι πρότερον πολλῶ χρένω τ' αὐλωδικῶν κατέσθθησαν ἐπὶ Τερπάνδρῳ: Nam si πολλῶ χρένω cum Emphasi accipias, ut certe accipiendum videtur, de tempore longiori, parum congruit, quod de imitatione dicitur: Quare legendum forte δεύτερον οὐ πολλῶ χρένω: quod loci ingenio melius convenit, & dissensionem inter Auctorem Marmoris & Plutarchum minuit: Facilius enim dissentire possunt Scriptores in vicinis, quam in remotis: Hoc quisque sentit. Vixne aliud? Inter αὐλῆς fuerunt, qui κίθαρωδοί dicebantur, ut ex Polluce & aliis constat: Isti κίθαρωδοί accinebant Citharæ, & perpetui erant ejus comites: In illis igitur fecerit Terpander, quod postea in omnibus fecit Clonas: Hoc sane perquam probabile, imo certum & necessarium fere: Nam cum Cithara

P R Æ F A T I O.

thara habebat septem chordas & septem nomos, αὐλοὶ κιθαρῆσι
 etiam habere debuerunt septem foramina & septem nomos, ut
 Citharæ apte responderent. Et sic pugna est nulla inter Aucto-
 rem Marmoris & Plutarchum, qui de rebus diversis loquuntur,
 & quorum ille de αὐλοῖς κιθαρῆσι, hic de αὐλοῖς quibushbet
 agit: Citharam mutavit Terpander & Citharæ nomos: quibus mu-
 tatis, non potuit non αὐλὸν κιθαρῆσιον & αὐλῆ κιθαρῆσις nomos
 mutare simul, ut Organa illa concinerent apte, & alia non esset
 hujus, quam illius conditio: Geminavit igitur αὐλῆ κιθαρῆσις
 nomos, ut Citharæ geminaverat nomos, & sic αὐλῆ κιθαρῆσις no-
 mos ad Citharæ nomos redigens, revera nomos αὐλωδικῆς proprie
 dictos non mutavit, sed eos reliquit, sicut erant, a Clona suo
 tempore mutandos & mutatos: Vides? Sic nulla difficultas super-
 est, & omnia pulchre cohærent. Quæ si stolidissimus Orbiliolus
 convellere aggrediatur testimoniis ex Libris Grammaticorum, &
 aliorum, qui Musicam non tractant, desumtis, omnium porro
 sibi excitabit risum: Talia enim nihil valent contra ea, quæ to-
 tius rei Musicæ constitutione nituntur, & ex Musicis convellen-
 da sunt. Me miseret autem homuncionis, cum Clementis τοὺς
 Λακεδαιμονίων νόμους ἐμελοποίησε Τέρπανδρος urget, a Marmore alie-
 nissimum: νόμοι haud dubie ibi sunt leges, & νόμους μουσικῆς μελο-
 ποιῆσαι nemo dixit unquam, aut dicere potuit: Λακεδαιμονίων αυ-
 tem accedens, nihil etiam ad Marmoris sententiam, quia ut nihil
 aliud dicam, ita sequi debuisset ἢ ἔμπροσθε μουσικὴν αὐτῶν μετέση-
 σεν: Vident, qui oculis uti possunt. Adhæc ridiculum est, quod
 homo ridiculus murmurat de τε ἢ δεῖ: In istis locus est nullus
 voculis τε ἢ, ut in sequentibus de nomis κιθαρῶδικαῖς: Quare ex
 voce a me restituta sine dubio error: Διὸς Pollucis ad ista etiam
 nihil: Eruditi sentiunt, quod Stipes sentire non potuit. Ad-
 dam verbum unum de subscriptione: Orbilius subscribit litera B.
 Burmannus litera A. Quid & unde illud? Dicam: Burmannus
 & Orbilius primas & secundas sibi tribuunt in Literis; Burman-

***** 2

nus

P R Æ F A T I O.

nus est Eruditorum $\alpha\lambda\phi\alpha$; Orbilius Burmanni umbra, est Eruditorum $\beta\eta\tau\alpha$: Duumviri, hercule, eximii: quibus pro re literaria excubantibus, bonus Apollo cum Novem Sororculis in utramque aurem tuto dormire potest. Atque hæc breviter de istis Orbilianis: Alia, quæ non tetigimus, ita comparata sunt, ut si collatis meis, examinentur rite, nihil unquam futilius, stultius, improbius, scriptum sit a Grammaticorum futilissimo, stultissimo, improbissimo: Quare ea, Lector Erudite & Cordate, examini & iudicio tuo committo lubens: Jam allata etiam probant, quod dico. De plagiis, quæ commiserim, non necesse, ut vel verbulo agam: Qui mea legit, si indole sit honesta & proba, persuasissimum habet, ne criminis quidem suspicionem in me cadere posse: Quis ab aliis petat, quæ sibi benignissime nascuntur domi? Sed & pleraque, si non omnia, quæ suppilasse dicor, talia, ut unicuique, modo leviter in re Critica versato, in mentem venire possint & debeant statim. De Tolliano Aristæneti Libro ante editam Vannum nihil vel fando audivi unquam: Calabri Librum Sylburgianum & Falkenburgianum per unam vel alteram horam modo inspexi, nec quicquam ex illis mihi annotavi: Id testari possunt Viri Amicissimi Havercampus & Gronovius, qui mihi inspicienti adfuerunt. Convicia, quæ totis modis in me ingerit Miser, pro totidem Encomiis habeo, & revera contumeliam mihi fieri existimarem, si ab homine istius Commatis laudarer. Quid de laudationibus tralatitiis in genere sentiam, in Dedicatione Anacreontica verbo declaravi: In eo autem confirmor, quoties laudationum formulas considero, quas Eruditi quidam in suis Commentariis ubique infarciunt, præcipue in hac etiam regione nostra: quæ mutuos laudatores habet adeo benignos & lepidos, ut singulari sint sæpe mihi oblectamento: quin & tabellam eorum aliquando animulo meo repræsentor, ut cum nimis forte serium mulceam joco: Visne tribus verbis ipsam quoque tibi repræsentem, Lector? Faciam, ut rideas: In prætore male vestito

P R Æ F A T I O.

itito & omni florum lætitia carente pascuntur una sex septemve
 muli cum uno Archimulo: qui cum se mutuo scabunt sedulo,
 præcipue tamen occupati sunt in scabendo Archimulo, sed a posti-
 ca, non ab antica, quia os & caput ei est teterrimum: Vides &
 sentis? Id spero: Sic ridebis etiam. Ut tandem de Libro Orbi-
 biano summatim dicam quod debeo: Testor ingenue, me nihil
 legisse unquam, ex quo majorem mihi voluptatem ceperim: So-
 leo, ubi corpus mihi bene habet, cibum satis avide stomacho in-
 gerere: quo fit, ut aliquando post cibum torpedine aliqua labo-
 rem, quæ expellenda, ne vires sumat, exercitatione facili ac
 blanda: Jam vero nihil unquam in isto genere mihi efficacius se-
 se obtulit, quam scriptum illud Orbilianum, quod non modo
 mihi torpedinem expellit, sed etiam concoctionem egregie juvat,
 si legatur post cibum. Quid mirum, Lector? Nihil est, quod
 me oblectat magis, quam Grammaticus iratus vel loquens vel scri-
 bens: hicce autem noster, non modo Grammaticus est iratus, sed
 etiam Grammaticus est delirus, Grammaticus est improbus: Ex
 cujus proinde scripto non una, sed triplex mihi oritur oblectatio,
 quæ alias omnes & vi & numero suo longissime superat: Quare
 non rogo, sed precor Grammaticastrum insignem, ut simulac per
 occupationes Scholasticas possit, eo, quo cœpit, modo iterum in
 me irruat: neque id faciat solus, sed publice socium sibi ad-
 sciscat Petrum Burmannum suum Lugduno-Batavum, ut ante-
 quam Sanctissimus ille Senex cœlum supremum adeat, cantio-
 nem ejus in me cygneam lætus & exultans audiam. Atque hic
 desinere possem: sed quia nondum clapsus est dies, & quid
 melius agam nescio, paucula subjungam, quæ eruditionem Or-
 bilianam tibi commendabunt porro, Lector Ingenue. In
 Præfatione Theophrastea ex Orbiliana ΕΞΕΤΑΣΕΙ probavimus
 Grammaticastri delirium tribus quatuorve certissimis documen-
 tis: Illis adjiciam hic aliud vicinum, non minus certum: Pag.
 427. scribit Orbiliolus, *Incertissimus hæreo, cum in Titulo libri*
 ***** 3 *sim.*

P R Æ F A T I O.

simpliciter p̄ictum videam, Phile: de animalium proprietatē. *An nempe* Eumolpus, Joannes, Theodorus, Michael, *an denique* femina quædam, *ut nonnulli putarunt, fuerit hic vel hæc Phile:* Fuisse perhibentur, qui cum ipsum Libellum nunquam oculis usurpaverant, ex Phile viro fecerunt Philen feminam: In eodem cum illis errore hæerere poterat Orbilius, Libram in manibus habens, & in Titulo Græco τῆ σοφωτάτῃ ἢ λογιωτάτῃ Φιλῆ, in Latino *Sapientissimi ac Eruditissimi Phile* positum videns diserte. Quid? Nonne pessime delirat, qui talia effutit publice, & quidem in Scripto *mortificaturo*. Aliud: Anticam a postica discernere non novit Orbiliolus: Nam *pag. 302. Vanni*, ista Aristæneti Lib. I. Ep. 25. ἀμα ἡ καὶ ἡ πέρναν αὐτὴ πρὸς ἑαυτὴν ὀπισθεφομένη διεσκοπέτο, de postica explicat, cum absque ullo dubio de antica accipienda sint: *calcem ad se convertens contemplabatur*: qui *ad se* convertit, *in anticam* convertit: id ipsi pueri intelligunt: id non intellexit Magistellus puer: qui ista inepte cum Xenophonteis componit, quæ sunt longe diversissima. Illud *anticum* probat artificium Meretriculæ, quod verbo indicavi, & de eo dubitare non sinit quemquam, cui cerebellum est sanum: Eubulus apud Athenæum Lib. 13. Τὰς φειδωλῆς κερμάτων παλευτρίας, Πώλης Κύπριδος ἐξησημένας, Γυμνάς ἐφεξῆς ὀπικαίρως τεταγμέναις, Ἐν λεπτονήτοις ὑμέσιν ἐσώσας, &c. Addam in transitu, quod Miselli Sycophantias illustret: ἀνάγκασα scribens, de alia nequitia cogitavi, quæ nudam κνήμην ostentabat juveni: Id ille ad partes non nominandas refert solemnī improbitate sua: Vide notas meas: medius tenetur improbus. In Inscriptione Epistolæ 14. Lib. 2. Aristæn. pro Νικοχαρίτῃ Mercerus scripsit Νικοχάρις: quod perperam factum asserui, quia Νικοχάρις nomen fœminæ est. Quid Bellatulus? *pag. 32. Vanni* illud Νικόχαρις & Νικοχάρις cum Δημόχαρις & Δημοχάριδος confert, ac si illud, ut hoc, nomen viri esse posset: Nostine aliquid stultius? In Epigrammate Callimachi Σαίω scripsi: Hinc illud suave Magistelli suaviculi

pag.

pag. 198. Vanni: *velim autem ex Pavone scire, cur hic Σάϊον hunc Hermoclidem putet, & tam longe ex Ægypto arcessat. nam Σάϊς Ægypti urbs. Σάϊν scilicet Thraciæ urbem ignorat Polyhistor, neque scit a Σάϊς Thraciæ Σάϊον, a Σάϊς Ægypti Σάϊτης fieri: quod sciunt ipsi tyrones & forma ἑθνικῶν Ægyptiacorum requirit certo. Eruditis notissimum est ex Aristophanis Pace Distichon illud, Ασπίδι μὲν Σαίων τις ἀγάλλεται, ἢν παρὰ Θάμνω Εντὸς ἀμώμητον κάλλιπον ἐκ ἐθέλων: ubi Scholiastes, ἐλεγείον Αρχιλόχῃς — οὕτως ἢ ἐγράφη ἔπι τῇ ἀπορρίψει τῆ ἀσπίδος. et ὁ Αρχιλόχῃς ἐξῆλθεν εἰς πόλεμον ἐν τῇ πρὸς Σαίων μάχῃ (ἔστι ἢ ἑθν. Θράκης) ἢ φοβηθεὶς &c. Ea sunt ignotissima homullo. Pag. 48.*

Vanni, miratur & indignatur me Jovem, Neptunum & Plutonem habere pro *tribus Diis majoribus*: ex Hildebrando, Cippingio & Danetio sapit scilicet Vir Scholasticus, neque Callimachum legit in Hymno Jovis, ex quo solo discere potuisset, cur merito Dii majores indigentur illi: Nihil stultius aut puerilius. Pag. 200.

Vanni, inter *μογοςόκον* & *γυναικῶν δέσποιναν* distinguere non potuit Misellus: Diana *μογοςόκῃ* recte dicitur: *γυναικῶν δέσποινα* non recte dicitur: Virgo enim virginibus præest, neque mulieres curat, nisi in solo partu, quatenus habetur pro Luna: Juno inuptis præerat, ideoque *ζυγία* dicta: Monere debco, quæ pueri sciunt propter imperitiam Magistelluli plus quam puerilem. Animæ, ut corpori, partes non sunt aut tribui possunt: id notum est omnibus: Ideo in Menandri loco scripsi, — *καίριός ἐστιν ἢ νόσος Ψυχῆς ὁ πληγὴς δ' εἰς ἕλην τιτρώσκεται.* Quid Morio? pag. 246.

Vanni scribit de ista conjectura mea, *ubi probarit dici τιτρώσκειν τινὰ εἰς ἕλον σῶμα, εἰς ἕλην ψυχὴν τιτρώσκειδῃ barbarum non putabimus*: Vidistine unquam stultius & imperitius quid? Non distinguit, quæ pueri distinguere sciunt, & ipsius animæ suæ, quæ in theca Scholastica habitat, non novit indolem: Haud minor: Si enim nosset, sibi impurissimam & stultissimam esse sciret, quam nunc purissimam & sapientissimam putat. Sed pergit. Corculum;

P R Æ F A T I O.

culum, *Nisi autem aliquantum abiret a scriptura prodita, legi posset, — ὁ πληγῆς δ' ἐνδοθεν τιτρώσκεται. non adspectu, non tactu amor intrat in pectus: sed ipsum a se vulneratur pectus.* Et hic Narcissum habemus verum, cujus pectus amans vulneratur a se ipso, quique omnes alias formas negligens, unius formæ suæ amore capitur: Audis, audis, Lector? Amor non tactu, non adspectu intrat in pectus, sed ipsum pectus vulneratur a se ipso, & sine objecto ullo amat Orbilius: Mirum, quod uxorculam duxerit domum: Mirum, quod aliquando repulsam passus ab ea, quæ miserum Magistellulum despiciens mox Viro honoratissimo nupsit, eo ad summum mœrorem & restim fere adactus fuerit. Firmat tamen stultitiam suam subjungens, *ut fere Anacreon Od. XIV. τί γὰρ βαλώμεθ' ἔξω, Μάχης ἔσω μ' ἔχουσι;* Et hoc cumulum ineptissimis ineptiis addit: Nam ante illa dixerat Lyricus de Cupidine ipso, *Ἐβαλλ', ἐγὼ δ' ἔφευγον ὡς δ' οὐκέτ' εἶχ' οἰσῆς, Ἡρακλῆν, εἴθ' ἑαυτὸν Ἀφῆκεν εἰς βέλεμον· Μέσος ἧ καρδίας μευ Ἐδυνε, καὶ μ' ἔλυσε.* quæ scilicet pectus a se ipso vulneratum ostentant: Omnium stolidissimus nunquam stolidius quid effutiit. In Aristæneti Epist. 10. Lib. I. Latinissimam Merceri versionem non intellexit Stipes: ὡσπερ ἧ χερσόπολις ἢ πῶς τῷ χερσῷ μείρακι συνήπτελο περσφυῶς Vir eruditus eleganter vertit *Quæ veluti chrysofolis herba aureo juveni native adjuncta hæret*: Nam aureus pro optimus flosculus est, quem elegantiores adhibent passim, & verba ita sine dubio intelligenda sunt, *quæ Cydippe, veluti chrysofolis herba; aureo juveni Acontio native adjuncta hæret*: sensu optimo & perspicuo. At vide jam stultitiam & improbitatem pessimi Magistelluli, qui Mercerum non intelligens, & de aurea icuncula perridicule cogitans, locum distinctione minime necessaria non modo adjuvat, sed etiam me, qui eam casu potius, quam consilio, interposueram, eo nomine, ut improbum Cacum, convitiis lacera-re audeat: Locus est in Vanno pag. 442. dignus, quem inspiciant omnes honesti & lepidi. In eadem Epistola aniliter delirat Gram-

Grammaticaster, cum *πρησῆες febrim ardentem* interpretatur: *μαθήσομαι* μόνον ὡς μετέληκας τῶν γραμμάτων, ἢ ἔσῃ, *πρησῆος* τῆ ἐμῆν ψυχὴν ἀπαλάτων, οὐχ ἧτιον αἵματι ἀφειδήσω ἔ ἡμετέρῃ, ἢ περ ὕδατος εἰκῆ χρομένῃ. Quid febris in illis? quis eam expectet ibi? Nemo, nemo, cui mens est sana: Dein, quid ἀπαλάτων loco ita intellecto, ut censeret Miser? itane Græci? Negabunt omnes, qui Græce sciunt. Posterius hoc animadvertens ipse, in Vanno pag. 606. pro ἀπαλάτων scribit ἀνταλάτων: In eo resipiscens aliquantulum, sed in aliis æque stultus. Apage, apage, ineptias longe ineptissimas: pro *μαθήσομαι* scribendum est *μαθήσωμαι*, & locus ita intelligendus, ut dixi: de eo non est dubitandum: Non poterat amans infelix mori, quamdiu animo ad facem & ignem amoris adhærebat: ab ea se & animum suum avellens, moreretur statim & moreretur etiam lætus in gratiam amatae: unum illud expetit; ut ante mortem scire liceret sibi, literas pumo inscriptas a Cydippe non fuisse plane neglectas, sed eam rationem earum habuisse aliquam: isto solatio fruens, sanguinem, ceu aquam, effunderet protinus: Sententia est perspicua & bona. In Aristæneti Epistola I. Lib. 2. haud dubie laborat ἢ σὲ οὐσα τιτρώσκεις: quod ita correxi, ut nihil hæctenus melius visum sit mihi. Quid Magistellulus? σὲ οὐσα vertit *absens*, & ne literam mutat: adeo imperite & stolide, ut nihil imperitius & stolidius excogitari possit: Dicam uno verbo: σὲ οὐσα est *non ens, mortua, ex viventium numero sublata*: Ita Græci, ut sciunt ipsi pueri, qui nondum lavantur ære. Mercerus in Versione *etiam absens saucias*: inde sumsit Miser perquam stolide: Nam σὲ οὐσα corruptum pronuncians, ita vertit, ut sensum aliquem daret, non quod crederet, id Græce ita accipi posse, ut credidit revera stolidissimus ille. Sic vulgata cum homullo retenta, mortua Virgo & apud inferos degens, viventes & superos vulnerabat forma sua: Alia etiam conjectat, sed quæ inepta sunt, cum hoc plane sit insanum. Occasione hujus phraseos adjiciam illud: σὲ εἶναι, σὲ ὄν-

*****

P R Æ F A T I O.

ὄντες, οὐκ οὔσα, ὅτι ὄν, τῷ ὄντι, τὰ ὄντα, ὄντως, & quæ sunt id genus alia, singularem Emphasin habent, & esse vel non esse denotant *re ipsa*: Inde est, quod ad Aristænetum pag. 244. scripserim, *Quin & commode legi posset, ἔστιν δέδοκται*: Sic enim cum Emphasi occurrit etiam alibi, nisi me memoria fallat: ut ego certe non puto: quanquam loca ne nunc quidem mihi sunt ad manum: Allegatorum enim indoles Emphasi illam promittit & probat, neque ullus ego video, cur ἔστιν ita accipi non posset, ubi ἔσω ita accipitur, & præsens signatus est imperativo: Attende Lector: sic videbis Magistellulum delirantem more suo pag. 70. Vanni. In Notis ad Hephæstionem pag. 158. scripsi, ἀποκλὰς est tempus minus usitatum ἢ ἀποκλᾶν: σὰς ἔ ἀποσὰς ei gemella. id ita displicuit Orbiliolo, ut in Vanno pag. 537. mihi oggerere non dubitaverit, *At inepte, ἀποκλὰς tuum est barbarum, ut ipse es*. Quæ scilicet stupidissimus Magistellus non tenet aut probat, barbara sunt, & ex albo vocum Græcarum protinus expungi debent: Si ἀποκλὰς ab ἀποκλάω & ἀποκλῆμι barbarum sit, barbara quoque sunt πὰς a πλάω πῆμι, φὰς a φάω φῆμι, τλὰς a τλάω τλῆμι, θνὰς a θνάω θνῆμι, φθὰς a φθάω φθῆμι, δρὰς a δράω δρῆμι, βὰς a βάω βῆμι, κτὰς a κτάω κτῆμι, σὰς a σάω σῆμι, φῦς a φύω φῦμι, δὺς a δύω δῦμι, γνὺς a γνώω γνῶμι, βιζὺς a βιῶω βιῶμι, & alia id genus permulta. Eustathius ad Odysf. K. Vers. 192. πρὸς τὴν ἑξ ἑρακλίδου ζεῦς εἰ καὶ πρὸς γέγραπται, ὁμῶς οὐ πάρεργον καὶ ἐκ τῆς Ἡρακλίδου παρασημειώσαδὲ ταῦτα. ἀνεκαθὲν φησιν ἦγαν ἐξ ἀρχῆς θεματικῆς, ἔστι φῶ τὸ λέγω, οὐ μετοχὴ ἀόριστος, φάσας, ὡς κλῶ κλάσας καὶ συγκοπῆ, φὰς οἷον φὰς ἔμεν ἀπτόλεμον. ὡσπερ καὶ κλὰς φησι πρὸς Ἀνακρέοντι. Ita Heraclides, sed barbarus, una cum Anacreonte barbaro, ut nunc scimus auctoritate Grammatici Amstelædamensis, qui Græca cum lacte materno quidem non imbibit, sed in cujus papam provida mater indidit quotidie fœnum Græcum magna copia, ut cum corde stramineo & calva vacua in Græcis supra ipsos Græcos saperet, & sic gloriam sibi compararet immortalem.

Quid

P R Æ F A T I O.

Quid ais, Lector? Nonne hoc barbarum ἀποκλᾶς perquam gemellum est depravato μέλψαι, & ista pulchre ambulare possunt una? Aliud: Locum Corinnæ apud Hephæstionem pag. 60. in Vanno pag. 536. ita constituit & vertit Grammaticorum optimus maximus, Δουρατέω τ' ἐφ' ἵππῳ καὶ μὴ βραμύμενοι Πόλιν δ' ἐπράθομεν. *Durateoque in equo quidem frementes, (sedebamus) Urbem vero expugnauimus.* quod ne quis male acciperet, antea monuerat commode, *agi de ἵππῳ δουρατέω, equo Trojano, quo inclusi Danaï hæc dicunt.* Poterant scilicet Heroes illi eodem tempore equo esse inclusi, & super equo sedere cuncti: quod mirum videbitur sine dubio aliis omnibus, sed minime mirum visum fuit Orbilio, cujus ingenium mira & incredibilia capit: Scis, quid sit καθῆσθαι ἐφ' ἵππῳ, *sedere in equo:* illud habemus hic ex emendatione Viri Summi: & tamen equo inclusi fuerunt Danaï: Adhæc non taciti & quieti sederunt in equo, sed frementes, ut metum incuterent Trojanis, si accederent: Laocoon vero, quem ad Heroas ita in equo frementes homo ingeniosissimus accersit, non immisit bipennem vel hastam in latera equi, ut dolum detegeret, sed ut fremebundos illos hostes ab equo deturbareret: Quid videtur, Lector? Hæc adeo egregia, ut nihil egregium magis ex Orbiliana penu egregia tibi promere possim: Quare hic tandem desinam, sed Homullo fremebundo prius honoris causa propter commentum mirificissimum collocato in parvo equo ligneo, ut eum sic perpetuo admirentur pueri, secundum prædictionem Græci Epigrammatarii, cujus Versus ex Anthologia mea Inedita in gratiam *Equitis Illustris* hic infra ponam:

Ἴππῳ δουρατέῳ ἄστυ Πριάμοιο ἐλόντες,
 ἀμφιλαφῆς Δαναοί σφιν περιθεντο κλέος.
 Αὐτῷ τῷ δ' ἵππῳ κριτικώτατος ἡδέα ῥέζων
 Ὀρβίλιος, τιμῆς ἔλαχεν οὐκ ὀλίγης.
 Μικρὸς γὰρ μικρῷ βραμύμενος ἵππῳ ἐφίζων
 Δουρατέῳ, παισὶν αἰὲν ἀγαθὸς ἔη.

***** 2

Vale

P R Æ F A T I O .

Vale, Lector: Ad Phrynichum jam te ridentem spero & alacrem dimitto. Trajecti ad Rhenum Iplis Kalend. Decembr. MDCCXXXVIII.

DE PHRYNICO ET EJUS SCRIPTIS
PRÆFATIO P. JO. NUNNESII.

Phrynichos multos fuisse accepimus ex Scholiis Aristophanis, & ex Suda, ut omittam, quæ de Phrynichis ab Herodoto, Thucydide, & Aeliano traduntur. hic noster Sudæ Sophista Bithynus fuisse dicitur: cui nomen Arabii adscriptum in fragmento Bibliothecæ, quam Photius ex variis scriptoribus collegit. Sed cum illud adscriptum fuerit, nobis adhuc non liquet. Is igitur floruit M. Antonino & Commodo imperantibus, ut legitur in eodem fragmento, cujus nobis copiam fecit eruditissimus vir mihi que amicissimus And. Schottus Antverpianus. Libros quidem τ̄ παρασκευῆς σοφιστικῆς Commodo Cæsari initio desponderat, post autem eos libros variis amicis inscripsit. nullum etiam scriptorem laudat, qui post Antoninorum imperium floruerit. Alexandrum namque extremum citat e Sophistis, quorum vitæ a Philostrato litteris consignatæ sunt. Viguerat autem Alexander, quo tempore Antoninus Pius & M. Philoſophus imperium tenebant. in fragmento quoque Photii dicitur inscripsisse quosdam libros τ̄ παρασκευῆς Aristocli, & alios Ruffino. quin & incidisse in orationes Aristidis, qui tum florebat, & a Marciano quodam dissensisse, qui omnes ut constat ex Philostrato, sæculo Antoninorum floruerant. Phrynichus itaque scripserat παρασκευῆς σοφιστικῆς, id est, apparatus oratorii libros XLVII. aut certe LXXIII. ut & refert Sudas, & in fragmento Photii proditur, pollicitum illum fuisse, quamvis Photius triginta solum & quinque illius se legisse tradat. ejus operis mentio fit in scholiis Εὐλήνης Aristophanis in nomine ἀμαρτωλίας, atque ἐν τοῖς ἐθνικοῖς Hermolai, five

sive Stephani ἐν τῷ ταμείῳ, & apud alios. Scripserat idem libros Atticorum nominum, sive duo illi fuerint, ut proditum est in Suda vulgato, atque etiam MS. sive tres, ut in hoc exemplari quod unicum nacti sumus, legitur: quamvis parum illud sit, quot e tertio libro reliquum est, & in eo multa e scriptoribus iterata. nam de secundo libro dubium non est, quin cohæreat cum primo, & sit secundus appellandus. atque etiam de tertio, ex exemplaris quidem nostri fide, in quo differre, & eadem manu legitur τέλει & δεύτερα, ἀρχὴ & τρίτα. primus quidem liber præfert epistolam, ἐφοδὸν præterea brevissimam, ut Plato, & Aphthonius loquuntur, atque extremo libro epilogum brevem, post quem initio secundi adscriptum est in ora libri ejusdem librarii manu & αὐτῆ ἐπιτομή, alio certe indice, atque hic liber vulgo inscribitur. ex quo quia in nostro exemplari nullus erat index, & qui vulgo præponitur, videbatur centonibus potius, quam huic libro convenire, nos hunc reponendum curavimus: *Phrynichi epitomæ Atticorum nominum libri tres.* nam quod secundus cohæreat cum primo, in nomine παρακαθήκης quoque plane cernitur. primo namque libro scribit eo nomine usum fuisse historicum quendam Jonicum, deque eo sententiam suam, in iis quæ sequuntur, deinceps se pronuntiaturum: quod secundo libro omnino præstat, addito etiam nomine Herodoti, quem Jonicum historicum supra nominaverat. hoc ut ita sit, ut certe est, dubitari adhuc potest, sint ne hi libri, quos Phrynichus conscripsit, an illorum epitoma: etiamsi Thomas magister, & Phavorinus, qui multa ex iis libris repetunt, omnia Phrynicho tribuant. Ut ut tamen sit, hos libros edi voluimus, quod videremus eos tertiam amplius parte detracta divulgatos ab iis, qui illos ἐπιτομῶν contraxerant. fortasse quod illum redundantem in multis fuisse, ut Photius, arbitrati essent, certe quæ in hoc exemplari accessio facta est, utilissima videtur. Inscribuntur autem hi libri Corneliano cuidam. cum fuisse suspicor Attidium Cornelianum, quem Capitolinus in M. Antonino, præfectum fuisse Syriæ refert, noster autem Phrynichus Græciæ quoque præpositum addit, cum ab epistolis imperatorum M. Antonini, & L. Veri, ut suspicor, priinum: deinde Quæstor sacri palatii lectus fuisset. Sic enim παρέδρον accipiendum puto, qui postea μέγας λογοθέτης honestiori nomine appellari cœpit. Porro in iis libellis agitur de

*****

Atticorum nominum dilectus. Atticorum autem oratorum, ut ait M. Tullius, temper fuit prudens, sincerumque iudicium, nihil ut possent, nisi incorruptum audire & elegans; & recte. Nam verborum dilectus, ut Cæsar lib. 1. de ratione Latine loquendi scriptum reliquerat, quod legitur in Bruto Ciceronis, est origo Eloquentiæ. quo etiam spectat illud Avieni apud Macrobius lib. 1. Saturn. ego enim id quod a C. Cæsare excellentis ingenii ac prudentiæ viro, in primo de Analogia libro scriptum est, habeo semper in memoria, ut tanquam scopulum, sic fugiam infrequens atque insolens verbum. Conquirit ergo Phrynichus magno studio verba, & genera dicendi Attica. propter quam causam, qui Jonice, Dorice, Aeolice scripserunt, quæ reliqua genera sunt scriptorum Græcorum, nisi addere velis linguam illam communem ex iis confusam, quam minus probasset, non magnopere ei probantur. non quod emendate non scripserint, sed quod elegantiam Sermonis Attici in suis scriptis non adhibuerint. multo vero minus exteri scriptores illi probantur, Macedones inquam, Alexandrini, Aegyptii, Bithyni, Asiani. Nam Syracusanos ad Diores referendos esse censent, qui de dialectis scripserunt. Jam vero, ut ad singula genera scriptorum veniamus, e Poëtis sequitur libentissime scriptores veteris Comœdiæ, omnibus tamen Aristophanem antepōnit. a quo etiam discedit, cum per parodiam ludens aliquod verbum insolens, aut causa carminis usurpat. probat item tres viros illos Tragicos Aeschylum, Sophoclem, & Euripidem. ex historicis Thucydidem observat diligentissime. nec mirum; cum illius scripta sæpius sua manu descripsisse Demosthenes ab Halicarnassæo, & Luciano dicatur, ad elegantiam sermonis, quantum existimare licet, uberiores comparandam. Ex Oratoribus Demosthenem in primis colit: reliquos item novem Oratores Atticos studiose observat, sed ita ut Demostheni in sermonis elegantia cedant. e Philosophis Platonem unum maxime admiratur, atque Aeschinem Socraticum, præterea fere neminem. vitat magno studio quædam verba, & genera dicendi Peripateticorum, Stoicorum, Medicorum, atque etiam Scriptorum novæ Comœdiæ. e quibus Menandro est infensissimus. Pollux sane ejusdem argumenti atque ætatis scriptor negat se usurum verbis Menandri, nisi cum nullum apud ceteros scriptores verbum occurreret, quod posset in ea re commode adhiberi. Phavorinum quoque Philosophum

Academicum & Sophistam insectatur acerrime. qui cum aliquando ab Hadriano etiam imperatore in simili argumento reprehenderetur, eique cederet, ab amicis irridebatur. fuerat certe Phavorinus, sententiarum magis quam verborum studiosus, ut ex Agellio, qui eadem ætate floruit, constat. quo loco nequeo satis mirari hominum nostræ ætatis negligentiam, qui cum in singulos annos nova Lexica, novos Thesaurus linguæ Græcæ proferant, non verentur quorumvis scriptorum testimonia, eorum etiam qui nunc sunt, in quo veterum multa suppetunt, laudare. quin quod indignius, editis libris detrahere multum conantur, de eorum Græcorum auctoritate, qui in hoc argumento elaboraverant. fuerunt autem multi & inprimis nobiles, ut apud unum Sudam, vel si ceteros taceam, legere licet, qui verba Attica, & genera dicendi magno studio ex optimis quibusque scriptoribus conquisita in unum locum contulerant. Neque vero defuerunt, ut eo unde abii, redeam, Phrynicho æmuli, quorum clarissimus fuit Orus Grammaticus Alexandrinus, si hic tamen Phrynichus sit, contra quem $\kappa\epsilon\iota\sigma\iota\chi\epsilon\iota\omicron\nu$ scripsisse a Suda dicitur. Thomas magister aliquot locis ab eo dissentit. Phavorinus uno quod sciam, aut altero tantum. de quibus in notis a nobis disputatur. Fuit hic Phrynichus, ut existimat Photius, $\pi\omicron\lambda\upsilon\mu\alpha\theta\acute{\epsilon}\varsigma\alpha\tau\omicron\varsigma$. accedet iis $\pi\rho\omicron\lambda\epsilon\gamma\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota\varsigma$ cumuli loco iudicium Phrynichi de prisca scriptoribus Græcis, quod ex fragmentis illius, quæ leguntur apud Photium, expressimus. Phrynichus ait integri, & puri, & Attici Sermonis normam esse Platonem, & Demosthenem, unam cum novem oratoribus, itemque Thucydidem, Xenophontem, Aeschinem Lyfaniæ filium Socraticum, Critiam Callæschri filium, Antisthenis orationes duas. Aristophanem vero, Sophoclem, Euripidem; Aeschylum his omnibus scriptoribus anteponit: auctores autem omni reprehensione liberos esse innuit Platonem, Demosthenem, Aeschinem in dialogis VII. quos quidam Socrati adscripserunt. de quibus lege Laertium in eodem Aeschine. de Herodiano lege nostras, ad illius fragmentum, notas.

Ex

EX BIBLIOTHECA PHOTII PATRI-
ARCHÆ CP. DE PHRYNICO.

AΝΕΓΝΩΣΘΗΑΝ Φρυγικῶν ἀρραβίων σοφιστικῆς παρασκευῆς λόγοι * λέ. ἔσι δὲ τὸ βιβλίον λέξεων τε συναγωγῆ, καὶ λόγων κομματικῶν. ἐνίων δὲ καὶ εἰς κῶλα παρατεταμένω τῶν χαριέως τε καὶ καινοπρεπῶς εἰρημένων τε καὶ συντεταγμένων. πολλὰ δὲ αὐτῶν ἔσι καὶ ἐν τῇ Ἑλλάδι τῶν λέξεων ευρείᾳ συλλογῇ. ἀλλ' ἐκεῖ μὲν διασπαρμένα ἐν τῷ πλήθει τῆς συναγωγῆς· ἐσταυῖα δὲ ὁμοῦ τὰ τοιαῦτα συνηγμένα· ἐπεὶ καὶ Φρυγικῶν μὲν τὰ τοιαῦτα συναγωγῆ γέγονε σκοπός. Ἑλλάδος δὲ λέξεις ἀδρόζων ἀπλῶς, καὶ εἴτε τῶν τοιούτων συντάξει τῷ κοινῷ λόγῳ τῶν λέξεων, καὶ ταῦτα συμπεριμιγνύσας ἐπατέτετο. κατὰ φεικτικῶν δὲ καὶ αὐτῆ ἡ συναγωγῆ ἤκμασε δὲ ὁ ἀνὴρ ἐν τοῖς χρόνοις Μάρκου βασιλέως Ῥωμαίων, καὶ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ Κομμόδου, πρὸς ὃν καὶ τὴν * ἀρχὴν τοῦ συντάγματος ποιῆται ἐπιγράφων, Κομμόδου καίσαρι Φρυγικῶς χαίρειν. ἀλλὰ Κομμόδου τὸ βιβλίον προσφώνων, κάκειν προσιμιαζόμενος, καὶ παραινέσει φιλομαθείας κατατιθέμενος, καὶ ἔξαίρων τῷ λόγῳ το βιβλίον ἐν οἷς λέγει λέξ. αὐτῷ μέχρι τοῦ τότε καιροῦ συντεταχθῆαι λόγους, ἔς καὶ ἀναδίδεται λέγει τῷ βασιλεῖ· ἐπαγγέλλεται καὶ ἄλλους τοσοῦτους φιλοποιήσασθαι, τῆς ζωῆς αὐτὸν οὐ καταλιμπανούσης. ἡμεῖς δὲ (ὡς ἔφημεν) ἔξ καὶ τριάκοντα μόνους * ἀνέγνωμεν ἀπὸ τοῦ ἄλφα περιλαμβανόντας μέχρι τοῦ ὦ. ἀλλ' εἰ καὶ τῷ βασιλεῖ φησὶ τοὺς λόγους ἀναδιδῆαι· ὅμως διαφοροῖς αὐτοὺς φαίνεται προσπεφωηκῶς. καὶ αὐτίκα τὸν πρῶτον αὐτῶν τούτων λόγον Αριστοκλείῃ τινὶ γράφει, παιδῶν τινῶν τῇ γενεθλίᾳ ἡμῶν τοῦ Αριστοκλείους ἀριστεύσαντι φιλοτιμούμενος γενέσθαι τὴν γραφὴν, καὶ * συμπαικτικῶν ὑπάρχειν αὐτόν. ὡσαύτως δὲ καὶ τὸν δεύτερον λόγον αὐτῷ προσφωνεῖ, καὶ ὁ καὶ τὸν τρίτον. τὸν δὲ τέταρτον Ἰουλιανῶν τινὶ συμπολίτῃ καὶ Φίλῳ προσφωνεῖ· καὶ φησὶν, ὅτι Αριστοκλείῃ μὲν ἔξ ἀρχῆς ὄριστο ἢ πράγματι προσειρησθῆαι· ἐπεὶ δὲ ἐκεῖνος βασιλικῶ δόγματι τῆς ἐν Ῥώμῃ μεγάλης βουλῆς ἐγένετο κοινωνός, τοῦτον αὐτ' ἐκείνου Φίλῳ καὶ συνουσίᾳ τῶν καλῶν λαβῆν, καὶ αὐτῷ καὶ κριτῇ καὶ ἐπιγράμῳ χρησθῆαι τῶν συγγραφομένων. ἀλλ' οὕτως εἰπὼν καὶ ἔποσχομενος, τὸν πέμπτον ὅμως λόγον Μηνοδώρῳ τινὶ φίλῳ τε καὶ πεπαιδευμένῳ ἀνδρὶ προσφωνεῖ, ὃς καὶ αἰτίαν ἐπήνεγκεν αὐτῷ τοῦ ἐνδεῶς εἰρησθῆαι τὸ πρὸ τούτου κινήσεως ὀνομάτων πρέβλημα. ἐπιτάξαιτος δὲ Μηνοδώρῳ λέγειν, τὸν λόγον συντάττειν. ὑπερῆσαι δὲ, ὅτι τρία νοσήματα αὐτῷ συμπεσεῖν συνέβη, τὴν σύντροφον τῷ γῆρα φραγγορίαν, καὶ διαλύσειν τινῶν καὶ μακρὰν φρενίτιν, καὶ διὰ γαστρὸς αἵματος ῥύσιν, καὶ ἔτι δὲ καὶ ἕτερα πλείω τῶν ἀρρώσεων. ἀν μόντοι τῶν νοσημάτων ἀπαλλαγῆς ἐπιβίωσθαι, καὶ τὸ ἰὺν ἐπιτάγμα εἰς πέρας ἀγαγεῖν ὑπισχνοῖται· καὶ εἴτε ἄλλο προσάττοι, φιλοκαλίας τε καὶ πολυμαθείας καὶ καινότητος ἐχόμενον. ἀλλὰ καὶ τὸν ἕκτον λόγον τῆς σοφιστικῆς τμύτης παρασκευῆς ἄλλῳ τινὶ πάλιν Τιβερίῳ προσφωνεῖ. καὶ ὁ καὶ τὸν ἑβδόμῳ ἑτέρῳ Μηνοφίλῳ, ὃν καὶ φησὶ παιδείας εἰς ἄκρον ἦκοιτα, καὶ ῥήσεις ὀλοκλήρες πρὸς τὰς ἀποδείξεις συντελούσας τοῦ ἕκτου λόγου τῆς σοφιστικῆς παρασκευῆς παραδείξαι καὶ προτρέπειν καὶ αὐτὸν, ἐπὶ πλείστον σάυτας ἀδρόζειν τοῖς συγγράμμασι. τὸν μὲν τῶ ὀγδοῶν πάλιν Ἰβλιανῶν ἀνατίθει, καὶ αἰτεῖται αὐτόν, εἴτε ἀτελῶς εἴρηται (ἄτε δὲ καὶ μετὰ * ἰόσου γράφοι) ταῦτα διαδιδῆαι πρὸς διόρθωσιν. τὸν δὲ 9 Ρουφίνῳ φάσκων, αἰτίαν μὲν τοῦ ἀπάρχεσθαι τῆς γραφῆς Αριστοκλείᾳ γενέσθαι, τοῦ δὲ ἐπὶ πέρας ἰλθεῖν, αὐτὸν ἄξιον εἶσθαι· ὅτι ἐντυχὼν τοῖς γεγραμμένοις, τό, τε χρήσιμον συνιδεῖν ἔσχε, καὶ ἐπαιρέσει τὸν πόρον. τὸν δὲ δίκαιον πάλιν ἐπαναστραφεῖς πρὸς Αριστοκλείαν,

συνε

DE PHRYNICHII LEXICO E PHOTII PATRIARCHÆ C. P. BIBLIOTHECA.

Legimus Phrynichi Arabii apparatus Oratorii libros sex & triginta. Collectio est vocum, & incisorum. Interdum vero & cola, quæ jucunda ac decenter dicta continent, apponuntur, & collocantur. Horum pleraque & in Helladii Collectaneis reperias licet, sed passim ibi in multis dispersa jacent; hic vero simul id genus collecta: quando & Phrynicho talia congerere propositum fuit: Helladius vero vocabula simpliciter accumulans, & si quæ hujusmodi communi vocabulorum libro contulit, hæc quoque accepta apposuit. Alphabeti vero & hæc ordine digeruntur. Floruit autem hic scriptor, imperante Romæ Marco Antonino Aug. ejusque filio Commodo, quem etiam Operis initio alloquitur, sic inscribens, *Commodo Cæsari Phrynichus salutem*. Verum Commodo librum dedicans, & ad eundem præfatus, ad discendi studium hortatur, & numero librum dividens, ad eum diem ait septem & triginta libros sese comportasse, quos & Imperatori offerat: pollicitus adhæc & totidem se editurum, si longior vitæ usura daretur. Nos vero, ut diximus, sex & triginta duntaxat legimus, a prima littera ad extremam usque deductos. Etsi vero Imperatori eos libros se offerre ait, variis tamen eosdem nuncupare visus est. Confestim enim primum illorum Aristocli cuidam mittit, qui ut ludus quidam natali Aristoclis die accommodus fieret exoptat, quo se oblectet. Similiter vero & alterum librum, rursus & tertium eidem inscribit. Quartum vero Juliano cuidam civi suo & amico: addens id eo factum, quod Aristocli quidem ab initio opus exhibere destinasset, at postquam Cæsaris jussu Romæ in intimum consilium adscitus esset, hunc pro illo amicis sociisque honesti laboris adoptasse, quo & iudice & cognitore suorum scriptorum esset usus. Verum sic loquens ac promittens, quintum tamen subinde librum Menodoro cuidam amico & erudito viro exhibet: qui & causam ipsi suppeditavit, quod parcius coram illo de nominum inflexione quæstionem agitaasset; jubente vero Menodoro sententiam dicere, hunc librum conscripsisse. Nondum autem se id præstitisse, quod in tria morborum genera incidisset, in vesicæ nimirum morbum, senectutis comitem, in diuturnum graveque mentis delirium, & sanguinis e ventre fluxum, morbosque alios. Siquidem autem his liberatus superesset, & hoc opus ad exitum adducturum se pollicetur, & si quid aliud jubeat, honestatis quid & disciplinæ novitatisque continens. Sed & sextum librum Rhetorici hujus apparatus iterum alii cuidam Tiberino dedicat, & septimum alteri Menophilo, quem ad summum eruditionis culmen pervenisse inquit, & integras loquendi formulas ad perfectas demonstrationes sexti libri hujus Oratorii apparatus suppeditasse, exhortari etiam ipsum ad plures hujusmodi voces scriptis amplificandas. Octavum rursus Juliano dedicat, rogatque ipsum si quid minime perfectum, ut qui in morbo scribat, corrigere ne gravetur. Nonum Rufino inscribens, Aristoclem ait huic ansam scriptioni dedisse, qua ad finem deducta, ipsum dignum visum, cui hoc Opus offerretur,

*****

συντάττει. ὁ δὲ ἰφιξῆς Μηροδῶρ προσκεφάλῃται πάλιν, ἐν ᾧ καὶ Ἀριστείδε τοῖς λόγοις, ὡς φησιν, ἰτυχῶν, ἄρτι τότε ἀκμάζοντος, πολλὸν τοῦ ἀνδρὸς ἔπαινον ποιεῖται. καὶ Μαρκιανὸν φησὶ τῶν * Κριτικῶν συγγραφεῶν ὑπεροχῶν μὲν Πλάτωνος καὶ Δημοσθένους, τὰς δὲ Βρῦτε τῆ ἰταλῆ ἐπιστολάς προκρίνει, καὶ κανόνα τῆς ἐν λόγῳ ἀρετῆς ἀποφαίνει. ταῦτα δὲ οὐτὸς φησιν, οὐχὶ τῆν τοιαύτην κρίσιν ἀποδεχόμενος, ἀλλ' εἰς τὸ μὴ θαυμάζειν, εἰτις καὶ τῆς Ἀριστείδε δόξης ἐλάττωτα τὸν ἀνδρα νομίζεσιν, οὕτω κλίεις τοῦ ἐν λόγοις εἰς ἄκρον ἐλάσαντα. ἤψατο γὰρ ὁ Φθόρος ὑπ' ἐνὶν πεμπόμενος καὶ Ἀριστείδε, ὡσπερ καὶ ἄλλων πολλῶν παιδεία διενεγκέντων. ἀλλ' ὁ μὲν ἰνδίκωτος Μηροδῶρ ἐπιπεφάνηται τῶν δὲ ἰφιξῆς, ἵνα [μὴ] καὶ ἡμεῖς κατ' ἐκείνον πολυλογίας αἰτίαν λαβοίμεν, ὁ μὲν Ριγίω, ὁ δὲ πάλιν Ἀριστοκλεῖ, ὁ δὲ Βασιλεῖδῃ τῶ μιλησίῳ σοφιστῇ προσεπεφάνησθαι. ἐν ᾧ φησὶν αὐτίκα τῷ ἀνακύψαι τῆς ἰσοῦ, πειρασθαι τὴν πρὸς αὐτὸν γραφήν, καὶ αἰτεῖται τῶν διὰ τῆ ἰσοῦ, ὡς εἰκός, αὐτῷ ἐν τῷ γράμματι παρασφαλῆναι ἐπιδειῖναι τὴν διορθωσιν. οἱ δὲ λοιποὶ σύμπαντες λόγοι, οὓς ἡμεῖς ἀνέγραψαμεν, τῷ Μηροφίλῳ πάλιν, μίχρι τοῦ ᾧ ἀνιεθήσαν. χρήσιμοι δὲ δηλοῦσι τὸ βιβλίον τοῖς τὲ συγγραφεῖν καὶ ῥητορεύειν ἰδιόχουσι· αὐτὸς δὲ διακρίσθαι φησὶ τὰς συνειλεγμένας αὐτῷ φωνίας τοῦτον τὸν τρόπον. τὰς μὲν γὰρ αὐτῶν ῥήτορσιν * ἀποδεδόσθαι, τὰς δὲ τοῖς συγγραφεῖσι, τὰς δὲ συνκταῖς ἰφαρμόζειν, ἐνίας δὲ καὶ εἰς τὰς σκωπτικὰς ὑπάγεσθαι λαλίας, ἢ καὶ εἰς ἱρωτικούς ἐκφέρεσθαι τρόπους. εἰλικρινεῶς δὲ καὶ καθαροῦ καὶ ἀτίκτου λόγου κατόνας καὶ εἰδήμας, καὶ παραδειγμα φησὶν ἄριστον Πλάτωνά τε καὶ Δημοσθένη μετὰ τοῦ ῥητορικῆ τῶν ἰνία χοροῦ, Θεκυδίδην τε καὶ Ξενοφῶντα, καὶ Αἰσχίνην τὸν Λυσανίαν τὸν σακρατικόν, Κριτίαν τε τὸν Καλαίσχρον, καὶ Ἀντισθένη μετὰ τῶν γησιῶν αὐτοῦ δύο λόγων, τοῦ περὶ Κύρη καὶ τοῦ περὶ * Οδυσσῆ. τὸν μὲν τοι κωμωδῶ δὲ Ἀριστοφάνη μετὰ τοῦ οἰκίῳ, ἐν οἷς ἀτίκτιζοσι, χοροῦ, καὶ τῶν τραγικῶν Αἰσχύλον τὸν μεγαλοφώνητα, καὶ Σοφοκλέα τὸν γλυκύν, καὶ τὸν πάνσοφον Εὐριπίδην, ταῦτα τευς προκρίνω τῶν ἄλλων ἀπάντων, καὶ ῥητόρων καὶ συγγραφεῶν καὶ ποιητῶν· ἐξ αὐτῶν πάλιν προτάττει, οὓς ἂν φησὶν εὐδ' αὐτὸς ὁ μῶμος καλὰ μὲν μνησταιτο, οὐδ' εἰτις δαίμων ὁ μυθολογούμενος κωμικαῖος εἰ ἐπιγχανοί, * χαιρήσειεν. οὗτοι δ' εἰσι Πλάτων καὶ Δημοσθένης, καὶ ὁ τοῦ Λυσανίαν Αἰσχίνης δι' ἀρετὴν τῶν ἐπτα διαλόγων· ἃ καὶ ἀφαιρούμενοί τινες τῶν συγγραμμάτων Σωκράτει προστίμουσιν, ἀλλ' ἐν τοσοῦτῳ περὶ τούτων. Ἐσι δὲ ὁ συγγραφεὺς, εἰ τις, πολυμαθέστατος· ἄλλως δὲ λάλος καὶ περιττός. καὶ γὰρ καὶ ταύτην τὴν πραγματείαν, μετὰ τοῦ μηδὲν τῶν ἀναγκαῖων παραλιπεῖν, ἐνὸν μὴ εἰς * πέμπτοι μέρος τοῦ ὅλου συγγράμματος ἀπαρτίσαι, αὐτὸς ἀκαιρολογῶν, εἰς πλῆθος ἐξίτεται δυσχεροῖ. καὶ καλῶ καὶ ἠραίου λόγου ὕλην ἄλλοις συναθροίζων, αὐτὸς οὐδὲν τοιοῦτῳ περὶ αὐτῶν ἀπαγγέλλων ἐχρήσατο ὁ Φρυνίχος.

ΕΚ ΤΟΥ ΣΟΥΙΔΑ.

Φρυνίχος, βιβλῶν σοφιστῆς, [ἔγραψεν] ἀτίκτισην, περὶ ἀτίκτων ὀνομάτων βιβλίον β'. σιδεμίῳν συναγωγῆ· σοφιστικῆς παρασκευῆς βιβλίον μζ'. οἱ δὲ εδ'.

tur, quod utile judicasset, laboremque prædicasset. Decimum vero, gradu iterum reducto, ad Aristoclem refert. Sequens autem Menodoro iterum offertur, ubi & in Aristidæ sese orationes incidisse affirmat, qui etiam tum vigeret: ac virum laudibus in cælum tollit. Refert & Marcianum, eum qui Critica conscripsit, Platonem atque Demosthenem despiciere, Bruti vero Romani Epistolas antepone, quem & normam omnis in dicendo virtutis videri ait. Sic quidem ille, iudicium tale non recipiens, sed minime mirari, si quidam Aristidis gloria inferiorem hunc virum existiment, qui ad summum in orationibus gloriæ decus pervenerit. Læsit enim invidia quorundam ipsum etiam Aristidem, ut & alios plurimos doctrina excellentes. Undecimus quoque eidem dicatur Menodoro. Sequentium vero (ne & nos putidæ nimium in recensendo diligentia reprehendamus) alius quidem liber Regino, alius Aristocli, rursus alius Basilidi Milesio sophistæ nuncupatur: in quo ait, simul atque ex morbo recreatus esset, scriptum ad illum missurum se, postulatque errata quæ morbi vitio, ut fit, accidissent lima sua emendet. Reliquos omnes libros, quos quidem nos vidimus, Menophilo rursus usque ad *ω*. obtulit. Utile sane hoc opus esse constat cum scribendi tum bene dicendi studiosis. Ipse vero collectas a se voces ad hunc modum discernere se ait, ut aliæ oratoribus tribuantur, aliæ historicis addicantur, aliæ familiari aptentur sermoni, nonnulla etiam vocabula convitiis subserviant, adhæc & in amatoriiis adhibeantur. Sinceri autem, puri atque Attici sermonis regulam, normam atque exemplum esse præstantissimum, ait, Platonem atque Demosthenem, cum reliquo novem Græciæ Oratorum choro. Thucydidem quoque & Xenophonem, & Æschinem Lysanii F. Socraticum: Critiam item Calæschri F. & Antisthenem, cum germanis ejus orationibus duabus, de Cyri & Ulyssis laudibus. Comicum quoque Aristophanem, cum proprio ejus (in quo Attice potissimum loquitur) choro. De Tragicis vero Aeschylum maxime grandiloquum, & Sophoclem illum suavem, & usquequaque sapientem Euripidem; hos ceteris omnibus antepone, etiam Oratoribus, Historicis & Poëtis. Inter hos rursus præfert, quos ait ne ipse quidem Momus reprehenderit, neque si quis sapiens, ut fabulantur, Corycæus accedat, rejecerit: nimirum Platonem & Demosthenem, & Lysanii F. Æschinem, propter septem Dialogorum excellentiam: quos & quidam scriptis ejus eximentes, ad Socratem referunt. Sed hæc hætenus. Est autem hic scriptor, si quis alius, variatinctus doctrina, verbosus alioqui, ac modum excedendo redundans.

E X S U I D A.

Phrynichus Bithynus, sophista, scripsit Atticistam, de Atticis nominibus lib. 2. collectanea eorum quæ ponuntur: Apparatus sophistici libros vel quadraginta septem, vel septuaginta quatuor.

***** 2

DE.

DEDICATIO DAVID. HOESCHELII

REVERENDO INPRIMIS, NOBILISSIMO ET AMPLISSIMO VIRO,
JOANNI GEORGIO A WERDENSTAIN, CANONICO EISTADIEN-
SI ATQUE AUGUSTANO, SERENISS. BOJORUM DUCI A CONSI-
LIIS; DOMINO ET PATRONO PL. OBSERVANDO.

Non erat animus, R. ac nobilissime Domine, Notis Nunnesii & doctis & copiosis, mihi ab Andrea Schotto V. CL. hic Augustæ relictis, quicquam attexere. Sed cum animadverterem, nonnulla Phrynichum verba damnare, quæ apud Scriptores partim Atticos, partim alios communis dialecti, notæ haud malæ, reperiuntur; consilium mutavi. Nam si Græcæ linguæ tiro in Lexicis dictionem quamcunque a Phrynicho rejectam legat; ab ea, tanquam scopulo aliquo, resiliendum sibi prorsus existimat, non motus in usu illam esse. Verbi causa, *κνιδιον* dici oportere Eclogæ autor inquit, non *κνιάριον*: cum utrunque apud Platonem reperiatur. τὸ ἀποτάσσεισθαι idem Atticista πάντ' ἐκφυλον ait: cum id non in sacris solummodo literis, (quarum dictiones haud ita sunt procritæ, ut quidam opinantur) verum etiam apud Callisthenem eo significato, quo improbat, inveniatur. Quod observationum genus tibi, vir amplissime, inscribere nihil sum veritus, quum me non lateat, quam a teneris annis fueris in omni studiorum genere versatus, quam variorum autorum lectione delectatus. Unde eam tibi eruditionis laudem peperisti, qua non tantum passim locorum ad tui amorem & observantiam viros quoque doctissimos invitasti, sed Principum etiam illustrium favorem (ut hoc verbo utar) atque amicitiam conciliasti. Neque te hac προσφωίσει offensum iri, cur sperem; facit singularis tua humanitas, & benevolentia, qua me complecteris. Ne dicam, quod alia quæcunque a me hactenus edita & probasti, & in hoc laborum genere ut sedulo pergerem, autor nunquam non fuisti. Ubi ergo hæc qualiacunque abs te non improbata intellexero, aliorum sinistra judicia minus formidabo. Etiam atque etiam vale, vir eximie, et nomini tuo respondere constanter (ut facis) persevera, οἷα λίθος πολύτιμος, ἐὼν πολυύρατος αἰών. Pridie Cal. Augusti, A. S. N. 1601. Augustæ Vind.

Φ Ρ Υ-

ΤΟ ΧΡΕΙΣ ΤΟΥ Φ

Η Τ Ο Λ Ζ Η

Η Τ Ο Λ Ζ Η

Η Τ Ο Λ Ζ Η

Φ Ρ Υ Ν Ι Χ Ο Υ

Ε Κ Λ Ο Γ Η

Ρ Η Μ Α Τ Ω Ν Κ Α Ι Ο Ν Ο Μ Α Τ Ω Ν

Α Τ Τ Ι Κ Ω Ν.

Φ Ρ Υ Ν Ι Χ Ο Υ

Ε Κ Λ Ο Γ Η

ΡΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

ΑΤΤΙΚΩΝ.

Φρύνιχος Κορνηλιανῶ εὖ πράττειν.

Κὴν τε ἄλλην σου παιδείαν θαυμάζων, ἣν διαφερόντως ὑπὲρ ἅπαντας ὅσοις ἐγὼ ἐνετυχον πεπαιδευσαι, καὶ δὴ καὶ τοῦτο θαυμάσας ἔχω, τὸ περὶ τὴν τῶν καλῶν καὶ δοκίμων ὀνομάτων κρῖσιν. ταῦτ' ἄρα κελεύσαντος σοῦ, τὰς ἀδοκίμους τῶν Φωνῶν ἀθροισθῆναι· πάσας μὲν οὐχ οἷός τ' ἐγενόμην τανῦν περιλαβεῖν, τὰς δ' ἐπιπολαζούσας μάλιστα, καὶ τὴν ἀρχαίαν διάλεξιν ταρατλούσας, καὶ πολλὴν αἰσχύνην ἐμβαλλούσας. οὐ λανθάνει δέ σε, ὥσπερ οὐδ' ἄλλό τι τῶν κατὰ παιδείαν, ὡς τινες ἀποπεπλωκότες τῆς ἀρχαίας φωνῆς, καὶ ἐπὶ τὴν ἀμαθίαν καταπεφευγότες, πορίζουσι μάρτυράς τινας τοῦ προειρηθῆσαι ὑπὸ τῶν ἀρ-

Φρύνιχος Κορνηλιανῶ] Prima editio. ste: Morem nosti. ΡΑΥΩ.
 Calliergi, Φρύνιχος Κορνηλιανῶ, contra οὐχ οἷός τ' ἐγενόμην] Pr. ed. οὐχ οἷός
 ἔγε-

PHRYNICHII

E C L O G A

NOMINUM ET VERBORUM

ATTICORUM.

Phrynichus Corneliano S. D.

Um tuam in aliis doctrinam admirarer, quia egregie præter omnes eos, in quos ego forte incidi eruditus es, tum inprimis admiratus sum tuum de bonis & electis verbis iudicium. Iccirco cum tu iussisses, ut ea vocabula, quæ probata non essent, colligerentur, omnia quidem non potui in præsentem complecti, sed ea tantum, quæ vulgo maxime percrebrescunt, & antiquam dictionem conturbant, & magnam notam infamiae inurunt. Neque vero te fugit, ut nihil etiam aliud quod in litteris, & doctrina positum sit, quod quidam cum priscam dictionem assequi non potuerint, & ad ineptias confugerint, producant testes quosdam, ut doceant, antea usurpata fuisse ab an-

ἰγενόμην. ΡΑΥΩ. ἀποπειρακότες τῆς τῆς ἀρχαίας φωνῆς. ΡΑΥΩ.
 ἀρχαίας φωνῆς] Pr. ed. ἀποπλαιηθέντες Ἐπὶ τῇ ἀμαθίᾳ καλαπιφευγότες] Pr. ed.
 A 2

ἀρχαίων τάσδε τὰς φωνάς. ἡμεῖς δὲ οὐ πρὸς τὰ διη-
μαρτημένα ἀφορῶμεν, ἀλλὰ πρὸς τὰ δοκιμώτατα τῶν
ἀρχαίων. καὶ γὰρ αὐτοῖς εἴτις αἴρεσιν προθεῖη, ποτέρως
ἂν ἐθέλοιεν διαλέγεσθαι, ἀρχαίως καὶ ἀκριβῶς, ἢ νεοχ-
μῶς καὶ ἀμελῶς, δέξαιντ' ἂν ἀγτί παντὸς ἡμῖν σύμψη-
φοι γενόμενοι, τῆς ἀμείνονος γενέσθαι μοίρας. οὐ γάρ τις
οὕτως ἄθλιος, ὡς τὸ αἰσχρὸν τοῦ καλοῦ προτιθέσθαι.
ἔρρωσο.

Ὅστις ἀρχαίως καὶ δοκίμως ἐθέλει διαλέγεσθαι,
τάδ' αὐτῷ φυλακτέα.

Ἐκοντὴν οὐ χρὴ λέγειν, ἀλλ' ἐθειλοντὴν.

Ὅπιθεν ἄνευ τοῦ σ, μηδέποτε εἴπης, ὄπισθεν δέ.

Ἰκεσία, καὶ τοῦτο ἀδόκιμον. ἰκετεία δέ.

Υπό-

ed. καλαφύγοντες. ΡΑΥΩ.

Πρὸς τὰ δοκιμώτατα τῶν ἀρχαίων] Pr. ed. δοκιμώτερη. ΡΑΥΩ.

[Ἡμῖν σύμψηφοι γενόμενοι] Pr. ed. σύμψηφοι ἡμῖν γενόμενοι. ΡΑΥΩ.

[Si quid peccatum fuit] A priscis in sermonis Attici proprietate: quod ipse docebit, ab Aristophane Attici sermonis norma, commissum aliquando fuisse causa carminis, aut propter parodiam. vid. οἱ ἥρωες & ὁ ἀκίεης. NUNNESIUS.

[ἐθειλοντὴν] Thom. Mag. observat hoc in nominibus verum esse, laudatque Aristidem optimum scriptorem Atticum; qui τῷ ἰκοντὶ usus fuerit, his verbis, ἰκόντα ἐπιγράμματα ἰκοντὶ ἐξικόλαπτον, hoc est, epigrammata sponte eradebant. Synesius etiam de Infom. scriptor Attici sermonis studiosis-

simus ἐθειλοτὶς genere muliebri extulit. NUNN. Εθειλοτὶς improbat Thomas in Eclogis, ἰκεσίως Moschopolus in Sylloge: An quia a participio fœminino deducta sunt? ΡΑΥΩ.

[Ὅπιθεν] Ratio etymi postulat, ut addito σ, τὸ ὄπισθεν dicatur: quia factum est ἐκ τοῦ ὀπίσω, ut docet Eustat. 2. Iliad. Homerus tamen causa carminis τὸ σ, detraxit. Eadem ratione videntur a poetis usurpari τὸ ὄπιθεν & ὄπιθε. NUNN. Mæris Atticista, Κατόπιν, Ἀπλικῶς ὄπισθεν, Ἑλληνικῶς, κατόπιν pro κατ' ὄπιν: ὄπισ, ἐπισροφῆ: inde ὀπίζω: ὀπίζω, ὀπίω Attice, ὄπιθεν: sic σ abesse potest. ὀπίζω, ὀπίσω communiter, ὄπισθεν: sic σ abesse non potest: De eo non cogitarunt Grammatici. Etymologus in V. Ὀπίσω, ὀπίσω παρὰ τὸ ὀπιζω.

antiquis ea vocabula, quæ ipsi proferunt; nos autem non si quid peccatum fuit spectamus, sed ea quæ maxime sunt probata a veterib. Etenim si quis istis optionem deferat, utrum malint loqui antique, & accurate: an nove, & negligenter? recipient, omnium potissimum nobis assentientes, meliorum esse partium. Nemo enim est adeo miser, ut quod turpe est, honesto anteponat. Vale.

Hæc vitanda sunt ei qui vult prisce & usitate loqui.

Εκοντήν, *voluntarium*, non oportet dicere, sed ἐθελοντήν.

Οπισθεν, *pone, a tergo*, dempto σ. nunquam dicas, sed ὀπισθεν.

Ἰκεσία, *supplicatio*, & hoc usitatum non est, sed ἰκετεία.

Υπό-

ζω, τὸ ἐπιστρέφομαι, ἢ παρὰ τὸ ἐπίζω, τὸ ἀκολουθεῖν καὶ κατόπισθιν διακω. τὸ δὲ ἐπίζω ἐκ τῆ ὀπισ, ὃ σημαίνει τὴν ἐπιστροφήν, διῶν ὅτι οὐκ ἀλέγοντες. καὶ ὀπισθεν, διχῶς. Στῆ δ' ὀπισθεν ἀπὸ τῆ ὀπίσω, ὀπίσωθεν, καὶ συγκοπῇ τῆς σω συλλαβῆς. εἰ δὲ ὀπισθεν, ἀποκοπῇ τῆ ω. Abjunctio literæ σ non placet: Sic pro ἔμπροσθεν etiam dictum fuisset ἔμπροσθεν: quod tamen inauditum. Apud Eustathium ad II. B. cujus locum hic citat Nunnesius, male scribitur ὡς ἐκ τῆ ὀπίσω συγκοπῆν: nam ipsum συγκοπῆν aperte requirit ὀπίσωθεν: Idem mendum apud Phavorinum in V. Οπισθεν. ΡΑΥΩ.

Ἰκεσία] Hoc nomen absque Diphtongo pronuntiandum: quia non habet verbum a quo flectatur, ut ἰκετίαι ab ἰκετίων. Addit Thomas ἰκέτιυ.

μα etiam dici ab Atticis, citatque testem Thucydidem, qui sic scripserat: μέγιστον ἦν ἰκέτιυμα τῆτο, maxima erat hæc supplicatio. Hanc observationem, ut alias repetit ad verbum Phavorinus ex Phrynicho, apposito ad extremum nomine Phrynichi, aliquando tamen illud non exprimit: quod satis sit semel indicasse. Idem existimandum de Thoma magistro, qui in suis selectis multa ex Phrynicho descripsit. NUNN. Ἰκεσία. Utitur eo Lucianus, Synesius in epistolis, Philo, & alii nonnulli, tam solutæ quam ligatæ orationis scriptores. HOESCHELIUS. Thomas Magister, Ἰκεσία καὶ ἰκέτιυμα: Scripsit forte, Ἰκετία καὶ ἰκέτιυμα: Sic cum Phrynicho consentit. ἰκέτια pro ἰκετία error est frequens: inde enatum sit ἰκεσία. ΡΑΥΩ.

A 3

Υπό-

Υπόδειγμα, οὐδὲ τοῦτο ὀρθῶς λέγεται, παράδειγμα λέγει.

Ὠνάμην, ὄνασο, ὄνατο, πάντα ἀδόκιμα, ὅταν διὰ τοῦ α.
τὰ γὰρ ἀρχαῖα διὰ τοῦ η, ὠνήμην, ὠνησο, ὠνητο.

Μέχρις καὶ ἄχρις σὺν τῷ σ, ἀδόκιμα. μέχρι δὲ καὶ ἄχρι λέγει.

Επίναι, κατίναι, προσίναι, ἐξίναι πάντ' ἀδόκιμα, ἄνευ τοῦ
ε λεγόμενα. Χρῆ γὰρ σὺν τῷ ε, ἀπιέναι, καὶ ἐξιέναι, λέγειν
καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως.

Εμπλῦει μου μηδαμῶς λέγε, ἀλλὰ καταπλῦει μου καὶ κα-
τέπλυσσα αὐτοῦ λέγε.

Εὐ.

[Υπόδειγμα] Attici in multis a com-
muni consuetudine compositionis dis-
cesserunt. ὁμόθελος enim potius quam
σύθελος, & τωδὸς potius quam ἀνόδους,
& ἰκδημος potius quam ἀπόδημος di-
cendum esse arbitrantur. Sic παρά-
δειγμα potius quam ὑπόδειγμα. Legitur
tamen hoc posterius in Xenophontis ἰπ-
πικῶ. ΝΥΝΝ. Υπόδειγμα. Verbum Bibli-
cum, quod & alibi reperias. HOESCH. Πα-
ράδειγμα melius, quam ὑπόδειγμα: hoc
sentio, quia παρα accomodatius sine
dubio, quam ὑπό. Pro παράδειγμα
λέγει editio prima παράδειγμα δὲ. ΡΑΥΩ.

[Ὠνάμην.] Schol. Aristoph. Pluto,
cum περὶ τοῦ ἐωνημένον disputat, λέγου-
σι γὰρ (Attici) διὰ τῆς αὐτῆς φωνῆς τὰς
τῷ ῥήματος κλίσεις, quasi dicat declina-
tus verbi ὠνήμην sit cum η, ut ὠνησο,
ὠνητο. Eustat. Iliad ε. annotat ab Ho-
mero utrumque usurpari, & ὠνατο,
& ὠνητο, diversa tamen significatione,
ut cum η, valeat adiutus est, cum τῷ
α, reprehendit: minores utroque ver-
bo idem significari voluerunt nempe
τὸ ὑφελήθη. ΝΥΝΝ. Imperite Nunne-
sius per φωνῆν apud Aristoph. Schol.
intelligit literam: Nam haud dubie
vox est intelligenda: Verba modo ad-
scribam, quo id appareat: Τὸν ἐωνημέ-

νοι, ἀπὲ τῷ ὠνησάμενοι ἀπὸ τῷ ὠνῆμαι.
λέγουσι γὰρ διὰ τῆς αὐτῆς φωνῆς τὰς τοῦ
ῥήματος κλίσεις τοῦ δὲ ὀνόματος τὸ πλη-
θυντικὸν οὐκ ἔστι ὠνησάμενοι. διὸ μεταβα-
λότις αὐτὸ ἐπὶ ἑτέραν φωνῆν, πριάμενοι
λέγουσιν Ἀττικοί. Verbum flectunt eo-
dem verbo: nomen, quia plurale non
placet, cum nomine commutant Atti-
ci, & pro ὠνησάμενοι dicunt πριάμενοι:
Nihil perspicuum magis. Illud dubium,
an pro ὠνησάμενοι ibi non legendum sit
ἐωνημένοι: attende ad verborum nexum.
Editio prima διὰ τοῦ α pro ὅταν διὰ
τοῦ α. ΡΑΥΩ.

[Μέχρις] Belle cecidit, ut τὸ μέχρις
primum collocaretur: quia τὸ ἄχρις fa-
ctum est ex illo, si Eustat. credimus.
Thomas scribit Thucydidem semper
hæc adverbia adhibuisse in oratione ex-
trito σ, etiam si vocalis sequeretur,
cum ceteri scriptores vitandi hiatus
causa σ, adderent sequente duntaxat
vocali. Nec mirum: Thucydidem enim
magno studio hiatus istos vocalium
conquirat, διὰ τὴν συμπίπτουσα τοῦ λόγου.
Vide Hermog. περὶ ἀξιόματος. Am-
monius aut Philo Herennius, ut alii
volunt, observat τὸ ἄχρι demto σ, ad-
verbium esse temporis, ut valeat με-
χρις: addito autem σ, significare τὸ
ἄκρι-

Τπόδειγμα, *exemplum*, neque hoc recte dicitur, dic παράδειγμα.

Ωνάμην, *enī*, ὠνασο, ὠνατο, omnia inusitata cum α: antiqua enim cum η, exprimuntur, ὠήμην, ὠήσο, ὠήτο.

Μέχρις, & ἄχρις, *usque*, cum σ. inusitata. dic autem μέχρι & ἄχρι.

Επίναι, *invadere*, κατίναι, *descendere*, προσίναι, *accedere*, ἐξίναι, *exire*, omnia inusitata, si extrito é efferantur. Oportet enim addito é dicere, ἀπίναι, & ἐξίναι, & reliqua similiter.

Εμπλύνει μου, *inspuit me*, nequaquam dic, sed καταπλύνει μου, *despuit in me*, & dic κατέπλυσα αὐτοῦ, *insputavi ipsi*.

Εὐ-

ἀκριβῶς ἀπέκοψεν: quo loco apparet lacunam esse in verbis Ammonii, & desiderari versum illum Homeri ex lib. Δ. Iliad. ἀμφοτέρω δὲ τέοντε καὶ ὄσια λᾶας ἀναιδῆς ἄχρις ἀπηλοίησεν, id est, utrunque autem tendinem ex ossa lapis imprudens omnino abscidit: ut verba illa Ammonii ἀκριβῶς ἀπέκοψε sint ἐρμηνεία illorum verborum Homeri ἄχρις ἀπηλοίησεν. alii ut Eustat. interpretantur τὸ ἄχρι δίολου, eodem quidem sensu, quamvis Scholia prisca εὖς interpretantur: quod neque Eustat. improbat. Fieri etiam potest, ut citaretur alius versus ex τοῦ Π. Iliad. Δρύψ' ἀπὸ μυῶναι, ἀπὸ δ' ὄσιον ἄχρις ἄραξι, ἀπρυταυιτ α μυσευλις, ος αμειτ ομπινο abscidit. Quo etiam loco annotat Eustat. τὸ ἄχρις ἀντὶ τοῦ δίολου acceptum fuisse a prisca interpretibus, & si idem doceat exponi ibi posse pro εὖς, & Sch. vet. ἄχρι τοῦ ὄσεῦ interpretatur. NUNN. Mæris idem, quod Phrynichus, scribit, Ἀχει, ἀνευ τοῦ σ, Ἀτίκῶς ἄχρις, Ἑλληνικῶς. Ammonii locus male habet, & verba Poëtæ respicit, sed dubito, an ita constitutus sit, ut visum Nunnessio: Quid si legamus, ἀκριβῶς ἀποκοπή? id sane facilius. Editio prima Μέχρις καὶ ἄχρις

σὺν τῷ ε, ἀδόκιμα, omiſſis reliquis. ΡΑΥΩ.

Επίναι &c.] Recte, nam ἀπὸ τοῦ εἶμεν vado, non dicimus ἴναι, sed ἰίναι. NUNN. Linguam antiquam non intellexit Vir Doctus: ἴναι est ab ἴμι: ἰῶ, ἴμι, ἴναι: Grammaticus in Horto Adonidis, Ἰμεν ἢ ἐκ τοῦ εἶμι, τὸ ἔρχομαι, γίνεται, τοῦ παραληγομένου τῆ ε διφθόγγῳ, καὶ συσέλλει τὴν ἄρχουσαν τῷ λόγῳ τῶν εἰς μι, ἄπερ ἐπὶ πληθυντικῶν, καὶ παθητικῶν συσέλλουσι τὰς παραληγούσας ἢ ἀπὸ τοῦ ἐτέρου ἴμι, ὃ κατὰ μόνας τῷ ε παραλήγεται, ὡς ἀπὸ τοῦ ἰῶ, καὶ ἔτω φυλάσσει ἀναλόγως τὴν διὰ τοῦ βραχίως ε γραφὴν σημειῶσαι γὰρ ὅτι κατὰ τοὺς τεχνικὸν διφορεῖται τὸ εἶμι παρὰ τοῖς καλαιεῖς, μοτοφθόγγῳ τὴ παραληγόμενον τῷ ε, καὶ διφθόγγῳ, τῆ διὰ τοῦ ε καί ε. Junge Etymologum in Ἰναι, Phavorinum in Ἰσαν, &c. Ab ἰῶ fit ἰεῖν: ab ἴμι ἴναι: ab ἴημι, ἴναι: ab εἶμι, εἶναι. Prima editio Ἀπίναι, προσίναι, ἐξίναι, κατίναι, παντὰ ἀδόκιμα ἀνευ τοῦ ε λογιμῶν: χρῆ γὰρ σὺν τῷ ε ἀπίναι, ἐξίναι, κατίναι λέγειν: rectius haud dubie Ἀπίναι, quam Ἐπίναι, ubi ἀπίναι sequitur. ΡΑΥΩ.

Εμπλύνει μου] Plaut. *insputare alicui*, ἢ *aliquem dicit*. NUNN. Εμπλύνει τινι,

Εὐκοίτε, καὶ τοῦτο ἀποτρέπου.

Εὐχαριστῶν οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἶπεν, ἀλλὰ χάριν εἶδέναι.

Ἄρτι ἤξω μηδέποτε εἶπης ἐπὶ μέλλοντος, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἐνε-
στῶτος καὶ παρωχημένου ἄρτι ἤκω, καὶ ἄρτι ἀφικόμην.

Τέμαχος κρέως, ἢ πλακοῦντος, ἢ ἄρτου, οὐκ ὀρθῶς ἐρεῖ
τις ἀλλὰ τομὸς κρέως ἢ πλακοῦντος. τὸ δὲ τέμαχος μόνον ἐπὶ
ἰχθύος λέγεται.

Ἀμυνα μὴ εἶπης, ἀλλ' εἰς ῥῆμα μεταβάλλων, ἀμύνασθαι.
πάντα γὰρ τὰ ῥήματα δοκίμα, ἀμυνοῦμαι, ἀμύνασθαι, ἡ-
μυνάμην, ἀμυνοῦμεν, ἀμύνομαι. τὸ δὲ ὄνομα ἀδόκιμον.

Απο-

τι, εἰς τινα, εἰς πρόσωπόν τινος, dixe-
runt Evangelistæ. HOESCH. Εμπύει μου.
Lege μοι. SCALIGER. Recte Scaliger
Εμπύει μοι: nam ἐμπύειν μὴ nemo
unquam dixit, credo, in Græcia: ἐν
casum tertium amat, & secundum re-
spuit: πύειν ἐν μοί, non πύειν ἐν μου.
Sic καταπύειν μὴ est πύειν κατὰ μου,
super me: quod appositissimum, & re-
ctius longe, quam in me casu aufe-
rendi. Accommode Thomas, Κατα-
πύω σου ἐμπύειν σοι δε, οὐδὲς τῶν δο-
κίμων: ubi scribendum potius ἐμπύω.
Prima editio λέγει post κατέπλυσα αὐ-
τοῦ ignorat. PAUW.

Εὐκοίτε] Nulla apud reliquos lexi-
cographos hujus verbi mentio. NUNN.

Εὐχαριστῶν] Εὐχαριστῶν θεῶν: εὐχαρι-
στῶν καὶ τιμητικῶν ἔχειν θεοῦ: ἐν πᾶσι φυ-
λάττειν τῶν θεῶν τὸ εὐχαριστῶν: εὐχαριστῶν
ἀμείβασθαι τὰς εὐποιίας εὐλογίαις: εὐχα-
ριστῶν θεῶν: εὐχαριστῶν βοαῖς ἀνυμνῶν τὸν
θεόν, sunt fere loquendi modi S. Pa-
trum, Philonis, Clem. Alex. Basilii
M. Chryostomi, cæterorum. εὐχαρι-
στῶν διακίσθαι πρὸς πᾶν τὸ εὐεργετοῦν,
Diod. Sicul. HOESCH.

Χάριν εἶδέναι] Addit Thom. & illa

in eadem re dici χάριν ἔχειν τι, χάριν
ὁμολογεῖν: quæ sunt apud Platonem &
alios classicos frequentissima. apud
Erotianum legitur Atticos verbo ἀχα-
ριστῶν usos ἀντὶ τοῦ ἀπειθεῖν, id est non
parere. Harpocratio eodem verbo u-
sum Antiphontem inquit ἀντὶ τοῦ μὴ
χαρίζεσθαι, non gratificari. Sic Pollux
scribit τὸ εὐχαριστῶν ἀντὶ τοῦ χάριν δίδ-
ναι, quod est χαρίζεσθαι usurpari pos-
se, sed non pro χάριν εἶδέναι. εὐχαρι-
στῶν idem Poll. ὁ φιλόδαρος interpretatur.
NUNN.

Ἄρτι ἤξω.] Lucian. in Solæcista lu-
dens, ut solet, idem significavit, in
quo dialogo multa leges condita sale
& lepore Attico, quæ ad elegantiam
sermonis Attici pertinent. τὸ ἄρτι in re
præterita adhiberi comprobant Ammo-
nius, & Schol. Aristoph. Nam in præ-
fenti non est dubium, quin dicatur,
cum valeat idem quod ἴν, ut anno-
tat Sud. & exemplis confirmari potest.
Soph. Ajace. ἴδον γὰρ ἀπὸ ἄρτι τυγ-
χάνει, *ipsum enim vir nuper est.* NUNN.
Ἄρτι ἤξω, *nuper veniam*] Grævius ad
Luciani Solæcistam vertendum putat
nunc veniam: Credo Nunnesium sum-
fisse

Εὐκοίται, *collocato bene in lecto*, & hoc genus dicendi fugito.

Εὐχαριστεῖν, *gratias agere*, nullus classicorum hoc usurpavit, sed χάριν εἶδεναι.

Ἄρτι ἤξω, *nuper veniam*, nunquam dicas in futuro, sed in præsenti, & præterito ἄρτι ἤκω, & ἄρτι ἀφικόμην, *jam venio*, & *nuper veni*.

Τέμαχος κρέως, ἢ πλακῆντος, ἢ ἄρτου, *frustum carnis*, aut *placentæ*, aut *panis*, non recte dicet quispiam, sed τομὸς κρέως, aut πλακῆντος. τέμαχος autem solum in pisce dicitur.

Ἀμυναν, *ultionem*, ne dicas, sed in verbum commutans, ἀμύνασθαι. omnia enim verba electa sunt, ἀμυνῆμαι, *ulciscor*, ἀμύνασθαι, ἡμύνάμην, ἀμυνῆμεν, ἀμύνομαι, nomen autem non est probatum.

Απο-

fisse *nuper*, ut Solæcisinus ita apertius sese proderet. Editio prima τοῦ μέλλοτος, τοῦ ἐνεσηκότος, & τοῦ παρωχημένου, absque καὶ post ἤκω. ΡΑΥΩ.

Τέμαχος &c.] Thom. confirmat τέμαχος in piscibus tantum dici duobus locis Aristophanis. Addit tamen idem Synesium Atticum scriptorem, & elegantem ἐν τῷ περὶ βασιλείας, in carnibus suillis salitis hoc nomen adhibuisse. In Schol. τῶν νεφέλ. Aristoph. legitur etiam in placenta dici solere, non item in carnibus, nisi locus est depravatus. Nam idem Schol. in βατράχοις, τεμάχη, κόμματα ἰχθύων, & in ἰππεῦ. τέμαχος ἰχθύων interpretatur, & τεμαχίτας ἰχθύος μεγάλους, & κατακοχλιμένους. Quin & Eustat. Iliad. λ. in solis frustis piscium a Comicis usurpari observat. de *tomacinis*, aut ut alii apud Plinium reponi volunt, *tomaculis*, sive *tomaculis*, idem ne valeant quod τεμάχη, cum ab eadem origine flexa videantur, nemo est qui dubitet. Varro ante Plinium usus est *tomacinis*, & Juvenal. *tomaculis*. NUNN. Locus In-

terpretis Græci ad *Nubes* vitio caret, ut ex verborum structura aperte constat: ἐπὶ ἰχθύων τὸ τέμαχος· καὶ ἐπὶ πλακῶντος· ἐπὶ δὲ κρεῶν οὐκέτι. Alia in Scholiis ab aliis profecta sint. Prima editio λέγεται post ἰχθύος non habet. ΡΑΥΩ. Aeschylus τὰς αὐτοῦ τραγωδίας τεμάχη εἶναι ἔλεγε τῶν Ὀμήρου μεγάλων δείπνων, Athenæ. lib. VIII. τεμάχη ποτικὰ τῶν ἐν σαργάνης, Lucian. τεμάχη κερσῶν, Aristoph. Nub. inde τεμαχίον, Synes. epist. 4. & 73. τεμαχίζω, Plut. HOESCH.

Ἀμυναν &c.] Ἀμυναν *ultionem* converti, & verbum item *ulcisci* dicam. Novi tamen a Suida atque Eustat. observatum hæc etiam in bonam partem in referenda gratia usurpari solere. NUNN. Αἰτηνάγκασαν τοὺς ἀδικημένους εἰς ἀμυναν ὀρμηῆσαι, Philo. HOESCH. πάντα γὰρ τὰ ῥήματα δόκιμα] Ineptit ῥήματα: Scribe vel πάντα γὰρ τὰ ῥήματος, vel πάντα γὰρ τοῦ ῥήματος: probant sequentia & adjuncta. Pro δόκιμα prima Editio εὐδόκιμα, quæ etiam ἀμύνομαι cum τὸ δὲ ὄνομα ἀδοκιμον ignorat. ΡΑΥΩ.

B

Απο-

Αποτάσσομαί σοι, ἔκφυλον πάνυ. χρὴ γὰρ λέγειν ἀσπάζομαί σοι. οὕτω γὰρ καὶ οἱ ἀρχαῖοι εὐρίσκονται λέγοντες, ἐπειδὴν ἀπαλλάττονται ἀλλήλων.

Σημάναι, ἐσήμαναν, καὶ θερμάναι, ἐθήρμαναν, καὶ καθάραι, ἐκάθαραν· καὶ ταῦτα παρὰ τὴν ἀρχαίαν χρῆσιν διὰ τοῦ α. λέγομεν δὲ διὰ τοῦ η, σημῆναι, θερμῆναι, καθῆναι.

Διωρία ἐσχάτως ἀδόκιμον· ἀντ' αὐτοῦ δὲ, προθεσμία ἐρεῖς.

Εφλέγμανε, φλεγμάναι· διὰ τοῦ η καὶ ταῦτα λέγεται.

Ανεῖναι ἐλαίῳ ἢ ὄξει ἢ ἄλλῳ τινί, λέγουσιν οἱ ἰατροὶ πάνυ ἀμαθῶς. δεῖ γὰρ δεινὰ λέγειν.

Περίεσσευσεν, ἀλλοκωτέρως. ἐχρῆν γὰρ ἐπερίεσσευσε λέγειν.

Σπῖ-

Αποτάσσομαί σοι.] D. Basil. & D. Gregor. adhibent τὸ ἀποτάσσεισθαι τι-νι, pro nuntium remittere, & jubere valere aliquem. NUNN. Quo sensu 2. Cor. 2. 13. dixit Apost. ἀποταξάμενος αὐτοῖς, eodem profus significatu Callisthenes lib. 2. Metamorph. δὺς περιπλοκάς τῇ γυνήσαιντι, καὶ ἀποταξάμενος [quæ vox desideratur apud Plutarch. parallel. minor. V.] τῇ γυναικὶ Τιμοδείᾳ, id est, postquam ipse valedixisset. Pro quo & συντάσσεισθαι nonnunquam usurpatur, docetur scholiis calamo exaratis ad epilogum Orat. Greg. Naz. in præsentia CL. episcoporum habitæ. Illius namque in MSS. epigraphæ, λόγος συντακτῆριος τοῖς Κωνσταντινουπολίταις, id est, ut Nicetas in duob. Codd. Bibl. Aug. calamo exaratis interpretatur, ἀποχαιρετιστικός. Unde ἡ σύνταξις ibidem per ἀποχαιρετισμὸν, quasi dicas valedictionem: sed συντάσσομαι τῷ χριστῷ, per ὑπισχνῆμαι explicatur. Quod annoto, cum An-nalium Jo. Zonaræ Tomo III. pag. 31.

vocem illam doctissimus Interpres aliter acceperit. Nota est & altera verbi ἀποτάσσεισθαι significatio, renunciare, nuntium mittere, jubere valere, χαίρειν εἰπεῖν, ἢ εἶναι. Philo, Θεῶς ἐμπλαμίση ἡ ψυχὴ τῶν γενεῶν καὶ ἀφθάρτων ἀγαθῶν, εἰκότως τοῖς ἐφημέροις καὶ νόθοις ἀποτάττεται. Hinc ἡ ἀποταξία Epiph. quæ aliis ἀπίταξις & ἀποταγή, renunciatio. HOESCH.

ἀσπάζομαί σοι] Pro eo Plato, Euripides & Lucianus χαίρει. Joseph. lib. 6. c. 14. καὶ περιπλακέντες ἀλλήλοις, μακρὰ τε ἠσπάζοντο καὶ διδακρυμῆνα. HOESCH. ἀσπάζομαί σοι: Vitium manifestum: Quis unquam junxit ἀσπάζομαι cum casu tertio? Scribe ἀσπάζομαί σοι: Miror monuisse neminem. Rusticum est ἀποτάσσομαί σοι, τὴν ἀνελθῶν. Editio prima γὰρ post χρὴ non habet. PAUW.

Διωρία] Sudas διωρίαν interpretatur ἀνακωχὴν, id est dilationem, & Hesic: pro προθεσμίας nomine reponit διωρίαν. Harpocr. apud Demost. προθεσμίας νό-
μον,

Αποτάσσομαί σοι, *saluto te*, hoc valde alienum est. oportet enim dicere ἀσπάζομαί σοι, sic namque & priscos invenimus locutos, cum discederent alii ab aliis.

Σημάναι, ἐσήμαναν, *significasse, significarunt*, & θερμάναι, ἐθήρμαναν, *calefecisse, calefecerunt*, & καθάραι, ἐκάθαραν, *purgasse, purgarunt*: & hæc contra antiquam consuetudinem cum α enuntiantur, dicimus autem cum η, σημήναι, θερμήναι, καθῆραι.

Διωρία, *præstitutum tempus*, summe inusitatum, pro ipso autem usurpabis προθεσμία.

Εφλέγμανε, φλεγμάναι, *æstuavit, æstuasse*: hæc item cum η, usurpantur.

Ανεΐναι ἐλαίῳ, ἢ ὄξει, *perfundere oleo aut aceto, aut alia quavis re*, usurpant medici valde inepte, oportet enim dicere διεΐναι.

Περίσσευσεν, *abundavit*, alieniori modo dicitur. Oportebat enim dicere ἐπερίσσευσε.

Σπί-

μον, *legem de præstituto tempore accipit*. NUNN. Διωρία ἐσχάτως ἀδόκιμον] Illud ἐσχάτως respicit scripturam per ω, quæ prava sine dubio: διορία Phrynicho ἀδόκιμον: διορία εἰ ἐσχάτως ἀδόκιμον. Hesychius, Διορίαν, προθεσμίαν ἔαν δὲ διὰ τοῦ μεγάλου, καιρὸν σημαίνει: quæ repetit Suidas in Lexico. Idem suo loco, Διωρία, ἀνακαχή. Δόξαν δ' ἐπακτῖναι &c. ubi idem vitium Sermomis, quod hic apud Phrynichum: Et eo etiam pertinent illa Hesychii, Διωρίαν, διαζυγίαν, διαχωρισμόν. Δίωρον, ἀσύμφωνον, οἱ δὲ ἀνόμοιοι, διάφωνοι: quæ sumta pro διορίαν & δίωρον: Gujetus perperam ibi de διαείρω cogitat. Et sic apparet, quo jure Custerus ad Suidam hic Phrynichum tentat, & pro Διωρία scribit Διορία. διορίω etiam in usu olim pro διορίζω: Hesychius, Διωρήσαμεν, διεζεύξαμεν, διεσήσαμεν: Ab illo διορίω est nomen proprium Διώρης, ω etiam sumto pro ο. Phavorinus in Lexico hisce Phrynichi aliena interposuit: Legitur

enim apud eum, Διωρίαν, διαζυγίαν, ἀνακαχήν, διαχωρισμόν, ἐσχάτως ἀδόκιμον. ἀντ' αὐτοῦ δὲ προθεσμίαν ἔρεις: Inepte, ut vides. Editio prima non προθεσμία, sed προθεσμίαν ἔρεις. PAUW.

Εφλέγμανε &c.] Pro διὰ τοῦ η καὶ ταῦτα λέγεται prima editio καὶ ταῦτα διὰ τοῦ η. PAUW.

Ανεΐναι.] Thom. citat locum Aristidis Attici scriptoris, quo confirmat usum verbi διεΐναι. NUNN. διὲ γὰρ διεΐναι λέγειν] Recte, modo ad præpositionem ἀνὰ & διὰ attendas. PAUW.

Περίσσευσεν] In commentario D. Jo. Chrysof. edito id quidem habetur, cap. 3. epist. ad Rom. verum in M S. Aug. ἐπερίσσευσεν. HOESCH.

ἀλλοκοτέρως] Malim ἀλλοκότως, ut apud Phavorinum. NUNN. Sermomis vitium est περίσσευσεν: Quare ἀλλοκοτέρως optime quadrat, & non mutandum cum Nunnesio: Prima tamen editio ἀλλοκότως, quam exprimit fere Phavorinus. Apud Thomam male ed-

B 2

Σπίλος, *macula*, hoc etiam caveto: dic autem κηλίσ.

Ἀνειλεῖν βιβλίον, *evolvere librum*, cum uno λ, pessime dicitur, sed cum duobus λ. ἀνείλλειν.

Πιοῦμαι, *bibo*, si addito υ dixeris, non recte dices. πίομαι enim antiquum est, & πίομενος sine υ. Dio autem Philosophus cum υ pronuncians, peccat.

Ἡλειπται, & κατώρυκται, *undatum est*, & *defossum*, non oportet dicere, sed duplicato vocabulum, ut Athenienses ἀλήλειπται, & κατορώρυκται.

Ἀπελεύσομαι, *abibo*, omnino caveto. Neque enim classici oratores, neque vetus Comœdia, neque Plato utitur hoc vocabulo: pro eo autem utere verbo ἄπειμι, & iis quæ ejusdem formæ sunt similiter.

Ὠμοκε, *juravit*, plane inusitatum. Oportet enim dicere ὁμώμοκε.

Ἀλκαϊκὸν ᾄσμα, *Alcaicum carmen*, uno ι non oportet efferre, sed duobus, Ἀλκαϊκὸν, τροχαιϊκὸν, ἀρχαιϊκόν.

Νη-

πίται bis apud Aristophanem est in Equitibus: An in illis Comici, πικρότατον οἶνον τήμερον πίνῃ, Phrynichus forte legit, & repperit πῆγ? Apud Thomam certe dubito, an non legendum sit, Πίομαι, καὶ πίομενος, καὶ πῆγι οὐ πιοῦμαι, καὶ πιοῦμενος, καὶ πῆ. Nam eo pertinet adductus ille Luciani locus ex ἀληθινῶν δευτέρῳ, τῶν μὲν αὐτὸν πίομενον τοῦ ἔλλεβόρου. Etymologum junge in V. Φάγομαι. ΡΑΥΩ.

ἁμαρτάνει] Peccavit ergo & Aristot. qui πῆγται, & Lucian. qui καταπιοῦμαι dixit. HOESCH.

Ἡλειπται] Lege eos qui de Dialectis scripserunt. NUNN. κατώρυκται, οὐ χρῆ] Nonne οὐ χρῆ λέγειν, vel οὐ χρῶ? χρῶ sequitur in Ἀπελεύσομαι. In prima editione non est hic Articulus. ἀλήλιπται Atticum magis, quam ἄλλειπ-

ται: quare ita scriberem, nisi διπλασίαζει adesset: Thomas Magister, Ἀλήλιπται, καὶ κατορώρυκται, οὐκ ἤλειπται, οὐδὲ κατώρυκται, ὡς ἀλλότρια Ἀττικῶν: ita legendum: pro κατώρυκται nunc perperam legitur ibi κατορώρυκται. ΡΑΥΩ.

Ἀπελεύσομαι] Addit Thom. dicendum esse ἀπῆν, non ἀπήμην, quia illud Atticum, hoc vero dialecti communis. NUNN. Chion epist. ad Plat. εἰ καταλύσας τὴν τυρανίδα ἐξ ἀνθρώπων ἀπελεύσομαι. Pro eo utitur Eurip. ἄπειμι Hecuba. Ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μὴν τήνδ' ἄπειμι αὐτοῦ λιπῶν. Eadem Tragœdia: Οὐκ εἴ τι δάσων, id est, ut Scholiastes. πορεύσῃ. HOESCH.

Ὠμοκε] De hoc etiam consulendi, qui de dialectis scripserunt. NUNN.

Ἀλκαϊκὸν ᾄσμα, δι' ἐνός ι] δι' ἐνός ι non est

Νηρόν ὕδωρ μὴ εἴπῃς, ἀλλὰ πρόσφατον, ἀκραιφνές.

Ποῖ ἄπει, συντάσσεται οὕτω διὰ τοῦ ι, ποῦ δὲ ἄπει διὰ τοῦ υ, ἀμάετῃμα. εἰ δὲ ἐν τῷ υ, ποῦ διατρίβεις;

Ἐκτοτε κατὰ μηδένα τρόπον εἴπῃς, ἀλλ' ἐξ ἐκείνου.

Πηνίκα μὴ εἴπῃς ἀντὶ τοῦ πότε. ἔστι γὰρ ὥρας δηλωτικόν. οἷον εἰπόντος τινὸς πηνίκα ἀποδημήσεις; ἐὰν εἴπῃς μετὰ δύο ἢ τρεῖς

est in prima editione, quæ pro τροχαιϊκὸν καὶ ἀρχαιϊκὸν etiam habet ὡς τροχαιϊκόν. Ἀλκᾶος, Ἀλκαϊκός pro Ἀλκαῖος, Ἀλκαϊκός, &c, Æolica sunt, si Grammaticos audiamus. ΡΑΥΩ.

Νηρόν] νερόν appellari quod humidum est, docet auctor Etymologici teste Philoxeno, sed postea ex consuetudine mutatum fuisse in νερόν: inde factum videtur νηρόν more Ionico. NUNN. νηρόν hic dictum pro νερόν: Sic νήτη pro νεάτη occurrit passim, & ἡμίτηρον κρέας pro ἡμίτερον est apud Etymologum in V. Ημίφωνα. Ipsum νερόν ita forte non improbasset Phrynichus: Ammonius loco, quem memorat Nunnescius, νερόν μὲν ἐστὶ τὸ νεώσι κομισθῆν ὕδωρ· ἔγχεται γὰρ τῇ λίξῃ τὸ ἀρύειν. ὕδωρ νερόν, αἴμα recens: a νέος enim est νερός, & ineptit Grammaticus ἀρύειν in voce quærens. νηρόν, κοιτιδύμη, huc non pertinet: νέω, νηρόν: νέω, νερόν: Apud Etymologum in V. Νερόν. pro νερόν legendum est νηρόν: καὶ ἴσως ἢ συντάξιμα τρέψασα τὸ α εἰς η, λέγει νηρόν. νηρόν a νερόν male deducit Grammaticus, non distinguens inter νέω & νέω: rectius alius Grammaticus apud Etymologum in V. Νηρίτης. Locus Phavorini, Νηρόν ὕδωρ, μηδαμῶς πρόσφατον, ἀλλὰ ἀκραιφνές, male etiam habet, & transposita voce scribendum ibi, ut hic,

Νηρόν ὕδωρ μηδαμῶς, ἀλλὰ πρόσφατον, ἀκραιφνές. μηδαμῶς πρόσφατον copulari non potuit, ubi de voce νηρόν agebatur eamque notare debebat Grammaticus: Res est perspicua. Nunnescius in his cæcutiit. Editio prima habet, Νηρόν ὕδωρ, μηδαμῶς· ἀλλὰ πρόσφατον: si vocem demas omisam, ita ut apud Phavorinum scripsimus. ΡΑΥΩ.

πρόσφατον] Phavor. aliter, nullo ait modo dicendum πρόσφατον ὕδωρ, sed ἀκραιφνές: at Halicarn. de Idiomat. Thucydidis refert nomen τῷ ἀκραιφνοῦς inter glossematica & antiquaria. Eustat. item Iliad. ω. & alibi ait, ab Homero usurpari τὸ πρόσφατον, pro eo quod recens jugulatum est, a minoribus vero pro eo quod recens apparuit, ut sit quasi πρόσφατον, aut pro eo quod recenter dictum est, ut a verbo φημι flectatur. Ammon. certe τὸ νερόν in aqua proprie dici vult: quod in illo lateat vis τοῦ ἀρύειν, id est hauriendi: πρόσφατον vero in carne, ἀπὸ τοῦ φᾶσαι, quod est jugulare, quasi recens animal jugulatum sit. Hoc secutus Phavor. fortasse dissentit a Phrynicho, nisi locus Phrynichi mendis suspectus sit: in MS. ita, ut edendum curavimus, legitur. Quid si hic locus alius erat ex iis, quos Orus exagiterat? Sudæ νηρός ἰχθύς, quasi piscis

na-

Νηρόν ὕδωρ, *recens aqua*, ne dicas, sed πρόσφατον, ἀκραιφνές.

Ποῖ ἄπει, *quo abis*, sociatur ita, si cum ἰ exprimatur, at ποῦ ἄπει, cum υ, erratum est. quod si cum υ efferas, ποῦ διατρίβεις, *ubi commoraris*, dicendum.

Ἐκτοτε, *ex illo tempore*, nullo modo dicas, sed ἐξ ἐκείνου.

Πηνίκα, *quando*, ne usurpes pro πότε, nam τὸ πηνίκα significat *horam anni*, ut si dicat quispiam πηνίκα ἀποδημήσεις; si dixeris με-
τὰ

natator, ἀπὸ τοῦ νέω, *νατο*. NUNN. πρόσφατον, ad alia etiam transfertur. Dioscor. lib. 5. c. 2. σταφυλή πρόσφατος. Plutar. πρόσφατος ἕδνη. & πρόσφατον ὑπόμνημα τῆς ἀρετῆς. Diod. Sicul. τὰ πρόσφατως ἀλισκόμενα, *recens caria*. HOESCH.

Ποῖ ἄπει] Thom. multis testimoniis priscorum confirmat τὸ ποῖ, & τὸ πῆ, in motu dici, ποῦ vero in statu, quamvis qui Dorice loquuntur, τῷ ποῦ, ut annotat Ammon. motum ex loco declarant: etsi illi non τὸ ποῦ, sed πῷ suo more usurpent. Observat Schol. Aristophan. τὸ ποῖ sicubi in statu dicitur, κατὰ παράχρησιν, id est *per abusum*, quod vulgo καταχρηστικῶς, positum esse. NUNN.

εἰ δὲ ἐν τῷ υ, πῷ διατρίβεις;] Prima editio ἐν δὲ τῷ υ, πῷ διατρίβεις; PAUW.

Ἐκτοτε.] Idem confirmat Lucian. in Solœcita. quem poteris consulere, ubi multa reperies ejusdem argumenti jocos licet condita. Thom. illustrat hunc locum diligentius, hoc canone generali addito: Atticos in universum non solere præpositiones conjungere cum adverbii temporis: ita nec πρόπαλαι, neque ἀπόπαλαι, neque ἔκπαλαι dicunt, sed ἐκ παλαιῦ, ut subaudiatur χρόνου: quæ ellipsis est illorum familiaris. NUNN. Emphasis est in κατὰ

μηδένα τρόπον: Præpositiones non recte junguntur cum adverbii, quibus articulus non potest apponi. ἐκ πάλαι non malum est κοινῶς, quia ἐκ τοῦ πάλαι bonum est, & articulus recte subauditur: Et sic in cæteris id genus. Jam autem τότε adverbium est, cui articulus non potest commode apponi: Nam τότε nemo dixit unquam, & ipsum τότε articulus est indole sua: ὅτε, κατ' ὅτε, κατ' ὅ: τότε, κατὰ τότε, κατὰ τὸ: articulus articulum respuit; & sic ἔκτοτε revera dictio est, quæ Linguæ proprietatem neutiquam servat, & proinde ab accuratioribus adhibenda erat κατὰ μηδένα τρόπον. PAUW.

Πηνίκα] Addit Thom. idem existimandum esse de adverbii τηνίκα, *quando* relativum, & τηνικαῦτα, & τηνικάδε, *turne*: quod confirmat duobus testimoniis Platonis. NUNN.

Horam anni] Sic appellant Latini, ut Græci horas quatuor tempora anni. Horat. Od. 12. lib. 1. Carm. de Jove: *variisque mundum temperat horis*, & in epist. de arte poet. *Sub verni temporis horam*. NUNN. Monendus doctus interpres hoc corrigere: Nam aliud agens *horam anni* dixit pro *hora diei*. neque leve esset erratum. SCAL.

: ἴαν εἴπης μετὰ δύο ἢ &c.] Non peccat

τρῆς ἡμέρας, οὐκ ὀρθῶς ἐρεῖς. εἰ δὲ εἴπῃς ἕωθεν, ἢ περὶ μεσημβρίαν, ὀρθῶς ἐρεῖς.

Ορθρινὸς οὐκ, ἀλλ' ὀρθριος.

Μεσονύκτιον ποιητικὸν, οὐ πολιτικόν.

Ἡ ὄμφαξ, ἢ βῶλος θηλυκῶς δέον, οὐκ ἀρσενικῶς.

Ἡ πηλὸς Συρακούσιοι λέγουσιν ἀμαρτάνοντες.

Ὀψινὸς ὁμοίως τῷ ὀρθρινὸς τοῦτο ἀμάρτημα. χρὴ οὖν ἀνευ τοῦ ν λέγειν ὄψιος, ὡς ὀρθριος.

Ποταπὸς διὰ τοῦ τ, μὴ εἴπῃς, ἀδόκιμον γὰρ διὰ δὲ τοῦ δ, λέγων, ἐπὶ γένους θήσεις ποταπὸς ἐστὶ; Θηβαῖος, ἢ
Αθη-

cat igitur, qui rogat, sed qui respondet: Hoc quisque videt. Et quid ergo est, quod apud Lucianum legimus in Solœcista de Socrate, πρὸς μὲν τοι γι τὸν ἐρωτήσαντα πρὶν ἐξίσι, τίς γὰρ ἔστι, ἔφη, ἀποκριθῆ σοι περὶ τῆς τήμερον, ὡς ἐξίω; nam ibi reprehenditur certe rogans? Grævius id non expedivit, neque alius ullus: Videbimus suo loco. Sequens εἴπῃς ante ἕωθεν a prima editione abest. PAUW.

Ορθρινὸς] Vid. inf. ὄψινος. NUNN. δρόσος ὀρθρινή, Osee 6. 4. ὀρθριος ὕμνος, Synes. HOESCH. Prima editio, Ορθρινὸς οὐ ἀλλ' ὀρθριος χωρὶς τοῦ ν. PAUW.

Μεσονύκτιον ποιητικὸν] Thom. adjungit, & μεσονύκτιος ποῦτικὸν esse: quod probat testimonio Euripidis in Hecuba: Oratoribus autem ait dicere licite μεσησὺς νυκτὸς, aut μέσης νυκτὸς, aut μέσων νυκτῶν: sic eidem μέση ἡμέρα pro meridie communis dialecti est: at μέσον ἡμέρας, aut μεσημβρία, aut μεσῶσα ἡμέρα, elegantiora. NUNN.

ποιητικὸν] Theocr. Idyll. 13. v. 69. Psal. 118. Marc. 13. Luc. 11. Act. 16.

Ab eo tamen nec Lucianus abhorruit, sic enim ille: περὶ αὐτό που σχεδὸν τὸ μεσονύκτιον ἤκει ἐπὶ τὸ δεῖπνον. & περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον ἀπεγράμμετος ὁ Μειλάος. vide Plut. quæst. Rom. 84. Exod. 11. περὶ μίσσας νύκτας. Et cap. 12. μεσῶσης τῆς νυκτὸς. nec non Lucian. Synes. Fl. Joseph. HOESCH.

Ἡ ὄμφαξ] Sch. Aristoph. Acharn. docet ὄμφακα muliebri genere dictum a Platone Comico, in fabula cujus index ἴσεται. Eustat. quoque α. Odyss. quo loco multa nomina colligit ex Aëlii Dionysii observatione, quæ alio genere efferuntur ab Atticis, numerat in muliebribus τὸ ὄμφαξ & τὸ βῶλος. NUNN. ἢ ὄμφαξ μήτην περὶ κάλυσσα, Dioscor. lib. 5. c. 31. HOESCH.

Ἡ βῶλος] Idem Diosc. lib. eod. c. 144. λαβόττις βῶλον σχισοῦ λίθου πυκνὸν τε καὶ στρογγύλον. At Synes. epist. 38. τὴν πατρῶαν βῶλον ὑποτελῆ τῇ συγκλήτῳ διαδιξάμενος. Fæmininum & ἢ βῶλαξ, quod moneo, quum Lexica masculinum asserant, & articulus in Thes. H. St. sit prætermisus. Theocr. Idyll.

τὰ δύο, ἢ τρεῖς ἡμέρας, *post duos aut tres dies*, non recte loquēris: quod si dixeris ἔωθεν, ἢ περι μεσημβρίαν, *mane*, aut *circa meridiem*, recte dices.

Ὁρθρινός, *matutinus*, non est dicendum: sed ὄρθριος.

Μεσονύκτιον, *media nox*, poëticum est, non oratorium.

Ἡ ὄμφαξ, *uva acerba*, ἢ βῶλος, *gleba*, oportet dicere muliebri genere, non virili.

Ἡ πηλός, *lutum*, Syracusani cum dicunt, peccant.

Ὁψινός, *vespertinus*, simile hoc erratum est; atque illud nominis ὄρθρινός. Oportet igitur exempto ν, dicere ὄψιος, ut ὄρθριος.

Ποταπός, cum τ, ne exprimas, non est enim probatum, sed cum δ, si dixeris, in genere adhibebis. ποταπός ἐστὶ; Θηβαῖος, ἢ Ἀθηναῖος.

Idyll. 17. v. 80. — διεραὶ ὅτε βάλαικα θρύπῃ. HOESCH.

Σηλυκῶς δέον, οὐκ ἀρσενικῶς] δέον hic idem, quod πρέπον: alias sermo non est integer: Editio prima voculam non habet. PAUW.

Ἡ πηλός] Eustat. Odys. Δ. muliebri etiam esse & Atticum, observat ex Diodoro quodam Grammatico. NUNN. ἀμαρτάνοντες] Cur ἀμαρτάνοντες? An Syracusanis non licuit, quod licuit Atticis? Ridiculum hoc. Pro λέγουσιν ἀμαρτάνοντες prima editio λέγοντες ἀμαρτάνουσιν. PAUW.

Ὁψιος] & ὄψιμος, Diod. S. lib. I. Exod. 9 Osee 6. Proverb. 16. HOESCH. Editio prima καὶ ante τοῦτο, & χρὴ γὰρ ἄνευ τῆ ν λέγειν ὄψιος. PAUW.

Ποταπός] Idem Thomas adjungit etiam dici ὁ ποταπός, sine interrogatione, quod ostendit ita esse proposito loco Libanii: & quod hic legitur χρὴ οὖν, ille aliter & apertius καλλιον αὖν περὶ τρόπου οὕτως ἐρωτᾶν ποῖός τις σοι δοκεῖ εἶναι, ἢ ποταπός; quo modo sensus melius exprimitur: & Phavor. idem

repetit. Hoc si observasset Henric. Steph. non dixisset hæc non cohære cum superioribus. quid? quod constat recte sensus, ut nos convertimus. Nam quod objicit idem Phrynicho, Lucianum ἐν τῷ περὶ παρασίτου usum esse τῷ ποταπός, sententiam Phrynichi plane confirmat. verba Luciani hæc sunt, quibus docet Parasitus amicitiam principium esse artis parasiticæ: ποταπός δὲ οὗτος ὁ φίλος, ὅσιν οὐ βέβρακεν, οὐδὲ πίπῃ μετ' ἡμῶν, ὡς δηλονότι τὸν συμπίπῃοντα καὶ συνισθίοντα μόνον πῖσόν ἡγμάνων φίλων. In his τὸ πῖσόν declarat aperte illud superius ποταπός ad mores, non ad locum pertinere. NUNN. Articulus est mutilus in principio: Nam ποταπός simpliciter & absolute non damnavit Phrynichus. Legendum suspicor, Ποταπός διὰ τοῦ τ, μὴ εἰπῆς ἀντὶ ποταπός· ἀδόκιμον γὰρ διὰ δὲ τοῦ δ, λέγων, ἐπὶ &c: Sic nihil apertius. τὸ ποταπός δὲ, ἐστὶ ποταπός τὸν τρόπον: Rectius longe prima editio, ποταπός δὲ ἐστὶν, εἰ εἰπῆς ποταπός τὸν τρόπον. Illa, χρὴ οὖν οὕτως ἐρωτᾶν ποῖός τις σοι δοκεῖ εἶναι.

C

Ἀθηναῖος. ἔστι γὰρ οἶον ἐκ τίνος δαπέδου. τὸ ποταπὸς δὲ, ἔστι ποταπὸς τὸν τρόπον Φρύνιχος; Φρόνιμος; ἐπεικῆς. χρὴ οὖν οὕτως ἐρωτᾶν ποῖός τις σοὶ δοκεῖ εἶναι;

Φανὸς, ἐπὶ τῆς λαμπάδος, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ τοῦ κερατίνου λέγε. τοῦτο δὲ λυχνοῦχον.

Ἐν χρῶ κυρίας Φάδι, καὶ μὴ φιλόκουρος.

Πεινῆν, διψῆν λέγε, ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦ ᾧ.

Η

εἶναι; recte ita distinxit Nonnensius, qui recte etiam vertit: Ita rogare oportet, quando scire aues, qualis tibi aliquis videtur esse. In prima editione perperam distinctum, χρὴ οὖν οὕτως ἐρωτᾶν ποῖός τις σοὶ δοκεῖ εἶναι; quod Stephanom decepit: Nunc omnia clarent. Sed verbum: Unde ποταπὸς? ποδαπὸς ad δάπεδον pertinet: quo illud ποταπὸς? An ex ποδαπὸς detortum est, & quidem incongrue, mutato δ in τ? Ita sensisse videtur Stephanus: Et hoc solvere debuissent Viri Eruditi, & solvere ego non possum. Si autem ποταπὸς factum sit ex ποδαπὸς, & quidem incongrue; quid dicemus de hac bella Grammaticorum distinctione? Hercule, dignus est, qui expediatur, nodus: Cogitandum. Sed Palinodiam cano: & quanquam loca extant, in quibus ποταπὸς apud Auctores nobis probatos occurrat, Phrynichum id simpliciter & absolute damnasse autumo plane. Sic loco nihil deest, & in prima editione perbene ita distinguuntur postrema, χρὴ οὖν οὕτως ἐρωτᾶν ποῖός τις σοὶ δοκεῖ εἶναι; Pro ποταπὸς τρόπον dicere debes ποῖός τις σοὶ δοκεῖ εἶναι, quia ποταπὸς perperam factum est ex ποδαπὸς, quod de genere, non de moribus, dici solet & dici debet: Vides? Sic omnia sunt vere per-

spicua. Observandum autem, quod Auctor de ποταπὸς non dicat ἐπὶ τῶν θήσων, ut de ποδαπὸς dixerat ἐπὶ γένους θήσων, sed nude & simpliciter τὸ ποταπὸς δὲ ἐστίν, εἰ εἰποις ποταπὸς τὸν τρόπον, indicans, ita multos loqui, sed se invito & refragante: Non enim ποταπὸς, sed ποῖός dicendum esse: χρὴ οὖν οὕτως &c. Et hæc orationis structura mentem Phrynichi sane aperit. Illud non omittendum: ποταπὸς: τὸν τρόπον Φρύνιχος; Φρόνιμος, ἐπεικῆς: An ita Phrynichus de se ipso? Cras credam, non hodie, quanquam Grammaticorum ineptias novi: Nomen illud Φρύνιχος ab Epitomatore est, vel recentiore aliquo: Ipse Phrynichus fortasse scripserat Σακράτης, quod apud Thomam est: qui etiam, ut prima Editio, unum ἐπεικῆς, omisso Φρόνιμος, habet. ΡΛΩ. ἐκ τίνος δαπέδου] Aliud etymon legitur apud Apollonium lib. 2. περὶ συντάξεως, ἀπὸ τοῦ ἰδάφους. Sed hoc videtur aptius. HOESCH.

Φανὸς} Poll. & Hesic. idem referunt. Φανὸς autem recte accentu in ultima. Nam si in penultima, esset nomen proprium viri, ut Grammatici volunt, ejus fortasse, cujus mentio fit in Ἰππίδου Aristoph. quanquam ibi cum tono in ultima vulgatum est. Hoc nomen Comici cum φ exprimunt, ut observant Thom.

Θηβαῖος. *cujas est? Thebanus, aut Atheniensis.* Est enim periode, ac si dicas, *ex quo solo est? τὸ ποταπὸς, qualis significat, ut ποταπὸς τὸν τρόπον Φρίνιχος; Φρίνιμος, ἐπιεικὴς. qualis est moribus Phryni-chus? prudens, probus.* Oportet igitur sic percontari, quasi di-cas, *ποῖος τίς σοι δοκεῖ εἶναι; qualis tibi videtur esse?*

Φανὸς, *laterna*, dicito in face, sed non in instrumento corneō: hoc autem appellato *λυχνῆχον*.

Ἐν *χρῶ κουρίας*, *ad cutem tonsus*, dic, non *ψιλόκουρος*.

Πεινῆν, *διψῆν*, *esurire, sitire*, dic, non cum *ᾶ*.

· Η

Thom. & Ammon. Tragicj vero cum π, ut sit *παρὸς*. Nomine Ἐ Φανῶ ute-bantur Attici pro lampade, aut face, aut tæda. Nam & Romani lampadis nomen usurpabant, ut apud Varron. lib. 6. de Ling. Lat. ex Condalio, *ταμ. crepusculo fere, ut ament lampadas accendere.* Eurip. sane in Alcmena apud Polluc. lib. 10. *Φανὸν πύκνης* ap-pellavit, quam alii *δαδα*, id est *tædam*, aut *facem ripus*. *λυχνῆχον* vero appel-larunt Attici lanternam: ea fere cornea est, quam posteri *Φανὸν* nominarunt: unde *fanal* nostris in navigiis. Ex quo Ammon. locus in *λυχνῆχον* emen-dari potest. Legitur namque sic in e-ditis Basileæ, *λυχνῆχον καὶ λαμπτήρα*. *Φασὶ τὸν γούν, Φανὸν δὲ τὴν λαμπάδα.* Ubi plane pro γούν reponendum γούν, & nomen *Φανὸν* iterandum, ut sic totus locus legatur, *λυχνῆχον καὶ λαμπτήρα*. *Φασὶ τὸν γούν Φανὸν. Φανὸν δὲ τὴν λαμπάδα.* M. Tull. 3. epist. ad Q. Fr. *lychni ligneoli* meminit: ut *lychnuchus* videatur non tantum in corneo instru-mento dici, sed in quocunque *lychni* reponerentur. Sic enim & Latini *lychnos* pro lucernis usurparunt: & Virg. 1. *Æneid.* & Cicero in *Cœliana* vitan-dæ humilitatis aucupio, ut loquitur Fortunatianus. Neque vero adduci

possum, ut *lychnuchus ligneolus* Cice-ronis esset is, quem Alexis apud A-then. lib. 15. *ξύλολυχνῆχον* uno verbo nominat: quod idem fortasse fuisse, su-spicetur Athenæus, atque *ὀβελισκολύχ-νιον* Theopompi Comici, quod instru-mentum militare erat, ut annotat Pol-lux. *ὀβελισκολύχνιον* autem, ut constat ex Arist. 4. de part. & 4. Polit., pro-pter inopiam fiebat, ut non solum lu-ci, sed etiam alii usui esset. *Λυχνῆχον* quoque & *λυχνίδιον ὑποκοριστικῶς*, ut ob-servat Pollux, appellabant Attici, quam posteri *λυχνίαν*, ubi *lychni* re-ponerentur. Eustat. *Odyss. α.* docet ex veterum auctoritate, *Φανὸς* pro-prie ex sarmentis accensis, *δαδας* ve-ro ex tædis fieri solitos. Sed vide de his plura *Odyss. η.* ex Athenæo lib. 15. ubi & multa Athenæi, quæ deprava-ta videntur, restitui possent ex Eustat. ut pleraque alia Athenæi. NUNN.

τοῦτο δὲ λυχνῆχον] Prima editio τοῦ-τον δὲ λυχνῆχον λέγει: non male. ΠΛΑΥ.

Ἐν *χρῶ κουρίας*] Strictim attonsum di-cit Plaut. *Captiv.* cui ἀντιτίθεται, per-pestinem attonsus. NUNN. ἐν *χρῶ κου-ρίας* Lucian. *Hermotimo*, & alibi. HOESCH.

ψιλόκουρος] *ψιλόκουρος*, Herodian. lib. IV. γάρων δ' ἀν γυρόμεις, ἐψιλόκου-ρησι,

C 2

Ἡ χάραξ ἐρεῖς θηλυκῶς τὸ τῆς ἀμπέλου στήριγμα, οὐ κατὰ τὸ ἀρρενικόν.

Σκίμπους λέγε, ἀλλὰ μὴ κράββατος.

Ερεύγεσθαι, ὁ ποιητῆς· ὁ δ' ἐρεύγετο οἰνοβαρείων. ἀλλ' ὁ πολιτικὸς ἐρυγγάειν λεγέτω.

○

σῆσι, Diog. epist. 20. HOESCH.

Ἡ χάραξ] Idem Poll. Sch. Aristoph. & Sud. Ammon. auctor Etym. Eust. a Odysf. qui pro vallo castrorum virilis generis esse illud pronuntiant, ut sit ὁ χάραξ. NUNN. Adag. ἐξηπάτηκεν ἢ χάραξ τὴν ἀμπέλου, sed pro vallo, mascul. Polyæn. lib. VIII. p. 581. τὸν μὲν χάρακα στυάτατον ἐκίλευσε τευχίζειν. HOESCH. Ἡ χάραξ ἐρεῖς θηλυκῶς] Vox θηλυκῶς non est in prima editione. ΠΛΩ.

Σκίμπους] ἀσκάντης etiam dicebatur ab Atticis, ut repetit Eustat. Odysf. ψ. ex quodam scriptore, neque eum nominat, sed usitatus inquit σκίμπους, nusquam tamen κράββατος apud Classicos invenitur. Dicitur autem σκίμπους ἀπὸ τοῦ σκίμπτιν, id est *appropinquare*, ut idem observat: quod lectulus esset propinquus terræ. Poll. tamen κράββατος affert ex Critonis Messenia, & Rhinthonis Telepho. Sed populus Atticus id non curat. Latini tantum uno b, ut Virg. efferunt, ut & λάκκος Græci fere duobus κ, Romani vero uno enuntiant. Hæc ait σκιμπίδιον esse κλειδίον μοιοκαίτιον, ut ego interpretor, in quo unus tantum cubare posset. Propterea fortasse μέρος τοῦ κραββάτου, id est *partem grabbati* appellat Etym. aut μέσον id est, *medium*, ut loquitur Phavor. addit Etym. auctor scenæ similem esse, quasi tectus esset. Sch. Aristoph. dicunt etiam habere pedes σκαμβοῦς, id est, *curves*: addit Thu. usurpari. etiam pro

σκαμονίον, ut non solum cubile, sed sedile sit, idque confirmat testimonio Aristoph. in Nebulis. Ex his perspicere licet lecticam proprie opertam fuisse σκίμπεδα; si sequamur auctorem Etym. & Galenum 10. Meth. hæcticos in balneum portari ἐπὶ σκίμπεδος: sed quia ceteri scriptores illud tacent; tam in aperta, quam in tecta dici posse videtur. Hujusmodi suspicor fuisse lectum illum, in quo describit M. Tull. 3. de Orat. Crassum *in exhedra meridie recubuisse in cogitatione defixum*. Grabbati nomine utuntur Latini scriptores, ut Catull *fractumque veteris pedem Grabbati*, & Martialis sæpe. Scimpodii etiam nomine utuntur Latini: ut Agell. lib. 19. cum ait *offendisse se Cornelium Frontonem in scimpodio Gracienfi cubantem*. Sic Libanius de seipso scriptum reliquit, se domi in lecto, in schola vero in scimpodio cubare solitum. NUNN. Σκίμπους, κράββατος] Reprehendit olim senex juvenem illa pro hac usum voce, quod nimirum in divinis λογοποιητικῇ τέχνῃ nihil sit opus: Οὐ σύ γε, ἔφη, ἀμείνων τοῦ κράββατος εἰρηκότης, Sozom. Eccl. hist. l. I. c. II. σκιμπίδιον (τὸ κραββάτιον) Lucian. HOESCH. ἀλλὰ μὴ κράββατος] Vox peregrina fortasse est κράββατος: Nam quæ de Etymo scribunt Grammatici, inepta sunt plane: κράββατος vel κράβατος, a κάρρα & βάω, aut κριμῶν τὰς βάσεις: Quis ejusmodi nugas probet? Si Græ-

ca.

Ἡ χάραξ, dices muliebri genere, *vitis statumen*, non virili.

Σκίμπους, *grabbatus*, dic, sed non κράββατος.

Ἐρεύγεσθαι, *erudtare*, poëta usurpavit: ὁ δ' ἐρεύγετο οἰνοβαρείων, *hic erudtabat vino gravis*. orator tamen dicat ἐρυγγάνειν.

Θ

cæ originis sit, nihil propius mihi succurrit, quam quod per modum suspicionis tibi impertiam: Κραπαταλίας Hesychio, ἀνεμάδης καὶ ἀσθενής, καὶ ἀνίσχυρα λέγων, ἄρμεινον δὲ ληρώδη. Κραπατάλλοι, ἰχθύες τινές. Κραπάταλλος, παρὰ πολλοῖς ὁ μωρός, ἢ νόμισμα. Quæ si accuratius consideres, κραπάταλλος res viles & inanes videtur designasse: Ad κραπάταλλος autem accedit κράβατος & κράββατος, cum vicinæ sunt literæ π & β: Quare κράπατος & κράβατος forte dictum de sella vili & abjecta. σκίμπους non diversum: Id autem significare videtur proprie ὑποπόδιον, quod pedes sustinet & suffulcit, ἀσκίμπειν & πῆς: inde translatum ad grabatum vilem. ἀσκάντης idem, quod κράβατος & σκίμπους: ejus origo forte ἀσκαῖος: Hesychius, Σκάνταν, κράββατον. Σκάνιξ, ἐπαρίσερος. Σκάνος, αἰτία, κάλυμα. Σκανεύεσθαι, ἐπαρίσειρεύεσθαι. σκάω, σκαίω, σκάνος, σκάνιξ, σκάντης, σκανεύω: σκάω, σκαίω, σκαῖος, σκάνταν pro σκάνταν & σκάντην dictum: σκάντης, κλινίδιον σκαῖον: ei præfixum autem intendens: & sic ἀσκάντης idem, quod σκάντης: Idem Hesychius, Ἀσκάντης, κράβατος, κλινίδιον εὐτελής. Sic κράβατος & ἀσκάντης voces essent ejusdem indolis, & uterque haberet nomen a vilitate. Etymologus in V. Ἀσκάντης, εἴρηται δὲ παρὰ τὴν κάννην, οὕτω δὲ ἐκάλουν τὴν ψίαζον, ἀκάντης, καὶ ἀσκάντης, ἢ εὐτελής κλίνη, μηδὲ κάννη ἔχουσα. quo nihil ineptius. Præcedit ibi, ὁ δὲ κρά-

βατος οὐ παρ' . . . quod aperte mutilum ita supplet Sylburgius, ὁ δὲ κράβατος οὐ παρ' Ἑλλήσιν ἐν χρεῖα: Perperam, ubi vox toties apud Græcos occurrit, & Vir Eruditus, ut ex Indice apparet, de barbaris cogitat. Neque juvat, quod ex Eustathio adfert: Nam id de Atticis intelligendum. Non incommodè legi posset, ὁ δὲ κράβατος οὐ παρ' Ἀττικοῖς: sed commodissime tamen, ὁ δὲ κράβατος οὐ παρ' εὐδοκίμοις. PAUW.

Ἐρεύγεσθαι.] Aliter Thom.. Atticos de eo qui ruētet jejunus, dicere ἐρυγγάνειν, quod si post cibum ruētet, ἐρεύγεσθαι. Harmenopulus eandem differentiam tradit lib. de Syntaxi. NUNN. ἐρεύγεσθαι.] Præter LXX. interpretes Levit. 11. Psal. 18. utitur illo & Clemens Alex. figurate, cum scribit Protrept. φεύγωμεν τὸ κῦμα τῆτο, πῆς ἐρεύγεται. Philo proprie dixit, lib. de Ebrietate, ὑπ' ἀμετρίας ἐρευγόμενος. HOESCHII.

ὁ ποιητής.] Loc. est Homeri de Cyclope ex 1. Odyss. NUNN.

ἐρυγγάνειν.] Synes. de Regno, οὐκ οὔσης αὐτῷ παρήσσιας οὔτε ἐρυγγάνειν, οὐκ ἔχοντι τὸν τῆς πατρίδος ὄγκον. Idem, ἐρυγείν τὴν ψυχὴν εἰς τὸν αἶρα. Theodoret. lib. 5. de Provid. ἀχαρίστους κατὰ τῆ πεποιηκότος Φανῆς ἐρυγγάνουσιν. Lucian. πολλὴν τὴν σκοροδάμνην ἐρυγγάνοντες. Idem, ὑπὸ τῆς ἄγαν πλησμοῦθς δυσᾶδῆς τι καὶ καπνωδέστερον ἐρυγγάνοντες. HOESCHII.

C 3

Ο Φάρυγξ ἀρσεικῶς μὲν Επίχαρμος λέγει· ὁ δὲ Ἀττικὸς ἢ Φάρυγξ.

Αὐθαδίζεσθαι λέγε, μὴ ἀναιδεύεσθαι.

Υἱέως, οἱ ψευδαττικοὶ φασίν, οἰόμενοι ὅμοιον εἶναι τῷ Θεσέως καὶ τῷ Πηλέως.

Τελευταίωτον λέγειν, ἀμάρτημα τῶν περὶ παιδείαν δοκούντων τευτάζειν. ἐπεὶ γὰρ ἀρχαιότατον εὖρον λεγόμενον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ᾤθησαν καὶ τοῦτο δεῖν λέγειν. ἀλλὰ σὺ τελευταῖον λέγε.

Βεβίασται ἢ κόρη λεκτέον, ἀλλ' οὐχ ὡς τινες τῶν ῥητόρων, ἔφθαρται.

H

Ο Φάρυγξ] Auctor Etym. Doriensium ait esse uti hoc nomine genere virili, Atticorum vero muliebri. Epicharmus autem cum Siculus esset, ad Dorienses referendus est: vide Arist. Poetic. at Sud. virili genere inquit nomen Φάρυγξ idem valere, quod λάρυγξ, muliebri vero proprie esse Φάρυγγα caput stomachi. Nam λάρυγξ proprie est caput τοῦ βρόγχου, id est, aspera arteria, ut docet Poll. Praxagoras tamen apud Schol. Homeri totam asperam arteriam sic videtur appellasse. Eustat. etiam. α. Odyss. & Schol. Aristoph. femininum esse debere prodiderunt. In horum nominum usu variant posteri: nec mirum. Sunt enim finitimarum partium nomina. NUNN. ὁ Φάρυγξ Proverb. 20. HOESCH.

Αὐθαδίζεσθαι] Thom. inquit elegantius dici ἀπαυθαδιάζεσθαι, quam αὐθαδιάζεσθαι & ἀπαυθαδιάζεσθαι. Idem quoque observat Atticos nunquam dicere ἀναιδεύεσθαι sine præpositione, nec ἀναισχυντεῖν, quod idem valet, sed addita præpositione ἀπαναιδεύεσθαι

& ἀπαναισχυντεῖν. NUNN. αὐθαδίζεσθαι Naz. αὐθαδιάζεσθαι & ἀπαυθαδιάζεσθαι Chrysof. ἀπαυθαδιάζειν, Philo, Naz. ἀπαυθαδιάζεσθαι, Procop. HOESCH.

ἀναιδεύεσθαι] Athanas. Tomo I. p. 62. 67. & Tom. II. p. 25. Chrysof. lib. 3. περὶ ἱερουσύης. ἀναισχυντεῖν autem, quod Atticos unquam dicere Thomas negat, Plato V. de Legib. usurpat, cum inquit: ὡς ὅπου ἀναισχυντοῦσι γέροντες, ἀνάγκη καὶ εἰς ἐγταῦθα εἶναι ἀναιδεύεσθαι. ἀναισχυντῆμαι pudore suffundor, Aristot. 3. Rhet. ὡς γὰρ ὁ λίδος πρὸς τὸν Σίσυφον, ὁ ἀναισχυντῶν πρὸς τὸν ἀναισχυντούμιον. HOESCH. μὴ ἀναιδεύεσθαι] Prima editio ἀλλὰ μὴ ἀναιδεύεσθαι. ΡΑΥΩ.

Υἱέως] Etym. semper cum ο, Atticos extulisse hunc genitivum ait. De reliquis casib. Thom. observat, υἱεῖ, & υἱῶ, & υἱόν, ut υἱός in recto dicendum. In plurali vero υἱεῖς, υἱέων, υἱεῖσι, υἱέας, & υἱεῖ, non υἱεῖσι dandi casu singulari, neque υἱεῖσι plurali. Etym. flecti etiam υἱος, υἱεῖ, υἱα, υἱες, υἱας. in Cornucop. annotatum legitur a technicis, Atticos nomen

Ο Φάρυγξ, *guttur*, virili quidem genere Epicharmus usurpat: Atticus autem effert ἢ Φάρυγξ.

Αυθαδίσεισθαι, *insolentem esse*, dic, non ἀναιδευέσθαι:

Τιέως, *fili*, Pseudattici dicunt, existimantes geminum esse τῷ Θησέως, & τῷ Πηλέως, *Thesei & Pelei*.

Τελευταίωτατον, *ultimum*, dicere, erratum est eorum, qui videntur eruditionem affectare. Nam cum ἀρχαιότατον, id est, *antiquissimum* invenissent usurpatum a priscis, existimarunt, & hoc dicere oportere. Sed tu dic τελευταῖον.

Βεβιάσαι ἢ κέρη, *vitiata est virgo*, dicendum: non ut quidam oratores, ἐφθάρται.

H

men ὄος sine ι efferre, ceteros vero interponere ι, ut differat a nomine ὄς, ὄις, *sus*. Natura certe τὸ ι respuit, sive a φύω, *nascor*, sive ab ὄω, *pluo*, dicatur. NUNN. ὄιός, Plato, Lucian. ὄιος, Naz. Carm. ὄιε θεοῖο, Synes. hymno X. ὄια, Mosch. Idyll. 3. v. 80. Jonice υἷα, Naz. Carm. τοῖς υἷσι, Plato. τοῖς υἷσις, idem Hippias majore. τοῖς υἷας, Apolin. Psal. 105. v. 74. HOESCH.

Τελευταίωτατον] vide ἰσχυρώτατον, & κορυφαίωτατον. τελιώτατος Hesic. poeticum esse scribit. NUNN. Pro Τελευταίωτατον prima editio Τελευταίωτατα, & ἀήθησαν καὶ τοῦτο δεῖν absque λέγειν. Aliud longe ἀρχαιόν, aliud τελευταῖον: Nonne igitur ineptit Phrynichus, cum propter superlativum illud, hoc putat a recentioribus usurpatum? Ipsa regula Grammaticorum de superlativis factis nota, illis displicuit: Id verius & convenientius. PAUW.

Βεβιάσαι] At Scaliger in conjectaneis ad Varr. l. 5. de ling. Lat. non dubitat quin Atticum sit διαφθεῖρειν τὴν παρθένοι, pro *visitare*, ut βιάζεσθαι pro

violare poni arbitratur. Quorum neutrum mihi unquam persuaserit. Prius quidem, quia malo cum Phrynicho, quod ad consuetudinem sermonis Attici pertinet, sentire, quam illi ac sine teste quidem assentiri. Posterius, quia τὸ *violare*, si attente legas Varronem, idem valebat olim, quod videre; inde translatum ad concubitum *σεμνῶς*: ut in verbo *γυγιώσκω* factum a Menandro observat Hermog. cap. περὶ τοῦ σεμνῶ λόγῳ: Quo loco mirari satis nequeo negligentiam Henr. Steph. qui negat in suo thesauro, in auctoribus profanis se invenisse τὸ *γυγιώσκω* ea significatione, nisi in Plutarcho solo, cum diserte Hermog. ex Menandro illam confirmet. Sed redeo ad Varronis locum, quem ita legendum censeo: *Hinc visenda, vigilant, pervigilium, ex invidens, & Attianum illud obviolavit, quod incidit in videndum*, hoc est in rem videndam, ut sit interpretatio τῷ *obviolavit*, quæ affertur a Varrone. Nam ut *occurrere* dicitur, in quod currentes incidimus, & *ob-*
vium;

Ἡ ὕσπληξ λέγεται, οὐχ ὁ ὕσπληξ.

Ἰλὺς οἴνου, οὐκ ὀρθῶς λέγεται. ποταμοῦ μὲν γὰρ ἰλὺς, οἴνου δὲ τρυξ ἢ ὑποστάθμη.

Κόριον, ἢ κορίδιον, ἢ κορίσκη λέγουσι, τὸ δὲ κοράσιον παράλογον.

Η

vim, in quod incidimus in via: sic & *obviolare* dixit Attius, cum incidimus in aliquid in re aliqua videnda. Unde inquit, modeste dici *violavit virginem* pro *vitiavit*, ut Græce ἔγω, pro ὕβρισι, aut διέφθειρε, ut interpretatur Hermog. aut ἰβιάσατο: hoc videtur præstare veram lectionem Varronis. Sic & in illo loco ex ep. 22. l. 9. ad Fam. *virginem me quondam in-vitiatam* (sic enim repono) *per vim violat*, id est, γυνώσκει. Nam *vitiat* nemo tulisset. In illis verbis, *Ἰππίτε, bone, violat? θαυμασμός* potius ἀπλοῦς, quam oratio animi irati apparet. ΝΥΚΝ. Negat Interpres βιάζεσθαι esse Atticum. Et tamen hic est βεβιάσαι. Quid? βεβιάσαι non est a themate βιάζομαι? Ænigma hoc est, quod adhuc Ædipum quærit. Quid hoc hominis est? Διαφθείρειν negat esse Atticum. Unde scit non esse Atticum? φθειρὺς παρδίνε non est Atticum? Quomodo igitur Attici vocabant illud, quod Latini dicunt vitiare virginem? nam per vim est βιάζεσθαι. Sed quum citra nuptias volens imminuitur virgo, quomodo hoc vocant Attici? Latini stuprare dicunt. Quomodo aliter dices; nisi φθείρειν? Rhetores veteres ita loquebantur, quos improbat Phrynichus. Potuit sane hoc facere, quemadmodum & in Menandro facit, quem malum auctorem Atticisimi esse dicit: cui nos non credimus, & Menandrum plus in Atticisimo vidisse, quam Phryni-

chum, certo scimus. Nos dicimus βιάζεσθαι γυναῖκα & φθείρειν non eadem esse: Nam alterum est per vim, & de quacunque sive virgo sit sive nupta: at φθείρειν de virgine tantum: idque reprehendisse Phrynichum frustra in illis ῥήτορσι. Jam vero de loco Varronis, quod adfertur, mirari satis non possum, quum persuadere nobis vult, τὸ violare olim idem fuisse, quod videre. Nam non animadvertit morem Varronis, qui duo verba, quarum prima syllaba eadem est, ab eodem fonte manasse putat. Hoc nugatorium Critices Varronianæ iudicium patet in ejus libris. Itaque quia prima syllaba in illis duobus verbis, VIOLŌ, VI-DEO, est eadem, ab eo bonus Criticus censet eandem eorum esse originem; vel potius violo a videndo dictum esse, quomodo PATER, quia per eum pateat semen; quæ tam sunt inepta, quam ineptum est putare hoc verbum Violare significasse Videre apud veteres: Violare virginem dictum vult Varro, quia per visum hausit amorem violator virginis: ἐκ τοῦ γὰρ ὀρθῶ γίνε-ται ἱρᾶν. Hæc est mens Varronis, quanquam delirantis, ut solet: sed longius abit, qui putat violare veteribus pro videre usurpatum. An non satis patet τὸ ἀτόπημα? SCAL. Quæ de βιάζεσθαι & φθείρειν notat Scaliger, dubio carent: In loco Varronis & Nunnesius & Scaliger fuerunt talpæ: Legendum est, *Video a vi: quin-*
que

Ἡ ὕσπληξ, *carceres*, dicitur, non ὁ ὕσπληξ.

Ἰλὺς, *limus vini*, non recte dicitur. Fluvii namque ἰλὺς proprie dicitur: Vini autem τρῦξ, id est, *fac*, aut ὑποσάθμη, id est, *retrementum*.

Κόριον, aut κορίδιον, aut κορίσκη, *puella*, dicunt. κοράσιον autem alienum est a ratione.

H

que enim sensuum maximus est in oculis. Nam cum sensus nullus, quod abest mille passus, sentire possit; oculorum sensus visusque ad stellas pervenit. Hinc *Vifenda*, *Vigilans*, *Pervigilium*, & *Invidens*: & *Attianum* illud, *Oblivio lavet*, quod incidit *invidendum*. a quo etiam *Violavit virginem*, pro *vitiavit*, dicebant. *Video* est a *vi*, quia visus & oculorum vis est maxima: inde & *vifenda*, & *vigilans*, & *pervigilium*, & *invidens*: *Attianum* dictum perspicuum est & elegans: *lavere* pro *lavare* antiqui: *oblivio lavet*, abluit, tollit: nihil apertius. Ab eodem *vi* est *violo*, & *violavit virginem*, quod pro *vitiavit* dictum: *Violare* est βιάζεσθαι, *vitiare* φθείρειν: hoc γυνικόν, illud εἰδικόν, de vitio vi oblato: Pueri intelligunt. PAUW. βιάζεσθαι γυναῖκα ἐλευθέραν Diod. S. lib. I. HOESCH.

ἴφθαρται] Idem D. S. lib. IV. ut vitium appellat φθοράν, ita eum qui obtulit vitium virgini, τὸν φθείραντα, quod & διαφθείρειν dicunt, atque inde παρθέτων διαφθοράν Lucian. HOESCH.

Ἡ ὕσπληξ] Observat Thom. poeticum esse nomen ὕσπληξ, pro *carceribus*, oratoria vero ἀφειτηρία & βαλεις. Pollux addit ἀφεισιν & γραμμῶν dici. Est etiam ὕσπληξ scutica, qua sues verberantur: unde nomen factum videtur. NUNN. ἡ ὕσπληξ, ἀπὸ τῆς ἀφειτηρίας apud Lucian. tribus locis ponitur. Theocr. Idyll. 8. v. 58. εἶδος παγίδος.

HOESCH. Prima editio λέγει, ἀλλ' οὐχὶ pro λέγεται, οὐχ. PAUW.

Ἰλὺς οἶνος, οὐκ ὀρθῶς λέγεται ποταμοῦ μὲν γὰρ ἰλὺς] Recte & proprie: Nam ἰλὺς est ab εἶλω: εἰλὺς, ἰλὺς, εἰλός, ἰλός. PAUW.

ὑποσάθμη] Addit Tho. & ὑπόσκιον appellari. ἰλὺς autem Hesic. etiam εἰλὺς & ἰλός dicitur. vide Eustat. de varia scriptura hujus nominis. τρῦξ etiam de face olei dicitur Poll. quæ tamen proprie ἀμοργή, Latine *aturca* vocatur. Aliæ notiones nominis τρῦξ non pertinent ad hunc locum. NUNN.

Κόριον] Sic & Tho. Poll. tamen lib. 2. nisi locus mendosus, κορίδιον verbum εὐτελές, id est, *abjectum* esse dicit, ut & κοράσιον: & in iis quæ recta sunt, numerat τὸ κορίσκιον, fortasse a nomine κορίσκη: quibus Thom. etiam addit nomen κόρη. NUNN. Nescio, cur Nunneseio suspectus sit locus Pollucis, quo κορίδιον improbat, ubi tantus est in his Grammaticorum dissensus: Sic speciose magis locus hic suspectus esse potuisset ei: Nam qui utrumque considerat, animadvertit statim, pro κορίσκιον hic facilius irreperere potuisse κορίδιον, quam ibi lectionem aliam pro ea, quæ nunc circumfertur: Sed Phrynichum edebat Vir Eruditus, non Pollucem, ideoque illi addictior erat, quam huic: Ita solent Editores parum caute. ἂν κορίσκη laud dubie est κορίσκιον. ἂν κοράσιον minus placuit, quia fit a κόρη pro κόρη.

D

Ἡ ῥᾶξ ἑρεῖς. ὁ γὰρ ῥᾶξ δύο ἔχει ἀμαρτήματα.

Τάχιον οἱ Ἕλλητες οὐ λέγουσι, θᾶττον δὲ. μᾶλλον μὲν οὖν Ἕλλητες τὸ τάχιον, θᾶττον δὲ Ἀττικοί.

Κωλύφιον μὴ λέγε, κωλῆνα δέ.

Κακοδαιμονεῖν, οὕτως οἱ νόθως ἀττικίζοντες. Ἀθηναῖοι γὰρ διὰ τοῦ

κόρη? Prima editio non habet λέγουσι, & pro κεράσιον κεράλογον, κεράσιον οὐ. ΠΑΥΩ. κέρσιον Theocr. Idyll. 11. v. 60. Athen. l. 13. extremo. HOESCH. κεράσιον] Ruth. 2. 1. Reg. 2c. Joël. 3. τὰ κεράσια apud Lucian. ἔχλος κικαίδων. Inde κορασιώδης. Plutarch. ταῖς μὲν τει τῆς ψυχῆς χαραῖς ἐμολογεμένως μέγιστος ὑποκίσθαι δι᾽ πράξεων, καὶ κάλλος ἔργων ἀξιολόγων· εἰ μίλλουσι μὴ διακίνοι, μηδὲ ἀγίνοις καὶ κορασιώδεις, ἀλλ᾽ ἐμβριθεῖς ἴσασθαι καὶ βίβαιοι καὶ μεγαλοπρεπεῖς. HOESCH.

Ἡ ῥᾶξ] Idem prodit Hefsic. hic locus sic explanatur in ora nostri Phrynichi MS. σημαίνει γὰρ τὸ φαλάγγιον ὁ δὲ ἀπορῥᾶξ, ἀπόκομμά τι δηλοῖ, id est, nam ὁ ῥᾶξ significat genus quoddam phalangii, ἀπορῥᾶξ autem fragmentum quoddam declarat. Sed elegantius apud Eust. Δ. Odyss. ῥᾶξ καὶ σολοικισμός καὶ βαρβαρισμός κατ' Αἴλιον Διονύσιον. Quo loco reponendus articulus ex iis, quæ scribit hic Phrynichus: atque ita sententia erit plana, solæcismum scilicet esse, quia genere muliebri exprimendum erat, barbarismum vero, quia τὸ α mutatum in ω. Nicand. certe in Theriacis ῥῶγα appellat genus illud phalangii, cum ceteri illud ῥάγιον nominent, quod simile sit acino uva nigræ, ut docet Aëtius. Nam pedes habet brevissimos, ut pene rotundum esse videatur. NUNN. ἡ ῥᾶξ, Lucian. ἡ ῥᾶξ, Levit. 19. ὁ ῥᾶξ, Esai. 56. HOESCH.

ὁ γὰρ ῥᾶξ δύο ἔχει ἀμαρτήματα] Attice scilicet: Nam alias non video, qui duo errata ei adscribi possint. Recte Nunnesius apud Eustathium reponit, ὁ ῥᾶξ γὰρ εἰπεῖν, βαρβαρισμός καὶ σολοικισμός ἐστίν, ὡς φησὶν Αἴλιος Διονύσιος: quod de Atticis etiam intelligendum: Provide autem additur ὡς φησὶν Αἴλιος Διονύσιος: Nam de hoc, ut de multis aliis, contentio haud dubie fuit inter Grammaticos majorum gentium. Forte ῥᾶξ non amarunt Attici, quia pro ῥᾶξ Ionicum est: ω pro α sumtum; & proprie a ῥῆσσω fieri non potest ῥᾶξ: ῥῆσσω, ῥῆξ, ῥᾶξ. ῥᾶξ pro ῥᾶξ, ut dixi, Idiomata forte Ionia, quemadmodum ἄνθρωποι pro ἀνθρώπων, θῶνμα pro θαῦμα, &c. Et sic ῥᾶξ non modo de acino, sed etiam de phalangio ab Atticis usurpatum: ω enim non minus improbarunt in hac, quam in illa voce: ῥᾶξ, ῥάγιον, phalangium. Qui ῥᾶξ de acino usurpabant, ῥᾶξ etiam usurparunt de phalangio; & sic ab Atticis fecerunt discessionem. ΠΑΥΩ.

Τάχιον] Luc. in Solæcis. videtur τὸ τάχιον approbare, cum scribit τὸ βράδιον, quod est repudiandum, non esse simile τῷ τάχιον. τὸ θᾶττον tamen usitatius. NUNN. Postrema clausula non est Phrynichi, sed Phrynichum corripientis studiosi. Nempe ad oram libri posita in textum irrepsit: μᾶλλον μὲν οὖν Ἕλλητες &c. SCAL. Notula haud dubie est recentioris, qui Phrynichum

POB

Ἡ ράξ, *acinus vinaceus*, dices. nam ὁ ράξ duo habet errata.

Τάχιον, *celerius*, Græci non dicunt, sed θάτιον. immo vero Græci τάχιον dicunt, Attici vero θάτιον.

Κωλύφιον, *pernam*, ne dicas, sed κωλήνα.

Κακοδαιμονεῖν, *infortunatum esse*, sic loquuntur præposterī Attici.

non intellexit: Fontem erroris aperiam tribus verbis: In hoc libello Ἀττικοὶ per excellentiam aliquando dicuntur Ἕλληνες: V. Εὐστάθεια ἢ εὐσταθῆς: πόθεν καὶ ταῦτα εἰς τὴν τῶν Ἑλλήνων φωνὴν εἰσερίθη &c. V. Στηθόνιον: πόθεν εἰσεκόμισσε καὶ τοῦτο τὸ κακὸν τῆ τῶν Ἑλλήνων φωνῆ; V. Χήμη: πόθεν ἀνεμίχθη τῆ τῶν Ἑλλήνων φωνῆ, ἄδηλον. Ἐτ ἀνελλήνισον sumitur pro ἀνάττικον: Κατὰ χειρῶν δεινῶς ἀνελλήνισον. Quo modo cum Ἕλληνες hic etiam intelligendum est, Lector minus attentus id non animadvertit, & sic verbis Phrynichi notulam illam adscripsit; quæ, ut nunc vides, supervacanea est & nullius momenti: Quare ab editione prima rectissime abest. De Ἕλληνες pro Ἀττικοὶ videndus etiam Salmasius in *Libr. de Lingua Hellenistica*. ΡΑΥΩ.

Κωλύφιον] Athenæus lib. 9. ait ab aliis etiam κωλεὸν dici: quin & κωλήν ab Aristophane, Xenophonte, & aliis appellari. Hujus nominis κωλύφιον potest fieri accessio Thesaurο Henrici, ut aliorum quæ leguntur hoc libello, si quis attente observet. NUNN. κωλήνα, κωλή, perna: inde κωλύφιον fieri non potest: sicuti nec a κωλεός, quo modo quidam pro κωλεά. κωλύφιον a κωλόν deducendum esset: qua voce perna denotari non solet: Quare κωλύφιον revera minus accommodum est. ΡΑΥΩ.

κωλήνα] 1. Reg. 9. 24. ἠψήσεν ὁ μάγιστρος τὴν κωλήν, καὶ παρέθηκεν αὐτὴν

ἐνώπιον Σαούλ. Ad quem locum Photius noster, epistola 242. m. f. τὴν δὲ κωλεάν ἢ τοῦ Ἀκύλου ἐκδοσις κήμην ἀναγράφει. εἴη δ' ἂν, ἀκριβέστερον εἰπεῖν, σκέλος. ὅπερ καὶ δυσὶν ἑτέροις ὀνόμασι δηλεῖται: λέγω δὴ ὁ μετὰ μῆρον κωλήν, καὶ τὸ μετὰ τὸν μῆρον ἀκροκώλιον. τὸ γὰρ τῆς κήμης ὄνομα διαφοροῖς πράγμασιν ἐπιπλανᾶται. εἰώθασι γὰρ καλεῖν κήμην καὶ τὸ ἔμπροσθεν μὲν τοῦ σκέλους εἰς μῦν ἐπιημένον ὡσπερ τὸ ὀπίσθεν, ἀντικλήμιον καὶ αὐτὸ δὲ τοῦτο, τὸ συγκείμενον ἐκ τῆ τοῦ προκλήμιος καὶ τῆς παρακλήμιδος, ἅμα τῆς ἐπαλειφύσεως αὐτὰ σαρκὸς καὶ τῆς δευματίδος, ἢ παλαιὰ τῆς Ἑλλάδος κήμην ὀνομάζει. HOESCH.

Κακοδαιμονεῖν] Hoc verbum, ut a minoribus usurpatur, converti *infortunatum esse*, licet Atticum non sit. Nam τὸ κακοδαιμονεῖν est *insanire*, aut *a furiis & malo genio agitari*. NUNN. εὐδαιμονεῖν & κακοδαιμονεῖν duo sunt opposita: εὐδαιμονεῖν, deos sibi habere faventes, & sic felicem esse: κακοδαιμονεῖν, deos sibi habere infensos, & sic esse infelicem: Pro κακοδαιμονεῖν Attici κακοδαιμονεῖν: quod miraturos quosdam existimat Phrynichus, ubi pro εὐδαιμονεῖν non similiter dicunt εὐδαιμονεῖν. Qui a furiis & malo genio agitantur, deos & genium sibi habent iratos: Nescio, an locum recte intellexerit Nunnesius: κακοδαιμονεῖν & εὐδαιμονεῖν forma, non significatu, differunt: Junge Thomam in V. Κακοδαιμονεῖν. ΡΑΥΩ. κακοδαιμονεῖν Dion. Chry-

τοῦ α κακοδαιμονῶν λέγουσιν. καὶ θαυμάσαι δ' ἂν τις, πῶς
εὐδαιμονεῖν μὲν λέγουσιν, οὐκέτι δὲ κακοδαιμονεῖν, ἀλλὰ κακο-
δαιμονῶν. καὶ πῶς εὐδαιμονοῦσι μὲν λέγουσιν, οὐκέτι δὲ κακοδαί-
μονοῦσιν, ἀλλὰ κακοδαιμονῶσι.

Κόρημα χρὴ λέγειν, ἀλλ' οὐ σάρον. καὶ κορεῖν, καὶ παρακο-
ρεῖν, οὐχὶ σαρῶν.

Ἀφήλιξ λέγοντες ἀμαρτάνουσιν οἱ ῥητορικοί. τούναντίον γὰρ
ἢ δεῖ χρωῖνται. τὸν μὲν γὰρ πρεσβύτερον ῥητέον ἀφήλικα, οἱ δ'
ἐπὶ τοῦ μηδέπω τῆς ἐννόμου ἡλικίας χρωῖνται.

Ἐπιτροπιάζειν, ἔτι καὶ τοῦτο διέφθαρται, καίτοι λεγόντων
τῶν ἀρχαίων φανερώς ὑποτροπιάζειν.

Προ-

Chrysofomo, Philoni & Laertio, idem
quod Platoni κακοδαίμονα εἶναι, *infeli-
cem esse, κακοδαιμόνως διάγειν & διακεί-
σθαι* Luciano. HOESCH.

Κόρημα] Addit Thom. & ἔκκορεῖν di-
ci, citato loco ex epist. quadam Syn-
esii, & alibi idem observat *σαίρειν*
usurpandum potius ex Hecuba Eurip.
quam τὸ *σαρῶν*. κόρημα autem, ut ait
Poll. tam dicitur in scopis, quam in
purgamentis & sordibus: quod confir-
mat testimonio Eupolidis, & Aristo-
phanis. vide Sch. Aristoph. in *σάρος*
& *σαίρειν*. Sophoc. *σήμεντες*, qui *ab-
sterferunt*. NUNN. κόρημα, Aristoph.
εἴρη. Ibid. *μὴ κόρει* Ελλάδα. HOESCH.

κορεῖν] Philo, τὰς σοὰς καὶ τὰ ἐν
ὑπαίθρῳ κορεῖντες, τὸν φρυγτὸν ἔκκομιζέ-
σιν, ἐπιμελόμενοι καθαρότητος. ἔκκο-
ρεῖν δωματίου, Synesius epistol. 121.
HOESCH.

σαρῶν] Lucae 15. *σαίρειν* τὸ συμπό-
σιον δεῖ, Lucian. HOESCH. *σαρῶν* im-
probat Phrynichus, non *σαίρειν*: *σα-
ρῶν* scilicet est a *σάρον*, quod itidem im-
probat, Pollux Lib. 10. Segm. 29.

εἰ δὲ καὶ *σαίρειν* φήσεις τὸν *θυρωρὸν*, τί
καλοῦσι καίκεῖτο (κόρημα) καλεῖν *σάρον*; ἢ
χρήσις γὰρ ἀπὸ τῆς ἀλω καὶ ἐπὶ τῆς οἰ-
κίας ἀγει τοῦτομα. Scripserat antea Lib.
6. Segm. 94. *σάρον* γὰρ ὡς ἐπιτοπολὺ;
τὸ ἐν τῇ ἀλῶ ἐκάλετο. Si eum sequa-
mur, *σάρον* proprie dicitur *areæ ver-
riculum*, & ἀκυρολογία in eo, quod
nomen ab *area* ad *ædes* transferatur
male: Nescio, an ei assenserit Phry-
nichus: Rationes ubique addere de-
buissent Grammatici, ob quas vel pro-
babant vel improbabant voces. *μυλῆ-
κορον* Pollux etiam a *mola* ad *ædes* &
loca alia traducit, Lib. 10. post illa ad-
scripta, ὡςπερ καὶ *μυλῆκορον* ἂν τις αὐ-
τὸ καλέσειε καὶ τοὶ σαφῆς, ὅτι τοῦτο τῷ
μύλῳ προσήκει ἀλλ' ὅμως *Ἀρχιππος* εἴρη-
κεν ἐν *Ἰχθύσι*, τὴν ἀγορὰν *μυληκόρον*. Quæ
κατάχρησις longe major, quia ipsum
μύλη est in voce: Et hanc jure ideo
improbare potuisset Phrynichus: quin
& *Archippi* locum explicuisset forsitan
aliter: Potuit enim *μυλῆκορον* ibi pro-
prie usurpari, & *Comicum* quid in eo
latere, quod *molæ verriculo* aliquis
pur-

ci. Athenienses enim cum *a* dicunt κακοδαιμονᾶν. & mirabitur quispiam, quomodo cum εὐδαιμονεῖν dicant, non continuo dicant κακοδαιμονεῖν, sed κακοδαιμονᾶν. & quomodo cum dicant εὐδαιμονῆσι, non item dicunt κακοδαιμονοῦσι, sed κακοδαιμονῶσι.

Κόρημα, *scopas*, oportet dicere, νοῖ σάρον. & κορεῖν, & παρακορεῖν, *vergere*, non σαροῦν.

Ἀφήλιξ, *minor natu*, cum dicunt oratores, peccant. Contra enim atque oportet illud usurpant. Etenim *grandiorem* appellare oportet ἀφήλικα. Illi vero eo utuntur in eo, qui nondum pervenit ad legitimam ætatem.

Ἐπιτροπιάζειν, *redire*, hoc item depravatum est, cum veteres usurpent aperte ὑποτροπιάζειν.

Προ-

purgaret forum: In istis adhibendus est modus. ΡΑΥΩ.

Ἀφήλιξ] Poll. ait Phrynichum fœminas τὰς νέας appellasse ἀφήλικας, Pherocrates vero τὴν χειραίτην sic appellavit. at Thom. inquit, non nominari παρὰ τοῖς δοκίμοις τὰς νέας ἀφήλικας, & Sud. idem monet, non esse ἀφήλικας nominandos, qui sunt πρὸ τῆς ἐνόμου ἡλικίας, quamvis exempla, quæ affert, non videntur illud plane confirmare. Theophilus tamen in Institut. hoc nomen usurpat in illis, qui prætergressi sunt pubertatem, & minores sunt 25. annis, qui scilicet adhuc sunt sub curatore. Vim hujus nominis ἀφήλιξ expressit Aristid. in Parnathenaico hac periphrasi, τοὺς ἔξω τῆς ἡλικίας: quasi jam non sint ætate militari, quod proprie valet τὸ ἡλικία: quales erant Romæ ex instituto Servii post annum ætatis 66. qui & seniores vocabantur, apud Athenienses vero post 60. ætatis annum. ΝΥΝΝ.

Ἀφήλιξ] Lucian. Pseudolog. ὄσις γέροντων καὶ ἀφήλιξ. Alciphron Epist. VI.

ἀλλ' ὡς ἀφηλικέστερος, καὶ γυναικὶ πάλαι συνῶν, καὶ παιδίων οὐ μάλᾳ νηπίων πατῆρ. Philo, γίνεται γὰρ ὁ κόσμος ἀφήλιξ τῶ χρόνῳ καὶ αἰτίῳ. HOESCH. Τὸν μὲν γὰρ πρῆσβύτερον ῥητέον ἀφήλικα] Probo Phrynichi iudicium. Apud Thomam Magistrum ea notione est Ἀμφηλικέστερα: Ἄν ἀφηλικέστερα & ἀμφηλικέστερα idem? Cras credam, non hodie: ἀμφὶ aliud est, quam ἀπὸ, & vox, quæ ἀμφὶ præfixum habet, aliud significat, quam quæ præfixum habet ἀπὸ: Aut Scribæ errarunt, aut perperam confusa sunt ἀμφήλιξ & ἀφήλιξ: hoc denotat illum, qui ab ætate vegeta & florente abest: illud eum, qui circa ætatem vegetam & florentem versatur: Plura alias de his: Apud Pollucem Lib. 2. Segm. 17. scriptura variat, ut notum. In prima editiōne λέγουσιν pro λέγοντες ἀμαρτάνουσιν, & ἐν νόμῳ ἡλικίας pro ἐνόμῳ ἡλικίας perperam est. ΡΑΥΩ.

Ἐπιτροπιάζειν] Verbum medicum, quo bis utitur Philo lib. in Flaccum; idem quod, libro ejusdem in Cajum, περιδίζειν. HOESCH. λεγόντων τῶν ἀρχαίων

Προκόπειν λέγουσι. τὸ δὲ ὄνομα προκοπή οὐκ ἐστὶ παρ' αὐτοῖσι

Βιβλιαγράφος, οὕτω λέγουσιν ἐν πέντε συλλαβαῖς καὶ διὰ τοῦ α, οὐχὶ τετρασυλλάβως διὰ τοῦ ο.

Βασκάνιον λέγουσιν οἱ ἀρχαῖοι, οὐ προσβασκάνιον μετὰ τῆς πρὸς. ἀδόκιμον γάρ.

Βοῖδιον καὶ βοῖδιον ἀρχαῖα καὶ δόκιμα, οὐχὶ βούδιον καὶ βούδιον διὰ τοῦ υ.

Οσμὴ χρὴ λέγειν διὰ τοῦ σ. διὰ γὰρ τοῦ δ ὁδμὴ; Ἰώνων. παρανομεῖ γοῦν Ξενοφῶν εἰς τὴν πάτριον διάλεκτον, ὁδμὴ λέγων.

Βελόνη;

χαιων φαιρῶς] Prima editio λεγόντων φαιρῶς τῶν ἀρχαίων. ΡΑΥΩ.

Προκόπειν] Idem significat Lucian. in Solœcista. NUNN. Non idem significat: Vide locum Luciani, & Grævium ibi. ΡΑΥΩ.

προκοπή] Epietet. cap. 74. παρὰ μίαν ἦταν καὶ ἐνδύει ἢ ἀπολύται ἢ προκοπή, ἢ σάζεται. vide Plut. initio libri, πῶς ἂν τις αἰσθῆτο ἑαυτῆ προκόπιτος ἐπ' ἀρετῆ. HOESCH. Prima editio, τὸ δὲ ὄνομα ἢ προκοπή, παρ' αὐτοῖς οὐκ ἐστὶ. ΡΑΥΩ.

Βιβλιαγράφος] Poll. lib. 7. βιβλιογράφον usurpatum inquit a Cratino, βιβλιογράφος vero ab Antiphane. Locus est suspectus: Nulla enim varietas nisi in casu, aut in sono, quam notant typographi: quam recte, aliorum esto iudicium. Suspicio legendum esse in Antiphane βιβλιαγράφος cum α, quod mediæ Comædiæ poëta fuerit, & minus elegans, quam Cratinus veteris Comædiæ scriptor. NUNN. Locus Pollucis non injuria suspectus est Nunnescio, sed eum recte minus emendat: Nam si Phrynichum hic sequa-

mur, emaculatus est βιβλιαγράφος, quam βιβλιογράφος; & proinde Cratino tribuendum est βιβλιαγράφος, Antiphani autem βιβλιογράφος. An rigidiores Attici maluerunt βιβλια, quam βιβλιο, quia sic hominem habemus, qui libris describendis vacat, non libro? Aliquid tale subesse posset. Salmasius apud Pollucem βιβλιογράφος tribuit Antiphani: quod ego probare hactenus non potui. Thomas Magister in V. Βιβλιογράφος, ἢ βιβλιαγράφος, adducto Libanii loco: directe contra assertionem Phrynichi: Res est ambigua, & in istis facile labi potuerunt Scribæ: Ipsa tamen insolentia βιβλιαγράφος hic etiam commendat. Prima editio pro διὰ τῆ ο, καὶ διὰ τῆ ο. ΡΑΥΩ. βιβλιογράφος Lucian. & LXX. interpr, HOESCH.

Βασκάνιον &c.] Poll. lib. 7. docet βασκάνιον suspendi solere a fabris ante fornaculam depellendæ invidiæ causa; quod & pro foribus & hortis fieri solitum legimus. Huc pertinent *Oscilla* Virgil. & *Satyrica signa hortorum* apud Plin. Phalli item, & Ithyphalli. NUNN.

πρὸς

Προκόπειν, *proficere*, dicunt. Nomen autem προκοπή, *progressus*, non est in usu apud ipsos.

Βιβλιαγράφος, *librarius*, sic enuntiant cum quinque syllabis & α, non cum quattuor & ο.

Βασκάνιον, *fascinum*, dicunt antiqui, non προσβασκάνιον cum præpositione πρὸς. Non est enim probatum.

Βοίδιον & βοῖδιον, *bucula*, prisca & probata sunt, non βούδιον & βούδιον cum υ.

Ὄσμη, *odor*, oportet dicere, cum σ, nam cum δ, ὀδμη Jonicum est. Violat igitur Xenophon leges patrii sermonis, ὀδμη usurpans.

Βελόνη,

προβασκάνιον & προ, non προς. Sed hæc quoque animadvertit Hæschelius notiter. *Hinc pertinent Oscilla Virgillii.* Fallitur Interpres. Oscilla quidem sunt τὰ προσωπία: sed apud Virgilium aliud est. Oscilla enim Virgillii sunt αἰῶραι, quibus de arboribus suspensis jactabantur rursus prorsum. Nam personati & oscilla gestantes hoc faciebant, ut auctor est Terentianus. Ideo oscilla dicta sunt per καταχρήσιν. SCAL.

προβασκάνιον] Forte leg. προβασκάνιον μετὰ τῆς πρό. Ut in Jeremiæ epistola: ὡς περ γὰρ ἐν σικυήρατω προβασκάνιον οὐδὲν φυλάσσει. Ibi Scholion, προβασκάνια καὶ κερήμεβηλα Ἑλλήνων οἱ λόγιοι καλῶσιν, ἅτινα ἰσῶσιν οἱ ἀγροφύλακες πρὸς φόβον ὀρέγων, ἢ καὶ ἀνδράπων ταῦτα δὲ μορμολύκεια καλῶνται. Observe tur hic obiter & dictio σικυήρατον, pro qua in Lexicis mendose, ut & in quibusdam Bibliorum editionibus, legitur σικυήλατον: eodem errore, quo χαρακοβολία adducunt ex Ezechielis cap. 17. pro χαροκοβολία, fide etiam hoc librorum calamo exaratorum. Est

autem σικυήρατον (quæ vox & Esaiæ primo capite, confirmante illam scriptionem m. s. Cod. Aug.) τόπος, προσκαίρων καὶ ὀλιγοχρονίων καρπῶν οἰσικός, τέξην τινὰ μᾶλλον ἢ ὠφέλειαν πυρεχομέτων, Basil. Hoersch. Recte scribunt προβασκάνιον: Hesychius in Lexico, Κεράμβηλον, κήπευ προβασκάνιον, καὶ &c. Plura alibi de istis. ἀδόκιμον prima editio non habet. PAUW.

Βοίδιον καὶ βοῖδιον &c.] Apertum hoc: βοῦς, βοός, βοί, βοῖδιον, βοῖδιον: βούδιον coactum & inconcinnum. Et sic forte inter Atticos nemo paulo humanior, sed vulgus. Prima editio, Νοῖδιον καὶ βοῖδιον, ἀρχαῖα καὶ δόκιμα: οὐχὶ νοῦδιον καὶ βούδιον διὰ τοῦ υ: quod non deterius: Junge Etymologum in V. Αργυρίδιον. PAUW.

Ὄσμη] Poll. ὀσμή & εὐοσμια elegantia nomina quibusdam videntur, cum sint ποῦτικά, & in soluta oratione Jonica, aut Aeolica: Antipho solus utitur illis. NUNN.

ὀδμη] Lucian. Demonaste, ἡ γὰρ ὀδμη μὲ θάψει. ὀσμη, Diod. S. L. 2. p. 93. Hoersch. Prima editio. Ὄσμη λίγη

Βελόνη, καὶ βελονοπώλης, ἀρχαῖα. ἡ δὲ ραφίς τί ἐστίν, οὐκ ἂν τις γνοίη.

Ἀχεστῆς λέγουσιν οἱ παλαιοὶ, οὐκ ἠπητής. ἔστι μὲν ἠπήσασθαι ἀπαξ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Δαιταλεῦσι παίζοντι τὰς Ησιόδου ὑποθήκας, καὶ κόσκινον ἠπήσασθαι. σὺ δὲ λέγε ἀκέσασθαι τὸ ἱμάτιον.

Ἀγαθὸς μᾶλλον λέγε, μὴ ἀγαθώτερος, καὶ ἀντὶ τοῦ ἀγαθώτατος, ἀγαθὸς μάλιστα.

Αε-

λέγει διὰ τοῦ σ, & λέγων ὁδμὴν pro ὁδμῇ λέγων. ΡΑΥΩ.

Βελόνη] At Poll. lib. 10. ait ραφίδος verbum ab Archippo Comico in Pluto adhibitum fuisse. Erotianus vero in Glossis Hippoc. annotat, ἀκεστῆς etiam ab Atticis nominari, si locus mendo vacat. Lucian. in dialogo Charon. & Mercurii ἀκιστραν vocat. NUNN.

ραφίς] Matth. 19. Macar. homil. 15. Eriphan. p. 181. παῖδα γὰρ κομιδῇ ἠπιοὶ κατὰ ἰορτὴν τινα δι' ὅλου τοῦ σώματος κατακινεῖσθαι ραφίσι χαλκαῖς, τὸ αἷμα αὐτοῦ προσπορίζονται ἑαυτοῖς εἰς ἐπιθήδουσι δῆθεν θυσιῶν. HOESCH. ραφίδα ex Archippi Pluto adducit Pollux neque improbat: Apud eundem legimus lib. 7. Segm. 42. ράψαι, συρράψαι, βελόνη, βελονίδες, ραφίς, ραφίδες: ubi Interpres, acus, acicula, fibula, fibula, vertit male: Nam Synonyma recensuit Grammaticus, & sic vocem ραφίς aperte probavit. ΡΑΥΩ.

Ἀκεστῆς] Sic etiam refert illud Thom. qui addit τὸ ἠπήσασθαι Atticum esse, laudans locum propositum Aristoph. & Aristidis alterum ex Apologia communi: idem pro dit, nomen ράπτης dialecti communis esse. Eustat. tamen Odyss. κ. τὸ ἠπήσασθαι omnino barbarum esse affirmat ex Aelio Dionysio, & ἀκέστρια.

dicendum esse pro ἠπήτρια, & ἀκέστρια pro ἠπήτριοι: ubi male editum ἠτρία pro ἠπήτρια. Is qui collegit verba quæ sono tantum, aut orthographia differunt, scribit, ἀκεστῆς sono in ultima *medicum* significare: quod tamen nomen ea significatione Phrygium est Eustathio 10. Iliad. at sono in penultima, aut nomen esse proprium, aut *sartorem* significare. Hinc ἀκέστρια, ut videtur, *sartrix* erit, & ἀκέστρα, aut ἀκέστριοι, *acus* & *acicula*. Quod autem τὸ ἠπητής tribuitur Homero in βατραχομουνομαχίᾳ, legitur quidem ibi, sed sit ne illud opus Homeri adhuc incertum. Tigreti cuidam Cari ascribitur in quodam libro anonymo perantiquo MS. Ex his etiam perspicuum, ubi quædam exemplaria Xenoph. lib. 1. Pæd. habent ἠπηταί, ut monuit Henr. reponendum ἀκέσαι, ut in aliis legitur. NUNN.

Δαιταλεῦσι] Hanc fabulam Aristoph. sic video semper a priscis citari. Henric. in glossis Galeni cum ε. edidit. Galen. subindicat nomen ejus fabulæ a Demo quodam factum. at Stephan. eum δῆμον appellat Δαιδαλίδας, & popularis inquit Δαιδαλίδης. unde reponendum esset in indice fabulæ Δαιδαλίδαι. nisi nomen gentile depravatum sit

Βελόνη, & βελονοπώλης, *acus & acuum venditor*, prisca sunt, ῥαφίς autem quid sit, nemo intelliget.

Ἀκερής, *farior*, usurpant antiqui, non ἡπητής. Est quidem τὸ ἡπήσασθαι, *farrire*, semel lectum apud Aristophanem in Dædaleusi, cum irridet Hesiodi ὑποθήκας, hoc est *præceptiones*, καὶ κόσκινον ἡπήσασθαι, Ἔσθ *stibrum farrire*, tu autem dic ἀπέσασθαι τὸ ἱμάσιον, *farrire vestem*.

Ἀγαθὸς μᾶλλον, *bonus magis*, dic, non ἀγαθώτερος, & pro ἀγαθώτατος, ἀγαθὸς μάλιστα, *maxime bonus*.

fit apud Stephanum, ut sit legendum Δαιδαλιεύς. atque ita citaretur Aristoph. ἐν Δαιδαλιεῦσι: quod nomen facillime mutari potuit in Δαιταλεῦσι ab eo præsertim, qui ignoraret nomen fabulæ ἐκ τοῦ δήμου factum fuisse. Apud Stephanum certe Δαιδαλεῖς sunt cives, qui Dædala incolunt, sive sint Rhodii, sive Cretenses, sive Indii. Nam quod a Δαιδάλεια Italiae Δαιδαλιεύς dicitur eidem, suspicor locum corruptum, & reponendum esse ex etymo Δαιδαλιεύς. Sed quia forma reliquorum nominum gentilium quæ a demis flectuntur, plane ab hac dissentit, quid sequar incertus sum. Etenim apud Stephanum omnes δημόται, id est *populares demorum Atticorum*, nomen in δης habent par numero syllabarum nomine demi: ut Κυδαντίδαι, ὁ Κυδαντίδης, Εχειλίδαι, ὁ Εχειλίδης, Επιεικίδαι, ὁ Επιεικίδης, atque in nomine Τιτακίδαι separatim adnotat, ὁμοφώνως dici gentile nomen Τιτακίδης, quasi significet canonem generalem. In recto siquidem plurali, & in aliis casibus ὁμοφώνως sunt populares populis: utrique enim Τιτακίδαι dicuntur. in populo tamen Αἰθαλίδαι legitur apud eundem, οἱ δ' Αἰθαλεῖς, quasi dicat alii appellarent populares illos Αἰθαλεῖς, ut sit rectus Αἰθαλιεύς, aut ut ego repono ex

etymo, Αἰθαλιεῖς, & Αἰθαλιεὺς. Sic idem in Κολλίδαι scriptum reliquit, a Laërtio nominari illius populi δημότην Κολλιεύς, quod integrum esse debuit Κολλιδεύς, ut etymon postulat. Eadem ratione fieri potuit, ut a Δαιδαλίδαι popularis diceretur Δαιδαλιεύς. Fieri etiam potest ut Aristophanis fuerint duæ fabulæ, una quidem δαιταλεῖς, id est, *conviua*, altera Δαιδαλιεῖς. Quid si alius populus fuit Atticus nomine Δαιταλεῖς, cujus meminit Gal. in præmio glossarum Hippoc. quanquam nusquam alibi legi ejusmodi nomen Demi Atheniensis, neque Sigon. qui diligenter ea collegit in lib. 6. de rep. Athen. ejus meminit. Quare apud Galen. reponendum videtur ἐκ τοῦ δήμου τῶν Δαιδαλιεῶν: sed cum citat fabulam, retineri potest δαιταλεῶν cum αι tamen. neque vero locus ille Gal. omnino demonstrat, indicem ejus fabulæ a Demo ductum fuisse. Contuli quæ potui in hunc locum; viri eruditi de eo existimabunt. Videtur tamen retineri posse τὸ δαιταλεῦσι. NUNN. Retinendum omnino Δαιταλεῦσι: Res est nota in hac literarum luce. ΠΛΩΩ.

Ἀγαθὸς μᾶλλον] Eustat. Odyss. α. scribit nec comparisonem, neque ὑπέρθεσιν ex hoc nomine fieri posse; quia habet inclusum τὸ ἄγαν, id est,

Ε

πὶ.

Ἀρχῆθεν ποιηταὶ λέγουσι, τῶν δὲ καταλογάδην δοκίμων οὐ-
δαίς, ἀλλ' ἐξ ἀρχῆς.

Γαστρίζειν, ἐπὶ τοῦ ἐμπιπλάσθαι λέγουσιν Ἀθηναῖοι, οὐκ
ἐπὶ τοῦ τὴν γαστέρα τύπλειν. μήποτε δὲ καὶ ὡς οἱ πολλοὶ λέ-
γουσιν, χρῶνται οἱ ἀρχαῖοι καὶ ἐπὶ τοῦ τὴν γαστέρα τύπλειν.

Γαργαλίζειν λέγε διὰ τοῦ ρ, ἀλλὰ μὴ διὰ τῶν δύο γ, γαγ-
γαλίζειν.

Γήϊνον λεκτέον διὰ τοῦ η, ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦ ε, γέϊνον.

Γλωσσόκομον, τὸν μὲν τύπον καὶ τὴν θέσιν, ὑπ' ἀρχαίων
ἔχει.

nitis, quo majus nil videtur fingi pos-
se: confirmat præterea testimonio Ae-
lii Dionysii, apud nullum plane scri-
ptorem inveniri ἀγαδάτιμα, nec ἀγα-
δάτατος. Auctor Etymolog. idem
comprobat, & propter eandem ratio-
nem, quæ affertur ab Eustat. Ex fine
cujusdam epistolæ Synesii citatur apud
Henr. ἀγαδάτατα, nisi locus depra-
vatus. Arist. certe ἀγαδάτινον usur-
pat; Atticus tamen Scriptor non est.
NUNN. ἀγαδάτιμα, D. Jo. Chrysof.
in ep. ad Timoth. HOESCH.

Ἀρχῆθεν] Herod. in Thalia τῶ ἀρ-
χῆθεν utitur. Nec mirum: quia ge-
nus scribendi appetit, quod proxime
ad poësin accedat. NUNN. Ἀρχῆθεν]
Dio Chrysof. sub finem Orat. περὶ ἀ-
πιστίας, Lucian. Sext. Empiricus, Ba-
sil. M. & Philo, qui omnes sunt so-
lutæ orationis scriptores, illo adver-
bio sunt usi: Quanquam apud hunc,
libro I. de vita Mosis, p. 437. pro
ἀρχῆθεν in m. s. Aug. ἐν ἀρχῇ legitur.
HOESCH.

Γαστρίζειν] Thom. a minoribus pro
γασίμα τύπλειν usurpatum ait, a præscis
vero pro ἐμπιπλάσθαι. Poll. & Sud.
monent in utroque a præscis usurpa-

tum, citato loco Aristoph. in Ἰππύστῳ.
Hesic. item utramque significationem
illi attribuit. Eustat. in Iliade diserte
scribit, in utraque re a veteribus dici.
NUNN. Dio Chrysof. Orat. I. περὶ δό-
ξης, Καὶ αὐτοὶ μὲν ἢ τὸν παιδαγωγὸν ἢ
τὸν ἀκίδαθον ἐγαστρίσαν, id est, ἐπέπλη-
σαν. sed γαστρίζεσθαι τὸ ἐμπίμπλασθαι
significat. Theodor. lib. VI. de Pro-
vid. πῶς γὰρ ἔν τις καταρδάσει σωφρο-
σύνην, διηκεῖας γαστρίζομενος, καὶ συμπο-
σῖαις προσετηκῶς; Sic idem lib. VII. Ba-
sil. M. homil. περὶ εὐχαριστίας, Naz. Jo.
Chrysof. Lucian. epistol. Saturnal. ἐν
δὲ τοῖς δειπνοῖς αὐτοῖς ἀμελήσαντες τῶ
ἐμπίμπλασθαι καὶ γαστρίζεσθαι. Idem
alibi, ἐγαστρίζομην πρὸς αὐτῆς. Tho-
mist. Orat. 3. τῶ μὲν γὰρ πρόκειται κερ-
δαίνειν ἢ γαστρίζεσθαι ἐν τῷ ἔργῳ. Unde
ὁ γαστρίζομος Athenæo. HOESCH.

μήποτε δὲ καὶ &c.] Quod scribit for-
tasse veteres usos hoc verbo pro ven-
trem cadere, testimonio Aristoph. in
Vespis, & altero in Equit. potest con-
firmari. NUNN. μήποτε δὲ καὶ &c.]
Hæc a prima editione absunt, & aper-
te redolent manum Recentioris, quia
Phrynicho diffensit, sed ei contradi-
cere non ausus fuit directo. Loca

Ari-

Ἀρχῆθεν, a principio, poëtæ dicunt, eorum autem qui soluta oratione elegantes sunt, nullus hoc usurpat, sed ἐξ ἀρχῆς.

Γασρίζειν, pro eo quod est *ingurgitare*, usurpant Athenienses, non pro eo quod est *ventrem cedere*. Fortasse autem & ut plebeji loquuntur, utuntur illo prisca in eo quod est *ventrem cedere*.

Γαργαλίζειν, *titillare*, enunciato cum ρ, non cum duplici γ, γαγγαλίζειν.

Γήϊνον, *terrenum*, dicendum cum η, non cum ε, γέϊνον.

Γλωσσόκομον, *loculus seu arcula, idonea condendis ligulis tibiæ, typum*

Aristophanis observavit Stephanus in Thesaurο, & apud Pollucem & Suidam etiam extant. PAUW.

Γαργαλίζειν] Addit Thom. γαργαλισμὸν non esse dicendum, sed γάργαλον, laudato loco Luciani. Erotianus vero γάργαλον & γαργάλην dici docet ἐριθισμὸν, sumtumque esse ἀπὸ τῶν γυναικῶν πασχητισῶν: quod etiam confirmari scribit testimonio Aristoph. & Diphili. Sud. consentit Erotiano, citato quoque loco Aristoph. hinc apud Hesic. pro γαργίλη reponendum γαργάλη. at in Etymol. hæc tria leguntur, γαγγαλίζειν, ad ridendum incitare, & γαργαλίζειν, pro irritare, atque γαργαρίζειν pro ad vomendum irritare, quasi ἐκ τῆ γαργαριῶνος factum videatur. Hinc verbum gargarizandi a Plinio usurpatum. NUNN. Γαργαλίζειν, παρὰ τὸν γάργαλον, quem dicit Lucian. in Gallo: id est γαργαλισμὸν, Plutarch. Phil. καὶ μὴν καὶ τῶν ἄτων οἱ γαργαλισμοὶ, καὶ τῶν πικρῶν οἱ ἐριθισμοὶ, ὕδασι ἰσθί κνησμοὶ, πορνείας ἀκολάσας μελετητικαὶ, inquit Cl. Alex. Photius in Epistolis, τὰ τῶν μισρακίων ὑπογαργαλίζειν ἄτα. Οἶδα γὰρ τῶν οὕτως γαργαλιζομένων τὰ ἄτα ὑπὸ τῶν διαβαλῶν, ἄσπιρτι τοὺς πλεροῖς κρημίνους,

Lucian. HOESCH. γαργαλίζειν, γαργαρίζειν & γαγγαλίζειν a sono facta sunt: γαγγαλίζειν de risu accepit Phrynichus, & sic pro γαργαλίζειν non dicendum esse γαγγαλίζειν monuit: Cum Phrynicho sentit Etymologus, & cum utroque Hesychius, quem vide in Γαγγαλίδες & Γαγγίαις. Etymologus a γελάζειν inepte repetit γαγγαλίζειν, quod ἄνοματοποιημένον est, ut dixi. Prima editio, Γαργαλίζειν δὲ ἐνὸς γ λέγεται, ἀλλὰ &c. PAUW.

Γήϊνον] Sud. γενρὸς interpretatur γήϊνος. NUNN. Etymologus in V. Γαῖα, ἔστι γὰρ σημαῖον τὸ τίχται ἐξ οὗ γίνεται γία διὰ τοῦ ε ψιλῶ, οἷον εἰ ἢ γεννητική. — τὸ δὲ γία, κατὰ κράσιν τοῦ ε καὶ ἀ εἰς η, γίνεται γῆ. Hesychius suo loco, Γῆ, τῆ γῆ. Α γῆ est γήϊνος: a γία γέϊνος; id displicet tamen Phrynicho. γενρὸς aliud, a γία etiam & γέη. Pro ἀλλὰ μὴ prima editio hic καὶ μὴ. PAUW.

Γλωσσόκομον] Sud. thecam esse ait γλωττοκομείον, in qua reponebant ligulas tibiæ. Idem Poll. lib. 2. & 7. Unde lib. 10. cap. 33. cum scribit ἐστὶ θήκη αὐλῶν, pro αὐλῶν legendum omnino γλωσσῶν, aut certe addendum. Nam theca tibiæ συμβήη est eidem lib. 7. & 10. ut Hesic. & Sud cum medio,

ἔχει, διεφθαρμένως δὲ λέγεται ὑπὸ τῶν πολλῶν. ἔχρῆν γὰρ γλωττοκομῆιον λέγειν, ὥσπερ ἀμέλει καὶ οἱ ἀρχαῖοι.

Βράδιον, καὶ τοῦτο Ησίοδος μὲν λέγει βράδιον δὲ πανελ-
λήνεσσι Φαείνει. Πλάτων δὲ, καὶ Θουκυδίδης, καὶ οἱ δόκιμοι βρα-
δύτερον.

Γρυλλίζειν διττὴν ἔχει τὴν ἀμαρτίαν, ἔντε τῇ προφορᾷ, καὶ
τῷ σημαίνοντι· ἐν μὲν τῇ προφορᾷ, διὰ τῶν δύο λλ, ἐν δὲ τῷ
σημαίνοντι, ὅτι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὸ γρυλλίζειν ἐστὶ τιθέμε-
νον ἐπὶ τῆς τῶν ὕων φωνῆς, οἱ δὲ νῦν τάττουσιν ἐπὶ τῶν φορτι-
κῶς καὶ ἀσχημόνως ὀρχουμένων. ἐρεῖς οὖν γρυλλίζειν, καὶ γρυλλισ-
μὸς συῶν, οὐ γρυλλισμός.

Γογ-

medio, nam cum ι, *κακροβόλιον* est
Hecic. id est *hastile quo arri figuratur*,
aut *ἐμβόλιον*, hoc est, *rete quo carium-
tur*: quasi *hastile* aut *rete per vim
βινεῖ*, id est *coelat cum apris*: Nam So-
loni id est *βείνι*, quod idem valet,
atque *βινεῖ*. *συβήνη* vero interposito β
redundanti, ut in nomine *μεισημβρίας*,
quali *σύνη* dicitur, hoc est *pharetra
aut theca tibiatarum, ex corio suillo fa-
cta*. Et in eodem cap. Polli: in exem-
plo Timoclis videtur reponendum
γλωττοκομῆιον, ut legitur in altero A.
pollodori, & *γλωττοκομῆιον γὰρ παρὰ τοῖς
νιωτέραις*, &c. Nam *γλωττοκομῆιον* prisca
dicebant. addit Etymol. *γλωττοκομῆιον*
appellatum ab Eubulo eugium. NUNN.
γλωσσόκομον, 2. Paralip. 24. Joan. 12.
& 13. Joseph. lib. VI. archæol. cap. I.
Naz. *περὶ φιλοπίαχ*. sub finem. *γλωσ-
σόκομοι*, *loculi*, Glossar. HOESCH.
Γλωσσόκομον, τὸν μὲν τύπον καὶ τὴν θέ-
σιν, ὑπ' ἀρχαίων ἔχει] Nihil falsius:
Nam antiqui ita non efferebant vocem
per duplex σ: Scribendum haud dubie
Γλωττοκομῆιον: Sic verum perhibent ver-
ba. Male Nunnescius apud Pollucem

Lib. 10. Segm. 154. bis *γλωττοκομῆιον*
scribit: Nam ejusdem vocis *γλωττοκο-
μῆιον* significationem aliam, quæ re-
centioribus placuit, certo certius tradi-
dit Onomasticographus; ideoque in
Apollodori loco scribendum etiam
γλωττοκομῆιον: — *μύγκ*, Ω *Φορμίαν*,
γλωττοκομῆιον οὐκ ὀφθαλμῶ. Ita recte
Gatakerus, si unum *γλωττοκομῆιον* ex-
cipias, quod Vir Eruditus non teti-
git: Penultima in *γλωττοκομῆιον* corripi
potest a vocali sequente: alias legen-
dum esset *γλωττοκομῆιον*. Verba Lysip-
pi, quæ ibi adducit Pollux, & *γλωτ-
τοκομῆιον* exhibent sensu proprio, ita
constituenda sunt, — *αὐτοῖσιν αὐ-
λοῖς ὀρμῆϊ* Καὶ *γλωττοκομῆϊ*. *ὀρμῆϊ*
Attice pro *ὀρμῆσι*: cum *ipsis tibiis ar-
peller* & *ligularum theca*. ΡΛΥΩ.

Βράδιον] Idem Luc. in Solæcista:
Vide supra *τάχιον*. NUNN. Plut. in
vita Fab. Max. ὃ *Ἡράκλεις*, ὡς *τάχιον
μὲν*, ἢ *ἐγὼ προσεδόκων βράδιον δ*, ἢ *αὐ-
τὸς ἱσπευδὲ Μινούκιος, ἀπολώλεκε*. HOESCH.

Ησίοδος] Locus est ex lib. 2. *ἔργων
καὶ ἡμερῶν*, cum disputat de Sole; qui
nobis tardius lucet hyeme, cum dies
sci-

typum quidem & positionem habet verborum, quæ antiqua videntur, corrupte tamen dicitur a multis. Oportebat enim γλωττοκομείον appellare, quemadmodum scilicet & antiqui loquuntur.

Βράδιον, tardius, atque hoc Hesiodus quidem adhibet, cum inquit, Εράδιον δὲ πανελλήνεσσι φαίνεται, id est, tardius autem omnibus Græcis lucet: Plato tamen, & Thucydides, & Classici βραδύτερον dicunt.

Γρυλλίζειν, grunniere, duplex habet erratum: in pronuntiatione quidem, quia cum duobus λ effertur: In significatione vero, quia τὸ γρυλλίζειν a priscis usurpatum est in voce suum: qui autem nunc sunt, adhibent in iis, qui graviter & indecore saltant. Dices igitur γρυλλίζειν, & γρυλλισμός suum, non γρυλλισμός.

Γογ-

scilicet breviores sunt, ubi πανελλήνεσσι φαίνεται legendum causa versus. ΝΥΧΝ. Imo πανελλήνεσσι φαίνεται legendum versus causa: Prima editio inale πανελλήνεσσι φαίνεται. ΡΑΩΩ.

Γρυλλίζειν] Poll. hanc vocem tribuit coturnicibus, quam ceteri Grammatici uno consensu suis ascribunt: nisi locus est depravatus, & reponendum sit γυαλλίζειν, sublato ρ. Vox enim coturnicum est γυά γυά, a qua nostrates Valentini guallas vulgo vocant. Α autem & Α confundi apud Græcos testantur Terentianus, & inscriptiones antiquæ. & in Suda vulgato Λιούτωρ pro adjutor in litera Α. Nam quod apud Hesic. legitur γρυλλάζειν, & interpretatur γογύζειν, stare nullo modo potest, sed leg. plane videtur γρυλλίζειν, τὸ γρύζειν: nam τ & γ præsertim si majuscula scribatur, confunduntur plerunque, ut in Ptolem. Hispania Tarraconensi editum Egetasta, pro Egelasta, quæ nunc Υniesta, nobilis salis fossilis & nativi copia. ΝΥΝΝ. ἐπὶ τῶν φορτικῶς καὶ ἀσχημῶς ὀρχουμένων: Exemplum quærio, quo translatio

illa stabiliatur, audacior certe & insolentior: Si legeretur καὶ ἀσχημῶς ὀρχουμένων, modestior esset & usitator: Videndum. Illud Hesychii, Γρυλλάζειν, γογύζειν, male mutat Nunnesius: Γρύλλη, ὅων φωνή, ut sequitur apud Hesychium: a γρύλλη & γρύλλα est γρυλλάζειν: id autem non eodem modo acceptum, & alicubi per γογύζειν explicitum: Γογύζειν Lexicographo, φθίγγεισθαι, τριθορύζειν: ita scribendum: nunc male legitur τὸ θορύζειν. Idem Hesychius suo loco, Γογύσαι, ὡς χοῖρος φωνῆσαι: Si quid mutandum, commodissime igitur legi posset, Γρυλλάζειν, γογύζειν: Sed nihil muto, & in istis ἀνοματοποιούμενοις magna varietas. Hesychius ante vocem postremam, Γογύζειν, τριθορύζειν, τὸ τὰς ὕς φωνεῖν, ὅπερ ἱνιοὶ γογύζειν, τὸ αὐτὸ καὶ γρυλλίζειν λέγεται. Ubi male etiam τὸ θορύζειν pro τριθορύζειν vulgo. In prima editione est ἐπὶ τῶν φορτικῶς ὀρχουμένων absque καὶ ἀσχημῶς. ΡΑΩΩ.

γρυλλισμός] Aristot. lib. 4. hist. animal. cap. 9. Hoesch.

Γογγύλη, καὶ ἔνταῦθα ἀμάρτημα. οἱ γὰρ παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ στρωγγύλου τιθέασιν, οἱ δὲ ἴνυ ἐπὶ τῆς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων γογγυλίδος καλουμένης. λέγε οὖν ἐπὶ τοῦ λαχάνου γογγυλὶς, ἀλλὰ μὴ γογγύλη.

Πάντοτε μὴ λέγε, ἀλλ' ἐκάστοτε καὶ διαπαντός.

Γενέσια, οὐκ ὀρθῶς τίθεται ἐπὶ τῆς γενεθλίου ἡμέρας. γενέσια γὰρ Ἀθήνησιν ἑορτή. λέγειν οὖν δεῖ, τὰς γενεθλίους ἡμέρας, ἢ γενεθλια.

Ἀργὴ ἡμέρα, ἀργὴ γυνή, μὴ λέγε ἀλλ' ἀργὸς ἡμέρα, καὶ ἀργὸς γυνή, καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως.

Πνίγος. ἀμαρτάνουσι οἱ βραχύνοντες τὸ ι. ἐκτείνουσι γὰρ τὸ ὄνομα καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ, πνιγερὰ καλύβη.

Απο-

Γογγύλη] Poll. γογγυλίδας & γογγύλας ait dici. Non addit tamen, Attice ne utrumque dicatur, an alterum tantum. τὸ γογγύλον in rotundo dici docet Gal. in glossis. Et hinc fortasse Scholiastii Aristoph. γογγύλας λίθος pro lapide rotundo. Henr. admonet in quodam exemplari MS. gloss. Galeni, τὸ γογγυλὶς exponi σρωγγύλη, quasi sit epitheton: quod mirum videtur. ΝΥΝΝ. Γογγύλη] Aristoph. in Εἰρήν. Clem. Alex. l. 2. Pæd. c. 1. γογγύλης τῆς Μαιτικῆς inter edulia meminit: γογγυλίδας autem Athenæus lib. IV. & IX. Plutarch. vita M. Cat. Hoesch. οἱ γὰρ παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ σρωγγύλου τιθέασιν] Apud Aristophanem igitur in initio Pacis per γογγύλην rapam non intellexisset Phrynichus, ut Frischlinus facit & Interpres Græcus, quos sequitur Hœschellius: Alibi videbimus distinctias. ΡΑΥΩ.

Γενέσια] Hesic. ἑορτὴ πάνθιμος Ἀθηναίοις ἢ γενέσια. dies festus Insuperbis Atheniensibus. αἱ σινεβρία sacra. Amm. differre monet γενέσια & γενέθλια, ut

γενέθλια in die natali dicantur, γενέσια vero in mortuis, & propterea ait ἀκυρολογεῖν, id est, improprie esse loqui, qui γενέσια in vivis usurpet. at Phavor. cum περὶ γενεθλίων locutus esset, addit οἱ δ' Ἀθηναῖοι καὶ γενέσια λέγουσι, quod repugnat omnium Grammaticorum sententiæ. Nam quod legitur γενέσια ἢ δι' ἐνιαυτῶ ἐπιφαιτῶτα τῷ τεχθέντος μῆμη, apud Sudam, Moschopulum in Atticis, & Phavorinum, corruptum est, & τοῦ τεθνήκτος plane reponendum pro τεχθέντος ΝΥΝΝ. γενέσια γὰρ Ἀθήνησιν ἑορτὴ] Locus mutilus: Nam quæ hæc est ratio distinctio- nis? Meursius perbene in Græcia sua Feriata, γενέσια γὰρ Ἀθήνησιν ἑορτὴ πάνθιμος: eum adeas. Nunnescius hic apud Moschopulum in Sylloge recte scribit, γενέσια γὰρ ἢ δι' ἐνιαυτῶ ἐπιφαιτῶτα τοῦ τεθνήκτος μῆμη: Apud Suidam τῷ τεχθέντος manere potest, quia ille de Atticis non agit puro, & cum rudioribus ibi loqui potuit. Egregie fallor, aut apud Etymologum vocula

Γογγύλη, *garum*, & in hoc peccatum est. Prisci enim in rotundo illud dicunt: qui autem nunc sunt, in eo quod a Græcis γογγυλῆ nominatur. Dic igitur in ordine γογγυλῆς, non γογγύλη.

Πάντοτε, *semper*, ne dicas, sed ἐκάστοτε, & διαπαντός.

Γενέσια, *sacra funebria*, non recte adhibetur in die natali. γενέσια enim Athenis dies festus erat. Dicere igitur oportet τὰς γενεθλίους ἡμέρας, aut γενέθλια, id est, *natalicia*.

Ἀργὴ ἡμέρα, *otiosus dies*, ἀργὴ γυνή, *otiosa mulier*, ne dicas: sed ἀργὸς ἡμέρα, & ἀργὸς γυνή, & reliqua similiter.

Πνίγος, *æstus*, errant qui corripiunt. Producent enim nomen, & quæ ab ipso flectuntur, πνιγρὰ καλύβη, *æstuosum tugurium*.

ΑΠΡ-

vocula excidit, & pro eo, quod legitur nunc, καὶ γενέσια ἢ δι' ἐνιαυτοῦ μνημῆ, legendum, καὶ γενέσια ἢ δι' ἐνιαυτῶ τεθνήσκοντος μνημῆ. Sic sententia loci est accommodata & plana. PAUW. γενέσια, Matth. 14. γενέθλια, Plato. γενέθλιοι τελευτῶν, Joseph. HOESCH.

Ἀργὴ] Quod ἀργὸς dicatur in muliebri genere, citat Thom. Aristoph. in Nebulis & Lucian. Idem observant Eustat. & Sud. Familiaris autem Atticis huiusmodi generis mutatio, ut tradunt, qui de Dialectis scripserunt. NUNN. Philo lib. 3. de Mose, Οὐκ ἀργὸν ἔλην λαβόντες τῆ τέχνης. sed ibi m. s. Aug. ἀργὴν: ut & seq. pag. 459. ΠΡΟ ἰατριζούσης ἕδοῦς, in eod. Cod. Α. μιτριζούσης legitur. HOESCH. Prima editio Ἀργὴ ἡμέρα μὴ λέγε, ἀλλ' ἀργὸς ἡμέρα, καὶ ἀργὸς γυνή, καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως. PAUW.

Πνίγος] Τὸ εἰ ante γ in primis syllabis docent Grammatici produci. Etym. tamen annotat τοῦ πνιγῆς, id est, *fur-tivus*, primam brevem esse, quia sit ab

αοριστο secundo ἔπνιγον, quamvis τοῦ πνίγος prima producat, quasi dicatur παρὰ τοῦ πνιγῆ ἀίγειν, quod *anhelitum suffocet*. Unde melius legitur in hoc loco Phrynichi MS. & in Etymol. loco extremo πνίγος cum sono inflexo in penultima, quam apud Hesic. & Sud. cum sono acuto. Phavorinus etiam τὸ πνίγος προπερισπάμενον edit: quamvis in τῷ πνιγῆς observat primam naturam produci a poetis. Nisi fortasse reponendum πνίγος, ut consentiat Etymologistæ. NUNN. Locus Etymologi, cujus meminit Nunnestius, corruptus est, & turbatus sibi que contrarius: quem hic corrigam in transitu: Scribe, Πνιγῆς, παρὰ τοῖς Κωμικοῖς ὁ Φαῦρος ἔει — ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔπνιγον· ἔξ αὐτῆ πνιγῆς. Πνίγος, οὐδετέρως καὶ σημαίνει τὸ καῦμα καὶ τὸ δίψος· καὶ παράθυρον πνιγῆς, καὶ σημαίνει τὸν κρύβανον, καὶ τὸν φημὸν τῶν ἀπαρτυγίων· τὸ μὲν πρότερον, τὸν οὐρανὸν λέγουσι, ὡς ἔει πνιγῆς· τὸ δὲ δεύτερον, Περὶ τοῦ σικυτῶ τὸν πνιγῆ, ἀπὸ τῆ τῶν φημῶν· καὶ ἔει τῶν &c.

Αποκριθῆναι, διτλὸν ἀμάρτημα. ἔδει γὰρ λέγειν ἀποκρίνασθαι, καὶ εἶδέναι ὅτι τὸ διαχωρισθῆναι σημαίνει ὥσπερ οὖν καὶ τὸ ἐναντίον αὐτοῦ τὸ συγκριθῆναι, εἰς ἓν καὶ ταυτὸν ἔλθειν. εἰδὼς οὖν τοῦτο, ἐπὶ μὲν τοῦ ἀποδοῦναι τὴν ἐρώτησιν, ἀποκρίνασθαι λέγει, ἐπὶ δὲ τοῦ διαχωρισθῆναι, ἀποκριθῆναι.

* παρὰ Επιχάρμῳ, καὶ ἐστὶ Δώριον, ἀλλ' ὁ Ἀττικίζων γενέσθαι λεγέτω.

Πελαργός· οἱ ἀμαθεῖς ἐκτείνουσι τὸ α, δέον συστέλλειν. πελαργός γὰρ οὐδὲν ἄλλ' ἢ Ερετριακῶς πελαργός.

Ἀσπάραγος, καὶ τοῦτο δυοῖν ἀμαρτήμασιν ἔχεται· ὅτι τε ἐν τῷ π, καὶ οὐκ ἐν τῷ φ, λέγεται· καὶ ὅτι ἰδίον τι φυτὸν ἐστὶν ἄγριον ὁ ἀσφάραγος, καὶ οὐκ ἐν τοῖς ἡμέροις καταλεγόμενον. ὁ γοῦν Κρατῖνος ἐν ἄλλοις ἀγρίοις αὐτὸ καταλέγων φησὶν, αὐτομάτη δὲ φέρει τιθύμαλον καὶ σφάκον, πρὸς αὐτὰ ἀσφάραγον, κυτι-
σόντε·

&c. Duo sunt Articuli diversi: utrumque testimonium est Aristophanis Comici: prius extat in Nubibus, postorius extabat in Anagyro, ut discimus ex Polluce Lib. 10. Segm. 54. Προπιγνῆ καλύβη rectius prima editio εἶσι, πιγνῆ καλύβη. PAUW.

. Αποκριθῆναι] Idem Amm. & alii. addit Eustat. 1. Iliad. Homerum pro ἀποκρίνασθαι dicere ὑποκρίνασθαι. τὸ ἀποκρίναι. ἰεργητικῶς valet *disjungere*, & *reliquias cibi depellere*: ἀποκριθῆναι addito ν, poëticum est, ut idem Eustat. tradit. ἀπόκρισις est idem, quod ἀπολογία, id est *responsio*. quod confirmat Harpocr. testimonio Eupolid. Valet etiam idem, quod *secretio*, ut συγκρισις idem, quod *concretio*, ut docent Hesic & Sudas: quæ notio Atticis usitator. NUNN. Genes. 24. ἀπεκρίθησαι δὲ οἱ υἱοὶ Ιακώβ τῷ Συχίμ. HOBESCH. Editio prima καὶ ante εἰς ἓν, & postea

bis τὸ ante ἀποκρίνασθαι & ἀποκριθῆναι. PAUW.

* παρὰ Επιχάρμῳ] Quo verbo significarit Epicharmus τὸ γενέσθαι, nondum potui invenire. Doctiores & diligentiores, & ii quibus copia erit integrioris exemplaris, illud reponent. In nostro desunt initiales literæ, ut loquitur D. Hieronymus, ut minio notari possent. NUNN. Locus difficilis: An scribendum, Γενέσθαι, παρὰ Επιχάρμῳ, καὶ εἰς Δώριον, ἀλλ' ὁ Ἀττικίζων γενέσθαι λεγέτω? Eo pertinere videntur ista Thomæ, Γενηθεῖς, ἀπὸ τῆς γενόμενος, ἕδεις τῶν δοκίμων ἐγεγόνει γὰρ &c. Vera forte est suspicio. Articulus a prima Editione abest. PAUW.

πελαργός] Quasi a futuro verbi πελάζω, in quo penultima brevis: ut in πλάζω, νομίζω, & ejusmodi quæ τὸ ζ cum ancipiti habent in themate. Strabo observat & Pelasgos ab Atticis πε-
λαρ-

Ἀποκριθῆναι, *respondisse*, duplex erratum. Oportet enim dicere ἀποκρίνασθαι, & nosse, significari eo *disjunctum esse*, quemadmodum & quod ipsi adversum est συγκριθῆναι, valet *in unum & idem convenire*. Cum igitur hoc noveris, si respondēs interrogationi, dic ἀποκρίνασθαι: cum autem *disjunctum esse* volueris significare, ἀποκριθῆναι.

* * apud Epicharmum, & est Doricum, sed Atticus dicat γενέσθαι, *factum fuisse*, aut *fuisse*.

Πελαργός, *ciconia*, indocti producunt α, cum corripiendum sit. πελαργός enim nihil aliud est, quam Eretriace πελασγός.

Ἀσπάραγος, *asparagus*. Hoc etiam duo errata habet: unum quod cum π, non cum φ enuntiatur, alterum quod propria quædam planta est silvestris ἀσφάραγος, & non in his quæ urbanæ sunt, numeratur. Itaque Cratinus in aliis agrestibus ipsam enumerans, inquit, αὐτομάτη δὲ φέρει τιθύμαλον, καὶ σφάκον, πρὸς αὐτὰ

λαργός nominari, quod palantes ἐπιφοιτῶσιν ἐφ' οὗς ἔτυχε τόπους, ducto nomine a ciconiis. NUNN. Πελαργός οἱ ἀμαθεῖς &c] Quid verba Phrynichi sibi velint, ignoro: Neque scio etiam, quid sibi velit Nunnescius ista notans: Mihi hic tenebræ sunt meræ. Si legeretur, Πελαργός οἱ ἀμαθεῖς ἐκτείνουσι τὸ ε, δέον συσέλλειν. πελαργός γὰρ οὐδὲν ἄλλ' ἢ Ερετριακῶς πελασγός, in illis lux appareret mihi: Quidam ε breve in πελαργός mutabant in ε longum, existimantes, πελαργός dictum esse pro πηλαργός: Eos indoctos vocat Phrynichus, quia πελαργός Eretriace dicitur pro πελασγός, in quo nihil, quod ad πηλὸν ex mente ejus accedat. Sentis? Sic ista intelligere possumus, & quod Nunnescius de πελάζω notat, locum etiam habere potest: Revera enim Grammaticus a πελάζω deducere potuit Πελασγούς, eos, qui ad omnia loca vagantes appropinquabant & accede-

bant. An igitur ita scribendum? Vide & judica: ego nihil temere assevero. πηλαργόνες nosti: Similiter suum πηλαργός intellexerint illi propter ipsam Pelasgorum antiquitatem. Articulus hic etiam non est in prima editione. PAUW. ἀσφάραγος] Eustat. in Ili. cum φ, inquit esse ἀσφάραγον germen ex spinis natum, cum π vero, asparagum coliculum esculentum: a Cratino tamen & Theopompo (Comicum autem intelligo) cum φ efferri. Spinofam autem plantam puto hic esse asparagum silvestrem, qui *corruda* a Latinis nominatur, & a Græcis μυτάκανθα. Nam μυτάκανθα *ruscum* est Latinorum, a quo etiam coliculi nascuntur, instar asparagorum. Auctor Etym. ex lexico quodam Rhetorico hæc prodidit: ἀσφάραγον esse germen spinarum, & quoddam herbæ genus ad purgationes aptum; Atticos cum φ semper illud nomen proferre, Opicos vero cum

σόντε' ἐν ἅπασιν ἀνδέρικος ἀνηβᾶ, καὶ φλόον ἀφθονον ὥστε
 παρῆναι πᾶσι τοῖς ἀγρίοις. ἅπαντα γὰρ τὰ καταλελεγμένα
 ἄγρια, οἱ δὲ νῦν τιθέασιν ἐπὶ παντὸς ἀμαθῶς. τῶν γὰρ λα-
 χάνων αἱ ἀκανθαὶ ὄρμενα καλοῦνται, καὶ ἐξορμενίζειν, τὸ ἐκ-
 βλα-

cum π, ab iisdemque primos collu-
 los olerum ἀσπαράγους appellari. Idem
 Sud. retulit. uterque sane asparagus
 diureticus est, sed silvestris alvum præ-
 terea mollit, ut ait Dioscorides. Ga-
 lenus item, & Athenæus adnotant no-
 men asparagi ab Atticis cum φ scribi,
 a ceteris vero cum π. addit Gal. 2. de
 alim. facul. ab omnibus Græcis vocari
 ἀσπαράγους coliculos illos teneros qui
 crescunt ad edendum fructum aut fe-
 men; qui tamen caulis in brassica pro-
 prie κῆμα quasi κήμα dicatur: Diphilo
 apud Athen. turio brassicæ ὄρμενος
 nominatur. quin & Atticis, si Athe-
 næo credimus, & Eustat. & Poll. ὄρ-
 μενος ἡμερος est brassicæ. Hesic. tamen
 & Sud. ajunt non modo turionem bras-
 sicæ, sed corrudam etiam a quibusdam,
 quin & ab aliis cujusvis oleris tu-
 rionem hoc nomine consignari. Nunñ.
 φλόον] φλίαν Theoph. accipio, quæ
 Diosc. typha est. Nam cetera con-
 gruunt, & quod scribit Diosc. cap. de
 typha, ejus pappum ἀνθήλην a quibus-
 dam nominari. Is est Theoph. lib. 4.
 bistor. ubi loquitur de phleo, τῆ δὲ
 φλίω (καρπὸν scilicet esse) τὴν καλου-
 μένην ἀνθήλην, (sic enim plane legen-
 dum) ἢ χρῶνται πρὸς τὰς κοιλίας. τὸ δὲ
 ἐστὶ πλακακτῶδες τι ἐπίπυρον, id est, phlei
 fructum (florem Diosc. nominavit)
 esse eum, qui appellatur ἀνθήλη, quo
 utuntur ad lixiviam. Est autem hoc
 placentaceum quiddam subrubrum, ut
 ὑπόπυρον legendum sit, quomodo etiam
 videtur Gaza legisse. πλακακτῶδες red-
 didi placentaceum, quamvis vid. mini-

ma mutatione ἡλακατῶδες reponi posse.
 refert enim ille fructus typhæ, quam
 simillime colum, quam ἡλακάτην Græ-
 ci appellant, & Catalani nostri vulgo
 hanc herbam propter eandem similitu-
 dinem *filosa*, quasi dicas colum, no-
 minant. Potest etiam τὸ ἡλακατῶδες
 duci ἀπὸ τῆ ἡλακάτη, id est, a *lapa*,
 aut *lino*, quod circa colum, aut fu-
 sum volvitur: quod est quam simili-
 mum paniculæ typhæ. Hesichius item
 cum de ἡλακάτη loquitur, huc vide-
 tur spectasse, ἡλακάτη, δόναξ, ἴσοι κοι-
 νῶς τὰ γόνυα ἔχοντα, ὡς στάχυν, ὡς
 κάλαμοι. ubi pro τὰ γόνυα lego τ'
 ἀγόνυα, ut sint scapi & scirpi phlei,
 qui sine nodis sunt, ἔχοντα τὸν στά-
 χυν ὡς κάλαμοι, id est, *quorum spica*
 (sic ἀνθήλην videtur appellasse) est ut
calamus. Refert autem perbelle eam
 formam, nisi malis parva quidem mu-
 tatione pro κάλαμοι legere ἡλάκατον.
 Video etiam fieri potuisse, ut essent
 aliqua placenta illa figura paniculæ
 phlei prædita. Nam & σφαιροειδῆς,
 quæ placenta erant, σφαιροειδῆς, id
 est, *globosa forma* sunt Athenæo, &
 quod aptius est huic loco, mazas quas-
 dam conficiebant sæminæ, ut legitur
 in Schol. Aristoph. quas γογγύλας ἀρ-
 pellabant a forma rapi, quæ est quam
 simillima fructui phlei. Festus ex No-
 vio *clavum* quandam *scirream* retulit
 in *scirpus*: eam ego non aliam esse
 arbitror, quam ἀνθήλην phlei, nostri
 juncum marinum eam plantam appel-
 lant. Gal. in gloss. de phleo, τὸ ἐστὶ
 φλογμῶδες τι καὶ παπυρῶδες &c. ubi
 aut

τὸ ἀσφάραγον, κυτισὸν τε, ἐν ἅπασιν ἀνδρικός ἀνηβᾶ, καὶ φλόον ἄφθορον, id est, sponte autem fert tithymalum & salviā, adhæc aspharagum, cytisumque, in omnibus cyma pubescit, & phleum copiosum, ut in iis quæ omnia agrestia sunt, recensentur. Omnia enim enumerata agrestia sunt. qui autem nunc sunt, adhibent in quavis planta inepte hoc nomen. Olerum enim caules ὄρμενα appellantur, &

aut legendum φλομῶδες sine γ, quia Schol. Aristoph. scribit φλίον ab idiotis φλόμον nominari, fortasse propter pappos, quibus similis est lanugini foliorum verbasci, aut certe λοχμῶδες, quod palustris herba sit, & in aquis nascatur. Quod addit παπυρῶδες esse, ita est. Nam & nostri e foliis phlei serilla conficiunt, ut loquitur Pacuvius, tanquam e sparto, quibus tegunt vasa multa. quin & tegetes e phleo fieri docuit Poll. & nostri hodie conficiunt. Sed hæc nimis multa de phleo, de quo in notis etiam nostris ad causas naturales Plutarchi: Sed plura in observationibus Theophrasti. Redeamus tamen ad asparagos: Plin. lib. 19. asparagum silvestrem ait a Græcis *orminon* vocari, & lib. 20. ab Atticis *orminion*: utroque loco reponendum *ormenon* ex scriptoribus Græcis. Eustat. scribit ἀσφάραγον cum φ, esse silvestrem, cum π, verumitem, & hortensem. Ex his igitur sic restitui posse existimo locum Polucis ex lib. 6. cap. 9. ἀσφάραγος ὁ ἀκαθίας ὄρμενος ἡμερος, ἀσπάραγος, quasi dicat asparagus spinosus (ut Plinio auctore docuimus) ὄρμενος appellatur, hortensis vero ἀσπάραγος. NUNN. ἢ χρῶνται πρὸς τὰς κοιλίας: Interpres: quo utuntur ad lixiviam: κοιλίαν quidem lixivium esse scimus, neque pueri ignorant. Sed in numero plurali usurpatum a Græcis non memini. Præterea ἀνθήλη, de qua hic sermo est, quem usum præstare possit lixivii,

non video. παπυρῶδες enim & floccacea materia est, quam si dicam utilem esse lixivii conficiendis, risum tollam mulierculis, quarum hoc studium est. Nugæ sunt hæc omnia. Legendum, κοιλίαις, tectoria. Penicillum tectorium intelligit, ad lævandam & complanandam & abstergendam supremum, corium tectorii. Nam est mollis materia, ut villorum. Ideo apta abstergendo. Quis neget hoc verum esse? De sequentibus verbis Theophrasti amplius deliberandum. Nam corruptissima sunt: neque admittimus ejus ἡλακατῶδες. Totus caulis cum anthele refert quidem τῆς ἡλακατῆς σχῆμα, sed ἀνθήλη ipsa sola non potest referre. Ideo eluditur tota illa conjectura de colu. SCAL. ὅτι ἰδίον τι φυτὸν ἐστὶν ἄγριον ὁ ἀσφάραγος] ἄγριον non habet editio prima. Locus Cratini ita legendus & constituendus est, ut versus appareant: — αὐτομάτη δὲ φέρι τιθύμαλον καὶ σφάκον. Πρὸς αὐτὰ γ' ἀσφάραγον κυτισὸν τ' ἐν ἅπασιν δὲ ἀνδρικός ἀνηβᾶ, καὶ φλόμος ἄφθορος. φλόμον intellige, quæ ellychnia præbet: Nunnesius per φλόον intelligit Theophrasti φλίαν: Ut nihil aliud dicam, unde apparet, cum ita fuisse appellatum? In verbis Cratini αὐτομάτην pro αὐτομάτη, πρὸς αὐτὸ pro πρὸς αὐτὰ, ἀνηβᾶ pro ἀνηβᾶ, & ἄφθορον pro ἄφθορον perperam habet editio prima. οἱ δὲ νῦν τιθέασιν ἐπὶ παντὸς ἀμαθῶς: prima editio, οἱ δὲ νῦν τιθέασιν τὸ π ἐπὶ παντὸς ἀμαθῶς: apertius: τὸ π, vocem cum

βλαστάνειν καὶ ἐξαυθεῖν. λέγε οὖν ὄρμενα, ἀλλὰ μὴ ἀσπαράγους, ἀδόκιμον γὰρ λίαν.

Ἀσβόλη μὴ λέγε, ἀλλὰ ἄσβολος.

Σάρωσον ἐπειδὴν ἀκούσης τινὸς λέγοντος, κέλευσον παρακώρησον λέγειν. ὅτι οὐδὲ σάρον λέγουσιν, ἀλλὰ κώρημα καὶ κάλλυτρον.

Θερμότης λέγε, ἀλλὰ μὴ θερμασία.

Αἰθάλος λέγεται καὶ ἀρσενικῶς, ἀλλὰ μὴ αἰθάλη θηλυκῶς.

Ἀτλαγὴν, καὶ τοῦτο παρανεύομηται τόνῳ καὶ θέσει. χρῆ γὰρ ἀτλαγᾶς λέγειν, ὥσπερ ἀλλᾶς.

Κολυμ-

π scriptam. τῶν γὰρ λαχάνων αἱ ἀκαθῆαι ὄρμια καλεῖται: editio prima, τῶν γὰρ λαχάνων αἱ ἀνθῆαι ὄρμια καλεῖται: Recte: olerum germina & cauliculi primi nunquam dicti sunt aut dici potuerunt ἀκαθῆαι: ἀνθῆαι bonum est, & commode statuminat sequens, καὶ ἐξορμειζέειν, τὸ ἐκβλαστάνειν καὶ ἐξαυθεῖν: cauliculi primi sunt olerum efflorescentiæ. ἀσπάραγος proprie dictus ἀκάθῆας habet, indeque ἀκαθῆας vocatur: sed id nihil ad olerum cauliculus, qui edules sunt, & nihil minus, quam ἀκαθῆαι: Lectio est pessima, quam ex libro suo protulit Nunnesius. De loco Theophrasti alias. PAUW.

Ἀσβόλη] ἄσβολος quidem dicitur ab Atticis, ut refert Eustat. α. Odyss. ex Aelio Dionysio, sed genere muliebri. NUNN. ἀσβόλη, Thren. 4. 8. ἄσβολος, Lucian. HOESCH.

Σάρωσον] Vid. κώρημα. Poll. addit lib. 6. σάρον fere a Græcis appellari purgamenta areæ: quanquam & τὸ σάρωθρον, id est, σκοπῆς eodem nomine

appellari observat Eustat. γ. Odyss. NUNN. Hoc male repetitum: Præcessit enim in Κώρημα: An Libri forte discreparunt, & inde repetitio illa? Prima editio κάλλυτρον pro κάλλυτρον. PAUW.

Θερμότης] Adjungit Thom. & θέσει μὴ dici. Hippoc. etiam θερμῶν pro θερμασία dixit, ut annotat Erotianus. NUNN. θερμασία, Diod. Sicul. Laërt. Xiphilin. θερμασμα, Aretæus. HOESCH. θερμὸς, θερμότης: θέσει, θερμάω, θερμάζω, θερμασία. PAUW.

Αἰθάλος] Idem paulo antea de ἀσβόλη observatum, quod nomen cinerem quoque significat. NUNN.

αἰθάλη] Lucian. πολλὴν αἰθάλην ἐπὶ τῷ προσώπῳ ἔχει. Bas. M. homil. contra Ebr. ὅταν γὰρ πλήρεις αἱ μὲνιγγες γίνωνται τῆς αἰθάλης, ἢ ὁ οἶτος ἐξαθμιζόμενος ἀναφέρει, p. 194. qua ead. pro δισμοῦνται δὲ αἱ χεῖρες in m. f. δισμοῦνται legitur, quod de manuum tremore accipere possis. HOESCH. λέγεται καὶ

ἔξ germinare & florescere dicitur ἐξορμενίζειν. Dic. igitur ὄρμενα, sed non ἀσπαράγους; inusitatum enim valde est.

Ἀσβόλη, fuligo, ne dicas, sed ἄσβολος.

Σάρωσον, verrito, cum audiveris aliquem dicentem, jubeto dicere παρακώρησον. Quia neque σάρων, id est, scōpas, prisca usurpant, sed κόρημα & κάλλυντρον dicendum.

Θερμότης, calor, dic, non θερμασία.

Αἰθάλος, fuligo, dicitur & virili genere, non tamen mulicbri αἰθάλη.

Ἀτλαγὴν, attagen, & hoc depravatum est tono, & positione. Oportet enim ἀτλαγᾶς dicere, quemadmodum ἀλλᾶς, id est, lucanica.

Κολυμ-

ἄρσενικῶς] Prima editio λέγει ἄρσενικῶς. ΡΑΥΩ.

Ἀτλαγὴν] Athen. quoque monet dicendum esse ἀτλαγᾶς Attice, non ἀτταγὴν. Idem observat Eustat. Schol. Aristoph. in Vesp. ἀτλαγᾶς inquit, quem nos vulgo ἀτλαγῆνα dicimus. Sic & ἀλλᾶς pro sarcimine dicendum monet Thom. non ἀλλάντιον. NUNN. ἀτταγὴν, P. Aegineta. ἀτλαγᾶς Clem. Al. HOESCH. ἀτταγᾶς ita dictus a voce: Ἐλιανὸς de Animal. Lib. 4. Cap. 42. Οὐκ ἔστιν ὁ ἀτλαγᾶς ἕτος τοῦ ἰδίου ὄνομα, ἢ σθένει φωνῇ φθίγγεται, καὶ ἀναμίλπει αὐτὸ: Ἄν id melius exprimit ἀτλαγᾶς, quam ἀτλαγὴν, ideoque huic praelatum illud? χρὴ γὰρ ἀτλαγᾶς λέγειν, ὡς περὶ ἀλλᾶς: Et sic ἀτταγᾶς facit genitivum ἀτταγᾶντος, ut ἀλλᾶς ἀλλᾶντος: quo pertinent etiam ista Athenæi Lib. 9. Cap. 9. περισπῶσι δ' οἱ Ἀττικοὶ παρὰ τὸν ὄρθον λόγοι τῶνομα: τὰ γὰρ εἰς ας λήγοντα ἐκτεταμένον ὑπὲρ δύο συλλαβᾶς, ὅτε ἔχει τὸ α παραλήγον, βαρύτερον ἔστιν ὅσον ἀδάμας, ἀκάμας. In

plurali tamen ἀττάγαι & ἀττάγας invenitur apud Aristophanem, Pollucem, ipsum Athenæum, & alios: Quare aliter flexum fuit in hoc, quam in illo numero, & ἀλλᾶς in solo singulo expressit. Atque hinc est, quod rectius legeretur apud Athenæum statim post verba adscripta, λεκτέον δὲ καὶ ἀττάγαι, καὶ οὐχὶ ἀτταγάντες: Id enim longe convenientius ibi, quam quod vulgo editur, καὶ οὐχὶ ἀτταγῆνες: Vident omnes. Articulus hic etiam non est in prima editione Calliergi. ΡΑΥΩ.

tono & positione] Tono quidem, quod τὸ ἀτταγὴν tono acuto, τὸ ἀτταγᾶς inflexo proferatur: positione vero, quia aliud thema ἀτταγὴν, aliud ἀτταγᾶς, neque eodem modo utrumque declinatur. Athen. annotat contra consuetudinem τὸ ἀτταγᾶς cum accentu inflexo in ultima scribi, quia nomina polysyllaba finita in ας, acuntur in penultima: ut ἀθάμας & ἀκάμας. NUNN.

Γ 3.

Κολυμᾶ

Κολυμβάδες ἐλαῖαι οὐ λέγονται, ἀλλὰ ἀλμάδες ἐλαῖαι χῶ-
ρίς τοῦ ι.

Γρηγοῶ, γρηγορεῖ, οὐ δεῖ, ἀλλ' ἐγρήγορα λέγειν, καὶ
ἐγρήγορεν.

... Αὐθέντης μηδέποτε χρῆσιν ἐπὶ τοῦ δεσπότητος, ὡς οἱ περὶ τὰ
δικαστήρια ῥήτορες, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ αὐτόχειρος φονέως.

Ἀγῆσθεν, εἴ τις εἴποι, ὅτι ἐν τῷ συνθέτῳ Λυσίας κέχρηται
καταγῆσθαι, μὴ πάνυ πείθου. ἦχε μὲν γὰρ λέγουσιν, καὶ
Δημοσθένης ἦχασιν λέγει, ἀλλ' οὐκ ἀγῆσθαι.

Μεσιδιωθῆναι τέτριπλαι καὶ ἐν τοῖς δικαστηρίοις, καὶ ἐν τοῖς
συμβολαίοις· ἀλλὰ σὺ μεσεγγυηθῆναι λέγε.

Καλ-

Κολυμβάδες] Sic etiam a Plin. nomi-
nantur, & in Glossario κολυμβάς,
colymbas. Nam quod additur in eo-
dem glossario *granea*, quid sit nescio.
Poll. *μητριδάς* vocat oleas hujusmodi,
quasi in muria natantes. κολυμβάς ma-
le leg. apud Athen. pro ave urinatri-
ce, ut & apud Arist. κολυμβρίς: reponen.
in utroque κολυμβίς ex Eustat. &
aliis. NUNN. Revera ἀλμάδες conveni-
entius, quam κολυμβάδες, si leviter
modo attendas. PAUW.

exemto jota] Thom. docet absque
ε, dicendum ἐλαῖα tam in arbore, quam
in fructu, quod probat testimonio il-
lustrium Atticorum. NUNN.

Γρηγοῶ] Eustat. Odyss. γ. ἐγρηγοῶ
cum quatuor syllabis usitatum Home-
ro, posterī etiam cum tribus illud
pronuntiant, quod Oratoribus non
probatur. NUNN. Prima editio Γρηγο-
ῶ, ἐγρηγορεῖ pro Γρηγοῶ, γρηγορεῖ.
PAUW.

Αὐθέντης] Sic & Thom. in τῷ δεσπο-
τεῖα observat priscos nunquam αὐτιν-
τεῖαν pro δεσποτεῖα dixisse, quamvis Syn-

esius illo usus fuerit. αὐτέτης enim
idem valere, quod φοιῆς, id est, in-
terfector, ut ipse confirmat Herodoti
testimonio. Schol. Thucyd. docet,
vulgo etiam usurpari τὸ αὐτέτης in do-
minis. Hinc manavit illud ἀφένδι,
quod vulgus Græcorum pro domino
passim usurpat. Harpocr. illud tan-
quam singulariter dictum observat,
quod Lysias in oratione pro Eratosthe-
ne αὐτέτης dixit in triginta tyrannis,
qui non seipso, sed alios occidebant.
Idem repetit Sud. ex Harpocr. ut alia
multa, quod semel satis sit monuisse.
Addit tamen idem, si, ut vulgo fie-
bat, in domino diceretur, improprie
dici. Etym. auctor ait vulgo usurpari
pro eo qui in sua potestate, non al-
terius est, & libere vivit. Quam no-
tionem sequitur Hesic. Addit Etym.
proprie dici αὐτέτην in eo qui seipsum
perimit: quod & Schol. Eurip. con-
firmat. Ex his perspicuum sit, quod
& Etymol. significat, præpostere hoc
nomen cum θ vulgo scribi, ψιλῶ enim
ψιλῶ adjungitur, aut sicubi adspiran-
dum

Κολυμβάδες ἐλαῖαι, *oleæ conditaneæ*, non dicuntur, sed ἀλμάδες ἐλαῖαι, exempto ι.

Γρηγορῶ, γρηγορεῖ, *vigilo, vigilat*, non oportet dicere, sed ἐγρηγόρα, ἐγρηγόρεν.

Αὐθέντης nunquam usurpes pro *domino*, ut rhetores, qui forum tractant, loquuntur, sed pro eo qui sibi manus affert.

Ἀγνόχεν, *duxit*, si quis dicat Lyfiam usum esse verbo conjuncto, καταγνόχασι, ne magnopere illud scquaris. ἤχε siquidem dicunt, & Demosthenes ἤχασι usurpat, non autem ἀγνόχασι.

Μεσιδιωθῆναι, *fidei jussorem fuisse, jussum esse pecuniam deponi apud sequestrem*, tritum est in foro, & in commerciis: tu tamen dic μεσεγγυηθῆναι.

Καλ-

dum sit, τὸ α adspirandum esse: ut sit αὐτὸν ἔντεσι φερέων, *seipsum armis interimens*. Schol. autem Apollonii in eo dictum annotat, qui sua manu alterum occidat. Gaza novum esse pro auctore docuit. NUNN. αὐθέντης, ὁ κύριος. αὐθέντρια, ἡ κυρία. αὐθεντία παντοκρατορική, & βασιλική καὶ αὐθεντική εἰσοδος, Clem. Al. αὐθεντείας καὶ δυναστείας ἐπιθυμεῖν, Chrysof. lib. 3. de Sacerd. αὐθεντεῖν τῆς ἀσεβείας, impietatis auctorem esse, Athanas. HOESCH. αὐθέντης & αὐτόχειρ ejusdem sunt indolis, & quod χεῖρ est in αὐτόχειρ, ἔντος est in αὐθέντης: ἔντος, instrumentum; χεῖρ, manus: ἔντεα ab ἔντος est: ab ἔντος, ἐντεύω: Hesychius, ἔντεα, παρεσκιάζειν. ἔντος, ἐντεύω: ἐντύω vulgatius, sed minus naturale. αὐθέντης, qui ipse struit & parat omnia, idque facit jure suo: unde αὐθέντης pro auctore & domino, qui omnia struendi & parandi facultatem sibi habet solus: Nihil planius: Grammatici de Etymo dicunt, quæ vocem obnubilant. Phrynicho, quo utor, commode adscri-

ptus locus ille Euripidis in Supplicib. Καὶ μὴν ὅπε γε δῆμος αὐθέντης χθονός, Ἰπῆσιν ἄσοῖς ἠδεται νεανίαις. Atticista Mæris, Αὐτόδικον, Ἀττικῶς αὐθέντην, Ἑλληνικῶς. Scribe Αὐτόδικον: Nam ita Attici loquuntur libentius: Thucydides Lib. 5. Cap. 19. & ibi Scholiast. Hesychius, Αὐτόδικοι, οἱ ἑαυτοῖς δικασαῖς χραῖμενοι. Pro μηδέποτε χρήση prima editio μήποτε εἴπης. ΡΑΥΩ.

ἐπὶ τῷ αὐτόχειρος] Sap. 12. 6. Philo, σαυτοῦ δὲ γέγονας αὐθέντης. HOESCH.

Ἀγνόχεν] Qui scribunt tamen de dialectis, animadvertunt pleonasmum esse Atticum ἀγνόχα. Thom. etiam inquit melius dici εἰσῆχε, quam εἰσαγνόχεν. NUNN. ἀγνόχεν, Tobie 12. ἀγνόχασι, Genes. 46. προσαγνόχασι, Levit. 10. προαγνόχεν, Philo. idque Atticum esse, Herodianus & alii Grammatici docent. HOESCH. ἀλλ' οὐκ ἀγνόχασιν: prima editio ἀλλ' οὐ καταγνόχασι: male. ΡΑΥΩ.

Μεσιδιωθῆναι] Poll. docet auctoribus clarissimis Atticis dici verbum μεσεγγυῶν, & nomen μεσεγγυος, & μεσεγγυῆς.

Καλλιγραφεῖν ; διαλελυμένως λέγουσιν. ἐκεῖνοι εἰς κάλλος γράφειν.

Ἀκμὴν ἀντὶ τοῦ ἔτι, Ξενοφῶντα λέγουσιν ἅπαξ αὐτῷ κεχρησθαι. σὺ δὲ Φυλάτιου χρησθαι, λέγε δὲ ἔτι.

Εἶπεν καὶ ἔπειτεν ἐσχάτως βάρβαρα. εἶτα οὖν σὺ καὶ ἔπειτα λέγε.

Ἀπόπαλαι, ἔκπαλαι, ἀμφοῖν δυσχέρανε. ἐκ παλαιοῦ γὰρ χρὴ λέγειν.

Ἀνατέλλει μὲν ἑρῆς ὁ ἥλιος, ἐπιτέλλει δὲ ὁ κύων, ἢ ὁ Ωρίων, ἢ ἄλλο τι τῶν μὴ ὡσαύτως τῷ ἡλίῳ καὶ τῇ σελήνῃ περιουόντων.

Εὐ-

γύημα. Harpocr. τοῦ μισεγγύμα, & μισεγγύημα meminit. Thom. observat μισέγγυον dicendum, non μισίτην, pro sponsore & sequestri. NUNN. μίσος, μισίδιος, μισιδίω: Sic apud Aristotelem Politicor. Lib. 5. Cap. 6. stabilitur μισίδιος ἄρχων, de quo dubitabat Stephanus in App. Thef. ΡΑΥΩ.

Καλλιγραφεῖν] Locum converti, ut legi in nostro exemplari: sed cenfeo sic legendum ex epitoma & Phavorino. Καλλιγραφεῖν οὐ διαλελυμένως λέγουσιν ἐκεῖνοι, σὺ δ' εἰς κάλλος γράφειν, id est, καλλιγραφεῖν non usurpant disjuncte illi, scilicet qui in foro & commerciis versantur, quorum in proximo verbo meminit, tu autem dic εἰς κάλλος γράφειν. in Phavor. Basileensi deest τὸ οὐ, quod est addendum. Thom. sic, εἰς τάχος γράφει, celeriter scribit, & εἰς κάλλος γράφει dic, non ταχυγράφος, neque καλλιγράφος. NUNN. Ita, ut Nunnesius corrigit, prima Editio, quam hic Epitomen vocat. Legi etiam posset mutata distinctione, Καλλιγραφεῖν, διαλελυμένως λέγουσιν ἐκεῖνοι εἰς κάλλος

γράφειν. ἐκεῖνοι, scilicet Attici: ἔχε μὲν γὰρ λέγουσιν de Atticis præcessit Articulo altero abhinc, neque persona est in Articulo proximo: Attende; non incongruum hoc. Libri forte disceparunt, & inde lectio duplex. Pollucis καλλιγραφεῖν Lib. 5. Segm. 102. aliud, & male id cum hoc componit Stephanus in Thef. Idem dicendum de κεκαλλιγραφημένη λέξις Laërtii, & κεκαλλιγραφημένοι νόμοι Josephi: Nam de ipsa scriptura & ipsis literis strictè accipiendus est Phrynichus: Eleganter literas pingere, non καλλιγραφεῖν, sed εἰς κάλλος γράφειν dicunt Attici: & similiter εἰς τάχος γράφειν, non ταχυγραφεῖν, literas celeriter pingere. ΡΑΥΩ. καλλιγραφεῖν, Fl. Joseph. lib. 2. περί ἀρχαίολ. p. 950: HOESCH.

Ἀκμὴν] Sud. ait Hyperidem quoque & Sophoclem usos τῷ ἀκμῆν pro ἔτι, & citat testimonia. Isocr. quidem ad Demon. σὺ μὲν ἀκμῆν φιλοσοφεῖς, tu adhuc philosopharis. NUNN. ἀκμῆν pro ἔτι rectè improbat Phrynichus: Nam lon-

Καλλιγραφεῖν, *pulchre scribere*, separatim vulgo usurpant: illi εἰς κάλλος γράφειν.

Ἀκμὴν, pro ἔτι, id est, *etiam*, dicunt Xenophontem semel eorum usum fuisse. Tu autem cave utaris, sed dic ἔτι.

Εἶτεν, & ἔπειτεν, *deinde*, Ἐ postea, summe barbara sunt: εἶτα igitur dic, & ἔπειτα.

Ἀπόπαλαι, & ἐκπαλαι, *jam olim*, utrumque repudiato. Oportet enim dicere ἐκ παλαιού.

Ἀνατέλλει, *oritur*, dices quidem de Sole: ἐπιτέλλει vero de cane, aut Orione, aut alia quavis stella, quæ cursum Solis & Lunæ non pariter sequuntur.

Εὐ-

longe plus est ἀκμὴν, quam ἔτι: sciunt, qui Linguam a limine salutarunt. Ζενοφῶντα λέγουσιν: Locus igitur Grammatico non erat ad manum: eo pertinet λέγουσιν. Mæris Atticista, Ἀκμὴν ἔδειξεν τῶν Ἀττικῶν ἀντὶ τοῦ ἔτι, εἰ μὴ μόνος Ζενοφῶν ἐν τῇ Ἀναβάσει Ἑλληνικῶς δὲ χρῶνται. verba quære, si lubet Locus Sophoclis apud Suidam perperam adducitur, & pertinet ad ἀκμὴν. Prima editio φυλάττω pro φυλάττω χρῆσθαι. PAUW.

Εἶτεν] Eustat. Iliad. 6. ex Aelio Dionysio εἶτα & ἔπειτα Attica esse dicit, Ionica vero εἶτεν & ἔπειτεν, & propterea Herodotum his usum apud Phavor. legitur εἶτε & ἔπειτε. quod autem refert ex Luciano Constantinus in suo thesauro ἐπιίτεγε ἀλλὰ, non est ἔπειτε, sed ἐπεὶ cum duabus conjunctionibus τε & γι: ut apud Pausan. ἐπιίτε γὰρ τάχιστα. NUNN. De Herodoti εἶτεν & ἔπειτεν videndum. Quid autem εἶτα? An ab εἰ est εἶτα, ut ἀδὴ δῆτα? Ita Etymologus: quo sensu, nescio. Dicam, quod suspicor: εἶτα

ad ἔω refero: ἔω, εἴω, εἶτον, εἶτα adverbialiter: *eundo, progrediendo*: Sic ordinis adest notio? Sentis? Ab ἐπιίω similiter est ἔπειτα. Prima Editio Εἶτε καὶ ἔπειτε: quam secutus est Phavorinus. PAUW. εἶτεν, ἔπειτεν, pro εἶτα & ἔπειτα in Geographicis, nuper hic editis, non semel occurrit. HOESCH.

Ἀπόπαλαι, ἐκπαλαι] Vide supra ἐκοτοτε. NUNN. ἐκπαλαι, 2. Petr. 2. HOESCH. ἀμφοῖν δυσχεραίνε] Prima editio ἀμφοῖν δυσχεραίνω. PAUW.

Ἀνατέλλει] Moschop. in Atticismis, ἀνατολή proprie, inquit, in ortu Solis, ἐπιτολή vero in ceteris astris, quæ post occasum Solis apparent, etiam si paullo ante ortum Solis orientur. Achilles Staius in prolegomenis Arati, inquit, ἀνατολή appellari, si una cum Sole astrum oriatur, non post ortum Solis, ἐπιτολήν vero cum mane ante Solis ortum astrum oritur. NUNN. Philo p. 392. ὡς ὁ ἥλιος (ἀνατείλας, e m. s. Aug.] τὰ κεκρυμμένα τῶν σωματῶν ἐπιδείκνυται. Ead. pag. pro δύναντος in m. s. δύντος legitur. HOESCH.

G

Εὐ-

Εὐκαιρεῖν οὐ λεκτέον, ἀλλ' εὖ σχολῆς ἔχειν.

Ἐξεπιπολῆς λέγουσιν τινες, οἰόμενοι ὅμοιον εἶναι τῷ ἑξαίφνης οἶον, ἑξεπιπολῆς, ἑξαίφνης. ἀτόπως. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ἀνευ τῆς ἐξ προθέσεως εἶπον ἐπιπολῆς.

Ἐνδον εἰσέρχομαι, βάρβαρον. ἔνδον γὰρ ἐστὶ, καὶ ἔνδον εἰμὶ, δόκιμον. δεῖ οὖν εἶσω παρέρχομαι λέγειν. εἶσω δὲ διατρίβω, οὐκ ἐρεῖς, ἀλλ' ἔνδον διατρίβω.

Κλη-

Εὐκαιρεῖν] Lucian. tamen videtur illud probare, cum inquit, τῆς ἀνάγκης ἀφιδέντες ἠεκαίρουσι τι τῶν κρείττωνων ἐπιπολῆς, solutis necessitate otium surretebat ad res meliores cogitandas, quamvis Henr. otium in cogitatione consumebant reddit, & aliud esse arbitratur. NUNN. Chion epist. XVII. τί γὰρ κάλλιον, ἢ ἀνδραποῦ ὄντα θνητῆς φύσεως, καὶ θεοῦ κεκραμένον μείζω, μόνοις εὐκαιρεῖν τοῖς ἀθανάτοις ἑαυτοῦ; Plut. in apophtheg. Lacon: διὰ τοῦτο πάντας σὺ κακῶς λέγεις, ἵνα ἀπολογούμενοι μὴ εὐκαιρεῖν περὶ τῆς σῆς κακίας λέγειν. Philo p. 494. τῆς διανοίας ἐνευκαιρούσης ἐκάστῳ. ubi paulo ante, cum m. s. rectius forte legeris τοῖς ἐν τῇ ξένη σποράσιν ἀσφαλῆ καθοδὸν παρῆεν, quam cum editis σποράδην. Idem p. 542. ἐνευκαιρεῖν τοῖς αὐτοῖς ἀδελφύμασι, m. s. ἀποπήμασιν. Idem p. 665. ὄχλος, πλεθρὸς ἐστὶν ἐπιτετηδευκὸς γλωσσαλογίαν, καὶ ἐνευκαιροῦν διαβολαῖς καὶ βλασφημίαις. HOESCH.

Ἐξεπιπολῆς] Lucian. in Solæcista idem innuit: quapropter suspectus mihi ille locus est Luciani ἐν τῷ περὶ πίνθους, quem Lexicographi quidam citant, τὸ πρόσωπον ἐξ ἐπιπολῆς ἀμύσσειν, id est, faciem summam lacerare. non enim idem ibi irridet Solæcistam aut barbarum aliquem loquentem. repo-

nendum igitur videtur sine præpos. ἐπιπολῆς. Henr. tamen retinet, ut conjuncte legatur, quasi ἑξαίφνης, nulla tamen adducta ratione. Nam quod addit apud Hesc. & alios legi τὸ ἐξ ἐπιπολῆς disjuncte, nihil ad hunc locum. Hesc. enim ea etiam quæ non sunt Attica, persequitur. Thom. cum mo- neat idem, confirmat sine præpositione efferendum testimonio Thucydidis & Aristidis. NUNN. Dicam breviter: ἐπιπολῆς non est adverbium, sed substantivum: ἐπιπολέω, ἐπιπολή, superficies: ἐπιπολῆς Elliptice dictum pro κατὰ ἐπιπολῆς, & duo ista proinde bona: κατὰ ἐπιπολῆς, ἐπιπολῆς, in superficie: Qui ἐξεπιπολῆς dicebant, idque comparabant cum ἑξαίφνης, dupliciter errabant: Nam primo ἐπιπολῆς male habebant pro adverbio; & dein præpositionem quam substantivum respuit, cum eo copulabant perperam: ἐπιπολή, superficies, pars extrema & suprema: ea non fert ἐξ, sed κατὰ: Nam a superficie aliquid sumitur, non ex superficie, quæ plana est, & cavum non habet, in quo aliquid reconditum esse potest. Et eo pertinet locus Luciani in Solæcista, ἐξεπιπολῆς δὲ τινος εἰπόντος, ἐκ τῆς ἐπιπολῆς εἶπεν, ὡς ἐκ τῆς πιθάνης: ἐκ τῆς ἐπιπολῆς non corrigit Solæcismum,

Εὐκαιρεῖν, *vacare*, non est dicendum, sed εὐσχολῆς ἔχειν.

Ἐξεπιπολῆς, *in summo*, adhibent quidam hoc, existimantes simile esse τῷ ἐξαίφνης, *repente*, ut liceat utroque uti: absurde. prisci namque absque præpositione ἐξ, dixerunt ἐπιπολῆς.

Ἐνδον εἰσέρχομαι, *intus ingredior*, barbarum est. usitatum enim est ἔνδον εἶσι, *intus est*, & ἔνδον εἰμι, *intus sum*. Oportet igitur dicere εἰσω παρέρχομαι, *intro ingredior*; ne autem dicas εἰσω διατρίβω, *intro commoror*, sed ἔνδον διατρίβω, *intus commoror*.

Κλη-

mum, sed explicat, eique adjunctum ὡς ἐκ τῆς πιθάκης, *monstrat Solœcismi indolem exemplo perspicuo*: Ita scilicet ἐκ τῆς ἐπιπολῆς dicis, ut diceres ἐκ τῆς πιθάκης: ac si superficies esset πιθάκη & πιθάκης instar, ex cuius sinu & cavo aliquid sumi potest, quæque intus continet sumendum: Nihil convenientius: Sic Luciani locus est perspicuus, & eum omnes intelligunt statim. Prima editio, οἶον, ἐξεπιπολῆς τοῦ παντός: recte: Inepte hic, οἶον, ἐξεπιπολῆς, ἐξαίφνης. Sequens εἶπον ea etiam omittit. PAUW. Theodoret. q. 2. in Josuam, ἡ δὲ ἐξεπιπολῆς διάνοια τοῦτο δηλοῖ. HORSCH.

absurde] Recte. Nam, ut scribit Moschop. in eclogis, non ut in vulgatis quidem, sed ut in nostro exemplari, ἄφνω αἰεὶ χωρὶς προθέσεως, ἐξαίφνης πάντοτε γράφεται μετὰ προθέσεως, id est, ἄφνω *semper sine præpositione scribitur, ἐξαίφνης vero ubique cum præpositione*. NUNN.

Ἐνδον] Idem Eustat. Σ. Odyss. & Ammon. apud quem eodem modo legitur, ajunt differre τὸ ἐκεῖ & ἐκεῖσε, ut ἐκεῖ sit in loco, quod valet *ibi*, ἐκεῖσε vero in locum, quod efficit *illuc*. Observatione autem magis dignum, apud eundem τὸ ἐνταυτοῖ, id

est, *hic*, in loco tantum significare; at ἐνταυθα, & ἐνθάδε, & ἐνθα tam in loco quam ad locum declarare: quod ille multis exemplis & testimoniis clarorum scriptorum comprobat. Carilib. I. eandem differentiam docet in Latinis *intro* & *intus*, quæ est in Græcis εἰσω & ἔνδον. Thom. hoc loco dissentit a Phrynicho, ac docet tribus testimoniis, Demosthenis nempe, Aristidis & Libanii, τὸ εἰσω in statu dici: qui locus cum a Phavorino repeterebatur in τῷ εἰσω, multa detracta in editione saltem Basileensi, sine quibus illa stare non possunt, quæ ibi afferuntur. Responderi fortasse posset Thomæ, τὸ εἰσω non significare statum ἀπλῶς & καθ' αὐτὸ, sed cum συντάσσεται casui patrico, quod docent exempla ab illo proposita. Nam si quispiam rogetur πῶς ἔστι τίς; non respondebit εἰσω præcise, sed cum adjunctione εἰσω τῆς οἰκίας, aut ἔνδον tantum. NUNN. Thomas frustra est in redarguendo Phrynicho: Nam exempla ista non curasset Grammaticus: sicuti etiam non curasset ea, quæ Ammonius adducit, sed ita, ut κατάχρησις agnoscat: Quod Nunnescius ad eam excusandam comminiscitur, non est ullius momenti: ab eis est εἰσω. PAUW.

G 2

Κλη-

Κληρονομεῖν τόνδε. οὐχ οὕτως ἢ ἀρχαία χρῆσις, ἀλλὰ κληρονομεῖν τούδε.

Θρίδακα Ἡρόδοτος ἰάζων εἶπεν. ἡμεῖς δὲ θριδακίην, ὡς Ἀττικοί.

Ἐπίκλιτρον ῥητέον, οὐχ ἀνάκλιτρον.

Ἐπίδοξον, τὸν προσδοκώμενον καὶ ἐλπίζόμενον ἑρεῖς, οὐχ ὡς οἱ ἀμαθεῖς, τὸν ἐπίσημον.

Μάμμη, τὴν τοῦ πατρὸς ἢ μητρὸς μητέρα οὐ λέγουσιν οἱ ἀρχαῖοι, ἀλλὰ τίτθην. μάμμη μὲν οὖν καὶ μάμμιον τὴν μητέρα. ἀμαθὲς οὖν τὴν μάμμη ἐπὶ τῆς τίτθης λέγειν.

Ἐσχα-

Κληρονομεῖν] Thom. plerumque ait συγγασσισθαι hoc verbum casui gignendi, semel adjungi casui accusandi in oratione quinta Leuſtrica Aristidis demonstrat. Sud. ait cum significat capere, aut participem esse, adjungi patrico casui, alioqui accusativo, ut cum significat invenire, aut habitare: sed exempla quæ affert, videntur potius Alexandrina, quam Attica. Constant. in lexico suo affingit Phrynicho, utramque syntaxim rectam illi videri. ΝΟΥΝ. Dicam in transitu: Locus ille Suidæ mutilus est in istis, Ὅς γι κε κληρονομηκας τῶν φίλων τῆ κηδεῖν: Scribendum, Ὅς γι κε κληρονομηκας τῶν φίλων τῆ κηδεῖν χρημάτων πλειόνων: Verba sunt Demosthenis in Orat. pro Corona circa finem. Editio prima concise & alio modo, Κληρονομεῖν τούδε, οὐ τῷδε: Utrumque bonum est & stare potest: Nam & in re, & in persona, obtinebat diversitas ista. ΡΑΥΩ. Κληρονομεῖν τόνδε] Genes. 15. accusandi; apud Lucian. & Synes. gignendi casu. HOESCH.

Θρίδακα] Athen. docet item θριδα-

κίην ab Atticis appellari, & a Stratide θριδακίδα. Sud. nostris, inquit, θριδακες, quæ Atticis θριδακίαι. Gal. 2. κατὰ τόπον ait vulgo usurpatum nomen θριδακίης in silvestri lactuca, quæque non coleretur in hortis, θρίδακα verò in hortensi; sed de Atticismo nil. Quæ ab Athenæo lib. 3. vocantur θριδακίαι Ἀττικαί, non sunt lactucæ, sed maza, aut placentæ, quæ & θριδακίσκαι ab Alcmane appellatæ sunt; ut idem docet. Quem locum Henr. male de lactucis, hoc est herba, refert, cum de placentis omnino ab Athenæo afferatur. ΝΟΥΝ. Helladius Befantinus apud Photium, μάζης μὲν εἶδες οἱ παλαιοὶ θριδακίην καλεῖσιν, τὴν δὲ βοτάνην θρίδακα: οἱ δὲ ἰατροί, θρίδακα μὲν τὸ ἡμῶν λάχανον, θριδακίην δὲ τὸ ἀγγεῖον καλοῦσιν. Ubi legendum est sine dubio, τὴν τε βοτάνην θρίδακα: Nam θριδακίην Attice, & maza & herba: Hesychius in V. Etymologus in θρίδαξ. Pollux Lib. 6. Segm. 46. & 76. Alii. Editio prima non habet εἶπεν post ἰάζων. ΡΑΥΩ. θρίδαξ, Lucian. Athen. θριδακίην, P. Aegineta, Aelian. HOESCH.

Ἐπι-

Κληρονομεῖν τόνδε, *heredem esse huius*, non hoc utuntur antiqui, sed illo κληρονομεῖν τοῦδε.

Θρίδακα, *lactucam*, Herodotus Jonice dixit, nos autem Θρίδακίνην, exemplo Atticorum appellemus.

Ἐπίκλιτρον, *lectulum*, dicendum, non ἀνάκλιτρον.

Ἐπίδοξον, appellabis eum qui expectatur & speratur, non ut imperiti *insignem*.

Μάμμην, *aviam*, non appellant antiqui matrem patris, aut matris, sed τίτην: μάμμην vero & μάμμιον, matrem. Ineptum igitur est μάμμην dicere pro avia.

Εσχα-

Ἐπίκλιτρον] Idem ex Aristoph. monet Poll. lib. 6. Schol. Aristoph. in ἐκκλησι. εἶδος κοσμίου: cui addit Sud. cum idem repetit, ut alia multa ex illis Scholiis, γυναικείου, id est, *species ornamenti muliebris*. Eustat. α. Odyss. ἀνάκλιτρον εἶδος θρόνου esse inquit, id est, *speciem quandam sella*. NUNN. ἐπίκλιτρον est pars κλίνης, in quam caput acclinat: quæ ideo fortasse rectius ἐπίκλιτρον, quam ἀνάκλιτρον vocatur ex sententia Phrynichi. Quod hic dicit ille, Pollux Lib. 6. Segm. 9. dicit etiam istis, τὸ δὲ καλέμενον ἀνάκλιτρον, ἐπίκλιτρον Ἀριστοφάνης εἶπε. τὸ καλέμενον designat τοὺς πολλὰς & vulgum: Locus Aristophanis apud Pollucem extat Lib. 9. Segm. 72. ex ejus Anagyro petitus. Alter ex Thesmophoriaz. huc plane non pertinet: Aliud enim exhibet ἐπίκλιτρον, quod sibi supponebant vel substernebant mulieres Veneri operaturæ: Ideo ἀποβάλοις τὸ ἐπίκλιτρον dixit Comicus, & Interpres Græcus una cum Suida vocem explicuit εἶδος κοσμίου γυναικείου. Viri Eruditi errant: Plura alias. ΡΛΥΩ.

Ἐπίδοξον] Idem Amm. in differentia

τοῦ ἐνδοξοῦ & ἐπίδοξοῦ. Hesic. idem. Suidæ tamen & Moschopulo ἐν τῇ συλλογῇ Atticorum nominum, utrumque τοῦ ἐπίδοξοῦ nomen valet. Erotianus item ἐπίδοξοι interpretatur προσδίκιμοι. NUNN. Aristot. 1. Rhet. πρὸς ἕς ἐπίδοξον πολεμεῖν, *cum quibus praclarum sit bellare*. Plut. in Polit. ἐπίδοξος ἂν ὑπατος αἰρεθῆσεται. Idem in Thesei vita, ἐπίδοξος ἂν ἅπαντας πάλιν νικήσειν ὁ Ταῦρος, ἐφθονεῖτο. ἀντὶ τοῦ νομισθεῖς. Synes. epist. 104. πρῶτος οὗτος ἐπίδοξοτάτος πρὸς τὸ προδῶσειν ἡμᾶς. HORSCH. Prima editio τὸ προσδοκῶμενον, & τὸ ἐπίσημον. ΡΛΥΩ.

Μάμμην] Ubi hic legitur τίτην, reponendum vid. τήτην, cum prima η, ex schediis Mosch. qui disertè hoc affirmat, & ex etymio apud Etymol. τήτη igitur prisca, ex Dionysio Aelio apud Eustat. & Thoma, & Moschopulo, & aliis, avia est, quæ cæteris Græcis μάμμη, & μάμμιον forma diminutiva, ut innuit Hesic. & hoc loco legitur, aut μαμμία, ut apud Sud. & Eustat. aut μαμμιαία, ut apud eundem Eustat. scribitur: quæ omnia sunt aut ἀπὸ τοῦ μαμμῶν, id est

Ἐσχατὰ χρὴ λέγειν, οὐχὶ ἔσχατώτατον, εἰ καὶ μάρτυρα παρέχοι τίς.

Εἰ ποιητῆς εἶπεν ἀμεινότερον, χαιρέτω. οὐδὲ γὰρ καλλιώτερον, οὐδὲ κρεισσότερον ῥητέον. συγκριτικοῦ γὰρ συγκριτικὸν οὐ γίνεται. λέγε οὖν ἀμεινον, καὶ κάλλιον, καὶ κρεισσον.

Μονόφθαλμον οὐ ῥητέον, ἑτερόφθαλμον δέ. Κρατῖνος γὰρ μόνωματον εἶπε τὸν Κύκλωπα.

Εωνη-

est *ranis*, ut loquitur Aristoph. aut *edere*, ut explicat Sud. aut ἀπὸ τοῦ μᾶ, ut voluit Eustat. voce monosyllaba puerorum. Etymol. auctor refert & hanc significationem τοῦ τήθη ex Lexico quodam Rhetorico: ipse tamen, & nutricem eo nomine appellari docet ex etymo, quod sequi videtur Ammon. cum docet, qui differant τήθη & τηθίς, etsi alibi dicat τήθη esse aviam, τιθην vero nutricem. & certe utrumque videtur congruens rationi, ut τιθην dicatur nutrix ἀπὸ τοῦ τιθεῖν, id est, *mamma*, & τήθη ἀπὸ τοῦ τῆ, id est, *carere mammam* scilicet. Sunt hæc satis quidem perturbata: quæ videntur sic posse distingui ex veteribus Grammaticis, ut τήθη Attice dicatur avia, τηθίς amita aut matertera, τιθην cum jota, ut monet Mosch. in Sch. & ante illum Poll. & Eustat. mater quæ mammam dat, non quæ peperit, ut loquitur Plaut. in Menæch. ἀπὸ τοῦ τιθεῖς, id est, *mamma*. Eadem τήθη Hesic. sine altero τ. τήθη, aut τήθηδος, ut alii produnt, extrito τ, ex etymol. nutrix quæ depulsum infantem nutrit, & τηθῆδος nutricius. Thom. addit, τηθίδα a Libanio pro προμάμη, aliquando usurpari. τροφός etiam appellatur quæ depulsum jam alit, ut Ammon. & Moschop. retulerunt. τιθην interpretatur Moschop. in Schediis

βοζάστριαν, quod nomen vulgare est Græcorum pro nutrice, ut exponitur in Lexico, quod inscribitur Corona pretiosa. μᾶται etiam nominant eam nutricem, quæ mammam dat, ut Poll. & alii observant: Eandem θηλάστριαν dixit Eupolis, ut idem Poll. annotat. porro ubi scriptum τιθίς pro amita & matertera, reponerem τηθίς ex Amm. & etymo: quasi sint instar pusillæ aviæ, sorores patris & matris. multo vero minus ferendum τιθην apud Amm. pro amita & matertera, quod est omnino depravatam pro τηθίς. Sch. Aristoph. Acharn. τήθαι vocabant τὰς μᾶμμᾶς, quasi dicat quæ nunc μᾶμμαι, id est, *avia*, olim ab Atticis τήθαι dicebantur. NUNN. μᾶμμη] id est, aviam, Philo. τιθην] Plato V. de Rep. & Basil. M. epistolis ad Neocæs. p. 313. 326. verum pro τήθη in m. f. Aug. legitur utrobique τήθη, ut & in Dionis epitoma. τίθη autem sive τιθην (variat enim accentus, librariorum forsitan culpa) eadem quæ τήθη, id est *nutrix*, Philoni, Plutarcho. Unde apud hunc τιθεύειν, Clem. Alex. τιθηνεύειν γάλακτι. Sic a τηθῆδος apud eundem Philonem, τηθνία, τηθηνία, τηθηνέομαι, τηθηνόκομος, τηθηνόκομία. HOESCH. Voces non male distinguit Nunnesius: τήθη a τῆ esse, cras credam, non hodie: μᾶμμη est a μᾶμη, τήθη

Ἐσχατόν, *extremum*, oportet dicere, non ἔσχατώτατον: quamvis testem aliquis producat.

Ἀμεινότερον, *melius*, si poeta quidem usurpavit, valeat. Nec enim dicendum est καλλιώτερον, neque κρείσσον: nam comparativum comparativi non est. Dic igitur ἄμεινον, aut κάλλιον, aut κρείσσον.

Μονόφθαλμον, *Coclitem*, non est dicendum, sed ἑτερόφθαλμον. Cratinus namque Cyclopem appellavit μονόμματος, *unoculum*.

Ἐωνη-

τήθη ἀ τήθ, puerorum vocibus. Pro τήθην prima editio τήθη: Legendum haud dubie τήθη. Eadem μάμμην δὲ καὶ μάμμιον τὴν μητέρα pro μάμμην μὲν οὖν καὶ μάμμιον τὴν μητέρα: rectius & concinnius. Mæris breviter, Μάμμην καὶ μάμμίαν, τὴν μητέρα, Ἀττικῶς Ἕλληνες τὴν μάμμην. Hellenes τὴν μάμμην sensu vulgari, id est, *aviam*: τὴν μάμμην οὖν: quæ nunc μάμμη dicitur. Editor multa infarcit, quæ tuto abesse possunt. PAUW.

Ἐσχατώτατον] Aristoteles hac ὑπερθέσει usus est, ut tradit Priscianus, non tamen scribit quo loco illud usurparit. Xenophon etiam Atticus scriptor, 2. Hell. τὰ πάντων ἔσχατώτατα παθῶν dixit. NUNN. Prima editio ἔσχατώτατα & παρέχει. PAUW.

ἄμεινότερον] χειρότερον, quamvis dicat Homerus, non significat plus quam χειρόν, neque eo utendum in oratione soluta, ut neque τῷ ῥηότερον pro ῥᾶον, neque τῷ πλείοτερον pro πλείον, inquit Eustat. licet alibi scribat non esse συγκριτικά, sed paragoga, ut σφαιότερος & ἡμέτερος. NUNN. Philo libro περὶ ἀφθαρσίας κόσμου p. 652. ex poeta,

Οὐδὲ γυνὴ τοσσόνδε νόσ ἐπιδύεται ἔσθλοῦ, Ὡσε χεῖριον ἐλέσθαι ἄμεινοτέρων.

Sic ἀρειότερον dixit Theognis, χειρότερον & χερειότερον Naz. in carmine, λωότερον, Menedem. lib. 7. Epigr. Horzsch.

οὐδὲ γὰρ καλλιώτερον] Prima editio, γὰρ ὀμνίττ, & unum ἄμεινον habet in fine. PAUW.

Μονόφθαλμον] Poll. lib. 2. addit eos qui natura sunt unoculi, μονόφθαλμους ab Herodoto nominari, ut Cyclopes & Arimaspos. Amm. & Thom. & Moschop. ἐν τῇ συλλογῇ, monent ἑτερόφθαλμον. eum dici proprie, cui alter oculus effossus sit, ut de Philippo rege Macedoniæ legimus, μονόφθαλμος vero qui unum tantum oculum natura habeat. Romanis *Cocles* est Horatius dictus, qui altero oculo privatus fuit. Plaut. in Curcul. *de coclitum profapia esse arbitror. Nam hi sunt unoculi.* Caris. *coclitem* interpretatur μονόφθαλμον. Serv. 8. Aencid. *Cyclopes coclites legimus dictos.* Varro de numismatis apud Priscianum, *non hac res de Venere poeta strabam facit ἑτερόφθαλμον*, ubi videtur ἑτερόφθαλμον, ut Græci, accepisse. NUNN.

μονόμματος] reponendum videtur μονόφθαλμον, ut legitur apud Moschop. ἐν τῇ συλλογῇ, & apud Phavor. cum hunc locum Cratini citant. NUNN. Prima editio etiam, Κρατίνος δὲ μονόφθαλμον εἶρηκε τὸν Κύκλωπα: Et tamen nihil forte mutandum: Credibilis enim μονόφθαλμον irrepsisse pro μονόμματος, quam μονόμματος pro μονόφθαλμον, ubi de ista voce erat sermo: δὲ particula μονόμματος etiam

Ἐωησάμη. εἰς λόγος περὶ τοῦ ἀμαρτήματος. ἔνθα αὖ μὴ δυηθῆς τὸ πρίασθαι ἢ ἐπριάμην θείται, ἐκεῖ τὰ ἀπὸ τοῦ ἐωημαι τάττε. ἔνθα δ' αὖ τὰ ἀπὸ τοῦ πρίασθαι, Φυλάτιου θάτερον. οἶον, ἐωημαι οἰκίαν ἔνταῦθα ἐγχαρεῖ, τὸ ἐπριάμην. οὕτω χρῆσι, ἐπριάμην οἰκίαν. πάλιν ἔτυχον ἐωημέτος οἰκίαν ἢ ἀγρον, ἔνταῦθα οὐδὲν ἐγχαρεῖ τῶν ἀπὸ τοῦ πρίασθαι, μένει τὸ ἐωημέτος δόκιμον. πάλιν δεῖ λέγειν πριάμενος· τὸ γὰρ ὠησάμενος ἀδόκιμον. οὕτως οὖν κατὰ τοῦ ἐωησάμη. παρὸν γὰρ ἐπριάμην εἰπεῖν, μὴ εἴπης ἐωησάμη. ὁ γὰρ τοῦτο λέγων ληρεῖ.

Παρασίτης οὐκ ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι ἐπ' ὀνείδους, ὡς νῦν, ἀλλὰ κόλακας. καὶ δράμα ἐστὶ Κόλακες τοιούτων ἀνθρώπων.

Εὔρασθαι οὐκ ἐρεῖς προπαροξυτόως διὰ τοῦ α, ἀλλὰ παροξυτόως διὰ τοῦ ε, εὔρεσθαι.

Ραφανοὶ ἐπὶ τῆς ῥαφανίδος μὴ θῆς. σημαίνει γὰρ τὴν κράμβην.

Εὔτως ἔχει μοι μὴ λέγε, ἀλλ' εὐνοϊκῶς.

Εὐθῦ,

etiam commendat. ΡΑΥΩ. μοιόφθαλμοι, Lucian. ἐτιμόφθαλμοι, Aristot. 1. & 3. lib. Rhet. Plut. in Polit. præceptis. μοιόμματος, Euripides μόνωτα. HOESCH.

Ἐωησάμη] Moschop. ἐν τῇ συλλογῇ, ἐωῦμαι, ὠησάμαι, ἐωημαι, ἐπριάμην. Schol. Aristoph. Pluto, πριάμενοι dicunt Attici, non ὠησάμενοι. ΝΥΝ. τὸ πρίασθαι ἢ ἐπριάμην θείται: prima editio, τὸ πρίαμαι ἢ ἐπριάμην θείται. ἔνθα δ' αὖ τὰ ἀπὸ τῶ πρίασθαι: pr. ed. τὰ omittit. ἔνταῦθα οὐδὲν ἐγχαρεῖ τῶν ἀπὸ τῶ πρίασθαι: Quare non? Et si pro ἐωημαι οἰκίαν dicere licet ἐπριάμην οἰκίαν, cur pro ἔτυχον ἐωημέτος οἰκίαν dicere similiter non licet ἔτυχον πριάμετος οἰκίαν? Non adsequor, neque mihi mens est Grammatici subtilis & aëria. μόνωτα τὸ ἐωημέτος δόκιμον: rectius pr.

ed. καὶ μένει τὸ &c. Sequentia, πάλιν δεῖ λέγειν πριάμενος· τὸ γὰρ ὠησάμενος ἀδόκιμον, a prima editione absunt. οὕτως οὖν κατὰ τῆ ἐωησάμη: pr. ed. οὕτω κατὰ τοῦ ἐωησάμη. ὁ γὰρ τοῦτο λέγων ληρεῖ: hæc quoque pr. ed. non habet. Helladius Besantinus apud Photium ex Ælio Dionysio, Διοτυσίος φησι, μὴ λέγειν τοὺς Ἀττικιστὰς ὠησάμην, ἀλλ' αὐτὸ αὐτοῦ τὸ ἐπριάμην καὶ τοὶ καὶ ὠησάμαι, καὶ ὠησάτο, καὶ ὠησάμενος, καὶ τὰ ἄλλα λέγοντας. ΡΑΥΩ.

Παρασίτους] Poll. τοὺς κόλακας scribit a recentioribus παρασίτους appellatos. Thom. inquit παρασίτοιον usurpari ab Atticis de his qui in Prytaneo aiebantur, quod erat honestissimum, & in assentatoribus. Athen. lib. 6. docet multis exemplis, & testibus luculentissimis nomen parastiti olim fuisse honestis-

Ἐωνησάμην, *emi*: una ratio est adhibenda in hoc errore: ubi non poteris verbum πρίασθαι, *emere*, aut ἐπριάμην, collocare, ibi usurpato ea, quæ a verbo ἔωνημαι proficiscuntur: ubi vero quæ a verbo πρίασθαι dicuntur, adhiberi poterunt, rejicito alterum: ut ἔωνημαι οἰκίαν, *emi domum*; in hoc potest usurpari ἐπριάμην: Sic igitur loquēris ἐπριάμην οἰκίαν, *emi domum*. Rursus ἔτυχον ἔωνημένος οἰκίαν ἢ ἀγρὸν, *emi domum aut agrum*: In hoc exemplo nullum locum habent, quæ flectuntur a verbo πρίασθαι: Usurpatur itaque ἔωνημένος. Rursus oportet dicere πρίαμενος. nam ὠνησάμενος inusitatum est. Eodem igitur modo & in ἔωνησάμην usurpandum. Nam cum liceat ἐπριάμην dicere, ne dicas ἔωνησάμην. nam qui hoc dicit, delirat.

Παρασίτους, non usurpabant prisca in contumelia, ut nunc faciunt, sed κόλακας, id est, *assentatores*: atque fabula existat de ejusmodi hominibus, quæ inscribitur Κόλακες.

Ἐύρασθαι, *invenire*, non dicas sono in antepenultima cum α, sed in penultima cum ε, εὔρεσθαι.

Ῥάφανον, pro raphano ne adhibeās, significat enim *brassicam*.

Ἐύνωσ ἔχει μοι, *benevolus est erga me*, ne enunties, sed εὐνοϊκῶς.

nestissimum, & in sacris adhiberi solitum, ut parasiti auctore Cratete lib. 2. dialecti Atticæ nominarentur, qui legerentur ad delectum sacri tritici, id est, ejus quod diis offerebatur, postea vero in affectis & adulatoribus dictum ostendit, præsertim a Comicis, ut ab Epicharmo, Diphilo & aliis; quod & Romani secuti, Cic. & Horat. hoc & Eustat. repetit ex Athen. lib. 9. Iliad. observat præterea Athen. ex Clidemo παρασίτους solitos partem victimæ cum sacerdotibus in cibum capere: quin & addit; ab Aristotele in Rep. Methon. in magistratibus honestissimis eosdem numerari. NUNN. ὡς γῦν: pr. ed. ὡς οἱ γῦν. PAUW.

Ἐύρασθαι] Hoc factum per syncopam ἀπὸ τοῦ εὔρησθαι, ut observat Mo-

schop. ἐν τῇ συλλογῇ. Eustath. α. Odysseæ negat omnino usitatum esse τὸ εὔρασθαι: apud Pausan. tamen legitur. NUNN. Syncope revera a natura abscedit: Sed quid si antiquius εὔρασθαι; quam εὔρησθαι? Videbimus alibi. PAUW. εὔρασθαι, Philo p. 200. εὔραμην, idem. & εὔραμο, Synes. HOESCH.

Ῥάφανον] Idem affirmant Hesic. Sud. Ammon. Schol. Aristoph. Poll. & alii. addit Hesic. ex Tryphone, ῥαφανίδας vocari raphanos parvos Dorice; ῥάφας vero magnos. Ammon. vero & Thom. adjungunt, Jonice ῥέφανον nominari τὴν ῥαφανίδα. Arist. 5. de hist. etiam ῥάφανον ait ab aliis κράμβην nominari. NUNN.

Ἐύνωσ] Recte. Henr. colligit ex hoc loco, in usu fuisse τὸ εὐνωσ: quod

H

po-

Εὐθύ, πολλοὶ ἀντὶ τοῦ εὐθύς. διαφέρει δέ. τὸ μὲν γὰρ τό-
που ἐστίν, εὐθύ Ἀθηνῶν· τὸ δὲ χρόνου, καὶ λέγεται σὺν τῷ σ.

Ζωρότερον, ὁ ποιητής. σὺ δὲ λέγε, εὐζωρον κέρασον, καὶ εὐ-
ζωρότερον ὡς Ἀριστοφάνης, καὶ Κρατῖνος, καὶ Εὐπολις.

Χειρσὶν ἀδοκίμως, χειρσὶ δέ.

Εὐέριον μὴ λέγε, ἀλλ' εὐέρον ἰμάτιον τρισυλλάβως, καὶ
χωρὶς τοῦ ι.

Νεομηνία μὴ λέγε· Ἰώνων γὰρ, ἀλλὰ νομηνία.

Ἡς ἐν ἀγορᾷ, σόλοικον. λέγε οὖν ἦσθα. ὀρθώτερον δὲ χρῶτο
ὁ λέγων, εἰάνῃς ἐν ἀγορᾷ.

Ἡκηρέεσαν, ἐγεγράφεσαν, ἐπεποιήκεσαν, ἐνενοήκεσαν ἐρεῖς·
ἀλλ' οὐ σὺν τῷ ι, ἠκηρέεσαν.

Ὁ ρῦπος ἐρεῖς, οὐ τὸ ρῦπος.

Ἀλεῖν ἐρεῖς, οὐκ ἀλήθειν. καὶ ἦλει, οὐκ ἦληθεν. ἀλοῦσα, οὐχί
δὲ ἀλήθεσα.

Μέ-

potuisset de aliis verbis ex hoc ipso li-
bello affirmare, si voluisset attente
considerare. NUNN. εὐως Pollux ha-
bet non semel: Vide Indicem. ΡΑΥΩ.

Εὐθύ] Idem Ammon. NUNN.

Ζωρότερον] De ζωρότερον vide Arist. in
poetic. Plutarch. 5. τῶν συμποσί. A-
then. lib. 9. Schol. Aristoph. Pluto &
alios. NUNN. Aelian. ζωρότερον πῖον
Βύρικίδης, ὅπῃχθῃ πως κατ' ὀλίγον εἰς
μείδην. Lucianus, ζωρότερον ἐγχείας.
HORSCH.

ὁ ποιητής] Locus Iliad. Homeri. ubi
multa Eustat. de ζωρότερον, atque ejus
etym. vid. quoque Etymol. auctor. Gal.
in gloss. ἄκρατον interpretatur. NUNN.

Εὐέριον] Molle significari hoc nomi-
ne declarat Schol. Aristoph. in Avib.
citato Cratino, & Platone Comico.
Sud. idem repetit. NUNN. Εὐέριον μὴ
λέγε] Mirum: ἔρος, ἔριον: hoc minus,
illud majus. Sed an ideo εὐέριον minus
probavit Auctor? diminutio scilicet
vim vocolæ εὐ attenuat: Hoc verum
esse potest. Prima editio ἀνευ τῷ ι
pro χωρὶς τοῦ ι. ΡΑΥΩ.

Νεομηνία] Moschopol. in Schediis
νομηνία initium mensis, quæ Attice
νομηνία. περί νομηνίας Schol. Aristoph.
Νιφείλ. NUNN. νομηνία, Basil. M.
HORSCH. Phavorinus corrupte & con-
fuse, Νεομηνία, νομοσία, ἢ Φωλία, καὶ
κα-

Εὐθύ, multi ponunt pro εὐθύς, *statim*, differt tamen. nam illud loci est, εὐθύ Ἀθηνῶν, *recta Athenas*, hoc autem temporis, & exprimitur cum σ.

Ζωρότερον, *meracius*, Poëta dicit: tu autem usurpato, εὐζωρον κέρασον, & εὐζωρότερον, *meracius misce*: ut Aristophanes & Cratinus & Eupolis loquuntur.

Χειρσίν, *manibus*, inusitate dicitur: χειρσὶ autem dicendum.

Ευέριον ne dicas, sed εὔερον ἱμάτιον, *mollem vestem*, tribus syllabis, & dempto ι.

Νεομηνία, *neomenia*, ne dicas, Ionum namque est, sed νουμηνία.

Ἡς ἐν ἀγορᾷ, *sis in foro*, solæcum est. Dic igitur ἦσθα: rectius autem utetur qui dixerit, εἰάν ἦς ἐν ἀγορᾷ, *si sis in foro*.

Ἠκηόεσαν, *audierunt*, ἐγεγράφεσαν, *scripserunt*, ἐπεποιήκεσαν, *fecerunt*, ἐνενοήκεσαν, *intellegerunt*, dices, non tamen cum ι, ἠκηόεισαν.

Ο ῥῦπος, *sordes*, usurpabis, non τὸ ῥῦπος.

Ἀλεῖν, *molere*, dices, non ἀλήθειν, & ἤλει, *molebat*, non ἤληθεν, & ἀλουσα, *molens*, non ἀλήθυσσα.

Μέ-

νεομηνία μὴ λέγε. τῶν Ἰώνων γὰρ, ἀλλὰ νεμηνία. An legendum forte, Νεομηνία, νεοσσία, ἢ Φωλιέα. καὶ, νεομηνία μὴ λέγε τῶν &c. νεομηνία, ἀ μῆνα, νέων μνη, pullorum mansio: καὶ duo diversa copulat: talia apud Phavorinum sunt plura. Prima editio etiam τῶν Ἰώνων cum articulo. PAUW.

Ἡς] In præterito dici semper τὸ ἦσθα monent Ammon. & Thom. τὸ ἦς in futuro. NUNN. Ita Ammonius discrete: Vertendum igitur hic, Ἡς ἐν ἀγορᾷ, *eras in foro, solæcum est*. Dic igitur ἦσθα: Non ut a Nunnesio factum est male. Pro χρᾶτο ὁ λέγων prima editio χρᾶτο ἀνὸ λέγων. PAUW.

Ο ῥῦπος] Theoc. neutro genere dixit τὸ ῥῦπον, ut observat Eustat. α. Iliad. Hesic. & Poll. ceram etiam qua utebantur ad obfignandum, ajunt virili genere ῥῦπον nominari. NUNN. Phavorin. ῥῦπα μετακλασμὸν ἔπαθεν ὡς γὰρ ὁ ζυγὸς τὸ ζυγόν, καὶ τὰ ὄμοια οὕτω καὶ ὁ ῥῦπος τὸ ῥῦπον. Naz. p. 141. ῥύψωμεν τῇ καλῇ ποᾶ τὰ τῶν ψυχῶν ῥῶπη τε καὶ μολύσματα. HOESCH.

Ἀλεῖν] Idem Hesic. & Thom. qui laudat Aristoph. Νεφέλ. NUNN.

ἀλήθειν] Diod. S. lib. 3. πρὸς πηνικωπην ἀλήθειν, ἐς σεμιδάλειος τρόπον τὰ δοθὲν μέτρον κατεργαζόμενοι. Ecclesiast. cap. 12. κί' ἀλήθυσαι, eadem sunt quæ

H 2 Pro-

Μέθυσος ἀγῆ οὐκ ἐρεῖς, ἀλλὰ μεθυστικός. γυναῖκα δὲ ἐρεῖς μέθυσον, καὶ μεθύσῃν.

Ἡμῆν, εἰ καὶ εὐρίσκεται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, οὐκ ἐρεῖς, ἀλλ' ἦν ἐγώ.

Ὡρίδῃκεν, ὠκοδόμηκεν διὰ τοῦ ω, ἄριστα ἐρεῖς, ἀλλ' οὐ διὰ τοῦ οι, οἰρίδῃκεν, οἰκοδόμηκεν.

Εἰστάτο λέγε, καὶ μὴ ἠίστατο.

Βρῶμος, πάνυ ἐζήτηται εἰ χρὴ λέγειν ἐπὶ τῆς δυσωδίας. μέχρι οὖν εὐρίσκεται, ἄχαριν ὄσμην εἰ χρὴ λέγειν, ὥσπερ κωμωδοποιοί.

Ἡρακλέα, Περικλέα, Θεμιστοκλέα, ἐπεκτείνων τὴν ἐσχάτην λέγε, ἀλλὰ μὴ Ηρακλῆν, καὶ Περικλῆν, καὶ Θεμιστοκλῆν.

Ἀνέωγεν ἡ θύρα σολοικισμός. χρὴ γὰρ λέγειν ἀνέωκται.

Οἱ

Proverb. 30. αἱ μύλαι, *dentes molares*. HOESCH.

Μέθυσος] Lucian. Solæc. μεθύσῃν etiam potest dici vir, & μεθύουσα mulier, ut annotat Thom. NUNN. Apud Lucianum de viro non est μέθυσος, sed μεθύσῃς: quod Solæcum mihi videtur, non μέθυσος: de quo hercle dubito, præsertim ubi eo usus fuit Menander Comicus. μεθύσῃς apud Athenæum Lib. 15. absque ullo periculo manere potest: Nam ita ibi non Alexis, sed aliquis ex Deipnosophistis. Cur autem apud Arrianum μεθύσῃς in μεθύσῃς mutari debeat, nescio: Nam μεθύσῃς bonum est, & Theopompi μεθύσῃρια apud Pollucem aperte tueritur: μεθύσῃς, μεθύσῃη, μεθύσῃρια: Eodem pertinet Hesychii μεθύσῃδες, & ipsum μεθύσῃκος: Plura alias. PAUW. μεθύσος γυνή, Clem. Alex. μεθύσῃκος, Plut. de Alcibiade. HOESCH.

Ἡμῆν] Auctor Etym. citat locum

Eurip. in quo usus est Tragicus τῷ Ἡμῆν: at in Cornu Amaltheæ recentiorum esse hoc verbum legitur. NUNN.

Εἰστάτο] Sic reponendum curavi ex Thom. non ἀίστατο: nam ut docent qui scribunt de dialectis, Attici præpositionis ἀνὰ primum a mutant in η, ut ἠνειχόμεν dicunt pro ἀνειχόμεν. NUNN. Prima editio etiam Ἀίστατο pro Εἰστάτο. PAUW.

Βρῶμος] Sic Thom. non δυσσομίαν, sed ἄχαριν ὄσμην dicendum monet. Diosc. pro fæctore βρῶμον usurpat: sed quanti faciendum sit iudicium Diosc. in elegantia linguæ, docuit Gal. libb. de facul. simpl. medic. NUNN. Editio prima, Βρῶμος, πάνυ ἐζήτηλον, εἰ χρὴ λέγεσθαι ἐπὶ τῆς δυσωδίας. μέχρι οὖν εὐρίσκεται ἐπὶ τῆς δυσωδίας, ἄχαριν ὄσμην λέγε. Sic εἰ est si, non an: si dicere debeat, si dicendum sit: εἰ χρὴ λέγεσθαι: πάνυ ἐζήτηλον, plane inusitatum, ut nullibi occurrat. Non rejicula est le-

Μέθυσός ἀνὴρ, *ebrius vir*; non dices, sed μεθύσικός. Mulierem autem appellabis μέθυσον, & μεθύσῃν, *ebriam*.

Ἦμην, *eram*, quamvis invenitur apud antiquos; non usurpabis, sed ἦν ἐγὼ, *eram ego*.

Ὀΐδηκεν, *tumuit*, ὠκοδόμηκεν, *aedificavit*, cum ω optime dices, sed non cum οι, οΐδηκεν, οἰκοδόμηκεν.

Ενίστατο, *instituebat*, dic, & non ἠνίστατο.

Βρῶμος, *fætor*, diu quæsitum est, an oporteat hoc usurpare in fæto. Dum igitur inveniatur, oportet dicere ἄχαριν ὀσμὴν, *insuavem odorem*, ut Comici loquuntur.

Ἡρακλέα, Περικλέα, Θεμισοκλέα, *Herculem, Periclem, Themistoclem*, producta ultima dic, sed non Ἡρακλήν, Θεμισοκλήν, Περικλήν.

Ἀνέωγεν ἡ θύρα, *aperta est janua*, solœcismus est. Oportet enim dicere ἀνέωκται.

Οἱ

lectio ita accepta. Hic ἄχαριν ὀσμὴν εἰ χρὴ λέγειν, ὡς περ κωμωδοποιοί, male habet: Vel delendum est εἰ ante χρὴ, vel scribendum ἄχαριν ὀσμὴν, εἰ χρὴ; λέγε ὡς περ κωμωδοποιοί. Phavorinus mutilate ex hoc loco, Βρῶμος, τὸ φυτὸν καὶ βρῶμος, πάνυ ἐξίτηλον, εἰ χρὴ λέγεσθαι ἐπὶ τῆς δυσωδίας. μέχρι οὖν εὐρίσκεται ἐπὶ δυσωδίας. In istis etiam καὶ diversa copulat, ut vides: Quare καὶ, βρῶμος tamen legeretur rectius interposito Cominate. ΡΑΥ.

μέχρι οὖν εὐρίσκεται] μέχρι οὖ, non οὖν. quod interpres cum retinuerit, quomodo putavit τὸ μέχρι, pro μέχρι οὖ accipi? SCAL. Fallitur Scaliger: Nam μέχρι & ἄχρι pro quoad dicuntur aliquando nude: Vide Budæum, Stephanum, alios. ΡΑΥ.

Ἡρακλέα] Addit Thom. & Ἡρακλή, & Θεμισοκλή dici posse extrito ν. NUNN. Prima editio sub litera Ω, Ὡς περ οἱ κωμωδοποιοί, Ἡρακλέα, Περικλέα &c. ΡΑΥ.

[Ἀνέωγεν] Auctor Etym. & ἐνεργητικῶς, & παθητικῶς dici observat. in cornu Amalth. tantum παθητικῶς dici legitur. Thomas hoc loco docet multis testibus Atticis, & clarissimis, τὸ ἀνέωγεν tam dici ἐνεργητικῶς pro ἠνοιγεν, quam παθητικῶς pro ἠνεώχθη: & si ad extremum observari velit, τὸ ἀνέωγεν semel tantum pro ἠνεώχθη lectum; participii tamen ἀνεωγώς, pro ἠνεωγμένος, usum laudat ille ex Atticis scriptoribus: adjungit autem se omnino dissentire a Phrynicho, qui ἀνέωγεν voluit usurpari pro ἠνοιξε, cum Attici scriptores elegantius pro illo dicant ἀνέωξε, quod ille convincit multis testimoniis Atticis: qui locus fieri potest, ut legeretur in alio opere Phrynichi, aut in hoc exciderit. Nam hic nusquam legitur. NUNN. An Phrynichus scripserit, ἀνέωγεν dici pro ἠνοιξεν vel ἀνέωξεν, cum Nunnesio nescio: Nihil enim tale hic habemus. Sed cur

Οἱ ἥρας οὐ λέγουσιν, ἀλλ' οἱ ἥρωες τρισυλλάβως. ἐπὶ δὲ τῆς αἰτιατικῆς, δισυλλάβως τοὺς ἥρας. ἄπαξ βιασθεῖς Αριστοφάνους ὑπὸ τοῦ μέτρου, οἱ ἥρας εἶπε. τῷ δ' ἠναγκασμένῳ οὐ χρηστέον.

Ιερόθυτον οὐκ ἐρεῖς, ἀλλ' ἀρχαῖον θεόθυτον.

Διεφθορὸς αἷμα, τῶν ἀμαθῶν τινὲς ἰατρῶν οὕτω σολοικίζοντες δέον λέγειν διεφθαρμένον αἷμα. τὸ γὰρ διέφθορε, διέφθειρεν.

Ανατοιχεῖν μὴ λέγε, ἀλλὰ διατοιχεῖν.

Ηνυστρον λέγε, μὴ ἔνυστρον.

ΕΛ-

cur id ἀδύνατον vocet Thomas, non magis certe scio: Nam ad σημασίαν ἀδύνατον respexerit Grammaticus, quid in eo ἀδύνατον? ἀνέγγε präteritum medium, active sumitur, & active sumi debet ex mente Phrynichi: Non igitur ἀπέχθη significat, sed ἠνείχε vel ἀνείχε, idem quod ἀνέγγε: idne sumere debuerat Grammaticus, neque aoristo uti poterat pro präterito? Sane balbutiisse mihi videtur Thomas: Attende, attende. διέφθειρεν & διέφθορε sequuntur statim similiter plane, & alia id genus habemus alibi sæpe. Ista Thomæ in fine Articuli, σημείωσαι δὲ καὶ τοῦτο, τὸ ἀνέγγε ἀντὶ τοῦ ἠνείχθη ἄπαξ εἰρήσκειται, ab alio adleta sunt: Cæteroque aperte desipuisset bonus. PAUW. ἀνέγγε, ἀντὶ τοῦ ἠνείχθη, 1. Cor. 16. Θύρα γὰρ μοι ἀνέγγε μεγάλη καὶ ἐνεργής. 2. Cor. 6. τὸ σῶμα ἡμῶν ἀνέγγε πρὸς ὑμᾶς Κορίνθιοι. Plut. q. Rom. 81. ὅθεν οὐδὲ αἰκίας αὐτοῦ κλείσθαι τενόμισαι θύραν ἀλλὰ καὶ νύκτωρ ἀνέγγε καὶ μετ' ἡμέραν, ὡσπερ λιμὴν καὶ καταφθῆναι τοῖς δομομένοις. Synes. epist. 5. ἴδε, τίνες αἰκίας τοῖς λησαῖς ἀνέγγασι. Lucian. ἠπυὶ ἀνεγγυῖαν τῇ παλαίστρῃ ἴτε καταλάβωμιν. Vide & Pseudosophistam ejusdem

Lucian. HOESCH.

Οἱ ἥρας] Idem Thom. adjungit τὸν ἥρω dicendum Attice accusandi casu singulari, non ἥρωα. hunc locum non reddit bona fide Constant. in lexico: οἱ ἥρας inquit pro οἱ ἥρωες Phrynich. NUNN. Pro τῷ δ' ἠναγκασμένῳ οὐ χρηστέον prima editio τῷ ἠναγκασμένῳ δὲ οὐ χρηστέον. PAUW.

ἀρχαῖον] Phav. legit ἀρχαῖως, aptius quidem, sed eodem sensu. NUNN. Ita Phavorinus ex prima editione. ἱερόθυτον δάπεδον est apud Aristophanem in Avibus: quod ibi rectum: nam ἐρόθυτον δάπεδον non conveniret. Strictè accipiendum est de victima, quod hic Phrynichus dicit. PAUW.

Διεφθορὸς] Eustat. o. Iliad. διέφθορας παθητικῶς positum dicit, sed Atticos ἐνεργητικῶς illud usurpare. Atticos autem ἐνεργητικῶς τῷ διέφθορα usos confirmant multis illorum testimoniis Ammon. & Moschop. ἐν τῇ συλλογῇ. quare mirari satis nequeo Thom. magistrum, qui singulariter dici voluerit τὸ διέφθορε pro ἴφθειρε: παθητικῶς autem pro ἴφθειρη docet idem adhibitum a Luciano in dialogo Herculis & Aesculapii: nisi quis locum Thomæ con-

ta-

Οἱ ἥρωες, *heroës*, non dicunt veteres, sed οἱ ἥρωες, tribus syllabis; in accusativo tamen cum duabus syllabis usurpant, τὰς ἥρωας: semel autem Aristophanes causâ versus coactus dixit οἱ ἥρωας. Non est autem eo utendum, quod necessitatis causâ adhibitum est.

ἱεροθύτον, *carnem victimarum, sacram victimam*, non dices, sed quod priscum est, θεόθυτον.

Διεφθορὸς αἷμα, *sanguis corruptus*, inepti quidam medici utuntur hoc solœcismo cum oporteat dicere διεφθαρμένον αἷμα. nam pro διεφθορε dicimus διέφθειρεν.

Ανατοιχεῖν, *in utrumque latus vacillare*, ne dicas, sed διατοιχεῖν.

Ἡνυσρον, *ventrem ruminantium*, dic, non εἰνυσρον.

ΕΛ-

taminatum putet, & pro διεφθορε reponendum διέφθαρε. quam suspitionem videtur confirmare, quod sequitur apud illum de usu etiam participii διεφθαρκώς, quasi de ejus præterito διέφθαρεκα locutus fuisset. Nam qui poterit negare τὸ διεφθαρα ἐνεργητικῶς dici, cum tam multis testibus convincatur? in MS. Thom. nostro legitur certe hic locus, ut in vulgato: considerent illud viri eruditi. NUNN. Locus Thomæ haud dubie est corruptus, sed ita emendari non potest, ut suspicabatur Nunnesius: Id vident omnes, qui in his paulo sunt oculatiores. Scribendum suspicor, Διέφθορεν, ἀντὶ τοῦ ἐφθειρε. Λυκίανος ἐν τῷ Ἡρακλέους καὶ Ἀσκληπιοῦ διαλόγῳ, ὑπ' ἀμφοῖν διεφθορῶς τὸ σῶμα, ἀπαξ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐφθάρη. Σοφοκλῆς ἐν Ἡλέκτρῳ — τὰς ἕσας τέ μιν καὶ τὰς ἀπύσας ἐλπίδας διεφθορεν. ἔστι δὲ καὶ ὁ παρακείμενος ἐνεργητικὸς ἐν χρήσει. Ἀριστοῦ ἐν &c. Sophoclis locum adduxit ex multis post ἀπαξ & istum Luciani singularem: ἐνεργητικῶς aperte deest, & Scribarum incuria neglexit. Apud Lucianum in Libris nostris pro διεφθορῶς nunc rectius ad Atticismum scribitur διεφθαερμένος. Articulus hic in

prima editione Calliergi recensetur sub litera Φ, quia pro Διεφθορὸς in libro MS. perperam fuit Φθορὸς: Ibi autem & λέγουσιν post ἰατρῶν, & δὲ post δέον. ΡΑΥΩ. Plutarchus eodem, quo medici, locutus modo in præcept. Polit. & libro, an seni sit gerenda Resp. ταύτας, inquit, ὑπαγορεύει τὰς φωνὰς ταῖς μὴ διεφθορῶσι τελείως ὑπ' ἀργίας καὶ μαλακίας. pro διεφθαερμένοις. In Euripidis etiam Hecuba τὸ διεφθειρε passively positum pro διέφθαρεται, iis Jambis, Ο δ' ἰσθλὸς, ἰσθλὸς οὐδ' ἐσυμφορᾶς ὑποφύσιν διεφθειρῆ, ἀλλὰ χρηστὸς ἐς αἰί.

HOESCH.

Ανατοιχεῖν] Idem Poll. lib. 1. dicuntur hæc verba in navigiis, ut declarat Sud. περὶ τοῦ διατοιχεῖν, cum jactantur tempestate. Appellant autem Græci latera navigiorum τοίχους: quos imitatus Ennius *muros rasis* usurpavit. NUNN.

Ἡνυσρον] Vide Arist. 2. de hist. animal. & 3. de part. de ventrib. quos habent animalia, quæ ruminant. Sud. item Schol. Aristoph. Etym. in Ἡνυσρον. NUNN. Ἡνυσρον, Aristoph. in ἰππεῦσι: Philo p. 570. sed in m. f. Ἡνυσρον, ut & Malach. 2. apud Joseph. l. 4. cap.

4.

Ελλύχχιον, καὶ τοῦτο τῶν εἰσκωμάσαντων ταῖς Ἀθήναις.
θρυαλλίδα οὖν ῥητέον.

Θυμέλην, τοῦτο οἱ μὲν ἀρχαῖοι ἀντὶ τοῦ θυσίαν ἐτίθουν· οἱ
δὲ νῦν ἐπὶ τοῦ τόπου ἐν τῷ θεάτρῳ, ἐν ᾧ αὐληταὶ καὶ κιθαρωδοὶ
καὶ ἄλλοι τινὲς ἀγωνίζονται. σὺ μέντοι ἔνθα μὲν κωμωδοὶ καὶ
τραγωδοὶ ἀγωνίζονται, λογεῖον ἔρεῖς· ἔνθα δὲ οἱ αὐληταὶ καὶ οἱ
χοροὶ, ἀρχήστραν, μὴ λέγε δὲ θυμέλην.

Θυσίαν λέγε, μὴ ἴγδην.

Ἰστῶν

4. Originum. Basil. M. homil. IX. in
Hexaëm. HOESCH. Recte ἕνυσρον, si
ab ἀνύω fiat. Editio prima ἀλλὰ μὴ
ἕνυσρον pro μὴ ἕνυσρον. ΡΑΨΩ.

Ελλύχχιον] Funaliūm reddit Glossa-
rium. Poll. 10. & θρυαλλίδα, & ἐλλύ-
χχιον proponit, & φλόμον, ut Synony-
ma. θρυαλλίς & φλόμος videntur nomi-
na facta ex herbis, quæ usui sunt ad
ellyphnia. Vitruv. lib. 8. ellyphnium
etiam Latine dixit. NUNN. ἐλλυχχίαν
ἔχει τὰ τοῦ Δημοσθένους ἐπιθρήματα, di-
xisse Pytheam, autor est Aelian. lib. 7.
cap. 7. var. hist. θρυαλλίς & funiculum
illum & lucernam significat. ἡ θρυαλ-
λίς ἐν τοῖς λύχνοις, Galen. ἡ ἐκ τῆς θρυαλ-
λίδος λαμπηδών, Clem. Al. ἔλαιον ἐν
ταῖς θρυαλλίσιν Synes. hinc diminut.
apud Lucian. τὸ θρυαλλίδιον. HOESCH.

Θυμέλην] Poll. lib. 4. scenam facit
histrionum propriam, chori vero or-
chestram, & in orchestra thymelen,
sive is gradus esset, sive ara. Phry-
nichus autem scenam vult appellari
λογεῖον, cui etiam videtur consentire
Poll. cum scribit τὸ ὑποσκήσιον, quod
sub scena erat, ὑπολογεῖον fuisse. Ita-
que aut erit scena τὸ λογεῖον, aut cer-
te pulpitum in scena, ut Vitruv. lib.
5. docet cap. 8. Horat. tamen in epist.
de arte poetica pulpitum vocat, quam

Poll. θυμέλην, cum de tibicine ait:
traxitque vagus per pulvita vestem.
Etymol. ait thymelen fuisse mensam,
in qua olim stantes in agris canebant,
antequam tragœdia suam speciem per-
fectam reciperet. Vitruv. vero cum
scribit eodem loco, scenicos Græce
etiam thymelicos separatim nomina-
ri, videtur τὸ λογεῖον appellasse thy-
melen. Sic enim & Martial. lib.
1. nomen istud Latine usurpat, &
Glossar. θυμηλικὸς interpretatur Sce-
nicos histriones, & θυμέλην scenam.
Sud. item thymelicos exponit histrio-
nes, & aram Dionysi, quæ erat
post orchestram, ait thymelen dictam
fuisse. In prolegomenis τῶν νεφελῶν
Aristoph. legitur orchestram vulgo no-
minatam eo tempore λογεῖον, quam
hæc omnia inter se discrepantia? ad-
dit his Thom. θυμέλην esse speciem
quandam musicæ: fortasse intelligit
eam quæ in orchestra, & in ludis sce-
nicis adhibebatur, aut eam, qua ἐν
τῷ κάμῳ utebantur, quod ἡ θυμέλη
apud Eurip. etiam ἀντὶ τοῦ κάμῳ expo-
natur. NUNN. Videtur τὸ λογεῖον ap-
pellasse Thymelen. Sic enim & Mar-
tial. lib. 1. Hallucinatio est. nam apud
Martialem nomen est mimæ, non λο-
γεῖον theatri. SCAL. Lucian. lib. de
Salt.

Ελλύχνιον, *ellychnium*, atque hoc unum est ex iis quæ infusa sunt in Atticam urbem. Θρυαλλίδα igitur dicendum.

Θυμέλην, *thymelen*: Hoc nomen antiqui pro sacrificio usurpabant: recentiores autem pro loco theatri, ubi tibicines & citharædi, & alii quidam certant. Tu tamen locum ubi Comædi, Tragædi contendunt, λογεῖον, id est, *pulpitum*, dices. Ubi autem tibicines, & chori certant, ὀρχήστραν, *orchestram*, ne appelles Θυμέλην.

Θυείαν, *mortarium*, dic, non ἴγδην.

150ν

Salt. καὶ ἐπὶ τοῦ παχέος δὲ καὶ πιμελοῦς ὀρχησοῦ, πηδᾶ μεγάλα πειραμένον, δέομεθα (ἔφασαν) φεῖσαι τῆς θυμέλης. Diodor. Sicul. τῶν θυμειλικῶν ἀγῶνων ἑυρετὴν γενέσθαι τὸν Διόνυσον scribit lib. IV. HOESCH. ἀντὶ τοῦ θυείαν ἐτίθου. Rarius, credo: pro ara, frequentius positum: Hesychius, Θυμάλαι, οἱ βωμοὶ καὶ τὰ ἀλφίτα τὰ ἐπιθύομενα: Ubi Viri Eruditi recte Θυμέλαι. Quæ hic Phrynichus scribit, non illepida certe: Ubi αὐληταὶ & χοροὶ, ὀρχήστρα, ab ὀρχεῖσθαι: ubi κωμωδοὶ & τραγωδοὶ, λογεῖον, a λέγειν: Hesychius, Λόγιον, εἶδος κρατηρίσκου καὶ ὁ τῆς σκηπῆς τόπος, ἐφ' ᾧ ὑποκρίται λέγουσι. Editio prima pro ἐτίθου, ἐτίθισαν: pro ἐν ᾧ αὐληταὶ, ἀφ' ᾧ αὐληταὶ: pro ἄλλοι τινες ἀγωνίζονται, ἄλλοι τινες ἠγωνίζοντο: pro σὺ μέντοι ἔνθα μὲν κωμωδοὶ καὶ τραγωδοὶ, σὺ δὲ ἔνθα μὲν τινος τραγωδοὶ καὶ κωμωδοὶ: pro οἱ αὐληταὶ καὶ οἱ χοροὶ, αὐληταὶ καὶ χοροὶ: pro μὴ λέγε δὲ θυμέλην, καὶ μὴ θυμέλην. PAUW.

ἴγδην] Solon & Antiphanes Comicus ἴγδης nomine usi apud Poll. lib. 10. ὄλμοι alii appellant, ut ait Tzetzes in Hesiodo, & ἀκόνην Hipp. & Theoph. 8. de hist. nominarunt, ut observat Gal. in glossis. ἴγδης meminere Sud. Hesic. Etym. NUNN. θυεία,

Num. 11. θυεία, Ammon. in Categ. ἡ θυεία, mortariolum, Exod. 25. Num. 4. 7. θυείδιον, Aristoph. ἴγδην, Clem. Al. 2. Pæd. 1. HOESCH. Θυείαν λέγε, μὴ ἴγδην. Quare? An quia ἴγδην erat nimis cascum? ex Solonis Jambis & Antiphanis Coroplatho adducit Pollux: Et, si verba Comici consideres, non improbable profecto, vocem fuisse ea ætate minus notam: Adscribamus ea: Γύναι, πρὸς αὐλὸν ἤλθε· ὀρχήσθη πάλιν τὴν ἴγδην; — ἔστι μὲν οὖν ἴγδης καὶ ὀρχήσεως σχῆμα· ὁ δὲ παίζων πρὸς τοῦνομα κωμικὸς ἐπήγαγε, — τὴν θυείαν ἀγνοῖς, Τουτέστι τὴν ἴγδην; Ita constituenda sunt: Qui τουτέστιν ἡ ἴγδης ex MSS. arripiunt, non vident sic Versum esse minus compactum & bonum. Adjiciamus, dum licet, Solonis Versum Jambicum, prout legendus est: Nam Σπεύδουσι δ' οἱ μὲν ἴγδην, οἱ &c. quod Viri Eruditi comminiscuntur, probare non possum, quia Pericopen integram & ligatam dedisse videtur Onomasticographus. Scribe, Πύρσσε δ' οἱ μὲν ἴγδην, οἱ δὲ σίλφιον, οἱ δ' ὄζος. Præbent vero: Qui scripturam antiquam tenet, videt errorem esse pronum. Prima Editio pro ἴγδην hic etiam habet ἴγδην. PAUW.

I

150ν

Ἰστῶν λέγε, μὴ ἰστεῶν. ἀμαρτήσεις γὰρ τῷ λέγοντι ὁμοίως
καλαμεῶν, ἰππεῶν, ἀνδρεῶν, δέον καλαμῶν, ἰππεῶν, καὶ
τὰ ὅμοια.

Αὐταύλης, μὴ λέγε, ἀλλὰ φίλος αὐλητής. ἐπεὶ καὶ ἀστέ-
ρος ἕτερος κύκλιος αὐλητής.

Κα-

Ἰστῶν] At apud Valer. Harpocr. βο-
λιῶν legitur pro fimeto, ut loquitur
Plin. ex Nicandro de dialecto Attica.
τὸ ἰστῶν & καλαμεῶν defunt in thesau-
ro Henrici, & quod illustrius est αὐ-
ταύλης, quod deinceps sequitur. NUNN.
Ita Phrynichus, cui frustra objiciunt
Nicandri auctoritatem, quam ille cu-
rasset parum. Pro μὴ ἰστῶν prima edi-
tio ἀλλὰ μὴ ἰστῶν, & pro καὶ τὰ ὅμοια,
antea enumerata tantum. PAUV. ἐπι-
δραῖν, Philo. καλαμῶν, Macar. homil.
6. ἐν ποταμῷ καλαμῶνις. ἰππεῶν, Lu-
cian. σικυῶν, Justin. Mart. HOESCH.

Αὐταύλης] αὐταύλης videtur nomi-
nari, qui αὐτῷ αὐλῷ, id est, ψιλῷ uti-
tur, hoc est, qui non canit tibiis, ut
ad eas alii saltent, aut staticulis utan-
tur. Sic Arist. in poëtic. αὐτῷ δὲ τῷ
ῥυθμῷ μιμοῦνται χωρὶς ἀρμονίας οἱ τῶν
ὄρχηστῶν, quasi dicat, solo rhythmo,
id est, gestu & staticulis, utuntur sal-
tatores ad imitandum. Nam illud
χωρὶς ἀρμονίας epexegetis videtur τοῦ
αὐτῷ. eodem modo αὐταύλης dicitur
is, qui tibiis tantum canit, ut dixerat
ἐπὶ τοῦ κύκλιου αὐλητοῦ, qui tibicen
adhibebatur choro cyclio, id est, di-
thyramborum. Nam eum chorum pri-
fici cyclium nominabant. Sic & apud
Athen. lib. 12. οἱ αὐληταὶ τὸ πυθικόν
dicuntur primum cecinisse, deinde με-
τὰ τῶν χορῶν, quasi αὐληταὶ possint di-
ci, & qui assis tibiis, & qui admitta
voce humana tibiis canerent. nisi ut
φιλοκιδαρίας opponit τοῖς κιδαρδοῖς,
ἵε τοῖς αὐλωδοῖς τοὺς αὐταύλας oppo-

nat, ut ita legendum sit apud Athen.
ex hoc loco. quid si πυθικόν legas, ut
sit τὸ πυθαύλου, id est, utricularii,
cujus meminit Diomedes, ut primum
tibias utriculi inflet, deinde adhibea-
tur choro. Sed πυθικόν retinendum ex
Polluc. lib. 4. cap. 10. ubi docet ἄχο-
ρον αὐλησιν sic appellatam. NUNN.

Φίλος αὐλητής] ita & φιλομέτρια di-
citur ab Arist. in poët. cui harmonia
non adhibetur, ut epica. sic & Athe-
næo lib. 12. φιλοκιδαρίας, qui assa ci-
thara utitur, cui vid. idem opponere
τὸν κιδαρδόν, quasi ad citharam voce
humana addita. Poll. φιλοὺς κιδαρίας se-
paratim nominat. & lib. 14. τῇ φιλο-
κιδαρίαςεῖσσι opponit ἱναυλον κιδάρειν, ut
hæc addita tibia fiat. eodem modo φι-
λὸς αὐλητής appellabitur, qui solis ti-
biis canet. τὸ ψιλόν, in voce assumpti
dixerunt Romani, ut Nonius docet:
assa, inquit, voce, sola lingua voce
tantummodo, aut vocis humana, non
admistis aliis musicis esse voluerunt.
Varro de vit. Pop. Rom. lib. 2. in con-
viviiis pueri modesti, ut cantarent car-
mina antiqua, in quibus erant laudes
majorum, & assa voce, & cum tibi-
ne. Item Cato de liber. educand. me-
los altum in cantibus, & bipartitum,
unum quod est in assa voce, alterum
quod vocant organicon. ex quibus ψι-
λὸν αὐλητήν interpretatus sum assumpti
tubicinem, aut si hoc liberius videtur,
dicam tubicinem, qui assa tibia utitur.
τὸ ἀστῆρος in verbis Phrynichi quid sit,
non intelligo; suspicor esse nomen τῶ
ἵτα

ἰσῶν, *textrinum*, aut *locus ubi mali asservantur*, non ἰσεῶν: peccabis enim perinde atque is qui dicit καλαμεῶν, *harundinetum*, ἰππεῶν, *equile*, ἀνδρεῶν, *magna domus*, cum dicendum sit καλαμῶν, ἰππῶν, & reliqua similiter.

Αὐταύλης, *auttaules*, ne dicas, sed φίλος αὐλητής, *assus tibicen*, quoniam est & alter κύκλιος αὐλητής, *cyclius tibicen*.

Κα-

ἴτερος iteratum, quod plerumque a librariis fieri experimur. Sustuli igitur, ut in epitoma. nisi ἀσέρμ vocat τὸν χορὸν per metaphoram, ut sit chori auletes, & sine choro ὁ φίλος. hinc planum fiet quam male acceptus fuerit hic locus Phrynichi in lexico Constant. in αὐλητής, cum inquit, φίλος αὐλητής ab Atticis dicitur, non ἀναύλης, ait Phrynichus: pro αὐταύλης, quod in epitoma legitur, quamvis cum aspiratione: videtur tamen depravatum, cum τὸ αὐλῶς sine aspiratione scribatur. plura fortasse quam par erat de nomine αὐταύλης, sed ignoscendum prolixitati, quia de hoc nomine nil video ab aliis observatum. NunN. φίλον αὐλητήν Nunnesius recte interpretatur *assum tibicinem*, vel *tibicinem*, qui *assu tibia utitur*: Nam duo apud Latinos significat *assum*: tostum sive assatum, & merum sive solum: prius est in *assa carne*; posterius in *assa voce*. Petrus Burmanus ad illa Petronii, *nescio quid Asia dis habuisse*, quæ Nicolaus Heinsius eleganter correxit, ut suo loco videbimus, tertium addit, & *nescio quid assi a dis scribens*, id explicat *quid calidi intra viscera sua, quod & sudorem & salivam consumeret*. Quo jure, mihi plane incompertum est: Id facile tamen expediet Vir, qui vulgo Latine creditur eruditissimus. Si de Græcis ageretur, haud dubie aqua ei hæreret propter summam in illis imperitiam: Vidimus nuper in Notis ad Theophrasti

Characteres, & exemplis ex Epistolarum Sylloge ibi adductis, duo alia hic adjicere, non injucundum erit Lector. Scis, quam lepide Vir Cl. ad Petronium, sibi confinxit *asilum pisciculum*, quem Nereus Nereique filiae oculis non viderunt unquam, & Aristoteles Lib. 5. Cap. 31. de histor. Animal. insectum esse docet, quod ex ipsis thynnibus nascitur sub pinna, ut pediculi & alia id genus insecta nascuntur ex ipso corpore aliis animalibus. Inventum hoc novum, cui jungo aliud non minus novum: Nostine *κολοῖδες* aves? Haud puto: Nullibi enim in Libris Græcis aut conspiciuntur aut volant. Illos tamen novit Vir Cl. non semel, sed bis, *κραγέτας κολοῖδες* celebrans in Voluminis II. Epist. dcccxv. Rogas, quas aves isto nomine intellexit: Id sentis nonne? Notissimi sunt *κολοῖοι*, & notissimum est proverbium *κολοῖδες ἰζάνει πρὸς κολοῖδον*, quod ipsi tyrones tenent: hoc tamen, & has aviculas ignoravit ille, indeque *κολοῖοι* orti sunt hætenus inauditi. Alterum exemplum: Qui in Græcis tyrocinium posuerunt, in numerato habent per celebrem Euripidis versum, *Ἐκ κυμάτων γὰρ αὐδῆς αὐ γαλήνῃ ὄρω*, ob quem Hegelochus histrio derisus est a Comico non uno: Nihil tritius vel notius. Quid tamen Vir Cl.? In Epistola Joachimi Camerarii, quæ in Primo Volumine ordine tertia est, pro eo, quod Camerarius scripserat, *ἐκ τῶν κύ-*

Καταπρόϊζεται οὐκ ὀρθῶς διαιροῦσι, δέον καταπρόϊζεται.

Αἱ νῆες ἐρεῖς, οὐχ αἱ ναῦς, σόλοικον γὰρ. ἤμαρτε γὰρ Φα-
βαρίνος, Πολέμων, καὶ Σύλλας αἱ ναῦς εἰπόντες. τὰς νῆας οὐκ
ἐρεῖς, ἀλλὰ τὰς ναῦς. Λολλιανὸς δ' ὁ σοφιστὴς ἀκούσας πα-
ρὰ τινὸς, ὅτι οὐ χρὴ αἱ ναῦς λέγειν, ἀλλὰ αἱ νῆες, ᾤθη δὲ
λέγειν, καὶ τὴν αἰτιατικὴν ὁμοίως τὰς νῆας. οὐκ ἔχει δὲ οὕτως
ἀλλ'

μάται αὐθις αὐ γαλήν' ὄρῳν, rescriptit
ex τῶν κυμάτων αὐθις αὐ γαλήν' ὄρῳν: Du-
rum scilicet & ingratum ei videbatur
αὐθις αὐ, neque ferre poterat homo
Latinus αὐ in sereno: Pro eo igitur
eu scripsit, sed ita, ut accentum τῷ αὐ
provide reliquerit. Quid ais? quic-
quamne falsius aut lepidius? Dixi hi-
strionem Hegelochum a Comico non
uno propter versum istum fuisse deri-
sum: Id apparet ex Aristophane, ejus
Scholiaste, & Scholiaste ipsius Euripidis,
qui fragmenta adferunt, sed cor-
rupta & turbata hodie descriptorum
incuria: Ea hic breviter corrigam, ut
inter jocos aliquid, quod minime jo-
cosum est, tibi dicam. Versus primos
Strattidis ita scribe, Καὶ τῶν μὲν ἄλ-
λων οὐκ ἐμέλησέ μοι μελῶν. Εὐριπίδου δὲ
δράμα δεξιότατον Διέκλαισ' Ὀρέσην, Ηγέ-
λοχον τοῦ Κινάρου Μισθωσάμενος τὰ
πρῶτα τῶν ἑπῶν λέγειν. Si Ὀρέση retine-
re velis, distinguendum, Διέκλαισ',
Ὀρέση Ηγέλοχον τοῦ Κινάρου Μισθωσάμε-
νος τὰ πρῶτα τῶν ἑπῶν λέγειν. Orestes
est prima persona Dramatis, qui ista
loquitur. Alterum Strattidis fragmen-
tum ita constituendum, Α. Ποῖ, ποῖ
γαλήν' ὄρῳ; Β. τί; Α. ποῖ, ποῖ πρὸς θεῶν
Γαλήνᾳ; Β. γαλήνᾳ; ἐγὼ δὲ γαλήν' σ' ᾤ-
μη λέγειν. τί excidit alterius personæ.
Sannyrionis tertium ex Danae legen-
dum ita, — Α. τί ἂν γένόμενος εἰς ὄπην
Εὐδύσομαι; Β. Φίε' εἰ γένοιτο μὲν γαλήν;

Α. Αλλ' Ηγέλοχος με μπιύσειεν ὁ τραγι-
κός. Ατακράγοι τ' ἂν οὗτος εἰς ἐχθρὸς
μέγα. Εκ κυμάτων γὰρ αὐθις αὐ γαλήν'
ὄρῳ. Pro εἰς ἐχθρὸς, quod Scholiastes
Euripidis habet, apud Scholiastem A-
ristophanis est εἰσιδῶν: Discrepare po-
tuerunt Libri. Inquires: Nonne ver-
fator est in Græcis, qui apud Petro-
nium Cap. 39. pro mel habuit praxim
rescribendum esse vidit melleam vel
mellis habuit baxim? nam βᾶξις vox
non est protrita, & quidem de orato-
re eo significatu. Fateor: sed, si fe-
rio agas, quid vox una ad totam Lin-
guam? & quid etiam ea ad locum
istum? Dicam, quod longe verissimum
& longe simplicissimum puto, missis
adeo eruditis & reconditis: Locus il-
le Petronii ita legendus est, Patrono
meo ossa bene quiescant, qui me homi-
nem inter homines voluit esse. Jam
mihi nihil potest auferri, sicut illi.
Fericula ista mei habens praxim: Ca-
lus hic, in quo sc. Ab optimo pa-
trono manumissus fuerat Trimalchio:
qua manumissione factum, ut nihil jam
auferri posset ei: Servi peculium ha-
bent, quod singulis horis illis auferri
potest a domino: Liberi habent pa-
trimonium, quod illis auferre potest
nemo. Fericula pro Fercula. mei ha-
bent praxim, vitæ meæ conditionem
exhibent: ἐμοῦ πράξιν, mei praxim:
ita Græci vulgo; ita Mathematici, ubi
de

Καταπρόξεται, *contemnet*, non recte separant, cum oporteat dicere καταπρόξεται.

Αἱ νῆες, *naves*, efferes, non αἱ ναῦς; solœcum enim est. Er-
ravit namque Phavorinus, Polemo etiam, & Syllas, cum dixe-
runt αἱ ναῦς. τὰς νῆας non dices, sed τὰς ναῦς. Lollianus autem
Sophista cum audisset a quodam non esse dicendum αἱ ναῦς, sed
αἱ νῆες, arbitratus est usurpandum etiam accusandi casum similiter
τὰς

de horoscopo agitur: Manetho Lib. 1. V. 75. Πάντοτε μὲν κέντροισιν ἔπαν κορυ-
θαιολος Ἀρης, τὴν πρᾶξιν παρέχων, τοιαύ-
τη ἐκτελεῖ. Alia prætereo nunc. Et
sic eleganter græciffat Trimalchio; qui
mox addit, quæ huc pertinent: *In Can-
cro ego natus sum; ideo multis pedi-
bus sto, & in mari, & in terra mul-
ta possideo. nam cancer, & hoc, & il-
loc quadrat; & ideo jam dudum nihil
supra illum posui, ne genesis meam pre-
merem.* Nihil perspicuum magis. Sed
hæc in transitu: ubi comoda se oc-
casio præbet, talia notabo plura con-
tra Professore[m] Lugduno Batavum,
ut in senectute extrema tandem mo-
destior evadat, & curto pede suo se
metiri discat. ἄσιρος & ἕτερος hic sine
dubio sunt duæ lectiones diversæ, qua-
rum una corrupta: Nam pro ἄσιρος
scribendum ἄτερος, quod in prima edi-
tione est, & in Libris quibusdam fuit
pro ἕτερος. Ex annotata lectionis di-
screpantia errores innumeri. PAUW.

Καταπρόξεται] Jones hoc vocabu-
lum dividunt, ut docet auctor Etym.
valet autem *contemnere*, & *impune
ferre*, de quo vid. Schol. Aristoph. &
Sud. & Hesic. atque Thomam. NUNN.
καταπρόξασθαι aoristus legitur initio
xiv. orationis Themistii, sed ἀδιαιρέ-
τως apud Eustath. Odysf. v. cujus hæc
sunt verba, ὅτι δὲ πρόξαι οἱ παλαιοὶ τὴν
θάρσαν εἶπον, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ καταπρόξαι

σθαι αὐτὴν παρῆγον, δηλοῦται καὶ ἀλλα-
χοῦ. εἴη δὲ ἂν τὸ καταπρόξασθαι, ὅμοι-
όν τι τῷ καταπρόσσεισθαι, ὃ ἐστὶ προ-
δοῦναι. Herodian. lib. 1. ἀλλ' οὐ κατα-
πρόξαι αὐτὸς μεθύων νηφύσης γυναικός. κα-
ταπρόξαι Aristoph. Thesmoph. Hoesch.
Καταπρόξεται οὐκ ὁρθῶς διαίρουσι: Quia
scilicet a πρόξ Jonicum est, & κατα-
πρόξεται ad ἴξεται & ἴκομαι accedit:
Eo sensu Thomas, Καταπρόξεται, (ita
prima editio) κατὰ τινος προαχθήσεται
καὶ καταφρονήσεται: Unde apparet eum
improbasse καταπρόξεται, & verbum
non a πρόξ, sed ἴκισθαι derivasse:
Plura de his alias. PAUW.

Καταπρόξεται, *contemnet*] non be-
ne vertitur *contemnet*. imo, *impune
feret*. οὐ καταπρόξαι μὲν. Non *impune
te sinam hoc ferre*. SCAL.

Αἱ νῆες] Moschop. in Schediis docet
quæ inflectantur ἢ γραῦς, & ἢ ναῦς, &
in recto plurali dici αἱ ναῦς, & poëti-
ce νᾶες, nec unquam aliter: in accu-
sandi vero casu τὰς ναῦς, & poëti-
ce τὰς νῆας. NUNN.

Φαβαρίνος] De Phavorino, Polemo-
ne, & Lolliano Philostratus in vitis
Sophistarum, & Sud. qui duos Pole-
monas Sophistas agnoscit. Sylla, aut
Syllas qui sit, adhuc quæro. Suilæ
cujusdam meminit Hesic. in Πυρραία.
NUNN. Pro ἡμαρτε γὰρ Φαβαρίνος
prima editio ἡμαρτε μίντοι Φαβαρίνος. De
Sylla videndum: Apud Hesyclium in

ἄλλ' ἐπὶ μὲν τῆς εὐθείας, δισυλλάβως, ἐπὶ δὲ τῆς αἰτιατικῆς, μογосуλλάβως.

Εἰσίστω, καὶ περὶ τούτου οὕτως ἔσχε. Λολλιανὸς ἀκούσας ὅτι χρὴ σὺν τῷ ε, λέγειν, εἴθ' ὑπέλαβε καὶ τὸ εἰσίστω, εἰσίστω δεῖν λέγεσθαι.

Κνημίδα, πινακίδα, καρίδα, βραχέως τούτων τὴν παρατέλευτον. τὴν μέντοι ραφίδα ἐκτείνουσι καὶ συστέλλουσιν.

Κλα-

Πυρραία Viri Eruditi pro Σουίλας recte scribunt Σουίδαας. ΡΑΥΩ.

Εἰσίστω] Deest in MS. τὸ εἰσίσται, cujus exemplo falsus est Lollianus: illud tamen reponendum ex epitoma, & Phavor. quasi dicat, cum Lollianus audisset dicendum esse εἰσίσται interposito τῷ ε, persuasit sibi dicendum quoque esse εἰσίστω, & non εἰσίστω, quod tamen falsum est. ΝΥΝΝ. Prima Editio, quam hic iterum Epitomen vocat Nunneseus, ὅτι χρὴ σὺν τῷ ε εἰσίσται λέγειν. ΡΑΥΩ.

Κνημίδα] Eustat. ἀκρίς corripit ultimam, καρὶς autem partim corripit ultimam ex proportione apud Atticos, ut βολίς & γραφίς, partim producta penultima, & ultimam producit, ut κρηπίς, ψηφίς, τευθίς. Sic inquit ex auctoritate Athenæi, τὸ ραφανίς ultimam producere more Attico apud Cratinum, apud Eupolim vero corripit. ex his verbis Athenæi apud Eustat. suspicor pro ραφίδα reponendum hoc loco esse ραφανίδα, ut legitur quoque in epitoma. Illud ἐπισκίπτειν, quo modo καρὶς dicatur Eustathio ultimam corripere more Attico: & ραφανίς ultimam producere more item Attico. Moschop. in sched. muliebria inquit in ις desinentia dissyllaba oxytona, quæ penultimam natura longam habent, nec sunt propria, nec deminutiva,

producent ι, in obliquis: excipitur πλοκαμῖδες, quamvis deminutivum, ne concurrant quatuor brevès. ita cum sint ὑποκριτικὰ κνημὶς, πινακίς, & καρίς, quæ hoc loco proponuntur, corripunt ultimam: at τὸ ραφανίς cum more Attico hypocoristicum non sit, potest ultimam producere, more vero Dorico, quod sit hypocoristicum, eandem corripere potest. sic τὸ καρίς cum ἀπὸ τῆς κάρης dicatur, ut hypocoristicum more Attico dicitur ultimam corripere. Eustat. α. Iliad. docet ex Herodiano, barytona quæ in ις desinunt, ultimam brevem habere, quæ vero oxytona longam, ut ἡ κνημὶς, & quæ ex eo componuntur, ut εὐκνημὶς. Idem repetit Gaza lib. 3. Grammat. sed addit oxytona producere ultimam, si muliebria sint: Nomen vero ὄρις quamvis barytonum, apud Atticos ultimam producere. His addunt Grammatici, quæ in ις purum desinunt muliebria, ultimam corripere, ut ἡ βρισπίς. alii contra sententiam Eustat. & contra canonem propositum a Moschop. existimant in recto ultimam illorum nominum esse brevem: quibus non assentior, præsertim cum auctore Hephæstione in nomine κηλίς, μασιλά, ultima quoque producatur. Sed hæc nimis multa. Nam περὶ τῶν δικατάλικτων & de monosyllabis in ις, nil ad

τὰς νῆας. Non ita tamen se res habet, sed rectus cum duabus syllabis exprimendus, accusandi vero casus cum una.

Εἰσιέτω, *ingrediatur*. In hoc verbo etiam eodem modo. lapsus Lollianus, cum audisset exprimendum esse cum ε, existimavit & τὸ εἰσιέτω commutandum esse in εἰσιέτω.

Κνημίδα, *tibiale*, πινακίδα, *tabellam*, καρίδα, *squillam*, correpta horum penultima proferendum. ραφίδα, id est, *acum*, & producunt & corripunt.

Κλα-

ad hunc locum pertinet. NUNN. Ex Athenæo lib. 3. & Eustathio ad Iliad. φ. apparet, *καρίς* primam habuisse ambiguum: Ponam verba Eustathii, ὅτι ἀκρίς μὲν συσέλλει τὴν λήγουσαν *καρίς* δὲ, πῆ μὲν βραχυκοιταληκτεῖ ἀναλόγως παρ' Ἀττικαῖς ὡς γὰρ βολή, βολίς, γραφή, γραφίς, ἔτω κάρη, *καρίς* ταδείσης δὲ τῆς παρατελεύτης ἐτάδης καὶ τὸ τέλος ὡς τὸ κρηπίς, ψηφίς, τευθίς. εἴρηται γοῦν ἐκτεταμένως τὸ, *καρίδες* ἐξήλλεντο δελφίνων δίκην, εἰς σχοινοπλεκτον ἄγγος, καὶ, ἄρχονται ὡσπερ *καρίδες* ἀνδράκων ἐπι πηδῶσαι κυρταί. καὶ, ἰρυθρότερον *καρίδος* ὅπτης σὲ ἀποφανῶ. Ἰσέον δὲ, ὅτι ἡ *ραφανίς*, ὡς ὁ Ἀθηναῖος καὶ αὐτὸ παραδίδασσι, διφορεῖται κατὰ τὴν *καρίδα*, καὶ ἐκτείνει μὲν φησι τὴν λήγουσαν Ἀττικῶς παρὰ Κρατίνῳ ἐν τῷ, ταῖς *ραφανίσι* δοκεῖ, τοῖς δ' ἄλλοις οὐ λαχάνοις συσέλλεται δὲ παρ' Εὐπέλιδι ἐν τῷ, *ραφανίδες* ἀπλυτοί. *καρίς* ambiguum habet primam; quæ si brevis, secunda etiam est brevis; si longa, secunda etiam est longa. Si a κάρη sit *καρίς*, dicendum vel ejus primam quoque fuisse ambiguum, vel non a Dissyllabo κάρη, sed a Mono-syllabo κάρη deducendam esse vocem, quoties producitur ejus prima: Certe regula secundæ productæ vel correptæ pendet a prima productæ vel correptæ: Nulla autem distinctio in istis Athenæi & Eustathii inter Atticos & alios Græ-

cos; & ut correptio respicit Atticos, ita & productio: Quod in *ραφανίδος* mensura ambigua similiter observandum: Attici variant, & Attici nunc *ραφανίδος* penultimam producunt, nunc corripunt, ut penultimam *καρίδος*, quæ apud illos ambigua est: Nihil evidentius, si verba consideres, prout decet. Nunnesius ea non intellexit, & diminutiva sibi commentus est, quæ diminutiva non sunt: Hoc apertum nunc. Illud non omittendum: *καρίδος* penultimam habet ancipitem, quia ancipis est prima, & sic locus est regulæ: Ea autem fallit plane in *ραφανίδος*, cujus prima & secunda est brevis; Quare comparatio accipienda cum mica salis. Quin & regula fallit in syllabarum numero: Nam *ραφανίς* tres, *καρίς* duas syllabas habet, neque eadem proinde est regulæ in utramque vocem potestas: An *ραφανίδος* penultima ad modum Dissyllaborum producta, quando duæ breves habebantur pro una longa, & *ραφίς* sic ad unam longam redactum, locum faciebat regulæ? De eo cogitandum: multa in istis, quæ vel arbitraria sunt, vel nos hodie in Lingua mortua non satis adsequimur. Quid autem *κνημίδα* hic? Ejus prima longa est, & sic juxta regulam ab Athenæo & Eustathio traditam ejus secunda etiam longa esse debet:

Κλαδᾶν ἀμπέλους φάθι, ἀλλὰ μὴ κλαδεύειν.

Πολίτης λέγε, μὴ συμπολίτης.

Τύλην, εἰ καὶ εὐροῖς που, σὺ κνέφαλον λέγε.

Τὸ ράπισμα οὐκ ἐν χρήσει. χρῶ οὖν τῷ κρείττονι. τὸ γὰρ τὴν γιάθον πλατεία τῆ χειρὶ πληῆσαι, ἐπὶ κόρρης πατάξαι, Αθηναῖοι φασί.

Παγ-

bet: An Phrynichus regulam istam non probavit? Ita statuas, necesse: nisi vitium delitescat, & Scribæ non dederint, quod ipse Phrynichus dederat: An forte legendum *Ἀκρίδα* pro *Κημίδα*? *ἄκριδα* & *καρίδα* accuratiores Attici in penultima corripunt: Hoc sane conveniens esset, & cum illis, quæ Athenæus & Eustathius habent, belle conveniret: Vide & judica. Pro *ραφίδα* perbene Editio prima *ραφαρίδα*: De eo non dubitandum. PAUW. *ραφίδα* ἐκτείνουσι) τὴν *ραφίδα*, quomodo Attici ἐκτείνουσι καὶ συσέλλουσι, si ne omnino quidem utuntur, sed pro eo habent *βελόνην*? Sed non dubium, quin legendum sit *ραφαρίδα*, quod plane Atticum ἀντὶ τῆς κράμβης: tum etiam ἀντὶ *ραφάνου*. SCAL.

κλαδεύειν] Clem. Al. *καθυλομανεῖ γὰρ μὴ κλαδευομένη ἡ ἀμπέλος*. Hinc ἡ *κλαδεία* in Geopon. HOESCH. Mæris Atticista, *κλάσαι*, Ἀττικῶς *κλαδεῖν*, Ἑλληνικῶς. Scribendum, *Κλαδᾶσαι* vel *Κλαδῆσαι*, Ἀττικῶς *κλαδῶσαι*, Ἑλληνικῶς. PAUW.

Πολίτης] Idem Schol. Aristoph. vide fragmentum Herodiani, quod extremo operi addendum curavimus. NUNN. Pro *μὴ συμπολίτης* prima editio *ἀλλὰ μὴ συμπολίτης*. PAUW.

Τύλην] Eupolis *κόλαξι* usus fuerat hoc nomine, ut refert Poll. lib. 7. Hyperides item ab hac notione *τυληφώτας* nominavit culcitarum textores.

& Antiphanes *τύλας κινᾶς*, culcitas inanes apud eundem appellavit, ut sit *τύλη* non tomentum, sed culcita. Hesichio tamen videtur, quæ vulgo *τύλη* vocabatur, ab Atticis *τύλιον* & *πῆλον* nominari, quod necesse est tomentum esse. Poll. eodem lib. 7. a Sophocle *τυλίαν*, aut *τυλείαν*, ut alibi scriptum apud eundem, culcitam dictam observat. nam *περὶ τοῦ κνέφαλου* plane idem lib. 10. docet pro culcita accipiendum esse, semel vero tantum pro tomento apud Theopompum Comicum reperiri, & in fabula Pantaleonte, quæ incertum (inquit) sit ne illius. ubi tomentum scribit vulgo *κνέφαλον* nominari. NUNN. *τύλη* scilicet Jonicum, *τυλίον* vero & *τυλείον* Atticum: Hesychius in V. *Κνέφαλον*, & Pollux Lib. 10. Segm. 39. Eupolis *Ιάζων* dixerat *τύλη*, & Sophocles *λιτοῦραφίς τυλία* vel *τυλεία* numero singulari: idem Pollux eodem loco, & Lib. 7. Segm. 192. ita enim scribenda & constituenda sunt ista: Plura alias. Mæris, *Κνέφαλον*, Ἀττικῶς ἡ *τύλη*, Ἑλληνικῶς: Jonismus in Græcia obtinuit: ita Pollucis *κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν* intelligi potest Lib. 10. Segm. 40. Prima editio, *Τυληῖον*, καὶ *εὐροῖς πῆ· σὺ δὲ κνέφαλον λέγε*: An in Libris quibusdam fuit, *Τύλην*, *τυλείον*, καὶ *εὐροῖς πῆ· σὺ δὲ κνέφαλον λέγε*? Sic ipsum *τυλεῖον* improbasset Phrynichus, & unum

κνέ-

Κλαδᾶν ἀμπέλους, *putare vites*, dic, sed non κλαδεύειν.

Πολίτης, *civis*, non συμπολίτης, *efferto*.

Τύλην, *calcitam*, & si reperias alicubi, tu κνέφαλον *dicito*.

Τὸ ράπισμα, *colarhus*, non est in usu. utere igitur meliori. Nam malam lata manu pulsare ἐπὶ κόρρης πατάξαι, Athenienses dicunt.

Παρ-

κνέφαλον placuisset ei: Vide & cogita: hominis fastidium non ignoras. Mœridis notula eo etiam quadantenus pertinet. ΡΑΥΩ.

κνέφαλον] Sic Hesic. cum ε̄ scribit, & est floccus qui fullonico carduo detractus e panno inter pestendum est. Recte vero cum κ, nam cum γ, Atticum non est, ut observat Thom. Sic neque γραφίς, id est, *fullo*, cum γ, Atticum nomen, sed cum κ, ut Grammatici docent: etsi Lucian. ἐν τῇ δίκῃ Φωμίν. ludens, ut solet, οὐδὲ τὸ Γάμμα τῷ Κάππα διηγωνίζετο πολλάκις ἐν τῷ κρυφίῳ περὶ τῶν γραφάων. NUNN.

Τὸ ράπισμα] Quod Latine apud Fabium de ridiculis *colarhum ducere*, & apud Juvenal. *colarhum incutere*, videtur vulgo idem quod Græce τὸ ἐπὶ κόρρης πατάξαι. Illud tamen animum meum in hac re dubium facit, quod Eustat. & Thom. observant περὶ τῶν κολαφίζω, κολαφισμός, & κόλαφος, Attica non esse, & pro his Atticos illa usurpasse κόνδυλος, κονδυλίω, κονδυλισμός. hæc autem ut constat ex Poll. lib. 2. ex consuetudine sermonis Græci significant pugnum, & pugnum ingerere, aut ducere, non manu lata pulsare. accedit etiam huc illud Terentii in Adelphis, *colarhis tuber est totum capus*: quod non tam videtur convenire ei pulsationi, quæ inanulata fit, quam illi quæ fit compressa manu in pugnum, id est, τοῖς κονδύλοις.

docti arbitrentur. novi τὸ ραπίζειν in Glossario Latine converti *expalmare*, & *alapa*, quo propendet item Sud. ἐν τῷ ἐπὶ κόρρης. κόλαφος vero, *colarhus*, & κολαφίζομαι, *colarhizor*, & ἀλαπάξει, *alapatur*: quæ nostram sententiam confirmant, ut a *palma* quæ pars est manus lata, *expalmare* dicatur. Nam de *alapa* verbo sit ne Latinum, ut quibusdam videtur, nihil habeo quod dicam, neque ejus originem novi, nisi Græca sit ἀπὸ τῆ ἀλαπαδός, quod mollior & imbecillior pulsatio fiat lata manu, quam compressa: nil affirmo. Sed ut redeam ad τὸ ράπισμα, Thom. observat semel a Libanio usurpatum fuisse, ἀδοκίμως tamen & inusitate. ἡ ραπίς autem proprie virga est: unde τὸ ραπίζειν valet virga cædere, & ab Herodoto in Polymnia ἐπὶ τοῦ μασιγῶντος adhibetur. NUNN. Græci non habent vocem, qua illud πλατεία χεὶρ πληῆσαι τὴν γνάθον expriment: Nam κόλαφος & κόνδυλος de pugno dicuntur: ράπισμα vero de fuste vel virga. Et sic etiam Latini, qui *pugnum* & *colarhum* habent: An *alapa* rem exprimit? Imo sane, si ab *ala* & *apo* veniat nomen: *apo*, necto, jungo: manus extensis digitis, cum parte brachii, *ala* non inconcinne: Sic *alapo* est *alam apo*, & *alapa* ipsa percussio lata manu. *ala*, ut *vola*: Vox antiqua esse potest & plebeja, qua postea usi fuerunt Scriptores: Sed de his alias.

K

Pri-

Παροψίς, τὸ ὄψον, οὐχὶ δὲ τὸ ἀγγεῖον, ὡς τινές. τοῦτο δὲ τρύβλιον ἢ λεκάριον καλοῦσι.

Κροῦσαι μὲν τὴν δύραν, ἴσως που παραβεβίασται ἢ χρῆσις. ἄμεινον δὲ τὸ κόπτειν τὴν δύραν.

Εἰνήλατα κλίνης ἢ σκίμποδος, οὐ χρὴ λέγειν τὸν Ἀττικίζοντα, ἀλλὰ κραστήρια.

Κλί-

Prima editio pro χρᾶ ὡν τῷ κρείττονι &c. χρᾶ ὡν τῷ τῆν γιάθου πλατεία χειρὶ πλῆξαι ἢ ἐπὶ κόρρης πατάξαι Ἀθηναῖοί φασιν. Non inepte profecto: Nam ipsum ἐπὶ κόρρης πατάξαι ambiguum est & vagum: Suidas in V. Ἐπὶ κόρρης. ἐπὶ κεφαλῆς, ἢ γιάθου, ἢ κροτάφου. κόρρη γάρ καὶ κόρη, ὅλην τὴν κεφαλὴν σὺν τῷ αὐχένι λίγυσι. τινές δὲ καὶ ῥάπισμα λέγουσι τὸ ἐπὶ τῆς γιάθου λαμβάνειν τυπλομένοι, καὶ τῷ κροτάφου: Ita legendum forte ibi. Harpocration in V. Ἐπὶ κόρρης, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίω. ἄλλοι μὲν ἄλλως ἀπίδουσαν, βέλτιον δὲ ὑπολαμβάνειν ἐπὶ κόρρης λέγεσθαι, τὸ ἐπὶ τῆς γιάθου, ὃ λέγουσιν ἐν τῷ βίῳ ῥάπισμα. Commode igitur Editio prima Phrasin bonam & perspicuam commendans præmittit. ΡΛΩΩ. ῥάπισμα, Esai. 50. Marc. 14. Joan. 18. Basil. M. ἢ που καὶ ῥάπισμα, τὴν τελευταίαν τῶν δέλων πληγὴν, ὑπὲρ τῆς μετὰ ταῦτα τῶν αἰσιμῶν ἀπαλλαγῆς, κατεδέχθη. Lucian. οὐκ οἶδ' ὅπως ῥάπισματα λαμβάνειν βούλει με. Naz. Carm. μίμων ῥάπισματα σκιαρά. ἐπὶ κόρρης & κατὰ κόρρης Lucian. πατάξαι ἢ παίειν Plut. HOESCH.

Παροψίς] Athen. lib. 9. docet multis veterum testimoniis, τὸ παροψίδος nomen tam in opsonio, aut condimento, quam in acetabulo, & patella dici. Vid. Poll. lib. 10. c. 23. pro opsonio, aut maza, aut jure aliquo frequentius, quam pro vase adhibetur. Hesic. & Sud. pro vase exponunt ὄψον.

βάφιον, ἰμβάφιον, ὄψοβάφιον. Latini fere pro vase usurpant, ut Suet. Juven. Martial. Eustat. idem brevi docet lib. 4. Iliad. ΝΥΝΝ. παροψίς, τὸ ἀγγεῖον, Matth. 23. Naz. παροψίδες καθαρὰ τὸ φαινόμενον. Plut. τοὺς μὲν γὰρ περὶ Φιλόξενου τὸν Ερῴξιδος [Aristot. Ερῴξιος, quod miror quosdam mendii arguere, quum & alia in is exeuntia nom. propria bifariam obliquos forment, ut Notis ad Photii Bibliothecam ostendi. Suid. τὸν Λευκαδίου] καὶ Γνάθωνα τὸν Σικελιώτην ἐπτοημένους περὶ τὰ ὄψα, λέγουσιν ἐμπομύττεισθαι ταῖς παροψίσι, ὅπως τοὺς συνεσθίοντας διασφίξαντες, αὐτοὶ μόνοι τῶν παρακειμένων ἐμφορηθῶσιν. Obsonium etiam significat, Xenoph. I. 1. Pædiæ, προηγαγεσθαι αὐτῷ καὶ παροψίδας, καὶ παντοδαπὰ ἐμβάμματα καὶ βράματα. HOESCH.

λεκάριον] Malim λεκάνιον ἀπὸ τῆς λεκάνης. nam sic Attici loquebantur, ut observat Sud. Communis vero dialecti erat λακάνη. quamvis in Schol. Avium Aristoph. male legitur λεκάνη utroque loco, & apud Phavor. fortasse non recte λεκάνιον κοινόν, sed λακάνη, ut apud Sud. Nam & idem Phavor. citat λεκάνιον ex Aristoph. qui norma est Attici sermonis. Phavor. παραψίδας & παροψίδας ait in vasis dici, & apud Sud. παραψίδας pro vasis leguntur. nec mirum utrumque dici, paropsis quidem ἀπὸ τῆς ὄψου, parapsis ἀπὸ τῆς ἀψίδος, a figura patinæ. apsis enim rota est.

He-

Παροψίς, *obsonium*, intellige, non *vas*, ut quidam. *vas* enim τρυβλίον, aut λεκάριον, id est, *patellam*, appellant.

Κρούσαι τὴν θύραν, *pulsare fores*, fortasse quidem alicubi contra consuetudinem depravatum est: melius tamen est κόπλειν τὴν θύραν.

Ενήλατα κλίνης, aut σκίμποδος, *spondas lecti*, aut *grabbati*, non oportet dicere eum qui Attice loquitur, sed κρασήρια.

Hero in Geometricis definition. docet apsidem vocari minus circuli segmentum, qua significatione usus Arist. vid. in Iride, quod nullus explanatorum hactenus quod sciam observavit. NUNN. Et mihi hic placet magis λεκάριον, quanquam λεκάριον bis apud Pollucem extat, semel ita exaratum, semel κα ante λε collocato: Nam λεκάριον sine dubio est Atticum magis. Prima editio brevius, Παροψίς, τὸ ὄψον, οὐχὶ δὲ τὸ ἀγγεῖον· τοῦτο δὲ τρυβλίον. ΡΑΥΩ. λεκάριον, Xen. ibid. λεκάριον, & ad marginem λεκανίς. τρυβλίον, Exodi. 25. Num. 4. HOESCH.

Κρούσαι] τὸ κόπλειν dicitur in eo qui pulsat fores, ut Comici loquuntur, τὸ ψεφίῃν vero intus in eo qui aperit, cum fores crepuerunt; hoc tradunt Schol. Aristoph. Sud. Ammo. Moschop. ἐν τῇ συλλογῇ. Thom. addit ab Aristoph. etiam dici γέυσθαι τῆς θύρας pro κολίειν. vid. Lucian. Solocista. NUNN. κρούσαι, Aët. 12. Apocal. 3. κόπλειν, Lucian. in Dicafter. Phot. Epist. καφῶν δὲ ἄρα θύρας τὴν παροιμίαν ἀπέδειξας κόπλειντας. HOESCH. Prima editio, Κρούσαι τὴν θύραν· ἴσως μὲν πρὸ παραβίασαι ἢ κρήσις, ἄμεινον δὲ &c. Concinnius certe. ΡΑΥΩ.

Ενήλατα] Eustat. docet ἐνήλατα quoque nominari clavos, qui inseruntur modiolis rotarum, & gradus scalarum, aut potius graduum in scalis extremitates. Schol. vero Eurip. non gradus,

sed ligna recta quibus gradus insiguntur, & paxillos qui inseruntur modiolis, ita vocari arbitratur. Hoc tamen loco spondæ sunt, ut convertit Glossarium. NUNN. ἐνήλατα, Philo περὶ ἀείρων lib. 3. p. 140. edit. Weckel. HOESCH.

κρασήρια]. Poll. lib. 7. ἀπὸ κράσεως dici docet, id est, a *sepo*, quod pabulum est jumentorum. Lib. autem 10. docet formam illorum: erant, inquit, quatuor ligna colligata, quæ pendeabant in præsepibus, aut apta erant ut fieret præsepe, sic enim repono κατήρτα ἐπὶ τῆς φάτης, ex lib. 7. ejusdem pro κατήρτων, ut male legitur in Basileensi saltim. & apud Hesic. pro κραστήρια reponendum videtur κρασήρια. Nam & idem docet κράσειν Attice dici, non γράσειν, pabulum viride. meminit & κράσεως Etymolog. NUNN. κρασήρια sunt ligna, a quibus pendeat sænum in præsepibus: Et sic ego non video, quomodo illa apte referri possunt ad spondas lecti, præsertim ubi a κράσεις, sænum, sit κρασήριον. Vereor, ne locus sit depravatus, & quidem ita, ut duæ voces sint transpositæ, & una in alterius migraverit sedes: Legamus enim, Κρασήρια κλίνης ἢ σκίμποδος, οὐ χρὴ λέγειν τὸν Ἀττικίζοντα, ἀλλὰ ἐνήλατα, sic nihil erit, quod nos morabitur: ἐνήλατα pro spondis, habes apud Pollucem Lib. 10. Segm. 34. Ubi locus Sophoclis ita forte constituendus, —

Κλίβανος οὐκ ἐρεῖς, ἀλλὰ κρίβανος διὰ τοῦ ρ. διὰ τὸ δουεῖν τὴν πρώτην τῶν ἀνθρώπων τροφήν εἶναι κριθάς.

Κυνίδιον λέγε. Θεόπομπος δὲ ὁ κωμωδὸς ἅπαξ που κυνάριον εἶπεν.

Ἐδέδισαν. καὶ τοῦτο τῆς Λολλιαίου μούσης. σὺ δὲ λέγε τετρασυλλάβως ἄνευ τοῦ ε, ἐδέδισαν.

Οὐδεῖς, διὰ τοῦ θ, εἰ καὶ Χρύσιππος καὶ οἱ ἄμφ' αὐτὸν οὕτω λέγουσι, σὺ δὲ ἀποτρέπου λέγειν. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι, διὰ τοῦ δ, λέγουσιν οὐδεῖς.

ΑΦΕΙ-

ἐήλατα Ζύλα τριγέμοις διατερεῦσαι δεῖ. Pro ἐήλατα Tragicus ζύλα ἐήλατα: plenius & apte: τριγέμοις, magnis & validis clavis: ita τριγέμων, τριβάροβαρος, &c. habemus: γέμοις asseres nemo dixit unquam: διατερεῦσαι idem, quod διατερεῖσαι & διατερεῖσαι: perforare, trajicere: δεῖται pro δεῖ irrepsit, ut alia id genus multa: Sed hoc in transitu. Ita ἐήλατα erant quatuor, & κρατήρια dixerunt rudiores, quæ numero etiam erant quatuor, & ἐήλατα quadantenus referebant forma & positura sua: Ita hæc Phrynichi intellige. Sed verbum: Hæc scripseram, & aliquid mihi incidit, quod dicto certe facilius: Quid si legamus, ἐήλατα κλίτης ἢ σκίμποδος, οὐ χρὴ λέγειν τὸν Ἀτικίζοντα, ἀλλὰ κρατήρια, deleta unica literula? κρατήριον, retineo: inde κρατήριον, quod retinet, retinaculum: Hoc non abludit sane ab eo, quod hic requiritur: Sed ubi vox ista significatione? Succurrit opportune Optimus Grammaticorum Hesychius, qui illo ipso loco, quem hic perperam tentat Nunnescius, & cum Nunnescio perperam tentarunt etiam alii, Κρατήρια, τῶν ἐηλάτων αἱ κεφαλαὶ καὶ συμβολαὶ καὶ τὰ ἄκρα: Perspicue & apposite:

Nam de Alphabeti ordine non laboro, quem ita millies in Lexico temeratum scio. Sic tamen vel Κρατήρια legendum videtur ibi, vel κρατήρια hic: Utrum placet magis? Sane κρατήρια & κρατήριον, parvus crater, separat vocem: & eo intuitu præstat: sed ubi ad ipsam formationem & Sermonis indolem attendo, κρατήριον tamen præfero. Et hæc suspicio nunc longe verissima videtur mihi. Prima editio, ἐήλατο κλίτης ἢ σκίμποδος, οὐ χρὴ τὸν Ἀτικίζοντα, ἀλλὰ . . . mutilate & corrupte. Phavorinus id ita finxit in Lexico suo, ἐήλατο κλίτης ἢ σκίμποδος, οὐ χρὴ τὸν Ἀτικίζοντα λέγειν. Hominis ineptias ride. PAUW.

Κλίβανος] Idem Athen. lib. 8. & alii. NUNN. κλίβανος, Exod. 8. Levit. 2. Ose. 7. Matth. 6. Philo p. 356. editionis Turneb. ubi pro σπιθήρισι μὲν τῆς ἀρετῆς ἐπιτυφόμενοι rectius in m. ἰ. ὑποτυφόμενοι legitur. HOESCH.

κρίβανος] Recte vero. Nam etymon ejus est κριθῶν βαῦνος, ut docent Grammatici, id est, hordei furnus. testum autem interpretatus sum, aut, ut alii, testu, non testam quam docet Caris. in ostraco, & testudine dici debere. quid esset κλίβανος vid. Moschop. in Sche.

κλίβανος, *testum*, non dices, sed κριβανος, cum ε, quia videtur primus hominum cibus fuisse κριθαῖς, id est, *ordeaceus*.

Κυνίδιον, *catulum*, dic, Theopompus tamen Comicus semel alibi dixit κυνάριον.

Ἐδέδισαν, *timebant*. Hoc etiam profectum est ex Lolliani mufa. Tu tamen exprimito cum quatuor syllabis dempto ε, ἐδέδισαν.

Οὐθεις, *nemo*, cum θ, quamvis Chrysisippus & qui ipsum sectantur ita loquantur: Tu tamen ne usurpes. prisca namque cum δ dicunt, οὐδεις.

ΑΦεί-

Schediis. Dioscor. item formam τοῦ κριβάνου lib. 1. describit: a quo panis qui ibi fieret, κριβανίτης est Galeno, & aliis. Etymol. Doricum esse dicit τὸ κλιβανος. NUNN. κριβανος, Diodor. S. l. 2. HOESCH. Prima editio pro διὰ τὸ δοκεῖν &c. διὰ τὸ τὴν πρώτην τροφήν τῶν ἀνθρώπων κριθὴν εἶναι. PAUW.

Κυνίδιον] Plato in Euthydemo. κυνάριον, Plato ibid. bis. Matth. 15. Marc. 7. Utraque illa diminutionis forma & usitata est & frequens. Dicimus enim κοχλίδιον, χοιρίδιον, λιθίδιον, ἀνδράριον, βολβάριον, γυναικάριον, δοξάριον, παιδάριον. HOESCH.

Ἐδέδισαν] converti *timebant*, non *timebant*. Nam, ut annotat Thom. quotiescunque præteritum perfectum valet idem quod præsens, plusquam perfectum idem efficit quod imperfectum: ut ἐπιφρίκειν, *horrebant*, non *horruerant*: quia πέφρικα significat horreo, sic δέδια, *timeo*. Homer. per epenthesein dixit ἐδέδισαν. NUNN.

Οὐθεις] Aeolicum est τὸ δ in θ & contra mutare, ut docent Grammatici. Ammon. aliter observat τὸ οὐδὲν univèrse dici, ut οὐδὲν ἐστὶ κενόν, *nihil est inane*: τὸ δ' οὐδὲν si dissolvatur, per ἀντιφοιχίαν significare unum tolli, &

alterum reponi: propter quam causam ait reprehensum fuisse Zenodotum veterem Grammaticum, qui in illa gnoma Homeri ἐκ τῆς Σ. Odyss. οὐδὲν ἀκιδιότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποις, *nil imbecillius terra alit homine*, reposuerat οὐδὲν, cum sententia sit aptior si legamus οὐδὲν. quo loco Eustat. irridet eos qui sic existimant, quasi nil præclarum asserant. qui collegit vocabula, quæ propter varium accentum mutant significationem, scribit τὸ οὐδὲν si conjuncte dicatur, *nil* significare, si vero dividatur, *neque unum*. hæc minuta sunt. illud insignius, quod in auctore Etym. ex Zenobio refertur τὸ οὐθεις non esse nomen compositum, sed duo vocabula, cum habeat accentum in ultima, & τὸ θεις idem efficere quod τις, atque τῶ δὲν neutro usum esse Alcæum, & per metathesein τὸ δ in θ mutari. NUNN. Apud Etymologum in Οὐθὲν, ut hoc in transitu moneam, scribendum, Οὐθὲν. ἔστιν ὄνομα θεις καὶ ἰσοδυναμεί τῶ τις ἀπὸ τοῦ εἰς ἑνός· καὶ τὸ εἰδιότερον, δὲν μετὰ τῆς οὐ ἀρνήσεως, ἀνευ συγκοπῆς, οὐδὲν καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς θ, οὐθὲν. θεις ab εἰς deduxit, & syncopen ab οὐδὲν abegit: Sylburgius perperam & audacter. Editio prima hic, Οὐθεις

K 3

δια

Ἀφείλατο ὅσοι διὰ τοῦ λα λέγουσιν, ἀσχημονοῦσι, δέον διὰ τοῦ λε, λέγειν ἀφείλετο. καὶ ἀφειλόμην δεῖ λέγειν διὰ τοῦ ο, ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦ α.

Λάγνης διὰ τοῦ η, ἀλλὰ μὴ λάγνος, Φάρι.

Λαγῶς, ὁ Ἀττικὸς: διὰ δὲ τοῦ ο, λάγος ὁ Ἴων. τὸ λαγῶς δὲ οὐκ ἔστιν.

Λίβανον λέγε τὸ δένδρον· τὸ δὲ θυμιάμενον, λιβανωτόν. εἰ καὶ διὰ τὴν ποιητικὴν λίβανον καὶ τοῦτο Σοφοκλῆς λέγει. ἄμεινον δὲ Μένανδρος ἐν τῇ Σαμία Φησί, φέρε τὴν λιβανωτόν· σὺ δ' ἐπίθες τὸ πῦρ τρυφῇ.

Τὴν

διὰ τοῦ θ καὶ Χρυσίππος καὶ οἱ & c, & διὰ τοῦ δ λέγουσιν, absque οὐδείς: Concinnius certe. PAUW. οὐδείς compos. ex οὔτε & εἰς, ut οὐδείς ex αὐτῷ εἰς. Genes. 31. ἰδοὺ οὐδείς μετ' ἡμῶν ἐστὶ. Aristot. 1. Oecon. 7. οὐδείς γὰρ ἐπιμελεῖται ὁμοίως τῶν ἀλλοτρίων καὶ τῶν οἰκείων. Athen. lib. XV. οὐδένος γὰρ ἄλλοι τῶν δεδιμῶτων περὶ τὸ σιφαιούσθαι σπουδέζουσι πλὴν οἱ ἱερωταί. Inde οὐθένια, eidem Ph. & Basil. M. ἐξουθένια. Amos. 6. ἐξουθένια, Psal. 21. ἐξουθένια, Macar. homil. 15. ἐξουθένια, ἐξουθένια, & ἐξουθένια, Psal. 77, 89, 106. ἐξουθένια Basil. M. Ex iisdem negandi particulis componuntur μηδείς, μηδείς, pl. μηδένεις, Dion. II. 56. μηδέτερος, Proverb. 24. μηδέτερος, οὐδέτερος, οὐδέτερος. HOESCH.

Ἀφείλατο.] Rectum hoc esse confirmat Phavor. quia si simplex verbum cum ο & ε effertur, rationi consentaneum, ut junctum verbum cum eisdem vocalibus enuntiatur. vid. Sud. περὶ τοῦ ἀφείλετο: in quo aliquid est depravatum, cum legitur τὸ ἀφείλατο διὰ τοῦ διφθόγγου, in MS. certe pro ἀφείλατο discrete legitur ἀφείλατο, cum α.

NUNN. Junge supra V. Εὐραστίας. PAUW.

Λάγνης] ganeo, Glossæ. Poll. utrumque dici ait & λάγνος & λάγνης. Moschop. ἐν τῇ συλλογῇ, λάγνος in viris ait dici eum qui valde fecundus sit, in feminis vero μαχαλάδα. Thom. negat μαχαλάδα ab Atticis dici, sed μάχλην. NUNN.

λάγνος] Hoc vero maxime usitatum. Phalaris epist. 4. οἶδα καὶ Λυκίον, πόρνος μὲν ἐν παισὶ, λάγνος δὲ ἐν νέοις, μοιχὸς δ' ἐν γυναίξιν, ἀκόλαστον δ' ἐν νόμοις, ἀσελγῆ δ' ἐν ἡδοναῖς. D. Chrysof. homil. 1. contra Judæos, ἀλλ' ἀσελγείας ἔνεκεν οὐχὶ καὶ τὰ λαγνότατα τῶν ἀλόγων ἀπέκρυψαν; Ejus comparat. λαγνίστερος [pro quo λαγναίτερος dixit Bripphan.] & superlat. λαγνίστατος apud Philonem. Inde etiam λαγνικός, λαγνύειν, λαγνία, λαγνίωμα, apud Clem. Al. HOESCH. Pro ἀλλὰ μὴ λάγνος φάρι prima editio ἀλλὰ μὴ λάγνος. PAUW.

Λαγῶς] Hæc. nisi mendosus sit, λαγῶς cum ω, ait dici in lepore terrestri, cum ο vero in marino, aut fluviatili. Eust. scribit ε. Odyss. quibusdam videri Jonicum nomen cum ω, aliis cum ο, quod magis probant ceteri Gram.

Αφείλατο, *abstulit*, quicumque cum α dicunt, indecore faciunt, cum oporteat dicere per ε, αφείλετο. & αφειλόμην, dicendum cum ο, sed non cum α.

Λάγνης, *libidinosus*, dic cum η, non λάγνος.

Λαγώς, *lepus*, Atticus usurpat, cum ο autem λαγός, Ionicus, λαγώς vero non est usitatum.

Λίβανον, *tus*, appellato sic arboreni, quod autem suffimento adhibetur, λιβανωτόν. Etsi poëticae causa λίβανον etiam hoc Sophocles appellet. Melius tamen Menander in Samia inquit, Φέρε τὴν λιβανωτόν, σὺ δ' ἐπίθες τὸ πῦρ τρυφῇ, *afferto tus; tu autem impone ignem delitiis.*

Grammatici. Illud illustrius, λαγώς causa metri dictum fuisse ab Homero, quod ibidem Eustat. observat. Moschop. ἐν τῇ συλλογῇ commune esse inquit τὸ λαγώς, cuius usum in epigrammate quodam docet Sud. addit Eustat. cum Attice dicatur λαγώς, in accusandi tamen casu non probari illi τὸ λαγῶ extrito τῶν, ut locutus est Xenophon, sed τὸν λαγῶν & cum sono acuto: quo Tryphon apud Athenæum lib. 9. adnotaverat Aristoph. usum duobus in locis. Eupolis item apud eundem Athenæum numero multitudinis usurpavit λαγῶ, Sophocles vero, quod mirabilius est, cum Atticus esset, λαγῶν extulit. ΝΥΝΝ. λαγῶν. Proverb. λαγῶ βίον ζῆν, apud Lucian. & Dio. Chrysof. ille accusandi casu λαγῶν duobus in locis usus est; plur. τοὺς λαγῶν, Plutarch. παρὰ τὴν ἐπίτασιν τοῦ ὠτὸς ἐτυμολογεῖται πρὸς τιῶν, Eustath. λαγῶν, Psal. 103. Naz. Clem. Al. Lucian. HOESCH. τὸ λαγῶν δὲ οὐκ ἔστι] Hæc postrema non agnoscit prima editio. Illud λαγῶν igitur pro commento Poëtico, quod plane erat extra usum, habuit Phrynichus; si ita

scripserit ipse; ut certe videtur. ΠΑΥΩ.

Λίβανον] Idem Hesic. & Schol. Aristoph. Poll. & Sud. Sed hic adjungit fructum dici λιβανωτός & λιβανωτόν, arborem autem λίβανον. Theop. etiam hanc differentiam servavit lib. 9. hist. Amm. in utroque dici τὸν λίβανον ait: quod sequitur Thom. Moschop. tamen in Schediis poëticum esse scribit, ut in fructu λίβανος dicatur. ΝΥΝΝ. ὁ λίβανος, Diod. S. lib. 3. ὁ λιβανωτός Idem lib. 2. τοῦ λιβανωτοῦ θυμιάν, Lucian. Prometh. ὁ δὲ ἐλεφαντάρχεις τὰ θηρία σχεδὸν εἰπεῖν εἰς κατάστημα μαριδάδες ἀγροχοῖς, εὐωδιστέοις πόμασιν οἶνι λιβανωμένῃ, Machab. 3. Libanus & montis nomen: ὁ δὲ λίβανος κάρτα ξανθὸ γέως ἐστὶ, sc. τὸ ὄρος, Lucian. Unde λιβανίτις κέδρος, Apollin. Psal. 91. v. 23. λιβανίτιος μύσχος, eid. Psalm. 28. v. 12. HOESCH.

τρυφῇ] Reddidi *delitiis* ad verbum, melius tamen constaret sensus, si legeretur τρυφῆ, quod est Grammaticis priscis fructum, sed proprie panis, ut legitur apud Pollucem, Hesichium & Sudam & Planudem in libello de Syntaxi, & in collectaneis Grammaticis.

ΝΥΝΝ.

τὸ σαλπίζειν, διὰ τοῦ σ, παραιτοῦ, ἀδόκιμον γὰρ διὰ τοῦ ξ
δέ λέγε.

Ἀφιερῶσαι, καὶ τοῦτο Φάβωρῖνος· σὺ δὲ καθιερῶσαι λέγε.

Κολλάβους τοὺς ἐν τῇ λύρα ἢ μὲν ἄλλη διάλεκτος λέγει, οὐ
φροντίς Ἰπποκλείδη φασί. σὺ δὲ ὡς Ἀθηναῖος, λέγε κόλλοπας.

Νίμμα ὁ πολὺς λέγει. ἡμεῖς ἀπόνηπλον λέγομεν, ὡς Ἀριστο-
φάνης καὶ οἱ ἄμφ' αὐτόν.

Νῆ τὸ θεῶ, ὄρκος γυναικὸς, οὐ μὴ ἀγῆς τοῦτ' ὁμείται, εἰ
μὴ γυναικίζοιτο.

Με-

πιγκτής, Plut. in polit. præcept. Ap-
prian. lib. 4. Civil. Lucian. duob. lo-
cis, totidem Xiph. Chion epist. 3. σαλ-
πισής, Apocal. 18. Lucian. Polyb.
HOESCH.

διὰ τοῦ σ] 1. Cor. 15. Lucian. Xiph.
-- σάλπιγγας ἐφ' ὄσμινι ἀλεγμῖνι, Or-
prian. HOESCH. Ut Phrynichus dicat,
quod dicere voluit, scribendum, Σαλ-
πιγκτής, τὸ δόκιμον διὰ τοῦ γκ, οὐχὶ δὲ
διὰ τοῦ σ. καὶ τὸ σαλπίζειν, διὰ τοῦ σ
παραιτοῦ· ἀδόκιμον γὰρ διὰ τῆ γξ δὲ λέ-
γει. σαλπιγκτής & σαλπίγγαι dicebant
Attici: Thomas Magister, Σαλπίζω,
σαλπίγγω, οὐ σαλπίζω καὶ σαλπιγκτής,
οὐ σαλπισής. Θεουκρότης ἐν τῇ ἕκτη· καὶ
σαλπιγκταὶ ξυνοδοὶ ἐπάτριον τοῖς ὀπλίταις.
Apud Pollucem σαλπιγκτής, σαλπιγκ-
ται, & σαλπίγγη invenias: alia omitto.
σαλπίζαι a σαλπίζω, Doricum esset.
Nihil apertius. PAUW.

Ἀφιερῶσαι] Amm. ἱερῶσαι & καθιε-
ρῶσαι dici ait in victimis quæ mactan-
tur, ut sit sacris operam dare, ἱερῶσαι
vero & καθιερῶσαι in donis quæ dedi-
cantur. Gloss. ἀφιερῶ, consecro, dedi-
co, devoveto. NUNN. Plut. q. Rom.
27. τὰς δὲ πύλας οὐχ ἱερὸν τε ἢ ἀφιερῶ-
σαι. Diod. S. τῶν παρὰ τοῖς ἄλλοις ἀφ-

ερῶσαι καταφρονεῖν. Philo ἀφιερῶ-
σεῖσαι ψυχαὶ lib. de Gigant. ἀφιέρωσις
inde apud Diod. S. HOESCH.

καθιερῶσαι] Lucian. Synes. Plut.
Diod. S. Philo lib. περὶ ὄνειρων p. 408.
καθαγιάζουσαι δὲ [ψυχαὶ] καὶ καλλιερ-
γοῦσαι [m. s. καθιεροῦσαι. posset pro
illo etiam legi καλλιεροῦσαι] τὸν ἑαυτῶν
ἄφθαρτον βίον, οὐδέποτε κάμνεσιν. τὸ κα-
θιεροῦσιν, quod in Lexicis ἀδίσποτον,
a Philone, in memorabili illa de Xan-
thiis historia, usurpatur, p. 650. ubi
pro καὶ σωρηδὸν τὰ σφάγια θήσαντες, in
m. s. κ. σ. τ. σφάγ. θήσαντες melius:
Ut θήσαντες πυρᾶν, apud Thucyd. lib.
2. Aristoph. in Thesmoph. Lucian.
duob. locis, Dionem lib. 40. & apud
Max. Tyr. λόγῳ ἰά. HOESCH. κατὰ
signatius, quam ἀπὸ, quod sæpe pri-
vat. PAUW.

Κολλάβους] Eustat. etiam comme-
morat eum qui a veteribus κόλλοψ di-
ctus est, a recentioribus κόλλαβον no-
minari. NUNN. Prima editio, εἰ μὴ
ἄλλη διάλεκτος λέγει: Cur Dialectum
non nominavit Auctor? Miror, & vi-
dendum. PAUW.

non curat Hippoclidēs] Paræmia:
vid. & Sud. & paræmiographos. NUNN.

Quid

& σαλπῆσαι, *tuba canere*, cum σ vitato: inusitatum enim est: sed exprimito cum ξ.

Ἀφιερωῶσαι, *consecrare*, hoc etiam Phavorinus usurpavit. Tu autem dic καθιερωῶσαι.

Κολλάβης ἐν τῇ λύρα, *verticilla lyrae*, alii quidem appellant, non curat id tamen Hippoclidēs, ut ajunt. Tu tamen, veluti Atheniensis, dic κίλλοπας.

Νίμμα, *sordes, quæ relinquuntur ex lavatione*, vulgus appellat, nos ἀπόνιπτρον dicimus, ut Aristophanes & ejus sectatores.

Νῆ τῶ θεῶ, *per Deas, Cererem & Proserpinam*, jusjurandum muliebre, vir tamen non ita jurabit, nisi mulieres imitari velit.

Με-

Quid illa Parœmia hic, ubi de Attica Dialecto agitur, & alterius auctoritas erat nulla? Fallor, aut ita nemo, qui cum judicio scribit. ΠΑΥΩ.*

- Νίμμα] Athen. extremo lib. 9. ait, sordes quæ eluebantur ex manibus & pedibus, ἀπόνιπτρον ab Aristoph. appellari citato loco, & addit fortasse & pelvim sive pollubrum eodem nomine vocatum, ut & χειρόνιπτρον: quin & ἀπόνιμμα proprie a prisca appellari aquam quæ mortuis fundebatur illorum ritu. Eustat. idem repetit. Poll. lib. 7. scribit ab Aeschylō κῆτρα vocari lavacrum pedum, ab Aristoph. vero ἀπόνιπτρον. vide τὸ κατὰ χεῖρας infra. NUNN. Pro ἡμεῖς ἀπόνιπτρον prima editio ἡμεῖς δὲ ἀπόνιπτρον, & ὁ Ἀριστοφάνης pro Ἀριστοφάνης. ΠΑΥΩ. ἀπόνιμμα, Clem. Alex. lib. 2. Pæd. c. 3. τί δὲ, εἰ κεραμεῶν εἶν τὸ χειρίβιον, οὐ δέξεται τὸ ἀπόνιμμα τῷ χεῖρας; οὐδὲ ὁ ποδονίπτηρ, τὸ ἀπόνιμμα τῷ ποδός; HOESCH.

Νῆ τῶ θεῶ] Deas interpretatus sum Cererem & Proserpinam, ut sit jusjurandum Atticum, ex Suda qui interpretatur καὶ τῶ θεῶ, μὰ τὰς θεάς, & aliis. nam quod nomen τοῦ θεοῦ muliebri etiam genere usurparetur, mul-

ti testes. unum proferam: Proclus in fragmentis quæ ex Chrestomathia Grammatica ipsius collegit Photius, cum causam explicat, cur Jambicum carmen dictum ab ancilla quadam Jambæ, ita loquitur de Cerere, καὶ διὰ τῶν κλευσμάτων εἰς γέλωτα προαγωγέσθαι τὴν θεόν: quæ nosler Schottus sic convertit, *et ludicris quibusdam disteriis risum dea concitasse*: Lacedæmonii καὶ τῶ σιῶ cum jurabant, per Castorem & Pollucem jurabant, ut docent Schol. Aristoph. in Εἰρήνῃ & Phavor. in σιῶ. In utroque autem pro θεοῦς suspicor legendum θεῶ, ut pro σιῶς σιῶ, & propterea Phavor. in nomine σιῶ ista reposuisse. quid quod ineptum esset dicere Castorem & Pollucem σιῶς a Lacedæmoniis, ab Atheniensibus vero Cererem & Proserpinam θεοῦς appellatas, cum per antonomasiam aliis adscribi debuerit, ἀπλῶς autem multo plures iis nominibus appellarentur. Caris. observat apud Romanos etiam jusjurandum proprium virorum fuisse *Mediusfidius*, ut fœminarum *Aedepol*, *ecastor*, *ejuno*. sic *eccere* addi potest ex Comicis & Donato, id est, *per Cererem*. NUNN. Fal-

L 2

Μεσοδάκτυλα· ἠναντίασα τοῦτο ἀκούσας τοῦνομα. ἐγὼ μὲν οὖν, τὰ μέσα τῶν δακτύλων.

Λάσταυρος μὲν οἱ νῦν χρῶνται ἐπὶ τοῦ πονηροῦ καὶ ἀξίου σταυροῦ· οἱ δὲ ἀρχαῖοι ἐπὶ τοῦ καταπύγωνος.

Μάλη οὐκ ἐρεῖς, ὑπὸ μάλην μέντοι.

Μεγιστᾶνες. Αντίοχος ὁ σοφιστὴς βιβλίον τι ὑπέγραφεν, ἀγορὰν ἐπιγραφόμενον ἔνθα τοῦνομα ἔειπεν, ἴσως Μενάνδρῳ ἀκολουθήσας. οὐ γὰρ δὴ τινι τῶν ἀρχαίων. ἡμεῖς δὲ οὐ μεγιστᾶνας ἐπόμενοι τοῖς ἀρχαίοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ μέγα δυναμένους λέγομεν.

Λόγιος, ὡς οἱ πολλοὶ λέγουσιν ἐπὶ τοῦ δεινοῦ εἰπεῖν καὶ ὑψηλοῦ οὐ τιθέασιν οἱ ἀρχαῖοι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ τὰ ἐν ἐκάστῳ ἔειπεν ἐπιχώρια ἐξηγουμένου ἐμπείρους.

ΕΞΙ-

litur interpres, dum putat τὸ θεῶ esse a nominativo singulari θεός. Atqui Atticum est ἡ θεῶ, dual. τῶ θεῶ. ἡ τύπτουσα, dual. τῶ τύπτουσι. Cujusmodi non pauca in Sophocle. Sic τῶ χεῖρε Atticorum est, quum singulare sit ἡ χεῖρ. SCAL.

Μεσοδάκτυλα· ἠναντίασα] Mire deceptus est falsa lectione doctus interpres. ἠναντίασα pro ἠναντίασα, nauseavi. Sic alibi legens barbarismum, ἐπικαλυψάμην, inquit, tanquam puderet eum barbarismi. SCAL. ἠναντίασα editio prima perspicue. PAUW.

ἐγὼ μὲν οὖν] Phavor. cum hæc reddit, edit λέγω μὲν οὖν, quod aptius est; sic etiam vulgatum est in epitoma: et si illud alterum potest constare. NUNN. Prima editio λέγομαι οὖν: & ita etiam Phavorinus, in editione saltem Basileensi, qua utor, & usus etiam fuit Nunnesius. PAUW.

Λάσταυρος] Eust. τοὺς πάσχοντας ait sic appellari, & a Comicis irrideri. Hesic. & Sud. ἐπὶ τῶν πόρῳ etiam ac-

cipi posse dicunt. NUNN. Etymologus, Λάσταυρος, παρὰ τὸ λάσ· οἰδαμην γὰρ τί σημαίνει παρὰ τοῖς Ἀπικαῖς. λάσ est lapis, & ταῦρος pars prima viri: λάσταυρος igitur, cui lapis est pars ista, dum nihil sentit instar lapidis: Sic pathicum habemus, & homo pudicus id tecte significavit istis. Sylburgius quosdam Grammaticos antiquos secutus, locum tentavit perperam: λάσιος nihil ad pathicum & καταπύγωνια. Qui λάσταυρος exponunt salax, & a λα intendente & ταῦρος repetunt, errant etiam lepide: Nam sic λάσταυρος dicendum esset, non λάσταυρος. Recentiores rectius λάσταυρος a λα & σταυρος, qui dignus est cruce: Plura alias. Illud adijciam: λάσταυρος ita acceptum, ut dixi, Comicum est ex asse; eoque nomine non illepide traducti οἱ πάσχοντες a Comicis. Prima editio, Δάσταυρος: οἱ μὲν νῦν χρῶνται &c. PAUW. Theopompus lib. 49. historiarum, apud Athenæ. lib. IV. εἴ τις ἦν ἐν τοῖς Ἑλλησιν.

Μεσοδάκτυλα, *media digitorum*, repugnavi cum audivi hoc nomen. Ego quidem τὰ μέσα τῶν δακτύλων appellabo.

Λάσαυρος, recentiores quidem utuntur hoc nomine in *homine pravo*, & *digno cruce*: prisca vero ἐπὶ τοῦ καταπύγωνος, id est, in *cinædo*, & *meritorio*.

Μάλη, *ala*, non dices, sed ὑπὸ μάλην, *sub ala*.

Μεγισᾶνες, *principes*. Antiochus Sophista libellum quendam conscripsit, qui inscribitur Ἀγορά: in quo hoc nomen adhibet fortasse Menandrum secutus, non ullum quidem priscorum. Nos autem non appellamus μεγισᾶνας secuti viros antiquos, sed μέγα δυναμένους, *potentissimos*.

Λόγιος, ut vulgus usurpat in eo qui valet facultate dicendi, & elato, non adhibent antiqui, sed in eo qui cujusque gentis patria instituta interpretatur perite.

Εξί-

ἢ τοῖς βαρβάρους, λάσαυρος, ἢ ποιηρός, ἢ θρασὺς τὸν τρόπον. HOESCH.

Μάλη] Poll. ab idiotis μάλη dicitur in recto, cum μασχάλη dicendum sit, quod autem fertur sub axilla, ὑπὸ μάλης recte dicitur. Gloss. μάλη, *subbraco*, quasi sub brachio, ut leg. videtur, & *subala* interpretatur. NUNN.

ὑπὸ μάλην] ὑπὸ μάλης ἔχειν, Lucian. trib. locis. Xiph. duobus. ὑπὸ μάλης ἔκρυπτον τὰς ἀσπίδας, Themist. orat. IX. ὡς τὰ βρέφη μὴ διὰ μάλης, ἀλλὰ δι' ἄμων σπῶν τῆς θηλῆς ἀναβεβλημένης, Synes. epist. 4. HOESCH.

Μεγισᾶνες] Sueton. utitur hoc verbo in Cæsare, & Caligula, & Cornel. Tacit. NUNN. μεγισᾶνες, Apocal. 6. HOESCH. μεγισῆς forte non displicuisset ita Phrynico: μέγιστος, μεγιστεύς, ut ἄγχιστος, ἀγχιστεύς: Nunc, quantum memoria xepeto, non est vox in Græcia nobis nota, quæ ita formatur a gradu superlativo: μέγιστος, μεγισταν. Etymologus in Νεανίας: Νεανίας, παρὰ τὸ

νέος γίνεται νεάν, ὡς μέγιστος μεγιστανὸς καὶ παράγωγος ἐξ αὐτῆ νεανίας, καὶ νεο-νίσκος, καὶ νεᾶνις: quod proxime accedit: νέος, νεάν. Suidas id repetens in Lexico suo, addit ὡς ἄλκιμος, ἀλκιμῶν, καὶ ἄλκμων: Et hoc alterum exemplum affine, si Grammaticos velimus sequi, qui somnia sæpe narrant. Ad- dam aliud hac occasione, quod certius longe: Apud Etymologum in V. Εγκάμιον Libri antiqui discreparunt, & duæ lectiones diversæ coaluerunt perperam: In quibusdam post ἀμφοδασcriptum fuit, τὴν γὰρ νύκτα ἔρχοντο τινὲς καὶ ἔλεγον ὅστις ἐποίει κακὰ πράγματα, καὶ ἐκακολόγησεν αὐτοὺς: in aliis vero, ἔρχοντο γὰρ τῇ νυκτὶ, εἴτινες παρά τινος μεγιστάνος ἐβλάβησαν, καὶ &c: Eorum alterum sume, alterum abjice: Sic pessima Tautologia aberit. Pro βιβλίον τὶ ὑπέγραφεν prima editio βιβλίον τὶ γέγραφεν, & pro τοῖς ἀρχαίοις ἀνδράσιν, τοῖς ἀρχαίοις nude. ΡΑΥΩ.

Λόγιος] Mercurii etiam cognomen

L 3

est.

Ἐξιδιάζονται, καὶ τοῦτο Φαβωρίνος λέγει κακῶς. ἰδιοῦσθαι γὰρ τὸ τοιοῦτον λέγουσιν οἱ ἀρχαῖοι.

Μύκας μὴ λέγε, ἀλλὰ μύκητας.

Αὐτότροφος μὴ λέγε, ἀλλ' οἰκόσιτος, ὡς Ἀθηναῖος· μηδὲ οἰκογενῆ, ἀλλ' οἰκότριβα. μή ποτε δὲ καὶ τῷ οἰκογενῆς ὡς δοκίμῳ χρηστέον.

Τὸ ὀλοσφύρατον, ἔκβαλε, καὶ ἦτοι σφυρήλατον λέγε, ἢ ὀλόσφυρον.

Οπω-

est, quod præsit orationi. vulgo autem οἱ διαλεκτικοὶ, inquit Thom. appellantur λόγιοι. hac fortasse notione scripsit Strabo lib. 13. quod Aristot. omnes discipulos λογιστάτας soleret reddere, id est, qui facultate differendi excellerent, quæ in contrarias partes valet. Sic illud de iisdem paulo post ἐληκύνθιζον τὰς θέσεις, non tam accipio de elucubratione, quam de copia, qua ampullari illorum oratio videbatur. nam & M. Tullius copiam semper tribuit Peripateticis: in orat. ad Brutum de thesi hæc scribit: *in hac Arist. adulescentes non ad philosophorum morem tenuiter differendi, sed ad copiam rhetorum, in utramque partem, ut ornati-
tius & uberius dici possit, exercuit.* facultas autem dialectica, quæ Topicis proprie docetur, magnam copiam argumentorum in utramque partem suppeditat. Moschop. in schediis λόγιον ait esse, qui a poëtis ἐπήτης dicitur, id est, disertus. NUNN. λόγιος, Aët. 18. v. 24. Straboni & Philoni eloquens, *disertus: Pindaro soluta orationis scriptor.* HOESCH. Vulgus loquebatur simplicius & naturalius, quam præsci: λόγιος a λέγω. PAUW.

καὶ ὑψηλοῦ] Demetrius ἐν τῷ περὶ

ἐρμηνείας de stylo grandi hanc notionem expressit, cum ait, μεγαλοκρητής, ὅν τῶν λόγιον ὀνομάζουσι. NUNN.

ἄλλ' ἐπὶ τοῦ &c.] Ita locutus Arist. lib. 6. Polit. οἱ λόγιοι τῶν ἐκείνα κατοικούντων. HESIC. etiam huc spectasse videtur, cum inquit, λόγιος, ὁ τῆς ἱστορίας ἔμπειρος. NUNN.

ἰδιοῦσθαι] Ἐξιδιοῦσθαι dicunt Attici, ut Thom. annotat. NUNN. ἐξιδιάζονται, Diod. S. lib. 1. ἐξιδιούμαι, Xen. ἐξιδιοποιούμαι, Isocrat. Paneg. HOESCH.

Μύκας] Utroque modo inflecti docet HESIC. quod & EUST. ο. Iliad. testimoniiis confirmat, non admonent tamen utrum Atticum sit. NUNN. Prima editio post μύκητας addit τὰ μαριτάρια: Nescio, an ita ipse Phrynichus: nam μαριτάρια & ἀμαριτάρια recentius, ut notum. PAUW.

οἰκόσιτος] Athen. lib. 6. docet οἰκόσιτον dici, qui non mercede, sed gratis servit civitati, idque aliquot testimoniis. HESIC. vero mercenarium, & qui se suo sumtu alit, quod consentit magis huic loco. sic & EUSTAT. in Odyss. οἰκόσιτον interpretatur eum qui sua bona comedit, aut mercenarium, qui se sua impensa alit: οἰκότριβος autem

Ἐξιδιάζονται, *vindicant*. Hoc etiam Phavorinus male usurpat. Nam quod ejusmodi est *ιδιοῦσθαι* dicunt antiqui.

Μύκας, *fungos*, ne dicas, sed *μύκητας*.

Αὐτότροφος, *mercenarius*, ne dicas, sed *οικόσιτος*, ut Atheniensis. Neque dicas *οικογενῆ*, *verniam*, *natum domi*, sed *οικότριβα*. Fortasse autem & nomine *οικογενῆς* tanquam electo utendum.

Τὸ ὀλοσφύρατον, *solidum & malleo elaboratum*, rejicito, & dicito aut σφυρήλατον, aut ὀλόσφυρον.

Οπω

tem sunt eidem servi domi nati, ut & Hesic. & Amm. qui *ἑρεπτοὶ* appellantur, & a Solone, ut ait Ammon. *οίκῆς*. Hesic. tamen, Sud. & Eustat. docent omnes domesticos, sive liberi, sive servi sint, *οίκῆας* nominari: quod etiam affirmant de nomine *οικέτης*, approbantibus quoque illud Athen. Schol. Aristoph. etsi Ammon. dicat *οικέτη* esse servum venalicium. Poll. lib. 3. *οικοτραφεὶς* recipit pro *οικότριψ*, quamvis Thom. illud repudiat. NUNN. *οικόσιτος*, Philo. Lucian. *οικογενῆς*, Genes. 14. 17. Philo. Diod. S. Plut. q. Rom. 52. *οικότριβα*, Plut. q. Rom. 70. Philo. HOESCH.

οικογενῆς] Pollux certe in ancilla hoc nomen admittit. Sud. etiam docet *οικογενῆ* δούλον appellari citato nescio quo auctore. *οικότριβιον* Polluci & Hesic. est vernula ex vernis domi natus. *αὐτότροφος* autem nomen videtur deesse in lexicis locupletissimis. NUNN. Pessime hic editio prima, *Εὔτροφον μὴ λέγε μήποτε ὡς Ἀθηναῖοι· μηδὲ οἰκογενῆ, ἀλλ' οἰκότριβα. μήποτε δὲ καὶ τῷ &c.* Neque dubito, quin manus posterior adjecerit, *μὴ ποτε δὲ καὶ τῷ οἰκογενῆς ὡς δεκίμῃ χρησίον*: Non ita Phrynichus, qui longe erat confidentior, & tam

facile non mutabat iussa sua: Similia exempla habuimus supra. *οικογενῆς* de servo displicuit forte Phrynicho, quia *οικογενῆς* de cognato etiam dicitur: Hesychius, *Οἰκογενῆς, δούλος ἢ συγγενῆς*. Alias *οικογενῆς* optimum est, & signatius sua natura, quam *οικότριψ*. ΡΛΩΥ.

Τὸ ὀλοσφύρατον] Plin. lib. 33. c. 4. statuam nulla inane *holosphyra-ton* ait appellari. NUNN. *ὀλοσφύρατον*, Siraac. 50. Epiphan. *σφυρήλατον*, Plutarch. Diodor. Sicul. Lucian. Themist. Theocrit. Idyll. 23. v. 47. HOESCH. Rectius est *σφυρήλατον*, quam *ὀλοσφύρατον*: id quisque animadvertit statim: Sed cur rectius *ὀλόσφυρον*, quam *ὀλοσφύρατον*? id ego non adsequor: *ὀλόσφυρον*, quod totum est malleus: quid in eo, quod *ὀλόσφυρα-ton* vincat? *ὀλόσφυρα-ton* plus dicere potest: *σφύρα*, malleus: *σφυρέω*, malleo duro: *ὀλόσφυρα-ton*, totum malleo ductum: quod sic alterum sane vincit longe. Ne quid dissimulem, suspicor, legendum forte ἢ *ὀλόσφυρήλα-ton*: id gemellum τῷ *σφυρήλα-ton*, & syncerius haud dubie utroque, & *ὀλόσφυρον* & *ὀλοσφύρα-ton*. Scriptura contracta facile decipere potuit minus attentos. ΡΛΩΥ.

Οπω

Ὀπωροπώλης, τοῦδ' οἱ ἀγοραῖοι λέγουσιν, οἱ δὲ πεπαιδευμένοι ὀπωρώνης, ὡς καὶ Δημοσθένης.

Νοσσός, νοσσίον, ἀμφοῖν λείπει τὸ ε. διὰ τοῦτο ἀδόκιμα. λέγε οὖν νεοτῖος, νεοτῖον, ἵνα ἀρχαῖος φαίη. νοσσάριον ἐκβλητόν τελέως.

Χρῦσα, ἀργύρεα, χάλκεια, κυάνεα, ταῦτα Ἰακὰ διαρούμενα. χρῆ οὖν λέγειν χρυσᾶ, ἀργυρᾶ, κυανᾶ τὸν Ἀττικίζοντα. τὸ γὰρ χρύσεος Ἰακόν. ὁμοίως δὲ καὶ ἀργυροῦς, ἀλλὰ μὴ ἀργύρεος, καὶ χρυσοῦς, καὶ χαλκοῦς, καὶ κυανοῦς, καὶ τὰ ὅμοια.

Ἐκτρῶσαι καὶ ἔκτρομα, ταῦτα φεῦγε· λέγε δὲ ἔξαμβλῶσαι καὶ ἄμβλωμα καὶ ἀμβλίσκει.

Δυσὶ μὴ λέγε, ἀλλὰ δυοῖν. δυεῖν δ' ἔστι μὲν δόκιμον, τῷ δὲ ἄλ-

Ὀπωροπώλης] Gloss. *romarius*. Thom. addit neque ὀπωρῶν ἀήτορα dicendum, sed ὀπωράτης, ut ὀψώνης, pro eo qui vendit opsonia. nomen autem ὀπωράτης leg. in orat. Demosth. περὶ τεφάων. NUNN.

Νοσσός] Addit Thom. νεοτῖα ab Atticis dici pro νοσσία, id est, *nidus*. NUNN. νοσσίον, Matth. 23. ἢ νοσσία Eesai. 10. Habacuc. 2. Sirac. 36. Lucæ 13. Proverb. 16. 27. νοσσύω, Ezech. 31. ὁ νεοτῖος, Dio Chrys. ἢ νεοτῖα, Plut. q. Rom. 93. & ἢ νεοτῖα, in vita Aem. Pauli. τὰ νεόσσια, Clem. Al. 1. Pæd. 5. νοσσός filius, Eurip. Alc. ΗΟΕΣΧΗ νοσσάριον ἐκβλητόν τελέως] Prima editio νοσσάκιον δὲ, ἐκβλητόν τελέως: Non male: pro νοσσός quidam νόσσαξ: inde νοσσάκιον: Et similiter a νόσσαξ, νοσσάκιον: quod plane & τελέως improbabat Phrynichus. Sume, quod lubet. Pro νεοτῖος, νεοτῖον prima editio etiam νεοτῖος καὶ νεοτῖον, & pro ἵνα ἀρχαῖος φαίη, ἵνα ἀρχαῖος Ἀτ-

τικὸς φαίη. ΡΑΥΩ.

Χρῦσα] Contra observat Thom. ab Atticis ἀθρόος, id est, *frequens*, dici, non ἄθρους. nam ἄθρους aliud valet, nempe eum qui non facit turbas. Sic & ἀντίξος pro *contrario* usitatum, non ἀντίξους apud eundem, & ἴδιος pro *divino*, non ἴθους. NUNN. Longe rectius prima editio duobus Articulis, χρῦσα, ἀργύρεα, κυάνεα, χάλκεια — τὸν Ἀττικίζοντα. χρυσοῦς λέγε· τὸ γὰρ χρύσεος Ἰακόν· ὡσαύτως καὶ ἀργυροῦς, ἀλλὰ μὴ ἀργύρεος· χαλκοῦς, κυανοῦς, καὶ τὰ ὅμοια. Vident omnes: Neque dubitandum tamen, quin unus modo ex illis duobus sit ab ipso Phrynicho, qui ita bis eadem non repetiit certe. Hic scilicet etiam discreparunt Libri antiquiores, & ex annotata discrepantia orta est geminatio. ΡΑΥΩ.

Ἐκτρῶσαι] Thom. addit nec ἐκτρώσκειν Atticum esse. Hæc tamen videtur illud ascribere Sophocli in Andromeda. pro his τρώσκεισθαι Hipp. ut Gal.

Ὀπωροπώλης, *pomorum venditor*. Hoc opici usurpant, eruditi autem ὀπωρώνης, ut & Demosthenes.

Νοσσός, *noссий, pullus*, in utroque deest τὸ ε: propterea inufitata. Dic igitur νεοτλός, νεοτλιον, ut priscis similis videaris. νοσσάριον exterminandum plane.

Χρύσεια, *aurca, ἀργύσεια, argentea, χάλκεια, αἰνεα, κυάνεια, cærulea*. Hæc Jonica sunt, cum dividuntur. Oportet igitur dicere χρυσᾶ, ἀργυρᾶ, κυανᾶ, cum qui Attice loquitur. Nam χρύσειος Ionicum est. Similiter etiam & ἀργυροῦς dicendum, sed non ἀργύρεος, & χρυσοῦς, & χαλκοῦς, & κυανοῦς, & similia.

Ἐκτρώσαι, *partum abigere*, & ἔκτρωμα, *abortus*, hæc fuge. Dic autem ἐξαμβλώσαι, & ἀμβλωμα, & ἀμβλίσκει.

Δυσί, *duobus*, ne dicas; sed δυοῖν. Δυεῖν autem est illud quidem ufi-

Gal. in gloss. annotat. ἀμβλωσιν pro abortu affert Poll. ex Lysia. & ἀμβλωθρίδιον pro pharmaco abortivo, ut loquitur Plin. & pro puero abortivo. Eust. Iliad. τ. observat ex priscis τὸ ἀμβλώσαι, & quæ ex illo ducuntur, dici cum mater interimit infantem in utero: at ἐκτρώσαι, & quæ ab illo flectuntur, cum formatus nondum est fetus. ita Nonius adnotat, a Romanis abortum proprie dici in primis mensibus, cum conceptui exordium factum est, abortum vero prope tempus parienti. NUNN. ἐκτρώσαι, Diod. S. 1. 3. Jobi cap. 21. ἢ βῆς αὐτῶν οὐκ ἀμοτόκησεν: ibi Symmachus οὐκ ἐξέτρωσε. ἔκτρωμα, Num. 12. Job. 3. Eccles. 6. I: Cor. 15. Philo p. 37. ἀν δὲ καὶ δοκῆ προφέρειν, (m. f. Aug. ἀ δ' ἀν καὶ δοκῆ προφέρειν) ἀμβλωθρίδια εὐρίσκειται καὶ ἐκτρώματα. ἐξαμβλώσαι, Philo, atque inde ἐξαμβλωθέντα βρέφη Clem. Al. ἀμβλωμα, τὸ εἶον ἀναβληθέν ἐκ τῆς μήτρας, Eustath. ἢ ἀμβλωσις, Philo. ἀμβλίσκει, idem & Plut. in vita Ly-

curgi. HOESCH. Ἐκτρώσαι καὶ ἔκτρωμα &c.] Infra est, Εξέτρωσεν ἡ γυνὴ μὴ λέγει, ἐξήμβλωσε δὲ. ἔκτρωμα, μηδὲ τοῦτο λέγει· ἐξαμβλωμα δὲ καὶ ἀμβλωθρίδιον. In quibus putida est eorundem vocabulorum repetitio, orta etiam, nisi omnia me fallant, ex Librorum discrepantia. Rectius & accuratius longe prima editio, duobus articulis, Ἐκτρώσαι τοῦτο φευκτόν· λέγει δὲ ἐξαμβλώσαι, καὶ ἀμβλώσκει. Ἐκτρωμα· μὴ δὲ τοῦτο λέγει· ἐξαμβλωμα δὲ, καὶ ἀμβλωθρίδιον. ἀμβλώσκει etiam melius forte, quam ἀμβλίσκει: quod displicere potuit Phrynicho, si ἀμβλώσκει pro ἀναβολῶ dictum existimaverit, quia literam thematis non servat: βόλος, jactus, ἀναβόλος, ejectio, ἀναβολῶ, ejicio: ἀναβλώ, ἀμβλώ. Scis, de Istymo ita sentire quosdam. Vera autem melius ἐξαμβλώσαι, quam ἐκτρώσαι, si vim utriusque verbi consideres. ΡΛΥΩ.

Δυσί] Eust. refert ex quodam lexi-co rhetorico, τὸ δυσί barbarum esse, M &

ἀλλοκότως αὐτῷ χρῆσθαι τινὰς, ἐπιταράττεται. ἐπὶ γὰρ μόνης γενικῆς τίθεται, οὐχὶ δὲ δοτικῆς.

Ὡτοῖς μὴ λέγε, ὡς τινες τῶν γραμματικῶν, ἀλλ' ὡσί.

Μεΐρακες καὶ μεΐραξ, ἡ μὲν κωμωδία παίζει τὰ τοιαῦτα. τὸ γὰρ μεΐραξ καὶ μεΐρακες ἐπὶ Θηλειῶν τάττουσιν. τὸ δὲ μεираκίσκος καὶ μεираκίον καὶ μεираκύλλιον ἐπὶ ἀνδρῶν.

Ἀναθέσθαι. καλῶς ἰδιώτης ἀναβάλλομαι φησὶν. οἱ γὰρ ἐπὶ τούτου τάττοντες τὸ ἀναθέσθαι ἀμαρτάνουσι. λέγουσι γὰρ ἀνατίθεμαι εἰσαῦθις τὸ πρᾶγμα· ἀγνοοῦντες ὡς τὸ ἀνατιθέναί δύο σημαίνει· ἓν μὲν τὸ μεταγινώσκειν ἐφ' οἷς εἴρηκε, καὶ ἄρρητα ποιεῖν, ἕτερον δ' ἀνατιθέναί τὸ φορτίον.

Στα-

& secundum usum Atticum, & secundum rationem Grammaticam, & τὸ δυοῖν in casu gignendi & dandi usurpari, δυῖν cum ει, rarum esse, licet apud Thucydidem reperiatur. praeterea in eodem lexico ait legi τὸ δυῖν recentiorum esse, quia est contra analogiam dualium. Idem tamen in Odyss. affert ex Heraclide Atticum esse, & veteris quidem Atticæ dialecti, quod illi mutarent τὸ οἰ, in ει, ut οἰκοι, οἰκει, & ποῖος, πείος. Thom. reprehendit hunc locum Phrynichi, ac docet dici ab Atticis etiam τὸ δυῖ, quamvis melius sit τὸ δυοῖν, & addit, quod legitur item apud Eustat. τὸ δύο in gignendi & dandi casu quoque usurpari a priscis scriptoribus. NUNN. Male prima editio τὸ δὲ ἀλλοκότως αὐτῷ χρῆσθαι pro τῷ δὲ ἀλλοκότως αὐτῷ χρῆσθαι, & pejus adhuc ἐπὶ γὰρ μόνης γενικῆς καὶ δοτικῆς τίθεται pro ἐπὶ γὰρ μόνης γενικῆς τίθεται, οὐχὶ δὲ δοτικῆς. ΡΑΥΩ.

Ὡτοῖς] Thom. τὸ οὔς dicendum At-

tice ait, non ὡτίον. NUNN. Ὡτοῖς μὴ λέγε: tanquam a recto ὡτίον. Quod ex Thoma notat Nunnescius, huc non pertinet, & vocis Idiotismum, non vocis declinationem spectat: Moneo, ne fallaris. ΡΑΥΩ.

Μεΐρακες] μεΐρακες, νέος Hesichio, quasi sit virile. auctor tamen Etymol. & Moschop. muliebre esse dicunt. Eustat. vero ex Aelio Dionys. addit apud Atticos. in Schol. Aristoph. ἐν ἐκκλησίᾳ. legitur in virili sexu τὸ μεΐρακα usurpatum videri, quamvis Ammon. dicat in fœminis τὸ μεΐραξ, in maribus τὸ μεираκίον dici, & μεираκίσκος. Thom. tamen observat τὸ μεираκίον in viris & fœminis Attice dicendum, quamvis Aristoph. μεΐρακα dixerit in fœminis in Pluto, & μεираκίσκη semel tantum, μεΐραξ autem & μεираκίσκος inusitatum esse dicit. Poll. & μεираκίσκος & μεираκύλλιον retulit inter usitata. Moschop. in Schediis mares etiam ab Atticis μεираκύλλια dici observavit. vid. Lucian. in Solæcis. NUNN. Μεΐρακες καὶ μεΐραξ:

usitatum; sed quia aliqui aliter ac oportet eo utuntur, perturbatur. Nam in solo casu gignendi adhibetur, non item in dandi casu.

Ωτοις, *auribus*, ne dicas, ut quidam Grammatici, sed ωσι.

Μείρακες & μείραξ, *adolescentuli & adolescentulus*. Comœdia quidem ludit in ejusmodi. Nam μείραξ & μείρακες in fœminis classici adhibent, at μειρακίσκος, & μειρακίον, & μειρακύλλιον, in viris.

Αναθέσθαι, *rejicere*. bene quidem idiota ἀναβάλλομαι usurpat. Nam qui τὸ ἀναθέσθαι pro eo reponunt, errant. Dicunt enim ἀνατίθεμαι εἰσαῦθις τὸ πρᾶγμα, *rejicio iterum negotium*: ignorantes, quod τὸ ἀνατιθέναι duo significat, unum quidem *pœnitere eorum quæ quis dixit*, & sententiam mutare, alterum vero *onus imponere*.

Στα-

ραξ: Recte Nunnesius *adolescentuli & adolescentulus*: Nam id exprimit ipsum Solæcismum, & junctum ἢ μὲν κωμῶδία παίζει τὰ τοιαῦτα comprobatur: Comœdia ita ludit, cum accuratiores Attici istis aliter utantur: Vir Eruditus ad Luciani Solæcistam male reddidit *puella & puella*: Id enim bonum & Atticum. μείραξ Attici de puella, non de puero: id certum. De μειρακίσκος dubitatum, utrum de puero dicatur Attice: Thomas Magister negat, Phrynichus hic affirmat; eique assentitur Ammonius: quem qui de pathico explicant, errant: Nam de puero & sexu virili sentit haud dubie γενικῶς, ut Phrynichus. μειρακίσκη de puella unus dixit Aristophanes Comicus, si Thomam audiamus, καὶ μειρακίσκη μόνος Αριστοφάνης: Nunnesius in notis hic perperam ex Thoma, & μειρακίσκη *semel tantum*: id vides, & loca commonstrant duo, quæ ad Luciani Solæcistam adduxit Vir Eruditus ex Comico; unum ex Pluto, alterum ex Ranis.

Apud Thomam rectius distinxeris, μείραξ μέντοι ἐπὶ Θηλυκῆ, καὶ μειρακίσκη μόνος Αριστοφάνης ἐν Πλέτῳ, Σὺ δ' ἄπειθι χαίρων, συλλαβὴν τὴν μείρακα. καὶ πάλιν, Ω μειρακίσκη, πυνθάνη γὰρ ὠρικῶς. Nunc continuate editum, καὶ μόνος Αριστοφάνης ἐν Πλέτῳ: quod Nunnesium potuit fallere. Prima editio hic habet tantum, Μείρακες καὶ μείραξ, ἐπὶ γυναικὸς λέγουσι τὸ δὲ μειράκιον, ἐπὶ ἀρσενικῶν. ΡΑΥΩ. μείραξ, Lucian. ὅς ποτε ἠράσθη τῆς Αργολικῆς ἐκείνης μείρακος. Idem, τῇ μείρακι συνευαζόμενος. μειρακίσκος ἀπαλός, Plato. μειράκιον νέον ἔτι, idem. μειράκιον ἀμφὶ τὰ τίτλια καὶ δέκα ἔτη σχεδόν, Lucian. μειρακύλλιον ὠραῖον, Athen. l. 6. Lucian. HOESCH.

Αναθέσθαι] τὸ ἀναβάλλεσθαι pro differre usitatum veteribus. a Demosth. ἐνεργητικῶς etiam dictum annotant Harpocr. & Poll. priorem autem notionem τοῦ ἀναθέσθαι, quæ hic assertur, agnoscit Harpocrat. atque eam testibus Atticis confirmat. & in Cornucop. idem

M 2

bis

Σταθερὸς ἄνθρωπος. οὕτως οὐ χρωῶνται οἱ ἀρχαῖοι, ἀλλὰ σταθερὰ μὲν μεσημβρία λέγουσι, καὶ σταθερὰ γαλήνη· σταθερὸς δὲ ἄνθρωπος οὐδαμῶς, ἀλλ' ἐμβριθής. οὐ καλῶς οὖν Φαβρίνος σταθερὸς ἄνθρωπος εἶπεν.

Αναπεσεῖν, οὐ καλῶς ἐπὶ τοῦ ἀνακλιθῆναι τάττεται. ἐὰν δ' ἐπὶ τοῦ τὴν ψυχὴν ἀθυμῆσαι, καλῶς οἷον ἀπέπεσεν ἄνθρωπος, ἀντὶ τοῦ τὴν ψυχὴν ἠθύμησεν.

Ανάκειται. καὶ τοῦτο ἄλλο μὲν παρ' αὐτοῖς σημαίνει, ἀντ' ἄλλου δὲ ὑπὸ τῶν πολλῶν τίθεται. ἀνάκειται μὲν γὰρ ἀνδριάς, καὶ ἀναθήματα, καλῶς ἐρεῖς· ἀνάκειται δ' ἐπὶ τῆς κλίνης οὐκ ἔτι, ἀλλὰ κεῖται.

ΑΝΤΙ-

bis comprobatum. nam de altera significatione Thom. observavit dicendum esse ἀναθεῖναι τὸν φορτίον, non ἐπιθεῖναι. Soph. tamen Ajac. ἀναθεῖσα τοῦ καταβαῖν· pro differendo posuit. significat quoque τὸ ἀναθεῖναι consecrare, ut idem annotat. unde ἀναθήματα in templis quæ a Latinis donaria. NUNN. Prima editio apertius & melius. ἀναθεῖσθαι, κακῶς οἱ ἰδιῶται· σὺ δὲ, ἀναβαλλέμεναι φᾶσι. οἱ γὰρ ἐπὶ τούτῳ τάττουσι τὸ ἀναθεῖσθαι, ἀμαρτάνουσι. λέγουσι &c. pro ἀνατιθέναι τὸ φορτίον nitidius etiam ea τὸ ἀνατιθέναι τὸ φορτίον. PAUW.

Σταθερὸς] Sic neque εὐσταθής ἄνθρωπος dicitur, ut annotat Thom. neque εὐστάθεια pro constantia, sed ἐμβριθεία, & ἐμβριθής, non εὐσταθής. σταθερὸς item ἥλιος dicitur, cum fervet Sol, ut σταθερὰ ἡμέρα, dies æstivus. NUNN. σταθερὸς βίος, σταθερώτερος λογισμὸς, σταθερὸν βᾶδισμα, σταθερὸν βλέμμα, Philo. σταθερὰ εὐδία, Bas. M. Pro illo alicubi & σταθερὸς apud Philonem. HOESCH. σταθερὸς δὲ ἄνθρωπος οὐδαμῶς, ἀλλ' ἐμβριθής. Ita usus apud Atticos, & quidem so-

lus: Nam σταθερὸς certe pro constans longe magis natura amat, quam ἐμβριθής, quod in vitio ponendum videtur potius, quam in laude. PAUW.

Αναπισεῖν] Athen. lib. 1. observat usurpatum a prisca pro ἀθυμῶν, sed a Cratino & Xenophonte in remigibus proprie pro ἀνακλᾶσθαι, aut ut alii ἀνακλιθῆναι, cum remiges scilicet retro cedunt. Eustat. & Sud. idem adnotarunt: ex his inter τὸ ψυχὴν & καλῶς videtur inferendum τὸ ἀθυμοῦσθαι, ut interponit Phavor. cum eundem hunc locum repetit ἐν τῷ ἀναπισεῖν, & ut in epitoma Phrynichi vulgata legitur. Athenæo tamen eodem loco videtur τὸ ἀναπισεῖν pro recubare positum in Cyclope Eurip. in fabula tamen Satyrica & ludicra, & apud Alexim, qui novæ Comædiæ poeta erat. NUNN. Falsum est, inter ψυχὴν & καλῶς inferendum τὸ ἀθυμοῦσθαι. quis hoc intelligeret? SCAL. Editio prima pro ἐὰν δ' ἐπὶ τῷ τὴν ψυχὴν ἀθυμῶσθαι, καλῶς, scribit, ἐὰν δὲ ἐπὶ τῷ τὴν ψυχὴν ἀθυμῶσθαι, καλῶς: Ista confudit Nunneseus. Eadem editio τάττεσθαι pro τάττεται:

mi-

Σταθερός ἄνθρωπος, *constans homo*. Hoc quidem modo non utuntur prisca, sed dicunt quidem *σαθερά μεσημβρία*, *fervidus meridies*, & *σαθερά γαλήνη*, *cum viget tranquillitas*: *σαθερός* autem ἄνθρωπος, nullo modo dicas, sed ἐμβραδίης. Non recte igitur Phavorinus *σαθερός ἄνθρωπος* dixit.

Ἀναπεσεῖν, non recte usurpatur ἐπὶ τοῦ ἀνακλιθῆναι, *in recubando*. quod si in eo quod est animo cadere adhibeas, recte quidem erit: ut *ἀνέπεσεν ἄνθρωπος*, pro eo quod est τὴν ψυχὴν ἠθύμησεν, *animo cecidit*.

Ἀνάκειται, *recubat*, hoc etiam aliud quidem apud eos valet, pro alio autem a multis adhibetur. Nam *ἀνάκειται ἀνδραῖος*, *erecta est statua*, & *ἀναθήματα ἀνάκειται*, *dicata sunt dona*, recte dices. In lecto autem non item *ἀνάκειται*, sed *κεῖται*, id est, *jacet*.

Ἀντι-

minus bene. PAUW. ἀναπεσεῖν, ἀνακλιθῆναι, Lucae 17. 22. Joan. 6. Synes. epist. 114. τί δὲ καὶ καλόν, ἐπὶ τὴν ψάμμον τὴν αἰγιαλίτην ἀναπεσεῖν; Altera significatione, ἀντὶ τοῦ ἀθυμῆσαι, utitur Philo lib. 1. de Mose, παρεκάλει μὴ ἀναπίπτειν, ἀλλ' ἔχεσθαι τῆς ἀποικίας, ἵνα αὐτοβοεῖ περισομένους. HOESCH.

Ἀνάκειται] Athen. eodem loco notat, τὸ ἀνακείσθαι adhiberi proprie in staturis, & donis quæ consecrabantur, irrisosque eos a Comicis, qui eo verbo pro accumbere uterentur, pro quo Græcis τὸ κατακείσθαι magis usitatum esse: aliquando tamen, sed raro docet antiquos usos τὸ ἀνακείσθαι pro κατακείσθαι. Ammon. adnotat τὸ ἀνακείσθαι proprie dici in iis quæ consecrantur, at τὸ κατακείσθαι in iis qui accubant. Eustat. idem confirmat multis exemplis in Odyss. licet alibi doceat τὸ ἀνακείσθαι valere idem quod κεκλίσθαι. addit tamen sæpe inveniri τὸ ἀνακείσθαι positum pro κατακείσθαι. Thom. in utroque affirmat usurpari τὸ ἀνακείσθαι. NUNN. Lucian. Macrobi. οἱ καλέμενοι δὲ μάγοι, γίνος τοῦτο

μαγικόν, καὶ θεοῖς ἀνακείμενον. Sed Lucae 22. ἀντὶ τῆ κατακείσθαι. HOESCH. ἀνάκειται μὲν γὰρ ἀνδραῖος: Prima editio absque γὰρ. PAUW.

a multis adhibetur] ὑπὸ τῶν πολλῶν, a vulgo, ab idiotis: ut in sequenti verbo. Notandum, quod improbandum est, id ὑπὸ τῶν πολλῶν usurpari: quod autem probandum, id ὑπὸ τῶν πλειόνων. Quare contraria sunt, aut saltem longe diversa, οἱ πλειόνες, καὶ οἱ πολλοί. SCAL. οἱ πλειόνες in hoc libello non nisi semel occurrit in V. Βασίλισσαν, & ibi alio respectu dicitur, sicuti τὸ πλείονον etiam alio respectu dicitur in V. Εφης: Quare frustra distinctionem secretiorem inter τοὺς πλειόνας & τὸς πολλὰς hic sibi confinxit Scaliger. Male tamen ὑπὸ τῶν πολλῶν hoc loco vertitur a Nunnesio: Sic ὑπὸ πολλῶν scripsisset Phrynichus omisso articulo: Nam πολλοὶ & οἱ πολλοὶ revera differunt: πολλοὶ sunt multi: οἱ πολλοὶ sunt idiota & vulgus. πολλοὶ pro multis ita habes in V. Εὐθύ, recteque ita vertitur ibi a Nunnesio: quamquam non deerunt, qui etiam ibi pro πολλοὶ scri-

Αντιβαλεῖν. καὶ τοῦθ' ἕτερόν τι σημαίνει, καὶ ἕτερον ἐπὶ τῶν πολλῶν λέγεται. σημαίνει γὰρ τοιοῦτόν τι, ὅποιον τὸ ἀνατιθέναι λέγεται δὲ νῦν, ἀντὶ τοῦ ἀνταναγκῶναι.

Σχορπίζεται. Εκαταῖος μὲν τοῦτο λέγει Ἰώνων· οἱ δ' Ἀττικοὶ σκεδάννυται φασί.

Κατασχάσαι. ἰατροὶ μὲν χρώμενοι ἔχουσι ἀπολογία, ὡς ὄντος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τοῦ ἔσχωσι ἀντὶ τοῦ ἔσχαζον, καὶ ἐκέντουν· ἀλλὰ καταλύσαι ἡμεῖς λέγομεν.

Ρέει, ζέει, πλέει, Ἰακὰ ταῦτα διαιρούμενα. λέγε οὖν ρεῖ, ζεῖ, πλεῖ.

Αρτοκόπος, ἀδόκιμον· χρῆ δ' ἀρτοπόπος ἢ ἀρτοποιὸς λέγειν.

Ενθήκη. τὸ μὲν παρενθήκη, ὅπως ὑπὸ Ἡροδότου εἴρηται, ὕστερον

Scribendum esse existimabunt οἱ πολλοί, ut *vulgas* adsit, cui istam κατάχρησιν adscripserit Phrynichus. PAUW.

Αντιβαλεῖν] In Cornu Amaltheæ legitur diserte τὸ ἀντιβάλλειν βιβλίον barbarum esse, elegans τὸ ἀνταναγκῶναι, aut ἀντεξετάσαι βιβλίον. Sed mirum quod addit idem valere τὸ ἀντιβάλλειν, atque quod supra dixerat ἀνατιθέναι, nisi sit illud quod τὸ ἀντιβάλλειν est cum altero commutare, & ὁ μεταγωγίσκων prius consilium cum posteriori commutat. NUNN. σημαίνει γὰρ τοιοῦτόν τι, ὅποιον τὸ ἀνατιθέναι: hoc recte explicuit Nunnesius; neque dubitandum: ἀντιβάλλειν aliud pro alio dare, & unum pro altero substituere: ἀνατιθέναι simile, præcipue in ludo & ψήφους. Pro ὅποιον τὸ ἀνατιθέναι prima editio ὅποιον τι τὸ ἀνατιθέναι, & Ἀντιβάλλειν pro Ἀντιβαλεῖν, ut & καὶ τοῦθ' ἕτερον σημαίνει καὶ ἕτερος ὑπὸ τῶν πολλῶν λέγεται pro καὶ τοῦθ' ἕτερον σημαίνει καὶ ἕτερον ὑπὸ &c. quod posterius hic

sine dubio præstat. PAUW.

Σχορπίζεται &c.] Prima editio Ἀττικοὶ δὲ pro οἱ δ' Ἀττικοί. PAUW.

Κατασχάσαι] Poll. lib. 4. quod prisci dicebant in sanguinis missione ἀποσχάζειν & σχίζειν, quod est ἀμύσσειν, recentiores dicunt κατασχάζειν. Gal. in gloss. τῷ σχάσαι quasi verbo Hippocratico tres tribuit significationes: quarum prima est ἀμύξαι, quæ convenit huic loco. NUNN.

ἔσχωσι] Hoc Atticum esse a verbo σχάσαι, non ἔσχαζον, legitur in Schol. Neb. Aristoph. ex quo etiam loco illud elicitur, subjectam esse illi notionem τοῦ κεντεῖν καὶ σχίζειν, id est, *rupturæ* & *findendi*, quod illustrat maxime hunc locum. NUNN. Vide Foësius in Oeconomia Hippocr. V. Σχάσαι. Pollux diserte Lib. 4. Segm. 179. σχάσαι φλίβα: quod non mutandum. Mirum autem, quod καταλύσαι φλίβα ibi non recenset Onomasticographus, qui τῷ σχάσαι addit λύσαι

Αντιβαλεῖν, *comparare*, atque hoc aliter a vulgo usurpatur, atque significat. Declarat enim ejusmodi aliquid, quale diximus supra significare τὸ ἀνατιθέναι. Usurpatur autem nunc pro ἀντιαναγνῶναι.

Σκορπίζεται, *discerpitur*. Hecatæus quidem hoc dicit, quod Jonum est: Attici autem σκεδάννυται dicunt.

Καλασχάσαι, *pungere*. Medici quidem cum hoc verbo utuntur, habent aliquam excusationem, quod reperiatur apud antiquos τὸ ἔσχων, pro ἔσχαζον, & ἐκέντην, *pungebam*. Nos autem καλανύξαι dicimus.

Ῥέει, *fluit*, ζέει, *fervet*, πλέει, *navigat*, hæc Jonica sunt si dividantur, dic ῤεῖ, ζεῖ, πλεῖ.

Ἄρτοκόπος, *pistor*, inusitatum est. Oportet autem dicere ἄρτοπόπος, aut ἄρτοποιός.

Ἐνθήκη, *occasio*. Nam παρενθήκη, quomodo ab Herodoto dictum.

λύσαι & σχίσαι φλέβα. Idem Segm. 182. ejusd. Libr. ἀμύσσειν & κατασχάζειν sibi opponit: quod Nunnescius hic de sanguinis missione intelligit: Nescio, an bene, ubi ista considero Segm. 179. post mentionem φλέβος, διελθὲν σάρκα, διατεμεῖν σάρκα, σάρκα ἀμύξαι, σάρκα ἐπιγράψαι, ἀνοῖξαι σάρκα: ἀμύσσειν aliud proprie, quam νόσσειν: Alibi distinctius. Prima editio ἰατροὶ μὲν τῆτο λέγασιν ἔχοντες ἀπολογίαν, ἰατροὶ μὲν χράμενοι ἔχουσιν ἀπολογίαν, & τῆ ἔσχων (ἔσχων est vitium operarum) καὶ ἔσχαζον καὶ ἐκέντην, pro τοῦ ἔσχων ἀντὶ τοῦ ἔσχαζον, καὶ ἐκέντην. PAUW.

Ῥέει] Thom. addit ἔχει, *fundebat*, non ἔχειν ἀπὸ τοῦ χέω, & ἔθει, *currebat*, dicendum, non ἔθειεν. NUNN.

Ἄρτοκόπος] At Poll. lib. 7. a Xenophonte dictum, inquit, τὸ ἄρτοκόπος, est autem loc. Helen. 7. & verbum ἄρτοκοπεῖν a Phrynicho prisco poëta. Thom. docet ἄρτοπόπον elegantius esse multis testimoniis, quam ἄρτοποιός &

σιτοποιός. Juvenalis *artocorum* usurpavit, sed alia, ut videtur, significatione pro eo qui panes distribuit. NUNN. ἄρτοκόπος est, qui panes scindit, ab ἄρτος & κόπτειν: Elegantius igitur, & ἄρτεπόπος, & ἄρτοποιός. ἄρτοπόπος est ab ἄρτος & πέπω, coquo: πέπω, πόπος: a πέπω est πέπτω: pro quo & πέσσω dictum, a πείω: πείω, πέσσω, πείω, πεύω, etiam fuit in usu: Nam inde πευδρία & πευθεῖς: Hesyechius, Πευδρία, ἄρτοθήκη. & Πευθεῖς, ἰψηθεῖς, quæ vel unus vel nemo hodie intelligit. Ab eodem πέπω est πόπανον. PAUW. ἄρτοκόπος, Jo. Chrysoft. commentar. in epist. D. Pauli ad Timot. & Ephes. σιτοποιός, Philo. HOESCH.

Ἐνθήκη] Phavor. hunc locum ad verbum transtulit in suum lexicon, omisit tamen illa ἀφορμὴν γὰρ λέγουσιν οἱ ἀρχαῖοι saltim in Basileensi editione. quam bene, alii viderint, cum in epitoma quoque legantur. NUNN.

Ἦστρον ὀψόμεθα] Locus quem indicat,

ρον ὀφόμεθα· τὸ δὲ ἐνθήκη ὡς οἱ πολλοὶ λέγουσιν, ἀτοπον. ἀφορμὴν γὰρ λέγουσιν οἱ ἀρχαῖοι.

Ἐξυπνισθῆναι οὐ χρὴ λέγειν, ἀλλὰ ἀφυπνισθῆναι.

Βαλανοκλέπτης μὴ λέγε, ἀλλὰ βαλανειοκλέπτης.

Βασίλισσα, οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων εἶπεν, ἀλλὰ βασίλεια ἢ βασιλῆς.

Σιχχαίνομαι τῷ ὄντι ναυτίας ἄξιον τοῦνομα, ἀλλ' ἐρεῖς βδελύττομαι ὡς Ἀθηναῖος.

Γελάσιμον μὴ λέγε, ἀλλὰ γελοῖον.

Αλεκ-

cat, infra legitur in παραθήκη: ex quo videtur hoc loco non legendum παρειθήκη, ut in Phavor. & epitoma legitur, sed παρυθήκη. licet παρειθήκη nomen quoque Græcum sit, de quo Hesic. & alii. ΝΥΝΗ. Vox Παραθήκη huc non pertinet, & errat sine dubio Nunnesius. Pro ὑπὸ Ἡροδότου prima editio παρ' Ἡροδότου. ΡΑΥΩ.

ἀφορμὴν enim, id est, occasio[nem] ἐνθήκη est merx navibus imposita, in qua negotiantur homines. id ἀφορμὴ a veteribus dicebatur: quo nomine etiam pecunia occupata scenori, aut in qua negotiantur. nam profecto occasio hic locum non habet, quomodo putavit doctus interpres. SCAL. Vide Mausfacum & Valesium ad Harpocraton. in V. Αφορμὴ: Vir Eruditus in his plane cæcutivit. ΡΑΥΩ.

Ἐξυπνισθῆναι] Addit Thom. διυπνίζω quoque rectum esse, & ἡγέρθη pro αἰετήν dicendum esse, & ἡγείμα pro αἰετήσα. ἡγείρομαι item & ἡγρομαι, ἡγείρομαι & ἡγρόμην ulitata esse pro excitari. ΝΥΝΗ. ἐξυπνίζομαι, 3. Reg. 3. Jobi 14. Joan. 11. ἀφυπνίζω, Clem. Al. Protrept. διυπνίζω, Lucian. Chrysof. HOESCH.

Βαλανοκλέπτης] Sic & Thom. monet non dicendum esse βαλλαντοκλέπτης, sed βαλλαντιοκλέπτης. nec βαλλαντοτόμος, sed βαλλαντιοτόμος pro saculario, ut loquitur Afcon. in explanatione orationis in C. Antonium, & L. Catilinam. ΝΥΝΗ. βαλανοκλέπτης est fur glandis. Sed βαλλαντιοκλέπτης legendum esse in editione Parisiensi anno præterito notabamus. & βαλλαντοκλέπτης. nam quam ridiculum esset βαλανειοκλέπτης? Id enim non esset, qui in balneis furatur, & fur balnearius dicitur, sed qui balneas furaretur. quamvis in Glossario βαλανοκλέπτης fur balnearius exponatur. quod non mirum est. Usurpatum enim suo ævo fuisse Phrynichus docet & reprehendit. SCAL. Ubi in Glossis βαλανοκλέπτης fur balnearius exponitur, male Scaliger reponit βαλλαντοκλέπτης & βαλλαντιοκλέπτης: id quisque videt statim; ipseque Vir Eruditus in postremis sibi contradicit. βαλανειοκλέπτης est, qui in balneis furta exercet, & balneas expilat, ratione loquendi Metonymica, quam nostrum Kerck dies etiam servat: Non absimiliter νυκτοκλέπτης est, qui noctu furatur, non qui noctem furatur: Hoc dictum de tempore, illud de loco:

loco:

Quam sit, postea vidēbimus. Nomen autem ἐνθάκη, ut vulgus usurpat, absurdum est. ἀφορμὴν enim, id est, occasionem, antiqui appellant.

Ἐξυπνισθῆναι, *exurgisci*, non oportet dicere, sed ἀφυπνισθῆναι.

Βαλανοκλέπτης, *fur balnearius*, ne dicas, sed βαλανειοκλέπτης.

Βασίλισσα, *regina*, nullus antiquorum ita appellavit, sed βασίλεια, aut βασίλις.

Σικχαίνομαι, *execror*, omnino nausea dignum nomen, sed dices βδελύτομαι, ut Athenienses loquuntur.

Γελάσιμον, *ridiculum*, ne dicas, sed γελοῖον.

Loco: alia exempla apud Græcos quaerenda. Vitium autem apertum in βαλανο pro βαλανειο, quod locutionem Metonymicam efficit ineptam & pravam: Quare id commode correctum a Phrynicho, ut Περίσσειεν, Εφίορκης, &c. ΠΑΥΣ. βαλανειοκλέπτης] Sic βαλαντιπτόμος, Aristoph. Ran. βαλλαντιπτόμος, Chrysostr. βαλλαντιουργός tamen, quam βαλλαντιουργός, maluit dicere Alciphron. epist. 2. HOESCH.

Βασίλισσα] Eustat. α. Odysf. non solum βασίλεια usurpatur ab Atticis ex sententia Aelii Dionysii, sed etiam βασίλισσαν dixit Alexander. ἡ βασίλις pro regina Hesic. & Sud. at Ammon. βασιλεια προπερισπωμένης regnum, προπαροξυτόνως regina. Thom. docet βασίλεια γυνή dictum ab Aeschilo. nam domus, inquit, & navis, concio item, & epistola, non βασίλεια, sed βασίλιος dicitur. idem monuit pro aede regia, βασίλεια potius quam ἀνάκτορα dicendum esse. παλάτια namque barbarum esse, ἀρχαῖα vero a quibusdam appellari. plura infra de his nominibus persequetur Phrynichus. NUNN. βασίλισσα, Matth. 12. Apocal. 18. Diod. S. Herodian. βασίλισσα, Lucian. βασί-

σίλεια, Lucian. Aristot. 1. Rhet. βασίλις, Eurip. Medea. βασίλις πόλις, ψυχή, Basil. M. Philo. HOESCH.

Σικχαίνομαι] Eo usus est Aquila Exodi cap. 1. ubi LXX. verbo βδελύσσεισθαι. & σικχαίνω Genes. 27. ἀπὸ τῆ προσώχθισα, idem. HOESCH.

βδελύτομαι] Erotian. ab Hipp. inquit dictum ἐνεργητικῶς βδελύζειν πρόσυγήσειν, id est, odio persecuturum. Mosch. in Schediis ait βδελύτομαι, quod lingua communi σικχαίνω dicitur, σικχαίνω, fastidio, Gloss. σικχάζομαι eadem significatione Hesic. agnoscit. NUNN. Σικχός, ἀηδής: inde σικχαίνομαι: Hesychius, Σικχός, ὁ μικροσίτος, ἢ ὁ ἀηδής: Sopingius ibi pessime ἀσθενής pro ἀηδής: Alias plura. ΠΑΥΣ.

Γελάσιμον] In Schol. Ran. Aristoph. annotatum est dici γελοῖον προπαροξυτόνως ab Atticis, quod sequitur Mosch. in Schediis, γελοῖον vero προπερισπωμένης lingua communi additur autem in Schol. Aristoph. eandem esse utriusque notionem. Eustat. tamen ζ. Iliad. ex Aelio Dionysio refert, plerosque γελοῖον προπερισπωμένης dicere cum qui risum movet, qualis est mimus, aut scurra mimarius, aut actor urbicus: γε-

N

Ἀλεκτορίς εὐρίσκεται ἐν τραγωδίᾳ καὶ κωμωδίᾳ, λέγεται δὲ ἀλεκτρυὼν, καὶ ἐπὶ θήλειος καὶ ἐπὶ ἀρρένος, ὡς οἱ παλαιοί.

Γλωσσίδας αὐλῶν, ἢ ὑποδημάτων μὴ λέγε, ἀλλ' ὡς οἱ δάκιμοι γλώττιας αὐλῶν, γλώττιας ὑποδημάτων.

Γρύτη καὶ τοῦτο τῶν παραπεποιημένων. τὸ γὰρ τοιοῦτον ἅπαν, γρυμέαν συμβέβηκε καλεῖσθαι.

Διώρυγος, διώρυγι, διώρυγα, οὐ. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ταῦτα διὰ τοῦ χ λέγουσι, διώρυχος, διώρυχι, διώρυχα.

λοιοι vero προπαροξυτόως esse eum, qui dignus est risu. quod videntur secuti auctor Etym. Ammon. & is qui collegit vocabula quæ differunt significatione propter sonum varium. adjungit Eustat. eodem loco ex eodem Dionysio apud prisceos Atticos hæc nomina προπερισπασθαι, ὑπαιτιοῖς, ὑφίτιος, & γιλοῖος: recentiorum autem Atticorum esse ejusmodi nomina προπαροξυτοῦν. at quod mirari licet, Eustat. Iliad. μ. ex Philop. sententia scribit τὸ γιλοῖος προπερισπασθῆναι esse eum qui dignus sit risu, & τὸ γιλοῖος sono acuto in antepenultima esse, qui risum moveat. quod & Eustat. sequitur Odys. α. quam discrepantes sententiæ? ego libentius sequar Dionysium tot præsertim Grammaticis illius sententiam approbantibus. Henr. citat ex Lucian. γελάσιμα καὶ μειρακιώδη. ludit fortasse Lucian. ut solent. NUNN. Lucian. μέγρι μὲν δὲ τούτων γελάσιμα καὶ μειρακιώδη τὰ εἰρημῆα. Idem, εἶπε δὲ ὅμως ὅπῃ σοι γελάσιμοι ἔδδξθι τὸ εἰρημῆον εἶναι. HOESCH.

Ἀλεκτορίς] Hoc nomen poeticum esse scribit Thom. licet Synesf. semel eo utatur, ἀλέκτωρ, vero omnino barbarum esse. nomen autem ἀλεκτρυόνος in gallinis dici Θηλυκῶς ab Atticis confirmant multis exemplis Schol. Neb. A-

ristoph. & ἀλεκτρυόναν aliquando usurpari. idem Athen. lib. 9. qui & ἀλεκτορος nomen docet usurpatum a Cratino & Simonide. ἀλεκτορίδα quoque dicit eadem Eustat. repetit. Socrates. in Neb. Aristoph. monet Strepriadem si ve serio, si ve joco, quod magis crediderim, ut sæminam ἀλεκτρυόναν, matrem ἀλέκτορα appellet. NUNN. ἀλεκτορίς, Synesf. epist. 4. (unde αἰα. ἀλεκτορία ibid.) & 129. Laërt. in vita Platonis, καὶ γὰρ Θῆλυ τῶν ἀλεκτορίδων γένος οὐ τίκτει τέκνα ζῶντα, ἀλλ' ἐπαύζει, καὶ ποιεῖ ψυχὴν ἔχειν. Plut. in præcept. Valetud. κλωσμοῖς ἀλεκτορίδων ἐπιμολῶς προσέχειν. Arête. ἀλεκτορίδες ἐφθῆαι. HOESCH. Prima editio, Ἀλεκτορίς, εὐρίσκεται ἐν τραγωδίᾳ πρ, καὶ κωμωδίᾳ α. quod non negligendum. ΡΑΥΩ.

ἀλεκτρυὼν] νομάς, νομαδικός, φιλόνοκος, γερον καὶ κορυζῶν, ἱερὸς, Lucian. Clem. Al. 3. Pæd. 3. ταύτη καὶ τοὺς ἀλεκτρυόνας, τοὺς ὑπερμαχοῦντας τῶν ὀρνίθων, καθάπερ κέρυσι, τοῖς κάλλιπιν (ὁ θεὸς) ἐκαλλώπισιν. Philostr. ep. 26. ἀλεκτρυὼν μαχιμώτερος ὁ τὰ κάλλια ἐγγυερκῶς. Macchab. 3. ἀρτι δὲ ἀλεκτρυὼν ἐκέκρωγεν ὄρθριος. Hinc ὄρθροβόας dicitur apud Athenæ. lib. III. ἀλέκτωρ, Proverb. 30. ἦθος, Antipater Thessalonic. l. 7. Epigr. ὄρθριος, Theocr. Idyll. 7. v. 122. ἐγερσιβόπος, Nonn. cap.

Αλεκτορίς, *gallina*, invenitur in Tragœdia quidem, & Comœdia, dic tamen ἀλεκτρούνα, & foeminam & marem, ut antiqui.

Γλωσσίδας αὐλῶν, aut ὑποδημάτων, *ligulas tibiarum*, aut *calceorum*, ne dicas, sed ut classici γλώττας αὐλῶν καὶ ὑποδημάτων.

Γρύτη, *scruta*. Hoc etiã eorum est, quæ depravata sunt. Nam omnem hujusmodi supellectilem contigit appellari γρυμέαν.

Διώρυγος, διώρυγι, διώρυγα, *fossa, fosse, fossam*, ne dicas. Nam prisca hæc cum χ enuntiant, διώρυχος, διώρυχι, διώρυχα.

cap. 13. Joan. Naz. somnio de Anastasia Eccles. v. 47.

-- ἐκ δὲ μοι ὕπνοι ἀπὸ βλεφάρων ἐτινάξε
Γῆρυς ἀλεκτρούνων. --

HOESCH.

Γλωσσίδας] Sic & Poll. lib. 2. docet αὐλοῦ γλώτταν dici. Luc. Hermot. utitur τῷ γλωσσίδος nomine in tibiis: sed joco, ut suspicor. NUNN. γλωσσίδες pro γλωττίδες non dixisset Atticus: Sed quid si γλωττίδες? idne rericulum? Miror: Nam γλωττίς est diminutio a γλώττα, quæ in istis exiguis non peccat. Pro δοκιμοί editio prima δοκιμώτατοι: quod improbationem vocis temperat ad mentem quodammodo nostram. PAUW.

Γρύτη] Schol. Aristoph. in Pluto λεπτά σκεύη, id est, *sepiaria vasa*, & frivola: unde γρυτοπάλης, quod veterib. non esse in usu ait, sed ῥυποπάλης, aut γρυτάρης. γρυτάρια etiam vocantur a Græcis frivola veteramenta. Gloss. γρυτοπάλης, *scrutarius*. apud Hesic. ῥωπιεύειν & ῥωποπαλεῖν melius, ut videtur, legitur, quod est Appulejo *scrutariam facere*, ut ῥωποπάλης, *frivolarius, scrutarius*, Agellio. NUNN.

γρυμέαν] Hesic. γρυμνίαν prodit in voce γρυμνία. Phavor. nisi mendum sit γρυμνία, nisi fortasse melius γρυμνία; ut legitur apud Poll. pro πῶρα, &

apud Sud. & Phavorinum. Sed hic pro frivolis adhibetur. NUNN. Apud Hesychium scribendum suspicor, Γρυμνία, ἐσθῆς, καὶ ἀγγεῖον, σκευοθήκη, ἐν ᾧ ἡ γρύμη. ἤδη δὲ καὶ τὰ λεπτά σκευάρια, ἀ καὶ γρύτην λέγομεν. γρυμνία, ἐσθῆς, vilis nempe & pretii perquam exigui. γρύ, hilum: γρύμη, quod vile est & frivolum: γρυμνία, vas, in quò reponitur γρύμη: illud γρύμη dictum quòquæ γρύτη: & ipsum γρυμνία etiam pro frivolis, & γρύμη ac γρύτη sumtum: Sic ista pulchre coherent. a γρύ, & γρύτη, & γρύμη fieri potest, æque bene: Attici γρύμη & γρυμνία maluerunt, quam γρύτη & γρυτῆα. Pro γρυμνία apud Phavorinum ante illa Hesychii est γρυμνία, quod apud Pollucem quoque in Libris quibusdam: Dubito, an satis bene, ubi ad hunc Phrynichi locum attendo. In Scholiis ad Aristophanis Plutum γρυτάρης connectendum cum γρυτοπάλης: quæ utraque antiquis non in usu: ῥυποπάλης interponitur, quia simile est τῷ γρυτοπάλης & probatum: Nunnestius male ῥυποπάλης & γρυτάρης conjunxit: quod miror: Vide notulam præced. Prima editio pro Γρύτη perperam Γρύτη. PAUW.

Διώρυγος] Addendum post τὸ διώρυγα ex epitoma διὰ τοῦ γ, κακῶς, id est, male cum γ, *flectuntur*. Sic & διὰ.

Δίκρανον, τοῦτο οἱ ἀρχαῖοι δίκρουν καλοῦσι.

Διόσκουροι. ὀρθώτερον Διόσκοροι. γελάσεις οὖν τοὺς σὺν τῷ ὕ λέγοντας.

Εφης, ἐστὶ μὲν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ἀλλ' ὀλίγον. τὸ δὲ πλεῖστον, ἔφησθα.

Υστερίζειν τῷ καιρῷ οὐ λέγεται, ἀλλ' ὑστερίζειν τοῦ καιροῦ. Φαβωρίος δὲ οὐχ ὑγιῶς καὶ κατὰ δοτικὴν συντάττει.

Παραβόλιον, ἀδόκιμον τοῦτο. τῷ μὲν οὖν ὀνόματι οὐ χρῶνται οἱ παλαιοὶ, τῷ δὲ ῥήματι. Φασὶ γὰρ οὕτω, παραβάλλομαι τῇ ἑμαυτοῦ κεφαλῇ. ἐχρῆν οὖν κατὰ τούτων λέγειν, παραβάλλομαι ἀργυρίῳ.

Στα

διωρυχὴ dicendum observat Thom. non διωρυγή. Sud tamen videtur velle διωρυχὴν esse fossionem per muros, aut aggeres, διωρυγὴν vero quamvis ἀπλῶς fossionem. Phavor. item emendandus in διάρυγος. NUNN. Prima editio apertius διὰ τῶν γ, κακῶς: neque tamen ita legendum omnino: Pueri vident. ΡΑΥΩ. ἡ διάρυξ, τῆς διάρυγος, Exod. 7. Esai. 27. Jerem. 31. Diodor. S. passim. Sic ἀπάρυξ, γος, Athenæ lib. III. διάρυχος, Thucyd. lib. I. & IV. Philo; Fl. Joseph. Xiph. Esai. 19. 33. (edit. Rom.) & hoc quidem cap. contra quam alibi, gen. masc. Sic ἡ κατάρυξ, χος, Procop. l. 4. Gotth. τῆς κατάρυχος τὰ ἴσχυατα. & κατάρυχα βαθύϊαν ποιησάμενοι. Eiusdem originis est ἡ διωρυχή. Joseph. l. 2. Origin. 5. τὸν ποταμὸν εἰς διωρυχὰς πολλὰς αὐτοῖς προσέταξαν διατεμεῖν. nisi & hic legendum sit (ut lib. 6. c. 39. de excid. Hierof.) διάρυχας. Aliud est διωρυχὴ φρεάτων, ρυτεογυττ ἐσφισσίο, lib. περὶ ὀσείρων Philonis. διωρυγὴ autem, fossa, Plut. vita Fabii Max. διάρυγμα Thucydidi lib. IV. idem quod Xenophonti τοιχω-

ρυχια: & Sophoniæ 2. idem quod Esaiæ 24. βόθρυος, σουρα. HOESCH.

Δίκρανον] Erotian. in Hipp. δίκρανον interpretatur εἰς δύο διχρημῆα, οἷοι: δίκρυλα, καὶ δικόροφα. eodem modo explicant fere Schol. Aristoph. Sud. & auctor Etymol. qui multa affert, & varia de ejus etymo, sed omnia eodem spectant. Thom. admonet proferendum δικρῶν sono inflexo in ultima, non δίκρην sono in penultima, quia fit ex δικρόσι. NUNN. δίκρανον est a κράνον; δικρόον a κέρος pro κέρας: κέρας, κερὰς; κέρος, κερὸς, δικέρος, & contracte δικρέος, δικρῶς. a κέρος etiam est κερύεις, κεροβάτης, κερουκός, &c. Junge Etymologum in V. Δίκρον. Et sic δικρόον de bifidis emaculatus est, quam δίκρανον: id nemo in dubium vocabit. ΡΑΥΩ.

Δίκρην] Quod est contractum ex δίκρουν. Aretæ. δικρόα κιοίσι. Clem. Al. de lepore, ἔχει τὴν ὑτέρα δικρῶν, 2. Pæd. 10. HOESCH.

Διόσκουροι] Hesic. Zethus, inquit, & Amphio fratres Helenæ, Sud. vero Castor & Pollux. apud utrumque scri-

Δίκορον, *bifidam*. Hoc antiqui δίκορον nominant.

Διόσκοροι, *Castor & Pollux*, rectius diccs διόσκοροι. Ridebis igitur eos, qui cum u enuntiant.

Εφης, *dixisti*. Reperitur quidem apud antiquos, sed paucis locis. At ἐφησθα, frequentius est.

Υπερίζειν τῷ καιρῷ, *amittere occasionem*, non dicitur; sed ὑπερίζειν τῷ καιρῷ. Phavorinus autem non recte cum casu dandi conjungit.

Παραβόλιον, *sponsio*. Hoc inusitatum est: ac prisca quidem hoc nomine non utuntur, verbum autem usurpant. Loquuntur enim sic, παραβάλλομαι τῇ ἑμαυτῆ κεφαλῇ, *spondeo mei capitis periculo*. Oportebat igitur & in his adhibere παραβάλλομαι ἀργυρίῳ, *laceffo sponsione argenti*.

Στα-

scribitur cum u. Eustat. Iliad. u. docet, absque u etiam proferri. NUNN. Διόσκοροι, Act. 28. Diod. S. Plut. Pind. Eurip. Philo, Lucian. M. Tyr. Διόσκοροι, Plut. vita Thesei. Philo p. 513. ubi pro Διοσκόρους ἐκαλῆσαντο, περὶ τῆς ἑτηρημέρας ζωῆς αὐτῶν προστερατισάμενοι διήγημα, in M. S. legitur, Διοσκούρας ἐκάλεσαν, τὸ περὶ τῆς ἑτηρημερίας αὐτῶν π. δ. HOESCH. ὀρθώτερον Διόσκοροι. γελάσεις ἔν] Nimium est illud γελάσεις post ὀρθώτερον, & Phrynichi indolem prodit. PAUW.

Εφης] ἐφησθα oratorum esse scribit Thom. εἰπησθα vero & ἐβίλησθα poetica. NUNN.

Υπερίζειν] Philo lib. περὶ μύθων, sine casu, p. 177. 178. sed cum Genit. p. 444. τῶν δεινῶν μὴ ὑπερίζειν. Basil. M. homil. 8. in Hexaem. πάντως γὰρ ἑδὴς οὕτως ἐλλείπων κατὰ τὴν φρόνησιν, ὡς μὴ αἰσχύνῃς ἄξιον κρίνειν, τῶν ἀλογωτάτων ὀρθῶν ὑπερίζειν κατ' ἀρετὴν. HOESCH. Prima editio pro ἀλλ' ὑπερίζειν, ὑπερίζειν δὲ, & pro καὶ κατὰ δοτικὴν, κατὰ δοτικὴν. PAUW.

Παραβόλιον] Phavor. idem, apud quem legitur male πράγματι, pro ῥήματι in Basileensi editione. at Polluci παραβόλιον est sportula, quæ in pro-vocatione ad aliud iudicium ab appellatore deponatur. NUNN. Ita Phavorinus ex prima editione, quæ πράγματι habet pro ῥήματι: Eadem pro οὐ χρῶνται, οὐ κέχρηται; pro φασὶ γὰρ οὕτω, φασὶ γὰρ οὕτω; & pro ἐχρῆν εὖν καπὶ, ἐχρῆν καπὶ. PAUW. Παραβόλιον. Hoc proprie significat pignus, in quod sponsio fit, ut non solum ex istis Phrynichi colligitur, sed etiam ex veteri libro Astrampsychi, in quo crebro hoc iteratur, παραβόλιον δῖς. Depono pignus, in quod sponsio fit. Ovidius, — *ut ut credas, pignora certa dabo. καὶ ἵνα τοιῦτος πισυθῶ, παραβόλιον δῖσω*. SCAL.

Hoc inusitatum est] Imo usitatum, sed reprobum. Itaque vertendum erat *reprobum, rejicium*, ut Varro. nam si non erat in usu, quare reprehenderet? SCAL.

Στατός, ὁ τῶν αὐλητῶν χιτῶν οὐ λέγεται, ὡς Φαβωρίνος, ἀλλ' ὀρθοστάδιος χιτῶν.

Παιδίσκη, τοῦτο ἐπὶ τῆς θεραπαίνης οἱ νῦν τιθέασιν· οἱ δ' ἀρχαῖοι ἐπὶ τῆς νεάνιδος, οἷς ἀκολουθητέον.

Παῖξαι Δωριεῖς διὰ τοῦ ξ, ὁ δὲ Ἀττικὸς παῖσαι, καὶ παῖσατε καὶ συμπαίστης διὰ τοῦ σ ἑρεῖς.

Παλαιστρικός Ἀλεξῖν φασὶν εἰρηκένας. ὁ δὲ ἀρχαῖος παλαιστρικός λέγει.

Κορυφαῖότατον, ἐνεκαλυψάμην εὐρών παρὰ Φαβωρίνω, λέγε οὖν κορυφαῖον.

Ἐπαιδὴ ἰδιώτης λέγων οὐχ ἀμαρτάνει. λέγε οὖν ὀρθῶς ἐπὶ δὴ· ἐπεὶ τὸ διαιρούμενον ποιητικόν.

Δι-

Στατός] Eadem στάδιος χιτῶν Callimacho apud Eustathium. hanc rectam tunicam prima apud Romanos dicitur texuisse Cæcia Plinio auctore. est autem ὀρθοστάδιος χιτῶν, ut Poll. ait lib. 7. tunica quæ non est cincta. quam ὀρθοσταδίας appellavit Aristoph. vide an sit hæc tunica soluta Tibulli. Hesic. Sud. & Eustat. aliam tunicam faciunt στατόν, quæ est recta, aliam σφετόν, quæ est fortasse ea quæ laxa, fluensque ab Ovidio appellatur. ὁ στατός χιτῶν ὑπόκομμα habebat, id est, aliquid *concisum*, qua parte opinor caput exerendum erat. NUNN. Apud Hesychium lego, ὑπόκομμα οὐκ ἔχοντες. ποῖ habentes *replicam*: In Glossario: *Replica, ἀνακολαφίς*. χιτῶν ὀρθοστάδιος, qui a rectis & stantibus textitur superne deorsum. Itaque totus est ἀρμυρος, ut tunica Domini Jesu Christi. At alii χιτῶνς intercisi erant in loco præcincturæ, id est, habent ραφήν in præcinctura, ut saga hodierna. Hanc præcincturam Hesychius vocat ὑπόκομμα: quia revera aliæ tunice in loco præ-

cincturæ erant intercisæ, tanquam inferiores partes superioribus assutæ. At στατός χιτῶν totus planus & perpetuus superne deorsum erat. Ideo recte χιτῶν μὴ ζωνύμενος exponitur a Polluce: non quod non cingulo stringi posset: sed quia locum præcincturæ non habet. Infecta animalcula ita dicta sunt, quia habent ὑπόκομμα. Sunt enim quasi in medio intercisa. Quod doctus interpretes aliter ὑπόκομμα accepit, manifesto cum ratio fugit. SCAL. De his rectius Salmasius ad Tertulliani Pallium, quem vide. Articulus non est in prima editione. PAUW.

Παιδίσκη] Thom. Atticos hoc nomen ait usurpare tam in libera, quam in ancilla, cæteros vero Græcos in ancilla tantum, ut τὸ παιδίμοι in filiis & filibus eisdem Atticos dicere, cæteros autem in maribus solum. Poll. observat a Lysia positum nomen τῆς παιδίσκης in ancilla: incertum tamen eo loco videtur, an ad ætatem, an ad servilem conditionem referatur. NUNN. Cum Phrynicho sentit Ammonius. PAUW.

Στατὸς χιτῶν, *recta tunica tibicinum* non dicitur, ut Phavorinus loquitur, sed ὀρθοστάδιος χιτῶν.

Παιδίσκη, *puella*. Hoc in ancilla recentiores adhibent: veteres vero in adolescentula, quos sequi oportet.

Παῖξαι, *ludere*, Doris cum ξ, exprimunt: tu autem Atticus dices παῖσαι, & παῖσατε, *ludite*, & συμπαίξης, *collusor*, cum σ.]

Παλαιστρικός, *palaesticus*, Alexin ajunt hoc dixisse. Antiquus autem παλαιστρικὸν appellat.

Κορυφαίοτατον, *primarium*. Suppuduit me cum hoc reperi apud Phavorinum. Dic igitur κορυφαῖον.

Ἐπαιδὴ, *incantamentum*, cum dicit idiota, non peccat. Dic tamen recte ἐπωδὴ. nam si dividatur, poetikum est.

PAUW. παιδίσκη, ἐπὶ τῆς θεραπεύσεως, Genes. 12. Deut. 28. Lucian. ὄψ: atque ibidem παιδισκάριον, eadem significatione. HOESCH.

Παῖξαι] Idem Phavor. apud quem rectius legitur ἐπὶ tertia persona. Eustat. Doricum esse cum ξ, Atticum esse cum σ, at Henr. ex Xenoph. Pæd. affert συμπαίκτης, & ex eodem παῖξεντι, ut hoc refellat. Sed quid si codex Xenophontis depravatus? nec etiam Xenophon princeps elegantiae Atticae. NUNN. Prima editio etiam ἐπί: quod bonum est, si ab Ἀττικὸς separetur & tribuatur Lectori: quo pertinet punctum post παῖσαι in prima editione. Eadem editio prima, καὶ παῖσατε διὰ τοῦ σ καὶ συμπαίκτης, manifesto operarum errore pro συμπαίξης. PAUW. Philo, οὐκ ἀμούσως παῖξαι τι καὶ χαριεντίσασθαι. Clem. Al. 2. Pæd. 7. ἴσως δ' ἂν πρ καὶ παῖξαιεν πρὸς αὐτούς. Lucian. συμπαίξομαι. συμπαίκτης, Naz. Car. HOESCH.

Παλαιστρικός] Idem Thom. qui confirmat usum hujus nominis demto τῶ

ς, ex Luciano. Plaut. *palaesticum exercitium*, & *palaesticus* Fabio & Ciceroni usitatum. NUNN. Aristot. 1. Rhet. ὁ δυνάμενος τὰ σκέλη θλίβειν καὶ κατέχειν, παλαιστρικός. Lucian. Judicio Dear. γυμνὰς τὰ πολλὰ, καὶ παλαιστρική. sc. ἡ Ἑλίγη. HOESCH.

Κορυφαίοτατον] Phavor. idem, apud quem fortasse excidit nomen Phrynichi, quod in multis adhibet: neque enim sibi adscriberet se legisse hoc apud Phavorin. philosophum. Est autem κορυφαῖος ὁ πρῶτος τῶν χορευτῶν, ut Sud. & alii docent, id est, *dux & princeps chori*, a quo τὸ κορυφαίοτατος est ἐπίτασις ὑπερθέσεως, ut docet Eust. lib. β. Iliad. hoc nomen irrisit Lucian. in Solæcista, quamvis ludens ea utatur, ut scribit Thom. NUNN. Ioh. in vita Socrat. τῶν λεγομένων Σωκρατικῶν οἱ κορυφαίοτατοι μὲν Πλάτων, Ξενοφῶν, Αντισθένης. Dio Chrys. p. 298. χορὸν ἴσως φαίην ἂν μουσικόν, τοῦ κορυφαίου μουσικοῦ ὄντος. HOESCH.

Ἐπαιδὴ] Sic ἐπωδὸς, non ἐπαιδὸς, dicendum monet Thom. pro eo qui in-

Διδούσιν, ἐν τῷ περὶ εὐχῆς Φαβωρίνος οὕτω λέγει, δέον διδάσσει. τὸ γὰρ διδοῦσιν, ἄλλο τι σημαίνει, τὸ δεῖν.

Προάλως, τοῦτο δοκεῖ μοι γυναικῶν εἶναι τούνομα. ἀπιῶμαι δὲ ὅτι ἀνῆς λόγου ἄξιος κέχρηται αὐτῷ Φαβωρίνος. τοῦτο μὲν οὖν ἀποδιοπομπώμεθα, ἀντ' αὐτοῦ δὲ λέγωμεν προπετῶς.

Πηχῶν, πήχως, δεινῶς ἐκάτερον ἀνάτλιχον, δέον πηχέων καὶ πήχεος.

Σύμπλωμα πολλάκις εὔρον κείμενον παρὰ Φαβωρίνω ἐν τῷ περὶ ἰδεῶν λόγῳ· πόθεν δὲ λαβὼν ἔθηκεν, οὐκ οἶδα. χρὴ οὖν συντυχίαν λέγειν, ἢ λύσαντας οὕτω, συνέπεσεν αὐτῷ τὸδε γενέσθαι. Δημοσθένης μὲν τοι ἐν τῷ κατὰ Διογυσιδώρου ἀπαξ εἴρηκε τούνομα.

Ἐκθεμα βάεβαρον, σὺ δὲ λέγε πρόγραμμα.

Κατ-

incantat, aut excantat. NUNN. ιδιώτης λέγων οὐχ ἀμαρτάνει: quia scilicet ιδιώτης: Sed acumen hoc incongruum hic, ubi ἀπλῶς sequitur λέγε οὖν, non addita voce, quæ τῷ ιδιώτης opponatur: Quare scribendum puto, vel ιδιώτης λέγων ἀμαρτάνει, vel ιδιώτης λέγων οὕτως ἀμαρτάνει. Similiter οὕτω λέγει sequitur in Articulo sequenti de Phavorino. ἐπεὶ τὸ διαιρέμενον ποιητικόν: Ita rationem apponere debuisset ubique Auctor. PAUW. ἱπαισιδῆ, Esai. 45. Pind. Dio Chryf. Bas. M. Clem. Al. ἱπαισιδία, Lucian. Philopatre. Bas. M. p. 233. ἱπαισιδὸς, Exod. 7. Levit. 19. Esai. 47. Philo. Basil. M. ἱπαιδῆ, Diod. S. Lucian. Philo, Clem. Al. HOESCH.

Διδούσιν] In hoc loco extremo legitur διῖν corrupte, ut arbitror. Thom. omisit hæc verba, Phavor. retinet τὸ διῖν: præpostere quidem, si locus integer. apud quem etiam male culpa librarii editum δηλοῦσι pro διδοῦσιν, reponendum videtur pro τὸ δεῖν διδῆν,

ἀπαρέμφχτον aoristi secundi verbi διῖν, timeo, ut sit διδοῦσιν casus dandi pluralis ejusdem aoristi, aut certe prima, aut tertia pluralis futuri secundi. NUNN. In hoc loco extremo legitur διῖν corrupte: Imo optime. nam διδοῦσιν rectum est, si a διδῶ, non a διδωμι deduxeris. διδῶ, & infinitivum διδῆν, est τὸ δεῖν, vincere. Aliter διδῆμι, τὸ δισμεύω. Eustathius in illud Homeri διδῆ: ἡγοῦν ἰδέσμει, ἀπὸ τοῦ διδῆμι ὡς ἀπὸ τοῦ ἴσημι ἴση. Quod igitur doctus interpres parum hic viderit, manifestum. Et mirum est hoc fugisse tam perspicacem virum. SCAL. Verissime Scaliger: διῖν, διδῆν, ut δῖν, διδῶ, & alia innumera: Linguam antiquam non intellexit Nunnescius; & nisi de Atticisimo cogitasset, hic etiam errasset Phrynichus: Nam ab ipso διδῶ fit perbene διδοῦσιν: Nihil certius. PAUW.

Προάλως] προαλῶς repono cum sono inflexo in ultima ex Thom. lib. MS. quod postulat & origo a nomine προαλῆς,

Ἰδοῦσι, *dant*. Phavorinus in libro de precibus sic usurpat, cum dicendum sit *διδόασι*. nam *διδούσι* aliud quiddam significat, scilicet *timere*.

Προάλως, *temere*. Hic sermo mulierum videtur. Discrucior autem cum Phavorinus vir aliquo loco dignus eo utatur. Hoc igitur repudiemus, pro eo autem usurpemus *προπετῶς*.

Πηχῶν, *πήχως*, *cubitorum*, *cubiti*. utrumque valde abhorret a sermone Attico, cum dicendum sit *πηχέων* & *πήχεος*.

Σύμπλωμα, *casum*. Sæpenumero reperi positum hoc nomen a Phavorino in disputatione de Ideis. Unde autem acceptum illud usurparit, nescio. Oportet igitur *συντυχίαν* appellare, aut soluta compositione sic exprimere, *συνέπεσεν αὐτῷ τόδε γενέσθαι*, *accidit ei ut hoc fieret*. Demosthenes quidem in ea in Dionysidorum semel usurpavit hoc nomen.

Ἐκθεμα, *libellus proscriptionis*, barbarum est: tu autem dic *πρόγραμμα*.

λῆς, quod est Hesic. *προπετής*. apud eundem Thom. in *προπετῶς* deleo illa verba καὶ *Συνέσιος*, quæ absunt a MS. & recte, ut videtur. NUNN. *προάλως*, Synes. epist. 143. *προάλως ἀκηκόεσαι ῥηματίων σεμνοτέρων*. derivatum a *προαλής*. Siracid. 30. *υἱὸς ἀνειμένους, ἐκβαίνει προαλής*. *προπετῶς*, Phalar. ep. 102. *οἱ προπετέστερον φθιγγάμενοι*, Herod. HOESCH. Ita καὶ *Συνέσιος* manere potest apud Thomam, ut vides. Articulum hunc ignorat prima editio. PAUW.

Πηχῶν] Rectum est addito ε, atque ita legendum extremo loco ex Thom. & epitoma. NUNN. Recte prima editio, quam hic etiam Epitomen vocat Nunnesius, *Πηχῶν, πήχος, δεινῶς ἐκάτερον ἀνάτλιον, δεινὸν πηχίων καὶ πηχίως, πήχος pro πήχειος*: Sic *δεινῶς ἀνάτλιχα* habemus vere. PAUW.

Σύμπλωμα] τὸ συμπίσειν Thom. & Mosch. in Schediis est *congruere in ῥηγμα*, & *συμβῆναι*, id est, *accidere*: a

Κατ-
qua significatione factum τὸ σύμπλωμα nomen frequens apud philosophos, & medicos. Poll. nominis *συντυχίας* meminuit lib. 6. NUNN. *σύμπλωμα*, Plut. τὸ παρ' ἐλπίδα σύμπλωμα τοῦ κατὰ λόγον ὀδυνηρότερον, lib. de virtute morali. *συντυχίαν*, Philo, *προϊδέσθαι τῶν μελλόντων πραγμάτων συντυχίαν*. Idem, τὸ βαρύτατον ἄχος, *ὅπερ ἐπιτιθίασιν ἡμῖν αἰτε τοῦ συνδέτε σώματος ἀνάγκαι, καὶ αἰ τῶν ἔξωθεν κατασκηπτόντων ἀπροόρατοι συντυχίαι*. Contrariam huic significationem habet apud Pind. Ode 6. fed & tertiam, *τῆς ὁμιλίας*, apud Synes. epist. 100. HOESCH.

Δημοσθένης μὲν τοι ἐν τῷ &c.] Stephanus in Thesauro etiam exemplum habet ex Thucydide: An hoc postremum assutum quoque a manu recentiore? Sane οὐκ οἶδα id videtur indicare. PAUW.

Ἐκθεμα] *προγράμματα* interpretatur Hesic. nomine communis dialecti

Ο

ἐκ-

Κατορθώματα ἀμαρτάνουσι κἀνταῦθα οἱ ῥήτορες, οὐκ εἰδότες ὅτι τὸ μὲν ῥῆμα δόκιμον, τὸ κατορθῶσαι τὸ δ' ἀπὸ τοῦτου ὄνομα ἀδόκιμον, τὸ κατορθῶμα. λέγειν οὖν χρὴ ἀνδραγαθήματα.

Υπαιθρον μὴ λέγε, τὸ δὲ ὑπαίθριον τετρασυλλάβως.

Τὸ μὲν κοιτῶν ἀδόκιμον, τὸ δὲ προκοιτῶν οὐ δόκιμον. ἡμῖν δὲ καλὸν χρῆσθαι τῷ Ἀττικῷ ὀνόματι: προδωμάτιον γὰρ λέγουσιν ἐπεὶ καὶ δωμάτιον τὸν κοιτῶνα.

Ροί-

ἐκδήματα. NUNN. πρόγραμμα, Basil. M. epist. 334. m. ἡ πρόγραμματι δημοσίῳ ἐπιτεῦσαι ἐπιτεῖται ἐπὶ τῶν προδύρων τῆς ἐκκλησίας. Philo in Flaccum, πρόγραμμα τίθησι, δι' οὗ ἡμᾶς ξίφος καὶ ἐπήλυδας ἀπεκάλει. Utitur eod. Lucian. Herodian. Zosimus. HOESCH. πρόγραμμα longe rectius haud dubie, quam ἐκδήμα. PAUW.

Κατορθώματα] M. Tull. i. de officiis τὸ κατορθῶμα reddit officium rectum. verbum est Stoicum, & in alia re dictum. Thom. τὸ κατορθῶσαι in bello ait recte dici, & in ejusmodi rebus, quod est bene & fortiter rem gerere: κατορθῶμα tamen non recte dici in eodem pro fortiter facto, licet Aristides eo semel usus sit, sed pro eo usurpandum esse τὸ κατορθῶμενοι, quo usus est Libanius, at τὸ ἐπανορθῶν, id est, corrigere, ἐπὶ τῶν λόγων, id est, in litteris, tantum, & oratione dici observat idem Thom. τὸ κατορθῶν autem in hac re usurpatum semel reperiri. τὸ διορθῶν vero adhibetur in membris, aut aliis corporis partibus pervertis, cum diriguntur. vide fragmentum Herodiani. NUNN. κατορθώματα: περὶ τῆς κατορθώματος vide Cl. Al. i. Pæd. 13. κατορθῶσαι: μέγιστον εἰς τὸ κατορθῶν ἐφόδιον, ἡ φιλία τοῦ πράγματός, Synec. ep. 57. 3. Rhet. Arist. idem

quod ἐπιτυχίῳ: συμβαίνει πολλάκις ἐν πόλεσι ταύταις, καὶ τοὺς φρονίμους ἐπιτυχίῳ, καὶ τοὺς ἀφρονες κατορθῶν, HOESCH. τὸ δ' ἀπὸ τούτου: Editio prima alio ordine, τὸ δ' ἀπὸ τούτου ὄνομα τὸ κατορθῶμα, ἀδόκιμον. PAUW.

ἀνδραγαθήματα] Ammon. distinguit hoc nomen ἀπὸ τῆς ἀνδρείας: recte. etenim ἀνδραγαθήματα est fortiter factum, ἀνδρεία vero fortitudo. Mosch. ἐν τῇ συλλογῇ, ἀριστεύω est ἀνδραγαθῶ, fortiter aliquid facio. apud quem hæc sequuntur in nostro manuscripto, quæ absunt a vulgatis, ἐξ ἧς ἀριστεύς, ὁ ποιῶν ἀνδραγαθίας καὶ τρισαριστεύς, ὁ κατὰ πολὺ ἀνδραγαθῶν. est autem ἀριστεύς, qui a Latinis declamatoribus vir fortis appellatur: cujus sunt propria τὰ ἀνδραγαθήματα. τρισαριστεύς autem est, qui hac virtute, & rebus fortiter gestis excellit. NUNN. Diod. S. lib. 4. τρεῖς ἴσχευ υἱός, διαφέροντας ταῖς τὴν ῥώμαις τῶν σωματίων, καὶ τοῖς ἐν τοῖς πολέμοις ἔργοις ἀνδραγαθήμασι. Thucyd. lib. 2. καὶ γὰρ τοῖς κάλλει χεῖροσι δίκαιον τὴν ἐς τοὺς πολέμους ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀνδραγαθίαν προτίθεισθαι. Verbale illud ἀνδραγαθίῳ, quo est usus Diod. S. & Basil. M. pro quo ἀνδραγαθίζομαι dixit alibi idem Bas. Philo, sæpiuscule, Xiphil. semel. HOESCH.

Υπαιθρον] Hinc Vitruvius hypæthræ

ἀνα-

Κατορθώματα, *res fortiter gestæ*. Peccant & in hoc nomine oratores, cum ignorant, verbum quidem κατορθῶσαι usitatum esse, nomen autem κατορθώμα, quod ab eo proficiscitur, esse inusitatum. Dicere igitur oportet ἀνδραγαθήματα.

Υπαίθριον, *sub dio*, ne dicas, sed ὑπαίθριον, cum quatuor syllabis.

Κοιτῶν, *cubiculum*, usitatum quidem est, at προκοιτῶν, non est usitatum. Nobis autem rectum est uti Attico nomine, προδωμάτιον enim dicunt. Nam & *cubiculum* nominant δωμάτιον.

Ρετ-

ambulationes, quæ sub dio sunt. Catull. in sereno dixit. Gloss. ὑπαίθριον, *area*: ὑπαίθριος *subdivus*. NUNN. Catull. in sereno dixit] Imo Cato in Libro de re rustica. SCAL. Pro τὸ δὲ ὑπαίθριον male prima editio τὸ δὲ γὰρ ὑπαίθριον. PAUW. ὑπαίθριος *δίαιτα*, Lucian. ὑπαίθριος *βίος*, Plut. ὑπαίθριος *ἡλιζίτο*, Joseph. αἱ ἐν ὑπαίθρῳ πράξεις, Synes. ὑπαίθριος *εὐνη*, & *δίαιτα*, Lucian. καθεύδειν ὑπαίθριον, idem. Τραϊανὸς ὑπαίθριος ἐν τῷ ἵπποδρόμῳ διήγεν, Xiph. οἱ Λίβυες οὗτοι θηριώδη βίον ἔχουσι, ὑπαίθριοι διαμείνοντες, Diod. S. l. 3. HOESCH.

Τὸ μὲν κοιτῶν] Eustat. Odyss. θ. θάλαμον interpretatur κοιτῶνα, & τὸ κοιτῶνα ἀπὸ τοῦ κείσθαι dictum ait. Poll. lib. 1. quamvis inquit τὸ κοιτῶν barbarum videtur Menandro, Aristoph. tamen in Aeoloscione eo usus fuit. diceret fortasse Phrynich. singulariter illud dictum esse, ideoque non magnopere de eo laborandum. Ammon. τὸ δωμάτιον uno loco dicit esse θάλαμον, altero κοιτῶνα, ut hoc loco traditur. Moschop. in Schediis, proprie inquit κοιτῶν dicitur domus, in qua sunt multa cubilia, quales sunt ξενῶνες, & tabernæ diversoriæ: καταχρηστικῶς autem scribit κοιτῶνα appellari, quod vulgo κέλλιον dicitur. NUNN. Τὸ μὲν κοιτῶν

ἀδόκιμος, τὸ δὲ προκοιτῶν οὐ δόκιμον? ἀδόκιμον & οὐ δόκιμον idem significant: An ita variavit fortasse Auctor de industria, quia Menander κοιτῶν barbarum dixerat? Pollux a Nunnesio citatus, τῶν δὲ οἰκῶν, πρόδρομος, καὶ δῶμα, καὶ δωμάτιον, καὶ κοιτῶν· εἰ γὰρ καὶ Μένανδρος αὐτὸ βαρβαρικὸν οἶται, &c. Sed ne quid diffimulem, suspectus est mihi locus ille Pollucis, neque credo Menandrum pro barbara habuisse vocem κοιτῶν, quæ Analogice formata est, & Atticismum appriime sapit: κοιτῆ, lectus: κοιτῶν, locus, in quo lectus vel lecti. Fortasse nomen pronomine irrepfit; vel Menander Comicus non intelligendus, sed Menander aliquis Grammaticus, qui eodem, quo Phrynichus, erat ingenio: Aristarchi discipulus Menander notus est ex Suida: Videndum. Prima Editio, Κοιτῶν μὲν ἀδόκιμον τὸ δὲ προκοιτῶν, εὐδόκιμος: quod ego probare non possum propter commendatum mox προδωμάτιον. Apud Pollucem est κοιτῶν & προκοιτῶν absque ulla nota Lib. 10. Onomastici. Mira fuit Grammaticorum in his similibusque dissensio. PAUW. κοιτῶν, Exod. 8. Ezech. 8. Eccles. 10. Judit. 13. Act. 12. Macar. homil. 15. Xiphil. δωμάτιον, cubiculum, Lucian. Plut. Herodian, l. 2. Xiphil. Joseph. M.

Ροίδιον διαιροῦντες λέγουσιν οἱ ἀμαθεῖς ἡμεῖς δὲ ροίδιον.

Σμῆγμα καὶ σμῆσαι, καὶ ταῦτα ἀνάτλια. τὸ γὰρ Ἀττικὸν σμῆμα, καὶ σμῆσαι τὸ μὲν ἄνευ τοῦ γ, τὸ δὲ διὰ τοῦ σ.

Σάκκος Δωριεῖς διὰ τῶν δύο κκ, Ἀττικοὶ δὲ δι' ἐνός.

Πέπων. τοῦτο καθ' αὐτὸ οὐκ ὀρθῶς τιθέμενον ὄρω. σημαίνει γὰρ τὸ ὄνομα, πᾶν τὸ ἐν πεπάνσει ὄν. τιθέασιν δὲ αὐτὸ οἰκείως ἐπὶ τῶν σικύων. χρὴ οὖν οὕτω λέγειν ὡς ὁ Κρατῖνος, σίκυον σπερματίαν, ἢ εἰ θέλεις, πέπωνα σίκυον. καθ' αὐτὸ δὲ τὸ πέπων ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μὴ τίθης.

Ἐπα-

M. Tyr. Bas. M. HOESCH.

Ροίδιον] Ut ἡ ροία elegantius dicitur pro arbore & fructu mali punici auctore Thoma, quam ἡ ροία, sic τὸ ροίδιον elegantius erit conjuncte, quam τὸ ροίδιον, ut hic docet Phrynich. & idem Thom. comprobatur. NUNN. Diod. S. lib. 4. τὰς ροίας, & in marg. τὰ ροίδια. HOESCH.

Σμῆγμα] Addit Thom. σμῆσαι Atticum esse, non item σμῆχομαι. σμῆγμα, lomentum, Gloss. hinc Plinio: *Stigma*; *stigmaticus*, & *smecticus*. NUNN. σμῆγμα; Daniel 13. Esther. 2. σμῆγματα ἐδοίτων, Dioscor. quæ Luciano σμηκτικαὶ ἐδοίτων δυνάμεις. Unde σμηγματάδης, Aretæ. σμῆξι, Aretæ. Nonn. cap. 9. Joan. σμῆξι τὰ ἐκπάματα, Pædag. 4. Clem. Al. HOESCH. Prima editio, καὶ τὰ τοιαῦτα ἀνάτλια pro καὶ ταῦτα ἀνάτλια: Non inepte. Illa τὸ μὲν ἄνευ τοῦ γ, τὸ δὲ διὰ τοῦ σ, non habet. PAUW.

Σάκκος] Auctor Etym. quatuor nomina esse ait finita in κος, quæ duplicant κ, ex his unum esse τὸ σάκκος. Schol. Aristoph. in Acharn. hic inquit cum uno κ, supra cum duobus extu-

lit. Sud. cum uno dici scribit. & Eustat. a priscis item cum uno proferri refert. Thom. ait Atticos cum uno κ, Græcos cæteros cum duobus hoc usurpare. auctor Etym. non disputat sit ne Atticum nomen, an non. Schol. Aristoph. responderet Phrynichus, cum Aristoph. duo adhibet κ, illud esse singulariter dictum, aut joco, aut metri causa. NUNN. Si a σάσσα sit σάκος, simplex κ melius convenit, quam κ duplex: σάσσα, σάξ, σάκος; ut σάσσω, σάξ, σάκος; θάσσα, θάξ, θάκος; γάσσα, γάξ, γάκος. Mæris Atticista, Σάκος, Ἀττικῶς σάκκος, Ἑλληνικῶς, διὰ δύο κ. Ita etiam Thomas, ut hic Nunnesius notat. Prima editio, Σάκκον Δωριεῖς διὰ δύο κκ. οἱ δ' Ἀττικοὶ δι' ἐνός. PAUW. σάκκος, Genes. 42. σακκίον, Joseph. inde σάκκινον ἰσθας, Naz. Car. σακκοφόρος, Plut. τὸ σάκος, *scutum*, Lucian. & alii. σακός, Doricum proσηκός, *stabulum*, Theocr. Idyll. 16. v. 36. HOESCH.

Πέπων] τὸ πέπων in quovis fructu maturo dicitur, ut Eust. & alii observant: sed vulgo separatim inquit Eustat. usurpari in quadam specie σικύου suavi.

Ροίδιον, *malum punicum pusillum*, dicunt inepti divisa diphthongo: nos autem ροίδιον dicimus.

Σμῆγμα & σμῆσαι, *quod valet ad abstergendum, & abstergere*. Hæc quoque aliena sunt ab Atticis. Nam Atticum est σμῆμα, & σμῆσαι: illud sine γ, hoc autem cum σ.

Σάκκος, *saccus*. Dores cum duplici κ enuntiant, Attici vero cum uno.

Πέπων, hoc per se non recte usurpatum video. Significat enim hoc nomen omne quod maturescit. Adhibent autem illud proprie in cucumeribus. Oportet igitur sic loqui ut Cratinus, qui dicit, σίκυον σπερματίαν, *cucumerem feminalem*, aut si vis πέπωνα σίκυον, *maturum cucumerem*. Per se autem ne adhibeas nomen πέπων in eodem.

Επα-

suavi ad edendum, quæ tamen illa sit, non alio nomine exprimit, sed addita Ponticis qui magis orientem spectant, pyra & mala cydonia, cum ita putruerunt, ut similia sint jecinori, & edendo adhuc sunt, vocari pepona. Schol. Aristoph. in Αχαρν. σίκυον interpretatur quasi vulgari sermone πέπωνα. ὁ σίκυος ab omnibus fere scriptoribus pro cucumere adhibetur: sed quod ad hunc locum maxime pertinet, Póll. docet, σίκυον præcise dici, & cum adjunctione σίκυον πέπωνα, quem & σπερματίαν nominabant veteres. in Athen. epitoma legitur hoc nomen Attice trisyllabum semper esse, ut sit ὁ σίκυος τοῦ σίκυος, non ὁ σίκυος τῷ σίκυος, ut Alcæus inflexit. Sud. neutro genere σίκυα dicit, & interpretatur τετραγώνια, quæ ut apparet ex Simeone Sethi, cucumeres sunt. nam & vulgus Græcorum *anguri* eos appellat. miror illud Hæsic. σίκυος σπερματίας, *quem nos melopeponem appellamus*. nam melopepo aliud est cæteris scriptoribus & suavius multo cucumere. nisi fortasse intellexit genus illud melopeponis

mollioris, quod nostrates Valentini ex gente Edetanorum *albudeam* nominant, alii vero Hispani *badeam*. videant viri docti, quid de his censendum, & an idem sit σίκυος πέπων Galeni conjuncte, & σίκυος πέπων, an diversum. σίκυος sane silvestris fructum fert similiorem cucumeri, quam cucurbitæ, & melopeponi, ut dubitandum non videatur σίκυον nomine proprie cucumerem significari. cucumeri autem silvestri colore similior videtur ὁ δρακοντίας Athenæi, a similitudine serpentis sic nominatus, a nostris *alscos*. alter vero qui exalbescit magis, figura quidem similior est silvestri, sed mollior multo quam δρακοντίας, ut hic proprie videatur esse ὁ σίκυος πέπων. NUNN. In principio, Interpretes videntur sentire πέπωνας veterum esse eosdem cum illis suavissimis, quos eodem nomine hodie Pepones & Melones vocamus. Sed hic præstantissimus fructus veteribus ignotus fuit. Pepones & Melones veterum sunt, quas *Albadegas* Hispani vocant, frigidissimi succi. SCAL. πέπων, Num. 11.

O 3.

Ph-

Ἐπαρίστερον οὐ χρὴ λέγειν, ἀλλὰ σκαιόν.

Πλόκιον, ἐπὶ ὑποθέσεως πεπλεγμένης οἱ εἰκαστοὶ τὴν Θεασίαν
 θαυμάζω οὖν πῶς ὁ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων δόξας εἶναι Φαβωρίνος
 ἐχρήτο ἐν συγγράμματι ἐπιγραφομένῳ περὶ τῆς Δημάδους σω-
 φροσύνης.

Στυππέϊνον, τετρασυλλάβως οὐ χρὴ λέγειν, ἀλλὰ ἀνεσ-
 τοῦ ἐ, τρισυλλάβως στυππίνον, ὡς οἱ ἀρχαῖοι. ταῦτα φυλατ-
 τόμενος τις, βελτίων καὶ δοκιμώτατος εἴη ἄν.

Philo p. 344. qua perperam legitur
 περιδοιούτα, pro περιδοιούτα, τὰς κό-
 ρας: & φιλιάς, pro φλιάς. HOESCH. λέ-
 γειν ὡς ὁ Κρατῖνος, σίκυοι σπερματίων]
 Locus Cratini est apud Athenarum Lib.
 2. de quo nos alias. Prima editio
 Κρατῖνος pro ὁ Κρατῖνος, & μοχ μὴ τίθει
 pro μὴ τίθει. PAUW.

Ἐπαρίστερον] Poll. scribit τὸ ἐπαρίστερος
 idiotarum esse: at τὸ ἀμφορίστερος, id
 est, μετὰ τοῦ ἀμφορίστερος, Atticum es-
 se. Thom. manum ait appellari σκαιόν,
 aut λαιόν. nam ἀριστερὸν vulgare magis
 esse. ἀριστεροτάτης item Poll. & Thom.
 probatur pro eo qui sinistrum cornu
 tenet in choro, aut in exercitu, aut
 in classe. NUNN. ἐπαρίστερον, Xiphil.
 vita Commodi. Eustath. Iliad. ε, ἐπα-
 ρίστερος ἄνθρωπος. HOESCH.

Πλόκιον] Sic Eustath. Odys. v. μύθους
 πλοκίους appellat τοὺς πεπλεγμένους καὶ
 σκολιούς. considerandum autem quam
 appellet Phrynichus ὑπόθεσιν πεπλεγμέ-
 νην, an eam in qua status duplex est,
 ut cum de duabus personis est con-
 troversia, ut in conjecturali, aut de

duobus nominibus, ut in definitiva
 constitutione, an eam quam Herino-
 genes κατὰ συμπλοκὴν nominat in statu
 absoluto; nos autem ex conjunctione
 interpretamur lib. 2. nostrar. institutio-
 num Rhetoricarum: an eam quæ in
 controversiam venire potest, id est,
 συνίστασθαι, ut Græci loquuntur, quod
 in ea συμπλέκεται, hoc est, copule-
 tur aut duæ qualitates personarum, ut
 adolescens dives, aut res & persona,
 ut adolescens comptus. Fortunatius
 quoque J. C. alias facit quæstio-
 nes conjunctas legales. vid. Hermog.
 in extrema disputatione de exordiis ab
 occasione, ubi meminit quoque τῶν
 ἐπιπεπλεγμένων προβλημάτων. NUNN.
 πλόκιον proprie de coma plexa dicitur:
 id transferre ad scriptionis argumen-
 tum affabre plexum, opicorum est:
 Ita hoc accipiendum: Nunnesius non
 intellexit. Pro ἐχρήτο ἐν συγγράμματι
 ἐπιγραφομένῳ περὶ τῆς Δημάδους σωφροσύ-
 νης editio prima ἐχρήσατο ἐν ἐπιγράμ-
 ματι ἐπιφερομένῳ περὶ τῆς Δημάδους σω-
 φροσύνης: quod plane aliud est, & se-
 du-

Ἐπαρίσερον, *snistrum*, non oportet appellare, sed σκαίον.

Πλέκιον, in hypothefi plexa opici adhibent. Miror igitur cur Phavorinus, qui princeps Græcorum videtur esse, eo usus sit in Opere quod inscribitur de temperantia Demadis.

Στυπείνον, *supremum*, non est dicendum cum quatuor syllabis, sed dempto ε, cum tribus syllabis στύπινον, ut prisca loquuntur. Hæc si quis vitaverit, melius, & elegantius loquetur.

ΤΟΥ

dulo considerandum: in δημάδες certe lenocinia mihi inesse videntur. ΠΑΥΣ. πλόκιον substantivum, idem quod πλόκαμος, Cantic. 7. Plutarch. præcept. Conjug. HOESCH.

Στυπείνον] Poll. στυπείνα. apud Phavor., autem cum transfert hunc locum in suum lexicon, male editum στυπείον pro σύπινον. NUNN. Prima editio, Στυπείνον τετρασυλλάβως οὐ χρή λέγειν, ἀλλὰ σύπινον: Male sine dubio: Et sic etiam Phavorinus, nisi quod pro σύπινον in editione Basileensi pejus adhuc excusum sit σύπτιον. ΠΑΥΣ. στυπείνον] Ita forte legendum Levitic. 13. v. 59. ubi multum Codices variant. Ibi enim editio Complut. & Plantin. στυπείνον, Romana στυπύινον, Aldina & Aleman. στυπύινον. Eadem est prototypi varietas. Nam Judic. 15. v. 14. in Cod. m. s. Aug. legitur ὡσεὶ στυπείον, in alio M. S. στυπύον, in nonnullis editis στυπείον. Gloss. στυπείον. Polyb. & Lucian. στυπείον. Et seq. cap. 16. v. 9. Cod. Aug. vetus, & nonnulli editi, ὡσεὶ στυπύμα στυπύον, Plantin. κλώσμα στυπύον, alter M. S. κλώσμα ἀποτινάγματος. Et, quod magis mireris, Esaiæ

1. v. 31. pro καλάμη (Symmach. ἀπεινάγμα, teste Hieronymo) στυπείον, sive, ut alii, στυπείον, M. S. Cod. Aug. habet καλάμη στυπύον. Pro στυπίνον Diod. S. lib. I. στυπίνον. HOESCH. An a στυπείον est στυπείνον? Ita sensisse videtur Hæschelius: An recte, dubito: Nam ita formari non solent voces adjectæ. Suspicio, pro στυπείον dixisse quosdam στυπείον, & inde factum esse στυπείνον, ut a στυπείον, στυπείνον: Juvat Hesychius, qui suo loco, Στυπείον, στέλεχος, κόρμος: & μοχ Στυπείον, ὁ στυπείον, ἢ στελέχη. στυπείον, στυπείον, ita diversimode, ut στυπείον, στυπείον, στυπείον. Gujetus recte ibi Στυπείον, ut de numero singulo & genere melius constet: Qui de plurali cogitant, errant, & male negligunt στυπείον post στυπείον, & alia singula: Plura suo loco. ΠΑΥΣ.

ταῦτα φυλαττόμενος] In his verbis plane cernitur clausulam esse libri. NUNN. Hæc a prima editione absunt, & hic collocantur male: Nam totum opus ita finire debebat Auctor, non partem ejus primam: Nihil apertius. ΠΑΥΣ.

Δι-

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΠΙΤΟΜΗ.

Ἀντίρρησιν μὴ λέγε, ἀντιλογία δέ.

Βασίλισσαν, Αλκαῖον Φασὶ τὸν κωμωδοποιὸν, καὶ Ἀριστοτέλην ἐν τοῖς Ὀμήρου ἀπορήμασιν εἰρηκέναι. σὺ δὲ βασιλικὸς ἐπιστολεὺς ἐπιφανεῖς ἀνάλογον τῇ σαυτοῦ παρασκευῇ, γενικώτατον ἡμῖν ἐκόμισας μάρτυρα, τὸν συγγράψαντα τὸν κατὰ Νεαίρας ὅς διὰ τε τὰ ἄλλα ὑποπλεύθη μὴ εἶναι Δημοσθένους, καὶ διὰ τὰ τοιαῦτα τῶν ἀδοκίμων ὀνομάτων. τοῖς πλείοσιν οὖν παιδόμενοι βασιλείαν, ἢ βασιλίδα λέγωμεν. οὕτω γὰρ ἂν διακρίνειν δόξαιμεν τὸ τε καλὸν καὶ τὸ αἰσχρὸν.

Εὐαγγελίζομαί σε. καὶ περὶ ταύτης τῆς συντάξεως διασκέπτομενος ἐπὶ συχνὸν δὴ τινα χρόνον, εἴτε αἰτιατικῇ συντακτικῶν αὐτὸ πλώσει, εἴτε δοτικῇ, εὐρίσκω κατὰ δοτικὴν ἡγεμοσμένον.

Αρι-

Ἀντίρρησιν] Poll. lib. V. negat dicendum ἀντίρρησιν, pro controversia, sed ἀντιλογία, aut ἀμφισβήτησιν, aut ἐνδιασμόν. NUNN. Philo, καὶ ἀρκτίον γὰρ τῆς ἀντίρρησεως, ἀφ' οὗ καὶ τῆς ἀπάτης οἱ σοφισταί. HOESCH.

Βασίλισσαν] Vide supra in βασίλισσα. NUNN. Inepta repetitio: An hæc descripta ex integro Opere? In editione prima post alterum Articulum sequitur hicce, interposito ἄλλως: Ibi autem pro ἐν τοῖς Ὀμήρῳ ἀπορήμασιν legitur ἐν τοῖς Ὀμήρῳ ἀπομημοιεύμασιν: Non bene: ὑπομήμασιν haud improbarem: Vide Nunnesium in sequenti Notula. ἐπιστολεὺς ἐπιφανεῖς hic: ἐπιστολεὺς ἀποφανθεῖς ibi. Et alio ordine in fine etiam ibi, οὕτω γὰρ διακρίνειν δόξαιμεν ἂν. PAUW.

ἐν τοῖς Ὀμήρῳ ἀπορήμασιν] Laërt. in Arist. libb. indice, ἀπορημάτων Ὀμηρικῶν sex libros editos ab eo refert. in vita Aristotelis quæ præposita est Am-

mon. commentariis in Categorias Aristotelis, προβλήματα Ὀμήρου appellantur. in veteri translatione vitæ Aristotelis copiosæ & eruditæ, quæ apud nos manuscripta in membranis asservatur, nominantur hi libri *Commenta Homerii*. Accidit autem (ut obiter hoc moneam) idem huic vitæ Aristotelis, quam nos habemus, quod & huic Phrynicho, nam quæ vulgata est ab Aldo Græce ante hypomnema Ammonii in Categorias, contracta est in epitomen ex hac nostra, & satis quidem præpostere, ut aliquando ostendemus, si longior vita suppetet. ejusmodi sunt, ut illuc redeam, ζητήματα Porphyrii, quæ vulgo circumferuntur in Homerum, quorum conficiendorum methodum, & qua ratione dissolvi possint, docuit Aristoteles accurate in Poëticis. hujus etiam generis sunt quæstiones quæ ab optimis & priscis interpretibus poetarum Græcorum, & La-

EJUSDEM EPITOME.

Ἀντίρρησιν, *contradictionem*, ne dicas, sed ἀντιλογίαν.

Βασιλισσαν, *reginam*, Alcæum Comicum ajunt, & Aristotelem, in Homericis quæstionibus usurpasse. Tu autem cum ab epistolis Imperatorum lectus sis pro copia tui apparatus, nobilissimum nobis produxisti testem, eum nimirum, qui conscripsit in Neæram; quæ oratio cum propter alias causas falso videtur adscripta Demostheni, tum propter ejusmodi nomina inusitata. Plurimorum igitur sententiæ credentes, βασιλείαν, aut βασιλίδα dicamus. Hoc enim modo discernere videbimur quod rectum, & quod vitiosum est.

Εὐαγγελίζομαί σε, *bonum nuntium affero tibi*. De hac etiam syntaxi cum longo tempore considerassem, accusandi ne casui, an dandi adjungendum hoc verbum sit, reperi dandi casui accommodatam

Latinorum passim disputantur. NUNN. τὸν συγγραψάντα τὸν κατὰ Νεαίρας] Harpocratio aliquot item in locis dubitat, sit ne Demosthenis oratio in Neæram. Hermog. quoque ἐν τῷ περὶ ἐφελείας, indicat appositam ei notam obelisci a Criticis ad locum quendam ejus orationis. NUNN.

Εὐαγγελίζομαί σε] Thom. ait semper dativo συντασσόμενοι, semel tantum in Chariclea accusativo junctum inveniri. Chariclea autem lego, ut sit nomen fabulæ fortasse Heliodori, ex meo Thoma MS. & ex Phavor. non Chariclida, ut in lib. vulgato Parisiis Thomæ editum est. loci autem qui ab eo citantur Demosth. & Antiphont. in quibus τὸ εὐαγγελίζεσθαι accusativo συντάσσεται, sic accipiendi, ut εὐαγγελίζεσθαι εὐτυχήματα, id est, de successu letum nuntium afferre: quod genus loquendi longe aliud est, quam illud afferre nuntium bonum alicui, de quo disputabamus. Schol. Aristoph.

observat τὸ εὐαγγελίζεσθαι Atticum esse, pro εὐαγγέλια λέγειν. NUNN. Χαρικλεία pro Χαρικλείδῃ apud Thomam diu ante Nunnesium reposuit Paulus Leopardus, quem vide Lib. 4 Cap. 1. Emendat. PAUW. Hierem. 20. ἐπι-κατάρατος ὁ ἄνθρωπος, ὁ εὐαγγελισάμενος τῷ πατρί μου, λέγων ὅτι ἐτέχθη σοι ἄρσῃ ἐμφαινόμενος. Plut. q. Rom. 9. ποδούσαις καὶ προσδεχομέναις εὐαγγελισασθαι περὶ αὐτῶν. Phil. lib. de Josepho, p. 382. καὶ φθάνοντες ἐδήλων (m. s. εὐηγγελίζοντο) τῷ βασιλεῖ. itemque alibi. Lucian. cum Accusat. rei, θαρρείῃ ἤδη προκηρύττων ἅπασιν, καὶ τὴν ἐλευθερίαν εὐαγγελιζόμενος. Idem, τοῖς ἐν τῇ Ποικίλῃ αὐτὰ ταῦτα εὐαγγελιούμενος. Xiphilinus Nerone, activa terminatione, ὅτι σάξοιτο εὐηγγελίσει δῆθεν αὐτῷ. Plato 4. de Rep. εὐ ἀγγέλλεις. HOESCH.

εἴτε αἰτιατικῆ συντακτίον αὐτὸ — ἡρμωσμένον] Prima editio, εἴτε αἰτιατικῆ συντακτίον αὐτῇ — ἡρμωσμένην: Perperam: εἴτε αἰτιατικῆ συντακτίον αὐτῇ

Αριστοφάνους μὲν οὕτω λέγοντος ἐν τοῖς Ἰππεύσιν, εὐαγγελίσασθαι πρῶτος ὑμῖν βούλομαι· Φρυνίχου δὲ τοῦ κωμωδοῦ ἐν τοῖς Σατύροις οὕτως, ὅτι πρὶν ἔλθειν αὐτὸν εἰς βουλὴν, ἔδει καὶ ταῦτ' ἀπαγγείλαντα πάλιν πρὸς τὸν θεὸν ἔκειν. ἐγὼ δὲ ἀπέδρων ἐκεῖνον δευριανὸν δεῖ, καὶ οὕτω λέγουσιν, εὐαγγελίζομαι, ἢ εὐαγγελῶ· οὗ ὁ Πλάτων τὸ δεύτερον πρόσωπον λέγει εὐαγγελεῖς.

Ἐκαθέσθη, καθεσθεῖς, καθεσθήσομαι, καὶ τὰ πληθυντικὰ καθεσθήσονται, ἔκφυλα. λέγε οὖν καθέζομαι, καθεδῶμαι, καθεδεῖται, καθεδοῦνται, καθεδούμενος.

Υἱέα, ἐν ἐπιστολῇ ποτὲ Ἀλεξάνδρου τοῦ σοφιστοῦ εὐρον τοῦτο γεγραμμένον, καὶ σφόδρα ἐμεμφάμην. οὐ γὰρ ἐπεὶ υἱέος καὶ υἱεῖ ἐστίν, εὐθὺς καὶ τὸν υἱέα εὐροι τις ἀν' ἀλλὰ τὴν αἰτία-

— ἡμεοσμίνην bonum esset: Et sic Libri, credo, quidam. PAUW.

πρῶτος ὑμῖν βούλομαι] Libri nostri nunc πρῶτον. PAUW.

ἐν τοῖς Σατύροις] Citatur hæc fabula Phrynichi Comici etiam ab Athen. & Suidas ejus meminit. locus autem Phrynichi qui hic citatur, est obscurus, & ex τῷ δευριανῷ ex epitoma repono δευρὶ ἄνω, quasi dicat huc hominon: alioqui non video qui sensus elicì possit. nam τὸ δεῖ retinco, ut in MS. non δὴ, ut in epitoma. quod autem in epitoma additur εὐαγγέλια, in MS. legitur πάλιν. fortasse ex ἀπαγγείλαντα faciendum εὐαγγείλαιντα, ut sit thema εὐαγγέλλω barytonum, non εὐαγγελῶ περισπωμένον. Existiment de hoc loco eruditi. NUNN. faciendum εὐαγγείλαινα: Nemo Hellenistini paullo peritior concedet εὐαγγέλλω Græcum esse. Nam τὸ εὐ καὶ τὰ σερητικὰ μόρια non componuntur cum verbis, sed cum nominibus: Itaque εὐαγγέλος recte dicitur: unde verbum εὐαγγείλαι, non autem

εὐαγγέλλω. quod est absurdissimum. Barbara sunt Euripidis δυσθνήσκω pro δυσθανατῶ, item δυσπροσίεσθαι Achillis Tatii. a quibus tanquam a scopulo vitandum. SCAL.

ὅτι πρὶν ἔλθειν] Phrynichi Comici versus ita digerendi & legendi. Ὅτι πρὶν ἔλθειν αὐτὸν εἰς βουλὴν ἔδει, Καὶ ταῦτ' ἀπαγγείλαντα πάλιν πρὸς τὸν θεὸν ἔκειν. Ἐγὼ δ' ἀπέδρων ἐκεῖνον. Δευρὶ οὖν. Οὐ δεῖ — — . τὸ πρὶν non est hic Antequam, πρὸ τῆ, ut vertit doctus interpretes, sed Antea, πάρος. Antea oportebat ipsum ad Senatum aut in consilium venire, & postquam ad Senatum hoc denuntiasset, postea ad Deum reverti. Ego vero contra hominem fugiebam. Quum ille me de fuga revocare vellet ita clamans, Accede huc nunc. Ego contra respondebam: Atqui opus non est. aliud cura. Multum ergo abest a sententia horum versuum diligens interpretes. SCAL. Inapte Scaliger: Nam propter εὐαγγελεῖσθαι. locum adduxit Grammaticus:

CUS:

tam esse, cum Aristophanes sic loquatur in Equitibus, εὐαγγελί-
 σασθαι πρῶτον ὑμῖν βούλομαι, *bonum nuntium afferre primum vobis*
volo. Phrynichus autem Comicus in Satyris sic, ἔτι πρὶν αὐτὸν
 ἔλθειν εἰς βουλὴν, ἔδει καὶ ταῦτα ἀπαγγεῖλαντα πάλιν πρὸς τὸν θεὸν ἤκειν·
 ἐγὼ δ' ἀπέδρων, ἐκείνον δευρὶ ἄνον δεῖ, id est, *quod antequam ipse in*
consilium veniret, oportebat & hoc bonum nuntium afferentem, rur-
sus ad Deum venire. Ego autem fugiebam illum, *huc hominem opus*
est. Atque ita dicunt εὐαγγελίζομαι, & εὐαγγελῶ: *cujus verbi*
secundam personam εὐαγγελεῖς Plato usurpat.

Ἐκαθέσθη, καθέσθεις, καθέσθῃσομαι, *sedit, sedens, sedebo:* Et
 pluralia καθέσθῃσονται, *sedebunt, peregrina sunt.* Dic igitur κα-
 θέζομαι, καθεδούμαι, καθεδεῖται, καθεδούνηαι, καθεδούμενος.

Υἱέα, *filium.* In epistola aliquando Alexandri Sophistæ reperī
 hoc nomen scriptum, & magnopere reprehendi. Non enim quia
 υἱέος, & υἱεῖ est in usu, continuo & υἱέα inveniet quispiam usi-
 tatum;

eis: Editio prima, ὅτι πρὶν ἔλθειν αὐτὸν
 εἰς βουλὴν, ἔδει καὶ ταῦτ' ἀπαγγεῖλαντα
 εὐαγγέλιον, πρὸς τὸν θεὸν ἤκειν· ἐγὼ δ'
 ἀπέδρων ἐκείνον δευρὶ ἄνθρωπον δὴ. Scri-
 bendum suspicor plane, ὅτι πρὶν ἔλ-
 θεῖν αὐτὸν εἰς βουλὴν, ἔδει καὶ ταῦτα
 μοί γ' εὐαγγελεῖν πρὸς τὸν θεὸν ἢ καὶ δ'
 ἐγὼ γ' (vel ἢ καὶ ἐγὼ δ') ἀπέδρων ἐκείνον
 δευρὸ δὴ ἄνθρωπον. — — — Sic
 perspicua est sententia, & omnia apte
 coherent: εὐαγγελεῖν aperte statumi-
 nat καὶ οὕτω λέγεται: id ipsi pueri vi-
 dent: ἀπέδρων Atticum est, ἀπέδρων
 commune: δευρὶ secundam producit:
 ideo δευρὸ scripsi. PAUW.

Ἐκαθέσθη] Thom. idem. addit tamen
 alio loco, melius dici καθήμενος quam
 καθήμενος, & καθῆσθαι quam καθέ-
 σθῆναι, & κάθησο quam κάθης, & καθῆ-
 σο quam ἐκάθητο, & καθῆντο quam ἐκά-
 θηντο. NUNN. Lucian. Solæc. τὸ καθί-
 σθητι, ἢ κοῦόν σου λέγοντος, ὡς ἔστιν ἐκφυ-
 λογ. καθίζομαι, Plut. vita Thesei.
 ἐκαθεζόμενος, Matth. 26. Lucian. Phi-

lostrat. καθεδεῖται, Lucian. Philo.
 HOESCH.

καθεδῆμαι, καθεδεῖται, καθεδούνηαι.]
 A prima editione abest καθεδεῖται:
 Non male. Pro Ἐκαθέσθη in principio
 legendum Ἐκαθέσθη, ut καθέζομαι ei
 respondeat: prima editio in vitio con-
 spirat. PAUW.

Υἱέα] Vide quæ supra annotavimus
 in υἱέως. υἱέος pro υἱός Schol. Thucyd.
 Attice ait dici. Moschop. ἐν τῇ συλλο-
 γῇ, τὸν υἱέα ποῦτικὸν esse dicit. sic &
 τὸ υἱέος negat dicendum in recto, sed
 υἱός. dualia etiam τὸ υἱέε & υἱέοιν recta
 esse affirmat. in hoc uno dissentit a ce-
 teris Grammaticis, τοῦ υἱέως cum ο,
 inusitatum esse. quo tamen loco pro
 ἄχρησον, quamvis repugnante nostro
 MS. legam εὐχρησον, id est, *usitatum.*
 nam τὸ εὐ & α χρηστικὸν multis locis
 observavi a librariis confundi, ut unum
 pro altero commutent. NUNN.

Ἀλεξάνδρου] De hoc Philostrat. in vi-
 tis Sophistarum. NUNN.

αἰτιατικὴν, ἕϊόν λέγουσιν οἱ ἀρχαῖοι. τοῦτο δὲ καὶ Φιλόξενος ἔσ τοῖς περὶ τῆς Ἰλιάδος συγγράμμασι δαφιλέστατα ἀπέφηνεν, ἀδόκιμον μὲν εἶναι τὸν ἡέα, δόκιμον δὲ τὸν ἕϊόν.

Ἀνέκαθεν, φυλακτέον ἐπὶ χρόνου λέγειν, οἷον ἀνέκαθεν μοι ἔστι φίλος· ἐπὶ γὰρ τόπου τάττουσιν αὐτὸ Ἀθηναῖοι, λέγοντες ἀνέκαθεν κατέπεσε. λέγειν οὖν χρῆ ἀνωθέν σοι φίλος εἰμί. εἰ δὲ τις φαίη παρὰ Ἡροδότῳ ἐπὶ χρόνου εἰρῆσθαι τούνομα, ἀληθῆ μὲν φήσκει· εἰρηται γὰρ οὐ μὴν τῷ ὑφ' Ἡροδότου εἰρῆσθαι τὸ δόκιμον τῆς χρήσεως παρέχεται.

Κεφαλαιωδέστατον. τοῦτο τούνομα εὔρον ἐν ἀρχῇ τῶν Πολέμωνος τοῦ Ἰωνικοῦ σοφιστοῦ ἱστοριῶν κατὰ προόμιον, καὶ θαυμάζω Σεκούδου τοῦ συγγενομένου αὐτῷ γραμματικοῦ, πῶς ὦν τὰ ἄλλα δεξιὸς ἐπὶ λέξιν, καὶ ἐπανορθῶν τὰ συγγράμματα τοῦ σοφιστοῦ, τοῦτο παρῆδεν ἀδόκιμον ὄν.

Ἐσθ' ὅπη. τί πάσχουσιν οἱ οὔτω λέγοντες, δεόν' ἔστιν ὅτε λέγειν

Φιλόξενος] Sud. hujus Grammatici meminit, & in operib. ejus recenset librum de notis quæ erant in Iliad. & alterum de glossis apud Homerum. NUNN. Editio prima, ἐν τοῖς πέντε περὶ τῆς Ἰλιάδος συγγράμμασι: quod dignum notatu: videbimus diligentius. ΡΑΥΩ.

Ἀνέκαθεν] Idem Thom. illud tamen ait, ἀπαξ, id est, *semel tantum*, ab Herodoto usurpatum τὸ ἀνέκαθεν in tempore. apud Phavor. autem ex epitoma Phrynichi vulgata irreperunt temere illa verba ὡςπερ καὶ τὸ δόκιμον, quæ absunt a MS. & recte; ut sententia videtur postulare. Hesic. τὸ ἀνέκαθεν interpretatur μακρόθεν & ἐκ πολλοῦ. NUNN. Hæc repetuntur infra in fragmento Libri tertii, & quidem rectius. Editio prima aliter, quam hic in utroque Article. Notabo discrepantiam: λέγοντες οἷον ἀνέκαθεν κατέπεσε habet pri-

μο: Dein, οὐ μὴν τῷ ὑφ' Ἡροδότῳ εἰρῆσθαι τὸ δόκιμον, ὡςπερ καὶ τὸ δόκιμον τῆς χρήσεως παρέχεται: Subjungit, οὐ γὰρ Ἰωνικῶν καὶ Δαρικῶν ἐξετασίς ἐστι ὀνομάτων, ἀλλ' Ἀττικῶν: Et ignorat ista, ὡςπερ καὶ τὸ δόκιμον τῆς χρήσεως κρίνει. Dicam breviter: Diffoni fuerunt Libri, & in quibusdam scriptum, εἰ δὲ τις φαίη ἐπὶ χρόνῳ ὑφ' Ἡροδότου εἰρῆσθαι τούνομα, ἀληθῆ μὲν φήσκει· εἰρηται γὰρ οὐ μὴν τῷ ὑφ' Ἡροδότου εἰρῆσθαι, τὸ δόκιμον, ὡςπερ καὶ τὸ ἀδόκιμον τῆς χρήσεως παρέχεται. οὐ γὰρ Ἰωνικῶν — ἀλλ' Ἀττικῶν: Et istam scripturam respicit Editio prima. In aliis scriptum, εἰ δὲ τις φαίη ἐπὶ χρόνῳ παρ' Ἡροδότου εἰρῆσθαι τούνομα, ἀληθῆ μὲν φήσκει· εἰρηται γὰρ οὐ μὴν τὸ δόκιμον τῆς χρήσεως παρέχεται. οὐ γὰρ Ἰωνικῶν — ἀλλ' Ἀττικῶν, ὡςπερ καὶ τὸ δόκιμον τῆς χρήσεως κρίνει: Et hanc scripturam respicit Articulus in fragmento Libri tertii. In aliis iterum,

tatum, sed accusandi casu υἱὸν dicunt veteres. Hoc etiam Philoxenus in commentariis de Iliade copiosissime demonstravit, inusitatum scilicet esse τὸν υἱέα, usitatum vero τὸν υἱόν.

Ἀνέκαθεν. Cavendum hoc ne in tempore dicas, ut ἀνέκαθεν μοι ἐστὶ φίλος, jam a majoribus est mihi amicus. Nam in loco usurpant ipsum Athenienses, cum dicunt ἀνέκαθεν κατέπεσε, e superiori loco decidit. Dicere igitur oportet ἀνωθεν σοι φίλος εἰμί. quod si quis dicat apud Herodotum in tempore usurpatum esse hoc nomen, vera quidem dicet, dictum siquidem est: non tamen propterea quod ab Herodoto usurpatum sit, usum probabilem reddit.

Κεφαλαιωδέσαλον, *primarium*. Hoc nomen reperi initio historiarum Polemonis Jonici Sophistæ in exordio, & admiror cur Secundus Grammaticus, qui cum eo versatus est, cum in aliis quod ad dictionem pertinet, excellat, & corrigat libros Sophistæ, hoc neglexerit, quod inusitatum est.

Ἐσθ' ὄπη, *aliquando*. Nemo potest existimare, quid velint, qui ita

εἰ δὲ τις φαίη ὅφ' Ἡροδοτὸς ἐπὶ χρόνῳ εἰρήσθαι τούτομα, ἀληθῆ μὲν φήσεται εἰρησθαι γάρ· οὐ μὴν τῷ ὅφ' Ἡροδοτὸς εἰρησθαι τὸ δόκιμον τῆς χρήσεως παρέχεται: Et istam scripturam sequitur Articulus, quem hic habemus. Sic tres lectiones fuerunt diversæ, quarum annotatio confusionem & vitia induxit. Deteriores illi Libri, a quibus οὐ γὰρ Ἰωνικῶν — ἀλλ' Ἀττικῶν, aberat: Nam id perquam conveniens, & præcipue in his notandum. ΡΑΥΩ. ἀνέκαθεν] Harmenop. τόμοι ἀνέκαθεν τεταγμένοι. Clem. Al. Str. I. ὁ δὲ ἐν Παλαισίνῃ Εβραῖος ἀνέκαθεν ἀνέκαθεν κατέπεσε] Xiph. Trajan. τὰ μὲν ἀνέκαθεν ἐπαίρομενα συνέπιπτε καὶ κατέρρηγνυτο. HOESCH.

Κεφαλαιωδέσατον] De Polemone & Secundo lege Philostr. vitas Sophistarum. Phavor. totum hunc locum transtulit in suum lexicon sine nomine Phrynici, nisi fortasse excidit. quam

prudenter autem Phavor. hoc fecerit, alii arbitrentur. NUNN. Prima editio pro κατὰ προοίμιον, κατὰ τὸ προοίμιον, & mox alio ordine, πῶς τὰ ἄλλα δεξιὸς ἐπὶ λέξιν ὦν. ΡΑΥΩ. Lucian. de Sectis, τὰ μὲν κεφαλαιῶδη, ὧν ἅπαντες λέγουν, ῥᾶδιον καταμαθεῖν ἐν ὀλίγῳ μὲν ἡμέρας. Philo, κεφαλαιῶδει τύπω. Idem lib. de Decalogo, p. 510. λέξω δ', ὡς ἂν οἴσθε ὦ, καὶ περὶ ἑκατέρων καὶ πρότερον γε τῶν κεφαλαιωδέσεων. ὧν εὐθὺς ἄξιον θαυμάσαι τὸν ἀριθμὸν δεκάδι τῆ παντελείᾳ περατουμένων, [vulgatus liber vitiose περαιουμένων] ἢ πάσας μὲν ἀριθμῶν διαφορὰς, ἀρτίων καὶ περιττῶν καὶ ἀρτιοπερίττων ἀρτίων μὲν &c, περιέχει. Lucian. Pseudologista, ἀπερ κεφαλαιωδέσατα τῆς ἀπονοίας τῆς σῆς, καὶ κορυφῆ καὶ κορωνίς τῆ τρόπῳ. HOESCH.

Ἐσθ' ὄπη] Herodian. lib. IV. τράπεζάν τε εὐτελῆ παρετίθετο, ἔσθ' ὄπη καὶ ζυλοῖς ἐς ποτὸν καὶ ἐδίσματα χράμινος σκέυ-

γεν, οὐκ ἂν τις εἰκάσειεν, ἀλλ' ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι ἡμελημένοι εἰσὶν οἱ τούτῳ τῷ ὀνόματι χρώμενοι.

Βάκηλος. ἀμαρτάνουσιν οἱ τᾶττοντες τοῦτο κατὰ τοῦ βλακός. σημαίνει γὰρ ὁ βάκηλος, τὸν ἀποτετμημένον τὰ αἰδοῖα, ὃν Βιθυνοὶ καὶ Ἀσιανοὶ γάλλον καλοῦσι. λέγε οὖν βλάξ καὶ βλάκιον, ὡς οἱ ἀρχαῖοι.

Ἐκὼν εἶναι. καὶ περὶ τούτου ἰδιώτης μὲν οὐκ ἂν πλάσειε· τῶν δὲ σφόδρα προσποιουμένων ἀρχαία Φωνῆ κεκριμένη χρῆσθαι, τόδε ἀμάρτημα τοιοῦτόν ἐστιν. οἱ μὲν παλαιοὶ οὕτω συντάττουσιν τὸ ἐκὼν εἶναι, ὥστε πάντων ἀπαγόρευσιν ἢ ἀρνησιν ἐπιφέρειν ἢ προστιθέναί· οἷον, ἐκὼν εἶναι οὐ μὴ ποιήσω. οὕτω καὶ οἱ νῦν εὖ φρονοῦντες. ὅσοι δὲ ἐπὶ καταφάσεως τιθέασι τὸ ἐκὼν εἶναι, οἷον ἐκὼν εἶναι ἔπραξα, ἐκὼν εἶναι ἐπεβουλευσάμην, οὗτοι δὲ μάλιστα ἀμαρτάνουσιν.

Ορ-

σκίσειν. δύο ἔστιν ὅτι] Lucian. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅτε τοῖσιν ἐν τοῖς πάλαι, παιδείας περιμνημοιεύεται. HOESCH. Articulus hic non est in editione prima. PAUW.

Βάκηλος] Hesic. & Sud. βάκηλος magna staturæ, sed stupidum & mulierosum interpretantur. Sud. etiam de effeminatis. Hesic. ἀνδρόγυτοι & παρριμόνοι. iidem exponunt etiam ut Phrynichus, castratum, exsectum, spadonem. Etymologitæ βάκηλος dicitur per pleonasmum τῷ β, quasi ἄκηλος, hoc est, ἄνευ κήλου, quod est αἰδοῖον, ut sit castratus. de etymo τοῦ βλακός vide multa apud eundem. de significationib. Thom. ait non solum hoc nomine significari dissolutos, & deditos voluptati, sed bardos quoque & stultos. Gloss. βλάξ est jactans se. at Erotian. τὸ βλακίειν ait esse cum desidia & negligentia aliquid agere, aut diu in aliqua re commorari: ductum ἀπὸ

τοῦ βλακός pisce, qui vix potest divelli a complexu venereo. hæc tamen notio non est usitata apud Atticos, illæ superiores probatæ magis: quas & ab eodem pisce duci vult auctor Etym. quod stupidus sit, quem similem esse dicit Siluro, id est, nostro Sturioni. ΝΥΚΝ. βάζω, βάζ, βάκιω, βάκηλος, ἀβακίω, ἀβακίμων: βάκηλος proprie significare potest garrulum & loquacem: inde ad alia translatum sit, ut fieri solet. βάζω, βάζ, βάκις, locutor: inde βάκις κατ' ἔξοχον pro vate, & nomen proprium celebre Βάκις. βάκηλος, ὁ ἀποτετμημένος τὰ αἰδοῖα, id est, cui virilia sunt desecta, & amputata pars ipsa, non cui exsecti sunt testes, ut hic perperam vertit Numesius: ille βάκηλος forte dictus, quia nihil restat ei præter verba, quibus Venerem colat. Inquires, id longe petatum: Sed quid εὐνοῦχος? idne petatum minus longe? Non sane, si attendas: Nam ni-

ita loquuntur, nisi hoc solum, negligentes esse eos qui hoc genere dicendi utuntur, cum dicendum sit ἔστιν ὅτε.

Βάκηλος. Peccant qui adhibent hoc nomen in molli & dissoluto. Significat enim ὁ Βάκηλος eum, cui exsecti sunt testes, quem Bithyni & Asiani gallum vocant. Dic igitur βλάξ, & βλακισκ, ut prisci.

Ἐκὼν εἶναι, *sponte*. Et in hoc idiota quidem non offendet: erratum tamen ejusmodi est eorum, qui sibi magnopere videntur antiqua dictione electa uti. Prisci quidem sic conjungunt τὸ ἐκὼν εἶναι, ut omnium interdictionem, aut negationem afferat aut adjungat: ut ἐκὼν εἶναι οὐ μὴ ποιήσω, *sponte nunquam faciam*. Sic etiam loquuntur qui hac ætate bene sentiunt: at ii, qui in affirmatione illud adhibent, summopere errant, ut ἐκὼν εἶναι ἔπραξα, *sponte feci*: ἐκὼν εἶναι ἐπεβουλευσάμην, *sponte insidiatus sum*.

Οε-

nihil etiam in ista voce, quod directo ad mutilationem pertineat: & talia innumera sunt apud Græcos, ut sciunt Eruditi. Quare verissimum forte est, quod de Etymologia dico: Alia sunt apud Etymologum, sed quæ inihî aridire non possunt. Pro βάζω etiam βαβάζω dixerunt Græci, geminata, ut fictum sæpe, prima syllaba: Inde βάβαξ, & Latinum *babaculus* apud Petronium Cap. 37. in cæna Trimalchionis: nam ita legendum: Vulgo *babaculus* ibi nunc legitur male, ut suo loco videbimus. Contrarium τοῦ βάβαξ est ἄβαξ: Suidas in V. κυρίως δὲ ἄβαξ, ὁ μὴ βάζειν ἔχων. ita scribendum: βάσιν pro βάζειν Amanuensium est erratum. ΠΛΟΥΤ. Βάκηλος] Lucian. γελοῖος ἂν εἶν, τὸν μὲν πατέρα ἐκτομίαν πεποιηκώς, τὸν Οὐρανὸν τοὺς δὲ πλεσίς μὴ εὐχερίζων, ὅποσοι ἂν παρανομήσωσιν ὡς ἀγέροισι τῇ Μητρὶ σὺν αὐλοῖς καὶ κυμβάλοισι, Βάκηλοι γενόμενοι. vide Pseudologista ejusdem, & Eunuchum. Apud Plut. lib. de Fuga, in Epigrammatico

ἀνὴρ βακίλας dicitur. γάλλον] Vide epistolam XI. Diog. Cynici ad Cratetem. Lucianum de Syria Dea. Fl. Joseph. l. 4. Orig. 1. 8. p. 113. γάλλους ἐκτρέψασθαι, καὶ σύνοδον φεύγειν τὴν μετ' αὐτῶν. βλάξ] βλάξ καὶ ἔκλυτος ἀνὴρ, Chrysof. βλάξ ἀνδρῆπος, ἱρασις, Lucian. βλακικός τὸν τρόπον, idem. βλακικόν γε ἡμῶν τὸ πάθος, Plato 4. de Rep. HOESCH.

Ἐκὼν εἶναι] Thom. addit in interrogatione adhiberi etiam posse τὸ ἐκὼν εἶναι: ut τί τις ἂν ἐκὼν εἶναι ποιήσειεν; *quid faciet quis sponte?* quia in interrogatione latet negatio. Aristides tamen etiam in affirmatione, semel tamen, ut idem ait, hoc adhibuit: Herodotus item, sed hic non est Atticus. quin & cum participio abundante, & numero multitudinis utuntur Attici τῶ ἐκόντες, quale illud quod affert e Panathenæico Aristidis, ἐκόντας ὄντας ταῦτα τιμῆσαι, *sponte hac coluisse*. Eust. item monuit in negatione abundare τὸ εἶναι, si adjungatur τῶ ἐκὼν.

Ορθρος νῦν ἀκούω τῶν πολλῶν τιθέντων ἐπὶ τοῦ πρὸ ἡλίου ἀνίσχοιτος χρόνου. οἱ δὲ ἀρχαῖοι ὄρθρον καὶ ὄρθρεύεσθαι, τὸ πρὸ ἀρχομένης ἡμέρας, ἐν ᾧ ἔτι λύχνῳ δύναται τις χρῆσθαι. ὁ τοίνυν οἱ πολλοὶ ἀμαρτάνοντες λέγουσιν ὄρθρον, τοῦθ' οἱ ἀρχαῖοι ἕω λέγουσιν.

Μαγειρεῖον. τὸ μὲν μάγειρος, δόκιμος, τὸ δὲ μαγειρεῖον, οὐκ ἔτι. ἀντὶ δὲ τούτου ὀπλίανιον λέγουσιν, τῆς μὲν δευτέρας συλλαβῆς ὀξυτονομούμενης, τῆς δὲ τρίτης συστέλλομένης.

Τυχχάνω. καὶ τοῦτο προσεκτέον. οἱ γὰρ ἀμελεῖς οὕτω λέγουσι, φίλος σοι τυγχάνω, ἐχθρὸς μοι τυγχάνεις. δεῖ δὲ τῷ ῥήματι τὸ ὦν προστιθέναι, φίλος μοι τυγχάνεις ὦν, ἐχθρὸς μοι τυγχάνεις ὦν. οὕτω γὰρ οἱ ἀρχαῖοι ἐχρήσαντο.

Σύγκρισις. Πλούταρχος ἐπέγραψε συγγραμμά τι τῶν αὐτοῦ
σύγ-

ἐκόν. apud Phavor. cum hunc locum describit, legitur ἀπαγορεύσει pro ἀπαγορεύσει, & μίγισα pro μάλισα: quæ menda in epitoma etiam leguntur, illud præterea ἐπιφέρουσιν pro ἐπιφέρειν. Sed melior multo lectio veteris codicis. NUNN. Prima editio, ὡσεὶ πάντως ἀπαγορεύουσιν ἢ ἀρῆσιν ἐπιφέρουσιν ἢ προσιδίειν: in quibus melius est πάντως, quam πάντων. In fine Articuli non solum μίγισα habet pro μάλισα, sed etiam omittit οὔτοι δὲ. ΡΑΥΩ. Socrat. apologia, πίπεισμαι ἐγὼ ἐκόν εἶναι μηδὲνα ἀδικεῖν ἀνθρώπων· ἀλλὰ ὑμᾶς τοῦτο οὐ πιθῶ. HOESCH. καὶ περὶ τούτου ἰδιώτης μὲν οὐκ ἂν πλάισι] Quia eo non utetur: abitrusius enim & eruditius. Aliud est, quod in V. Επαιοιδῆ habuimus, & ibi jure correximus. ΡΑΥΩ.

Ορθρος] τῷ ὄρθρος videtur respondere τὸ *mane* Latinorum, quia dicitur a *mano*, id est, *bono*, ut inquit Varro, quod Græci propter consimilem reli-

gionem ἀγαθὸν φῶς dicerent, cum lumen afferretur. addes ex Thoma, in verbis ὄρθρεύω & ὄρθρεύεσθαι in præsentī dicendum, non ὄρθρίζω, in futuro tamen ὄρθριόμην, non ὄρθρεύσομαι, neque ὄρθρισθήσομαι. Gloss. ὄρθρίζω, luce vigilo. adjungit idem Thom. ἕως dicendum esse, non ἡως pro aurora. NUNN. Pro ἡλίου ἀνίσχοιτος prima editio ἡλίου ἀνασχοιτος, & pro οἱ πολλοὶ ἀμαρτάνοντες, ἀμαρτάνοντες οἱ πολλοὶ. ΡΑΥΩ. ὄρθρος βαδύς, Plato Critonis initio. περὶ βαδύν ὄρθρον, Philo lib. I, de Mose. Xiphil. in vita Severi, ἐπραττέ τι πάντως νυκτὸς ὑπὸ τὸν ὄρθρον. Astor. 5. εἰσῆλθον ὑπὸ τὸν ὄρθρον εἰς τὸ ἱερὸν. Lucian. ἄμα δὲ τῷ ὄρθρον. Psal. 107. ἐξεγερθήσομαι ὄρθρον. ὄρθρεύεσθαι, Lucian. Gallo. ὄρθρίζειν, Genes. 19. Exod. 24. Job. 7. 8. Esai. 26. Osee 6. Psal. 77. 126. Sap. 6. Sirac. 39. HOESCH.

Μαγειρεῖον] Poll. quoque commemorat τὸ μαγειρεῖον dici ὀπτάιον. recte vero τὸ ὀπλίανιον cum sono acuto in ante-

pe-

ὄρθρος, Nunc audio multos, qui adhibent hoc nomen in eo tempore, quod ortum Solis antecedit. Prisci autem ὄρθρον, & ὄρθρεύεσθαι usurpabant in eo tempore quod est ante lucem, quo quis adhuc potest uti lucerna. Quod igitur plebeji errantes ὄρθρον dicunt, hoc antiqui ἔω, id est, *auroram*, appellant.

Μαγειρεῖον, *coquina*. τὸ μάγειρος, *coquus*, usitatum quidem est: ἀτ τὸ μαγειρεῖον, non item, pro quo ὀπλιάνιον usurpant, secunda quidem syllaba cum sono acuto, tertia vero correpta.

Τυγχάνω, *sum*. Hoc etiam animadvertendum. Negligentes enim sic loquuntur, φίλος σοι τυγχάνω, *amicus tibi sum*, ἐχθρός μοι τυγχάνεις, *inimicus mihi es*. Oportet autem addere verbo participium τὸ ὦν, φίλος μοι τυγχάνεις ὦν, ἐχθρός μοι τυγχάνεις ὦν. Sic enim prisci utebantur hoc verbo.

Σύγκρισις, *concretio*. Plutarchus inscripsit librum quendam suum σύγ.

penultima legitur in manuscripto, quia observat auctor Etym. ex Herodiano, sic Atticos etiam hoc nomine uti solere, & cum i tantum illud scribere, quamvis idem cum e scribendum dicat. apud Athen. ex Comicis, sæpe cum sono inflexo legitur. NUNN. Prima editio, ἀντὶ δὲ τούτου, ὀπλιάνιον λέγουσι, nihil præterea addens: Et Libri, & Grammatici variarunt: Metri ratio sæpe etiam habita, vel ab ipsis Auctoribus, vel a Scribis. Versus iste Aristophanis in Pace, Τυτὶ δ' ὄρατε τοῦπλιάνιον ἡμῖν ὡς καλόν, quem Hæschelius citat, etiam cum ipso τοῦπλιάνιον pro τοῦπλιανῖον se male habet: Scribendum, Τυτὶ δ' ὄρατ' ὀπλιάνιον ἡμῖν ὡς καλόν. Atticorum πρυτανεῖον norunt omnes. ΠΑΥΩ. - μάγειρος] Lucian. ἡ μαγειρίσσα, *coqua*, 1. Reg. 8. μαγειρεῖον, Ezech. 46. Philo. quod Basilicōn auctori μαγειρίον, lib. LVIII. μαγειρεύειν, Plut. Chrysof. μαγειρικὴ τέχνη. Dio Chrysof. ὀπλιάνιον, Aristoph.

ἰππιῦσιν & εἰρήν. ὀπτανεῖον, Plut. Lucian. HOESCH.

Τυγχάνα] Thom. addit etiam absque τῷ ὦν reperiri verbum τυγχάνα apud Libanium: quin & apud Sophoc. Ajace, & Platon. in Apolog. & 2. de Rep. poëtasque eodem modo uti verbo κυρίω, ὦ, cum participio ὦν abundantī. Sic & hoc verbum abundat aliis participiis additum, ut ἔτυχε γράφας pro ἔγραψε, id est, *scripsit*. NUNN. Eurip. Hecuba, ποῦ δ' ὠνίτύγγανε. Plato, πλησίον γὰρ καθήμενος ἐτύγγανεν αὐτῆ. Idem, ὅτι οὐκ ἐραστὴς ὦν σοῦ τυγχάνα. HOESCH.

καὶ τοῦτο προσεκτέον] An potius καὶ τοῦτο προσεκτέον? post ἀμελεῖς οὕτω λέγουσι editio prima φίλος μοι τυγχάνεις· φίλος σοι τυγχάνα· δεῖ δὲ τὸ ὦν προστιθέναι· φίλος μοι τυγχάνεις ὦν. Aliter plane, ut vides. ΠΑΥΩ.

Σύγκρισις] Frequens nomen apud philosophos, cui contrarium διάλυσις, id est, *dissolutio*. συγκρίεσθαι item est

Q

con-

σύγκρισις Αριστοφάνους καὶ Μειάνδρου. καὶ θαυμάζω πῶς Φιλοσοφίας ἐπ' ἄκρῳ ἀφιγμένος, καὶ σαφῶς εἰδὼς, ὅ, τι ποτὲ ἐστὶν ἡ σύγκρισις, ἐχρήσατο ἀδοκίμῳ φωτῇ. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ συγκρίειν τόνδε τῶδε, καὶ συνέκρινεν, ἡμάρτηται. χρὴ οὖν ἀντιξετάζειν καὶ παραβάλλειν λέγειν.

Κατ' ἐκεῖνο καιροῦ. παρὰ μὲν ἄλλῳ τῶν δοκίμων οὐχ εὖρον. ἡγοῦμαι δὲ καὶ Θουκυδίδην ἐν τῇ ἡ, μετὰ τοῦ ἀεθρου εἰρηκέναι κατ' ἐκεῖνο τοῦ καιροῦ. καὶ ἐγὼ μὲν φυλάττεσθαι παραινῶ οὕτω χρῆσθαι. εἰ δ' ὅτι Θουκυδίδης εἴρηκε, θαρροῖη τις χρῆσθαι, χρῆσθω μὲν σὺν τῷ ἀεθρω.

Ἐπέστησε, καὶ ἐπιστάσεως ἄξιον τὸ πρᾶγμα, ἀπὸ τοῦ ἠπόρησε, καὶ ἀπορίας ἄξιον τὸ πρᾶγμα. οὕτω χρωμέων τῶν Στωϊκῶν φιλοσόφῳι πολλάκις ἀκήκοα· εἰ δὲ καὶ ἀρχαίως, ἡ δοκίμως, ἄξιον ἐπισκέψεως.

Εὐστά-

concrefcere, non comparari, nec iudicio contendere, ut docet Thom. nam hoc συνδικάζεσθαι dicitur a Graecis elegantioribus. NUNN. τὰ γὰρ πρᾶγματα ἀπὸ συγκρίσεως μάλιστα φαίνεται, Chrysoft. homil. 3. contra Iudaeos. ὅταν δὲ ἐπιτηδύσιον σύγκρισις ἐξετάζηται, φεραῖται ὁ Ἀβελ, Philo. ἐξ ἑαυτοῦ μὲν γὰρ ἕκαστοι ἀκατάλαπτοι, ἐκ δὲ τῆς πρὸς ἕτεροι συγκρίσεως γνωρίζεσθαι δοκεῖ, Idem. Sed Daniel. 4. σύγκρισις & σύγκριμα, interpretatio. HOESCH.

σύγκρισις τόνδε τῶδε] Clem. Al. Protreptici epilogo, εὐδὲ μὲν συγκρίεσθαι θίμις ζωὴ ἀπωλεία. Philo, ὅς ἴσκα εὐγενείας οὐδὲν ἐπιτῶ συγκριτός, cum ne pime mortalium comparandus. Alius verbi συγκρίσις usus apud Diod. Sicul. lib. IV. p. 172. HOESCH. Prima editio omittit τόνδε τῶδε. PLUT.

ἀντιξετάζειν] Naz. Apolog. Γροισι δ' αἰ τε, τῇ τῶν σωματίων θρακίᾳ τῶν τῶν ψυχῶν ἰατρίας ἀντιξετάσεως. Lucian.

πρὶν δὲ γε ἐξετάσαι τὴν ἀπολογία, τῇ κατηγορία. Plut. Caesar. παραιτεῖται, μὴ στρατιωτικῷ λόγῳ ἀνδρὸς ἀντιξετάζειν πρὸς δεινότερα ῥήτορος εὐφροῦς καὶ σχολῆν ἐπὶ τοῦτο κολλητὸν ἄγοτος. Quod Socr. Apologia dixit ἀντιπαραβάλλειν. & Aristot. 1. Rhet. inde 3. Rhet. Aristot. ἀντιπαραβολή. Aristanet. παράδοσις. Sed hoc Diod. Siculo alicubi idem quod ἀποθησαυρισμός. HOESCH.

παραβάλλειν] Adjicit Thom. & παρατίθεται in eadem re legi. vide Lucian. Solæcisten. NUNN. Plut. οὐχ ἄξιον οὐδαμῶν, τὰς ἐκ τῶν ἀπταισίων καὶ μετφυλλίωσι ἰδούσας ἐκείνας παραβάλλοιτα ταύταις, κατασχόμεν τῶν Ἑλληνῶν καὶ τὰς Μούσας. HOESCH.

Κατ' ἐκεῖνο καιροῦ] Thom. ait semper usum Thucydidem hoc genere dicendi cum articulo κατ' ἐκεῖνο τοῦ καιροῦ. quo autem loco adhiberi debeant articuli leg. Apollonius lib. 1. de Syntaxi. qui subtiliter de eo differuit.

NUNN.

σύγκρισις Ἀριστοφάνους καὶ Μενάνδρου, *comparatio Aristophanis & Menandri*. Miror autem quid sit quod cum ad summum philosophiæ locum pervenisset, & plane nosset quid valeat ἡ σύγκρισις, usus sit inusitato vocabulo. Similiter etiam συγκρίνειν τόνδε τῷδε, & συνέκειε, *comparare hunc cum illo, & comparavit*, depravata sunt. quare oportet dicere ἀντεξετάζειν & παρορθεύειν.

Κατ' ἐκεῖνο καιρῶ, *in illo tempore*, apud nullum classicum reperi: existimo præterea Thucydidem octavo libro cum articulo usurpasse κατ' ἐκεῖνο τοῦ καιροῦ. atque ego moneo, ne quis ita utatur: quod si quia Thucydides hoc dixit, confidenter quispiam eo utatur, licet quidem, sed cum articulo.

Ἐπέσησε, καὶ ἐπιστάσεως ἄξιον τὸ πρᾶγμα, *pro dubitavit, & res digna dubitatione*. Sic utentes philosophos Stoicos audiui: sed sit ne prisce dictum & usitate, considerandum est.

Εὐσα

NUNN. Puto, quosdam locum illum Thucydidis adduxisse, ut probarent, κατ' ἐκεῖνο καιροῦ dici posse, & Libros etiam quosdam articulum ignorasse: Sic enim convenit, quod hic legimus: Et hoc manifestius, si sequaris editionem primam, quæ hæc ita exhibet, Κατ' ἐκεῖνο καιροῦ. καὶ ἐγὼ μὲν φυλάττεσθαι παραινῶ οὕτω χρῆσθαι. εἰ δ' ὅτι Θεουκυδίδης εἰρηκε, παρροίη τις χρῆσθαι, χρῆσθαι μὲν, σὺν δὲ τῷ ἄρθρῳ. παρὰ μὲν γὰρ ἄλλῃ τῶν δοκίμων οὐχ εὐρον ἠγούμαι δὲ καὶ Θεουκυδίδην ἐν τῇ ὁγδοῇ μετὰ τοῦ ἄρθρου εἰρηκεῖναι, κατ' ἐκεῖνο τοῦ καιροῦ. Articulus requiritur, & hic Phrynichum sequor. PAUW.

Ἐπίσησε] Valerius Maximus lib. 8. cap. 15. de Theodectis Aristotelis loquens, hoc genus dicendi expressisse videtur, cum inquit, proprio volumine quibusdam reb. insists planius sibi de his in Theodectis lib. dictum esse adjecit. quasi dicat, de quibusdam reb. subtiliter dubitans, atque ita locum accipiendum puto, non de Rhetoricis

ad Alexandrum, ut in ora Valerii Maximi Pighiani annotatum est: (satis enim accurate docuit Victorius illum lib. falso adscribi Aristoteli, Anaximenesque potius Lampfaceni esse) sed de Gryllo ejusdem. de quo sic Quintilianus lib. 2. c. 17. *Arist. ut solet, quarendi gratia quadam subtilitatis sua argumenta excogitavit in Gryllo*. in Gryllo autem de Rhetoricis disputabat Aristoteles, ut testatur Laërtius in ejus vita. nam quod in lib. 3. artium Rhet. ejusdem scribitur, αἱ ἀρχαὶ τῶν περιόδων σχεδὸν ἐν Θεοδεκτεῖσις ἐξηριθμῶνται, non videtur esse quod inquit *planius 2 se dictum in Theodectis*. nisi dicas τὸ *insists* valere idem quod commoratus. quod Aristoteles eo loco multa exempla proferat *παριστάσεων, & παρομοιώσεων*. sed primum malo. Porro interpretes Græci Aristot. illa usurpant frequenter *ἐπισῆσαι, & ἐπιστάσεως ἄξιον pro considerandum, aut consideratione dignum*. NUNN. Ἐπίσησε, καὶ ἐπιστάσεως ἄξιον, *Consideravit, & considera-*

Q 2

110-

Εὐστάθεια ἢ εὐσταθής. πόθεν καὶ ταῦτα εἰς τὴν τῶν Ἑλ-
λήνων Φωνῆν· εἰσερρήν ἀδοκιμώτατα ὄντα, Φροντίδος ἄξιον. ἀλλ'
ἀ σὺ ἐμβρίθεια λέγε καὶ ἐμβριθής.

Πάλι. οὕτω λέγουσι οἱ νῦν ῥήτορες καὶ ποιηταί, δέον μετὰ
τοῦ ν, πάλιν, ὡς οἱ ἀρχαῖοι λέγουσιν.

Ἀπόστασις ἔργων. καὶ τοῦτο ἡμελημένων· ἐπὶ πολὺ δὲ παρὰ
τοῖς ἐργολάβοις τῶν ἔργων. ζητοῦντες δὲ τί ἀντ' αὐτῶν ἀρχαῖον
θεῖμεν τούνομα, οὐ ῥαδίως ἄχρι νῦν εὐρίσκομεν. εἰ δ' εὐρεθῆι,
ἀναγεγράφεται.

Γεινήματα. πολλαχοῦ ἀκούω τὴν λέξιν τιθεμένην ἐπὶ τῶν
καρπῶν. ἐγὼ δὲ οὐκ οἶδα ἀρχαίαν καὶ δόκιμον οὔσαν. χρὴ οὖν
ἀντὶ τοῦ γενήματα, καρπούς λέγειν ξηρούς καὶ ὑγρούς.

Ἴνα ἄξωσιν οὐ χρὴ λέγειν, ἀλλ' ἴνα ἀγάγωσιν.

Συνήν-

tionem dignum: ἐφίσταται, *insistere*: Προ-
ἠπόρησι & ἀπορίας ἄξιον si usi fuerint
Stoici, certe usi fuerunt minus apte:
Attende autem ad illud ἀκήκοα. ΡΑΥΩ.
ἐπίστησι, ἀντὶ τοῦ διεπόρησε, Lexicogra-
phi ex Just. Mart. & Athenagora
exempla adferunt. HOESCH.

Εὐστάθεια] vid. supra σαθρός. NUNN.
Prima editio Εὐστάθεια, εὐσταθής, abs-
que ἢ. ΡΑΥΩ.

Φροντίδος ἄξιον] Prima editio Φροντί-
δος ἄξια. ἀλλὰ σὺ ἐμβρίθεια λέγε καὶ
ἐμβριθής] Prima editio, ἀλλὰ σὺ ἐπιεί-
καια λέγε, καὶ ἐμβριθής. quod sane no-
tandum: An ἐμβριθής probavit Auctor,
ἐμβρίθεια non probavit? Talia in his
plura: Videndum. ΡΑΥΩ.

Πάλι. οὕτω λέγουσι &c.] Articulus
hic non est in editione prima. ΡΑΥΩ.

Ἀπόστασις] In epitoma Phrynichi
ἀπόστασις editum: quod si retineas,
erit fortasse *sec operum*, quia ἐργολά-

βοι sunt Atticis mercenarii, ut ait Sud-
nam illos μισθωτοὺς appellant auctore
Hesichio, sed qui vilia & abjecta ope-
ra tractant, ut monet Phavor. locus
est obscurus. ego ἀπόστασις malo. deest
in MS. prima littera ut minio possit
notari. NUNN. Ἀπόστασις ἔργων. Re-
ponendum ὑπόστασις. Qui redimunt
opus faciendum, dicuntur ἐφίστασθαι
τὸ ἔργον. nam ἐφίστασθαι est suo peri-
culo aliquid in se recipere, quod fa-
ciunt οἱ ἐργολάβοι. neque hic ulla ob-
scuritas, quod interpreti docto vide-
tur. καὶ τοῦτο ἡμελημένον. Interpretes
negligentium. ἡμελημένος non est negli-
gens, sed neglectus. Et ponamus es-
se. Tunc articulo opus erat, τῶν ἡμε-
λημένων. Legendum, ἡμελημένοι. Pro-
tritum & non accuratum verbum ita
vocat: contrarium τῷ ἠκριβωμένῳ. SCAL.
Et ego cum prima editione scribo,
Ἰπόστασις ἔργων: Sed quid illud? An
quod

Εὐσάθεια, ἢ εὐσαθής, *constantia* aut *constans*. Unde etiā hęc nomina in sermonem Græcum infusa fuerint, cum minime selecta sint, considerandum est. Tu tamen dic εμβειθεια & εμβριθής.

Πάλι, *rursus*, sic loquuntur recentiores oratores & poëtæ. Exprimendum autem cum ν, πάλιν, ut antiqui loquuntur.

Απόσασις έργων, *intermissio operum*. Atque hoc negligentium verbum est: frequens tamen apud operarios. quærentes autem, quod verbum antiquum pro eo adhibere possemus, non facile ad hunc usque diem invenimus. Quod si inventum fuerit, referetur continuo in commentarios.

Γεννήματα, *fructus*. Sæpe quidem audio hoc vocabulum in fructibus positum: Ego autem nescio, an priscum & electum sit. Oportet itaque pro γεννήματα dicere καρπὸς ξηρὸς καὶ ὑγρὸς, *fructus aridos & humidos*.

Ἴνα ἄξωσιν, *ut ducant*, non est dicendum, sed ἴν' ἀγάγωσι.

Συνήν-

quod Scaliger dicit? Vix ac ne vix puto: Nam sic Phrynichus facillime ex lingua antiqua & proba producere potuisset, quod rem apte exprimeret: notissimum enim τὸ ἐργολαβεῖν, neque de eo cogitandum vel tantillum. Aliud igitur latet, & aliam hic habemus formulam, quæ redemptoribus & vulgo usurpata: Credo, ὑπόσασιν έργων denotasse operum substantiam & modum: operum faciendorum descriptionem accuratam, quæ redemptoribus proponitur, & in quam fit redemptio: Sic habemus aliquid, quod alia voce antiqua apte exprimere non potuit quærens Phrynichus. Pro ἡμελημένοιω recte Scaliger ἡμελημένοι: Prima editio concinne, καὶ τοῦτο ἡμελημένοι, ἐπιπολὺ παρὰ τοῖς ἐργολάβοις τῶν έργων. eadem ζητοῦντες τὶ ἀντ' αὐτοῦ pro ζητοῦντες δὲ τὶ ἀντ' αὐτῶν, & ὅμοια pro τοῦ-

νομα habet. PAUW.

ἐργολάβοις τῶν έργων] Videtur abundare τὸ έργων. de hoc genere dicendi nihil memini me alibi legisse, sed si alicunde eruatur, erit pleonasmus. NUNN. Putat interpretes τὸ έργων abundare. Frustra. nam ejusmodi pleonasmus tam frequens apud veteres, præsertim Tragicos, ut nihil crebrius videas. Sic dicunt ἀνυμνίαιος γάμων, &c. SCAL.

Γεννήματα] Schol. Aristoph. in Neb. declarat vulgo dici τὸ γέννημα in feris & fenore. NUNN. γεννήματα τῆς γῆς. Genes. 41. HOESCH.

Ἴνα ἄξωσιν] Thom. idem. sed addit primum aoristum verbi ἄγω omnino inusitatum τοῖς λογογράφοις quæ vox deest in editis libris, aoristum vero secundum, & quæ ab illo ducuntur tempora, in usu esse apud oratores. NUNN.

Q 3

Σω.

Συνήντετο, καὶ ἀπήντετο ποιητικά. χρὴ οὖν ἀπήντησε λέγειν καὶ συήντησεν.

Σίναπι οὐ λεκτέον· νάπυ δὲ, ὅτι Ἀττικὸν καὶ δόκιμον.

Ονουχίζειν καὶ ἐξονυχίζειν ταυτὸ σημαίνει ἐκάτερα· καὶ τίθεται ἐπὶ τοῦ ἀκριβολογεῖσθαι. τὸ δ' ἀπονουχίζειν τὸ τὰς ὑπεραυξήσεις τῶν ὀνύχων ἀφαιρεῖν σημαίνει. ἐπειδὴ δ' ὁ πολὺς συρφετὸς λέγουσιν ὀνύχισόν με καὶ ὀνουχισάμην, διὰ τοῦτο σημαίνομεν τὰ ὀνόματα, καὶ φαμέν ὅτι εἰ μὲν ἐπὶ τοῦ τοὺς ὀνύχας ἀφαιρεῖν τίθησι τις, χρήσαιτο ἂν τῷ ἀπονουχίζειν· εἰ δὲ ἐπὶ τοῦ ἀκριβολογεῖσθαι καὶ ἐξετάζειν ἀκριβῶς, τῷ ὀνουχίζειν χρήσαιτ' ἂν.

Ο νῶτος ἀρσενικῶς λεγόμενος ἀμαρτάνεται, οὐδετέρως δὲ τὸ νῶτον καὶ τὰ νῶτα δοκίμως ἂν λέγοιτο.

Βρέχειν ἐπὶ τοῦ ὕειν, ἐν τινὶ κωμῳδίᾳ ἀρχαία προτιθεμένη
Τη-

Συήντετο] Utrumque converti *obviam occurrat*. novi a Moschop. ἐν τῇ συλλογῇ sic ista distingui, ut ἀπαντῶν dicatur qui obviam procedit cuivis, dum illo superior non sit (sic enim legitur in manuscripto apud me codice οὐ προίχοντι αὐτοῦ aliter ac in divulgatis) σιναιτῶν autem qui regem, aut superiorem deducit officii causa. Ammon. aliam dissimilitudinem horum verborum affert. NUNN. Prima editio καὶ post Συήντετο, & λέγειν post ἀπήντησε non habet. PAUW.

Σίναπι] Crates Atticis nominibus annumerarat ex Aristoph. καὶ βλέπει σίναπι καὶ τὰ πρόσωπ' ἀίσπασε. Zoilus tamen apud Athen. lib. 9. negat Atticum esse, & versum Aristoph. aliter habere κάβλιψι νάπυ &c. quam lectio-nem agnoscit etiam Schol. & addit ἀφ' οὗ σπέρματος τὸ νῦν λεγόμενον σίγητι γίνεται. νάπυ γὰρ τὸ σίγητι λέγεται. Plinius lib. 19. cap. 8. Athenienses nary

appellaverunt, alii *thlaspi*, alii *Saurion*. Columella in horto *sinapis* fem. genere extulit. NUNN. σίναπυ, Athenæ. l. 4. σίγητι, Aretæus & S. literæ. νάπυ, idem Aretæ. Lucian. Naz. Cl. Al. Athenæus initiolibri IX. νάπυ μὲν γὰρ, οἷον νάφυ, ὅτι ἐσθήται τῆς φύσεως· ἀφύς γὰρ καὶ μικρὸν, ὡσπερ καὶ ἡ ἀφύη. σίναπι δὲ, ὅτι σίνεται τοὺς ἄσπας ἐν τῇ ἄδμῃ· ὡς καὶ τὸ κρόμμυον, ὅτι τὰς κόρας μύομεν. HOESCH. Prima editio, Σίναπυ οὐ λεκτέον· νάπυ δὲ, aliis omis-sis. PAUW.

Ονουχίζειν] Poll. & Sud. ajunt, utendum potius τῷ ἀπονουχίσασθαι quam τῷ ὀνουχίσασθαι. ὀνουχίσεσθαι autem est ungues demere. Gloss. vide an idem sit Plauto exungulare. aliud certe est Horatio ungues cultello purgare. ut autem hic usurpari discimus τὸ ὀνουχίζειν, & ἐξονυχίζειν, sic ab Horat. Fontejus Capito dicitur homo *ad unguem factus*, eodemque modo Servius interpretatus est

Συνήντετο καὶ ἀπῆντετο, *obuiam occurrit*, *poëtica sunt*. Oportet igitur dicere ἀπῆντησε, & συνήντησε.

Σίναπι, *sinapi*, non est dicendum, sed *νάπυ*. Quia hoc Atticum est, & elegans.

Ὀνυχίζειν, & ἐξονυχίζειν, idem significat utrumque, & adhibetur in eo quod est *disputare accurate*, at τὸ ἀποιυχίζειν, *incrementa unguium secare* significat. sed qui vulgus ita loquitur. ὀνυχισόν με, καὶ ἀνυχισάμην, quasi idem valeant hæc verba, dicimus si quis in secandis unguibus usurpare velit, utendum esse verbo ἀποιυχίζειν. quod si in disputando accurate & inquirendo adhibere velit, utetur verbo ὀνυχίζειν.

Ὁ νῶτος, *tergum*. si dicatur virili genere, erratum est. Neutro autem τὸ νῶτον, & τὰ νῶτα, eleganter dicuntur.

Βρέχειν, pro eo quod est *pluere*, sic usurpatum est in Comœdia qua-

est illud 2: Georg. in unguem positis arboribus; id est, ad perfectionem. Thom. ait τὸ ἐξονυχίζειν idem valere, quod ἀκριβολογεῖσθαι, id est, *ad unguem exigere*, aut πρὸς μνήμην διαίστασθαι. apud Phavor. in ὀνυχίζειν, cum hunc locum repetit, corrupte legitur vulgo ἀκροβολεῖσθαι pro ἀκριβολογεῖσθαι, & αὐξήσεις pro ὑπεραυξήσεις, ut legitur rectius apud Phryn. & Thom. Hætic. ὀνυχισί, ἐπιμιλιῶς ἐξετάσει interpretatur, id est, *accurate expendet*. Harmenopulus libro de Syntaxi quoque observat eandem differentiam horum verborum, quam hic tradit Phrynichus. NUNN. Prima editio pro ταῦτὸ σημαίνει ἑκάτερα, ἑκάτερα ταῦτὸν σημαίνει: pro ὑπεραυξήσεις τῶν ὀνύχων, αὐξήσεις τῶν ὀνύχων: pro σημανομεν τὰ ὀνόματα, σημαίνόμεθα τὰ ὀνόματα: & pro εἰ δὲ ἐπὶ τοῦ ἀκριβολογεῖσθαι, ἐπὶ δὲ τοῦ ἀκροβολογεῖσθαι. PAUW. ὀνυχίζειν] Athanas. T. 2. p. 9. ξύρησεν αὐτὸν, καὶ ἀνύχισον, καὶ ἀμφιασον αὐτὸν. 2. Reg.

19. οὐκ ἰβηράπτειτε τοὺς πόδας αὐτοῦ, οὐδὲ ἀνυχισάτο. Julian. Misopog. ὀλιγάκις κείρωμαι καὶ ὀνυχίζομαι. Deuter. 14. ὀνυχισήρας ὀνυχίζων interpretantur *ungues dividens*. Metaphorice Clem. Al. Str. III. ἴ' οὐν μὴ ἐπιπλεῖον ὀνυχίζοντες τὸν τόπον, πλειόνων ἀτόπων αἰρέσεων ἐπιμενήμιθα. HOESCH.

Ὁ νῶτος] Eustat. etiam neutrum esse debere docet ex Aelio Dionysio. & Moschop. in Schediis. addit Thom. τὸ βράχης pro νῶτον dialecti esse vulgaris. Henr. virili genere citat ἐκ τοῦ ἰππικῆ Xenophontis. NUNN.

καὶ τὰ νῶτα δοκίμως ἀν λήγοιτο] Hæc prima editio ignorat. PAUW.

Βρέχειν] Thom. observat in iis quæ madent aqua pluvia, dici recte τὸ βρέχισθαι, in pluvia quoque dici posse παρακείμενον παθητικόν, hujus verbi, & ea tempora quæ ab illo flectuntur, quod testimoniis Aristophanis, & Aristidis confirmat. Moschop. in Sched. monet ab Atticis ὕειν appellari, quod vul-

Τηλεκλείδῃ τῷ κωμῶδῳ ἔστιν οὕτως εἰρημένον. ὅπερ εἰ καὶ γνήσιον ἦν τὸ δράμα, τὸ ἀπαξ εἰρησθαι ἐφυλαξάμεθ' ἄν. ὁπότε δὲ καὶ νόθον ἔστι, παντελῶς ἀποδοκιμαστέον τούνομα.

Λάμυρος. οἱ νῦν μὲν τὸν ἐπίχαριν τῷ ὀνόματι σημαίνουσιν· οἱ δ' ἀρχαῖοι τὸν ἰταμὸν καὶ ἀναιδῆ.

Εξέτρωσεν ἡ γυνὴ μὴ λέγε, ἐξήμβλωσε δέ. ἔκτρωμα, μηδὲ τοῦτο λέγε· ἐξάμβλωμα δὲ καὶ ἀμβλωθρίδιον.

Επίδεσμος καὶ ἐπίδεσμοι ἀρσενικῶς οὕτω μὴ λέγε· ἀλλὰ κατὰδεσμος. οὐδετέρως δὲ τὸ ἐπίδεσμον καὶ τὰ ἐπίδεσμα, ὡς οἱ ἀρχαῖοι.

Τὸ σκάτος. καὶ τοῦτο ἐπ' εὐθείας τιθέμενον ἀμαθές. γενικῆς γάρ ἐστι πλώσεως τοῦ σκατός, ἡ δὲ εὐθεία, τὸ σκῶρ. ἀμαρτάνοντες δὲ οἱ πολλοὶ τὴν μὲν ὀρθὴν, τὸ σκάτος ποιοῦσι, τὴν δὲ γενικὴν σὺν τῷ υ, τοῦ σκατοῦς.

Φλοῦς, καὶ τοῦτο ἡμάρτηται. οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι φλέος λέγουσι. καὶ τὰ ἀπὸ τούτου λεγόμενα φλέϊνα καλεῖται.

Πε-

vulgo βρέχειν. NUNN. Exod. 9. καὶ ἔβρεξεν ὁ κύριος χάλαζαν. Amos. 4. βρέξω ἐπὶ πόλιν μίαν, ἐπὶ δὲ πόλιν μίαν οὐ βρέξω. μερὶς μία βραχίσταται· καὶ μερὶς, ἐφ' ἧν οὐ βρέξω, ξηρανθήσεται. Ezech. 38. πῦρ καὶ θεῖον βρέξω ἐπ' αὐτόν. HOESCH.

Τηλεκλείδῃ] Sud. & Athenæum conful. NUNN. προτιθεμένη Τηλεκλείδῃ: *proposita Teleclidi*: Quid illud hic? Legendum sine dubio προτιθεμένη Τηλεκλείδῃ, *proposita, adscripta Teleclidi*: Et sic recte Salmasius in Libr. de mod. usur. Prima editio breviter, βρέχει, ἐπὶ τῷ ὄντι, ἐν τινὶ κωμῶδι. ΡΑΥΩ.

Λαμυρός] Thom. observat pro puro quoque dici a Thucydide, ut λαμυρὰ πηγὴ, *fontis rivus*, λαμυρὰν ἰtem γραφὴν a quibusdam efferri inquit, sed oratorium non esse. NUNN. Synes. Hymn.

I. λαμυρᾶς ὕλας ἡμέρος ἄγχει, *Luvide carnis imperius aperit*. Plut. θῆρα μυριακῶν λαμύρων καὶ προπιτῶν. Idem in vita Luculli, Πραϊκία τις ἦν ὄνομα, τῶν ἐφ' ἧρα καὶ λαμυρία [id est, ἰταμότητι] διαβοῦτων ἐν τῇ πόλει. Theocr. Idyll. 26: v. 234. — λαμυροῦς δὲ χανὼν ὑπιδείξεν ὀδόντας. HOESCH. An λαμυρός est a λα & μύρω? Sic λαμυρὰ πηγὴ & λαμυρὰ θάλαττα dicerentur proprie, λαμυρός autem de homine diceretur Metaphorice, voce media, quæ & bonum & malum denotare potest: Verbis affluens, iisque vel bene vel male utens: bene utens, ἐπίχαρις: male utens, ἀναιδής. Prima editio, οἱ νῦν τὸν ἐπίχαριν, absque μὲν. ΡΑΥΩ.

Εξέτρωσεν] Vid. supra ἐκτρώσαι & ἔκτρωμα. NUNN. Illud, Εξέτρωσεν ἡ γυνὴ

quadam antiqua, quæ adscribitur Teleclidæ Comico. quæ fabu-
la etsi germana sit, quia semel tamen dictum est, cavendum es-
set. sed cum legitima non sit, hoc nomen omnino repudiandum est.

Αμυρὸς, recentiores hoc nomine significant suavem, prisca ve-
ro præcipitem & impudentem.

Ἐξέτρωσεν ἡ γυνή, *partum abegit mulier*, ne dicas, sed ἐξήμβλω-
σε. ἐκτρωμα, *abortum*, neque hoc dicas, sed ἐξάμβλωμα & ἀμβλω-
σπίδιον.

Ἐπίδεσμος καὶ ἐπίδεσμοι, *vinculum & vincula*, masculino genere
ne dicas, sed κατάδεσμος. Neutro autem τὸ ἐπίδεσμον & τὰ ἐπί-
δεσμα, ut antiqui appellant.

Τὸ σκατὸς, *stercus*. Hoc etiam in recto positum, ineptum est.
Est enim gignendi casus τὸ σκαλὸς, rectus vero τὸ σκῶρ. Plebeji
autem peccant, cum rectum faciunt τὸ σκαλὸς, gignendi vero ca-
sum cum υ, & σκαλοῦς.

Φλοῦς, *tyrha*. Hoc etiam erratum est. Athenienses enim φλέος
dicunt, & quæ ab eo dicuntur, φλένα appellantur.

ἡ γυνὴ μὴ λέγε, ἐξήμβλωσε δὲ, prima edi-
tio etiam habet Articulo separato:
Repetitiones sunt ingratae. ΡΑΥΩ.

Ἐπίδεσμος] Obligatio quæ fit in pla-
ga, Sud. eidem τὸ καταδιδέσθαι est me-
dicamentis obligari. ΝΥΝΝ. Prima edi-
tio, Ἐπίδεσμος καὶ ἐπίδεσμοι ἀρσενικῶς
μὴ λέγε· ἀλλ' οὐδετέρως τὸ ἐπίδεσμον καὶ
τὰ ἐπίδεσμα ὡς οἱ ἀρχαῖοι. Omittit
κατάδεσμος: quod in Libro suo etiam
invenit Thomas: Nam ille, nisi fallor,
ex ipso Phrynicho, Κατάδεσμος, οὐκ
ἐπίδεσμος· ἐπίδεσμον δὲ οὐδετέρως, καὶ ἐπί-
δεσμα, οἱ ἀρχαῖοί φασιν. ΡΑΥΩ. τὰ
ἐπίδεσμα, λαμπάδια, Aristoph. Acharn.
Suid. Xiphil. Trajan. ἐπιλιπόντων τῶν
ἐπίδισμων, οὐδὲ τῆς ἑαυτοῦ ἐσθῆτος λέγε-
ται φείσασθαι. ἐπίδεσμοχαρὴς ποδάγρα,
Lucian. κατάδεσμος, Esai. I. HORSCH.
Τὸ σκατὸς] Poll. Schol. Aristoph.

& Sud. consentiant, hoc nomen He-
teroclitum esse, inflectique τὸ σκῶρ τῷ
σκατός. HENR. τὸ σκατὸν & ὁ σκατός si-
ne auctore tamen profert. ΝΥΝΝ. σκῶρ
recentius, si audiamus Græcos Inter-
pretes Comici ad Ranas, & Suidam in
V. Σκῶρ. Ego non dubito, quin olim
casus primus τῷ σκατός fuerit σκῶς:
quod simile τῷ κρῶς, & similiter for-
tasse inflexum: σκῶς, σκατός, σκατί;
σκῶτα, genere masculino: & σκῶς, σκα-
τός, σκατί, σκῶς, genere neutro. A-
pud Aristophanis Interpretes ad Plu-
tum legimus, Σκατόφαγον] ἀναίσθητον.
εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν παρὰ Βοιωτοῖς βῶν, ὅτι
διὰ πολλὴν ἀναίσθησίαν σκατὰ ἦσθιον.
Ubi scribendum forte σκῶτα. ΡΑΥΩ.

Φλοῦς] Vid. supra in ἀσπάραγος.
Poll. φλοῦς Jonice, φλέως Attice. Sud.
inflectit φλέων, φλέω· nisi locus men-
dosus,

R

Πεποιθήσις οὐκ εἴρηται, ἀλλ' ἦτοι πιστεύειν, ἢ πεποιθέναί.

Παλαστή τὸ μέτρον καὶ θηλυκῶς λέγεται καὶ ἄνευ τοῦ ἰ, ἀμαθεῖς δ' οἱ λέγοντες σὺν τῷ ἰ, καὶ σὺν τῷ σ, παλαιστῆς ὁμωνύμως τῷ ἀθλητῆ. ὁ μόντοι ἀθλητῆς παλαιστῆς ἀρσενικῶς καλεῖται.

Εγγιον ἐπὶ τοῦ ἐγγύτερον μὴ λέγε, ἀλλ' ἐγγύτερον, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐν τῇ γῆ, οἷον ἐγγειον χρῆ κτήμα, εἴτις χρῶτο, ἀριστα ἀν. χρῆσαιτο. ὡς καὶ Δημοσθένης ἐγγειον τόκον λέγει.

Ζύστραν μὴ λέγε, ἀλλὰ στλεγγίδα.

Μαμ

dosus, quod magis credo: & legendum φλέως, φλέω. Aelian. hoc nomen ducit ἀπὸ τῆ φλύειν, id est, πολυκαρπιῶν, aut ἀπὸ τοῦ φλέειν, ut alii legunt. NUNN. Prima editio recte, οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι φλέως λέγουσι: & recte etiam, τὰ ἀπὸ τούτου γινόμενα: λεγόμενα ineptit aperte. PAUW.

Πεποιθήσις] Thom. quoque pro πεποιθήσις dici posse πείσις adscribit. NUNN. πεποιθήσις, 2. Cor. 1. 3. 8. Ephes. 3. HOESCH.

Παλαστή] παλαιστῆς muliebri genere, & παλαιστῆς virili pro palmo dicitur Polluci. quamvis Henr. locum Pollucis libere immutat. Eustat. παλαιστῆ & παλαιστῆς utroque genere dici tradit pro quatuor digitorum mensura in latitudine, quæ palmus est Latinjs. Thom. idem quod Phrynic. hoc loco tradit. hic palmus quatuor digitorum δάρον etiam, & δοχμῆ, & δακτυλοδοχμῆ dicitur. NUNN. παλαστῆ] παλαιστῆ, Hesych. in δεκάδωρον. Idem παλαιστῆ, τετραδάρων δακτύλων μέτρον. παλαιστῆς] Philo p. 340. παλαιστῆ γὰρ παλαιστῆ, καὶ πήχως πήχει, ἴσα μεγέθει. Sed ibi M. S. παλαιστῆς. neque aliter LXX. Exod. 25. 3. Reg. 7. 2. Paralip. 4. S. Emp. Glos-

sa. παλαιστῆς] μέγεθος, Geopon. ἀθλητῆς, παλαιστῆς] Pind. Laërt. in vita Platon. HOESCH. παλαιστῆς ὁμωνύμως τῷ ἀθλητῆ] Hoc plane confirmat lectionem Polluceam, quæ in Libris melioribus est, τὸ δ' αὐτὸ καὶ παλαιστῆ θηλυκῶς, καὶ παλαιστῆς ἀρσενικῶς. Thomas partim cum Phrynicō, partim cum Polluce sentit: Legimus enim apud eum in editione prima, Παλαιστῆ θηλυκῶς, τὸ μέτρον παλαιστῆς δὲ ἀρσενικῶς, ὁ ἀθλητῆς. pro quo pessime in nova excusum, παλαιστῆς δὲ ἀρσενικῶς, ὡς ἀθλητῆς. Sequens, ὁ μόντοι ἀθλητῆς παλαιστῆς ἀρσενικῶς καλεῖται, haud dubie est limbus ab imperito adtextus: Nihil enim ineptius aut otiosius. Idne Lectorem ignoraturum credebatur miser? Sed παλαιστῆς forte somniantis animo obversabatur, vel παλαιστῆς pro palmo fæmininum censebat: Euge, euge! Mittamus hominem, sibi que relinquamus ocus. Prima editio καὶ ante θηλυκῶς λέγεται omittit. PAUW.

Εγγιον] Auctor Etymol. ἐγγιον ait dici ab oratorib. cum ἰ, nisi mendum sit. Hesic. item & Phavor. ἐγγια eodem inodo τὰ ἐν τῇ γῆ appellari tradunt. Sud. inquit quosdam abuti τῷ ἐγγειον cum

Πεποιθήσις, *confisio*, non est usitatum, sed dicendum est πισεύειν, aut πεποιθέναι, *credere aut confidere*.

Παλασή, *palinus*, mensura est, & muliebri genere dicitur, atque sine ι. Stulti autem sunt, qui ι, addunt, & σ, παλαισής, cum utantur homonyme τῷ ἀθλητῇ, *athletæ*. Athleta tamen παλαισής nominatur genere masculino.

Ἐγγιον, ne usurpes in eo quod *propinquius* est, sed ἐγγύτερον, in eo autem quod *in terra* est, si quis utatur τῷ ἔγγειον, optime quidem utetur: ut ἔγγειον κτήμα, *terrestri possessio*, quemadmodum etiam Demosthenes ἔγγειον τόκον, *terrestre fenus* appellat.

Ξύσαν, *strigilem*, ne dicas, sed σλεγγίδα.

Μαμ-

cum diphthongo pro propinquiore, quod permirum videtur. certius illud Moschop. in Sched. ἔγγιον cum diphthongo, τὸ ἐν γῆ valere, cum ι, autem τὸ ἐγγύτερον. addit his Phavor. ἔγγιστοι & ἔγγιστα non esse Attica, sed ἐγγύτατοι & ἐγγύτατα pro proximo, & ἐγγύτω Atticum esse adverbium loci, & ἐγγύς prope, σύνεγγυς vero pro eodem esse dialecti communis. NUNN. Illud Suidæ in V. Ἐγγειον, τινὲς ἐπὶ τῷ ἐγγυτέρῳ, frustra permirum videtur Nunnelio: Ut quidam minus accurati pro ἔγγια κτήματα dixerunt ἔγγια κτήματα, ita etiam quidam minus accurati pro adverbio ἔγγιον dixerunt ἔγγιον: Illa non differunt, & eodem laborant vitio. Apud Etymologum Sylburgius recte pro ἔγγιον reposuit ἔγγιον: Nam ibi citantur Rhetores, qui accuratius loquebantur. PAUW. γόνυ κτήμας ἔγγιον, Aristot. 9. Ethic. Nic. 8. ἔγγιον, *terrestre*, Philo p. 346. HOESCH.

οἷον ἔγγιον χρὴ κτήμα] Lege: οἷον ἔγγιον χρέος, κτήμα. SCAL. Prima editio, οἷον ἔγγιον κτήμα εἴ τις χρεῶτο: apte & rotunde. Libri variarunt, &

pro κτήμα in quibusdam fuit χρέμα: Id ita, ut nunc legitur, annotatum prima syllaba, & inde scriptura prava. Scaligeri ἔγγιον χρέος dubito an satis aptum sit: ἔγγιον τόκον aliud & bonum haud dubie. PAUW.

Ξύσαν] Poll. lib. 3. ait, & Ξύσαν strigilem nominari, ut σλεγγίδα. est autem σλεγγίς cum λ, ἢ Ξύσα, ut docet Erotian. neque efferendum esse nomen cum ρ, ut Heraclides Tarentinus legebat apud Hippoc. sed cum λ, quod probat ita fieri debere Menandri, & aliorum veterum scriptorum testimonio. Lucian. in Lexiphan. ὀδοτῆ Ξύσα usurpat: sed ludit forte, ut solet. NUNN. Pro ὀδοτῆ Ξύσα lego ὀδοτῶτῆ. SCAL. Pro ὀδοτῆ Scaliger ὀδοτῶτῆ: Fors bene, fors male: ὀδοτῆς, ὀδοτῆς; ὀδοτῆς, ὀδοτῆς, & contracte ὀδοτῆ, dicere potuerunt quidam, idque una cum Ξύσα ridere homo festivus: Videndum distinctius suo loco. Articulum hunc sub Α. retulit Calliergus in editione prima: Unde apparet eum in Codice suo pro Ξύσαν repperisse λύσαν. PAUW.

Μαμμόθρεπτον μὴ λέγε, τηθαλαδοῦν δέ.

Σίλφην, καὶ τοῦτο διεφθαρμένον. τίλφην γὰρ οἱ παλαιοὶ λέγουσιν.

Ψύα. οἱ μὲν ἀπλῶς ἀμαρτάνοντες διὰ τοῦ υ· οἱ δὲ διπλῆ ἀμαρτάνοντες διὰ τοῦ οι, οἷον ψοία. ἔστι δὲ καὶ τὸ ὄνομα πολὺ κίβδηλον. νεφρὸν οὖν λέγε.

Υλιστῆς. τρυγοιπὸν τοῦτο καλοῦσιν οἱ δοκίμως διαλεγόμενοι.

Πάπειρος. τοπάσειεν ἂν τις Αἰγύπτιον εἶναι τοῦνομα. πολὺ γὰρ κατ' Αἰγύπτιον πλάζεται. ἡμεῖς δὲ βίβλον ἐροῦμεν.

ΑΦρό-

Μαμμόθρεπτον] τηθαλαδοῦς apud Poll. est proprie is qui a muliere nutritur, & propterea humidior, & delicatus. Eustat. is qui ab avia educatur, non dicitur μαμμόθρεπιος, quia Attici repudiant τὸ μάμμη pro avia, ut supra explicatum. τηθείαι etiam vocantur in Suda MS. & τηθαλαδοὶ Hesic. Latin. nepotes. Schol. Aristoph. Acharn. τηθείλας μαμμοθρέπτες. apud Hesic. τηθαλαδῶς, aut τηθαλαδοῦς. Etymol. τηθαλαδοῦς. Poll. & Sud. τηλαδῶς, sed Poll. nepos est ultimo natus, qui in deliciis est: unde μαμμόθρεπτος vocatur. NUNN. De scriptura vocis τηθαλαδοῦν alibi. Articulus non est in editione prima. PAUW.

Σίλφην] Blattam mollem nominat Plin. Sud. σίλφη quæ & τίφη appellatur, ex genere scarabæorum. Sud. in νεάρια. NUNN. Et hic Articulus non est in prima editione. PAUW. σίλφη] Lucian. τίλφη.] Idem. HOESCH.

Ψύα] Caro musculosa, aut pulpa lumborum, quæ & ἀλόπηξ & νευρομήτρα vocatur. vid. Poll. lib. 2. & Athenæum ex Clearcho lib. 9. τὸ ψύα ren a me Latine dicitur, quia Phrynichus νεφρὸν esse ait. at νεφρὸς ren convertitur a Carisio, quamvis ibi legitur ren. Ne-

mesianus & Aufonius fortasse consuetudinem Graecorum imitati renes pro lumbis usurparunt. NUNN. ψύα, Basil. M. Chrysof. ψοία, Levit. 2. 2. Reg. 2. & 20. Psal. 37. v. 7. HOESCH.

διπλῆ ἀμαρτάνοντες διὰ τοῦ οι, οἷον ψοία] Prima editio, διπλῆ ἀμαρτάνοντες, ψοία. PAUW.

νεφρὸν οὖν λέγε] Quis ψύαν dixit νεφρὸν? Hoc inauditum: In editione prima, ista non habentur: An a mala manu sunt? Sane peropportune legi posset hic, ψύα· οἱ μὲν ἀπλῶς ἀμαρτάνοντες διὰ τοῦ ο, οἱ δὲ διπλῆ ἀμαρτάνοντες διὰ τοῦ οι, οἷον ψοία. ἔστι δὲ καὶ τὸ ὄνομα πολὺ κίβδηλον. οι post ο rectius sequitur, quam post υ, & ordinem istum ipsa natura commendat: ψύα, Attici forte: ψοία & ψοία, Jones: Apud Hippocratem certe, scriptorem Ionicum, ψοία, non ψύα, extat in plerisque libris & locis. Fateor, sic vocem meliorem non dedit Phrynichus: Sed & alia sunt loca, ubi id non fecit. Attende autem ad πολὺ κίβδηλον: quod eum ψύα habuisse suspectum, non improbasse prorsus, ostendit haud obscurè: Alias enim homo confidentior scripsisset saltem πάνυ κίβδηλον. Apud Athenæum est locus iste. Euphronis Co.

Μαμμόθρεπλον, *nutritium*, ne usurpes, sed τηθελαδῶν.

Σίλφην, *blattam mollem*. Hoc etiam depravatum est. Τίλφην enim antiqui appellant.

Ψύα, *ren*. Quidam simpliciter peccantes cum υ exprimunt, at qui cum οι, enuntiant, dupliciter peccant, ut ψοία. Est etiam hoc nomen valde adulterinum. νεφρὸν itaque dicito.

Υλισῆς, *colum*. τρυγοῖπὸν hoc nominant, qui eleganter loquuntur.

Πάπειρος, *papyrus*. Conjiciet quis hoc nomen Aegyptium esse. Multum enim apud Aegyptios fit. Nos tamen dicemus βίβλον.

Αφρό-

Comici, Λοβός τις ἐστὶ, καὶ ψύα κα-
λέμεται, ταύτας ἐπιτεμὼν πρὶν θεωρῆσαι
μακρῶν. qui ψύαν Attice stabilit. Sed &
vocem meliorem non novit fortasse
Phrynichus, ut in Υπόστασις ἔργων pau-
lo ante. Quid tamen? si me consu-
lisset, non subtimide, sed audacter
prosesto respondiissem; si non place-
ret ψύα, recte partem istam musculo-
sam dici posse νεφρῶνα, hoc est, id quod
νεφρὸν continet, & in quo νεφρὸς jacet:
νεφρῶν Attice, ut ἰστών, καλαμών,
ἀνδρῶν, &c. Notissimum autem est il-
lud Suidæ, ψοία, μέρος τοῦ σώματος
ἐν ταύταις ἔγκεινται οἱ νεφροί. An forte
istam vocem probavit ipse Phrynichus,
& sic scribendum hic plane? ψύα οἱ
μὲν ἀπλῶς ἀμαρτάνοντες διὰ τοῦ ο, οἱ δὲ
διπλῆ ἀμαρτάνοντες διὰ τοῦ οι, οἷον ψοία.
ἔστι δὲ καὶ τὸ ὄνομα πολὺ κίβδηλον. νε-
φρῶνα οὖν λέγει. Vide & judica. ΡΑΥΩ.

Υλισῆς] Sud. monet τὸ τρυγοῖπος
προπαροξύτωνος dicendum. Poll. & ὑλι-
στής & τρυγοῖπος dicitur. si dicas cum
υ, τρυγοῖπυς non poterit esse proparo-
xytonum, ut voluit Sudas. NUNN.
τρυγοῖπος semper dicendum, non τρυ-
γοῖπυς, quod non est nauci. SCAL.
Articulum non habet prima editio.
ΡΑΥΩ.

Πάπειρος] Gloss. πάπυρη, parygum;
scirpus. male quidem genere neutro,
Sud. enim muliebri esse docuit: nam
quod scirpum reddit recte. cum ex ea
planta olim funes conficerentur: ut
docet Eustat. βίβλον, probe cum ι,
nam ut idem Eustat. adnotat, βύβλος
cum υ, scribitur semper pro loco,
quod & ex Stephano de urbib. plane
colligitur: pro planta item ex qua pa-
pyrus fiebat, & pro papyro apud an-
tiquiores saltim; posteriores namque
pro papyro in qua scribimus, cum ι,
extulerunt more Dorico, aut Aeolico.
πάπυρος cum υ, Sud. & Phavor. scri-
bunt. NUNN. πάπειρος cum ι nullibi
offendo, præterquam hic. κατ' Αἴγυπ-
τον πλάττεται, per Αἰγυπτίαν vagatur:
mira locutio: An πλάττεται? Id me-
lius, sed etiam appositum minus. Εἰ
hunc Articulum non habet editio pri-
ma. ΡΑΥΩ. Job. 8. μὴ θάλλει πάπυ-
ρος ἀνευ ὕδατος. Philo, εὐτελῆ πάνυ χαλ-
μαστράτα παπύρου τῆς ἐγχωρίου. Idem
lib. in Flaccum p. 666. βραχὺ τι παπύ-
ρου τμήμα τῆς ἐγχωρίου κατ' ὄδον ἔρριμα-
μένον ἰδὼν τις ἀναδιδάσκει. M. S. Aug.
ἰδόντες ἀναδιδάσκει. βίβλον] Philo ibid.
βίβλον (ita m. s. libri editi βύβλος) μὲν
εὐρύναυτες, ἐντὶ διαδήματος ἐπιτιθίσαν.

R 3

Αφρόνιτρον, τελέως ἐξίτηλον, καὶ ἀδόκιμον. χρὴ οὖν λίτρον λέγειν ἢ λίτρου ἀφρόν.

Νίτρον, τοῦτο Αἰολεὺς μὲν ἀν εἴποι. ὡσπερ οὖν καὶ ἡ Σαπφῶ διὰ τοῦ ν. Αἰθναῖος δὲ διὰ τοῦ λ, λίτρον.

Ἐξάδελφος, ἀποδιοπομπητέον, ἀνεψιὸς δὲ ῥητέον.

Υπάλλαγμα ἀμαθῶς τινες ἀντὶ τοῦ ἐνέχυρον.

Παιδοχεῖον, οἱ διὰ τοῦ χ λέγοντες, ἀμαρτάνουσι. διὰ γὰρ τοῦ κ, χρὴ λέγειν παιδοχεῖον, καὶ παιδοχεὺς καὶ παιδοκεύτρια.

Τὴν Φθεῖρα λέγουσι τινὲς καὶ τὴν κόριν, σὺ δὲ ἀρσενικῶς τὸν κόριν λέγε καὶ τὸν φθεῖρα, ὡς οἱ ἀρχαῖοι.

Μοκλὸν μὴ λέγε διὰ τοῦ κ, ἀδόκιμον γὰρ ἀλλὰ διὰ τοῦ χ.
Κατὰ

αὐτοῦ τῆ κεφαλῇ. Joseph. 1. Orig. 5. μηχαιῶνται πλέγμα βιβλίον, ἔμφερει τῆ κατασκευῇ κοιτίδι. & πλέγματα γὰρ ἔμφερῆ κιβωτοῖς ἐκ βίβλου κατασκευάσας. Scribendum esse per jota, ut discernatur ab ἡ Βύβλος, quæ est urbs Phœnicia, docet Lycophronis scholiastes, unde Βύβλιος, & Βύβλιος apud Lucian. de Syria Dea. HOESCH.

Αφρόνιτρον τελέως ἐξίτηλον] Junge nos ad V. Βρῶμος supra. ΡΑΥΩ.

Νίτρον] Eustat. idem in Iliad. monet, Atticos usurpare τὸ λ, pro ν, ut λίτρον pro νίτρον, & πλιύμων pro πνύμων. unde miror quid venerit in mentem Thom. Magistro cum scripsit solum Aristotelem τὸ πλιύμων cum λ protulisse, cum plerique omnes cum τῷ ν, illud enuntiant. NUNN. νίτρον, Diod. S. lib. 1. hinc νιτροῦσθαι, Synes. epist. 44. Aristophani illud etiam nomen κόσμος γυναικίῳ, teste Cl. Al. 2. Pæd. 12. HOESCH.

Ἐξάδελφος] Poll. ἀνεψιούς dixit appellari filios fratrum, aut sororum, aut ex fratre, & sorore natos, filias vero

ἀνεψίας. τῶν ἀνεψιῶν autem filios, matrem quidem ἀνεψιαδῶν, feminam vero ἀνεψιαδῆν. at τοὺς τῶν ἀνεψιαδῶν, qui tertius gradus est, ἔξανεψίους Menandro, & ἔξανεψίας nominari, quibus ait se libenter usurum, licet Menandri sint, dum in ea re meliora invenire contingat. αὐτανέψιοι autem & Poll. & Eustat. sunt iidem quos ait Eustat. vulgo a posterioribus ἔξαδελφος πρώτως appellatos. Thom. aliter τὸν ἀνεψιὸν interpretatur τὸν πρωτεξάδελφον, id est, primum τῶν ἀνεψιῶν, & ἔξανεψιὸν filium τῷ ἔξαδελφῳ, quem alii τὸν ἀνεψιαδῶν dicunt. Hesic. ἀνεψιοὶ sunt filii fratrum. Demosth. filios fratrum & sororum vocat ἀνεψιούς, eorum autem filios ἀνεψιαδῶν. Ammon. etiam sic accipi vult τὸν ἔξανεψιὸν, additque ex Tryphone προπαροξύνεσθαι hoc nomen Attico. at is qui collegit vocabula quæ sono tantum differunt, ἔξα-νεψιοὶ inquit consobrinorum filii προπαροξυτόνως, ἔξα-νεψιοὶ autem sono acuto in ultima consobrini. Donat. in Hecyr. proprie dici ait, patruelium fratrum

Αφόνιτρον, *spuma nitri*, perfecte exfoletum, & inusitatum est. Oportet igitur λίτρον dicere, aut λίτρον ἀφρόν.

Νίτρον, quidem hoc Aeoles dicerent, quemadmodum etiam Sappho extulit, cum ν, Atheniensis tamen cum λ, λίτρον.

Εξάδελφος, *patruelis*, relegandum est, dicendum autem ἀνεψιός.

Υπάλλαγμα, *ignis*. Inepte quidam pro ἐνέχυρον adhibent.

Πανδοχείον, *taberna diversoria*, qui cum χ, hoc enuntiant, peccant. Etenim cum κ, dicendum πανδοκείον, & πανδοκεύς, *caupo*, & πανδοκεύτρια, *uxor cauponis*.

Τὴν φθειρά, *pediculum* appellant: quidam etiam τὴν κόριν, *cimicem*: tu autem virili genere dic τὸν κόριν, & τὸν φθειρά, ut prisca.

Μεκλόν, *vestem*, ne dicas cum κ, inusitatum enim est, sed cum χ.

Κατὰ

trum filios, sobrinos sororum, consobrinos vero fratris & sororis. NUNN. ἐξάδελφος, Tobiae i. f. & ii. Harmenopol. HOESCH.

Υπάλλαγμα ἀμαθῶς &c.] Prima editio in fine addit λέγασιν. ΡΑΥΩ.

Πανδοχείον] πανδοκεῖς dicuntur Poluci, qui omnia vendunt, & πανδοκεύτριας, quæ omnia vendunt, & πανδοκείον, taberna ipsa diversoria. Priscian. tam tabernam, quam mulierem docet appellari cauponam. Gloss. πανδοχείον, *cauponium*, *diversorium*. πανδοκεύς *diversorarius*, *stabularius*, *caupo*. Eustat. in Odys. observat τὸ πανδοχεύς commune esse cum χ, cum κ autem Ionicum, unde πανδοκεύτριαν Atticos. usurpare. NUNN. Thomas Magister, Πανδοκεύς, πανδοκεύτρια, διὰ τοῦ κ. καὶ οὐ διὰ τοῦ χ. ΡΑΥΩ. πανδοχείον, Lucian. πανδοχεύς, Plut. πανδοχεύω, Zonar. πανδοκείον, Aristid. πανδοκεύς, Plutarch. πανδοκεύτρια, Aristoph. Pluto. HOESCH.

Τὴν φθειρά] Thom. scribit κόριζα pro cimice, verbum esse idiotarum, & ὁ

κόρις virili genere dicendum. Sud. κόρης cum η, κόρεως masculinum esse; Aristoph. κόρις verò κόριδος muliebri. melius Moschop. in Schediis cum ι, & virile κόρεως. NUNN. Locus Suidæ haud dubie est corruptus: a κόρης non potest esse κόρεως: Scribendum, Κόρις, κόρεως, ἀρσενικῶς, διὰ τοῦ ι, Ἀριστοφάνης κόρις δὲ, κόριδος; ἠηλικῶς. κόρις, κόρεως, Attici: κόρις, κόριδος; alii: Glossæ Labbæi opportune, Κόρις: Cimex. Κόριδες. Cimices. Ista differentiam notavit Suidas: quæ generis etiam differentia: κόριζα aliud & deterius. Thomas Magister, Ὁ φθειρ, Ἀττικοὶ ἢ φθειρ δὲ, κοινόν. Πλούταρχος τὰς τοῦ σύλλα φθειρας. ubi, ut hoc in transitu monent, scribendum τὰς τοῦ Σύλλα φθειρας. De Syllæ phthiriasi res est nota. Prima Editio hæc ita exhibet, Τὴν φθειρά λέγασί τινες οἱ ἀρχαῖοι ἀρσενικῶς. καὶ τὴν κόριν οὐ δὲ ἀρσενικῶς τὸν κόριν λέγει. ΡΑΥΩ. Plut. οἱ μὲν γὰρ φθειρὲς ἀπίασιν ἀπὸ τῶν τελευτάντων. Diod. S. l. 3. πληρωτοὶ φθειρὲς. HOESCH. Μεκλόν] Gloss. μοσχλὰς τῶρας /εγα, μοχλοῖς

Κατὰ κοιλίας ποιεῖν οἱ γυμναστικοὶ λέγουσιν. ὁπόθεν δὲ λαβόντες φασίν, ἄδηλον. οἱ γὰρ παλαιοὶ ὑπάγειν τὴν γαστέρα λέγουσιν.

Επιόρκους. τοῦτο διὰ τοῦ π λέγε ἐπιόρκους.

Ψέθος, μιερός, ἕλος, ἀμαρτάνουσιν οἱ διὰ τοῦ ε λέγοντες. ἀδόκιμον γὰρ. καὶ Ἀκόρινα τὸν ὑάλινον παῖδα θήσεις.

Ὁ πύελος διὰ τοῦ ε, καὶ μυελὸς ῥητέον.

Οἱ χόλικες ἀμαθές. οἱ γὰρ δόκιμοι θηλυκῶς αἱ χόλικες φασίν.

Χονδροκόνειον, ἀμαθές τὸ σύνθετον τοῦτο καὶ ἀλλόκοτον.

Εκ-

μοχλὸς βέδης *prelum*, μοχλὸς λιθουργοῦ *vestis*, μόχλος ὄγκινος, *geragulum*. NUNN. Chrysof. θύρα καὶ μοχλὸν ἐπιθῶμεν. HOESCH. Articulus non est in editio-
ne prima. PAUW.

Κατὰ κοιλίας ποιεῖν οἱ γυμναστικοὶ &c.] Phrasis Gymnastica & plebeia: κατὰ est de, ex: e ventre aliquid facere. Editio prima, Κατὰ κοιλίας ποιεῖν οἱ γυμναστικοὶ λέγουσιν· οἱ δὲ παλαιοὶ, ὑπάγειν τὴν γαστέρα λέγουσι. ὁπόθεν δὲ λαβόντες φασίν, ἄδηλον, carere possumus: Nam talia usu, non auctoritate, constant: Thomas ea etiam reperit in Libro suo: Vide V. Κατὰ κοιλίας ποιεῖν. PAUW.

Επιόρκους] Hoc nomen olim in usu videtur apud aliquos fuisse, lexicographi tamen ejus non meminerunt præter Phavor. qui ex hoc loco illud repetit. NUNN. Hoc ἐπιόρκους sermōnis vitium mihi videtur apertum: De ἐφιάλτες, quod simile videri possit, alias. Editio prima ἐπιόρκους in fine omittit. PAUW.

Ψέθος] ἕλος apud Hesic. & Sud. scribitur cum ε. Schol. Aristoph. scribit hoc nomen ignotum fuisse Homero, & veterib. ac pro eo τὸ ἡλεκτρον

adhibuisse, præterea femininum, & cum α, Atticum esse. Eustat. item cum α, Atticum esse prodidit. atque his consentit Etymologistes. NUNN. Ψέθος, μιερός: Pro μιερός igitur μιερός dixerunt quidam: Notes. PAUW. ψέθος, Plut. Laërt. μιερός, Aristoph. Plato, Lucian. ἕλος, ἡ, Lucian. Diod. S. Clem. Al. Chrysof. ἕλος, ἡ, Lucian. Philo. unde ὄκαλον ποτήριον, Xiph. ἐκπόμενα ὄκαλ᾽ Lucian. ὑάλινος, idem. HOESCH.

Ἀκόρινα] Si ἡ κόρινα legeretur, esset locus Corinnæ, de qua satis multa Fulvius Ursinus in feminis Lyricis illustrib. sed quia legitur ἡ κόρινα, suspicandum locum esse alterius, qui increpet Corinnam, sive sit aliqua melica, sive alia, quod factura esset filium vitreum, nisi quis velit κόρινα προσηγορικὴν esse, & valere *formosa* ex verbo κορίνισσι apud Hesic. sed primum probabilius. NUNN. Hæc omnia melius tacerentur. ἀπαθ' ἕλικτα κούδιον ὑγιῆς. Lego indubitato: καὶ ἡ Κόρινα τὸν ὑάλινον παιδαθήσεις, hoc est, μεταθήσεις, Æolice. In quendam, qui fortasse argenteum vas aut aliud quid furatus, pro eo supponebat vitreum.

ΠΑΥΣ

Κατὰ κοιλίας ποιεῖν, *solvere ventrem*, gymnastici usurpant, unde autem acceperint hoc genus dicendi, incertum est. Nam ipsi prisci ὑπάγειν τὴν γαστέρα, dicunt.

Ἐπιόρκους, *perjuros*, hoc cum π dicendum ἐπιόρκους.

Ψέθος, *teges*, μίερός, *pravus*, ὕελος, *vitrum*. Errant qui cum ε. enuntiant. Inusitatum enim est, καὶ ἂν κόρινθα, inquit, τὸν ὑάλινον παῖδα θήσεις, Ἐξ Κορίνθα *vitream puerum facies*.

Ὁ πύελος, *solium*, cum ε, & μυελός, *medulla*, dicendum.

Οἱ χόλικες, *intestina bubula*, ineptum est. Nam classici foemino genere αἱ χόλικες dicunt.

Χόνδροκόνειον, *grutum cicuta*. Ineptum est hoc compositum & peregrinum.

nam τὸ παῖδα quam ridiculum? SCAL. Scribere potes commode, ἢ Κόρινθα τὸν ὑάλινον παῖδα θήσεις, *vitream puerum pones*: statuam videlicet pueri ex vitro: τίθημι ita sumitur, ut notum: *ex vitro*, statuæ materia. Hesychius, Ἰαλόεν, διαφανές; λαμπρόν: & Ἰαλόν, λαμπρόν: Sic ὑάλινον etiam *splendidum* vertere potes, & Metaphorice accipere. Visne aliud? Transposito articulo perquam etiam commode scripseris, ὑάλινον τὸν παῖδα θήσεις, *puerum reddes vitream*, id est, facies, ut vel peluceat, vel splendeat, sensu etiam Metaphorico. Sume, quod placet: Sciligeri suspicionem nullo modo probare possum. In prima editione non est hic Articulus. ΡΑΥΩ.

Ὁ πύελος διὰ τοῦ ε &c.] Editio prima, Πύελος, μυελός, ὕελος ῥητόν ἀμαρτάνουσι γὰρ οἱ μὴ διὰ τοῦ ε λέγοντες, ἀλλὰ διὰ τοῦ α. Ubi perperam repetitum est ὕελος ex voce præcedenti, vel prava Librorum quorundam scriptura. ΡΑΥΩ. ἢ πύελος, Aristoph. Thesmoph. Lucian. Clem. Al. Alcæus. μυελός, ψόσχειος, ἐλάφειος, γατιαῖος, Galen.

Tom. II. lib. 15. cap. περὶ μυελῶ, p. 81. Ald. edit. ὁ μύελος τῆς γῆς, Genes. 45. τὸ μύελον, Naz. Apologet. p. 26. μεμυελωμένα ὀλοκαυτάματα, Pl. 65. HOESCH.

Οἱ χόλικες] Ammon. & Moschop. χολάδας appellant quævis intestina, χόλικας vero intestina boum. in Schol. Aristoph. χόλικας interpretatur Artemidorus χολάδας, Euphronius autem intestina explicat una cum pinguedine & membranis. alibi idem Schol. intestina crassa, & boum χόλικας esse ait. NUNN. Mæris Atticista, Χολάδας οἱ πρῶτοι Ἀττικοί χόλικας οἱ μίσοι, θηλυκῶς, χόλικας ἴφθας τοὺς χόλικας, ἀρσενικῶς, Ἕλληνες. ΡΑΥΩ.

Χόνδροκόνειον] Nunquam potui hoc nomen apud alium scriptorem invenire; interpretor tamen *grutum cicuta*, aut veneni, quod sit e. cicuta, aut certe micam, ut loquitur Plin. aut granum, ut idem & Marcellus loquuntur. mannam etiam videtur Plin. τὸν χόνδρον dixisse. NUNN. Χόνδροκόνειον. Ita lego per ε, non per ει. Intelligo crustam supremam albarii operis, quæ

S

te.

Ἐκτενῶς μὴ, ἀλλ' ἀντὶ αὐτοῦ δαφιλῶς λέγε.

Πρώτως, Ἀριστοτέλης καὶ Χρύσιππος λέγει. ἔστι δὲ διεφθαρμένον πάνυ τούνομα. οὐδὲ γὰρ δευτέρως καὶ τρίτως φαμέν. λέγε οὖν πρῶτον.

Παραθήκην Ἰππίαν καὶ Ἴωνα τινὰ συγγραφέα φασὶν εἰρηκεῖναι ἡμεῖς δὲ τοῦτο παρακαθήκην ἐροῦμεν, ὡς Πλάτων καὶ Θουκυδίδης καὶ Δημοσθένης.

Ἀπάρβατον παραιτοῦ λέγειν, ἀλλ' ἀπαραίτητον.

Λυχνίαν, ἀντὶ τοῦ λύχχιον ὡς ἡ κωμωδία.

Αγα-

testorio inducitur. Corium vocaret Vitruvius. Sed Nunnescius per α, χοιδροκάμιον. quod putamus mendosum. SCAL. Scaligero adfentiri non possum. Nam χόνδροι non conveniunt testorio: Vide, quæ ipse scripsit ad V. Ἀσπάραγος. Probabilius Nunnescius χοιδροκάμιον. Visne tamen aliud, quod forsitan verissimum? Scribendum suspicor, Χοιδροκοπίον, ἀμαθίς τὸ σύνθετον τοῦτο καὶ ἀλλόκοτον. χοιδροκοπίον & χοιδροκοπία est apud Pollucem Lib. 3. & Lib. 7. Istam vocem improbavit Phrynichus suo jure, ut alia, quæ apud Pollucem & alios Grammaticos extant: Quid ais? Nonne probabile hoc? Hesychius, Χοιδροκόπια, μύλων ὅπε ὁ χόνδρος κάπτεται. ubi vox sine Diphthongo aliter effertur in numero plurium. Articulus etiam a prima editio abest. PAUW.

Ἐκτενῶς] At Poll. hæc in unum locum confert, quasi idem valeant ἐκτενῶς, δαφιλῶς, ἀφθόνως, χύδην. NUNN. ἐκτενῶς, Joël 1. Jon. 3. 1. Petr. 1. ἐκτενέστερον προσήχητο, Lucæ 22. ἐκτενῆς προσευχή, Act. 12. ἢ ἐκτενῆς, ibid. 26. μετὰ πάσης ἐκτενείας, 2. Macchab.

14. HOESCH. Editio prima; ἀλλ' ἀντὶ αὐτοῦ δαφιλῶς, absque λέγε. PAUW.

Πρώτως] Thom. idem pronuntiat, & adjungit τῷ πρώτως respondere τὸ ἔπειτα, & τὸ ὑστερως apud Platonem. Aristoteles certe τῷ πρώτως usus est in Categoriis & V. Nicom. atque τῷ δευτέρως. Carif. primo πρῶτον, secundo δεύτερον, tertio τρίτον interpretatur, non πρώτως nec δευτέρως, neque τρίτως. NUNN. οὐδὲ γὰρ δευτέρως καὶ τρίτως φαμέν: Hæc prima editio non habet. PAUW.

Παραθήκην] Vid. supra in ἐνθήκη. Thom. contra qui apud me est MS. παραθήκη melius quam παρακαταθήκη, & παριτίθεται melius quam παρακάτατίθεται: at vulgatus utrumque posse dici ait, quam lectionem sequitur Favor. & certe videtur recta: quia Thom. usum τοῦ παραθήκη confirmat testimonio Herodoti, & τοῦ παρακαταθήκη testimonio Thucydidis. NUNN. Hæc nihil ad Ἐνθήκη & παρῆνθήκη supra. Editio prima breviter, Παρακαταθήκη, καὶ μὴ παραθήκη λέγει. Et hic etiam cogitandum de Dialecto Attica, quæ παρακαταθήκην, non παραθήκην, amat.

Ἐκτενῶς, *abunde*, non est dicendum, sed pro illo usurpato δα-
ψιλῶς.

Πρώτως, *primo*, Aristoteles & Chrysippus usurpant. Est au-
tem verbum valde corruptum. Nec enim δευτέρως, id est, *se-*
cundo, neque τρίτως, id est, *tertio*, dicimus. Dic igitur πρῶτον.

Παραθήκην, *depositum*. Ajunt ab Hippiā & historico quodam
Jonico hoc usurpatum: nos tamen παρακαταθήκην, appellabimus
exemplo Platonis & Thucydidis, & Demosthenis.

Ἀπαράβατον, *inexorabile*, ne dicas, sed ἀπαραίτητον.

Λυχνίαν, *candelabrum*, pro λυχνίον, dicendum, ut in Comœdia.

Αγω-

τι Phrynichum audias. Sane παρακα-
ταθήκη elegantius & signatius est,
quam παραβήκη, propter ipsum κατά.
Ἰωάννα τινὰ συγγραφέα de Herodoto acci-
pere nolim, propter ejus celebritatem:
nisi ita per contemptum locutus sit fa-
stidiosus & ineptus Grammaticus. Tho-
mas Herodoti testimoniis utitur ad sta-
tuminandum suum παραθήκη, & sic At-
ticismo parum prospexit: De his plu-
ra dicenda alibi. ΡΑΥΩ. παραθήκην,
2. Timoth. 1. & ibid. παρακαταθήκην.
ὁ τὴν παραθήκην δεχόμενος, *Depositarius*,
Greg. Nyl. HOESCH.

Ἀπαράβατον παραιτῆ λέγειν, ἀλλ' ἀ-
παραίτητον] Durum est ἀλλ' ἀπαραίτη-
τον post παραιτῆ λέγειν: Similia sunt,
Ἰκεσία, καὶ τοῦτο ἀδοκίμων ἰκεσία δέ.
Χειρὶν ἀδοκίμως, χερσὶ δέ. Ἐκλείψας
ἀδοκίμων, ἀλλὰ τὸ ἐκλείπων. sed minus
tamen dura: An forte scriptum pri-
μο, Ἀπαράβατον παραιτῆ λέγειν. ἀλλὰ
μὴ ἀπαραίτητον? Prima editio ἀπαραί-
τητον δέ. ΡΑΥΩ.

Λυχνίαν] Sic accipio hunc locum, ut
ἐκ τοῦ κοινοῦ intelligatur τὸ παραιτοῦ,
id est, *repudiatio* τὸ λυχνίαν, & dic λύ-

χνιον, ut Comici. nam Poll. λύχνιον,
inquit, est in quo imponitur lucerna,
quod vulgo λυχνίας appellatur. Eustat.
λύχνιον προπαροξυτόνως pronuntiandum
esse dicit, & id esse quod vulgo λυ-
χνίας ex Athen. ut sit λύχνιον cande-
labrum. sic Gloss. λυχνία, *candelabrum*.
Ammon. λύχνιον ait differre a nomine
λυχνῆχος (sic enim lego, non λύχνος,
ex versu quem citat Menandri) ut λύ-
χνιον sit ἡ λυχνία, & λυχνῆχος ὁ φανός. est
autem φανός fax, λυχνῆχος vero later-
na, ex versu Alexidis apud Athenæum,
ubi ait noctu cum ea solitos ambulare.
quo loco citat etiam alterius poetæ lo-
cum, in quo λύχνος est κεράτινος, ut
sit idem fortasse etiam quod laterna.
vid. plura ibi apud Athen. ex his He-
sic. emendandus videtur, apud quem
legitur λυχνίας cum ei, cum ceteri-
s, solum exprimant. NunN. Locus ob-
scurus, ut legitur hic: Bene & per-
spicue editio prima, Λυχνίαν ἀντὶ τῆ-
τε λύχνιον λέγει, ὡς ἡ κωμῶδία: Vident
omnes. De Nunnesii notula Junger-
mann. ad Polluc. Lib. 10. Segm. 115. Am-
monii locum examinabimus alias. ΡΑΥΩ.

S 2

Αγω-

Αγωγόν. τούτο τούνομα τάττουσιν οἱ παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ τινὰ ὁδὸν ἠγουμένου. οὕτω καὶ Θουκυδίδης κέχρηται. νῦν δὲ οἱ περὶ τὰ δικαστήρια ῥήτορες ἀγωγούς καλοῦσι, τοὺς ὀχετοὺς τῶν ὑδάτων.

Κρύβεται φεύγει διὰ τοῦ β. λέγειν, καὶ κρύβεσθαι· ἀλλὰ διὰ πῖ, κρύπτεται καὶ κρύπτεσθαι φάσι.

Καρῆναι καὶ ἐκάρην Φασίν, καὶ εἶναι τούτου πρὸς τὸ κείρασθαι διαφορὰν. τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ προβάτων τιθεῖται καὶ ἐπὶ ἀτίμου κουρᾶς· κείρασθαι δὲ ἐπὶ ἀνθρώπων· ὃ δεῖ φυλάττειν.

Κοχλιάριον. τούτο λίστρον Αριστοφάνης ὁ κωμωδοποιὸς λέγει· καὶ σὺ δὲ οὕτω λέγε.

Δεξαμένη, φασὶ Πλάτωνα ἐπὶ τῆς κολυμβήθρας εἰρηκέναι· ἐγὼ δὲ οὐ φημί· ἀλλὰ δεξαμένη τῷ τόνῳ εἶπεν ὡς ποιουμένη· χρὴ οὖν καὶ ἡμᾶς κολυμβήθρα λέγειν.

Χθι-

Αγωγόν] Addit Thom. hoc etiam nomen ἀγωγός usurpari pro ἐπαγωγός, id est, illice, ut loquitur Plautus, aut pellace, ut Virgil. tumque trium esse generum. Poll. scribit pro viæ duce villius nomen esse ὁ ἀγωγός, quam ὁ ἀγωγός. Hesic. ἀγωγόν, ὄρειον exponit, & ρυαξ, quæ interpretatio respondet fistulis aquarum. Νύνη. Prima editio, ἐπὶ τοῦ ἠγυμνίου τινὰ ὁδὸν πρὸ ἐπὶ τοῦ τινὰ ὁδὸν ἠγυμνίου, & οἱ δὲ νῦν ἀγωγούς καλοῦσι: οὗ νῦν δὲ οἱ περὶ τὰ δικαστήρια ῥήτορες ἀγωγούς καλοῦσι. ΡΑΥΩ. Plut. ἡ γὰρ φύσις ἀγωγός ἐστι ἀφ' ἑαυτῆς πρὸς τὸ καλόν. Idem in præcept. polit. ἐσχχὺς ἀγωγός, id est, illex. Philo, καὶ φύσις μὲν ἀγωγόν τὸ κάλλος, ἡ δὲ νιότης εἰς ἀκρασίαν εὐόλισθον. Eurip. Hecub. δέξαι χοᾶς μου τάσδε κλητηρίου, νεκρῶν ἀγωγούς. ἀγωγούς καλοῦσι τοὺς ὀχητοὺς] Herodian. lib. VII. vit. Maximini. HOESCH.

Κρύβεται φεύγει διὰ &c.] Prima editio alio ordine, Κρύβεσθαι καὶ κρύβεται,

φεύγει διὰ τοῦ β. λέγειν· κρύπτεσθαι δὲ καὶ κρύπτεται φασί. φασί pro φησὶ operatum videtur error. ΡΑΥΩ.

Καρῆναι] Thom. MS. qui apud me est, sic habet, καρῆναι καὶ ἐκάρη κυρίως οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν ἐπὶ ἀνθρώπων, τὸ δὲ κείρασθαι ἐπὶ προβάτων, εἰ καὶ Λιβάνιος παραχρήται. τὴν μὲν γὰρ πόλιν καὶ δημοσίᾳ κείρασθαι νομίζω. quasi dicat τὸ καρῆναι & ἐκάρη in hominibus dici, at τὸ κείρασθαι in ovib. licet Libanius hoc posteriore abusus sit aliquando. Lucian. certe in Solæcista plane declarat τὸ καρῆναι in infami tonsura dici. unde videantur illa Glossemata accessisse Thomæ in editis τούτο κατακριθέντων, & οὐκ ἐπὶ ἀτίμω. Moschor. ἐν συλλογῇ, ἐκάρην ὃ αἰεὶ τάττεται ἐπὶ ἀτίμω κουρᾶς. sic habet MS. qui est apud me, & recte, ut comprobet sententiam Luciani, quamvis in Phavor. lexico vulgato male. deest enim τὸ ἀτίμω, quod est omnino inferendum. Poll. τὸ κείρειν & κείρασθαι recenset in iis quæ pertinent ad ho-

Ἀγωγὸν. Hoc nomen adhibent antiqui in eo, qui *alicujus viæ dux est*. Sic & Thucydides eo. usus. est. Oratores autem, qui nunc in foro versantur, appellant ἀγωγὴν *aquarum fistulas*.

Κρύβεται, *celatur*, ne dicas cum Ἐ. nec κρύβεσθαι, *celari*: sed cum πλ, dic κρύπεται, & κρύπτεσθαι.

Καῶναι, & ἐκάην, *tonderi*, & *tonsus sum*, usurpant, atque ajunt hoc esse discrimen inter ἡᾶς, & τὸ κείρασθαι: illa enim in ovibus adhibentur, & tonsura infami: κείρασθαι autem in hominibus, quod observandum est.

Κοχλιάριον, *cochlear*. Hoc λίσρον Aristophanes Comicus appellat: tu etiam eodem modo loquere.

Δεξαμενὴ, ajunt Platonem in *piscina* hoc nomen dixisse: quod ego non affirmo, sed δεξαμένη sono in penultima dixit, ut ποιουμένη. Oportet igitur & nos κολυμβήθρα dicere.

ΧΘΙ-

homines. NUNN. Pro καὶ εἶναι τούτου &c. rectius legeretur, καὶ εἶναι τούτων πρὸς τὸ κείρασθαι διαφορὰν τὰ μὲν γὰρ &c. quin & ἐκάην emaculatus esset, quam ἐκάην. Prima editio apte & concise, Καῶναι καὶ ἐκάην φασί, καὶ εἶναι τούτου πρὸς τὸ κείρασθαι διαφορὰν τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ προβάτων τίθεισιν κείρασθαι δὲ, ἐπὶ ἀνθρώπων. Apud Thomam illud postremum, τίθειται δὲ καὶ ἐπὶ προβάτων, ad καῶναι & ἐκάην, ut ille recte habet, refero. Grammatici recentiores, qui locum Luciani in Solœcista non legerant, & mentem antiquiorum non satis deprehenderant, turbas dederunt commentis suis, & differentiam illam Atticam inverterunt perperam: Nam inde est scripta lectio Thomæ, cujus hic meminit Nunnesius. ΡΑΥΩ. κείρασθαι I. Cor. II. ὁ ἐν χρῶ κεκαρμένιος, Plut. κεκαρμένιος τὴν κόμην, Lucian. οἱ κεκαρμένιοι τὴν γνώμην καὶ τὴν διάνοιαν, idem. οὐδὲ κομῶν πλόκαμοὶ κερθίντες οἴχοντ' ἀγλαοί, Pind. Pyth. Ode IV. Metaphor. κείρειν

πόαν, Proverb. 27. χάραν, Philo. τὰς βλάσας αὐτῆς ἀποκείρουν ἐν χρῶ, idem. ἀποκείραντες νεανίαν, idem. ἀποκείρουν τὰ πρόβατα, Lucian. δις τεκόντα καὶ δις ἀποκαρύντα τὰ πρόβατα κερποῦνται, Diod. S. lib. I. HOESCH.

Κοχλιάριον] *Cochliarium*, *ligula*, Gloss. τὸ λίσρον & σκαφίον, idem Hesic. Poll. μυσιλλάριον, sive κοχλιάρυχον, in eadem re dicit. quæ plane respondent cochleari, neque longe abest τὸ ταγνησορόφιον, quod etiam Poll. interpretatur λίσρον, ut sit instrumentum, quo vertimus ea quæ in sartagine frigimus. nam πλύον quo item λίσρον explicant, longius abest, cum sit ventilabrum. κοχλιάριον Sud. non esse antiquam vocem, & a Latinis ad Græcos manasse scribit. NUNN. Κοχλιάριον: Hoc nihil ad Articismum & Linguam antiquam. Articululus a prima editione abest. ΡΑΥΩ.

Δεξαμενὴ &c.] τῷ τόπῳ sic in manuscripto legitur, sed reponendum τόνῳ
S. 3.

Χθίζον ἀποβλητέον ὅτι ποιητικόν, ἀντί δὲ τοῦ χθίζου ἐροῦ-
μεν χθετινόν πρὸς τὸ πολιτικόν ἀποτορνέουτες τὸν λόγον, ὡς
καὶ Ἀριστοφάνης.

Βαθμὸς Ἰακὸν διὰ θ, διὰ τοῦ σ, Ἀττικόν.

Πυρία, τοῦτο τάτλουσιν οἱ πολλοὶ ἐπὶ τῆς ἐν τῷ βαλανείῳ
πυέλου. καὶ ἔχει μὲν τὸ ἔτυμον ἀπὸ τοῦ πυροῦσθαι, οὐ μὴν τὸ
ἀκριβὲς καὶ δόκιμον. πυέλους γὰρ οἱ ἀρχαῖοι καλοῦσιν, ἀλλ' οὐ
πυρίας.

Ἰπλάσθαι παραιτητέον, εἰ καὶ ἅπαξ που εἶη κείμενον, ἢ δῖς.
πέτεσθαι δὲ λέγε.

Νῆστης βάρβαρον, τό δ' ἀρχαῖον νῆστις διὰ τοῦ ι.

Κατὰ

ex epitoma, & Phavor. κολυμβήθραν
interpretatur Sud. κόλυμβοι. hinc co-
lymbus Lampridio in Heliogabalo, &
Prudentius eo nomine utitur. quod au-
tem Synesius usurpet in lib. de insom-
niis διξαμένη τῶν εἰδώλων, non esset tan-
ti apud Phrynichum Synesii auctoritas.
Plato tamen, cujus sermo est Ἀττικῶ
τατος, in Timæo materiam διξαμένην
dixisse objicitur pro piscina: quod ve-
re scribit Phrynichus falsum esse. nam
locus est Timæi, in quo disputat de
materia prima, & quattuor elementis
his verbis: τότε οὕτω τὰ τετραεα γῆν
σειόμενα ὑπὸ τῆς διξαμένης, κινουμένης αὐ-
τῆς οἷον ὀργάνου σεισμὸν παρέχοντος &c.
id est, tunc sic quattuor genera, quæ
quasi instrumenta a recipiente, mota ipsa
quasi instrumento, quod concussionem
exhibet. sic & paulo supra illam ὑποδο-
χὴν nominaverat eodem sensu, quasi
diceret receptaculum. Nun. Prima
editio, Διξαμένην φασὶ Πλάτωνα ἐπὶ τῆς
κολυμβήθρας εἰρηκίαι. ἐγὼ δὲ οὐ φημι.
ἀλλὰ διξαμένη τῷ τότε ἵστιν ὡς ποιουμί-
νη. χρὴ οὖν ἡμᾶς κολυμβήθραν λέγειν. Re-
ctius & aptius longe, quam Liber Nun-
nesii: Nam & καὶ ante ἡμᾶς non qua-

drat, quia de Platone κολυμβήθρα ufo
nihil præcedit. Unum est, quod in ista
etiam lectione displicet mihi: ἀλλὰ δε-
ξαμένη scilicet non satis accommodum
est, quia præcedentem negationem &
dictum præcedens non juvat: Quare
vix dubito, quin scriptum fuerit pri-
mo, ἀλλὰ καὶ διξαμένη τῷ τότε &c.
non modo διξαμένη pro piscina non di-
xit Plato, sed & tono alio scripsit δε-
ξαμένη, non διξαμένη: Vides? Hoc con-
gruum. Misere autem erat Nunne-
sius, cum illum Philosophi locum in
Timæo, adductum putat ab antiquis
Grammaticis ad σημασίαν piscinæ ita-
tuminandam: Nam eo nihil minus pro-
batur, quam quod probandum erat,
& revera delirassent Grammatici, si
ejus auctoritate in rem istam fuissent usi.
Alius fuit locus, quem quærere debes,
si in Libris superstitis extet. Ρλυω.
διξαμένη, Exod. 2. idem quod ὑδάτων
δοχείον. Diod. S. lib. 2 διξαμένη τετρα-
γωνος. Philo, ἐνύχωροι διξαμεναί. Jo-
seph. lib. 2. c. 5. Orig. accentu in pen-
ult. ἐκ τοῦ φρέατος ἀνίστασαν ὑδρὰ τοῖς
ποιμνίαις ταῖς διξαμέναις, αἱ πρὸς ἐκδοχὰν
τοῦ ὕδατος ἰγυγόνισαι. κολυμβήθρα,
τῶν

χθιζόν, *hesternum*: abjiciendum hoc vocabulum, quia poëticum est. pro eo autem dicemus χθεσινόν, conformantes nomen ad exemplum sermonis civilis, ut Aristophanes quoque fecit.

βαθμός, *gradus*, Jonicum est cum θ, cum σ vero Atticum.

Πυρία. Hoc adhibent plebeji in eo folio, quod est in balneo: atque ducit etymon ἀπὸ τῆς πυρῆσθαι, id est, *calescere*. Non est tamen accuratum nomen, neque selectum. πύελος enim antiqui usurpant, non πυρίας.

Ἰπλάσθαι, *volare*, vitandum est, etsi semel aut bis sit usurpatum: πέτεσθαι autem dicendum.

Νήσης, *jejunus*, barbarum est: antiquum autem, νῆσις cum ι.

Κατά

τῶν ὑδάτων, Chrysof. Apud eundem alibi ἀντὶ τοῦ βαπτιστηρίου ponitur. μυραίνης ἐν κολυμβήθρα σοι τρεφομένης, Plut. HOESCH.

Χθιζόν] Thom. χθιζόν dicendum esse ait, non χθεσινόν, idque confirmat testimonio Aristidis. χθιζόν Eustat. ait apud veteres scriptores significare τὸ χθεσινόν, & τὸ ὑπόγειον, id est, *propinquum*. NUNN. χθιζόν, ἀποβλητέον ὅτι ποιητικόν. Ita est: Vide modo Homerum: χθές, χθεσινός, simplex & nativum: χθές, χθείς, χθειζός, χθιζός, durum & coactum: Thomam non audio. Editio prima ἀποσοβητέον pro ἀποβλητέον: eadem male χθείζον pro χθεσινόν: & ἀποτορνεύοντες τὸν λόγον, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης pro πρὶς τὸ πολιτικὸν ἀποτορνεύοντες τὸν &c. signate minus. apud Comicum in Vespis vox est. ΡΑΥ. χθιζόν] Job. 8. Lucian. Diod. χθιζή τροφή, Bas. M. χθεσινόν] χθεσιῆς κραιπάλης ἀνάμεσος, Lucian. HOESCH.

βαθμός] Sic & Thom. ἀναβαθμός dicendum ait, non ἀναβαθμός. quod probat testimonio Synesii & Aristidis. Hesic. & Sud. τὸ βαθμός interpretantur nomine τοῦ βαθμοῦ, quasi hoc po-

sterius vulgo notius sit. NUNN. Prima editio, διὰ δὲ τοῦ σ, Ἀττικόν βαθμός pro διὰ τοῦ σ, Ἀττικόν. ΡΑΥ. βαθμός, 1 Tim. 3. Lucian. Philo. βαθμῆς, Bas. fil. M. Atque inde ἀναβαθμός, 3. Reg. 10. 4. Reg. 9. HOESCH.

Πυρία] Poll. ait etiam πυρίαν adhiberi in balneo lib. 7. Gal. in gloss. aliter observat usurpari ab Hippoc. sed ea significatio non pertinet ad hunc locum. NUNN. Nescio, an ullibi apud Scriptores antiquos πυρία pro πύελος, dicatur de folio, in quo aqua calida lavabantur: Pollucis & Galeni πυρία alia, & sudatio sicca: ipsumque vas, quo ea ciebatur, etiam πυρία: Vide Stephanum in Thes. & alios. οἱ πολλοὶ hic vulgus forte & plebs proprie dicta. ΡΑΥ.

Ἰπλάσθαι] Thom. addit ἔπιη & ἀπίτη dici, & πίτομαι cum ο, non πίταμαι. ab ἴπταμαι ἐπλόμην aor. 2. Eustat. a quo πλέσθαι, ex quo ἀνεπλόμην apud Euripidem. NUNN. Ἰπλάσθαι, Lucian. Pseudosophista. Apolin. Psal. 17. v. 23. HOESCH.

Νήσης &c.] Inflectitur νῆσιδος, ut observat Moschop. in Schediis. ut sit plane
νῆσις

Κατὰ χειρῶν δεινῶς ἀελλήνιστον· καὶ τὸ ἐπὶ χειρῶν δέ· μείστη γὰρ ἢ κωμῳδία τοῦ κατὰ χειρός.

Φάγομαι βάρβαρον. λέγε οὖν ἔδομαι καὶ κατέδομαι. τοῦτο γὰρ Ἀττικόν.

Ἡμικεφάλαιον μὴ λέγε, ἀλλὰ ἡμίκρανον.

Ενάρετος, πολὺ παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς κυκλεῖται, τούνομα, οὐκ ὄν ἀρχαῖον.

Γαστροκνημίαν μὴ λέγε, ἀλλὰ κνήμην.

Θέσ-

ἤεις in recto. Henr. in suo Thesaurō ἤεις inflectit sine auctore tamen. NUNN. Prima editio, τὸ δ' ἀρχαῖον, διὰ τοῦ ι, absque ἤεις. PAUW. ἤεις, Matth. 15. Marc. 8. Basil. M. epist. 120. m. f. ὅτε ἐβδοματικοῖς κύκλοις ἤεις διατελῶν θεῶ προσεφιλοσόφεις. ὁ ἡγευτής, idem Orat. I. de Jejunio. HOESCH.

Κατὰ χειρῶν] *Aquam manibus converti ex Capro Grammatico. Aristoph. Grammaticus, ut ait Athenæus, docuit τὸ κατὰ χειρός ante cœnam, aut prandium usurpatum, τὸ δ' ἀποψάσθαι, cum post cibum aqua manibus dabatur. Sud. observat non posse aliter dici quam κατὰ χειρός, ut vult Phrynic. NUNN. Articulum hunc ignorat prima editio. PAUW.*

Φάγομαι] τὸ βράσομαι item repudiandum monet Thom. ἱερευητικῶς τὸ ἴφαγον, & φαγεῖν Attica sunt. Henr. τὸ φάγομαι scribit pro futuro medio usitatum, neque tamen auctorem ullum laudat. NUNN. Φάγομαι hic verendum *edam, non edo*: Junge Etymologum in V. Φάγομαι. Et hunc Articulum ignorat prima editio. PAUW. Φάγομαι] & πίομαι, Psal. 49. Levit. 11. ἔδομαι] Genes. 49. οἱ ἀρούρης κερπὸν ἔδομενοι, Lucian. κατέδομαι] Exod. 10. HOESCH.

Ἡμικεφάλαιον] Gloss. ἡμικεφάλαιον] *σιτισμῆς. Hefic. exponit ἡμίκρανον pro ἡμικεφάλαιον: quasi hoc popularius sit. NUNN. ἀλλὰ ἡμίκρανον: Ita Phrynichus: Non minus Atticum ἡμικραῖρα: Aristophanes in Thesmoph. V. 234. Τὴν ἡμικραῖραν τὴν ἐτίμην ψιλὴν ἔχων. Eustath. ad Iliad. Σ. in princip. In Polluce Libri variarunt, & morbus capitis dimidii ἡμικραῖρα & ἡμικρανία dictus fuit diversimode: Vide Lib. 2. Segm. 41. & Lib. 4. Segm. 184. in quibusdam pro ἡμικρανία male irreperat ἡμικραῖρα. Lib. 6. Segm. 160. in his ἡμικραῖρα, in illis ἡμίκρανον fuisse suspicor: Nam ibi de capite dimidio potius sermo est, quam de capitis dimidii dolore: Quare pro vulgato ἡμικραῖρα eo loco scribendum puto ἡμίκρανον: alias ἡμικρανία doloris etiam significatu legendum esset: In cauda vocum errores innumerari. Istam vero diversitatem hic locus Phrynichi aperte statuminat: absque quo, non diffitebor, magis Atticum censerem ἡμικραῖρα, quam ἡμίκρανον & ἡμικρανία. PAUW.*

Ενάρετος] Eustat. α, Iliad. docet item, non ἐνάρετος, sed σπυδαῖος dicendum. vid. Aristotel. cap. de qualitate, ubi negat ἀπὸ τῆς ἀριότης dici παρὰ τὸ ἄρην ἄρην ἄρην ullum nomen. ibi Simplicius

τὸ

Κατὰ χειρῶν, *aquam manibus*. Valde alienum a dictione Græca, atque etiam τὸ ἐπὶ χειρῶν. referta enim comoedia est hoc genere dicendi κατὰ χειρός.

Φάγομαι, *edo*, barbarum est. Dic igitur ἔδομαι, & κατέδομαι. Hoc enim Atticum est.

Ἡμικεφάλαιον, *dimidia pars capitis*, ne dicas, sed ἡμίκρανον.

Ενάρετος, *probus*, frequens hoc nomen apud Stoicos, cum priuscum non sit.

Γασροκημίαν, *suram*, ne dicas, sed κνήμην.

Θέρ-

τὸ ἐνάρετος adnotat non dici ἀπὸ τῆς ἀρετῆς, sed ὁ σπευδαῖος. Ammon. aliud nomen fingit τὸ ἀρεταῖος. Sud. in Θεογνῆς sive illius, sive alterius illud sit, cum facit iudicium de Theognidis scriptis, quod ἐν ταῖς γνωμολογίαις aspersit aliquando sermones lascivos, inquit οὗς ὁ ἐνάρετος ἀποστέφεται βίος. Σταϊκοῖς] Architectos vocabulorum vocat M. Tull. Stoicos. NUNN. Ενάρετος] Aeschylus Tragicus apud Plut. Consolatione ad Apollonium,

Ἄνδρῶν γὰρ ἐστὶν ἐναρέτων τε καὶ σοφῶν,

Ἐν τοῖς κακοῖσι μὴ τεθυμῶσθαι θεοῖς.

Lucian. ὑπισχνῆται, πάνυ εὐδαίμονα ἴσασθαι με, καὶ ἐνάρετον καταστήσασθαι, τοῖς πόνοις προγεγυμνασμένον. Herodian. l. 2. τὴν ἔδοξον καὶ ἐνάρετον ἀπὸ προγόνων ἀνωθεν ἀρχὴν μὴ περιιδεῖν αἰσχυρῶς ἐβρίμμενον. Idem lib. eod. ἢν οἱ πρόγονοι δι' ἀνδρείας ἐναρέτου ἐκτήσαντο. Joseph. l. 6. c. 7. de excidio Hieros. δεινὸν πάθος εἰσήει Κάισαρα ἄνδρὸς οὕτως ἐναρέτου. Ammonius in Categ. Arist. οὐδὲ γὰρ ἀπὸ τῆς ἀρετῆς λέγεται ἐνάρετος, διότι οὐδὲ ἐν οὐρανοῦ ἰσχυροῦ οἱ παλαιοὶ μίμηται· ἀλλὰ τούναντίον, κακόσημοι ἴσασιν, οἱ ποιηταὶ τὸ ὄνομα [Iliad. π'.] Αἰναρέτη, τίς σευ ἄλλος ἀνήσεται ὀψίγονος περὶ ἀντι τοῦ ἐπὶ κακῶ τὴν ἀρετὴν ἔχων. HOESCH. In Aeschyli loco Libri vulgati ἐνδίκῃν τε καὶ σοφῶν:

Talia haud dubie longe plurima, quæ nunc a nobis leguntur aliter, quam olim a Phrynicho lecta sunt, & quæ, si contra eum vivum & spirantem fuissent allata, diductis ille labiis risisset. PAUW.

Γασροκημίαν] Poll. ait anteriorem partem tibiæ ἀντικνήμιον, posteriorem γασροκνήμιον appellari. ab aliis autem anteriorem κνήμην, posteriorem ἀντικνήμιον nominari. probabilius tamen prius, quod sequitur etiam Aristoteles. NUNN. Ubi ad ea, quæ Nunnesius notat, & rem ipsam attendo, vix mihi persuaderi sinam, sana esse hæc Phrynichi verba: Nonne legendum; Γασροκημίαν μὴ λέγε, ἀλλ' ἀντικνήμην? Sic secutus fuit Phrynichus sententiam eorum, qui partem anteriorem tibiæ vocabant κνήμην, posteriorem ἀντικνήμιον vel ἀντικνήμην. Alias dicendum extitisse, qui posteriorem dixerint κνήμην, anteriorem ἀντικνήμην, illosque secutum Phrynichum: Nam distinctio certe requiritur, quam κνήμη non inducit, de utraque parte acceptum: De ista autem sententia diversa non constat hætenus mihi, neque ea probabilis est sane: Quare alterum adblanditur. Prima editio hunc etiam Articulum non habet. PAUW. γασροκημίαν, Lucian. HOESCH.

T

Θέρ-

Θέρμα, οὕτως ὁ Μένανδρος διὰ τοῦ α, ἀλλ' οὔτε Θουκυδί-
δης, οὔθ' ἡ ἀρχαία κωμῳδία, οὔτε Πλάτων. Τέρμη δέ.

Τεθεληκέναι. Αλεξανδρεωτικόν τούνομα. διὸ ἀφετέον Αλεξαν-
δρεῦσιν καὶ Αἰγυπτίοις αὐτό. ἡμῖν δὲ ῥητέον ἡθεληκέναι.

Ψύλλος, βάρβαρον. ἡ δὲ ψύλλα δοκιμον, ὅτι καὶ ἀρχαῖον.

Εὐσχῆμων. τοῦτο μὲν οἱ ἀμαθεῖς ἐπὶ τοῦ πλουσίου, καὶ ἐν
ἀξιώματι ὄντος τάττουσιν. οἱ δ' ἀρχαῖοι ἐπὶ τοῦ καλοῦ καὶ συμ-
μέτρου.

Επίτοκος ἡ γυνὴ ἀδοκίμως εἶπεν Ἀντιφάτης ὁ κωμῳδός, δέον
ἐπίτεξ εἰπεῖν.

Εγκάθετος, οὕτως Ὑπερίδης ἀπερῆμμένως, δέον δοκιμώτερον
χρήσασθαι τῷ θετός, ἢ εἰσποιητῶς, ἢ ὑπόβλητος.

Εν-

Θέρμα] Menan. loc. ἐπέβη τῷ γέ-
ροντι, Τέρμά τ' ἐπέλαβεν αὐτόν. NUNN.
Ex isto Phavorini loco desumfit Nun-
nesius, Θέρμη καὶ Τέρμα. Φερεκράτης,
σκίψαι δὲ μὴ τὸ μίτωπον, εἰ Τέρμη ἔχου-
σα τυγχάνω. καὶ Μένανδρος, ἐπέβη τῷ
γέροντι, Τέρμά τ' ἐπέλαβεν αὐτόν. Verba
Pherecratis ita ad metrum redigenda
sunt — σκίψαι δὲ μὴ τὸ μίτωπον,
εἰ Τέρμη ἔχουσα τυγχάνω. Illa Menan-
dri ita, — ἐπέβη τῷ γέροντι, Τέρμά
τε ἐπέλαβεν αὐτόν —. Versus Me-
nandri primus est mutilus, etiam in
ipsa sententia: Supplebo, quod deest:
Scribe, Βουβῶν ἐπέβη τῷ γέροντι, Τέρ-
μά τε &c: Præe mibi, ne dubites, Au-
ctor Etymologici M. in V. Βουβῶν:
qui disertè ibi, βουβῶν λέγεται καὶ τὸ
πάθος τὸ εἰς ὑψος βαῖνον ἀπὸ τῆ ἐπαίρι-
σθαι, καὶ μεγάλως βαίνειν εἰς οἰδημα-
ῖον τινὲς φασὶ βομβῶνα, ὡς λέγει Ηρω-
δαιος, ἐν τῷ καθόλου. Μένανδρος ἐν τῷ

Γεωργῶ οἶον, Βουβῶν ἐπέβη τῷ γέροντι —.
Sic de titulo Dramatis etiam constat:
Sed & οἶον cum verbis Menandri jungi
debet, & haberi pro Senarii præce-
dentis cauda: Nam vocula ista vix ac-
ne vix Grammatico tribui potest, &
elegantè ἔμφασις notat & θαυμασµόν.
Vide Aristophan. in Equit. v. 700. &
ibi Græcum Interpretem: Nihil con-
venientius. Inducendum igitur est
Comma post οἶον, quo id appareat. Et
hunc Articulum non habet prima edi-
tio. PAUW.

Τεθεληκέναι] τὸ τεθεληκέναι flexum est
a verbo θέλω, ut docet auctor Etym.
quo tamen verbo nunquam usus est
Homerus, at τὸ ἡθεληκέναι a verbo ἡθέ-
λω ducitur. NUNN. Junge Thomam
Magistrum in V: Ηθέληκα, ubi pro τέ-
θεικα scribendum τεθέληκα. Prima edi-
tio inter Αλεξανδρεῦσιν & καὶ Αἰγυπτίοις
interponit αὐτό, PAUW.

ἐὺλ.

Θέρμα, calor. Sic Menander cum α pronuntiat. Sed neque Thucydides, neque vetus comœdia, neque Plato hoc usurpant, sed Θέρμη.

Τεθεληκέναι. Alexandrinum est hoc nomen. Quapropter rejiciendum ad Alexandrinos, & Aegyptios: nobis autem dicendum ἡθεληκέναι.

Ψύλλος, pulex. Barbarum est genere virili. at ἡ ψύλλα, electum: quia antiquum est.

Εὐσχήμεων: hoc nomen stulti quidem in divite, & eo qui honoribus fungitur, adhibent. antiqui vero in eo, qui honestus & moderatus est.

Επίτοκος ἡ γυνή, parturiens mulier, Antiphanes Comicus usurpavit, quod electum non est, cum dicendum sit ἐπίτεξ.

Εγκάθετος, adoptivus. Sic Hyperides abjecto verbo usus est, cum elegantius uti posset illis θετός, aut εἰσποιητός, aut ὑπόβλητος.

Εν-

Ψύλλος] Schol. Aristoph. ψύλλον Doricum esse: ψύλλαν vero Atticum esse declarant. ita Epicharmus Siculus, & alii virili genere protulerunt, ut Sud. inquit. at Eustat. ex Aelio Dionysio genere feminino ab Atticis usurpari docet. NUNN.

Εὐσχήμεων] Non divitem significare, sed eum qui legibus pareat, demonstrant auctor Etym. & Sud. NUNN. εὐσχήμεων, Proverb. 11. Marc. 15. Act. 13. 1. Cor. 7. & 12. HOESCH.

Επίτοκος] Gloss. gravis, prope partum. de Antiphane Comico vid. Sud. & προλεγόμενα Aristoph. Festus pro-pinquam partui mulierem incipientem ait vocari. NUNN. Prima editio, εἶπεν ἀδοκίμως Αντιφάνης, & δέον αὖν ἐπίτεξ. PAUW. ἐπίτοκα πρόβατα, Arist. 6. hist. animal. 18. εὐτοκος, ibid. & cap. seq. Διδυμοτόκος. ἐπίτεξ] Lucian. βαμύνεται γὰρ ἡ ἀβλία τὴν γαστέρα, καὶ σχεδὸν ὡς

ἐπίτεξ ἐστίν. Herodot. θυγατέρα ἐπίτεκα εἶδον. HOESCH.

Εγκάθετος] Harpocr. θετός appel-labant prisca τοὺς εἰσποιητούς, non θέ-τας. Moschop. in Sched. εἰσποιητὸν esse dicit eum, quem quis sibi ut he-redem futurum adoptavit, ἐκποιητὸν autem eum qui in alterius familiam adoptatus est, ut sit ἐκποιητός a nostra familia alienatus. ὑπόβλητον autem Me-nander quoque ὑποβολιμαῖον dixit, La-tini subditiciunt, & suppositiciunt. NUNN. ἐγκάθετος, ὁ ἐνδρεύων, Job. 19. 31. Lucæ 20. θετός, Pind. Philo. Plutarch. εἰ-σποιητός, Philo. ὑπόβλητος] ὑποβολι-μαῖος, idem lib. 1. de Mose, p. 412. ubi pro σπάσασα εὐνοίας, non incom-mode in M. S. Aug. πάσαις εὐνοίαις ἰδὸν ποιεῖται, legi videtur. Synes. Orat. ad Pæonlum, ἐκ τούτου δὲ συμβαίνει, τοὺς ἀληθεῖς φιλοσοφίας συντρόφους ἑλαττοῦ ἔχειν εἰς δόξαν τῶν ὑποβολιμαίων καὶ πα-
T 2
ρεγ-

Ἐνδυμενία ἀμαθῶς δέον διτλῶς λέγειν, ὡς Εὐπολὶς Κόλαξι
σκεύη τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν, καὶ ἔπιπλα.

Ἐμπυρισμὸς, οὕτως Ὑπερίδης ἡμελημένως, δέον ἔμπυρισμὸς
λέγειν.

Ἡμίκακον, οὐχ οὕτως, ἀλλ' ἡμιμόχθηρον φάθι.

Ἐμελλον ποιῆσαι, ἔμελλον θεῖναι, ἀμαρτήματα τῶν ἐσχά-
των, εἴτις οὕτω συντάττει. τετήρηται γὰρ ἢ τῷ ἐνεστώτι συν-
ταττόμενον, ἢ τῷ μέλλοντι· οἷον ἔμελλον ποιεῖν, ἔμελλον ποιῆ-
σειν. τὰ δὲ συντελικὰ οὐδένα τρόπον ἀρμόσει τῷ ἔμελλον.

Κραυγασμὸς· παρακειμένου τοῦ κεκραγμὸς εἰπεῖν, ἔρεῖ τις
ἀμαθῶς κραυγασμὸς.

Κορυ-

ριγράπιον. HOESCH.

Ἐνδυμενία] ἐνδυομενία legitur apud
Sud. & Phavor. ἐνδυμενία Polybius si-
ne ο, utitur pro amictu, & vestitu.
NUNN. Scribendum Ἐνδομενία: quod
ab ἔνδον μένειν recte deducit Gujetus:
Supellex, res mobiles, quæ intus ma-
nent, & domo non exeunt, ut servi-
jumenta, alia. ἐν δόμῳ non potest præ-
bere ἐνδομενία, & Macedones δόμενον
dixisse pro δόμενον suspicio est quavis
aura levior. Apud Hesychium est, Ἐν-
δομαρία, ἢ κτίσις ἢ παροιμία. id melius
ad δόμενον & δόμενα referri potest: δόμενῳ,
δομῆ, δόμενα, δομαρίον: ἐνδόμενῳ,
ἐνδόμῳ, ἐνδομαρίον. ἐνδομαρία, ædiculæ
junctæ, sub uno tecto: Sic Scaligeri
παροιμία egregie quadrat, & ἢ κτίσις
bonum quoque est paulo figuratius:
Plura alias. Articulus hic etiam non
est in prima editione. Illud addendum
uno verbo: Locus Eupolidis ἐν Κόλαξι
productus est ex Libro Falkenburgia-
no ad Pollucem, sed corrupte: Eum
ita legere debes, ὁ γοῦν Εὐπολὶς ἐν τοῖς
Κόλαξι προειπών, ἔκπουε δὴ σκεύη τὰ κατ'

οἰκίαν, ἐπήγαγε παραπλήσιον, θεῖς οὐδ'
γέγραπται τοῖσδε τὰ πῖπλα. SENSU FAC-
CILI & PERSPICUO: Vestigia Metri Jam-
bici etiam apprehendit quisque: Et
prima Versum exhibent demto pede
postremo: alia Versum forte, cui deest
& pes, & caput. PAUW.

ἔπιπλα] Harpocr. confirmat ἔπιπλα
appellari ab Atticis supellectilem, quæ
ἐπιπέλαιος est, & in migratione potest
in aliam domum transferri. Thom. τὸ
ἔπιπλα in vestibus ait dici, & in omni
supellectile. NUNN. ἐπίπλων κτήσεις,
supellex copiosa, Aristot. 1. Rhet.
HOESCH.

Ἐμπυρισμὸς] Idem Phavor. ex hoc
loco repetit, nil ceteri. NUNN. Lo-
cus Hyperidis est apud Pollucem Lib.
9. Segm. 156. Vide ibi Jungerman-
num: Unum illud addam: Longe hu-
manius Pollux, quam Phrynichus:
Nam omisso Hyperide, Libros allegat,
quorum plerique ἔμπυρισμὸν pro ἔμ-
πυρισμὸν habebant. Sic Phrynichi in-
doles tibi innotescit magis. PAUW.

Ἡμίκακον] Poll. τὸ ἡμίκακον inquit
υῖsur-

Ενδύμενιά, inepte dicitur, cum duobus nominibus exprimen-
dum sit, ut Eupolis κάλαξι fecit, σκεύη τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν, καὶ
ἐπιπλα, *vasa quæ domi sunt, & suppellectilem.*

Εμπυρισμός, *incendium*: Sic Hyperides negligenter appellavit,
cum dicendum sit ἐμπρησμός.

Ἡμικάκον, *semimalum*, ne ita dicas, sed ἡμιμόχθηρον.

Ἐμελλον ποιῆσαι, *facturus eram*, ἔμελλον θεῖναι, *positurus eram*,
erratum est summum. Observatum enim est aut cum præsentī
conjungendum esse, aut cum futuro: ut ἔμελλον ποιεῖν, aut ἔμελλο
ποιήσῃν. Præterita autem nullo modo congruunt verbo ἔμελλον.

Κραυγασμός, *vociferatio*. Inepte dicit quispiam κραυγασμός,
cum suppetat ex præterito ὁ κεκραγμός.

Κορυ-

usurpatum a Sophocle & Euclide, τὸ
ἡμικάκως vero adverbium ab Aristo-
phane: Plato certe lib. 1. de Rep. ἡμι-
μόχθηρον dixit. in Phavorino ἡμελημέ-
νον pro ἡμιμόχθηρον corrupte legitur.
NUNN. Ita Phavorinus ex prima edi-
tione, quæ ἡμελημένοι pro ἡμιμόχθηρον
habet, non ita male. PAUW. Philo
lib. πρὸς δικαστὴν (ita M. S.) p. 491. τὸ
μὲν δωροδοκεῖν ἐπ' ἀδίκους, παμπονήραν
ἔστι ἀνθρώπων ἔργον τὸ δ' ἐπὶ δικαίοις,
ἐφ' ἡμισείᾳ ποιηρευομένων. εἰσι γὰρ εὐπά-
ρυφοί τινες, ἡμιμόχθηροι, δικαιοδικοί.
HOESCH.

Ἐμελλον ποιῆσαι.] Thom. observat
cum aoristo posse conjungi verbum
μέλλω, si addatur τὸ ἄν, quia hæc con-
junctio habet vim transferendi præte-
ritum in futurum: ut μέλλω γράψαι,
scripsurus sum. Aeschylum autem
causa carminis τὸ ἄν in hoc genere di-
cendi in Prometheo omisisse, cum ait
μή τι μὲ κρύψῃς τῷδ' ὅπερ μέλλω πα-
θεῖν, *ne te celes id quod passurus sum*.
& Platonem semel tantum sic locutum
esse, nempe in Apologia, οὐδ' εἰ πολ-

λάκις μέλλω τεθῆναι, *non se scripsurus sum*. in quo tamen loco erratum
librarii arbitratur esse, & legendum
οὐδ' εἰ πολλάκις ἄν μέλλω τεθῆναι. Pri-
scian. lib. 18. ait, hæc genera dicendi
sic Latine converti oportere, μέλλω
ἀναγινώσκειν, *lecturus sum*, ἔμελλον
ἀναγινώσκειν, *lecturus eram*, aut *fu-
eram*, aut *sui*, μέλλω ἀναγινώσσεσθαι,
lecturus ero, aut *fuero*. NUNN. Cum
aoristo junxit Thucyd. lib. V. p. 403.
τοὺς μὲν ὑπάρχοντας πολέμους μεγαλύνο-
τε τοὺς δὲ μηδὲ μέλλουσας γινώσθαι,
ἄκοντας ἐπάγεσθε. HOESCH.

Κραυγασμός.] Thom. adjungit nec
κραυγμός dici posse, & κραυγήν usur-
pandum pro βοήν. Sud. κεκραγμὸν, in-
quit, appellant Attici τὴν βοήν. NUNN.
Apud Thomam βοή δὲ est interpreta-
tio τῆ κεκραγμός, & non recte intel-
lexit Nunnescius. Articulum hunc
etiam non habet prima editio. PAUW.
Pollux l. 5. c. 13. ἀπὸ κεκραγμοῦ καὶ
κράκτης (Lucian. in Jove Tragædo)
ἢ κεκράκτης. hoc utitur Plut. & Cl. Al.
HOESCH.

T 3

Κορυ-

Κορυδαλός. Εὐβούλου τοῦ κωμωδοποιῦ δράμα ἐπιγράφεται οὕτως. οὐ δὲ τοῖς περὶ Ἀριστοφάνη κειθόμενος, κόρυδοι λέγε τὸ ζῶον.

Καμμίει. τσαύτη κακοδαιμονία περὶ τῆς ἐστὶ τῆς βαρβαρίας, ὥστ', ἐπειδὴ Ἀλέξιος κέχρηται τῷ καμμίει ἡμελημένως ἐσχάτως, αἰρεῖσθαι καὶ αὐτοὺς οὕτω λέγειν δεῖν ὡς οἱ ἄριστοι τῶν ἀρχαίων, καταμίει.

Κεφαλοτμεῖν. ἀπόρριπτε τοῦτομα, καὶ Θεόφραστοι κέχρηται αὐτῷ. λέγε δὲ καρατομεῖν.

Λάλασαι μὲν γυναῖκα ἐρεῖς, Λάλασαι δὲ τῆν χώραν οὐκ, ἀλλὰ Λαλασικὴν, εἰ καὶ Εὐριπίδης παραλόγως ὡς ἡ Λάλασα τῶν Φρυγῶν μείων πέλις.

Μὲν οὐ τοῦτο πράξω. τίς ἀιάσχατο οὕτω συντάττοτος τὶ τὸς ἐν ἀρχῇ λόγου; οἱ γὰρ δόκιμοι τὸ μὲν οὐ ὑποτάσσουσιν, ἐγὼ μὲν οὐ λέγοντες, τὰ καλὰ μὲν οὐ, καὶ τὰ μὲν οὐ πράγματα.

Μια-

Κορυδαλός] κορυδαλὸς muliebri genere appellatum ab Aristoph. observant ejus schol. virili autem a Platone, addit Phavor. Comico. idem scribit κορυδαλὸν vocari ab Aristotele, nisi alia avis sit. κορυδαλός etiam populus quidam, aut, ut illi loquebantur, δῆμος erat Athenis, ut scribunt Thom. Ammon. item & Moschor. ἐν τῇ συλλογῇ, qui adducit in eo fuisse templum κορυδαλῶν, id est virginis servatricis, sic autem Minervam appellabant Athenienses. τὸ κορυδαλός autem, quo utitur Theocritus, Poëticum esse ait Thomas. Gloss κορυδαλός, *scirpitis*, *bardalia*, quæ barbara nomina videntur. Varro *galerisum* appellat, quod plurimam habeat elatam in capite instar galeri. Plin. *galerisum* muliebri genere dixit. Agellius autem *casti-*

rum appellat. Νουκκ. Et hunc Articulum non habet prima editio. Ραυω. κορυδαλὸν] Theocr. Idyll. 7. v. 141. Plut. lib. de Iside à Galen. lib. 10. de simpl. pharmac. crasi, & Naz. Carm. Nicob. ad patr. v. 98. accentu in prima, sed Plato Euthydemo in ult. ἀλλ' ἤμω πέντε γελοῖα, ὅσπερ τὰ παιδία τὰ τοῖς κορυδαλῶν διακρίτα. κορυδαλός, ἢ, Aristot. 9. hist. animal. 25. κορυδαλός, seu (ut ibi Galenus legit, qui & herbe nomen esse ait τῆς τοῖς κωμικοῖς ἀρμολογίας) κορυδαλλίς, Theocr. Idyll. 7. v. 23. Plut. lib. περὶ πολυφιλ. & Polit. præcept. Hoesch.

Καμμίει] Phavor. ait hoc verbum factum a verbo καταμῖνω κατὰ τρεπῶν. Aeolica certe est hæc syncopa. Gloss καμμίει, *conhibeo*, fortasse legendum *καμμίει* Νουκκ. Prima editio breviter

Κορυδαλός, *galerita*; Eubulus Comicus fabulam inscripsit hoc nomine: tu autem sequere Aristophanem, & appellato hoc animal κόρυδον.

Καμμύει, *connivet*. Tanta miseria barbariæ complexa est quosdam, ut quoniam Alexis usus est negligentissime verbo καμμύειν, velint etiam ipsi eodem modo loqui: cum dicendum sit καταμύειν, ut principes veterum usurparunt.

Κεφαλοτομεῖν, *caput amputare*. abjicito hoc nomen, & Theophrastum, qui eo usus est. Dic autem κατατομεῖν.

Λάκαιναν. *Lacenam* quidem mulierem dices, Λάκαιναν vero regionem minime, sed Λακωνικήν, *Laconicam*. Etsi Euripides absurde cecinit, ὡς ἡ Λάκαινα τῶν Φρυγῶν μείων πόλις, ut *Lacena Phrygum minor civitas*.

Μὲν ἔν τούτῳ πράξω, *quidem hoc faciam*. Quis æquo animo feret hac Syntaxi initio orationis positum esse τὸ μὲν ἔν? Nam classici illud loco posteriori collocant, dicentes ἐγὼ μὲν ἔν, *ego quidem*, & καλὰ μὲν ἔν, *honeste quidem*, & τὰ μὲν ἔν, *præγματα, res quidem*.

viter, Καταμύειν, οὐ καμμύειν. ΠΛΥΘ. Esai. 6. 29. 33. Matth. 13. Philo de Somniis, p. 400. μὴ μόνον τοῖς ῥητοῖς ἐφορμῶν (m. s. ἐφορμῶν) ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς καμμύσαντες τὸ τῆς ψυχῆς ἔμμη. Athanas. ὡς γὰρ, ἂν τις ἡλίου φαίνοτος, καὶ πάσης τῆς γῆς τῶ φάτι τέττε καταλαμπομένης, καμμύων τοὺς ὀφθαλμοὺς σκέτες ἑαυτῷ ἐπινοεῖ, οὐκ ὄντος σκότους. HOESCH.

Κεφαλοτομεῖν] *Decollare* Plaut. & Suetonius dicunt. NUNN. *Decollare* apud Plautum longe diversum a κεφαλοτομεῖν. Nam Plautinum illud significat excidere, tanquam onus, quod succollatum est, & postea excutitur ex collo. SCAL. ἀποκεφαλίζειν, Psalm. de Monomachia David. Matth. 14. Marc. 6. κατατομεῖν, Lucian. Joseph. Herodian. καράτομος; cui caput refe-

ctum, Eurip. Alcest. κατατομία, Tatian. HOESCH.

Λάκαιναν] Eurip. locus quem hic citat Phrynic. legitur in *Andromacha* ita omnino, ut in vulgatis, quem tamen Canterus immutat lib. 1. Nov. lect. Soph. κύνα etiam λάκαιναν dixit, ut est apud Sud. pro λακωνικήν fortasse. NUNN. Verte: *minor Lacenae civitas sit quam Phrygum*. At interpres: *Ut Lacena Phrygum minor civitas*, quod non intelligo. SCAL. De isto Versu alii aliter, ut notum: Videbimus alibi. Pro τὴν χώραν οὐ prima editio τὴν χώραν οὐδαμῶς, & pro παραλόγως, παραλόγως φησὶν. ΠΛΥΘ.

Μὲν οὖν τούτῳ πράξω, τίς &c.] Non est in prima editione: Et hoc nihil ad Atticissimum: Nam ita in Græcia nemo paulo humanior. ΠΛΥΘ.

Μισ-

Μιαρία, ἀδόκιμον, τὸ δὲ μιαρὸς ἀρχαῖον.

Γαμῶν μὴ λέγε, ἀλλὰ γαμοίη διὰ τῆς οι, ὡς νοοίη, φιλοίη. τὰ γὰρ τῆς πρώτης συζυγίας καὶ τρίτης τῶν περισπωμένων ῥημάτων εὐκτικὰ διὰ τῆς οι διφθόγγου λέγεται, οἷον τελοίη· τὰ δὲ τῆς δευτέρας διὰ τοῦ ω, οἷον νικῶν, γελῶν.

Εργοδότης οὐ κεῖται, τὸ δὲ ἐργοδοτεῖν, παρά τινι τῶν νεωτέρων κωμωδῶν, οἷς καὶ αὐτοῖς οὐ πειστέον.

Ἐντέχνως. πάνυ αἰτιῶνται τὸ ὄνομα, καὶ φασὶ τεχνικῶς δεῖν λέγειν, ἀλλὰ καὶ Λυσίαν εἰρηκότα ἐντέχνως παραιτοῦνται.

Διδῶν, καὶ διδῶνς, οὐδεὶς τῶν Ἀττικῶν τούτου τὸ εὐκτικὸν εἶπε διὰ τοῦ ω, ἀλλὰ διὰ τῆς οι διφθόγγου. τεκμηριοῖ δὲ Ὀμηρος, ἐὰν μὲν ὑποτακτικῶς χρῆται, διὰ τοῦ ω λέγων, εἰ δὲ κεν αὐτὸς δῶν κῦδος ἀρέσθαι. ἔστι δὲ, ἐὰν δέ σοι δῶ ὁ Ζεὺς. εἰ δὲ εὐκτικῶς, οὕτως· σοι δὲ κεν θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα Φρεσὶ σῆσιν μενοιᾶς. Ἐθαύμασα οὖν Ἀλεξάνδρου τοῦ Σύρου σοφιστοῦ, δῶν, καὶ διδῶν λέγοντος ἐπὶ εὐκτικοῦ.

Βρώ-

Μιαρία] Thom. pro μιαρία ait adhibendum βδελυρία, & usitatum esse non solum τὸ μιαρὸς, sed etiam παμμίαιος, & μιαρῶτατος apud Aristoph. in Rapis. NUNN. μιαρία τρέπω, & βίου, Lucian. HOESCH.

Γαμῶν] Vid. paulo post Διδῶν. NUNN. Prima editio pro τὰ γὰρ τῆς πρώτης habet καὶ γὰρ τὰ μὲν τῆς πρώτης, & οἷον τελοίη omittit: exasciatius, ut alia multa. PAUW.

Εργοδότης] Adventor, Gloss. qui opera distribuit, aut qui pensus dat, planius. Poll. lib. 8. τὸ ἐργοδοτεῖν ait dici in eo qui opus aliquod faciendum locat; cui repugnat τὸ ἐργολαβεῖν. καὶ αὐτοῖς, hæc duo verba absunt ab epi-

toma, & a Phavor. quæ non magno-pere postulat sententia. NUNN. Epitoma, id est, prima editio οἷς οὐ πειστέον. PAUW.

Ἐντέχνως] Pro δεῖν in epitoma δεῖ, & apud Phavor. δεῖ, hoc tamen rectius. NUNN. πάνυ αἰτιῶνται &c. Ita scribere non solet Phrynichus, qui ipse loquitur, non alios inducit loquentes de his: Prima editio, Ἐντέχνως πάνυ αἰτιῶνται τοῦνομα, καὶ φασὶ τεχνικῶς δεῖ λέγειν, aliis omittis: Fortasse ipse Phrynichus scripsit primum, πάνυ αἰτιῶμαι τοῦνομα, καὶ φημί, τεχνικῶς δεῖ λέγειν, vel δεῖν λέγειν: tum & παραιτοῦμαι pro παραιτῶνται. PAUW.

Διδῶν] Thom. & Phavor. refellunt hoc

Μιαρία, *pravitas*. Non est selectum: at τὸ μιαρὸς, *pravus*, antiquum est.

Γαμῶν, *utinam duceret uxorem*, ne dicas, sed γαμοίη, cum οἰ, ut νοοίη, *utinam intelligeret*, φιλοίη, *utinam amaret*. Nam verba optandi modi, primi ordinis, & tertii inflexorum verborum, cum diphthongo οἰ exprimunt: ut τελοίη, *utinam perficeret*: at ea quæ secundi ordinis sunt, cum ω exprimunt, ut νικῶη, *utinam vinceret*, γελῶη, *utinam rideret*.

Εργοδότης, *locator operis*, non est usitatum: at verbum ἐργοδοτεῖν, *opera distribuere*, usitatum est apud quendam Comicum recentiorum, quibus non est credendum.

Ἐντέχνως, *artificiose*. Magnopere reprehenditur hoc nomen, & ajunt dicendum esse τεχνικῶς: quin & Lysiam repudiant, qui usurpavit ἐντέχνως.

Διδῶη, καὶ διδῶης, *utinam daret*, Ἔ δαρες. Nullus Atticus enuntiavit hunc optandi modum cum ω, sed cum diphthongo οἰ. Argumento autem est Homerus, qui si subjungendi modo utatur, cum ω illud effert, εἰ δὲ κεν αὐτὸς δῶη κῦδος ἀρέσθαι, *siquidem ipse concedat gloriam consequi*. quod valet si tibi det Jupiter. Quod si optandi modo utatur, sic canit, σοὶ δὲ κεν θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῆσι μενοινᾶς, *tibi quidem utinam Dii tot dent, quot animo tuo versas*. Admiratus itaque sum Alexandrum Syrum sophistam, qui dicit in optandi modo δῶη, & διδῶη.

hoc loco sententiam Phrynichi atque docent τὸ δῶη optantis modi esse factum more Jonico ἐκ τῆ δαίν, coque usos addit Thom. optandi modo Alexandrum Syrum, Libanium, & alios: elegantius tamen esse τὸ δοίη; idem iudicium de διδῶη & διδοίη. Moschop. ἐν τῇ συλλογῇ observat unum tantum βιῶη, quod opponit Thomas Phrynicho, factum esse Dorice ἐκ τοῦ βιούς diphthongo υ, mutata in ω: & esse subjungentis modi τὸ δῶη, & διδῶη more poetico. certe ἐκ τῶν εὐκτικῶν δοίη & διδοίη a δαίμι flexa videntur, ut au-

etor Etym. & Eustat. docent. NUNN. οὐδεις τῶν Ἀττικῶν τούτῃ τὸ εὐκτικόν: prima editio alio ordine, τούτου τὸ εὐκτικόν οὐδεις τῶν Ἀττικῶν. εἰ δὲ κεν αὐτὸς δῶη κῦδος ἀρέσθαι: Scribe ex Homero Iliad. Π. Vers. 87. εἰ δὲ κεν αὐ τοὶ Δῶη κῦδος ἀρέσθαι: Editio prima, εἰ δὲ κεν αὐ τοὶ κῦδος ἀρέσθαι: recte, si non omisisset Δῶη. ἔσι δὲ, ἰάν: prima editio ἔσε γὰρ, ἰάν. σοὶ δὲ κεν θεοὶ τόσα δοῖεν &c. Dele ob Metrum ex Homero τὸ κεν: prima editio, σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῆσιν: Ita mutilate verba Ποῦτῃ a Grammaticis adducuntur sæpe, quia

Βρῶ-

V

uo-

Βρώσομαι, κακῶς ὁ Φαβωρίνος. οἱ γὰρ Ἀττικὸὶ ἀντ' αὐτοῦ τῶ ἔδομαι καὶ κατέδομαι χρῶνται. ἀκριτον οὖν καὶ ἀπόβλητον τῶν Ἀττικῶν Φώνων τὸ βρώσομαι ῥῆμα.

Ἐὰν ἄξης οὐδεὶς ἀν φαίη, ἀλλ' ἔὰν ἀγάγης.

Ἀγαγον. καὶ τοῦτο εἰ μὲν μετοχὴν εἶχε τὴν ἀγάγας, ἐν λόγῳ ἂν τιμὴ ἦν. λεκτέον οὖν ἀγαγε, καὶ ἡ μετοχὴ γὰρ ἀγαγῶν, ὡς ἀνελε, ἀνελών.

Ἀναισθητεύομαι. τὸ μὲν ὄνομα ἀναισθητος δοκιμώτερον τὸ δὲ ῥῆμα οὐκέτι λέγε οὖν, οὐκ αἰσθάνομαι.

Ἀυθέκαστος, ἀλλόκοτον. τὸ μὲν οὖν αὐθέκαστος κάλλιστον ὄνομα. τὸ δὲ παρὰ τοῦτο πεπονημένον, αὐθέκαστος κίβδηλον.

Τὸν παῖδα τὸν ἀκολουθοῦντα μετ' αὐτοῦ, Λυσίας ἐν τῶ κατ' Αὐτοκράτους οὕτω τῇ συντάξει χρῆται. ἐχρῆν δὲ οὕτως εἰπεῖν τὸν ἀκολουθοῦντα αὐτῷ: τί ἀν οὖν φαίη τις, ἀμαρτεῖα τὸν Λυσίαν, ἢ νοθεύειν καινοῦ σχήματος χρῆσιν; ἀλλ' ἐπεὶ ξενικὴ κὴ σύνθεσις, πάντη παραιτητέα ῥητέον δὲ ἀκολουθεῖν αὐτῷ.

Βιωτικόν, ἀειδῆς ἢ λέξις. λέγε οὖν χρήσιμον ἐν τῷ βίῳ.

Βου.

ποιήσιμα. λέγοντες ἐπὶ εὐκτικῷ: prima editio λέγοντες ἐπὶ τοῦ εὐκτικῷ, PAUW.

Βρώσομαι] Vid. supra Φάγομαι.

NUNN. ἀντ' αὐτοῦ τῶ ἔδομαι καὶ &c.]

Prima editio, ἀντ' αὐτοῦ, ἔδομαι χρῶνται καὶ κατέδομαι, omiffis reliquis,

quæ otium revera agunt. PAUW. βρώσομαι] βρωθήσομαι, Levit. II. Jobi 6.

HOESCH.

Ἐὰν ἄξης οὐδεὶς &c.] Ἰνα ἄξωσιν οὐ &c, habuimus supra, & unum in his

sufficere poterat. PAUW.

Ἀγαγον. καὶ τοῦτο εἰ μὲν &c.] Prima editio, Ἀγαγον. καὶ τοῦτο εἰ μὲν τῆς με-

τοχῆς εἶμι ὁ ἀγάγης; recte ὁ ἀγάγης,

sed ἔστι male: Scriptura implicita ita expressa perperam non semel. eadem; καὶ γὰρ ἡ μετοχὴ mox. PAUW.

Ἀναισθητεύομαι] Addit Thom. dici quoque posse ἀναισθητῶς ἔχω, & ἀναι-

σθητῶ, quo utitur Demosthenes. NUNN.

ὄνομα ἀναισθητος δοκιμώτερον: Prima editio δόκιμοι. PAUW. ἀναισθητέω,

ἀναισθησία παρτελεῖ κατέχομαι, ἀναι-

σθητῶς ἔχω, Philo. ἀναισθητεῖν τῶν σφέ-

δρα φερμῶν, Plut. HOESCH.

Ἀυθέκαστος] αὐθέκαστος interpretatur Thom. ἰδιαιθμοι in malam partem, & Moschop. ἐν τῇ συλλογῇ ἀκοι-

νώτοι, cui verbo adjungit M. Tullius

ut

Βράσομαι, *edam*. Male Phavorinus hoc usurpat. Nam Attici loco illius utuntur verbis ἔδομαι, & κατέδομαι. Non est igitur selectum verbum τὸ βράσομαι, & eximendum ex verbis Atticis.

Ἐὰν ἄξης, *si duxeris*, nemo dicet, sed ἔὰν ἀγάγης.

Ἀγαγον, *duc*. Atque hoc quidem esset aliquo loco ponendum, si participium haberet ἀγάγας. Dicendum igitur ἀγάγε. Nam & participium est ἀγαγών, ut ἀνελε, *tolle*, factum ex τὸ ἀνελών, *tollens*.

Ἀναίσθητέομαι, *stupidus sum*: nomen quidem ἀναίσθητος, usitatius est, verbum vero non item. Dic igitur οὐκ αἰσθάνομαι.

Ἀυθικασότης, *arrogantia*, peregrinum est. nomen tamen αὐθίκασος, pulcherrimum est, sed quod ab illo factum est αὐθικασότης, adulterinum est.

Τὸν παῖδα τὸν ἀκολουθοῦντα μετ' αὐτοῦ, *puerum qui eum sequebatur*. Lysias in ea in Aristocratem hac Syntaxi utitur. Oportebat autem ita dicere, τὸν ἀκολουθοῦντα αὐτῷ. Quidnam igitur dicit quispiam, errare Lysiam, aut usum novæ figuræ non esse legitimum? Sed quoniam hæc compositio peregrina, rejicienda est. Dicendum autem ἀκολουθεῖν αὐτῷ.

Βιωτικόν, *utile vitæ*. Dictio est insuavis. Dic igitur χρήσιμον ἐν τῷ βίῳ.

ut finitimum, *arrogans*, in epistolis ad Atticum. & τῷ ἀκοινωνήτως *arroganter*, *contumaciter*. Moschop. item eum interpretatur, qui omnes despiciat, quasi ipse nullius opera, aut consilio egeat, atque eum qui ineptus est ad congressus, quod simplex sit animo, & hebes. Hesic. & Sud. τὸν ἀκριβῆ explicant, & αὐστηρὸν τῷ λόγῳ, ut illud ἀκριβῆ sit quasi severum, & rigidum, quod propius accedit ad sententiam Aristotelis: qui virum præditum virtute ea, quæ media est inter arrogantiam & dissimulationem, sic in Ethicis appellavit. NUNN. αὐθίκασος, ἐπιθυμία

Phil. HORSCH:

ἀκολουθῶντα μετ' αὐτῆ] At Demosth. in Androt. γράψας ἀκολουθεῖν μετ' ἑαυτῆ. & Isoc. Plataic. τοῖς μὲν σώμασι μετ' ἐκείνων ἀκολουθεῖν ἠναγκάζοντο, ταῖς δ' εὐνοίαις μετ' ἡμῶν, & apud eundem sæpe alias. NUNN. Junge Stephanum in Thesaur. Articulus non est in editione prima. PAUW.

Βιωτικόν] χρήσιμον. recte χρήσιμον hoc enim Atticum esse ostendit Thom. cum τὸ χρεῖος, & χρεῖον pro *usili* sint poëtica verba, & philosophica, ut & χρεῖον pro *χρεία* est quoque poëticum. NUNN. αἰσθῆς ἢ λέξις: Nunnescius ver-

Βουνός; ὀφνεία ἢ Φωνή τῆς Αττικῆς. καὶ γὰρ αὐτὸς ὁ χρῆσά-
μενος τῷ ὀνόματι, συνεὶς ξένως κεχρημένος, σημαίνεται ὡς ἀσα-
φῶς διαλεγόμενος. εἰπόντος γὰρ τινὸς βουνὸν ἐπὶ ταύτῃ κατα-
λαβὼν ἄνω τινὰ ὁ προσδιαλεγόμενος, οὐ συνεὶς τὸ ξένον τοῦ ὀνό-
ματος φησὶ τίς ἐστὶ ὁ βουνός, ἵνα σαφῶς σοῦ μαρθάνω. ἐν δὲ
τῇ Συρακουσία ποιήσει καθωμίληται. ἀλλ' οὐ προσίεται ὁ Αθη-
ναῖος τὴν ἀλλοδαπὴν διάλεξιν. ὅπου γὰρ ἀνεπίμικτος καὶ ἀχραν-
τος βούλεται μένειν τῆς ἄλλης Ἑλλάδος, Αἰολέων λέγω καὶ Δω-
ριέων καὶ Ἰώνων, τούτων μὲν καὶ συγγενῶν ὄντων, σχολῇ γ' ἀν-
ἀδόκιμον μίξοβάεβαρον πρόσπειτο Φωνήν. ὁ δ' οὖν κεχρημένος τῇ
βουνός ὀνόματι Φιλήμων ἐστὶν εἷς τῶν τῆς νέας κωμωδίας.

Μονθυλεύω· οὕτω τις τὸ μολύνοντα ταραττεῖν λέγουσι· καὶ
ἐστὶ δυσχερὲς. ἀπόρριπτε οὖν καὶ τοῦτο.

Βόλιτον ὀλίγοι τινὲς λέγουσι τῶν Αττικῶν· ἀλλὰ τούτου δο-
κιμώτερον τὸ βόλιτον ἄνευ τοῦ δευτέρου β.

Γογ-

lit, *Diētio. est insuavis. ac si aēdis le-
gisset. Et hic Articulus non est in edi-
tione prima. PAUW. ὁ βιωτικὸς νόμος,
Philo 598. ἰλύς ἐστὶ καὶ πηλὸς τὰ βιωτι-
κά; Chrysof. μύριμα βιωτικά, Lucæ
21. HOESCH.*

Βουνός] Libycum esse vocabulum
scribit Eustat. in Odyss. & Herodotum
eo usum. Hefic. vero Cyprium ἀντὶ εἰ-
βάδος, id est, *pro lecto ex paleis*, aut
stramento, ut in Gloss. explicatur. de
Philemone vid. Sud. & Liliū in hi-
storia poetarum. NUNN. Hunc Arti-
culum quoque non habet prima edi-
tio. Verba Philemonis sunt duo Sena-
xii Jambici: Pro *συνεὶς ξένως κεχρημένος*
scribendum *συνεὶς ξένω κεχρημένος*: non
peregrine, sed *peregrino*: Alias est, ac
si Attica vox adhibita fuisset notione
peregrina. PAUW. βουνός, Psal. 64.
77. inde βουίζειν, & τὰ βεβητισμῖνα,
Ruth. 2. HOESCH.

Μονθυλεύω] Poll. *μονθυλεύσεις ap-
pellari ait apparatus exquisitos luxus
nimii. Schol. Aristoph. in Equitib. καὶ
ρύκη κοιλία, id est, venier, quem vul-
go inquit, μονθυλευτὴν vocant. de κα-
ρύκης nomine vid. Gal. in gloss. & A-
then. lib. 12. quanquam apud illum
male legitur καρύκη. Hefic. καρύκη
Lydium ferculum ex sanguine, & aliis
condimentis compositum. intriti genus
quod etiam cum duplici κ, legitur. ex
hoc καρύκευμα, quod idem fere valet,
atque καρυκία, confectio ejusmodi in-
triti. hinc & hæc nomina latius pa-
tent, ut καρυκκείματα. pro condimentis.
Schol. Aristoph. unde & καρυκκείειν usur-
pant pro *συνταράττειν*, & *αναδύειν*, id
est, *conturbare*, & *miscere*. ex his per-
spicuum fit, & τὸ μονθυλεύειν idem va-
lere, ut sit *conturbare*, & *miscere*.
NUNN. Quid de ὀθυλεύειν dixisset Phry-
nichus? Ego ὀθυλεύω, non μονθυλεύω.*

in 7

Βενός, *tumulus*, peregrinū vocabulum in Attico sermone. Et enim is qui usus est eo nomine, cum intelligeret, se peregrino verbo usum esse, significat quam obscure loqueretur. Nam cum quidam dixisset βενόν ἐπὶ ταύτῃ καταλαβὼν ἄνω τινὰ, *tumulum in hac parte comprehendens supra quendam*, alter qui cum illo loquitur, cum peregrinum nomen non intelligeret, inquit, τίς ἐσθ' ὁ βενός, ἵνα σαφῶς σοῦ μανθάνω; *quis est ὁ βουνός, ut te plane intelligam?* In Syracusana autem poëti hoc nomen frequens est. Atheniensis tamen non recipit peregrinam dictionem. Nam si permisceri cum aliis non vult, neque inquinari reliqua Græcia, ut Aeolibus & Doribus & Jonibus, cum sint ejusdem generis: multo minus recipiet verbum inusitatum & semibarbarum. Quis igitur usus est hoc nomine βενός? Philemo unus ex scriptoribus Comœdiæ novæ:

Μονθυλεύω, ita quidam usurpant, ut valeat *inquinando turbare*: neque est hoc ferendum. Rejicito igitur etiam hoc.

Βόλβιτον, *stercus bubulum*. Pauci quidam ex Atticis hoc usurpant. Sed illud quod electius est βόλιτον sine altero β.

Πογ-

intelligo: ὄνθος, ἄνθλος, ἄνθυλεύω. Pollux Lib. 6. αἱ δὲ περιτταὶ σκευασίαι, ἄνθυλεύσεις καὶ μονθυλεύσεις ἰκαλοῦντο. μινθυλεύσεις idem plane esset, quod ἄνθυλεύσεις, a μύθος. μολόνοντα ταραττείν ineptum hic, si ad Etymon alludat: Nam quid in μινθυλεύειν, quod ista promere possit? In prima editione etiam non habetur hic Articulus. ΡΑΥΩ.

Βόλβιτον] βόλβιτρον cum ρ, legitur in nostro exemplari, ceteri scriptores sine ρ, quod malim ex etymo τῆ βοός λιτόν. est autem βόλιτος Atticum sine altero β, ut in Schol. Aristoph. & apud Sud. & Corinth. legitur. Eustat. βόβλιτον habet male pro βόλβιτον. illud mirum, apud Corinthum hoc nomine declarari σκῆπτρον, nisi locus depravatus est, & reponendum σπέλεθρον, ut interpretatur Schol. Aristoph. id est, *stercus*. malim tamen βολβίον reponere

minima mutatione, & σκῆπτρον retinere, quod bulbus cum caule similis sit sceptro. Erotian. βολιτὰ, pusillos bulbos interpretatur, nisi legendum βολβία. nam & Gal. in gloss. βολβίου ut nominis Hippocratici meminit. idem etiam βόλιτον interpretatur βόλβιτον. Moschop. in Sched. neutra videtur facere βόλιτον, & βόλβιτον. τῷ βόλβιτον cum β altero usum Hipponactem legitur apud Phavor. Festus apud Latinos ex hoc nomine βόλβιτον *imbulbicare*, id est, *puerili stercore inquinare ductum esse arbitratur*. NUNN. βόλιτες, forte a βάλλω, abjicio: βόλος, βόλιτος. βόλβιτος sit stercus equorum & aliorum animalium, quod ad formam bulbi accedat: βόλβος, βόλβιτος. βόλιτος proprie stercus omne. a βόλος etiam est βολίων. De loco Corinthi alias. Et hic Articulus non est in editione.

Γογγυσμὸς καὶ γογγύζειν. ταῦτα ἀδόκιμα μὲν οὐκ ἔστιν, Ἰα-
κὰ δέ. Φωκυλίδην γὰρ οἶδα κεχρημένον αὐτῷ τὸν Μιλήσιον ἄν-
δρα, παλαιὸν σφόδρα. Καὶ τὸδε Φωκυλίδεω· χρῆ τοι τὸν ἑταί-
ρον ἑταίρω φροντίζειν ἄσσο' ἂν περιγογγύζωσι πολῖται. ἀλλὰ
τοῦτο μὲν Ἰωσι ἀφείσθω· ἡμεῖς δὲ τὸν θρυσμὸν καὶ τὸν θρύζειν λέ-
γωμεν, ἢ νῆ Δία σὺν τῷ ο τονθρυσμὸν καὶ τονθρούζειν.

Δύνη. εἴαν μὲν τοῦτο ὑποτακτικὸν ἦ, εἴαν δύωμαι, εἴαν δύνη,
ὀρθῶς λέγεται· εἴαν δὲ ὀριστικῶς τιθῆ τις, δύνη τοῦτο πρά-
ξαι, οὐχ ὑγιῶς ἂν τιθείη· χρῆ γὰρ λέγειν δύνασαι τοῦτο
πράξαι.

Ωρκωσε, καὶ ὀρκώτης δ' ἐγὼ, οὕτω Κρατῖνος φησί. μᾶλλον
διὰ τοῦ ω λέγε, ἢ διὰ τοῦ ι ὠρκισεν.

Εὐκερματεῖν, ἀνδὲς πάνυ. ἥδιστα δὲ εἴπης εὐπορεῖν κερ-
μάτων.

tionē prima. PAUW. βλάπτειν, Ezech.

4. Sophon. 1. HOESCH.
Γογγυσμὸς] HESIC. τὸ γογγύζειν va-
lere ait τοιθορύζειν, & suis vocem ede-
re, quanquam hoc γογγύζειν, & γρυλ-
λίζειν dici scribit. Latini grunnire, ut
legitur apud auctorem Philomelæ, quæ
Ovidio falso adscribitur. Sud. τὸ γογ-
γύζειν interpretatur ψιθυρίζειν, id est,
susurrare, & λάβρα λαλιῶν & ὑπόπλις,
id est, sursum loqui & suspiriose. Poll.
τὸ γογγύζειν tribuit columbis, quibus
auctor Philomelæ, & turdis gemere
assignat, nisi locus mendosus. de Pho-
cylide Sud. & Lilius. NUNN. γογγυ-
σμὸς, Sap. 1. Act. 6. 1. Pet. 4. ἡ γογ-
γυσις, Num. 14. γογγύζω, ibid. &
Joan. 6. 1. Cor. 10. ὁ γογγυσις, Ju-
dæ. 1. γογγυσικός, Naz. homil. in S.
Baptism. HOESCH.

ἄσσο' εἰ περιγογγύζωσι πολῖται] Sal-
masius in Lib. de Ling. Hellen. Cri-

bit, ὅσσοι περὶ γογγύζωσι πολῖται, cui
ego non adferentior: Nam longe signa-
tius est hic ἄσσο' ἂν περιγογγύζωσι,
quam ὅσσοι περὶ γογγύζωσι: id quisque
videt, qui attendit. περιγογγύζω, ubi-
que murmuro, ut περικομπέω, περιάδω,
περιβοάω, & alia multa. Pro simplici-
bus sæpe Grammatici exempla adfe-
runt composita: idque hic factum etiam
a Phrynicho. PAUW.

τοιθρυσμὸν] Monet Thom. τοιθρυσμὸν
& τοιθρύζειν, ut usurpemus abique o.
NUNN. Thomas τοιθρύζω & τοιθρυσμὸς
cum i. Articulum hunc etiam non ha-
bet editio prima. PAUW. Proverb. 26.
ἀνὴρ δὲ λοιδόρος, εἰς ταραχὴν μάχης. Ibi
Aquila, τοιθρυσίης. Theodot. γογγυσις:
& paulo post, pro λόγοι κερκώπων μα-
λακοί, idem Aq. λόγοι τοιθρυσού γοητικοί,
Symmach. λόγοι γογγυσεῦ ἐν παρίργῳ.
τοιθορύζειν, Lucian. in concil. Deor.
HOESCH.

Γογγυσμός, *admiratio*, & γογγύζειν, *murmurare*. Hæc quidem non sunt inusitata, Jonica tamen. Phocylidem enim Milesium virum antiquissimum scio eo verbo usum esse, cum inquit, *Και τόδε Φωκυλίδεω' χρέη τοι τὸν ἑταῖρον ἑταίρω φροντίζειν, ἄσσο' ἂν περιγογγύζωσι πολῖται*, *Et hoc Phocylidis est: Oportet sodalem curare, quæ cives murmurent*. Sed hoc quidem Jonibus relinquatur. Nos autem dicamus *τονθρῦσμόν*, & *τονθρῦζειν*, aut certe cum ο, *τονθρῦσμόν* & *τονθρῦζειν*.

Δύνη, *possis*, si hoc subjungentis modi sit, *ἐὰν δύνωμαι*, *ἐὰν δύνη*, *si possim*, *si possis*, recte dicitur. quod si quis modo indicandi usurpet *δύνη* τοῦτο *πρᾶξαι*, non recte usurpabit. Oportet enim dicere *δύνασαι* τοῦτο *πρᾶξαι*, *potes hoc facere*.

ὤρκωσε, & ὤρκωτης δ' ἐγὼ, *adstrinxit jurejurando*, atque etiam *ego jurejurando adstringo*. Sic Cratinus loquitur. potius igitur cum ω quam cum ι, ὤρκισεν.

Εὐκερματεῖν, *abundare pecunia*, insuave omnino verbum. Suavissime autem dices *εὐπορεῖν κερμάτων*.

Δύνη] τὸ δύνη factum κατὰ πάθος ἐκ τοῦ δύνασαι, ut docet Chærobofscus: quo verbo nullus classicus scriptor usus est ὀριστικῶς præter Synesium, ut Thom. tradit. NUNN. Prima editio cum interrogationis nota, *δύνη τοῦτο πρᾶξαι; & δύνασαι τοῦτο πρᾶξαι;* Apud Thomam aut distinguendum est, *ἐὰν δύνη δέ. Πλάτων ἐν Φαίδωνι ἄλλα πειρῶ, ὡς ἂν δύνη, ἀκριβέστατα διελεῖν πάντα*, aut legendum, *ὡς ἂν δύνη δέ Πλάτων ἐν Φαίδωνι ἄλλα πειρῶ &c*: Vide Dialogi initium. PAUW. Δύνη] Dorice δύνα, Theocr. Idyll. 10. v. 2. *οὐχ ὑγιῶς*] Atqui Atticum esse volunt: ut *ἐπίση*, pro *ἐπίσασαι*, apud Plat. in Euthydemo, Num. 20. Josu. 14. *μέμνη*, pro *μέμνησαι*, apud Theocr. Idyll. 22. v. 41. HOESCH.

ὤρκωσε] ὤρκωτης. ex hoc loco emendandi Hesic. & Phavor. apud quos ὤρκωτης pro ὤρκωτης legitur corrupte,

ex Thucyd. citantur aliquot loci, in quib. legitur τὸ ὤρκω, si mendo tamen vacant. de Cratino lege Sud. prolegomena Aristoph. & Liliū. NUNN. Prima editio operarum incuria male, *μᾶλλον δὲ διὰ τοῦ ε λέγε, ἢ διὰ τοῦ ι, ὤρκισεν*. Si Phrynichum sequamur, Atticum magis ὤρκωσε, quam ὤρκισε, & ita scribendum ubique apud Thucydidem: Libri Ms. variant, ut notum. ὤρκοῦν etiam apud Aristophanem est non semel. PAUW. ὤρκωσε] *περὶ τοῦ μὴ δεῖν ὤρκοῦν extat epistola Bas. M. in Cod. Aug. m. sc. cxvii. ὤρκισεν]*: *παρὰ τὸ ὤρκισεν*, Genes. 24. 50. Num. 5. 1. Thess. 5. Inde ὁ ὤρκισμός, Gen. 21. Levit. 5. HOESCH.

Εὐκερματεῖν] Rectum, & Atticum *εὐπορεῖν κερμάτων*. observat enim Poll. Atticos libentius usurpare nomen τοῦ κέρματος numero multitudinis quam singulari, contra Dores frequenter uti.

· Ενιαυσιαῖον. καὶ τοῦθ' ὁμοίον ἔστι τῷ Διονυσιαῖον κίβδηλον.
λέγε οὖν πεντασυλλάβως ἐνιαύσιον, ὡς Διονύσιον.

Εδέετο, ἐπλέετο, Ἰωνικὰ ταῦτα. ἡ δὲ Ἀττικὴ συνήθεια συναίρει ἐδέετο, ἐπλείτο, ἐρρείτο.

· Εξαλλάξαι, τὸ τέρψαι καὶ παραγαγεῖν εἰς εὐφροσύνην, φυλαττόμενον χρῆ οὕτω λέγειν· οὐ γὰρ χρῶνται οἱ δοκιμοί. Φιλίππιδης δὲ καὶ Μένανδρος αὐτῷ χρῶνται.

Ενεχυριμαῖα οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἶπεν. εἰ δὲ τῶν ἡμελημένων, οὐ Φροντίς Ἰπποκλείδῃ. ἐνέχυρα δέ.

Εκλείψας ἀδόκιμον, ἀλλὰ τὸ ἐκλιπών.

Χρηστὸς τὰ ἦθη, πλήθυντικῶς φυλάττου. οἱ γὰρ δοκιμοὶ χρηστὸς τὸ ἦθος ἐνικῶς Φασί, καὶ οὐ τὰ ἦθη.

Θυρεὸν, τοῦθ' Ὀμηρὸς ἐπὶ λίθου τίθησιν ἀντὶ θύρας τὴν χρεῖαν παρέχοντος· οἱ δὲ πολλοὶ ἀντὶ τῆς ἀσπίδος τίθεασιν, οὐδενὸς τῶν δοκίμων καὶ ἀρχαίων χρησαμένου. χρῆ οὖν ἀσπίδα λέγειν.

Διονύσιον, ἀπαίδευτον οὕτω λέγειν, δέον βραχύνειν τὴν σι, συλλαβὴν. οἱ γὰρ ἐκτείνοντες, παρὰ τὴν τῶν Ἀττικῶν διάλεκτον λέγουσι

uti numero singulari. NUNN. Prima editio, ἀιιδῆς πάντ' ἠδιστα δ' ἀν &c: Male ἀιιδῆς, ubi ἠδιστα sequitur ΡΑΥΩ.

Ενιαυσιαῖον] Vid. paulo post Διονύσιον. NUNN. Editio prima pro τῷ Διονυσιαῖον, τῷ Διονυσιαῖω. ΡΑΥΩ. ἐνιαυσιαῖον χρόνον, Diod. S. Ammon. in Catalog. ἐνιαυτὸν δὲ λέγομεν, τὴν τοῦ ἡλίου τῷ χρόνῳ περιόδον ἐνιαυσιαῖαν. ἐνιαύσιον] κύκλον, Idem. ἀμύγον, Exod. 12. Ezech. 46. τρεφῆν, Lucian. ἀμνάδα ἐνιαυσίαν, Num 6. 7. HOESCH.

Εδέετο, ἐπλείτο &c.] Hæc tuto omittere potuisset Grammaticus, ubi scripserat jam, Ρέει, ζέει &c. Vide supra ΡΑΥΩ.

Εξαλλάξαι] Locum Menandri-citant

Sud. & Phavorinus. NUNN. φυλαττόμενον χρῆ οὕτω λέγειν: mira locutio hic: An Libri discreparunt, & in quibusdam fuit, φυλάττωμεν οὕτω λέγειν, in quibusdam φυλάττωμεν οὕτω χρῆσθαι, & ex annotata lectionis discrepantia error hic? Locus Menandri est apud Suidam, ut Nunneseus monet: Perperam ibi Editor nuperus, Εξαλλάξαι, τὸ τέρψαι. ut quisque videt. Similiter nos utimur verbo *veranderen*. Articulus hic a prima editione abest. ΡΑΥΩ.

Ενεχυριμαῖα] Hoc loco mirum quam turpe erratum adspersum sit Thomæ. nam cum Phryn. dicat si negligentes scriptores utuntur τῷ ἐνεχυριμαῖον, id non curare Hippoclidem. Thom. extulit

Ἐνιαυσιαῖον, *annuum*. Hoc etiam adulterinum est, ut Διονυσιαῖον, *Dionysiacum*. Dic igitur cum quinque syllabis ἐνιαύσιον. ut Διονύσιον.

Ἐδέελο, *rogabat*, ἐπλέελο, *navigabat*. Ionica hæc sunt. Attica tamen consuetudo illa contrahit ἐδεῖτο, ἐπλεῖτο, ἐρρεῖτο.

Ἐξαλλάξει, *delectare*, ἔσ' *afferre voluptatem*. Cavere oportet hoc genus dicendi. Non enim eo utuntur classici, sed Philippides, & Menander.

Ἐνεχυριμαῖα, *pignora*. Nullus classicorum hoc dixit, sed ἐνέχυρα. Quod si aliquis eorum, qui negligenter scripserunt, illud usurpavit, non curat id Hippoclidēs.

Ἐκλείφας, *deserens*, non est electum, sed ἐκλιπών.

Χρησὸς τὰ ἥθη, *probus moribus*, numero plurali caveto. Classici enim χρησὸς τὸ ἥθος numero singulari dicunt, & non τὰ ἥθη.

Θυρεὸν, Homerus hoc nomen in lapide quidem adhibet, qui loco januæ est. vulgus autem in scuto, cum nullus ex classicis, & antiquis eo utatur. Oportet itaque pro scuto ἀσπίδα dicere.

Διονύσιον, *aedes Bacchi*. Hoc genus dicendi non est creditorum, cum corripienda sit syllaba σι. Nam qui producunt, contra consuetudinem sermonis Attici loquuntur. Oportet igitur exemplo Ari-

tulit illud, quasi Hippoclidēs usurpasset verbum hoc τὸ ἐνεχυριμαῖον, cum sit paræmia, de qua supra. NUNN. Et hunc Articulum in prima editione frustra quæras. PAUW. ἐνέχυρον, Deut. 24. ἐνεχυράζω, ibid. & Job. 22. 23. τὸ ἐνεχύρασμα, Exod. 22. Ezech. 33. ἐνεχυρασμός, Ezech. 18. Plut. vita Coriolani. HOESCH.

Ἐκλείφας ἀδόκιμον &c.] Hunc quoque Articulum non habet prima editio. PAUW.

Χρησὸς τὰ ἥθη &c.] Concinnius prima editio, Χρησὸς τὰ ἥθη, πληθυντικῶς φυλάττω. οἱ γὰρ δόκιμοι ἐπικῶς φασὶ χρησὸς τὸ ἥθος. PAUW.

Θυρεὸν] Thom. adjungit ad hæc, Synesium usum τῷ θυρεὸς nomine, ut Homerum. Eustat. Odysf. α, ait minores usos τῷ θυρεὸς παρανόμως τῇ θυρᾷ propter ejus magnitudinem. reddit autem Livius *scutum*, quod θυρεὸς ab Halicarnasseo dicitur. NUNN. θυρεὸν, ἐπὶ λίθου] Synes. epist. 121. ἀντὶ τῆς ἀσπίδος] Ezech. 23. Pl. Joseph. Diod. S. θυραφόρος, Polyæn. HOESCH. Pro τίθησιν ἀντὶ θύρας τὴν χρεῖαν παρέχοντος prima editio τίθησι τῷ ἀντὶ τῆς θύρας τὴν χρεῖαν παρέχοντος. PAUW.

Διονύσιον] Fortasse reponendum Διονυσιαῖον, quasi idem dicat quod supra in ἐνιαυσιαῖον; nisi τὸ σι in Διονύσιον pro-

X

γουσι. χρῆ οὖν Ἀριστοφάνει ἀκολουθοῦντας λέγειν. ἐν γὰρ τῷ Γήρα φησὶ τίς ἂν φράσειε παῖς; τί τὸ Διονύσιον; ὅπου τὰ μορμολύκεια προσκρεμάννυται.

Ἐμελλον γράψαι. ἐσχάτως βάρβαρον ἢ σύνταξις αὕτη. ἀορίστῳ γὰρ χρόνῳ τὸ ἔμελλον οὐ συντάττουσιν οἱ Ἀθηναῖοι, ἀλλ' ἦτοί ἐνεστῶτι, οἷον ἔμελλον γράφειν ἢ μέλλοντι, ἔμελλον γράψαι.

Οὐχ οἷον δεγίζομαι, κίβδηλον ἐσχάτως. μάλιστα ἀμαρτάνεται ἐν τῇ ἡμεδαπῇ, οὐχ οἷον καὶ μὴ οἷον λεγόντων, ὅπερ οὐ μόνον τῷ ἀδοκίμῳ ἀπόβλητον, ἀλλὰ καὶ τῷ ἤχῳ ἀηδές. λέγειν δὲ χρῆ οὐ δήπου, καὶ μὴ δήπου.

Οἰκίας δεσπότης λεκτέον, οὐχ ὡς Ἀλεξίς οἰκοδεσπότης.

Οἰδηποτοῦν μὴ λέγε, ἀλλὰ δοκίμως ὄντινούν.

Πρὸς

produxerunt alii poëta, ut Theocritus τὸ κί, in κάκισον. NUNN. Fortasse *τερονεπιθυμ* Διονυσιαῖον. Atqui Versus non constaret. SCAL. Male habet Διονύσιον, & ita seruari non potest: Scribe Διονυσιαῖον: templum Bacchi Διονυσιαῖον, ut Ἀσκληπιαῖον, Ἡφαιστιαῖον, &c. Sic nihil apertius. Articulus etiam non est in prima editione. PAUW. Διονύσιον, Pausan. in Attic. & Corinthiacis. τῷ Διονύσῳ τὸ ἱερόν, Thucyd. lib. III. HOESCH.

ἐν γὰρ τῷ Γήρα] Harpocr. ἐν τῷ τῆ- τις citat hanc Comœdiam Aristoph. & alii, hæc Comœdia quia non extat, non potest hic locus plane intelligi. pro τῷ πῦς reposui παῖς, ut sensus constet. NUNN. Pro τῷ πῦς reposui παῖς. Atqui πῦς recte erat; modo distinguitur, πῦς εἶ. At τὸ παῖς totam perturbat sententiam. SCAL.

τί τὸ Διονύσιον;] Legendum forte, τί τὸ Διονύσιον; ut subintelligatur ἱερόν: ut Thucyd. lib. II. τό, τε τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου, καὶ τὸ Πύθιον, καὶ τὸ τῆς Γῆς, καὶ τὸ ἐν λιμναῖς Διονύσου. HOESCH. Aristophanis Versus ἐν τῷ Γήρα ita legendi: A. Τίς ἂν φράσειε ποῦ εἶ τὸ Διονύσιον. B. Ὅπου τὰ μορμολύκεια προσκρεμάννυται. Priore versiculo quidam in platea sciscitatur, ubi sit Liberi fanum. Ille secundo versu respondet. SCAL.

μορμολύκεια] Oscilla fortasse intelligit, in quæ clausis oculis personis acceptis impingebant homines, ut risum moverent. de quibus Serv. 2. Georg. aut, quod certius videtur, larvas Comicas & Tragicas. Aristoph. Amphiarao, ἀφ' οὗ καρικὸν μορμολύκειον ἔγιγον, id est, ex eo tempore, quo personam Comicam cognovi, agebantur enim fabulæ Athenis Dionysis, hoc est,

Aristophanis, ita loqui. Nam in fabula, quæ γῆρας inscribitur, inquit, τίς ἂν φράσειε παῖς, τί τὸ Διονύσιον, ὅπου τὰ μορμολύκεια προσκρεμάννυται; quis puer dicet, quæ ædes est Bacchi, ubi larvæ suspensæ sunt?

Ἐμελλον γράψαι, *scripturus eram*. Hæc Syntaxis valde barbara est. Athenienses enim non conjungunt cum aoristo tempore futurum, sed aut cum præsentī, ut ἔμελλον γράφειν: aut cum futuro, ἔμελλον γράψειν.

Οὐχ οἶον ὀργίζομαι, *numquam irascor*: summopere adulterinum est. Maxime autem peccatur apud nostrates in hoc genere, cum dicunt, οὐχ οἶον, & μὴ εἶον. Quod non solum relegandum est, quia non est usitatum, verum etiam, quia non est sono suave. Oportet autem dicere οὐ δήπου & μὴ δήπου.

Οἰκίας δεσπότης, *domus dominus*, dicendum est, non ut Alexis, οἰκοδεσπότης.

Οὐδηποτοῦν, *quæcumque*, ne dicas, sed usitate ὄντινοῦν.

Πρόσο-

est, Liberalib. ut Romano more loquimur. NUNN.

Ἐμελλον γράψαι] De hoc iterum supra disputatum est. NUNN. Inficeta repetitio, quæ forte a Librorum discrepantia. Pro ἰσχύτως βάρβαρον prima editio ἰσχύτως βάρβαρος. PAUW.

Οὐχ οἶον ὀργίζομαι] ἡμεδαπῇ apud Bithynos fortasse, quorum Dialectum alibi etiam rejicit, ipse autem erat Bithynus, aut certe apud Asiaticos, quorum item Dialectum aliquot locis repudiat. Bithynia autem Asiæ est. NUNN. Οὐχ οἶον ὀργίζομαι Nunnescius vertit *numquam irascor*: Male: Vertendum, *pequamquam irascor*; ne *minimam irascor*: ita οὐ δήπου & μὴ δήπου accipitur. Articulus non est in prima editione. PAUW.

Οἰκίας δεσπότης] Poll. lib. 10. nec οἰκοδεσπότην, nec οἰκοδεσποιναι recipien-

dum ait, quamvis utroque usa fuisset Theano Pythagorica in epist. ad Timaretam. hujus extant adhuc aliquot epistolæ in volumine eo, quod collegit Aldus. Alexis autem usus nomine τοῦ οἰκοδεσπότης, ut idem Poll. scribit, ἐν Ταραντίοις. οἰκοδεσπότην ælium dominum appellat auctor ad Herennium. de Theano autem Sud. consulendus. Poll. ait ναύκληρον vocari τὸν οἰκοδεσπότην, & Dorice ἐσιάμονα, vel ἐσιοπάμμονα, & σίγαρχον, & σιγαρόμον. NUNN. Prima editio λεκτέον post δεσπότης omittit. PAUW. οἰκοδεσπότης; Lucæ 22. Philo, Plut. οἰκοδεσποιναι, idem. οἰκοδεσποτεῖν, 1. Timoth. 5. Læcian. HOESCH.

Οὐδηποτοῦν μὴ λέγε &c.] Prima editio in sua serie, Οὐδηποτοῦν μὴ λέγε, ἀλλὰ δοκίμως οὐτινοῦν: Male, cum ita esset in MS. PAUW.

X 2

Πρόσο-

Πρόσφατον. καὶ περὶ τούτου πολλὴν διατριβὴν ἐποίησάμην ἐπισκοπούμενος, εἰ μόνον λέγεται πρόσφατος νεκρὸς, καὶ μὴ πρόσφατον πρᾶγμα. εὐρίσκετο δὲ Σοφοκλῆς ἐν τῇ Ἀνδρομέδῃ τιθεὶς οὕτω μηδὲν φοβεῖσθαι πρόσφατους ἐπιστολάς.

Πτώμα ἐπὶ νεκροῦ τιθέασιν οἱ νῦν, οἱ δ' ἀρχαῖοι οὐχ οὕτως, ἀλλὰ πτώματα νεκρῶν, ἢ οἴκων.

Περίστασις ἀντὶ τοῦ συμφορὰ τιθέασιν οἱ Στωϊκοὶ Φιλόσοφοι οἱ δ' ἀρχαῖοι περίστασις λέγουσι τὴν διὰ τινὰ τάραχον παρουσίαν πλήθους, καὶ ἡ τραγωδία, καὶ ἡ κωμῶδία· μάθους δ' ἀπὸ Τηλεκλείτου λέγοντος ὧδε τίς ἦδε κραυγὴ καὶ δοκίμων περίστασις;

Παρεμ-

Πρόσφατον] Sud. proprie ait dici recens occiso, ἀπὸ τοῦ φάζειν, quod est occidere. quod & Etymol. sequitur. Eustat. quoque adjungit tamen ad hoc, τὸ πρόσφατον dici etiam in eo quod recenter dictum est, ἀπὸ τοῦ φατέν. Ammon. differre ait τὸ πρόσφατον, & τὸ νεκρὸν, & τὸ νεκρὸν, ut πρόσφατον dicatur τὸ κρέας, id est, caro recens interfecti animalis, & νεκρὸν ὕδωρ aqua recens, quasi nuper hausta, & νεκρὸν ἰχθύος piscis recens, quasi recenter captus. πρόσφατον δοξάν recensem opinionem convertit M. Tullius ex Stoicis. NUNN. πολλὴν διατριβὴν ἐποίησάμην: Prima editio πολλὴν ἐποίησάμην διατριβὴν, καὶ μὴ πρόσφατον πρᾶγμα: male editio prima καὶ πρόσφατον πρᾶγμα absque negatione. εὐρίσκετο δὲ Σοφοκλῆς: prima editio εὐρίσκειται δὲ Σοφοκλῆς. PAUW.

ἐν τῇ Ἀνδρομέδῃ] Tragœdia erat Sophoclis, quæ citatur ab Athen. & ab aliis. NUNN.

ἐπιστολάς] Epistolâs. novi etiam a poë.

tis mandata ita appellari pro ἐπιστολάς, ut observant Grammatici. sic Aeschyl. initio Promethei locutus causa metri, ut præter alios adnotat Planudes in Collectaneis Grammaticis. NUNN. Imperite faciunt, qui in Aeschyl. Prometheo σῆγμα interpositum nolunt, quod ἐπιστολάς dixerit Aeschylus: quum ἐπιτελλεῖν veteribus usurpatum sit pro præcipere. Quare illis non debebat doctus vir subscribere. SCAL. Prima editio, τιθεὶς οὕτω μηδὲν φοβεῖσθε πρόσφατους ἐπιστολάς. Rectius: quia sic χρῆσις Sophoclea est concinnior, & apertius sese prodit: Senarius Jambicus est integer. PAUW.

Πτώμα] τὸ πτώμα minores, ut tradit Thom. sine alterius nominis adjunctione pro mortuo dicebant, veteres autem, ut hoc loco docet Phryn. πτώματα νεκρῶν, aut πτώματα οἰκῶν. Sic etiam monet Helic. πτώματα dici in metallis, cum confluunt. Sud. vero corpus quoque sine capite hoc nomine significari scripsit, & apud Ly:

Πρόσφατον, *recens*. De hoc etiam diu dubitavi, dicatur ne tantum πρόσφατος νεκρός, *recens cadaver*, & non πρόσφατον πρᾶγμα, *res recens*. Inventus autem est Sophocles, qui in Andromeda sic loquitur, μηδὲν φοβεῖσθαι πρόσφατους ἐπιστολάς, *nihil metuere recentes epistolas*, aut *recentia jussa*.

Πτώμα, *casum*. In cadavere adhibent recentiores; prisci autem non ita loquuntur, sed dicunt πλώματα νεκρῶν, *cadavera mortuorum*, aut πλώματα οἰκῶν, *ruinas ædium*.

Περίστασις, pro *calamitate* adhibent Stoici philosophi. Prisci autem περίστασιν appellant. *multitudinem, quæ convenit propter aliquem tumultum*. Tragedia autem & Comœdia sic loquuntur: quod intelliges ex Teleclide, cum sic inquit, τίς ἤδε κραυγὴ καὶ δοκίμων περίστασις; *quis iste clamor, & clarorum virorum circumfusæ corona?*

Παρεμ-

Lysiam πλώματα ἐλαιῶν, aut casum arborum scilicet olearum, aut earum fructus. NUNN. πλώμα, Lucæ 17. f. μίγα πλώμα πίπλειν, graviter labi, Philo. HOESCH.

Περίστασις] περίστασιν etiam in eadem fere notione citat Harpocr. ex Dinarcho, quanquam ait quosdam ibi non περίστασιν, sed παράστασιν λέγισσε. idem repetit Sud. Thom. adjungit περίστασιν αἰτίας esse, ubi intelligo nomine αἰτίας non causam tantum, unum nempe genus circumstantiarum, ut vulgo loquuntur Rhetores, sed omne genus circumstantiarum, quod hæc sint αἴτια, id est, causæ controversiarum, ut loquebatur Hermagoras. ex his enim fiunt controversiæ Rhetoricæ, & ex his ducuntur argumenta ad illas disputandas, ut nos docuimus ex Hermogene in nostris institutionibus Rhetoricis. περίστασις, *circumventio*, Gloss. M. Tull. *consecutiones* interpretatur illas, quibus Rhetores utuntur. NUNN. περίστασις, ἀντὶ τοῦ συμφορᾶ, Lucian.

Synes. Diod. S. Zosim. & sacri Scriptores passim. περιστατικοὶ καιροί, Basil. M. quibus opponuntur αἱ εὐημερίαι. HOESCH. Editio prima, Περίστασις, ἢ συμφορᾶ τίθεσιν &c: & μοχ, τὴν διὰ τινὰ ταραχὸν παρουσίαν absque πλήθους: Non bene: excidit vocula, vel scriptum in Libris istis, τίνων διὰ τὸν ταραχὸν παρουσίαν. ΡΛΩΥ.

Τηλεκλείδης] Τηλεκλείδης reposui ex Thom. MS. & vulgato, & epitoma Phrynic. atque ex Sud. quem lege de Teleclide ex Athenæo, & Lilius, & pro δοκίμων in Thom. vulgato δῆμος legitur, in MS. vero Dorice δάμος, quod reposui. NUNN. Lege ita Versum Teleclidis: Τίς ἤδε κραυγὴ, καὶ δόμων περίστασις; Quiritatum & turbam circa ædes intelligit. SCAL. Ita aperte editio prima, μάθης δ' ἀν Τηλεκλείδης λέγοντος ἄδ' τίς ἤδε κραυγὴ, καὶ δόμων περίστασις; Lectio est paulo figuratior, sed bona. δοκίμων ineptit: δῆμος sententia amat, sed Versus respuit: id. forte enatum ex δόμος. Salmasius in

X. 3.

Libro.

Παρεμβολή, δεινῶς Μακεδονικόν, καίτοι ἐνῆν τῷ στρατοπέδῳ χρῆσθαι, πλείστῳ καὶ δοκίμῳ ὄντι.

Σαπρὰν, οἱ πολλοὶ ἀντὶ τοῦ αἰσχροῦ. Θεῶν Φησὶν ὁ γραμματικὸς εὐρηκεῖν παρὰ Φερεκράτει ληρῶν. ἅπαντα γὰρ ἂ Φέρεε μαρτύρια, ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ καὶ σεσηπότος εὐρηται κείμενα.

Σώματα ἐπὶ τῶν ὀνίων ἀνδραπόδων, οἷον σώματα πωλεῖται, οὐ χρώνται οἱ ἀρχαῖοι.

Τὰ πρόσωπα παρῆν ἀμφοτέρα. οἱ ἀμφὶ τὰς δίκας ῥήτορες οὕτω λέγουσι παραπαίοντες, ἀλλὰ σὺ καθαρὸς καὶ ἀρχαῖος ὢν ῥήτωρ καὶ μόνος μετὰ γ' ἐκείνους, τοὺς ἀμφὶ τὸν Δημοσθένην λέγω, ἐπανάγων εἰς τὸ ἀρχαῖον σχῆμα καὶ δόκιμον τὴν ῥητορικὴν, οὐ μόνον αὐτὸς δυσχεραίνων οὐδεπώποτε ἐχρήσω τῷ ὀνόματι, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους ἐκόλυσας χρῆσασθαι, ἐξελληνίζων καὶ Ἀττικίζων τὸ βασιλικὸν δικαστήριον, καὶ διδάσκαλος καθιστάμενος οὐ μόνον αὐτῶν τῶν λόγων οἷον χρῆ λέγειν σχήματος καὶ βλέμματος καὶ φωνῆς καὶ στάσεως. τοιγαροῦν σε τῶν μεγίστων ἀξιώσαντες οἱ Ῥωμαίων βασιλεῖς ἀνέθεσαν τὰ Ἑλλήνων ἅπαντα πράγματα διοικεῖν παριδρυσάμενοι φύλακα ἑαυτοῖς· λόγῳ μὲν ἐπιστολέα ἀποφῆναντες, ἔργῳ δὲ συνεργὸν ἐλόμενοι τῆς βασι-

Libro de Lingua Hellenistica, audenter & nullo jure, τίς ἦδε κραυγή; τίς δὲ καὶ περίσσις; ΡΑΥΩ.

Παρεμβολή] Gloss. παρεμβολή, phalax, castrum. recte vero phalax, quia nomen item Macedonicum est, ut παρεμβολή. Sud. τὸ στρατόπεδον castrum etiam interpretatur, sed vulgo exercitus: quid proprie tamen sit παρεμβολή, & quid differat ἀπὸ τῆς παρατάξεως, aut ut vulgo editum, περιτάξεως; vid. Aelian. de acieb. instruendis & Sud. qui eadem ex illo iterat. ΝΥΝΝ. ἀπὸ παρεμβολή, Genes. 32. Diod. S. lib. 2.

παρὰ τὸ ἐμβάλλω, τὸ στρατοπεδεῖν, Exod. 14. Num. 33. Psal. 33. D. S. ibid. HOESCH.

Σαπρὰν] Negant item Schol. Aristoph. & Sud. τὸ σαπρὸν dici nisi in eo quod inveteravit. Sud. addit non dici in re mala, nec turpi. Theo Grammaticus quis sit, mihi non liquet. multos commemorat Sud. philosophos, & Sophistas hujus nominis. de Pherecrate idem Sud. & alii. ΝΥΝΝ. Theo est unus ex tribus, quorum scholia in Apollonii Argonautica extant. SCAL. Hæc a prima editione absunt, & in MS.

Παρεμβολή, *castra*. Valde Macédonicum est hoc nomen, quanquam licebat uti nomine στρατοπέδω, quod frequens est, & electum.

Σπράν, *putridam*, plebeji pro αίσχραν dicunt. Theo Grammaticus ait, se illud invenisse apud Pherecratem, sed delirat. Omnia enim testimonia quæ producit, reperiuntur usurpata in re veteri & putrida.

Σώματα, antiqui non utuntur hoc nomine in mancipiis venalibus, ut dicant σώματα πωλείται, *mancipia venduntur*.

Τὰ πρόσωπα παρῆν ἀμφοτέρα, *personæ ambæ aderant*. Rhetores qui in judiciis versantur, sic loquuntur errantes. Tu tamen cum sis purus & antiquus orator, & solus quidem post eos qui ætate Demosthenis floruerunt, revocans dicendi facultatem in veterem formam atque elegantem, non solum ipse ægre ferens nunquam usus es hoc nomine, verum etiam prohibuisti, ne alii uterentur, ad Græcorum & Atticorum consuetudinem transferens forense concilium Imperatorum, & magister constitutus non solum sermonis, quo utendum, sed etiam ornatus, & adspectus, & vocis, & status. Propterea Imperatores Romani, cum te magnis honoribus dignum censerent, universo statui Græcorum præfecerunt, assessorem sibi, & custodem adjunctentes, verbo quidem ab epistolis te legentes, re ipsa autem adiutorem eligentes imperii. Sed

MS. suo non invenit Calliergus. ΡΑΥΩ. σαπρὸς λόγος, Ephes. 4. σαπρὸν ἀποφθέγγεσθαι, Lucian. Parasit. σαπρὸς ὀφθαλμοὺς ἔχειν, Chrysoft. διὰ τοῦτο καὶ, σαπρὸν λύχνον ἐπαίσεις, πρὸς τὴν ἐγκειχειρισμένην θεραπευίδα αἰεὶ λέγομεν. πᾶν γὰρ, εἰ μὴ τὴν ἰδίαν χρεῖαν πληρεῖ, σαπρὸν λέγομεν, Idem Com. in epist. ad Timoth. HOESCH.

λειρῶν] Sic legitur in nostro MS. ex quo reposui ληρῶν. NUNN.

Σώματα] Poll. lib. 3. negat præcise adhiberi posse τὸ σώματα in mancipiis, sed cum adjunção σώματα δούλα dici pro illis posse: σώματα autem pro

militibus usurpavit aliquot locis Demosthenes. NUNN. Hic Articulus etiam non est in prima editione. ΡΑΥΩ. Epiphani. Ancor. p. 493. καὶ ἡ συνήθεια τοὺς δούλους σώματα εἰώθε καλεῖν. Inde σαματεμπορεῖον, in vita Aesopi. HOESCH. καθιστάμενος οὐ μόνον αὐτῶν τῶν λόγων οἷον χρὴ λέγειν σχήματος καὶ &c.] Oratio non est plena: Scribe, οἷον χρὴ λέγειν, ἀλλὰ καὶ σχήματος; καὶ βλέμματος, καὶ &c. An operarum incuria exciderunt voculæ? In Versione Nunnesius eas expressit. Hunc Articulum non habet quoque prima editio. ΡΑΥΩ. λόγῳ μὲν ἐπιστολῆα &c.] Hunc Cor
δε

βασιλείας. ἀλλὰ ταῦτα μὲν καὶ αὐθις· τὰ δὲ πρόσωπα ὡς πρόκειται, οὐκ ἐροῦμεν, ἀλλὰ κατὰ πῶς οἱ παλαιοὶ, οἷον, καλὸν ἔχει πρόσωπον.

Στρηνιαῶν. τούτῳ ἐχρήσαντο οἱ τῆς νέας κωμωδίας ποιηταί, ὧ [οὐκ] ἂν μανεῖς τις χρήσαιτο, παρὸν λέγειν τρυφῶν.

Σύζυγρος οὐ ῥητέον. σὺν ἄγριον οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι.

Συγγνωμοῦναι οὐ χρὴ λέγειν, ἀλλὰ συγγνώμην.

Σιτομετρεῖσθαι μὴ λέγε· λύων δ' ἐρεῖς σίτον μετρεῖσθαι.

Στηθύσιον ὀρνιθίου λέγουσι τινὲς οὐχ ὑχιῶς. εἰ γὰρ χρὴ ὑποκοριστικῶς λέγειν στηθίδιον· εἰ δ' οὐκ ἐστὶν ὑποκοριστικόν, πόθεν εἰσεκόμασε καὶ τοῦτο τὸ κακὸν τῆ τῶν Ἑλλήνων Φωνῆ;

Υπέρ-

nelianum, ad quem scribit, vocat ἐπιστολίαν. Interpres vertit, ab epistolis. Tamen Agathia & aliis ἐπιστολὴν est Tabellarius, cujus crebra mentio in Inscriptionibus. SCAL. Ea, quæ hic dicuntur, non conveniunt Tabellario. Junge V. Σύστημα: ubi διὰ τοῦτο ἐκ προκρίτων ἀποφανθέντα ὑπὸ τῶν βασιλέων ἐπιστολίαν αὐτῶν Nunnesii interpretatiōnem aperte probat. PAUW.

Στρηνιαῶν] Apud Phavor. præter alias significationes τὸ στήθεις dicitur auctore Nicostrato quodam, τὸ πρόσαντες τῆ ἀκοῆς φέγγμα, jucunda vox auditui. unde fortasse *strena* Romanis, quæ Kal. Januariis, ut nostræ ætate, dabantur. στήθεις est ἀτακτεῖν Sud. & Phavor. ut sit quasi *strenu* vivere. Hesic. & Sud. aliter, διὰ τὸν πλοῦτον ὀβριζειν, & βαρῶς φέρειν: ita locupletes, & potentes contumeliose ceteros vexant, neque possunt eorum aspectum æquo animo ferre. NUNN. τὸ στήθεις, 4. Reg. 19. Apocal. 18. Epiphani. lib. 2. contra Ma-

nich. masc. gen. περιττοτέρη τὴν φέριμενος ἡδυπαθεία, καὶ κατὰ τὸν ἰδιωτικὸν αὐτοῦ τοῦ ἐπιτατάζων, καὶ βαρεῖς στήθεις ἐν αὐτῷ ἀγορεύει. Hinc στήθεις, Apocal. 18. Sophilus apud Athenæ. lib. 3. Νὰ τὸν Διόνυσον, ἄνδρες, ἡδὴ στήθεις. Antiphanes, ibid. Ἐσθῆτις πως, καταβεβρωκώς [σοι] σιτία. καταστήθεις Χριστοῦ τῆς ἀγάπης, Chrysost. Com. in 2. cap. epist. ad Rom. HOESCH.

ὧ [οὐκ] ἂν μανεῖς τις χρήσαιτο, παρὸν λέγειν τρυφῶν] Nunnesius οὐκ inter duas virgulas collocavit, & in Versione ejus rationem non habuit: Nam ὧ ἂν μανεῖς τις χρήσαιτο, παρὸν λέγειν τρυφῶν exprimit quo nullus, nisi insanias, utetur, cum liceat dicere τρυφῶν: Si οὐκ addideris, versio ista stare non potest, & vertendum, quo nullus, ne quidem si insanias, utetur, cum etc. Salmasius in Libro de Lingua Hellenistica scribit, ὧ οὐκ ἂν μὴ μανεῖς τις χρήσαιτο, παρὸν λέγειν τρυφῶν: quod vertit, quo nemo nisi insanus utatur, cum ad manum sit dicere τρυφῶν. Sic addita nega-

Sed hæc quidem alias. Hoc autem nomen τὸ πρόσωπα, ut propositum est, non usurpabimus, sed quemadmodum prisca, ut καλὸν ἔχει πρόσωπον, *pulcram habet faciem.*

Στηνιαῖον, *in deliciis vivere.* Hoc usi sunt poëtæ novæ Comœdiæ, quo nullus, nisi insaniat, utetur, cum liceat dicere τρυφᾶν.

Σύαγρος, *aper,* non est dicendum: antiqui σὺν ἄγριον dicunt.

Συγγνωμονῆσαι, *ignoscere,* non est dicendum, sed συγγνώναι.

Σιτομετρεῖσθαι, *triticum metiri,* ne dicas, sed dissoluta oratione dices σῖτον μετρεῖσθαι.

Στηθύσιον ὀρνίθις, *pectusculum aviculæ,* usurpant quidam non recte. Nam si diminutiva forma exprimendum sit, dices, στηθίδιον. Quod si non est diminutivum, unde insultavit hoc malum in sermonem Græcorum?

Υπέρ-

negatio negationem temperat. Ego non improbo, ἢ ἂν μανίης τις χήσαιτο, παρὸν λέγειν τρυφᾶν: quia nimia est ὑπερβολὴ in ἢ οὐκ ἂν μανίης τις χήσαιτο: Nisi ea gavisum putes Grammaticum satis grandiloquum. Articulus hic etiam a prima editione abest. PAUW.

Σύαγρος] *Porcum aprinum* appellat Varro de lingua Lat. τὸ σύαγρος autem Jones dissolvunt in σὺς ἄγριος, ut ait Eustat. vid. Athen. initio & lib. 9. NUNN. σύαγρος, Theodoret. lib. V. de Provid. σύαγρος Ερυμάνθιος, Athen. lib. IV. idem qui Diod. S. l. 4. κάπρος Ερυμάνθιος. σὺς ἄγριος, Lucian. ὄς ἄγριος, Galen. HOESCH.

Συγγνωμονῆσαι] Hæc accessio asseritur a Thom. dici posse συγγνώμης ἀξιῶσαι, & melius dici κατὰ συγγνώμην ἵσασται, quam συγγνώμης ἄξιόν ἐστι, id est, *venia dignum est.* in vulgato autem Thom. libro, pro κατὰ συγγνωμονῆσαι legendum ex MS. οὐ συγγνωμονῆσαι. NUNN. συγγνωμονῆσαι, Ignat. HOESCH.

Σιτομετρεῖσθαι] Hoc etiam uno verbo σιτομημονεῖν dicebatur, ut observat Hesic. & Xenophonti σιτοποιεῖσθαι uno verbo est triticum accipere. NUNN. σιτομετρεῖν, Genes. 47. σιτομετρία, Diod. S. Naz. σιτομέτριον, Lucae 12. Bas. M. Naz. Chryf. HOESCH. Et hunc Articulum non habet prima editio. PAUW.

Στηθύσιον] τὸ στηθύσιον partem pectoris dicit esse auctor Etym. Poll. declarat eam esse medium pectoris. Phavor. & medium pectoris, & ὑποκερικόν esse ait. in Poll. etiam στηθίδιον pro pectusculo legitur. NUNN. Στηθύσιον. Ita & Philo M. S. (vulgata Lexica στηθύνιον) Exod. 29. Levit. 7. HOESCH. Triplex scriptura vocis: στηθύνιον, στηθύνιον, στηθύνιον: Si sit diminutiva, στηθίδιον sine dubio præstat: si non sit diminutiva, scriptura triplex potest esse bona, præcipue hic in ὀρνίθις: στηθύνιον sit a στηθος & ἰνίον, pars pectoris, cui nervi adhærent: στηθύνιον, a στηθος & ἡνίον, pars pectoris, quæ alias partes pectoris ligat & frænat: στηθύνιον;

Υ

Υπέδριμος. ἐπεὶ ὑπέροσφος, καὶ ὑπέδριμος ἀξιούσι τινὲς λέγειν, λεγόντων δ' εἰ καὶ οἱ ἀρχαῖοι καὶ οἱ δοκίμοι λέγουσιν· εἰ δὲ μὴ, ἐκόντων χαίρειν τὸ ὑπέδριμος.

Φυγαδεῦσαι καὶ φυγαδευθῆναι. ἐπισκέψεως πολλῆς δεῖται, εἰ ἐγκριτέον τούνομα τοῖς δοκίμοις. εἰ τοίνυν εὖροις, βεβαιώσεις τὸ ἀμφισβητούμενον.

Φρονημεύεσθαι μὴ λέγε, φρονεῖν δὲ τὰ ὄντα.

Χήμη. πόθεν ἀνεμίχθη τῇ τῶν Ἑλλήνων Φωνῇ, ἀδηλον. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι κογχύλην λέγουσι τοῦτο.

Επι-

a σῆδος & ἰνίον, pars pectoris, quæ vomeris instar est: ὄνις & ὄνις scribitur: ad istam διττογραφίαν accederet σῆδύονιον, quod pro σῆθύνιον & σῆθύνιον est apud Pollucem in Libris quibusdam: Et hoc postremum præcipue pectus aviculæ respiceret. Cogitandum: Phrynichus hic, ut vides, de diminutione dubitat, & istas suspiciones nobis suggerit. Articulus etiam a prima editione exulat. ΡΑΥΩ. εἰ γὰρ κρῆ ὑποκοριστικῶς λέγειν σῆθίδιον] Legendum, λεγόντων σῆθίδιον, id est, λεγόντων. Nihil verius. SCAL. Potes etiam εἰ γὰρ κρῆ ὑποκοριστικῶς, λέγε σῆθίδιον, vel εἰ γὰρ κρῆ ὑποκοριστικῶς λέγειν, λέγε σῆθίδιον. ΡΑΥΩ.

Υπέδριμος] τῆ ὑπέροσφος, id est, sapiens supra quam dici possit, utitur quidem Aristoph. at τῆ ὑπέδριμος qui usus fuerit, reperi adhuc neminem. NUNN.

ἐκόντων χαίρειν τὸ ὑπέδριμος] Leg. εἰπόντων χαίρειν, id est, ἰάτωσαν, ut in proximo exemplo. An non ita legendum? SCAL. Perbene Scaliger: Neque Articulus hic est in editione prima. ΡΑΥΩ.

Φυγαδεῦσαι] τὰ φυγαδεύειν ex De-

mosth. citant lexicographi. Sud. φυγαδεῖν pro exilio ex nescio quo scriptore repetit. NUNN. φυγαδεῦσαι] Lucian. γάμος οὖν (Φησὶ) μηδὲν οἶον, καὶ τὸ δῆλον τοῦ βίβ φυγαδεύειν. φυγαδευθῆναι] Idem Lucian. Macrobian. Ταρκόνιος δὲ, ὁ τελευταῖος τῶν Ῥωμαίων βασιλεὺς, φυγαδευθεὶς. Herodian. l. 3. πεφυγαδεῦσθαι, exilio multatum esse. Hinc φυγαδεῖν, Ezech. 17. Polyb. Naz. φυγαδεῖν, Num. 35. φυγαδευτέριον, ibid. & apud Bas. M. Naz. Philonem. φυγαδευτικὸς, Cl. Al. 2. Pæd. 5. HOESCH. Et hunc Articulum non agnoscit prima editio. ΡΑΥΩ.

Φρονημεύεσθαι] Quam præpostere illud irrepsit in epitomam pro hoc verbo χρήσιμον γινέσθαι, cum illud infra legatur in τῆ χρησιμῶσαι. NUNN. Editio prima, Φρονημεύεσθαι μὴ λέγε, ἀλλὰ χρήσιμον γινέσθαι: quod mire displicuit Nunnesio. Sed si consideremus ista Aristotelis Ethicorum Lib. 6. Cap. 5. δοκεῖ δὲ φρονίμος εἶναι, τὸ δύνασθαι καλῶς βουλευσασθαι περὶ τὰ αὐτῷ ἀγαθὰ καὶ συμφέροντα: quibus subjicit aliquanto post, διὰ τοῦτο Περιχλῆα καὶ τοὺς τοιοῦτους, φρονίμους οἰομεθα εἶναι, ὅτι τὰ αὐτοῖς ἀγαθὰ, καὶ τὰ τοῖς ἀ-

δρῶν.

ὑπέρδριμος, *acerrimus*. Quoniam ὑπέρσοφος, *sapientissimus*, in usu est, censent quidam ὑπέρδριμος dicendum esse. Dicant tamen num antiqui, & classici hoc usurpent. Sin minus, libentibus illis valeat τὸ ὑπέρδριμος.

Φυγαδεῦσαι καὶ φυγαδευθῆναι, *fugare* & *fugari*. Dignum multa consideratione, num hoc nomen numerandum sit in selectis. Si igitur inveneris aliquando, confirmabis quod in controversia positum est.

Φρονιμεύεσθαι, *cogitare*, ne dicas, sed φρονεῖν τὰ ὄντα, *cogitare ea quæ sunt*.

Χήμη, *conchylium*. Unde hoc nomen mistum sit sermoni Græco, incertum est. Nam prisca κογχύλην, appellant.

Επι-

θράποις, δύνανται θεωρεῖν: & dein addit Cap. 6. sequenti, διὰ Αναξαγόραν, καὶ Θαλήν, καὶ τοὺς τοιοῦτους, σοφῶς μὲν, φρονίμους δ' οὐ φασι εἶναι, ὅταν ἰδῶσιν ἀγνοῦντας τὰ συμφέροντα αὐτοῖς: Quid ais? an adeo inepta est phrasis apposita? Anaxagoras & Thales non erant φρονίμοι, quia ignorabant τὰ συμφέροντα αὐτοῖς: Quid prohibet igitur, quominus φρονιμεύεσθαι sumtum a quibusdam pro χρήσιμον γίνεσθαι, & quidem sibi ipsi potissimum? Certe ista scriptura editionis primæ non adeo displicet mihi, & in Libris quibusdam potuit absque ullo periculo commorari. Sequens Χρησιμεύσαι non habet prima editio, & sic in ea saltem, ab isto Articulo ad Articulum hunc transferri non potuit per errorem correctio illa. Phavorinus tamen, φρονιμεύεσθαι, μὴ λέγε, φρονεῖν δὲ τὰ ὄντα, & Χρησιμεύσαι μὴ λέγε, ἀλλὰ χρήσιμον γίνεσθαι, distincte in Lexico suo recenset: quod certe notandum. PAUW.

Χήμη] Sud. speciem quandam ostreorum esse dicit. Athen. lib. 3. ex his quæ parvæ sint, appellari eas proprie ὄστρεα, alias esse crallas, quæ βασιλική dicuntur,

alias τραχείας, id est, *asperas*. Plin. chametracheas appellat asperas, & chamepeloridas τὰς βασιλικὰς, & chameleas leves chamas, quibus idem, & Macrob. adjungunt chameglyceridas. de quibus consule Rondelet. & Bellonium. Plaut. conchyilas Latine etiam usurpat. a Phrynicho fortasse non distinguuntur, ut ab iis qui de piscibus separatim scripserunt: ita χήμη Latine reddidi *conchylium*. neque vero ignoro *chamam* Latine a Plinio nominari, & a quibusdam architectis vocabulorum *hiatulam*. sed illi ex professo hæc discernunt. Phrynichus autem pro conchyla plane videtur illud adhibuisse. est autem Athen. κογχύλιον dictum ἀπὸ τοῦ κεχημέναι, id est, *ab hiando*. NUNN. Ἕλληνες hic sunt Attici, ut supra indicavimus: Nunnesius non bene: χήμη pro κογχύλη haud dubie antiquiores Græci usurparunt. Hesy chius, Χήμη, χάσμη: Fortasse pro hiatu minus displicuit nasuto Grammatico, quam pro conchylio: Et voces, & notiones sunt distinguendæ. χάω, χήμη: vox est perquam antiqua sine dubio. Articulus non est in editione.

Υ 2

Επιχειμάζεις σαυτὸν Μένανδρος εἶρηκεν ἐπὶ τοῦ λυπεῖν. καὶ
 Ἀλεξανδρεῖς ὁμοίως. πειστέον δὲ τοῖς δοκίμοις, τοῖς μὴδ' εἶδῶσι
 τοῦνομα.

Χρησιμεῦσαι μὴ λέγε, ἀλλὰ χρήσιμοι γενέσθαι.

Ἐσχάτως ἔχει, ἐπὶ τοῦ μοχθηρῶς ἔχει καὶ σφαλερῶς, τάτ-
 τουσιν οἱ σύρφακες. ἡ δὲ τοῦ ἐσχάτως χρῆσις, οἶσθα, ἐπὶ τοῦ
 ἄκρου παρὰ τοῖς ἀρχαίοις νομίζεται, ἐσχάτως ποιηρὸς, ἐσχά-
 τως φιλόσοφος. διαγραπτέον οὖν καὶ τοῦτο.

Χρεωλυτῆσαι λέγει ὁ πολὺς λέως· ἀλλ' οἱ ὀλίγοι καὶ Ἀττι-
 κοί, τὰ χρέα διαλύσασθαι.

Χρέως. Ἀττικὸς ἂν φαίνοιο καὶ ἐπιμελής, εἰ διὰ τοῦ ω, χρέως·
 λέγεις. σὺ μὲν οὖν τῇ σεαυτοῦ πολυμαθείᾳ, τὸν Ἀριστοφάνην
 διὰ τοῦ ο, ἐδείκνυες τὸ χρέος ἐν ταῖς Νεφέλαις εἰπόντα· Ἀτὰρ
 τί χρέος ἔβα με μετὰ τὸν Πασίαν; ἔοικε δὲ παρωδηκῶς εἰρηκέ-
 ναι, διὸ περ οὐ χρηστέον αὐτῶ.

Φι-

tione prima. PAUW.

Επιχειμάζεις σαυτὸν &c.] Et hic Ar-
 ticulus non est in editione prima.
 PAUW.

Χρησιμεῦσαι] Lucian. tamen, τὴν
 πολυκίαν κομίζει, ἢ Ἐρμῆ πολλὰ ἐν τῷ βίῳ
 χρησιμεύουσαι αὐτῶ, id est, adulationi-
 nem affert Mercuri sibi in hac vita
 multum fructuosam. nisi forte jocatur,
 ut solet. NUNN. χρησιμεῦσαι, Sap. 4.
 Bas. M. Chrysofl. Macar. Cl. Al. Lu-
 cian. dialogo Charontis & Mercurii.
 HOESCH.

Ἐσχάτως ἔχει] διαγραπτέον: probe.
 Attice locutus. docet enim Thom. non
 ἀπαλείφω, sed διαγράφω. adhibendum
 pro delendi verbo. τὸ ἐσχάτως pro
 juxta Sud. etiam prodit. NUNN. ἐπὶ
 τῷ μοχθηρῶς ἔχει: prima editio ἔχειν.
 ἐπὶ τῷ ἄκρου παρὰ τοῖς ἀρχαίοις: prima
 editio παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐπὶ τοῦ ἄκρου.

PAUW. ἐσχάτως ἔσχε, Marc. 5. ἐσχά-
 τως ἐμασίγασε, flagris misere cecidit,
 Zosim. lib. I. HOESCH.

Χρεωλυτῆσαι λέγει ὁ πολὺς λέως· ἀλλ'
 οἱ ὀλίγοι &c.] τοὺς ὀλίγους classicos vo-
 cat, ut contra τοὺς πολλοὺς. τοὺς ἰδιωτι-
 κοὺς. At τοὺς πλείους quomodo intel-
 ligat, supra diximus. Sic Græci ὀλι-
 γαρχίαν sæpe pro ἀρισταρχίαν. SCAL.
 Prima editio, Χρεωλυτῆσαι λέγει ὁ πο-
 λὺς· ὁ δὲ Ἀττικὸς, τὰ χρέα διαλύσασθαι.
 οἱ ὀλίγοι sic semel modo habemus hic
 ex Libro Nunnesii: Supra in V. Βέλ-
 βιτον. ὀλίγοι τινὲς τῶν Ἀττικῶν, & in V.
 Εφης. ὀλιγον occurrit alio sensu: neque
 hic significaret. οἱ ὀλίγοι, quod Scali-
 ger notat, nisi καὶ Ἀττικοὶ accederet.
 Nimium fuit Viri Eruditi in his acu-
 men. PAUW. χρεωλυτῆσαι] Plut. Al-
 cib. ταῖς δευτέραις ἀπαιῖς χρεωλυτῆ τὰς
 πρώτας. HOESCH.

τὰ

Ἐπιχειμάζεισ σαυτὸν, *excrucias teipsum*, Menander usurpavit pro λυπεῖν, & Alexandrini similiter. Credendum tamén classicis, qui neque hoc nomen agnoscunt.

Χρησιμεῦσαι, *usui fuisse*, ne dicas, sed *χρησίμον γενέσθαι*.

Ἐσχάτως ἔχει. Hoc genus dicendi vulgus adhibet pro *μοχθηρῶς ἔχει καὶ σφαλερῶς*, *male se habet & periculose*. At usus τοῦ ἐσχάτως, quod tu nosti, *in summo* priscis ex consuetudine adhibetur, ut *ἐσχάτως* πονηρὸς, *summe pravus*, *ἐσχάτως* φιλόσοφος, *maximus philosophus*. Inducendum itaque & illud genus dicendi.

Χρεωλυτῆσαι, *æs alienum dissolvere*, vulgus sic loquitur: sed pauci & Attici usurpant τὰ χρέα διαλύσασθαι.

Χρέως, *æs alienum*. Atticus videberis & diligens, si cum ω, *χρέως* dicas. Tu tamen cum per teipsum multa didiceris, Aristophanem ostendebas cum ο, τὸ χρέος, in Nubibus pronuntiasse, ἀτὰρ τί χρέος ἔβα με μετὰ τὸν Πασίαν; *sed quod æs alienum pervenit ad me post Pasiam?* Videtur autem per parodiam hoc dixisse: quapropter non est eo utendum.

Φι-

τὰ χρέα διαλύσασθαι] διαλύειν ὑπὲρ τῶν φίλων τῶν πειήτων, καὶ τὸ ἐνοίκιον, Lucian. τὰ χρέα τινὶ ἀφίεται, idem. HOESCH.

Χρέως] Eustat. communi dialecto cum ο, Attice cum ω, ait efferendum, & Etymol. NUNN, χρίος ἀπειτεῖν, Lucian. ἀποδίδοναι, Synes. βαβὺ, Pind. HOESCH.

τὸ μὲν οὖν τῇ σεαυτοῦ πολυμαθείᾳ] Prima editio σὺ μὲν τοι; aptius. Eadem pro ἐν ταῖς νεφέλαις, ἐν ταῖς δευτέραις νεφέλαις. ΡΕΥ.

παρωδικῶς] Hoc genere joci ludunt plerunque Comici veteres. Aristoph. in his multus est. *παρωδία* autem hoc loco videtur esse proprie, ut Schol. Aristoph. & Sud. docent, cum ex loco alicujus tragædiæ aliquid imitando transfertur in Comædiam. nam expressus est hic versus Aristoph. ex illo Eu-

ripidis τί χρέως ἔβα δῶμα; *quod æs alienum venit domum?* ut monet idem Schol. Aristoph. de parodia autem consule Athenæum & Hermog. *περὶ μεθόδου τῆς δεινότητος*: nam paulo aliter videtur hoc nomen accepisse Hermog. & παραπλοκὴν aliquando nominare. quin & Arist. 3. *Rhet. artium* eadem fere notatione docuit τὸ γελοῖον ἐν τοῖς παραπαιημένοις fieri. vid. item Quintil. lib. 9. c. 2. *περὶ παρωδῆς*. & Hermog: *περὶ παραπλοκῆς*. manasse autem hæc omnia nomina videntur ex consuetudine illa Grammaticorum, qua nil frequentius in Scholiis poëtarum, ut in illis Aristoph. *παρὰ τὸ Ὀμήρου*, aut *Εὐριπίδου*, aut aliorum: quasi dicant expressum imitatione illius loci Homeri. inde *παρωδία*, ut sit *παρὰ τὸ ἀδόμενον*, & *παραπλοκὴ παρὰ τὸ πλεκόμενον*, & *παραπαιημένοις*, *παρὰ τὸ πεποιημένοις*: sic &

Υ. 3.

πα-

Φιλολόγος, ὁ φιλῶν λόγους καὶ σπουδάζων περὶ παιδείαν οἱ δὲ νῦν ἐπὶ τοῦ ἐμπείρου τιθέασιν οὐκ ὀρθῶς. τὸ μὲντοι ἐφιλολόγησα καὶ Φιλολογῶ, καὶ πάντα τὰ ῥήματα τὰ μετοχικὰ ἀδόκιμα.

Τίτι διαφέρει τὸδε καὶ τὸδε, οὗ χρὴ οὕτω λέγειν κατὰ δοτικὴν πλῆσιν, ἀλλὰ τί διαφέρει καθὰ καὶ Δημοσθένης φησὶ, τί δούλον ἢ ἐλεύθερον εἶναι διαφέρει. λέγε οὖν τί διαφέρει.

Τέτευχε τιμῆς, τέτευχε τοῦ σκοποῦ, μὴ λέγε, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ, τῷ δοκίμῳ χρῶ τετύχηκε.

Στρόβιλον, οἱ μὲν πολλοὶ τὸ ἐδώδιμον λέγουσι καὶ αὐτὸ τὸ δέν-

παράφρασις pro imitatione frequens apud Rhetores. his finitima sunt τὸ παράγραμμα Arist. 3. Rhetor. & παραγραμματισμοὶ Grammaticorum, atque τὸ παρατρέπειν Aeliani. hoc loco observandum quam caute legendus Aristoph. qui dum ludit, nos in errorem inducere potest. NUNN. τί χρέος ἔβα δῶμα. Interpres: *Quod es alienum venit domum?* Vertendum erat: *quid peregrini domui supervenit?* At Aristophanes παραδιάζων joco transtulit in alium sensum. nam τὸ χρέος est æs alienum quoque. Itaque si duplex sensus non esset in verbo, nullus esset lepos. SCAL. εἶκει δὲ παραδηκῆς εἰρηκίαι: Nam nulla erat metri necessitas. Locus Euripidis quærendus: Illud ἔβα δῶμα, nisi fallor, præcipue risit Comicus, & locum fecit ejus Parodia. ΡΑΥΙΩ.

Φιλολόγος] Moschop. τὸ φιλοσοφῆν pro φιλολογεῖν, usurpandum esse inquit. de philologi nomine Sueton. de illust. Gram. sic in Attejo philologo, philologi appellationem assumpsisse videtur, quia sicut Eratosthenes, qui primus hoc cognomen sibi vendicavit, multiplici varietate doctriam censebatur. huc vi-

detur spectare illud Censorini de Die natali, se eum libellum non ex præceptis Philosophorum, nec ex Rhetorum artibus, sed ex Philologis commentariis sumpsisse. quin & Martianus Capella hoc sensu videtur suos libros inscripsisse, de *nuptiis philologiae*. M. Tull. epist. ultima lib. 13. ad Attic. videtur τὸ φιλόλογον aliter accipere, cum opponit illud τῷ σπουδαίῳ, id est, serio. sic enim scribit: *σπουδαίον οὐδὲν in sermone, φιλόλογα multa.* quasi λέγοι, id est, *nuga* essent, ut loquitur Plaut. aut certe jocosa, non seria. eodem tamen lib. cum de Varrone se purgat, quod illum in orationibus nusquam potuisset intexere, sic scribit de libris suis philosophicis: *Postea autem quam hac cæpi φιλολογώμετα.* ut ad superiorem verbi notionem hic locus revolvatur. eodem modo locutus M. Tull. F. ad Tironem: *non est enim jocus sejunctus a philologia, & quasi-diana συζητήσι.* & in extrema epistola, *Tu velim imprimis cures, ut valeas, ut una συμπιλολογεῖν possimus.* quo loco utitur verbo φιλολογεῖν, quod a Grammaticis, ut minime Atticum, parum probatur. M. Tull. lib. 2. ad Q.

Φιλολόγος, est is qui amat literas, & eruditioni studet, recentiores autem usurpant illud pro experto, non recte. ἐφιλολόγησα, & φιλολογῶ, atque omnia verba participialia non sunt usitata.

Τίνι διαφέρει τόδε καὶ τόδε, quid differt hoc ab illo, non est dicendum casu dandi, sed τί διαφέρει, ut & Demosthenes loquitur: τί δούλον, ἢ ἐλεύθερον εἶναι διαφέρει; quid differt servum aut liberum esse? Dic igitur τί διαφέρει;

Τέτευχε τιμῆς, adeptus est honorem, τέτευχε τοῦ σκόπου, attigit scopum, ne dicas, sed loco illius utere verbo usitato τετύχηκε.

Στρόβιλον, vulgus quidem quod esculentum est, sic appellat, &

Q. Erat. nos sumus ita philologi, ut cum fabris etiam habitare possimus. & philologa, quæ promiserat illi Cleopatra. NUNN. Male censet φιλόλογον apud Ciceronem esse *negatorium*, quia λόγοι significant *negas* apud Plautum. In quo dupliciter fallitur. Primo quia Cicero τὸ φιλόλογον τῷ σπουδαίῳ opponit, ut omnijugam lectionem peritiæ negotiorum. Vult enim intelligi in illo majorem literarum quam politicarum rerum peritiā. Itaque Philosophiam *πρακτικὴν* vocat *σπουδαίαν*, φιλοσοφίαν autem philologiam. Nam quis φιλολογίαν pro *negis* accipiet? Alter error est, quod λόγος Græce pro *negis* accipi putet, ut *logos* apud Plautam & Terentium. nam hoc Comicorum Latinorum est. SCAL. In Libro Calliærgi pro Φιλολόγος male scriptum fuit Φιλόσοφος: unde est, quod Φιλόσοφος, ὁ φιλῶν — οὐκ ὀρθῶς recensuerit sub litera Φ: sequentia vero τὸ μίντοι ἐφιλολόγησα &c, sub litera T. PAUW. Φιλολόγος, studiosus literarum, Plat. Phædro. Aristot. 2. Rhet. ἦν δὲ καὶ φύσει φιλόλογος καὶ φιλαναγνώστης, Plut. de Alex. M. Hinc ἡ φιλολογία, Xiph. Φιλολογητέον, Cl. Alex. HOESCH.

Τίνι διαφέρει] Plato. Polit. p. 272:

Το. 2. c. εὐκρίτου; ὅτι τῶν νῦν οἱ τότε μόνον πρὸς εὐδαιμονίαν διέφερον. τί διαφέρει] Aristot. Ethic. πολὺ δὲ διαφέρει πολιτεία πολιτείας, ἀγαθὴ φέουλη. HOESCH.

καθὰ καὶ Δημοσθένος φησὶ, τί &c] Hæc editio prima non habet. PAUW. τῷ δοκίμῳ χρῶ. τετύχηκε] Prima editio χρῆσις pro χρῶ. PAUW.

Στρόβιλον] Moschop. in Schéd. ait appellari a vulgo nucleum pineum, & arborem ipsam pinus, ab elegantioribus tamen turbinem venti, qui ab imis incipiens summa petat, qui & λαίλαψ Græce, ut idem docet, nominatur. dicendum autem esse Attice ἡ λαίλαψ, non ὁ λαίλαψ, monet Thom. Schol. item Aristoph. Hæc. & Sud. σρόβιλον interpretantur *ευσροφην*, ut sit turbo, aut vortex venti. Platoni quoque lib. 4. de leg. trochus est. quin & cochleas marinas, & buccinas *σροβίλως* a figura turbinis sic appellari volunt. Poll. genus etiam saltationis quoddam *σροβίλον* vocat. de Solone autem lege Laërt. Sud. & alios. κόκκαρες Hæc. grana sunt mali punici, & illa ex quibus viscum fit: quæ scilicet instar vitri splendent, & perlucida cernuntur in ea herba; quæ in quer-

δένδρον· οἱ δ' ἀρχαῖοι, τὴν βίαιον τοῦ ἀνέμου εἴλησιν καὶ συστροφῆν, στρόβιλον καλοῦσι, καὶ συστροβιλῆσαι τὸ στρέψαι. οὕτως οὖν καὶ ἡμῖν ρητέον. τὸ δὲ ἐδάδιμον πιτύων καρπὸν, καὶ τὸ δένδρον πίτυν. καὶ γὰρ ἔστι πίτυς τὸ ἐκκεκοκκισμένον. ἔτι καὶ νῦν κόκκωνα λέγουσιν οἱ πολλοὶ ὀρθῶς. καὶ γὰρ Σόλων ἐν τοῖς ποιήμασιν οὕτω χρῆται. κόκκωνας δὲ ἄλλος, ἕτερος δὲ σήσαμα.

Συγκαταβαίνειν εἰς τὰς σκέψεις, συγκαταβαίνειν εἰς διδασκαλίας, μὴ εἶπης, ἀλλὰ συγκατιέται, καὶ συγκαθῆκεν εἰς τὸ παίζειν, ἢ εἰς ἄλλο τι.

Σκνιφὸς, κατὰ διαφθορὰν οἱ πολλοὶ λέγουσι τὸν γλίσχρον καὶ μικροπρεπῆ περὶ τὰ ἀναλώματα. οἱ δ' ἀρχαῖοι σκνῖπα καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ θηριδίου τοῦ ἐν τοῖς ξύλοις κατὰ βραχὺ κατεσθίουτος.

Σταμ-

quetcu, & pinu, & nuce Pontica, & aliis arboribus vulgo nascitur. ΝΥΝΝ. Στρόβιλον, οἱ μὲν πολλοὶ &c: Prima editio, Στρόβιλον, οἱ μὲν πολλοὶ τὸ ἐδάδιμον· λέγουσι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ δένδρον: quod non ineptum. καὶ συστροβιλῆσαι τὸ στρέψαι: prima editio καὶ συστροβῆσαι τὸ συστρέψαι: verius fortasse: Nam στροβιλῆσαι & συστροβιλῆσαι dubito, an eodem jure antiquis tribui possint, quo στροβῆσαι & συστροβῆσαι. στροβῆν ex antiquis novimus. καὶ γὰρ ἔστι πίτυς τὸ ἐκκεκοκκισμένον: Hoc falsum est, & evertit distinctionem, quæ præcedit: τὸ ἐδάδιμον dicendum est πιτύων καρπὸς, τὸ δένδρον vero πίτυς: Nihil apertius, & nescio, quo modo hæc ita retinere potuerint Viri Eruditi. Scribendum est, καὶ γὰρ ἔστι πίτυς τὸ ἐκκεκοκκισμένον: Sic nihil accommodatius post πιτύων καρπὸν: cujus nomen aliud sequitur, ἔτι καὶ (καὶ a prima editione abest) νῦν κόκκωνας. λέγουσιν οἱ πολλοὶ ὀρθῶς: πιτύων καρπὸς, recte dicitur κόκκωνας una

voce. Apertius & convenientius paulo scribere potuisset, καὶ γὰρ ἔστι πίτυς τὸ ἐκκεκοκκισμένον, ὃ ἔτι καὶ &c: sed articulo tamen carere possumus. Prima editio longe rectius, quam hæc, οὕτως οὖν ἡμῖν ρητέον τὸ μὲν ἐδάδιμον πιτύων καρπὸν τὸ δὲ δένδρον πίτυν: Sic ista ad hæc sequentia, non ad præcedentia, referuntur apte. ΠΑΥΩ. στρόβιλον] Scholiast. Theocr. Eidyll. 5. καὶ ἡ πίτυς δὲ ἀπὸ τῆ ὑψους στροβίλος ἀφίησιν. Basilio Mag. homil. 5. in Hexaëm. extrema, turbinem sive trochum significat, ut & Platoni lib. 4. de Rep. unde illa verba mutuatus videri possit. τὴν βίαιον τοῦ ἀνέμου εἴλησιν] Lucian. Laert. vita Epicuri. HOESCH.

καὶ γὰρ Σόλων ἐν τοῖς &c.] Videtur fuisse Pentametrum Solonis, atque ita concipiendum, Κόκκωνας δ' ἄλλος, σήσαμα δ' ἄλλος ἔρα. Alioqui quomodo ex vulgata lectione versus concinnari possit, non video. SCAL. Hæc non sunt in prima editione. Verba Solonis

arborem etiam ipsam pinus. Antiqui autem *σρέβιλον* nominant *conversionem violentam venti*, & *turbinem*, & *συσροβιλῆσαι* usurpant pro *σρέψαι*, *convertere*. Hoc igitur modo nobis etiam loquendum. Quod autem esculentum est, dicemus *πιτύων καρπὸν*, *pinus fructum*, & arborem *πίτυον*, *pinum*. Nam & *πίτυς* est τὸ ἐκκεκοκκισμένον, *quod enucleatum est*. Nunc etiam multi *κόκκωνας* recte appellant. Nam & Solo in poemasi sic eo utitur, *κόκκωνας δ' ἄλλος, ἕτερος δὲ σήσαμα, pincos fructus alius comedit, alius autem Sesama*.

Συγκαταβαίνειν eis τὰς σκέψεις, *una descendere ad disputandum*, *συγκαταβαίνειν* eis διδασκαλίας, *una descendere ad docendum*, ne dicas, sed *συγκατιέναι*, & *συγκαθῆκεν* eis τὸ παίζειν, *una descendit ad ludendum*, aut ad aliud quidpiam, dicitur.

Σκνιφὸν, corrupto nomine appellant sic plebeji *sordidum*, & *illiberalem in sumptib.* prisci vero *σκνίπα* appellant, a bestiola, quæ lignum sensim corrodit.

Σταμ-

nis ita constituenda, *Κόκκωνας δ' ἄλλος, ἕτερος δὲ γε σήσαμα*: Versus Hexameter est sine cauda: Scaliger in his cæcutit. Pro Patæmiacis non injuria haberi possunt, si attendas. ΡΑΥΩ.

Συγκαταβαίνειν eis τὰς σκέψεις] Prima editio *Συγκαταβαίνειν* eis τὰς ὀψεις: Minus bene: Phavorinus etiam σκέψεις. ΡΑΥΩ. *Συγκαταβαίνειν*] Peculiaris significatu Sacri scriptores illo verbo utuntur: Veluti Chrysoft. homil. 3. contra Judæos, *τῇ ἀσθενείᾳ τῶν Ἰουδαίων συγκαταβαίνων ὁ θεός, Ad Judeorum imbecillitatem se se demittens, sive accommodans*. Basil. M. de Fide, *Οὐ γὰρ ἢ πρὸς τὸ σεν ἀσθενές συγκατάβασις, ἐλάττωσις ὀφείλει γίνεσθαι τῆς ἀξίας τῆ δυνατόυ· ἀλλὰ τὴν μὲν φύσιν νόμι θεοπροπίως, τὰ δὲ ταπεινότερα τῶν ῥημάτων δέχου οικονομικῶς*. id est, ut Theophylactus inquit, *συγκαταβατικῶς εἰρηθεῖται νόμι*: Isidor. Pelus. epist. 222. lib. III.

τὸ πρὸς τοὺς ἐλάττους *συγκαταβατικόν*. HOËSEN.

Σκνιφὸς] Auctor Etym. ait *σκνιφὸν*, & *σκνιφὸν* dici ἀπὸ τοῦ *σκνίψ*, quod volucre animal simile culici Orō auctore esse ait. addit autem ex Chærobosco τὸ *σκνίψ* inflecti tam *σκνιπός*, quam *σκνιφός*. ex quo casu factos esse rectos ὁ *σκνιφός*, & ὁ *σκνιπός*. sed nomen *σκνίψ*, quod idem valet, tantum declinari cum π, *σκνιπός*. Hesic. τὸν *σκνίπα* inquit esse animal viride, & quadrupes, ut fortasse illi sit locusta. Sud. ait esse *κατωποιδῆς*, ut Orus definit, id est, *simile culici*, deinde adjungit, parvum esse animal, quod lignum rodit, ut Phrynic. & Thom. quod esset tinea, aut blatta. Gloss. autem eὐ nomine, & formicam, & locustam, & culicem ait significari, & *curculionem*. ut ut sit, recte Chæroboscos, vile animal est, a quo homines sordidi & abjecti recte *σκνιφοί*, & *σκνιποί*.
Z apud

Σταμνία οἱ μὲν ἀμαθῆς ἐπὶ τῶν ἀμίδων τάτλουσιν· οἱ δ' ἀρχαῖοι ἐπὶ τῶν οἰνηρῶν ἀγγείων.

Συσχολαστὰς ἰσχάτως ἀνάτλικον. χρῆ δὲ συμφοιτητὰς λέγειν.

Στρωματῆς, ἀδόκιμον. στρωματόδεσμος, ἀρχαῖον καὶ δόκιμον. λέγε οὖν ἀρσενικῶς καὶ οὐδετέρως.

Εὐχρηστοῖν, ἀπόρριψον. λέγε δὲ κιχράναι.

Ραότερον μὴ λέγε, ἀλλὰ ρᾶόν. συγκριτικὸν γὰρ συγκριτικοῦ οὐκ ἔστιν, οἷον εἴ τις λέγοι κρεισσότερον.

Ρύμη.

apud Hesic. legitur quoque absque σκιπός, sed vid. corruptum. idem autem & Poll. ajunt σκιφόν. & σκιπὸν appellari lusciosum, qua significatione & Aristoph. & Simonidem usos esse docet Poll. Hesic. σκιφός προπαροξυτονως tenebræ Atticis. unde fortasse σκιφός pro hebeti & luscioso. τὸ σκιφόν cum φ, negant Atticum esse Phrynic. Thom. & Phavor. sed σκιπὸν aut σκιπᾶ. Harpocr. & Ammon. θρίπας appellant eos vermiculos qui ligna rodunt. NUNN. Hic malim οἱ δ' ἀρχαῖοι σκιπὸν καλεῖσιν: Mæris Atticista, Φεδωλαί, Ἀττικῶς σκιπὸι, Ἕλληνες, καὶ κοινόν. Scribendum σκιφοί, ut in MS. erat: quod perperam mutatum. ΡΑΥΩ. σκιπᾶ] θριπίδιον, Exod. 8. & Sap. 19. ubi nonnullæ editiones habent σκιφας. Legendum forsitan & apud Scholiastem Theocriti, in expositione vocabuli σκιπᾶ Idyll. 16. ἢ πᾶρα τὴν σκιπᾶ, pro σκιπᾶν: quum proxime sequatur, κριψ γὰρ ζῷον ἐστὶ βραδύκίνητον. Nam & Psalmo 104. pro σκιπᾶς in nonnullis libris impressis κνίπᾶς legitur, at in paraphrasi v. 60. Apollinarii σκιφᾶς. HOESCH. ἀπὸ τοῦ θριπίδιν τῷ

in &c.] Rectius & concinnius editio prima, ἀπὸ τοῦ θριπίδιν τοῦ ἐν τοῖς ζῴοις, τοῦ κατὰ βραχὺ αὐτὰ κατισθῖοντος. Junge Thomam Magistrum in V. ΡΑΥΩ.

Σταμνία] Mensuræ quoddam genus auctori Etymol. Schol. autem Aristoph. amphoram vini esse dicit. Hesic interpretatur hydriam, urnam, & calathum, apud quem male σαμνῆον pro σαμνίον. Thom. ἀμφορεύς ait dicendum esse, non σάμιος, neque μετρητή. Poll. etiam inter vasa vinaria τὰ σαμνία recenset. NUNN. σάμιος μέλιτος, 3. Reg. 12. σάμιος χρυσῆ, ἔχουσα τὸ μάνα, Hebr. 9. τὰ ἐξ Ἰμητιοῦ σαμνία, Synes. epist. 136. HOESCH.

Συσχολαστὰς] Gloss. συμφοιτήσις, condiscipulatus. Poll. ait συμφοιτητὰς a Platone nominari. Φοιτητῆς autem pro discipulo, aut ὁμιλητῆς, aut ὁμιλητικῆς, aut πεπλησιακῆς melius dicitur, quam μαθητῆς, ut ait Thomas. NUNN. Articulus hic non est in editione prima. ΡΑΥΩ. συσχολαστῆς] Laërt. συσχολάσαι στρατιώτη ποιητικῶ, Syn. ep. 134. συμφοιτητῆς] Plato. Euthydem. συμφοιτῶν εἰς ταῦτα διδασκαλίᾳ.

Σταμνία, *stulti quidem in matulis usurpant: prisca vero in vasis vini.*

Συσχολασάς, *condiscipulos.* Magnopere hoc ab Attico sermone: dicendum autem est συμφοιτητάς.

Στρωματεὺς, *fasciculus stragule vestis,* inusitatum: at σρωματοδέσμος, antiquum est & lectum. Hoc itaque usurpato & virili genere, & neutro.

Εὐχρησεῖν, *utendum dare,* rejicito. Dic autem κυχράναι.

Ῥαώτερον, *facilius,* ne dicas, sed ῥᾶον. Comparativum enim comparativi non est: ut si quis dicat κρεισσότερον, id est, *melius,* non est recipiendum.

Ῥύμη.

λεῖα τινι, Xenoph. συμμαθητής, Plato ibid. & Athen. Sic qui μαθητής Luciano & Athenæo, eidem Platoni φοιτητής ibid. Plutarcho & Straboni γνώριμος, quæ lib. de Monarch. Philo conjungit, μέγιστος ὁ σοφίας ἡμερος συνεχής ἔσω καὶ πικνός, ἢ δογμάτων ἀοιδίμων καὶ περικαλλεστάτων ἀναπίμπλησι τοὺς φοιτητάς καὶ γνωρίμους αὐτῆς. M. S. μόνοι ὁ σοφίας ἔρωσ. HOESCH.

Στρωματεὺς] Poll. σρωματοδέσμα antiqui appellabant, in quibus stragulas, & alias vestes reponebant. quin & φασκάλυς, & θυλάκιος vocabant, & Xenophon, ut idem ait, μαρσύπευς vestium dixit. recentiores autem σρωματεῖς. quo nomine inscripsit Clemens Alexandrinus suos libros. NUNN. λέγε οὖν καὶ ἀρσενικῶς καὶ οὐδιτέρως: Prima editio pro his obscurius de neutro, λέγεται οὖν καὶ ἐπὶ τῶν γ. ὀνομάτων: tertia nomina sunt nomina neutra. Phavorinus ista non intellexit, & sic in Lexico suo hæc ita mirifice cum aliis contexit: Στρωματεὺς, ἀδόκιμον ἢ κλίνη· καὶ σρωματοδέσμος, ἀρχαῖον καὶ δόκιμον· καὶ σρωμα-

τεὺς ἰχθύος ποῖος ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσῃ. λέγεται οὖν καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν ὀνομάτων. σρωματεὺς in tribus nominibus dictum: Nam vel ipsum σρωμα & κλίνη est: vel σρωματοδέσμος: vel piscis. Quid ais? Nonne egregia fuit in his Grammatici perspicacia? PAUW.

Εὐχρησεῖν] αἰτεῖσθαι hoc etiam dici observat Harpocratio. τὸ κυχράναι valet commodum usum præbere. NUNN: Stephanus in Thesauro V. Εὐχρησεῖν: Phrynichus haud satis scio, quid cogitans hæc scripserit, εὐχρησεῖν, ἀπόρριψον: λέγε δὲ κυχράναι. nam quid εὐχρησεῖν cum κυχράναι commune habet? Dicam uno verbo: ἰδιώτας refellit, qui ita voce abutebantur: Est alia in his, quæ nemo paulo eruditior usurpasset. Utilis est, qui commodat: inde translatio. PAUW. εὐχρησεῖν, χρήσιμον εἶναι: Dioscor. l. I. c. 69. εὐχρησεῖν εἰς τε τὰς σήπας καὶ σύριγγας. HOESCH.

Ῥαώτερον] τὸ ῥαώτερον poeticum esse scribit Eustat. pro ῥᾶον, ut & ῥηίτερον poeticum est pro eodem. NUNN. Ῥαώτερον μὴ λέγε, ἀλλὰ ῥᾶον: Prima editio. Ῥαώτεροι μὴ, λέγε δὲ ῥᾶον: & pro

Ρύμη. καὶ τοῦτο οἱ μὲν Ἀθηναῖοι ἐπὶ τῆς ὀσμῆς ἐτίθεισαν· οἱ δὲ νῦν ἀμαθῆς ἐπὶ τοῦ στενωποῦ. δοκεῖ δέ μοι καὶ τοῦτο Μακεδονικὸν εἶναι. ἀλλὰ στενωπὸν καλεῖν χρῆ. ρύμην δὲ, τὴν ὀσμήν.

Δρωπακίζειν ἀδόκιμον. ἀρχαῖον δὲ τὸ παρατίλλεσθαι ἢ πιττοῦσθαι.

Στέμφυλα. οἱ μὲν πολλοὶ, τὰ τῶν βοτρυῶν ἐκπιέσματα ἀμαθῶς· οἱ δ' Ἀττικοὶ στέμφυλα ἐλαῶν.

Πενταετηρικὸς ἀγών, καὶ πενταετηρίς, μὴ λέγε, ἀλλ' ἀφαιρῶν τὸ α, πεντετηρίς, καὶ πεντετηρικὸς ἀγών.

Πεν

εἰ τις λέγει, εἴ τις λέγει. PAUW. ῥήτιον, Theocr. Idyll. 26. v. 191. HOESCH. Ρύμη.] Poll. ῥύμην pro angiportu citat ex Philippide & Laciade. Schol. Aristoph. Heliæ. & Sud. *impreum* interpretantur. NUNN. ῥύμη, ἐπὶ τῆς ὀσμῆς] Philo. Synes. ep. 104. ἐπὶ τοῦ στενωποῦ] Esai. 15. Matth. 6. Lucæ 14. HOESCH.

Δρωπακίζειν] *Droprax* genus unguenti aptum pilis evellendis, cuius meminit Martialis. lib. 10. unde τὸ δρωπακίζειν. *pix* etiam genus pænæ Romanis, ut apud Plaut. Captiv. & Lucret. lib. 3. *δρωπακίσις depilator, colipilarius*, Gloss. *πιτιῶν* proprie est *naves latas picē illinere*, ut scribit Schol. Aristoph. Etymol. etiam τὸ δρωπακίζεσθαι. idem est quod *πιτιῶσθαι*. Sud. accipit pro *συνάγειν*, & *τρυγῶν*, id est, *vindemiare*, & *Cereales fructus decerpere*. hoc tamen loco pro genere eo pænæ, quod idem describit in Nebul. deprehensio nempe in adulterio immittebatur ano raphanus, & depilatis illis. partibus adsperebatur cinis calidus. Sud. in *παρατίλλεται*, & Hesic. aliquid afferunt ejusmodi, sed *licet*. hinc hoc genus pænæ ἀπο-

ραφανίδωσις, & verbum *ραφανιδωθῆναι* in eodem usurpatum. vid. Lucian. *ἰα*. Demonaste. NUNN. De pænæ hic male cogitat Nunnesius: *δρωπακίζειν* simpliciter pro unguento illito pilos evellere, sumsit Phrynichus. Junge Stephanum in app. Thes. Editio prima hunc Articulum non habet. PAUW.

Στέμφυλα] Schol. Aristoph. *σέμφυλα* proprie olearum, id est, *frages*· *περιπίσματα* autem in uvis dici ait: sed confundi aliquando hæc nomina a scriptoribus Græcis. Galen. certe *στέμφυλα* interpretatur τὰ *λείψανα* τῆς *σταφυλῆς*. Hesic. & Sud. in utroque dici τὰ *στέμφυλα* observant. ait præterea Hesic. in oleis sine nucleo usurpari. Athen. fractas olivas scribit ab Atheniensibus *στέμφυλα* appellari, quæ autem ex uvis exprimuntur *βρότια*, ἀπὸ τῶν βοτρυῶν ducto nomine. Eustat. idem ex Athen. in extremo lib. 4. Odyss. sed aliquid in Eustat. vulgati verbis deesse videtur. Plin. lib. 15. *frages* appellat *carnes olearum*. Agell. lib. 11. cap. 7. *stoces vini facem e. vinaceis expressam, sicuti frages. ex oleis. alii frages. appellane*, ut Furneb. in Plin. ex MS. & verbo *fragescendi*. apud:

Ῥίμη. Athenienses etiam hoc quidem nomen in *impetu* adhibebant: at recentiores inepte ἐπὶ τοῦ σενωποῦ, *in angiportu*. Videtur autem mihi hoc etiam Macedonicum esse. σενωπὸν igitur dicendum pro *angiportu*: pro *impetu* vero τὴν ὄρμην.

Δρωπακίζειν, *illiquefacta pice depilare*, non est usitatum, sed antiquum est τὸ παρατίλλεσθαι, ἢ πιτλοῦσθαι.

Στέμφυλα, *fraces*. Plebeji quidem inepte sic appellant reliquias post uvas expressas. Attici autem hoc nomen in reliquiis olearum usurpant.

Πενταετηρικός ἀγών, καὶ πενταετηρίς, *quinquennale certamen*, & *quinquennalis celebritas*, ne dicas, sed extrito τῷ α, πεντετηρίς, & πεντετηρικός ἀγών.

Πεν-

apud Nonium emendat. Gloss. στέμφυλον, *vinacium*, *vinacia*, *brisa*. hoc extremo nomine utitur Columella. Nonius *foces*, ut Agellius appellat. NUNN. Locus Eustathii non est mutilus, sed ita legi & distingui debet, αὶ δὲ τοιαῦται, καὶ τῶν βοτρυῶν παρέλκυσσι τι. τριβείσαι γὰρ φασιν ἐλαίαι, στέμφυλα παρ' Αθηναίοις, ἐκαλοῦντο ἵττον βρυτία. γέγονε δὲ φασιν ἡ φωνὴ αὐτῆ, παρὰ τοὺς βότες τῶν σταφυλῶν, ὧν εἰσὶ τὰ τοιαῦτα ἐκπίσματα. ἵττον, ab εἴτα & εἴν, ἰζίτη, ἰσαμε, τοῖον: Vel Athenarum male intellexit Eustathius, vel illud de βρυτία ab alio sumsit: Alibi plura. Pro στέμφυλα ἐλαῶν editio prima στέμφυλα τὰ τῶν ἐλαῶν: scilicet ἐκπίσματα: quod aptius sane. ΡΑΥ. στέμφυλα, τὰ τῶν βοτρυῶν] Num. 6. ἐλαῶν] ἐλαίου, Aristot. 1. Rhet. HOESCH.

Πενταετηρικός] πεντήμνητος docet Etymol. antiquius esse quam πεντάμνητος. idem scribit Thom. de πεντετηρίς & πεντήμνητος, in quo tamen loco hæc reponenda ex nostro MS. post τὸ ἀττικῶν, πενταετηρίς, & πεντάμνητος ἰλλυρικῶν. subjungit autem eandem rationem

sequendam in πεντάκλινον, & πεντέκλινον. idem observat extrito α, dicendum δεκάτης. in puero, & bello. in tempore tamen, aut in temporis intervallo, in his omnibus ait interponendum esse τὸ α, ut δεκαίτης χρόνος, *tempus decennale*, eodem modo πενταίτης, ἑξαίτης, & alia. alibi addit idem τριακοντούτης dici ab Atticis, in eo qui natus est triginta annos, non τριακονταίτης, in tempore tamen τριακονταίτης dici, eandemque rationem in reliquis deinceps numeris observandam: Lucianum autem pro ἑβδομηκοντούτης γυνὴ usurpasse ἑβδομηκοντίδα, id est, *quæ nata est septuaginta annos*. quod ad accentum pertinet, Moschop. in Sched. cui consentit MS. Thom. in tempore penultimam acui vult, ut δωδεκαίτης χρόνος, in reliquis acui. contra tradit in δεκάτης is. qui collegit vocabula ea, quæ propter varietatem soni sententiam mutant. NUNN. Πενταετηρικός ἀγών.] 2. Macchab. 4. Xiphil. πενταετηρίς.] Pind. Polyb. Plut. πενταίτης Lucian. epigramm. HOESCH.

Σ 3

Πεν.

Πεντάμνηον, πεντάπηχυ, μετάδες τὸ α, εἰς τὸ ε, πέντε-
μνηον λέγων καὶ πεντέπηχυ.

Εξάπηχυ καὶ ἐξαέτης, καὶ ἐντεύθεν ἀφαιρήσεις τὸ α, ἔξπη-
χυ καὶ ἐξέτης, καὶ ἐκπλευρον. τοῦτο γὰρ καὶ ἰατροὶ ἐπανορ-
θοῦνται ἐκπλευρον λέγοντες, καὶ οὐκ ἐξάπλευρον.

Περισπᾶσθην λέγουσι τινὲς ἐπὶ τοῦ ἐν ἀσχολία τιθέντες πά-
νυ κιβδήλως. τὸ γὰρ περισπᾶν καὶ περισπᾶσθαι ἐπὶ τοῦ πα-
ραιρεῖν καὶ παραιρεῖσθαι τάττουσιν οἱ ἀρχαῖοι. δέον οὖν ἀσχολος
ἦν, λέγει.

Πορνοκόπος, οὕτω Μένανδρος, οἱ δ' ἀρχαῖοι πορνότριψ λέ-
γουσιν.

Λήθαργος. οὕτω Μένανδρος, οἱ δ' ἀρχαῖοι Αθηναῖοι ἐπιλήσο-
μονα καλοῦσιν, οἷς πιστέον.

Μεσοπορεῖν. καὶ τοῦτο Μένανδρος, οὐδὲν ἐπιβάλλον γνώμης
τοῖς ὀνόμασιν, ἀλλὰ πάντα φύρων.

Γῦρος,

Πεντάμνηον, πεντάπηχυ &c.] Hæc &
sequentia ita repræsentat prima editio,
Πεντάμνηον, πεντάπηχυ, ἐξάπηχυ, ἐξαί-
της, καὶ ἐνταῦθα ἀφαιρήσεις τὸ α, ἔξπηχυ
καὶ ἐξέτης, καὶ ἐκπλευρον καὶ ἐκπλευρον
λέγων, οὐκ ἐξάπλευρον. Πεντάμνηον, πεν-
τάπηχυ non bene ita nude: sed cætera
rectius. PAUW. πεντάπηχυ] Joseph.
κάμακας ἔζησε χαλκίας, πενταπήχεις τὸ
ῦφος. HOESCH.

Εξάπηχυ &c.] ἔξπηχυς sic etiam leg.
in Etymol. ut eodem modo ἔκπλευρον
hic leg. videretur. apud Hesic. tamen
ἔκπηχυς editum: quod accedit propius
πρὸς τὴν εὐφώνίαν. hoc autem loco pro
ἐκπλευρον, & ἐξάπλευρον gerono ἐκπλευ-
ρον, & ἐξάπλευρον, ut proxime pro sex-
costis. quid enim medicis cum iuge-
ris? ad agrorum mensores illa rele-
ganda. in MS. certe ἐκπλευρον, & ἐξά-
πλευρον legitur, NUNN. Libri varia-

runt, & ἐκπλευρον junctum sibi habuit
γεωμέτραι, ἐκπλευρον vero ἰατροί: Ista
confusa a Scribis: hic, ubi ἰατροὶ ad-
sunt, legendum καὶ ἐξέτης καὶ ἐκπλευ-
ρον, τοῦτο γὰρ καὶ ἰατροὶ ἐπανορθοῦνται,
ἐκπλευρον λέγοντες, καὶ οὐκ ἐξάπλευρον:
in aliis, ubi γεωμέτραι, scriptum fuit,
καὶ ἐξέτης καὶ ἐκπλευρον, τοῦτο γὰρ
καὶ γεωμέτραι ἐπανορθοῦνται, ἐκπλευρον
λέγοντες, καὶ οὐκ ἐξάπλευρον. Medici
& Geometræ proxime ad Atticismum
sine α: ipsi Attici ξ pro κ ex Idiotis-
mo. Nunnesius de Euphonia hic per-
peram cogitat: cum loco Etymologi
junge Stephanum Byzantin. in V. Εξ-
γύσιος. PAUW. Theocr. Idyll. 14. v.
33. παρθέτος ἐξέτης. Philo ἢ ἐξαιτία.
HOESCH.

Περισπᾶσθην] Sud. etiam præter
alias significationes τὸ ἀφαιρεῖσθαι βίαι
ait significare, id est, *vi auferre*,
quod

Πεντάμηνον, *quinquemesstre*, πεντάπηχυ, *quinque cubitorum*, commutato α in ε, & dic πεντέμηνον, & πεντέπηχυ.

Ἑξάπηχυ, *sex cubitorum*, & ἑξαετής, *sexennis*. Ex his etiam tollendum est α, & dicendum ἕξπηχυ, & ἕξετης, & ἕκπλευρον, *sex costarum*. Hoc enim & medici emendant, ἕκπλευρον, *sex costarum*, dicentes, & non ἑξάπλευρον.

Περισπᾶσθην, usurpant quidam pro eo quod est *otium esse*, valde inusitate. Nam veteres τὸ περισπᾶν & περισπᾶσθαι, adhibent pro eo quod est *auferre*, aut *auferri*. Dicendum igitur est ἄσχυλος ἦν, *otiabar*.

Πορνοκόπος, *lepro*. Ita Menander loquitur: prisci autem πορνότριψ dicunt.

Λήθαργος, *obliviosus*. Menander sic usurpat. Athenienses autem antiqui ἐπιλήσμονα appellant, quibus est credendum.

Μεσοπορεῖν, *medium iter tenere*. Hoc etiam verbum Menander usurpat, nihil laborans de nominibus, sed omnia miscens:

quod congruit huic loco. Gloss. περι-
σπᾶ, *destrinere*, *avello*. NUNN. Περι-
σπᾶσθην λέγουσι τινες: Inepte Nunne-
sius hic, *usurpant quidam pro eo quod
est otium esse*: Et mox, ἄσχυλος ἦν,
otiabar: Contrarium enim dicendum
erat, & ipsum περισπᾶσθην aperte re-
quirit: *otio carere; otio carebam*: Pue-
ri sciunt, & Vir Doctus ita erravit
imprudens. Negociis distringi, distra-
hi, περισπᾶσθῆναι. Editio prima con-
cinnius, λέγουσι τινες ἐπὶ τοῦ ἐν ἄσχυλῳ
γενέσθαι τιθέντες. PAUW. περισπᾶ-
σθην] Diod. S. ἰδεῖν ἐστὶ τοὺς τεχνίτας
περὶ πολλὰ τῆς διανοίας περισπᾶμένους.
Ibid. περισπᾶσμοὶ πολιτικοί. Athanas.
ἐν ταῖς εὐχαῖς ἔχειν τὸ ἀπερίσπασον.
HOESCH.

Πορνοκόπος] Gloss. πορνοκόπος, *leprosi-
pator*, *fornicarius*. Hesic. πορνοκόπον
interpretatur ἑταιροτρόφον, id est, *lepro-*

γῦρος,
nem, & πόρνον etiam, id est, *otium quod
sumit corpus prostituit*. NUNN. πορνο-
κόπος] Proverb. 23. Cl. Al. πορνότριψ]
Synes. ep. 32. πορνοβοσκός, Dio Chryf.
Bas. M. Lucian. Synes. HOESCH.

Λήθαργος] τὸ λήθαργος alia quidem
significat, de quib. Hesic. hoc autem
loco pro oblivioso tantum adhibetur.
observat autem Thom. de morbo le-
thargi dici ab Atticis, non de eo ta-
men, qui illo morbo affligatur. aliam
hujus nominis notionem vide infra in
fragmento Herodiani. ἐπιλήσμον Sud.
& Hesic. λήθαργος. Marcell. Emp. &
Plin. ληθάργος vocant veteranos. Ho-
rat. *lethargicus* etiam usurpat. NUNN.
Illud ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι nota: Locutio
est plena. Pro οἷς πιπέον prima editio
οἷς καὶ πιπέον. PAUW.

Μεσοπορεῖν] μέσην ὁδὴν explicat He-
sic. id est, *mediam viam tenere*. NUNN.

Ar.

Γῦρος. τί καὶ τοῦτο Μένανδρος τὴν καλλίστην τῶν κωμωδιῶν τῶν ἑαυτοῦ τὸν Μισογύνην κατεκληρίδωσεν, εἰπὼν τί γὰρ δὴ γῦρος ἐστὶν, οὐ σύνημι.

Σύσσημον. οὐχ ὄρω μὰ τὸν Ηρακλέα τί πάσχουσιν οἱ τὸν Μένανδρον μέγαν ἄγοιτες, καὶ αἴροντες ὑπὲρ τὸ Ἑλληνικὸν ἅπαν. διὰ τί δὲ θαυμάσας ἔχω; ὅτι τὰ ἄκρα τῶν Ἑλλήνων ὄρω μανικῶς περὶ τὸν κωμωδοποιὸν τοῦτον σπουδάζοντα. πρῶτιστον μὲν ἐν παιδείᾳ μέγιστον ἀξίωμα ἅπάντων ἔχοιτά σε καὶ διὰ τοῦτο ἐκ προκρίτων ἀποφανθέντα ὑπὸ τῶν βασιλέων ἐπιστολέα αὐτῶν. ἔπειτα δευτέρα τιμῇ λειπόμενον πολὺ τῆς σῆς παρασκευῆς, ἐξεταζόμενον δ' ἐν τοῖς Ἑλλησι, Βάλβον τὸν ἀπὸ Τράλλεων, ὃς εἰς τοῦτο προθυμίας καὶ θαύματος ἦκει Μενάνδρου, ὥστε καὶ Δημοσθένους ἀμείνω ἐγχειρεῖν ἀποφαίνειν τὸν λέγοντα μεσοπορεῖν, καὶ γῦρος, καὶ λήθαργος, καὶ σύσσημον, καὶ ποροκόπος, καὶ ὀφωνιασμός, καὶ ὀφώνιον, καὶ δύσριγος, καὶ ἄλλα κίβδηλα

ἀνα-

Articulus non est in prima editione. ΡΑΥΩ. μεσοπορεῖν, Sirac. 31. v. 23. HOESCH.

Γῦρος] Qui collegit vocabula quæ vario sono mutant significationem, γῦρος sono acuto in ultima rotundum ait valere, inflexo autem in penultima ambitum, aut egrum: quo verbo etiam Latine utitur M. Tull. Sud. & auctor Etymol. atque Eustat. certe rotundum, & curvum interpretantur. Helic. vero atque etiam Eust. scrolem item exponunt. Gloss. γῦρος ἀμπέλε, scrobo, nisi dicas depravatam pro scrobs. de Menandro vid. Sudam, & prolegomena Aristoph. & Liliū. μισογύνη fabula illius etiam citatur a Grammaticis. NUNN. μισογύνης vocabatur ea fabula, non μισογύνη. SCAL. τί γὰρ δὴ γῦρος &c. In Menandreis legendum suspicabar, — τί γὰρ ἦ γῦρές ἐστι, οὐ σπῆμι. — Cujus suspicionis me

nondam pœnitet. ΡΑΥΩ. Job. 22. γῦρον οὐρανοῦ διαπορεύεται. Sirac. 24. γῦρον οὐρανοῦ ἐκύκλωσα μόνη. Chrysof. ὁ κατέχει τὸν γῦρον τῆς γῆς. HOESCH.

Σύσσημον &c.] Signum exponunt Hetic. & Sud. quin & idem Sud. τὸ συσσημαίνεσθαι oratorium verbum esse ait, confirmatque testimonio Lycurgi pro κατασφραγίζεσθαι, quod est obfignare. Eust. σύσσημα interpretatur παράσημα eorum, quibus insigniti sunt. de Menandri sermone, & usu ejus vocabulorum vide judicium exquisitum Pollucis lib. 3. extremo. cap. 2. Balbus Trallianus, & Gagianus Rhetor, qui fuerint mihi ignotum, ὀφώνιον, ὀφονίον, diarion, Gloss. Pollux τὸ ὀφονίον affert, ut receptum, & τὸ ὀφονίον, atque ὀφωνίον: ὀφονίον item nomine inquit usum Thucydidem, ὀφωνιασμοῦ tamen nomen aut ut in vulgato Polluce legitur, ὀφωνισμοῦ

vi.

γῦρος, *orbis*. Cur etiam hoc verbo Menander optimam Comœdiarum suarum Μισογύνην maculavit, cum dixit, τί γὰρ δὴ γῦρος ἐστίν, οὐ συνίημι, *quid enim sane γῦρος sit, non intelligo*.

Σύσσημον, *signum*. Non video me hercule, quid accidat illis qui Menandrum magni faciunt, & Græcis omnibus anteponunt. quod cur faciant miror; quia video principes Græcorum insano quodam studio hujus Comici incensos esse. Primum quidem te omnium maximam dignitatem in eruditione consecutum, ac propterea ex lectissimis viris ab imperatoribus præpositum eorum epistolis, deinde Balbum Trallianum, qui quod ad apparatus attinet, multo est te inferior, in Græcis tamen oratoribus numeratur, qui eo processit præ studio & admiratione Menandri, ut illum etiam Demosthene meliorem fuisse audeat pronuntiare, cum hæc verba usurpet Menander μεσοπορεῖν, & γῦρος, & λήθαργος, & σύσσημον, & πορνοκόπος, & ὀψωνιασμός, *cibarium*, & ὀψώνιον, & δύσριγος, *impatiens frigoris*, & alia adulterina innumerabilia, & inepta:

vitiosissimum esse. ὀψώνιον Sudæ ex sacris libris est stipendium, aut salarium. δύσριγος, *algidus*. Gloss. Poll. scribit Aristoph. Babylonis hoc verbum usurpasse, a priscis tamen ῥιγισβίαις eos qui semper algeant, appellari, a recentioribus vero δύσριγους. NUNN. σύσσημον] Judic. 20. Esai. 5. 49. 62. Diod. S. lib. 1. τὰ τῆς ἀρχῆς σύσσημα. vide eundem lib. 3. p. 102. συσσημαίνειν & προσσημαίνειν quid significant, notum ex Ammonio in Arist. libr. περὶ ἑρμηνείας. ὀψώνιον] τὸ ὄψον inter alia piscem significat, Plut. 4. Sympos. 4. πολλῶν ὄψων ὄψων, ἐκνεύκηκεν ὁ ἰχθύς μόνον, ἢ μάλιστα γε, ὄψον καλεῖσθαι. Dio Chryl. τὸν φίλον εἰς ἰχθύς ἀποπέμπησι. Hinc ὀψώνης, Athen. ὀψώνιον. Sed hoc, cum alibi, tum 1. Macchab. 14. idem quod stipendium. δύσριγος] Arist. 9. hist. animal. 46. πρὸς δὲ τοὺς χειμῶνας καὶ τὰ ψύχη δύσριγον εἶναι. Idem lib. eod. cap. 9. αἰ δὲ αἰ-

γες δύσριγότεραι τῶν ὄψων. HOESCH. διὰ τί δὲ θαυμάσας ἔχω; ὅτι τὰ &c.] Nunnesius vertit, *quod cur faciant miror; quia video principes Græcorum insano quodam studio hujus Comici incensos esse*. Imperite: Nam sic sententia plane est nulla. Mutata unica literula scribe & verte, διὰ τί δὲ θαυμάσας ἔχω, ὅτι τὰ ἄκρα τῶν Ἑλλήνων ὀρμανικῶς περὶ τὸν κωμωδοποιὸν τοῦτον σπουδάζοντα; *cur vero id miror, ubi video principes Græcorum insano quodam studio hujus Comici incensos?* Sic nihil accommodatius: Se corrigit ipse, & rationem reddit existimationis, qua apud plerisque valebat Menander: ὅτι, ἰπειδή, &c. Hunc etiam Articulum non habet prima editio Calliergi. PAUW. καὶ ὀψωνιασμός, καὶ ὀψώνιον, καὶ δύσριγος] Hæc in integro Opere etiam præcessisse videntur, ut alia hic adducta. PAUW.

ἀναρίθμητα ἀμαθῆ· τὰ αὐτὰ δέ σοι καὶ Βάλβω πέποιθότα καὶ
Γαγιανὸν τὸν Σμυρναῖον ῥήτορα, ἄνδρα ζηλωτὴν καὶ ἐραστὴν τῆς
σῆς ἐν παιδείᾳ φιλοκαλίας. ἄγε οὖν ὅπως λύσης μού τὴν ἐν τῇ
τοιᾷδε δυσχερεία τῶν ὠτων ἀπορίαν. οὐ γὰρ περιόψεσθαί σε ἤ-
γοῦμαι ἐρήμως ὄφλοντα σου τὰ παιδικὰ Μένανδρον.

Οἰκοδομὴ οὐ λέγεται· ἀπὲρ αὐτοῦ δὲ οἰκοδόμημα.

Κατ' ὄναρ· Πολέμων ὁ Ἰωνικὸς σοφιστὴς Δημοσθένους τοῦ
ῥήτορος εἰκόνα χαλκῆν ἐν Ασκληπιοῦ τοῦ ἐν Περγάμῳ τῇ Μυ-
σίᾳ ἀναθεῖς, ἐπέγραψεν ἐπίγραμμα τοιούτου· Δημοσθένη Παι-
νία Πολέμων κατ' ὄναρ ἀδοκιμωτάτῳ τῷ κατ' ὄναρ χρησάμε-
νος. ὥσπερ γὰρ κατ' ὕπαρ οὐ λέγεται, ἀλλ' ὕπαρ, οὕτως οὐ-
δὲ κατ' ὄναρ, ἀλλ' ἤτοι ὄναρ ἰδῶν, ἢ ἐξ ὄνειρου ἰσφειῶς. οὕτως
ἄρα μέγιστόν ἐστιν ὀνομάτων γνῶσις· ὅπου γὰρ δὴ καὶ τὰ ἄκρα-
τῶν Ἑλλήνων πλείοντα ὄραται.

Με-

οὐ γὰρ περιόψεσθαί σε ἡγοῦμαι] In-
terpres: Non enim existimo te despi-
caturi dulciter. Quid habebat in ani-
mo? οὐ περιόρω σε δέψῃ ἀπολούμενον.
Non sinam te mori sibi. Nemo tum
Hellenismi rudis, qui hæc nesciat.
Dein despicatur ducere vix Latine di-
ctum putem. SCAL.

Οἰκοδομὴ] Addit Thom. οἰκοδομῆν
etiam recte in eodem dici. NUNN.
Οἰκοδομὴ οὐ λέγεται: Atqui vetustissi-
mum proverbium Laconum imprecant-
ium, Οἰκοδομὴ σε λάβοι &c. SCAL.
Sed ut nihil aliud dicam, de Lingua
Laconica hic non agitur, sed de Lin-
gua Attica. ΡΑΥΩ, οἰκοδομὴ, Rom.
14. 1. Cor. 14. 2. Cor. 5. 12. Chryso-
st. οἰκοδομῆν, Thucyd. lib. 1. Diod. S. οἰ-
κοδόμημα, idem. HOESCH.

Κατ' ὄναρ] Idem Sud. affert hanc
accessionem κατ' ὕπνους, aut ἐν ὕπνοις dici
posse pro in somnis. τὸ ὕπαρ autem
proprie vera visio est, ut Sud. & Am-

mon. observant, ὄναρ vero fallax &
incerta. Plat. 3. epistol. οὐκ ὕπαρ ἀπὲρ
ὄνειρος γέγονε, nunc visio vera pro
somnia facta est. de Polemone consule
Sud. & Philostrat. in vitis Sophista-
rum. NUNN.

τῇ Μυσίᾳ] Recte. nam Plin. & Per-
gamum Cretæ oppidum agnoscit lib. 4.
& Pergamum Mysiæ clarissimum lib.
5. Pergamus autem Homero proprie
est arx Trojana. Ptolomæus aliud
Pergamum novit in Thracia, præter
Pergamum Mysiæ in Asia proprie di-
cta, quod principatum tenuisse sua æ-
tate scribit Strabo. de hoc igitur Per-
gamo, quod clarissimum totius Asiæ
facit Plin. locum hunc accipio. pro
τῇ Μυσίᾳ Phavor. videtur legisse τῇ
Μυσίᾳ, ut sit neutrum. nec mirum,
nam Philostrat. qui & Attice scripsit,
in vita ejusdem, quo loco narrat pro-
fectum eum fuisse Pergamum ad Ae-
sculapium, quod arthritide laboraret,

ἢ καὶ

inepta: in quibus eadem tibi & Balbo acciderunt. Miror etiam Gagianum Smyrnaeum rhetorem, virum æmulum, & amatorem tui honestissimi studii litterarum, quo inflammatus es. age igitur mearum aurium hæsitantiam ejusmodi molestia liberares. Non enim existimo te despiciatui ducturum Menandrum delicias tuas, ut indicta causa condemnetur.

Οικοδομή, *edificium*, non dicitur, sed loco illius *οικοδόμημα*.

Κατ' ὄναρ, *in somnis*. Polemo Sophista Jonicus cum imaginem æneam Demosthenis oratoris consecrasset, in æde Aesculapii apud Pergamum Mysiæ, inscripsit hujusmodi epigramma: Δημοσθένη Παιανίεα Πολέμων κατ' ὄναρ, *Demosthenem Pæanensem Polemo in somnis*. Ubi usus est τῷ κατ' ὄναρ, quod inusitatum maxime est. Quem admodum enim non dicitur καθ' ὕπαρ, *in somnis*, sed ὕπαρ: sic neque κατ' ὄναρ, sed aut ὄναρ ἰδών, *in somnis videns*, aut ἐξ ὀνείρου ὄψεως, *ex somni visis*. adeo igitur magna res est nominum intelligentia, cum & principes Græcorum in errore deprehendantur.

Me-

ἦσαν ἐς τὸ Πέργαμον genere neutro dixit. in nostro sane M. S. Phrynicho τῆ Μυσία diserte legitur. Eustat. arcem Trojanam Φρυγῶς efferri ait ab Homero, & ab aliis quamvis arcem; indeque Πέργαμον urbis nomen. NUNN. Prima editio τῆ Μυσία: & ita etiam Phavorinus. Aut τῷ Μυσία legendum, aut τῆ Μυσία: Notus est casus tertius pro secundo, τῆ Μυσία pro τῆς Μυσίας. PAUW.

ὡσπερ γὰρ καθ' ὕπαρ οὐ λέγεται, ἀλλ' ὕπαρ, οὕτως οὐδὲ &c.] Hæc ineptissima sunt: Nam καθ' ὕπαρ idem, quod ὕπαρ, & utrumque ab optimis usurpatum: καθ' ὕπαρ dicitur plene: ὕπαρ Elliptice: Pueri sciunt; neque id ignorare aut improbare potuit Phrynichus. Scribendum est, ὡσπερ γὰρ καθ' ὕπαρ οὐ λέγεται ἢ ὕπαρ, οὕτως οὐδὲ κατ' ὄναρ, ἀλλ' ἢ τὸ ὄναρ ἰδών, ἢ ἐξ ὀνείρου ὄψεως. Quæ non dicuntur γυναικῶς, sed ἀνδρικῶς & cum respectu ad ipsam in-

scriptionem illam Polemonis: qui κατ' ὄναρ posuisse scribens, inepte scripsit se *in somnis posuisse*; & proinde non κατ' ὄναρ scribere debuisset, sed vel ὄναρ ἰδών, vel ἐξ ὀνείρου ὄψεως. Sicuti autem κατ' ὄναρ peccat, ita & καθ' ὕπαρ peccasset, neque vel καθ' ὕπαρ vel ὕπαρ eo etiam sensu adhibere potuisset Polemo. Vides? Nunc aperta sunt verba, & aperta est mens Phrynichi. Adjiciam uno verbo: Si ἀλλ' ὕπαρ exularet, oratio esset ita rotunda magis, ὡσπερ γὰρ καθ' ὕπαρ οὐ λέγεται, οὕτως οὐδὲ κατ' ὄναρ: An ἄλλως ὕπαρ forte adscriptum a manu posteriori ad καθ' ὕπαρ, & inde error? Vide & cogita. Si ὕπαρ ἰδών mihi succurreret, ut ὄναρ ἰδών, non inepte etiam suspicarer legi posse, ἀλλ' ὕπαρ ἰδών: Nunc primum sequor, & hastenus potius autumo: Nec tamen alia suppressere volui; ut eligendi esset facultas, si forte placerent. Illud non prætereundum:

Aa 2

The

Μετριάζειν. τοῦτο οἱ μὲν ἀρχαῖοι, ἐπὶ τοῦ τὰ συμβαίνογτα μετρίως φέρειν τιθέασι· Μένανδρος δ' ἐπὶ τοῦ ἀσφραεῖν, παρὰ τὴν τῶν δοκίμων χρῆσιν.

Λιθάριον πάνυ φυλάττου, λιθίδιον δὲ λέγε.

Καθώς. Γάϊός τις Ἀρεθούσιος γραμματικὸς ἔφασκε δοκιμον εἶναι τοῦνομα· κεχρησθαι γὰρ αὐτῷ Φύλαρχον. ὦ τοῦ μάρτυρος, ὡς ἔοικε τοῦ ἐπαγομένου. ὅς οὐδὲ Θουκυδίδου ἤκουσε λέγοντος· καθὸ δεῖ εἰς Σικελίαν πλεῖν, ἀλλ' οὐ καθώς. καὶ τὸ καθὰ δοκιμον.

Κακκάβον διὰ τοῦ η, κακκάβην λέγε. τὸ γὰρ διὰ τοῦ ο, ἀμαθές. καὶ γὰρ Ἀριστοφάνης ἐν Δαιδάλω χρῆται διὰ τοῦ η.

Κυνη

Thomas Magister hæc Phrynichi non intelligens, in Eclogis suis scripsit, Οὐ χρῆ κατ' ὄναρ λέγειν, ὅσπερ οὐδὲ καθ' ὕπαρ, ἀλλὰ ὄναρ καὶ ὕπαρ. οἶσι, ὄναρ εἶδον τὸν δῖον. ἢ ἐξ ὄψεως ὄνισθ. τὸδε λέγει τις. Sic alios ipse deceptus, miserere decipiens: τὸδε λέγει τις, non dubito, quin sit Phrynichus, quem nominare non fuit ausus, quia adeo Paradoxum erat, quod scribebat. Non miraberis autem hanc Thomæ ἀβλεψίαν, si jungas, quæ Nunnesius ad V. Επιχυριμαῖα de eo notat. ΠΑΥΩ.

Μετριάζειν] τὸ μετριάζειν interpretatur Hesic. μετριοφροεῖν, aut ut Moschop. in Sched. μέτρια φροεῖν, *modeste sentire*, at Sud. ταπεινοφροεῖν, id est, *demisse & humiliter sentire*. Gloss. *mediocrem esse*. NUNN. Plut. q. Rom. 63. ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐμετριάζον, ἀλλ' ἦσαν ἐπερήφατοι καὶ βεβητοί. HOESCH.

Λιθάριον] Hoc loco miror negligentiam Phavor. qui ex hoc nomine, & eo quod sequitur, confarcinavit quidam, quod sententiam ineptam reddit. in epitoma enim nihil hujusmodi legerat. sic autem scribit Phavor. in vul-

gato Basileæ, λιθάριον πάνυ φυλάττω, λιθίδιον δὲ καθώς δοκιμον εἶναι τοῦνομα. Φρύνιχος. Phrynich. autem sic, λιθάριον πάνυ φυλάττω, λιθίδιον δὲ λέγε. καθώς Γάϊός τις Ἀρεθούσιος γραμματικὸς ἔφασκε δοκιμον εἶναι τοῦνομα: & hujusmodi errata accidunt in centonib. nunc ad τὸ καθώς pergamus. NUNN. Prima editio, Λιθάριον πάνυ φυλάττου λέγειν· λιθίδιον δὲ. Dure: Vide quæ ad V. Ἀπαράβατοι noto: Ex λέγε fortasse factum est λέγειν: Nisi scriptum, Λιθάριον πάνυ φυλάττου λέγειν· λιθίδιον δὲ. ΠΑΥΩ. λιθάριον κισσοειδές, Theophrast. λιθίδιον, Plato. HOESCH.

Καθώς] Gajus Arethufius qui fuerit haud scio, de Phylarcho lege Suidam. καθὸ & καθὰ videntur per hypodiatolein disjungenda, ut disputat Apollonius libro 4. de Syntaxi. NUNN. Prima editio alio ordine, Καθώς, δοκιμον εἶναι τοῦνομα Γάϊός τις Ἀρεθούσιος γραμματικὸς ἔφασκε. ΠΑΥΩ.

ὦ τῷ μάρτυρος, ὡς ἔοικε τῷ ἐπαγομένῳ] Uno verbo dicam, neminem, qui quidem Græce sciat, hæc intelligere. Nam profecto interpretem non audimus, quem fugit locum corruptum esse.

Μετριάζειν, Hoc quidem prisci adhibent pro eo quod est, ea quæ accidunt, moderate ferre: Menander vero ἐπὶ τοῦ ἀσθενεῖν pro imbecillem esse, contra classicorum consuetudinem.

Λιθάριον; lapillus. Omnino vitato hoc nomen: dic autem λιθίδιον.

Καθώς, quatenus. Gajus quidam Arethusius Grammaticus dicebat hoc nomen electum esse. Usus enim eo fuisse Phylarchum. O testem dignum, ut videtur, eo qui illum laudat, qui neque Thucydidem audivit, cum inquit, καθὸ δεῖ εἰς Σικελίαν πλεῖν, quatenus oportet in Siciliam navigare. sed non dixit καθώς. & τὸ καθὰ in eadem re usitatum est.

Κάκκαβον, ollam. Dicitο κακκάβην cum η, nam cum ο ineptum est. Etenim Aristophanes in Dædalo eo utitur cum η.

Κυνη-

esse. Lege ergo: ὁ μάρτυρος ὡς οἰκέ-
ται ἐπαγομένη. Notum proverbium,
οἰκοῦται μάρτυρος. Verbum non amplius
addam. Intelligenti fat est. SCAL.
Male Nunnesius, sed pejus Scaliger:
Nam ἐπαγομένος sine dubio est, qui
testem laudat, non qui testis laudatur,
eumque respicit & requirit ὃς sequens.
Dicam tribus verbis: Editio prima re-
cte habet, φεῦ τοῦ μάρτυρος, ὃς ἔοικε
τῷ ἐπαγομένῳ. Discreparunt Libri, &
in quibusdam fuit, quod ex prima
editione attuli: in aliis vero, ὁ τοῦ
μάρτυρος, ὡς ἔοικε τῷ ἐπαγομένῳ. U-
trumque bonum, sed paulo elegantius
ὡς ἔοικε, quia ὃς sequitur: quam simi-
lis est laudanti! PAUW.

καὶ τὸ καθὰ δοκιμῶν] Recte καθὸ &
καθὰ: καθὸς pravum est revera, quia
ὡς non est adverbium, cui articulus
apponi potest: Diximus autem antea,
perperam præpositiones jungi cum
ejusmodi adverbii. Quatuor hæ vo-
culæ a prima editione absunt. PAUW.

Κάκκαβον] Eust. docet item auctore
Ælio Dionysio dicendum κακκάβην.
auctor Etymol. etiam κάκκαβον recipit,

dum muliebri genere exprimat, nam
virili nullo modo recipi posse. Poll:
tamen & κάκκαβον, ut vulgus loqui-
tur, dici posse ait, laudato Antipha-
ne, quanquam in vulgo editis cor-
rupte legitur κακκαβίον, & corruptius
in loco altero Nicocharis, quem ci-
tat, κακκάβης pro κακκάβης. Antipha-
nes tamen poëta est mediæ Comædiæ,
ut in prolegomenis Aristoph. & a Sud.
traditur. Nicochares autem qui Lem-
nias docuit, æqualis fuit Aristoph. ut
idem Sud. prodit. hunc autem locum
Pollucis, ut suspicor, suppresso ejus
nomine paulo aliter legit Eustat. Iliad.
Λ. ut quod affirmate pervulgatum in
Polluce, cum negatione referatur ab
Eustat. lege utrumque. Aristoph. in
Dædalo laudatur ab Athen. & a Gram-
maticis sæpe. Athen. tamen lib. 4. ait
ab Aristoph. κακκάβην dici in Dæda-
leusi pro χύτρα, κ' ἄγειν ἐκεῖθεν κακ-
κάβην. ut locus hic, aut ille suspectus
sit. etsi video in utraque fabula fieri
potuisse ejus nominis mentionem. vid.
quæ disseruimus in ἀκρίσης. Columel.
Plin. & alii Latini scriptores cacabum
cum

A 3.

Κυνηγός. τούτο τούνομα οὕτω πως μεταχειρίζονται. οἱ μὲν τραγικοί ποιηταὶ τρισυλλάβως λέγουσι καὶ Δωρίζουσι, τὸ ἢ εἰς α μετατιθέντες κυναγός· οἱ δ' Ἀθηναῖοι τετρασυλλάβως τε προφέρουσι, καὶ τὸ ἢ φυλάττουσιν, οἷον κυνηγέτης.

Καταφαγάς. πόθεν Μένανδρος συσσύρας τὸν τοσούτων ὀνομάτων συρφετὸν αἰσχύνης τὴν πατριὸν Φωνήν; τίς γὰρ δὴ τῶν πρὸ σοῦ τῶ καταφαγὰς κέχρηται; ὁ μὲν γὰρ Ἀριστοφάνης οὕτω Φησὶν· ἔστι γὰρ καταφαγὰς τις ἄλλος, ἢ Κλεώνυμος; ἔχρην οὖν Κρατίνῳ πειθόμενον φαγὰς εἰπεῖν. ἴσως δ' ἂν εἴπῃς, ὅτι ἠκολούθησα Μυρτίλῳ λέγοντι ὡς ὁ μὲν κλέπτης, ὁ δὲ ἀρπάξ, ὁ δ' ἀνάπηρος προνοβοσκὸς καταφαγὰς. ἀλλ' οὐκ ἔχρην τὰς ἀπαξ εἰρημένας λέξεις ἀρπάξεν.

Γελάσιμον. Στράτην μὲν φασὶ τὸν κωμωδοποιὸν εἰρηκεῖται τούνομα· ἀλλ' ἡμεῖς οὐ τοῖς ἀπαξ εἰρημένοις προσέχομεν τὸν νοῦν, ἀλλὰ τοῖς πολλάκις κεχρημένοις. κέχρηται δὲ τὸ γελοῖον.

Ἐλλύχσιον. Ἡρόδοτος κέχρηται. Ἀθηναῖοι δὲ Ξυαλλίδα λέγουσι.

Κολόκυνθα, ἡμάρτηται ἢ ἐσχάτη συλλαβὴ διὰ τοῦ θα λεγομένη· δέον διὰ τοῦ τη, ὡς Ἀθηναῖοι.

Καλα-

eum uno c, ut Græci etiam aliquando efferunt. NUNN. Articulum hunc non habet prima editio. ΡΑΥΩ. κακκάβη, Athenæ. HOESCH.

Κυνηγός] Gen. 10. 1. Reg. 25. Diod. S. Plut. κυνηγέτης] Plato. HOESCH.

οἱ μὲν τραγικοί ποιηταὶ τρισυλλάβως λέγουσι καὶ Δωρίζουσι &c.] κυναγός an Dorice Tragici extra chorum? Videndum distinctius. Prima editio simplicissime, Κυνηγέτης λέγει τετρασυλλάβως. Cui simile est illud Thomæ in Eclogis, Κυνηγέτης, οὐ κυνηγός. ΡΑΥΩ.

Καταφαγάς] Poll. pessimum esse hoc nomen ait apud Myrtilum Comi-

cum, quamvis Aeschylus eo usus fuerit. Aristophan. autem in Avibus non usurpavit καταφαγὰς cum α, sed cum ω, secunda syllaba. at Sud. avem esse inquit, quæ eruit femina: hæc a Latinis *lurco*, & *comedo*, ut Lexicographi volunt, appellatur. quod nomen Cleonymo accommodavit Aristoph. propter voracitatem. hoc nomen si sono inflexo scribatur, proprium est (avis fortasse) ut Schol. Aristoph. & Sud. tradiderunt: si barytonum sit, epithetum est. ita in Gloss. antiquis καταφαγὰς exponitur *peros*, *comissator*, *vorax*, *comessor*. de Myrtilo le-

ge

Κυνηγός, *venator*. Hoc nomen ita commutant: Tragicī quīdē poētæ cum tribus syllabis enuntiant, & τὸ ἦ in α, Doricis commutantes, dicunt κυνάγος, Athenienses autem cum quatuor syllabis; & ita observant, ut κυνηγέτης dicant.

Καταφαγός, *belluo*. Unde Menander tantam facem tot nominum contrahens, patrium sermonem ita contaminas? Quis enim superiorum hoc nomine καταφαγός usus est? Sic enim Aristophanes inquit: ἔσι γὰρ καταφαγός τις ἄλλος ἢ Κλεώνυμος; *est ne alius lurco, quam Cleonymus?* Oportebat igitur Cratinum sequi, & φαγός dicere. Respondebis fortasse te secutum esse Myrtilum, qui dicit ὡς ὁ μὲν κλέπτης, ὁ δὲ ἄρπαξ, ὁ δὲ ἀνάπηρος, πορνοβοσκός, καταφαγός, *quod quidam fur, alius raptax, alius mancus, leno, edax.* Sed non oportebat ea verba, quæ semel dicta sunt, arripere.

Γελάσιμον, *ridiculum*. Ajunt quidam Stratim Comicum hoc nomine usum esse. Nos tamen non spectamus ea, quæ semel dicta sunt, sed ea quæ sæpe sunt usurpata. selectum in ea re est τὸ γελοῖον.

Ελλύχνιον, *ellyphnium*. Herodotus hoc nomine usus est. Athenienses vero θρυαλλίδα appellant.

Κολόκυνθα, *cucurbita*. Peccatum est in extrema syllaba cum perθα effertur. Exprimendum enim cum τη, ut Athenienses faciunt,

Καλα-

ge Sud. & Lilius. NUNN.

ἰσχυρὴν οὖν Κρατίνῳ πειθόμενον φαγός εἰ-
πίῃ] φαγός & καταφαγός gemella
sunt: καταφαγός aliud, & hic frustra
adductum a Phrynicho. Videbimus
suo loco. PAUW.

ὡς ὁ μὲν κλέπτης, ὁ δὲ ἄρπαξ &c.]
Si scribas, Ὡς ὁ μὲν κλέπτης, ὁ δὲ ἄρπαξ,
ὁ δὲ ἀνάπηρος, καταφαγός, Πορνοβο-
σκός —. Versum Trochaicum ha-
bes Tetrametrum cum alterius prin-
cipio: Nisi credere velis Comicum il-
lum Pentametro fuisse usum: Sic
enim ista, ne hilo mutato, Versum
constituunt talem. Articulum hunc

etiam ignorat prima editio. PAUW.

Γελάσιμον] De hoc nomine, & eo
quod deinceps, idem primo lib. tra-
diderat Phrynich. suppresserat tamen
ibi nomina scriptorum, qui illis quæ
Attica non sunt, usi fuerant. de Stra-
tide Comico in prolegomenis Aristoph.
Sud. item & Lilius. NUNN. Hic &
sequens Articulus non sunt in edi-
tione prima: Et inepta est geminatio,
quæ Librorum discrepantiam aperte
probat. Pro Στράτην scribendum Στρά-
τι. PAUW.

Κολοκύνθα] Athen. docet item libe-
2. ab Atheniensibus κολοκύνθη dici.
lau.

Καταφερῆς, ἐπὶ τῶν πρὸς Ἀφροδίσια ἀκολάστων λέγουσι οἱ πολλοὶ, οὐδαμῶς οὕτω τῶν δοκίμων χρωμένων.

Καταλογὴν οἱ σύρφακες λέγουσι τὴν πρὸς τινὰ αἰδῶ, οὐκ ὀρθῶς.

Κολλυβιστὴς ἐπὶ τοῦ ἀργυραμοιβοῦ. πάλιν ἡμᾶς μολύνων οὐδέν τι ἀναπαύεται ὁ Μένανδρος. ὁ μὲν γὰρ κόλλυβος δοκίμων, τὸ δὲ κολλυβιστὴς ἀδοκίμων.

Τὰ ἴδια πράττω, καὶ τὰ ἴδια πράττει, οἱ πολλοὶ λέγουσι εἰκῆ· δέον τὰ ἑμαυτοῦ πράττω, καὶ τὰ σαυτοῦ πράττεις λέγειν ὡς οἱ παλαιοὶ, ἢ τὰ ἴδια ἑμαυτοῦ πράττω, καὶ τὰ ἴδια σαυτοῦ πράττεις.

Ἀκρατεύεσθαι, ἀδοκίμω ὄντι, οἳ γε πολλοὶ χρῶνται τούτῳ τῷ ὀνόματι καὶ Μένανδρος. λέγε οὖν οὐκ ἐγκρατεύεσθαι.

Δίχμαλωτισθῆναι, τοῦθ' ὅπως ἀδοκίμων, ὡς καὶ μὴ Μένανδρον

laudatis multis testibus Atticis. Moschop. in Sched. idem retulit, sed male in vulgo editis κολοκύθη cum θ, cum esse debeat κολοκύτη cum τ. videtur autem κολοκύτη rotunda proprie dici, ut σικύα longa cucurbita, si quis attente legat Athenæum. NUNN. Hunc Articulum etiam non reperias in prima editione. ΡΑΥΩ. κολόκυθα] Jones 4. τῆς κολοκύθης, Lucian. unde κολοκύθινος, apud eundem. κολοκύτη] Hippocr. Arctæ. Aelian. ep. 10. HOESCH.

Καταφερῆς] Thom. idem. hæc tamen accessio apud illum, dicendum ἀκόλατος, aut δῆλος τῶν ὑπὸ γαστέρα. apud quem tamen in impressis, & MS. nostro non καταφερῆς, sed καταφερῆς cum ω, legitur. Eust. Odyss. o. cum α, videtur efferendum, cum ἀπὸ τοῦ καταφέρεισθαι illud flectat. quod & ἀπὸ τοῦ λέγειν adhiberi inquit. NUNN. καταφερῆς per ω, non probo: aliud est κατὰ, aliud κάτω. In editione prima

pro οἱ πολλοὶ perperam excusum est οἱ σκαλαῖα. ΡΑΥΩ. τί οὖν, ἐάν ὁ ἀπὸ καταφερῆς ἢ, φησὶν, ἐγὼ δὲ ἐγκρατεύεσθαι βούλομαι; Chrysost. de Virgin. καταφερῆς, Diod. Sicul. τὸ μὲν γὰρ ζῶον [τὸν τράγον] εἶναι τοῦτο καταφερίζατο πρὸς τὰς συνιστάς. HOESCH.

Καταλογὴ] Hoc nomen non agnoscunt Lexicographi. NUNN. Rationem alicujus habere: eum in numero ponere: Hesychius, Καταλογὴ, τὸ τὰ ἄσματα μὴ ὑπὸ μέλη λέγειν: Eadem vox est, sed alia notione. Est etiam ibi, Κατάλογον, ἀριθμῶσι: & οὗτ' ἐν λόγῳ, οὗτ' ἐν ἀριθμῶ omnes norunt. Idem Hesychius, Καταλογησθεῖν Ἀττικώτερον, ἀλλὰ σὶ αἰδισθεῖν οἱ θεοί. ubi legendum Καταλογηθείς: καταλογῆ, καταλογίω, καταλογηθείς: ratio tui habearis a Diis: Id Atticum minus, & pro eo dicendum Attice magis αἰδισθεῖν σὶ οἱ θεοί: Sic vitium ibi simile. Articulus non est in prima editione. ΡΑΥΩ.

Κολ.

Καταφερής, Plebeji adhibent hoc nomen in iis, qui *ad libidinem proclives* sunt, cum classici nullo modo ita eo utantur.

Καταλογή. Sic appellant opici *respectum alicujus*, non recte.

Κολλυβισής, *argentarius*, pro ἀργυραμοιβός. Rursus Menander nostrum sermonem polluere non desistit. Nam nomen κόλλυβος usitatum est, κολλυβισής vero inusitatum.

Τὰ ἴδια πράττω, *res meas ago*; & τὰ ἴδια πράττει, *res suas agit*, vulgus sic loquitur temere, cum dicendum sit, ut antiqui loquuntur, τὰ ἐμαυτοῦ πράττω, & τὰ σαυτοῦ πράττεις, *tuas res agis*. aut τὰ ἴδια ἐμαυτοῦ πράττω, & τὰ ἴδια σαυτοῦ πράττεις.

Ἀκρατεύεσθαι, *incontinentem esse*. Plebeji utuntur hoc nomine inusitato, atque etiam Menander. Dic igitur οὐκ ἐγκρατεύεσθαι.

Αἰχμαλωτισθῆναι, *captivum fieri*. Hoc adeo non est receptum, ut

Κολλυβισής] Poll. scribit Lysiam usum τῷ κολλυβισής in oratione de aureo tripode. Thom. ἀργυρογνώμονα dici recte, & ἀργυραμοιβον, vulgo autem καταλλάκτην, quasi dicas *permutatorem*. κόλλυβος Hesic. & Thomæ genus nummi. Schol. autem Aristoph. genus nummi vilis. Polluci vero commutatio argenti. M. Tullius utitur hoc nomine frequenter. NUNN. Prima editio ita legit, Κολλυβισής οὐκ ὀρθῶς· πάλιν οὐδὲν ἡμᾶς μολύνων διαπαύεται ὁ Μίανδρος, τὸν ἀργυραμοιβὸν κολλυβισὴν λέγων. τὸ μὲν γὰρ νόμισμα κόλλυβος, δοκιμὸν ὁ δὲ κολλυβισής, παρασημασμένον. Et hanc lectionem secutus videtur Thomas in Eclogis, quem aperte corruptum Viri Eruditi recte emendant. PAUW. κολλυβισής] Matth. 21. Marc. 11. Joan. 2. ἀργυραμοιβός] Theocr. Idyll. 12. v. 37. Philo. Cl. Al. Inde ἀργυραμοιβική, Lucian. ἀργυραμοιβικῶς τῶν λεγομένων ἕκαστα ἐξετάζειν, idem. ἀργυρογνώμων, Aristot. Lucian. Max. Tyr. HOESCH.

Τὰ ἴδια πράττω] Adjungit Thom. & τὰ αὐτῷ πράττεω, *res suas agat*, dicendum, non τὰ ἴδια πράττεω. afferitur quidem ex Platone de Leg. ἰδιοπραξία pro *privata commoditate*. est & verbum ἰδιοπραγεῖν, quod Sud. interpretatur ἴδια πράττειν & ἡσυχάζειν. incertum tamen sit ne Atticum. NUNN. Breviter editio prima, Τὰ ἴδια πράττω, καὶ τὰ ἴδια πράττει, οἱ πολλοὶ λέγουσιν εἰ κῆ· δέον τὰ ἐμαυτοῦ πράττω, καὶ τὰ σαυτοῦ πράττει, omiſſis reliquis. PAUW. Ἀκρατεύεσθαι, ἀδοκίμα &c.] Articulus non est in prima editione: Junge Thomam Magistrum. PAUW. ἀκρατεύεσθαι, Aristot. 7. Ethic. Nicom. 2. HOESCH.

Αἰχμαλωτισθῆναι] Negat Thom. ul- lum verbum factum ab αἰχμαλωτίζω Atticum esse. dicendum igitur αἰχμάλωτον ποιῶ, *captivum ducō*, αἰχμάλωτος γίνομαι. NUNN. Αἰχμαλωτισθῆναι, τοῦθ' ὅπως ἀδοκίμον, ἴς &c.] Lege, τοῦτο οὕτως. SCAL. Recte. Pro ἴς καὶ μὴ Μίανδρος prima editio ἴς οὐδὲ Μίανδρος.

δρον. αὐτῷ χρήσασθαι. διαλύων οὖν λέγε. αἰχμάλωτον γενέσθαι.

Τέλος τοῦ δευτέρου.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

Διατοιχεῖν μὴ λέγε, ἀλλὰ διατοιχεῖν.

Ἐνυστρον μὴ λέγε, ἀλλὰ ἠνυστρον, ὅτι καὶ ἀρχαῖον.

Καταπρόξεται, οὐκ ὀρθῶς διαιροῦσι, δέον καταπρόξεται λέγειν ἀδιαιρέτως.

... επιτεῦσαι ἰδεῖν δεῖ εἰ Φαβωρίνος χρώμενος οὐκ ὀρθῶς χρήται.

Υστερίζειν τῷ καιρῷ οὐ λέγουσιν οὕτως, ἀλλ' ὑστερίζειν τοῦ καιροῦ. Φαβωρίνος δ' οὐχ ὑγιῶς κατὰ δοτικὴν οὕτω συντάττει.

Ἀντικρὺ, τοῦτο τοπικὸν καὶ ἐπεικῶς ποιητικὸν ἄνευ τοῦ λεγόμενον. ὅθεν οἱ ἐπὶ τοῦ ἀντικρὺς τιθέντες ἀμαρτάνουσι. εἰ μέντοι τίς προδείη τὴν πρόθεσιν τοῦ ἀντικρὺ, καὶ εἴποι καταπτικρὺ, ὀρθῶς ἔρει.

Ακυ-

ναιδρον, & pro αἰχμάλωτον γενέσθαι, αἰχμάλωτος γενέσθαι. ΡΑΥΩ. αἰχμαλωτισθῆναι] αἰχμαλωτίζω & αἰχμαλωτίω, Gen. 14. 2. Paralip. 28. αἰχμαλωτισθήσονται, I. Luc. αἰχμαλωτῆς, Gen. 31. Exod. 12. Diod. S. Hoesch.

Διατοιχεῖν] De his tribus prioribus verbis idem supra explicatum. NUNN. A prima editione absunt: Et hoc Initium Libri tertii miram confusionem & discrepantiam, quæ in antiquis Codicibus fuit, aperte prodit. ΡΑΥΩ.

... επιτεῦσαι] Deest prima littera, ut miniatula fieret, ita incertum sit ne επιτεῦσαι, quod nusquam legi, an επιτηῦσαι cum η, quod legitur apud Hesic. in πειῖν, & Phavor. atque etiam apud Phocylidem poetam. existiment viri docti. NUNN. Forte τεχνητεῦσαι, quod est frequens apud Philon. vel χειτεῦσαι: quo verbo utitur Lucianus, semel, Philo sæpiuscule. Naz. μὴ ἀτιμώσης ξένον, ὅτι οὐδ' ὁ Χριστὸς ἐξήτιουσιν, οὐ πάντες ἡμεῖς ξένοι καὶ πάρο-

πάρο-

ut ne Menander quidem eo usus fuerit. Dissolvens igitur dicito
 αἰχμάλωτον γενέσθαι.

Finis libri secundi.

INITIUM LIBRI TERTII.

Ἀνατοιχεῖν, ne dicas, sed διατοιχεῖν.

Ἐνυσρον, ne dicas, sed ἕνυσρον, quod & antiquum est.

Καταπροίξεται, non recte dividunt, cum dicendum sit conjuncte
 καταπροίξεται.

επιτεῦσαι. Quærendum est an Phavorinus hoc verbo recte
 utatur.

Ἵσσειζεν τῷ καιρῷ, amittere occasionem. Non ita loquuntur an-
 tiqui, sed ὕσσειζεν τοῦ καιροῦ. Phavorinus autem non recte cum
 casu dandi conjungit.

Ἀντικρὺ, e regione. Hoc nomen locum significat, & est sum-
 mopere poëticum, si dempto σ exprimatur. Quare qui pro ἀντι-
 κρὺς illud adhibent, errant: quod si quis anteponat præpositionem
 adverbio ἀντικρὺ, & dicat καταντικρὺ, recte loquetur.

πάροικοι. HOËSCH. Hæschelium sequor. Articulum non habet prima editio. PAUW.

Ἵσσειζεν] Cunctari, amittere. Demosth. pro Cor. dixit ὕσσειζοντες ἐκ τῶν πόλεων τῶν καιρῶν, urbi præcipi rerum gerendarum occasiones. NUNN. Inepta repetitio: Præcessit supra. PAUW.

Ἀντικρὺ] Ita Thom. ἀπαντικρὺ, & καταντικρὺ τοῦ δεινός, e regione illius, oratoria esse ait, τὸ ἀντικρὺ autem poë-
 ticum, si usurpetur pro κντικρὺς, quod

valet omnino, aut plane, ineptum esse. Ammon. inquit τὸ ἀντικρὺ dempto σ, significare recta & e regione, ut καταντικρὺ: addito vero σ, plane, perspicue & recta. Etymol. τὸ ἀντικρὺ ab ἀντικαρὺ ducit, ut sit e regione. ἀντικρὺ cum genitivo Thucyd. 2. pro' ἐξ ἐναντίας, ejus Schol. semper tamen alibi significare φανερῶς. Eustat. observat Homerum usum tantum τῷ ἀντικρὺ pro contra, aut perspicue, posteros vero τῷ κντικρὺς. Sud. affert plura ex A-

Ἀνυπόδετος ἐρεῖς ἐν τῷ η, τὸ γὰρ ἐν τῷ ε, ἀμάρτημα. καὶ γὰρ ὑποδέσασθαι λέγεται, καὶ οὐκ ὑποδέσασθαι.

Εὔρημα χρὴ λέγειν διὰ τοῦ η, οὐχ εὔρημα.

Προσδεῖσθαι λέγε, ἀλλὰ μὴ προσδέσθαι διαίρων, ὡς Φαβωρίνος λέγων ἀμαρτάνει.

Ἀπῆρτισμένον, ἀπῆρτικά καὶ τὰ ἀπὸ τούτων ἀπάνται σόλοικα. ἀποτετέλεσται δὲ καὶ ἀποτετελεσμένον χρὴ λέγειν. ἀμεινον γὰρ ἐκτὸς εἰ μὴ ποθεν τοῦτο εἰς Φαβωρίνον ἦλθεν, ὅθεν οὐδεὶς οἶδεν. ἀρχαῖοι μὲν γὰρ οὕτως οὐ λέγουσιν, ἐκείτος δὲ. πλήρῃ εἴη εἰς. ἡμεῖς οὖν ὡς οἱ ἀρχαῖοι, ἀλλὰ μὴ ὡς Φαβωρίνος:

Ἀνέκαθεν. Φυλακτέον ἐπὶ χρόνου λέγειν ἀνέκαθεν μοι ἔστι φίλος. ἐπὶ γὰρ τόπου τάττουσιν αὐτὸ οἱ Ἀθηναῖοι, λέγοντες ἀνέκαθεν κατέπεσε. λέγειν οὖν χρὴ ἀνωθεν σοι φίλος εἰμί. εἰ δέ τις φαίη ἐπὶ χρόνου παρ' Ἡροδότῳ εἰρησθαι τούνομα· ἀληθῆ μὲν Φησί, εὔρηται γὰρ, οὐ μὴν τὸ δόκιμον τῆς χρήσεως παρέχεται. εὔ γὰρ Ἰωνικῶν καὶ Δωρικῶν ἐξέτασις ἐστὶν ὀνομάτων, ἀλλ' Ἀττικῶν, ὥσπερ καὶ τὸ δόκιμον τῆς χρήσεως κρίνει.

ΕΚ

pollodoro-Cyrenæo, & glossographis, illud tamen accuratius, si quis dicat sine σ, tantum significare contra, aut e regione: addito autem σ, valere plane, recte, perperuo, valide, accurate & simpliciter. Hæc. ἀντικρὺ, id est, φανερῶς. ἀντικρὺς Sud, exponit ἀληθῶς aliquando. NUNN. Articulus a primâ editio- ne abest. PAUW.

Ἀνυπόδετος] ἀνυπόδετος, pro γυμνόπους negat dici Sud, sed ἀνυπόδετος. NUNN.

Hic & sequens Articulus non sunt in editione prima. PAUW. ἀνυπόδετος] Lucian. Diod. S. ἀνυπόδετος] Aristoph. Nub. Plato. ἀνυποδησία, idem. HOESCH. Εὔρημα] Hoc confirmat Thom. testimoniis Eurip. & Philostrati. Eustat. utroque modo ait usitatum esse, sed Herodiano auctore, melius dici cum η, quasi dicatur ἀπὸ τοῦ εὔρηῳ verbo inflexo, quod satis inflexum esse ostendit futurum εἰρησω. NUNN. εὔρημα]

LI

Ἀνυπέδετος, *sine calceis*, dices cum η. Nam cum ε. erratum est. Etenim ὑποδήσασθαι, *induere calceos*, dicitur; non ὑποδέσασθαι.

Εὑρημα, *inventum*, dicendum cum η, non εὔρεμα.

Προσδεῖσθαι, *indigere*, dic, non προσδέσθαι cum diæresi, ut Phavorinus usurpans peccat.

Ἀπρητισμένον, *perfectum*, ἀπρήτικα, *perfecti*, & omnia quæ ab iis proficiscuntur, solœca sunt. Dicendum autem est ἀποτετέλεσθαι, & ἀποτετελεσμένον. Melius siquidem est, nisi Phavorinus alicunde illud contraxit, unde nemo novit. Prisci siquidem non ita loquuntur. Ille vero sic loquitur unus tantum: nos autem exemplum antiquorum sequamur, non Phavorinum:

Ἀνέκαθεν, *e superiori*. Cavendum ne in tempore dicamus ἀνέκαθεν μοί ἐσι φίλος, *e superiori tempore est mihi amicus*. Nam Athenienses in loco adhibent, cum dicunt ἀνέκαθεν κατέπεσε, *a superiori loco decidit*. Dicendum igitur est ἄνωθεν σοι φίλος εἰμί. Quod si quis dicat ab Herodoto usurpatum fuisse in tempore, vera quidem dicet, inventum enim est: non tamen elegantiam usus confirmat. Non enim conquirimus Jonica, aut Dorica nomina, sed Attica quemadmodum & receptus usus existimat.

EX.

Lucian. Eurip. Medea. Philo. εὔρημα.] idem Philo quatuor locis; & Bas. M. HOESCH.

Προσδεῖσθαι.] Vid. supra ἐπλίετο. NUNN. Et ἐδέετο, & Ρίει: Hoc illis præmissis, tuto poterat omitti, & etiam non est in prima editione. ΡΛΩΥ.

Ἀπρητισμένον, ἀπρήτικα καὶ &c.] Junge Thomam Magistrum in V. Αποτετέλικα. Prima editio hunc quoque Articulum non habet. ΡΛΩΥ.

ἀπρητισμένος, Chrysof. Cont. in ep: ad Gal. ἐπειδὴ ὁ σύμπας κόσμος ἀπρήτισο, idem lib. de Virg. Diod. S. 1. 1. τριμέρισιν ὥραις, ἀοράτω κινήσει τὴν περίβδον ἀπαρτιζέσθαι. HOESCH.

Ἀνέκαθεν.] De hoc etiam supra disputatum. nunc ad Herodiani fragmentum transeamus. qui Grammaticus quanti sit, aut esse debeat, unus Priscianus erit testis instar omnium. NUNN. Hæc stolidi etiam est repetitio. Vide, quæ notavimus supra. ΡΛΩΥ.

Συγ.

ΕΚ ΤΩΝ ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ.

Συγγενίδα οὐ ρητέον· οὔτε μὴν εὐγενίδα. ἀλλὰ συγγενῆ καὶ εὐγενῆ τὸ Δηλυκόν· διὰ τὸ κοινὸν εἶναι τὸ ὄνομα. ὥσπερ γὰρ ὁ εὐτυχῆς, ἢ εὐτυχῆς, καὶ τὸ εὐτυχές, οὕτω καὶ ταῦτα. καὶ ὥσπερ οὐκ εὐτυχίδα λέγομεν, οὕτως οὐδὲ συγγενίδα, ἀλλὰ συγγενῆ. ὡς πού καὶ Μένανδρος, Κρωβύλη τῇ μητρὶ παιῶου καὶ γάμει τὴν συγγενῆ. ὅσα τῶν ὀνομάτων παρὰ οὐδέτερον ὄνομα σύγκειται, τὴν αὐτὴν ἔξει κλίσιν, ἢν καὶ τὰ οὐδέτερα. ἐπεὶ οὖν τὸ συγγενῆς ἐκ τοῦ γένους ἐστὶν ὀνόματος οὐδέτερου, τὴν αὐτὴν ἔξει κλίσιν τῷ οὐδέτέρῳ.

Ἀμαρτάνουσιν οἱ τὰ ἡμίση λέγοντες καὶ οὐ τὰ ἡμίσεια. τὰ γὰρ τριγενῆ τῶν ὀνομάτων, ἐπὶ τῶν ὀνομάτων διαιρεῖται. οἱ γλυκεῖς, αἱ γλυκεῖαι, τὰ γλυκεία. οἱ ὀξεῖς, αἱ ὀξεῖαι, τὰ ὀξέα. οὕτως ἄρα καὶ οἱ ἡμίσεις, αἱ ἡμίσειαι, καὶ τὰ ἡμίσεια. καὶ τὸ ἐπικόν οὖν μόνως τοῦ ἡμίσεος, ὡς καὶ τὸ ὀξέος, καὶ γλυκέος, ἀλλ' οὐ τοῦ ἡμίσεος.

Τὸ Λήδα Λήδας, καὶ Κισσαίδα Κισσαίδας, καὶ Φιλομήλα Φιλομήλας, ἀντίκειται τῷ κανόνι τῷ λέγοντι ὅσα καθαρὸν ἔχει τὸ α, ἢ μετὰ τοῦ ρ, τηρεῖ αὐτὸ καὶ ἐπὶ γενικῆς. ταῦτα γὰρ οὔτε καθαρῶς, οὔτε διὰ τοῦ ρ, ἐκφέρονται. λέγομεν οὖν διὰ τὸ ἐκτείνεσθαι τὴν τελευταίαν συλλαβὴν. καὶ ταῦτα γὰρ πάντα φυλάσσει τὸ α.

Νοός

[Συγγενίδα] Citatur tamen ex Synes. epist. 155. συγγενίδα τ' εἶσαι ἴμην, εἴμην σὶε, κογνατα μεα. Poll. ἰσχυρῶς barbarum esse scribit, ut vera sit sententia Herodiani, licet Synes. eo nomine semel abusus sit. NUNN. Plut. η. Rom. 10. συγγενίδας γάμειν. ἢ συγγενῆς, Lucæ 1. ἢ συγγενῆς, Philo. HOESCH.

[Κρωβύλη τῇ μητρὶ παιῶου &c.] Versus Trochaicus, est integer: si Senario Jambico usus fuisset Comicus, scribendum esset, vel — Κρωβύλη τῇ μητρὶ παιῶου καὶ γάμει τὴν συγγενῆ, vel — Κρωβύλη τῇ μητρὶ παιῶου καὶ γάμει τὴν συγγενῆ. Pro Κρωβύλη est Κρωβύλη in fragmento Menandri ex Plocio: Male & contra nominis indolem forsitan. ΡΑΥΝ. Αμω-

EX HERODIANI SCRIPTIS

Συγγενίδα, *cognatam*, non est dicendum, neque εὐγενίδα, *nobilem*, sed εὐγενῆ & συγγενῆ, muliebri genere: quia nomen est commune. Quemadmodum enim dicitur ὁ εὐτυχής, *fortunatus*, ἡ εὐτυχής & τὸ εὐτυχές, sic etiam hæc dicuntur. & quemadmodum non dicimus εὐτυχίδα, sic etiam neque συγγενίδα, sed συγγενῆ, ut & Menander alicubi dixit, Κροβύλη τῆ μητρὶ πείθῃ, καὶ γάμει τῆ συγγενῆ, *Crobylæ matri pareto, Et duc uxorem cognatam*. Quæcunque nomina ex neutro nomine componuntur, sequuntur eandem declinationem, quam & nomina neutra. Quoniam igitur τὸ συγγενής factum est ex nomine neutro τὸ γένος, eadem declinatione, qua nomen neutrum inflectetur:

Errant qui dicunt τὰ ἡμίση, non τὰ ἡμίσεια. Nomina enim trium generum in nominibus neutris dividuntur: οἱ γλυκεῖς, αἱ γλυκεῖαι, τὰ γλυκέα, *dulces, dulcia*, οἱ ὀξεῖς, αἱ ὀξεῖαι, τὰ ὀξέα, *acuti, acuta, acuta*. Sic igitur οἱ ἡμίσεις, αἱ ἡμίσειαι, τὰ ἡμίσεια, *dimidii, dimidia, dimidia*. Singulare igitur etiam solum erat τοῦ ἡμίσεος, ut τοῦ ὀξέος, & γλυκέος, non τοῦ ἡμίσεος.

Τὸ Λήδα, Λήδας, *Leda*, Κισσαίθα, Κισσαίθας, *Cissætha*, & Φιλομήλα, Φιλομήλας, *Philomela*, repugnant canonibus qui dicit, quæcunque habent α purum, aut cum ρ, servant etiam ipsum in casu gignendi. Hæc enim neque α purum habent, neque cum ρ effertur. Dicimus igitur hoc in iis contingere, quia ultimam syllabam producunt. Etenim omnia huiusmodi retinent τὸ α.

Νὸς

Ἀμαρτάνουσι] Hoc ad verbum Thomæ ut alia multa ex hoc fragmento in suum opus, retulit. ut hinc intelligatur; quanti esse debeant Thomæ eclogæ; addit tamen hoc loco Dionem peccasse, qui casu gignendi ἡμίσεος dixerit, Thucydidem vero recte ἡμίσειος extulisse, & in accusandi casu utrumque posse dici ἡμίσειας, & ἡμίσεις, melius tamen esse absque synæresi τὸ

ἡμίσειας. idem observat alibi de accusandi casu tertiæ contractorum. NUNN.

ἐπὶ τῶν ὀνομάτων] Imo ἐπὶ τῶν ὀνομάτων: & sic recte Thomas. PAUW.

καὶ τὸ ἐνικὸν εὐν μοίως τοῦ ἡμίσειος] Rectius legeretur propter sequens ἀλλ' οὐ τοῦ ἡμίσεος, καὶ τὸ ἐνικὸν εὐν μοίως τοῦ ἡμίσειος: Lapsus est facilis. τοῦ ὀξέος etiam malo, quam τὸ ὀξέος, cum Nunnesio in versione. PAUW.

Νὸς

Νοὸς καὶ ροὸς οὐ ῥητέον. ὅσα γὰρ ἐν τῇ εὐθείᾳ διαιροῦνται, ἐν ταῖς ἄλλαις πλώσεσιν οὐ διαιροῦνται. καὶ ἀνάπαλιν ὅσα οὐ διαιροῦνται ἐν ταῖς εὐθείαις, διαιροῦνται ἐν ταῖς ἄλλαις πλώσεσι. βουῖς βροῖς, καὶ ποῦς ποδός.

Ἀνθέων γράφε, ἀλλὰ μὴ ἀνθῶν, ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ ἀνθῶν ἔγραφας, καὶ ἀνθῶν ἔδωκας.

Ολυμπιονίκης Ολυμπιονίκου. ἀπὸ γὰρ τοῦ νίκῃ. Πολυνείκης δὲ Πολυνείκουσ, ἀπὸ τοῦ νεῖκος γίνεται.

Υπερείδης Υπερείδου, ὡς Πηλείδου. διὰ τὸ τύπον ἔχειν πατρωνυμικοῦ.

Φακὴ καὶ φακός ἐπὶ τοῦ ὤμοῦ, φακῆ δὲ φακῆς ἐπὶ τοῦ ἰφθοῦ.

Φιλοπότης ὁ τοὺς πότους καὶ τὰ συμπόσια φιλῶν. φιλοπότης ὁ πολλὰ πίνειν φιλῶν.

Τὸ ἱέρεια, ὡς ἀπὸ τοῦ ἱερεὺς ἱέρεια ὡσπερ ἀπὸ τοῦ Οδυσσεὺς

Νοὸς] Thom. annotat dicendum ροῖς, ροῦ, ut πλοῦς, πλοῦ, *παιριστιο*, & tam in mari quam in flumine dici. NUNN.

Ἀνθέων] Sud. τὸ ἀνθῶν Jonum commune esse ait, & Atticorum: quod confirmat multis testimoniis. auctor autem Etym. idem observat, quod Herodianus. NUNN. ἀνθῶν] Lucian. Synes. Plut. Naz. p. 131. HOESCH.

Υπερείδης] Vid. auctorem Etym. qui videtur τὸ Υπερίδης sine diphthongo esse ferre. NUNN. Nomen Oratoris etiam Υπερίδης absque Diphthongo: & recte, si ab Υπερος fiat, ut tradit Etymologus in V. Υπερίδης: Υπερος, Υπερίδης, ὡς Ἰλλος, Ἰλλίδης: Υπερος nomen satis celebre ex Athenæo, Suida & aliis: An pro eo Υπερίδης quidam? Sic Υπερίδης conveniret: quod cæteroque valde suspectum

mihī, & forte a Scribis, qui nimiam similitudinem quærebant inter Πηλείδης & Υπερείδης: Videndum: Ita erratum sæpe. Nunnesius in Versione Πηλείδης recte interponit. ΡΑΥΩ.

Φακῆ] Schol. Aristoph. Plut. φακὸς tantum in cruda, φακῆ autem sono inflexo in lente cocta proprie dici observat: idem auctor Etym. vid. Lucian. in Solæcista. Thom. φακοῖ in plurali ait dici pro lente, & pro lenticula palustri. in ora autem nostri MS. hæc accessio facta est, φακὸν in libb. Regum pro vase aquæ positum. fortasse ita appellabatur a forma lentis, quod Celsus lib. 2. *lenticulam* videtur dixisse. hinc & Gal. in gloss. φακοὺς interpretatur ἀσκούς, κερாமούς, id est, *utres, vasa fictilia*. consule Sud. de eodem. NUNN. In his mire discrepant Gram-

Νοός, καὶ ῥοός, *mens & fluxus*, non est dicendum. Quæcunque enim in recto cum diæresi pronuntiantur, in aliis casibus non dividuntur: & retro quæcunque non dividuntur in rectis, cum diæresi pronuntiantur in aliis casibus: ut βοῦς, βοός, *bos*. ποῦς, ποδός, *pes*.

Ἀνθέων, *florum*, scribe, non ἀνθῶν: ne concurrat cum illis dictionibus ἀνθ' ὧν ἔγραψας, *quia scripsisti*, & ἀνθ' ὧν ἔδωκας, *quia dedisti*.

Ολυμπιονίκης, Ολυμπιονίκα, *Olympionices*. Nam dicitur ἀπὸ τοῦ νίκη, *victoria*. Πολυνείκης autem, Πολυνείκα, *Polynices*, ἀπὸ τοῦ νεῖκος, *contentio*, flectitur.

Ἵπερείδης, Ἵπερείδα, *Hyperides*, ut Πηλείδης, Πηλείδα, *Pelides*, quia habet formam patronymicam.

Φακῆ, & φακός, *lens*, in cruda lente dicitur: φακῆ autem φακῆς in elixa.

Φιλοπότης, qui computationes & convivia appetit. φιλοπότης autem, qui multum bibere solet.

Τὸ ἱέρεια, *Sacerdos femina*, tanquam ἀπὸ τοῦ ἱερεὺς, *sacerdos*,
ἱέρεια

Grammatici. Cum Nota Nunnesii junge, quæ Stephanus scribit in Append. Thef. V. Φακός. PAUW.

Φιλοπότης] Hanc differentiam adscribit auctor Etym. Herodiano in lib. εἰς τὰ ζητούμενα τῶν μερῶν τοῦ λόγου. Athen. docet qui differant φίλοιος, & φιλοπότης, & φιλοκαθαισις. fortasse Romani sic distinguerent, ut *bibosus* quo usi Nigidius & Laberius, sit ὁ φιλοπότης, *bibax* vero ὁ φιλοπότης. NUNN. Apud Etymologum inepte scribitur, πῶμα γὰρ τὸν ποτὸν, καὶ οὐ πόμα: Neque Sylburgius bene, πόμα γὰρ τὸ ποτὸν, καὶ οὐ πῶμα: Nam sic sibi ipse contradixisset bonus Grammaticus. Legendum sine dubio, πῶμα γὰρ πόμα, καὶ οὐ τὸν ποτὸν: Id sententiæ ejus conveniens. Quid autem in ipsis vocibus, quod istam distinctionem

probet? Id nullus ego video: Nam ipsum πῶμα nihil proprie ad φιλοπότης. Dicam, quod omnes intelligent: Pro πίνω olim in usu fuit πόω: inde factum πῶμα. Ab eodem autem πόω est πόμα: Quare ista nihil omnino differunt, neque ab o magno vel parvo ulla ratio discriminis hic peti potest commode. Sic tamen Grammaticus, & quidem Herodianus, Grammaticus egregius: Quantum est sapere Grammaticæ! Nos illa non capimus, & φιλοπότης credimus idem significare, quod φιλοπότης, neque aliam in istis differentiam agnoscimus ullam, nisi quod unum vulgatius fuit, quam alterum. PAUW. Φιλοπότης, Dio Chryf. Plut. HOESCH.

Τὸ ἱέρεια] Thom. hoc ad verbum fere in suo lib. exscripsit, illud tamen

C c

mu-

οὐς Οδύσσεια παρώνυμον. τινὲς δὲ ῥηματικὸν ἀξιοῦσιν εἶναι παροξύοντες τὸ ἱερεία· ὡς τὸ ἀριστεία, ἰατρεία. πρὸς οὐς ῥητέον, ὡς τὸ ἔργον σημαίνει ἡ ἰατρεία, καὶ ἡ ἀριστεία· οὐκέτι δὲ καὶ ἡ ἱερεία. ἱερωσύνη γὰρ τὸ ἔργον.

Ἡὺξάμην καὶ εὐξάμην, ἠὺδόκουν καὶ εὐδόκουν, καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ εὐ ἄρχονται.

Τὸ ἔζων γράφεται καὶ ἔζη παρὰ Δημοσθένει πολλαχού. ἐπεὶ καὶ τὸ δεύτερον καὶ τὸ τρίτον ἐφύλαξε τὸ η.

Νέμω νεμήσω, καὶ θέλω θελήσω. οἱ παρατατικοὶ δὲ ἔνεμος, καὶ ἠθέλον.

Εὐκαιρον τὸ μᾶλλον. πλουσιώτερον, καὶ μάλιστα πλουσιώτατος.

Τὸ

mutat, τὸ ἱερατικὸν pro opere sacerdotis dicendum esse. NUNN. Τὸ ἱερεία, ὡς ἀπὸ τῆ ἱερέως ἱερεία· ὡσπερ &c.) Male abundat ὡς: Scribe, Τὸ ἱερεία· ἀπὸ τοῦ ἱερέως ἱερεία, ὡσπερ &c. Recte Thomas. ΡΑΥ. ἱερεία, Pind. Plut. Diod. S. Lucian. Herodian. Philo. ἱερίσσω, Eriphan. HOESCH.

Ἡὺξάμην] Eustat. contra vulgi opinionem Attica esse dicit τὸ εὐξάμην, & alia hujusmodi, & magis usitata quam ἠὺξάμην, & cetera ejusmodi, quæ sunt dialecti communis. contra auctor Etym. ait Atticos frequentius his uti cum η, etsi cum ει, aliquando eis utantur, ut εἰκάζω ἢ καζον, contra communium consuetudinem, qui istas diphthongos non immutant. NUNN. ἠὺξάμην & εὐξάμην] Indifferenter iis utuntur Attici. Sic Plato Sympos. εὐπόρην, & Protagorá εὐλαβοῦντο dixit: καθήκον idem ter in Sympos. ubi præterea augmentum observetur in medio: ut καθήκην apud eundem. (contra quam docent Gram-

matici) pro ἐκαθήκην dialogo de Philosophia. HOESCH.

καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ εὐ ἄρχονται] Nunnesius male, quæcumque ab adverbio εὐ initium ducunt: debuisset simpliciter, quæcumque ab εὐ initium ducunt: εὐ in εὐξάμην non est adverbium. ΡΑΥ.

Τὸ ἔζων] Confirmat Thom. dicendum esse ἔζων testimonio Synesii. NUNN. Lectio hic a Nunnesio vulgata peccat: Scribendum, τὸ ἔζων γράφεται καὶ ἔζη παρὰ Δημοσθένει πολλαχού· ἐπεὶ καὶ τὸ δεύτερον καὶ τὸ τρίτον ἐφύλαξε τὸ η. Secunda & tertia persona primam aperte requirit in principio. Mæris Atticista, Εζην, Ἀττικῶς ἔζων, Ἑλληνικῶς. Junge Etymologum in V. Ζωπυρίῳ. ἄλλοι plura. ΡΑΥ. ἔζων] vivebam, Rom. 7. Synes. ep. 57. ἔζων, vivebant, Lucian. Charonte. HOESCH.

Νέμω] Eustat. & auctor Etym. idem adnotant de θέλω θελήσω, ut μέλω, curo, μελήσω, & Thom. de νέμω, additque τὸ νεμήθην ex νεμήσω, apud Synesiu.

ἱερεία dicitur, ut ἀπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς, *Ulysses*, ἢ Ὀδύσσεια, *Odyseea* paronyme. Quidam tamen verbale nomen censent esse cum accentu in penultima: ut ἱερεία, ut τὸ ἀριεία, *fortiter factum*, ἰατρεία, *curatio*. quibus est respondendum, his nominibus τῆς ἰατρείας, & ἀριείας opus aliquod significari, non item nomine ἱερείας. ἱερωσύνη enim opus sacerdotis declarat.

Ἡύξάμην & εὐξάμην, *precatum sum*, dicendum, ἠύδοκην item & εὐδοκην, *probabam*, & quæcunque ab adverbio εὖ initium ducunt, eodem modo exprimenda.

Τὸ ἔζων, *vivebam*, & ἔζη, *vivebat*, scribitur apud Demosthenem multis locis. Nam & secunda & tertia persona servavit τὸ η.

Νέμω, *veinor*, παύω, *rasco*, & θέλω, *velo*. Imperfecta autem sunt ἔνεμον, & ἤθελον, *rascebam* & *volebam*.

Intempestivum est dicere τὸ μᾶλλον πλουσιώτερον, & τὸ μάλιστα πλουσιώτατον, id est, *magis ditius*, & *maxime ditissimum*.

esum. NUNN.

Εὐκαιρον &c.] Sud. τὸ εὐκαιρῆν interpretatur πλετεῖν, *ditescere*, & Phavor. τὴν εὐκαιρίαν, *plauton*, id est, *divitias*. locus autem hic Herodiani suspectus est mendii. qui sic videtur emendari posse ex Thoma, & sententia, & ex commutatione τοῦ α in ε, & vicissim, ut legatur ἔκαιρον pro εὐκαιρον, ut sit sensus, intempestivum, & alienum maxime est, sic usurpare comparationes, ut comparationes comparationibus adjungamus. quod ita protulit Thom. cum eundem locum tractaret, οὐ λογογράφων τὸ λέγειν μᾶλλον πλουσιώτερος καὶ μᾶλλον ἀνδριώτερος, οὐ μὲν, οὐδὲ μάλιστα πλουσιώτατος. περιτταὶ γὰρ καὶ ἄκαιροι αὐ τοιαῦται προσθήκαι, id est, *non est Oratorum, dicere μᾶλλον πλουσιώτερος, ἢ μᾶλλον ἀνδριώτερος, magis fortior, neque etiam μάλιστα πλουσιώτατος. supervacanea namque ἢ intempestiva sunt ejusmodi accessiones.* nam comparatio non eget alia

comparatione. poëtas tamen docet idem abuti aliquando hac accessione, comparationis. Planudes item in Collectaneis docet, ab Euripide & Homero hanc accessionem fieri comparativis, & superlativis, quanquam de superlativis negat diserte fieri illud Lecapenus in Syntaxi. NUNN. Non adsentior Nunneseio Ἀκαιρον scribenti pro Εὐκαιρον: Hæc fuit sententia Herodiani. ΠΑΥΩ. τὸ μᾶλλον ut aliquando redundat (velut ep. 103. Synes. σύ μοι δοκεῖς, *δικας ἀγορεύων, εἶσθαι μᾶλλον, ἢ φιλοσοφῶν, ὠφελιμώτερος εἶσθαι τῇ πατρίδι.* Eurip. Hec. Θανὼν δ' ἂν εἴη μᾶλλον εὐτυχέστερος, ἢ ζῶν. Nonn. paraphr. cap. 20. Joan. κείνοι μᾶλλον ἴασιν μακάστεροι, οἳ μὴ ἰδόντες) ita per ellipsin alicubi subintelligendum: Genes. 49. λευκοὶ οἱ ὀδόντες αὐτοῦ (scil. μᾶλλον) ἢ γάλα. Plut. vit. Alex. ἐγὼ δὲ βουλόμην ἂν ταῖς περὶ τὰ ἄριστα ἐμπειρίαις, ἢ ταῖς δυνάμεισι, διαφέρειν. Lucian. καὶ αὐτὸς ἐβουλόμην ἂν ἐν τοιοῦτον ἔχειν,

Τὸ οὐδέποτε ἐπὶ μέλλοντος, οὐδέποτε ποιήσω, τὸ οὐδέπώπο-
τε δὲ, μετὰ παρεληλυθότος· οὐδέπώποτε εἶδον, ἢ ἐποίησα.

Χωρὶς εἰ μὴ δοίη, ἀδόκιμον. τὸ γὰρ μὴ καὶ τὸ χωρὶς ἀμφό-
τερα ἀρνητικὰ ὄντα, ὁμοῦ πίπτειν οὐ δύναται, ἀλλὰ τὸ ἕτερον,
ἢ τὸ μὴ, ἢ τὸ χωρὶς.

Φασιανοὶ ἵπποι. Φασιανικοὶ δὲ ὄρνευς.

Κλεῖν ὁ Δημοσθένης, ἀλλ' οὐχὶ κλεῖδα· τὴν κλεῖν κα-
ταγῶς.

Στλεγγίς, ἢ ξύστρα, καὶ ἀποστλεγγίσασθαι τὸ ἀνευ ἀ-
λείμματος λούσασθαι. ἔστι δὲ καὶ τὸ ξύστρα ὄνομα παρὰ Ἀε-
χίππῳ τῷ κωμικῷ.

Οργάσαι ἐπὶ πηλοῦ, μάξαι ἐπὶ μάζης.

Προ-

χειν, οἷον τὸν Δάμιν, σύμμαχον ἢ μυ-
ρίας μοι Βαβυλωνίας ὑπέχειν. HOESCH.

Τὸ οὐδέποτε] Thom. tradit τὸ οὐδέ-
πώποτε in præterito tantum dici, at
vero τὸ οὐδέποτε in tribus temporibus.
NUNN.

Χωρὶς εἰ μὴ] Thom. in hoc dissentit a
Phrynicho, ut aut Phryn. eandem sen-
tentiam in aliis lib. secutus fuerit, aut
certe ἀμάεστημα fuerit μνημονικόν, in
quod facile potuit labi, si habuit pro-
ximum Herodianum Phrynichus, ut
nos habemus. sed ut ut sit, ille exi-
stimat utrumque dici posse χωρὶς εἰ, &
χωρὶς εἰ μὴ, ut πλὴν εἰ, & πλὴν εἰ μὴ,
& ἐκτός, & ἐκτός εἰ μὴ, quæ idem
prorsus valent, quod χωρὶς εἰ, & χω-
ρὶς εἰ μὴ. illa autem usurpari posse con-
firmat testimoniis Luciani. NUNN.
Thomas pag. 201. edit. nov. Ubi
dissentiens a Phrynicho vel Herodia-
no, tandem causam ipse prodit, ad-
jungens κρεῖττον μέντοι, εἰ χωρὶς τοῦ μὴ
λέγοιτο: Nam hoc, & nihil aliud vo-

luerunt illi: Ita ineptiunt. sæpe Gram-
matici. FLUW.

Φασιανοὶ] Idem Thom. sed addit
locum Aristoph. in Nebul. Φασιανὸς
οὗς τρίφι Λεωγόρας, phasianos quos alii
Leogoras. quasi existimet Thom. locum
illum de equis accipiendum esse, quod
& alii arbitrati sunt, ut legitur in
Schol. Aristoph. sive Phasiani appella-
rentur, quod Phasis fluvius nobiles
aiat equos, sive (quod credibilis est)
quod essent insigniti nota Phasiani avis.
Athen. quidem aliud videtur: Aristo-
phanem scilicet de avibus locutum,
quod & Leogoras cas aleret præ lu-
xu, & eo nomine a multis scriptori-
bus appellemur. nullus tamen illorum
scriptorum Attice scripsit præter Mne-
simachum fortasse, qui etiam, quia
non est veteris Comædiæ poëta, sed
mediæ, ut idem ait, non esset tantū
apud Phrynic. & Herodianum, ut sen-
tentiam mutare propter illius auctori-
tatem cogentur. vid. Schol. Aristoph.

in.

τὸ οὐδέποτε, *nunquam*. In futuro dicitur, ut οὐδέποτε ποιήσω, *nunquam faciam*: at τὸ οὐδεπώποτε cum præterito conjungendum, οὐδεπώποτε εἶδον, *nunquam vidi*, aut ἐποίησα, *feci*.

Χωρὶς εἰ μὴ δόη, *nisi daret*, inusitatum est. Nam τὸ μὴ, *non*, & τὸ χωρὶς, *separatim*, cum utrumque negandi vim habeat, conjungi non possunt, sed alterum tantum adhibendum, aut τὸ μὴ, aut τὸ χωρὶς.

Φασιανοὶ, equi dicuntur, at φασιανικοὶ ὄρνεις, phasianicæ aves.

Κλεῖν, *clavem*, Demosthenes appellavit, non κλεῖδα. τὴν κλεῖν κατεαγῶς, *cum clavem fregisset*.

Στλεγγίς, nominanda est *strigilis*, & ἀποςτλεγγίσασθαι, *sine unguento lavari*. Est etiam & nomen ζύσρα pro strigili apud Archippum Comicum.

Οργάσαι, *subigere*, in luto dicitur, μάξαι vero in maza.

Προμ.

in Nebul. & Sudam. NUNN. Φασιανοὶ] νομαδικὸς ἢ φασιανὸς ὄρνις, Lucian. ἀλεκτροῦνες φασιανοὶ, Laërt. Solon. ὄρνεις οἱ ἀπὸ Φάσιδος, Clem. Al. Φασιανὴ Ἀρτεμις, Zosim. HOESCH. Ἀ Φάσις est Φασιῶτης & Φασιαιτικὸς apud Stephanum in Ethnicis: Alibi de his. ΠΑΥΣ.

Κλεῖν] Thom. idem, & adjungit Libanii testimonium. Poll. lib. 10. cap. 4. locum qui hic citatur Demosth. laudat. auctor vero Etymol. addit, ut factum fuit τὸ κλεῖν per syncopam excusativo κλεῖδα, & addito ν, ad extremum, quia nullus accusativus singularis est monosyllabus virilis, aut muliebris, qui non desinat in ν. NUNN. Xiph. Adrian. περιμέντοι τὰς θήρας ἰσπεδακίαι λέγεται. καὶ γὰρ καὶ τὴν κλεῖν ἐν ταύταις κατέαξε. i. e. Nam *es claviam in ea venatione fregit*. Plut. apophthegm. τῆς δὲ κλειδὸς αὐτῷ κατεαγείσης ἐν τῷ πολέμῳ, id est, *clavicula fracta*. quo modo hic etiam Hero-

diani verba interpretari malim. nam, *claviculam fractus*, esset ποιητικώτερον. HOESCH.

Στλεγγίς] Vid. quæ supra annotavimus in Phrynicho. de Archippo lege Sud. & Liliū. NUNN. στλεγγίς] strigilis, Dio Chryf. de Archimede, ὁ δὲ ἐπὶ τῆς κοιλίας ἔγραφε τὰ σχήματα τῆς στλεγγίδι. ἀποςτλεγγίσασθαι]. Lucian. ῥητόρ. διδασκ. HOESCH.

ἡ ζύσρα, — ἐστὶ δὲ καὶ τὸ ζύσρα &c.] Dicta & ζυσρίς: Hesychius, Στεγγίς, ζυσρίς. Pollux Lib. 10. Segm. 62. post στλεγγίδες: καὶ ζυσρίδας δ' αὐτὰς ἂν τις εἴποι· ἔντε γὰρ ταῖς ἐπιχάρμυς Νήσοις εὐρηται τοῦτομα· καὶ Δίφιλος πρὸ ἐν Κιθάρῳ δῶ ἄνδρι εἴρηκεν, — λήκυθον εὐσιδάτ' ἔχεις, ἐγὼ δὲ καὶ ζυσρίδα. Ita legenda sunt ista: ζυσρίς saepe vestis muliebris: ideo ἄνδρι εἴρηκεν apposuit Onomastico-graphus, ut appareret cum viro sermonem esse. ΠΑΥΣ.

Οργάσαι] Poil. idem lib. 7. de luto observavit, & Sud. ex Aristoph. Avib.

CC-3

Προτένης ὁ λίχνος παρ' Ἀττικοῖς ἀπὸ τῆς προ, προδέσεως καὶ τοῦ τένω τὸ ἑσθίω.

Οπας τοὺς ὀφθαλμοὺς οὐ λέγομεν, ὑπώπια δὲ. ὁμοίως καὶ τὸ λωποδύτης δόκιμον, ἐπὶ τοῦ τινὰ τὰ ἱμάτια περιδύοντος, τὸ δὲ λῶπος οὐ λέγομεν.

Ἀπὸ τότε καὶ ἔκτοτε μὴ λέγε, ἀλλ' ἐξ ἐκείνου. καὶ καθόλου δὲ τοῖς χρονικοῖς ἐπιρρήμασιν οὐ συντάττουσι τὰς προδέσεις.

Μαχοῦμαι καὶ ὁμοῦμαι ἐνεστῶτες λαμβάνονται δὲ ἐπὶ τοῦ μέλλοντος.

Ἀναξυρίδες ἐπὶ τῶν στρατιωτῶν, ἀνασυρίδες τινες οὔσαι παρὰ τὸ ἀνασύρασθαι.

ἔργασον πλὴν interpretatur φάρασον, μάλαξον, subigito, mollito. Hipp. μάτλων est exprimere, ut Gal. in Gloss. scribit. ΝΥΝΝ. Junge Thomam Magistrum in V. Μάτλω. ΡΑΥΩ.

Προτένης] Schol. Aristoph. Nub. docet προτένας appellari propolas, aut institores, qui emunt obsonia antequam in forum veniant, ut pluris vendere ea possint, qui μεταβολοι ea ætate dicerentur. significare quoque helluones, aut intemperantes, qui Latinis Catillones etiam, & gulosi dicuntur. Athen. ait eos qui a Romanis prægustatores dicebantur, a Græcis προτένας dictos esse. & in sacrificiis ait προτένας fuisse quoddam σύσημα, & παρασίτους, quorum erat forsân prægustare epulas, quod exprimit diserte Sud. προβίτας etiam appellatos, qui ante sacrificium prægustarent. nisi τὸ προσφάγιον pro obsonio more barbarorum usurpavit. Eust. & helluonem & prægustatorem hoc nomine notari observavit. ΝΥΝΝ.

Οπας] Moschop. in Sch. τὸ ὀψ virili genere, & cum ω, in recto pro vultu; aut oculis, at ἢ ὀψ muliebri

Προσ-
genere pro voce cum ο, scribendum docet. ita Hesic. frequentius τὸ ὀψ φωνὴν valere ait. quin & Cic. ex Odys. Homeri vertit ὄπα, captum. ὑπώπιον suggella Gloss. alibi Gloss. cilia ὑπώπια: quamvis corrupte legitur ibi ὑπάρια, vid. Gal. & alios medicos περὶ τῶν ὑπαπίων. Poll. ὑπώπια vestigia plagarum sub oculis interpretatur, alibi tumores similes lenti, & ossa quæ sub oculis sunt, quæ & ὑποφάλαμια dicebantur. Schol. Aristoph. & Sud. non tantum de his, sed de quibusvis vibicibus ex quovis ictu dici existimant. Λωποδύτης, grassator, Gloss. fur vestimentorum. Eust. χλαινοθήραν ait etiam vocari. D. Basil. ὁ μὲν ἐνδεδυμένος ἀπογυμνῶν λωποδύτης ὀνομασθήσεται, id est, qui indutum depudat, λωποδύτης nominabitur. τὸ λῶπος pro veste poëticum esse tradit Poll, at ex Lucian. citatur δραξάμιος με τοῦ λῶπος, veste te deprehendens. nisi jocabatur, ut solet. ΝΥΝΝ. ὑπώπια] Proverb. 20. Lucian. de Gymnas. Aristot. 3. Rhet. ἐρυθρὸν γὰρ τὸ ὑπώπιον. Hinc 1. Cor. 9. ὑπωπιάζω: quod majorem habet emphasin, quam (quod Naz. Apolog. p. 23. legitur) ὑποπιάζω,

Προτένης, *belluo*. Appellatur ab Atticis a præpositione πρὸ & verbo τένω, quod valet, *edo*.

Οπας, pro *oculis* non dicimus, ὑπόπια tamen, id est, *suggillata*, usitatum est. Similiter etiam λωποδύτης, qui *vestem aliquam surripit*; non dicimus tamen pro *veste*, τὸ λῶπος.

Ἀπὸ τότε, & ἔκτοτε, *ex illo tempore*, ne dicas, sed ἐξ ἐκείνου, & in univēsum adverbis temporis non adjungunt præpositiones.

Μαχοῦμαι, & ὀμοῦμαι, *pugnabo & jurabo*, præsentia sunt, usurpantur tamen pro futuris.

Ἀναξυρίδες, *subligaria*, in militibus dicuntur, quasi dicas ἀνασυρίδες, quod fursum trahantur.

ζω, vel (quod lib. 3. Strom. Cl. Al.) υποπιέζω. λωποδύτης] Plut. Philo. Lucian. λωποδυτέω, idem. Dio-Chryf. 3. Esdr. 3. λῶπος] Lucian. Philopatr. Theocr. Idyll. 14. v. 66. Λῶπον ἀκρὸν περιᾶσθαι. HOESCH.

Ἀπὸ τότε] Vid. supra ἔκτοτε. NUNN, Μαχῆμαι] Moschop. in Sched. futurum μαχῆμαι usitatius ait esse, quam μαχίσομαι, & ὀμόσω futurum esse dialecti communis, ὀμῆμαι Atticorum. Thom. item elegantius esse μαχῆμαι quam μαχίσομαι observavit, & ὀμοῦμαι quam ὀμόσω. Sic ὀμοῖ Aristoph. jurabis, Attice pro ὀμῆ extulit. NUNN. μαχῆμαι] Lucian. ὀμῆμαι] idem Toxari, & Genes. 21. HOESCH.

Ἀναξυρίδες] Hesc. feminalia, braccæ, barbarica indumenta, & calciamento profunda, aut regia. idem Sud. quanquam male apud hunc ἄβατα legitur. Phavor. cum utramque interpretationem commemoret, ἄβατα reponit. & merito. nam ἄβατα sunt eadem atque ἄβατα. τὸ ἄβατα autem idem valet, quod βαδέα. Poll. & σκε-

Προσ-
λέας dici ab aliis docet, ut ab Antiphane, qui & lib. 7. cap. 13. de Persicis indumentis loquens, videtur capiti eas accommodare, nisi mendum sit. Eust. ἀναξυρίδας dictas tradit ἀπὸ τοῦ ἀνασύρεσθαι, quod fursum trahantur, τῷ σ mutato in ξ. idem Etymol. Cornet. Tacitus *bracchas* barbarum quodque tegmen appellavit, & Diodor. discrete *bracchas* ait esse appellatas τὰς ἀναξυρίδας, cum apud Hesc. & Sud. *bracia* corrupte legi videatur. NUNN. Ἀναξυρίδες: Nunnesius *subligaria*; Dubito, an recte propter illud ἐπὶ τῶν στρατιωτῶν, & calceos intelligere malo profundiores, qui ad genua attrahuntur fursum: Etymologus in V. Ἀναξυρίδας, Φαμινάλια, βρακία ἢ τὰ βαδέα καὶ ἄβατα ὑποδήματα οἷον ἀνασυρίδας, παρὰ τὸ ἀνασύρεσθαι, τροπῇ τοῦ σ εἰς ξ. ἀναξυρίδας μίντοι ἄπειρ, ἐν τῇ συνηθείᾳ βρακία φασίν ἀπὸ τοῦ βρακία, πλεονασμῷ τοῦ β, Αἰολικῶς. Ubi duo interpretamenta diversa perperam conjuncta sunt: ἀναξυρίδας apud Auctorem antiquum fuit in textu: ad istam vocem adscriptum ab uno, Φαμινάλια, βρα-

Προσγελῶ αὐτόν ὡς οἱ Ἀττικοί, καὶ βασκαίνω αὐτῷ, οὐχὶ αὐτόν. σημαίνει δὲ τὸ διαβάλλειν καὶ ἔξαπατᾶν, οὐ τὸ φθονεῖν.

Οφλημα καὶ ὀφείλημα διαφέρει. ὀφλημα γὰρ τὸ ἐκ καλαδίκης λέγεται ὀφείλημα δὲ, ὃ ἐδανείσατό τις.

Επιλήσμων ὁ ἐπιλανθανόμενος. λήθαργος δὲ κύων ὁ κρύφα δάκνων.

Καλορῥῶσαι ἐπὶ πολέμου καὶ τῶν τοιούτων. τὸ δὲ καλορῥῶμα οὐκέτι. ἐπανορῥῶσαι δὲ λόγῳ τῶν ἡμαρτημένων. ἅπαξ δὲ τὸ καλορῥῶσαι ἐπὶ λόγων κεῖται. τὸ δὲ διορῥῶσαι ἐπὶ τῶν διασίρρων ἂν αὐτὸ ἀπευθύνῃ.

Τῆ

βρακία — τροπὴ τοῦ σ εἰς ξ: ab altero, ἀναξυρίδας μῖνται ἄπειρ — Αἰολικῶς. Talia in Etymologico plura; de quibus alias. Suidas in editionibus, quæ novissimam præcesserunt, τὰ βαθία καὶ ἄβαλτα ὑποδήματα: sed in Libris Parisiensibus pro ἄβαλλια, ut apud Etymologum, ἄβατα: videbimus alibi. ἄβασα Nunnesii non sunt unius affis. PAUW. ἀναξυρίδες] Dio Chryf. Orat. περὶ σχήματος, & Borysthen. Joseph. 3. Orig. 8. Hoesch.

Προσγελῶ] Idem Thom. apud quem hæc est accessio, καὶ προσπαίζω τὸν κύνα, οὐ τῷ κυνί, illudo cani, jocos cum cane: quod tamen incertum. nam Synes. epist. 44. μηδὲ προσπαίζειν με τοῦ σης σαυτῷ, ne rutes me tecum jocari. ubi observat τὸ προσπαίζειν in re animata jungi accusativo, in ea vero quæ caret animo, dativo. Sud. τὸ βασκαίνειν semper dativo conjungitur, quamvis Libanius accusativo adjunxit. quod autem ait τὸ βασκαίνειν significare criminari, & decipere, non invidere, sic accipiendum existimo non solum invidere, sed etiam criminari, ut Ammon. & alii adnotant. aut cum accusandi

casu valere criminari, ut docet Priscianus, non invidere: cum casu autem dandi invidere. cum accusativo tamen Philostr. in epist. ad Juliam Augustam pro invidere adhibuit. Harpocr. apud Demosth. βασκαίνει, αἰτιᾶται, μέμφεται, & συκοφαντεῖ, id est, criminatur. NUNN. καὶ βασκαίνω αὐτῷ, οὐχὶ αὐτόν σημαίνει δὲ τὸ &c.] Leve mendium, quod confusionem inducit pessimam: Scribendum, καὶ βασκαίνω αὐτῷ, οὐχὶ αὐτόν σημαίνει γὰρ τὸ διαβάλλειν καὶ ἔξαπατᾶν, οὐ τὸ φθονεῖν. βασκαίνω αὐτῷ est φθονεῖν: βασκαίνω αὐτόν est διαβάλλω: Si igitur dicere velis, invideo ipse, βασκαίνω αὐτῷ dicere debes: Nam βασκαίνω αὐτόν non est invideo ipse, sed calumnior ipsum. Nunc separantur, quæ separari debent, & Herodianus dicit, quod dicere voluit. Thomas perspicue ad mentem Herodiani, βασκαίνω, οὐ μόνον ἀπὸ τοῦ φθονεῖν, ἔτι πρὸς δοτικὴν συντάσσεται, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ μέμφομαι καὶ διαβάλλω παρὰ τοῖς παλαιοῖς εὔρηται καὶ συντάσσεται πρὸς αἰτιατικὴν. Alius error est apud Phavorinum in istis, βασκαίνω, οὐχὶ τὸ φθονεῖν δηλοῖ, ἀλλὰ τὸ λυπεῖν, καὶ

αι-

Προσγελῶ αὐτὸν, *irrideo ipsum*, ut Attici loquuntur, & βασκαίνω αὐτῷ, non αὐτὸν, quod significat *criminari*, & *decipere*, non *invidere*.

Οφλημα, & ὀφείλημα differunt. ὀφλημα enim est multa quæ iudicio irrogatur, ὀφείλημα vero quod quis pignori dat.

Επιλήσμων, dicitur qui obliviscitur, λήθαργος vero est canis qui clam mordet.

Κατορθῶσαι, *bene rem gerere*, in bello dicitur, & ejusmodi. Nomen autem κατόρθωμα non item. ἐπανορθῶσαι vero, id est, *emendare*, in iis, quæ in sermone peccata sunt. Semel autem τὸ κατορθῶσαι, in sermonibus positum est. at vero τὸ διορθῶσαι, *dirigere*, dicitur in iis, quæ perversa cum sint, diriguntur.

Τῆ

αἰτιᾶσθαι, καὶ δυσχεραίνειν ἔαν &c. Nam sine dubio male omissa est vocula, & scribendum βασκαίνειν αὐτὸν, οὐχὶ τὸ φθονεῖν &c: Si *criminari ipsum* dicere velis, βασκαίνειν αὐτὸν dicere debes, non βασκαίνειν αὐτῷ: Id enim non est *criminari*, sed *invidere*: Contrarium ejus, quod hic dicitur, dicitur ibi: Et eo sensu in loco Pherecratis με βασκαίνει Atticum est, cum μοι βασκαίνει contra esset barbarum: Ο λαγῶς με βασκαίνει τεθνηκῶς sunt verba Comici, a Phavorino ibi adducta: Quæ, notabo hoc in transitu, minus integre adducuntur ab Etymologo in V. Βάσκανος: Nam ibi tantum, Ο λαγῶς με βασκαίνει: καὶ λυπεῖ, quod accedit & male cum verbis Comici connectitur, Grammatici est interpretamentum. Illud adjiciam: Si δὲ servare velis, legendum, καὶ βασκαίνω αὐτὸν, οὐχὶ αὐτῷ: σημαίνει δὲ τὸ διαβάλλειν καὶ ἔξαπατᾶν, οὐ τὸ φθονεῖν: Neque id deterius sane propter accusativum præcedentem. An utrumque forte in Libris, & inde confusio? ΡΛΥΩ.

Οφλημα] Idem Thom. qui addit in verbis eandem observationem valere,

ut τὸ ὀφλειν, & τὸ ὀφλισκάνειν sit debere multam quæ irrogatur iudicio, at τὸ ὀφείλειν quod mutuo debetur. Hesic. & Sud. ὀφλειν pro ὀφείλειν etiam usurpari solere tradunt. ΝΥΝΝ.

Επιλήσμων] Vid. in Phryn. notis λήθαργος. Hesic. & Sud. τὸ λήθαργος canem etiam qui cum assentetur, clam mordet, significare monent. quibus etiam ἐπιλήσμων valet. Eurip. Schol. λήθαργος, ὁ λήθη ταχύς. Eustat. λάθαργος & λαίθαργος scribi annotat, quum canem significat. ΝΥΝΝ. ἐπιλήσμων, Plato, Synes. Phalar. hinc ἐπιλησμοσὴ, Sirac. II. v. 29. & Jacob. I. ἐπιλησμοσύνη, Galen. ΗΟΕΣΧΙ.

Κατορθῶσαι] Vid. κατορθώματα in Phryn. τὸ ἐπανορθῶσαι non solum in sermone, sed etiam in aliis dicitur. Isocr. Arcopag. ὅπως ἐπανορθώσωμεν αὐτὴν τὴν πολιτείαν τὴν διεφθαρμένην. idem de Pace, ἐπανορθώσοιμεν τὰ τῆς πόλεως. & Demosth. Olynth. prima. & in Dionysod. sic & τὸ διορθῶν præter ea quæ perversa cum essent, diriguntur, usurpatur: ut Isocr. Euag. διορθῶν πόλιν dixit, sed τροπικῶς. cujusmodi etiam sunt illa superiora testimonia de usu

D d

va.

Τῇ ἐπιούσῃ ἑρέϊς, μὴ προσίθεις τὴν ἡμέραν, τῆς δὲ ἐπιούσῃς ἡμέρας.

Πάρεδροι, οἱ νῦν συγκαάδεδροι.

Μέσον ἡμέρας, καὶ μεσημβρία, οὐχ ἡ μέση ἡμέρα.

Διήγησιν λέγουσιν, οὐχὶ διήγημα.

Εὐθενεῖσθαι λέγοντες, εὐθένειαν οὐ λέγουσιν, ἀλλ' εὐετηρίαν.

Υποτίθῃσι μὲν δανειζόμενος τὰ ἐνέχυρα. ὑποτίθεται δ' ἡ λαμβάνων.

Σοφώτατος τῆς ἡλικίας ἀντὶ τοῦ τῶν ἡλικιωτῶν.

Εὐ-

vario τοῦ ἐπαγορθοῦν. NUNN. φροῖμου φασὶν ἔργον εἶναι τὸ ἐν τοῖς κατορθώμασι διαμαλίζειν τοῦ δεῦροιοι τούνατιον, S. Emp. HOESCH. ἐπαγορθῶσαι δὲ λόγῳ τῶν ἡμαρτημένων] μερικῶς dicitur τῶν ἡμαρτημένων: Thomas Magister in V. κατορθῶσαι planius & concinnius, ἐπαγορθῶσαι δὲ ἐπὶ λόγων ἀπαξ δὲ καὶ τὸ κατορθῶσαι ἐπὶ λόγων κίτται. ἀν αὐτὸ ἀπειθύη] Malo ἀπειθύης: αὐτὰ etiam rectius esset. PAUW.

Τῇ ἐπιούσῃ] Idem Thom. NUNN. Dio Chryf. ἀλλὰ τοῦ γε εἰς τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν βιώσασθαι, τίνα ἔχεις πίσιν; Proverb. 3. & 27. Οὐ γὰρ οἶδας τί τίξεται ἡ ἐπιούσα. HOESCH.

Πάρεδροι] Gloss. & πάρεδρον, & συγκαάδεδρον convertit assessorem. Poll. qui essent proprie πάρεδροι, declarat, Sud. item citato Aristotele, qui adjungit nomen esse usitatum Oratoribus & Comicis. Hesic. assessorem videtur interpretari, addit tamen, & magistratum fuisse, qui juberet παράδρος dari, ut fontes indicarentur. at Demosth. in ea in Midiam, videtur eos assessores

παράδρος nominasse, qui dabantur τῷ ἔρχοντι. erat etiam & πάρεδρος ætate imperatorum, quæstor sacri palatii, qui & μέγας λογαθέτης, & cancellarius, ut ait Nicetas, appellatus est. NUNN. πάρεδροι] Pind. Lucian. Plutarch. συγκαάδεδροι] Macar. homil. 15. HOESCH.

Μέσον ἡμέρας] Idem Thom. qui adnotat, & μεσοῦσαν ἡμέραν recte dici. Aeschin. tamen prima epist. earum quæ circumferuntur, περὶ μέσην ἡμέραν usurpavit. vid. in Phryn. μεσοῦκτιον. NUNN. μέσον ἡμέρας] μεσοῦσης ἡμέρας. Joseph. ἡματος ἢ τὸ μέσην, Theocr. Idyll. 26. v. 216. εὐρος αἰθρίας Διὸς, Herodot. μεσημβρία] Plut. q. Rom. 84. HOESCH.

Διήγησιν] Aphthon. in progymnasm. Ammon. & Thom. observant διήγησιν dici in tota historia, διήγημα vero in parte illius, ut διήγησις sit tota Ilias, διήγημα vero Hectoris & Ajacis singulare certamen, eandemque esse differentiam τοῦ ποιήσεως, & ποιήματος: quod & Diomedes initio lib. 3. de poë-

τῇ ἐπιούσῃ, *consequenti die*, dices, non addito nomine τῆς ἡμέρας, at in casu gignendi dicendum est τῆς ἐπιούσης ἡμέρας.

Πάρεδροι, *assessores appellandi*, qui nunc συγκάθεδροι dicuntur.

Μέσον ἡμέρας, & μεσημβρία, pro *meridie* dicendum, non ἡ μέση ἡμέρα.

Διήγησιν, *narrationem*, dicunt, non διήγημα.

Εὐθνεῖσθαι, *feracem annum esse*, usurpant, cum εὐθνεῖαν *feracitatem annuam* non appellent, sed εὐετηρίαν.

Υποτίθησι, *opponit pignori*, qui dat mutuo pignora. at ὑποτίθεται, *pignoratur*, qui fenus accipit.

Σοφώτατος τῆς ἡλικίας, *sapientissimus ætatis*, dicitur pro eo quod est ἡλικιωτῶν, id est, *suorum æqualium*.

Εὐ-

poëmate & poësi tradidit. Aristides sane in Musicis τὰ διηγήματα facit partes τῆς διηγήσεως, ut & ethopœjas. Thom. tamen addit scriptores abuti his differentiis. Aristot. quidem in Poëticis, & Iliadis, & Odysseæ opus διηγήματα appellat. NUNN.

Εὐθνεῖσθαι] Thom. ait elegantius dici τὸ εὐθνεῖν cum ε, quam εὐθνεῖν cum η, nomen tamen neutrum esse in usu, nec εὐθνεῖαν, nec εὐθνεῖαν, sed εὐετηρίαν. Horat. videtur εὐετηρίαν *locupletem annum* appellasse. NUNN. εὐθνεῖσθαι] εὐθνεῖω, & εὐθνεῖω, quin hoc frequentius occurrit. Philo p. 118. ἄμπελος εὐθνεῖσα. Osee 10. καρπὸς εὐθνεῖων. Epictet. cap. 4. εἴαν ἐθέλης τοὺς οἰκεῖς εὐθνεῖν, id est, *Quod si tuos florere volueris*. Idem c. 20. τοὺς φίλους σε πάντοτε ζῆν καὶ εὐθνεῖν. Arist. 1. Eth. Nic. 9. ἐνδέχεται τὸν μάλιστα εὐθνεῖντα, μεγάλας συμφοραῖς περιπεσεῖν ἐπὶ γήρας. εὐετηρίαν, Plato. Aristot. Plut. Philo. & εὐθνεῖαν, Genes. 41. Psal. 121. Philo pluribus locis. vide

Basil. M. expositionem Psal. 28. εὐθνεῖαν, Aristot. 8. hist. anim. 19. περὶ ἰχθύων εὐθνεῖας. HOESCH.

Υποτίθησι] ὑποτίθημι, ἐπὶ ἐνεχύρῃ, *obligo*, Gloss. ὑποτίθεται, *pignorari*. M. Tullius in Phil. *Mars ipse fortissimum quemque ex acie pignorari solet*. NUNN. Hic requiro diligentiam in tam accurato interprete. Qui mutuo accipit, ὑποτίθησι τὰ ἐνεχύρα, *opponit pignori*. Qui accipit pignus, ὑποτίθεται. At contrarium putat interpres: quum sceneratoris sit ὑποτίθεται, *debitoris ὑποτίθεναι*. Magnus est error ille & in notione verborum, & in reddenda sententia. Idem error supra in Οφλημα, ὀφείλημα δέ, ὃ ἐδανείσατό τις. Interpres, ὀφείλημα, *quod quis pignori dat*. imo, *quod quis mutuatius est*. Nam potest esse ὀφείλημα etiam sine pignore. De verbo ὑποτίθεται eleganter Pollux. ὑποθήκην θίς ὁ δανειζόμενος· ὑποθήκην θέμενος ὁ δανειζων χρέα. Qui dat pignus, ὑποτίθησι: *creditor*, qui accipit, ὑποτίθεται. SCAL.

D d 2

Εὐ-

Εὐστομείν ἀντὶ τοῦ εὐφημεῖν, καὶ Ηρόδοτος εὐστομα κείσθω.

Ολίγης ἐστὶ διδασκαλίας ἀντὶ τοῦ ὀλίγων δεῖται πρὸς μά-
θησιν.

Αφηλικέστερος ὁ τὴν ἡλικίαν προβεβηκώς.

Μῆλα Μηδικὰ τὰ νῦν κίτρα.

Τὸν λάρυγγα ἀρσενικῶς, τὴν φάρυγγα θηλυκῶς.

Ενεύταιον ἰμάτιον καὶ ἐπιβόλαιον τὸ ἐν τῇ εὐνῇ.

Πολίτης, δημότης, φυλέτης, ἀνευ τῆς σὺν, συνέφηβος. δὲ
καὶ

Εὐστομείν] Thom. idem, sed addit τὸ
εὐστομείν idem valere quod εὐγλωττεῖν,
id est, eloquentem esse, aut suavilo-
quenti esse ore, ut cecinit Ennius de
Cornelio Cethego. illud etiam Hero-
doti εὐστόμως κείσθω explicat idem
Thom. εὐφῆμως εἰρέσθω, bona verba
dicta sint. in Iusciniis usurpaverat hoc
verbum Sophocles, quod suaviter mo-
dulatur. vid. Poll. locus est in Oedi-
po Colon. εὐστομοῦσι ἄνδρες, ubi Schol.
εὐφάνως ἄδουσι, id est, dulci sono ca-
panit. & Aristoph. Nub. cum ait εὐστό-
μει καὶ μηδὲν εἰπῆς φλαῦρον ἄνδρας δε-
ξιούς, *faveto ore, & ne malum dicas*
viris industriis. & Sophoc. in Philoc.
εὐστομα ἔχει, *faveto lingua*, alia signifi-
catione. NUNN. εὐστομείν] Lucian.
HOESCH.

Αφηλικέστερος] Vid. in notis ad Phryn.
ἀφῆλιξ. NUNN.

Μῆλα Μηδικὰ] Recte citria interpre-
tatur. nam descriptio quæ affertur a
Theophrasto lib. 4. nulli alteri generi
eorum quæ vulgo mala Medica appel-
lantur, convenit, ut vere disputat
Athen. illud separatim de foliis odora-
tis, & de facultate contra venena, at-

que de florib. qui secundi sunt, si co-
lum habeant, steriles vero, si non
habeant, Citriis perbelle congruit.
Phanias auditor Aristot. existimabat ci-
trium appellari potuisse a cedro, quod
aculeos prope folia habeat quam simi-
limos cedro. Pamphilus in glossis
scripsit, ut idem Athen. refert, a Ro-
manis Citrum nominatum. Græci qui-
dem veteres hoc nomen non agno-
scunt, sed mala Medica, aut Hesperia,
aut aurea, aut Persica vocant.
Hæc. Indicum item malum nominat.
κιτρίου nomen, ut novum, non placet
Galeno. apud Varron. vero legitur *ci-
trum* pro ligno mali citrii. Nicand.
Schol. scribit *μηλον* sine ulla adjunctio-
ne quoque pro malo Medico usurpa-
ri, quod & *νερέζιον* vulgo vocari ad-
dit. Hispani *paranias* appellant poma
quidem ejusdem generis, sed minora,
& rotundiora, colore item magis ruf-
fo, quæ semper habent colum in flo-
re. nostri tamen Valentini ex gente
Edetanorum genus etiam quoddam
Citri *araniam* vulgo vocant, quod &
minus, & rotundius est vulgari. vide
apud Athen. plura. Virg. 2. Georg.
ma.

Εὐσημεῖν, *bona verba dicere*, positum est pro εὐφημεῖν, atque Herodotus εὐσομα κείσθω, *bona verba dicta sint*.

Ολίγης ἐς διδασκαλίας, positum est pro illo ὀλίγων δεῖται πρὸς μάθησιν, *paucis eget praesidiis ad discendum*.

Αφηλικέσερος, dicitur qui est ætate provecta.

Μῆλα Μηδικὰ, *mala Medica*, quæ nunc citria appellantur.

Τὸν λάρυγγα, *fauces*, dices virili genere, τὴν φάρυγγα, *guttur*, muliebri.

Ενεύναιον ἱμάτιον, & ἐπιβόλαιον, appellatur vestis stragula, quæ in lecto sternitur.

Πολίτης, *civis*, δημότης, *popularis*, φυλέτης, *tribulis*, sine præpositione σὺν exprimenda sunt, at συνέφηβος, qui est *una ephebus*, &

malum Medicum describit, ubi Servius ait Appulejum de arborib. negasse citrum esse, & idem Servius in explananda ea descriptione videtur eodem propendere. Macrob. contra disputat lib. 3. Saturnal. ex Oppi. qui de illis hæc scripserat: *generantur autem in Perside omni tempore mala citria. alia præcarpuntur, alia interim maturescunt: quod perbelle convenit Citriis.* NUNN.

Τὸν λάρυγγα] Vid. in Phryn. notis ὁ φάρυγξ. Thom. idem. quod & multis testimoniis confirmat. miratur tamen idem, ἀπὸ τοῦ λάρυγγος verbum flekti λαρυγγίζειν, & ἀπὸ φάρυγγος nullum verbum fieri, λαρυγγίζεινque dici in eo quod est proprium τῆς φάρυγγος, ut valeat τὸ λαρυγγίζειν, εὐήχως λέγειν, id est, *suaviter & concinne dicere*. vid. alias significationes τοῦ λαρυγγίζειν apud Hesic. Harpocr. & auctorem Etyim. Poll. & Sud. Poll. tamen observat φαρυγγίζειν dictum a vetustioribus pro eo quod minores λαρυγγίζειν dixerunt. NUNN.

Ενεύναιον] Hesic. μίγα καὶ πολὺ ἰγ.

κοίτιον, id est, *stragula vestis magna, qua lecto sternitur*. Eust. observat ἐνεύναιον dici tam lectum, quam stragulam vestem, quæ in eo sternitur. ἐπιβόλαιον Hesic. ἐπιβλημα. Gloss. *opertorium, amictorium*. ἐνεύναιον δέσμα, pellis, quæ cubili sternitur. Hom. Odyss. ξ. at Odyss. π. ut annotat idem, ἐνευναίων dixit pro *incubantibus*. NUNN. Vide Pollucem Lib. 6. Segm. 10. & ibi Jungermannum. ΡΛΩΥ.

ἐπιβόλαιον] Ezech. 13. HOESCH.

Πολίτης] Thom. idem observat de nominibus πολίτης, δημότης, ἡλικιώτης, κοίταπεις, ευσιώτης, *seditiosus*, aut *miles ejusdem ordinis*, & de συμπότης. θιασῶται Hesic. & Sud. χορευταί. Harpocr. κοινωνοὶ τῶν θιάσων, ex Isæo, id est, *sodales Thiasorum*. quo nomine etiam Virg. utitur. & proprie quidem ita vocabantur Bacchici sodales, ut indicat Hesic. sed latus patuit ad quosvis convivas, teste Athen. ac præsertim ad eos qui sacrorum causa diebus festis ad epulas conveniebant. de quibus & περὶ τῶν συνθιασωτῶν Athen. Poll. Harpocr. Hesic. Sud. & Eustat. NUNN.

καὶ συθιασώτης καὶ συμπότης μετὰ τῆς σὺν ὅτι καὶ πρόσκαιρος αὐτῶν ἢ κοινωμία. ἐπὶ δὲ τῶν προτέρων οὐχ ὁμοίως.

Γέλως πλατὺς, οὐχὶ πολὺς ἐρεῖς.

Δίκη ἢ ἰδία, κυρίως δ' ἐπὶ τῶν σωματικῶν καὶ πραγματικῶν. γραφὴ ἢ δημοσία, καὶ ἐπὶ ἐγκλημάτων ψυχικῶν.

Τὸ δυσωπεῖσθαι ἐπὶ τοῦ ὑφορᾶσθαι, οὐχ ἐπὶ τοῦ αἰσχύνεσθαι.

Ἀσύμβολος παιδείας, ὁ ἀπαιδέυτος. οὐχ ἀσύμβολος δὲ ὁ πεπαιδευμένος.

Λευκὴν ἡμέραν διαγαγεῖν τὴν ἡδεῖαν καὶ ἰλαράν.

Τὸν

συμπότης] Plato. Pind. Eurip. Lucian. συμπολίτης] Ephes. 2. συμπολιτεύομαι, Cl. Al. συμφυλίτης, i. Theff. 2. Bas. Mag. ἢ συμφυλίτης, Isidor. P. luf. ep. 7. HOESCH.

quia orroreum est horum societas] Quis hæc intelligit? Græce est πρόσκαιρος. Eleganter Herodianus: φυλίτης & δημότης semper sunt. nam civis meus, quamdiu vivit, est civis meus. Ideo πολίτης ἐμὸς dicitur, non συμπολίτης. quia quibus præpositio σὺν addenda, illa non sunt perpetua. Ut συνέφηβος μου tamdiu erit, quamdiu pubes erit. egressus pubertatem non erit. Itaque hæc nomina πρόσκαιρα sunt: quæ nimirum intra aliquod tempus consistunt. Nunc mens Herodiani aperta. Itaque vertendum erat, quia intra tempus est eorum communio. Συμπολίτης etiam damnatur a Polluce, quanquam eo usus sit Euripides in Heraclidis. Sic Classicis Latinis, civis meus, non concivis. At contra commilito meus, non miles meus. Quia potest fieri, ut non semper sit miles. Itaque πρόσκαιρος est ἢ κοινωμία τῆς γρά-

τείας. SCAL.

Γέλως πλατὺς] Thom. idem. Sud. affert exemplum τοῦ γέλως πλατίος. NUNN. γέλως πολὺς ἐξεχύθη ἐπὶ τούτοις, Lucian. HOESCH.

Δίκη] Contra observat Thom. τὴν δίκην publicam esse, τὴν γραφὴν privatam, quod confirmat elegantissime testimonio Platonis in Euthyphrone. nam cum Euthyphro privatam actionem intendisset, eamque δίκην nominasset, ait Socrates Athenienses non δίκην, sed γραφὴν illam appellare. Poll. γραφὴν vult esse nomen specialius, δίκην vero generalius. Harpocratio Herodiani sententiam probat, qui ait γραφὴν dici accusationem in publicis criminibus aut quasi publicis. quod & Sud. sequitur. sed addit alibi, in aliis etiam peccatis dici. Terent. in Phorm. & M. Tull. in Verrem, dicam scribere alicui more Græco dixerunt, pro eo quod est nomen alicujus deferre. ubi adnotat Donatus dice Græcum esse, ex quo factum dica Latinum, ut ex αἴτε αἴτα, & ex Calliope Calliopa. NUNN. Thomas in editione Calliergi

& συνδιασώτης, *sodalis*, & συμπότης, *compotator*, cum præpositione σύν dicuntur: quia opportuna est horum societas, priorum vero non item.

Γέλως πλατὺς, *risus multus*, dices, non πολὺς.

Δίκη ἢ ἰδία, *judicium privatum*, proprie dicitur in controversiis corporis, aut negotiorum, γραφή ἢ δημοσία, *judicium publicum*, in criminibus capitis.

Τὸ δυσωπεῖσθαι, *usurpatur pro suspicari*, non pro eo quod est *rudore affici*.

Ἀσύμβολος παιδείας, *appellatur illiteratus*, οὐκ ἀσύμβολος autem, *qui eruditus est*.

Λευκὴν ἡμέραν διαγαγεῖν, *candidum diem transmittere*, significat diem suavem & jucundum.

gi & Vascosani ita, ut Nunnesius ex eo annotat, Δίκη, ἢ δημοσία· γραφή, ἢ ἰδία: Male, & recte sine dubio editio nova, Δίκη, ἢ ἰδία· γραφή, ἢ δημοσία: plane, ut hic apud Herodianum. Id enim manifeste tuetur Platonis auctoritas, qua utitur Thomas, a Nunnesio non intellecta: Dicam tribus verbis: Privatam actionem non intenderet Melitus, sed publicam accusationem institueret: Socratem enim violatæ religionis faceret reum. Istam accusationem, non δίκην, sed γραφήν vocandam esse, monet ipse Socrates: Nihil apertius, si verba Philosophi legas. Male igitur Nunnesius hic, *nam cum Euthyphro privatam actionem intendisset, eamque sic: quod de Melito dicitur, improvide ad Euthyphronem transferens PAUW.*

ἐπὶ τῶν σωματικῶν καὶ πραγματικῶν] Nunnesius, *in controversiis corporis aut negotiorum*: Non bene *corporis*: Nam sic *negotiorum* non sequitur apte: Veritas saltem, *corporum & negotiorum*: σωματικὰ sunt, quæ corpora spectant omnigena, etiam humana: πραγματι-

κὰ, quæ negotia & facta. ψυχικὰ tertium genus constituunt eorum, de quibus agi potest in iudicio, tam publico, quam privato: anima, corpora, facta. PAUW.

Τὸ δυσωπεῖσθαι] Vid. notas ad Phryn. in eodem verbo. NUNN.

Ἀσύμβολος παιδείας] Quasi non dederit symbolam convivio litterarum. Eustat. interpretatur ἀσύμβολον, inutilem hominem, & cum qui nil affert ad communem utilitatem. ita ἀσύμβολος παιδείας erit, qui sua industria non juvat studia litterarum. NUNN: ἀσύμβολος] Plut. q. Rom. 112. ἀσύμβολος ἡδονῆ, idem. ἀσύμβολον δειπνιον, Lucian. Athenæ. ἀσυμβολως διπνιῖν, idem Athen. HOESCH.

Λευκὴν ἡμέραν] Hesc. λευκὰ, φαιδρὰ, λαμπρὰ, alba, id est, *hilaria*, *illustria*. idem λευκὴ ἡμέρα, ἀγαθὴ, *candidus dies*, id est, *bonus*. Catull. ad seipsum, *Fulsere vere candidi tibi soles.* & iterum, *Fulsere quondam candidi tibi soles.* expressit elegantissime genus loquendi Græcorum. vid. ἀγαθὸν φῶς apud Varron. de lingua Lat. & Plu.

Τὸν ἕτερον τοῖν ποδοῖν οὐ λέγουσιν, ἀλλὰ τὸν ἕτερον πόδα.

Αὐτοχειρία πράττειν ἐπὶ παντὸς αὐτουργοῦντος.

Βασανιστῆς μὲν ὁ ἐπὶ τῆς βασάνου· δημόκοινος δὲ ὁ στρεβλῶν καὶ βασανίζων· δήμιος δὲ ὁ ἐπάγων τὴν ἐπὶ θανάτῳ.

Τεχνήσασθαι τὸ μετὰ τέχνης τί κατασκευάσαι. τεχνιάσασθαι δὲ τὸ κακουργῆσαι.

Plutarch. περὶ ἡμέρας λευκῆς in Pericle. NUNN.

Τὸν ἕτερον τοῖν ποδοῖν] Hefic. Sud. Eust. & Thom. tradunt differentiam τοῦ ἕτερος & ἄλλος, ut ἕτερος in duobus, ἄλλος in pluribus dicatur. quam negat Schol. Aristoph. ab Atticis observari. Hefic. vero & Sud. illa sæpe confundi affirmant. NUNN. Lucian. Hermotim. τὸν ἕτερον πόδα φασὶν ἐν τῇ σορῷ ἔχειν. Pompon. JC. sive Solon, καὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῇ σορῷ ἔχει, προσμαθεῖν τι βουλομένη. HOESCH.

Αὐτοχειρία] Hefic. & Sud. interpretantur sua manu aliquid facere, aut suis manibus laborare. αὐτοχειρὶ Eurip. Orest. αὐτοχειρὶ θῆσαι. NUNN. αὐτοχειρία γράφειν, Philo, Aristænet. αὐτοχειρία διασπάσασθαι, Lucian. αὐτοχειρία συκάζειν, ἐπισέλλειν, ἀποσέλλειν γράμματα, Xiph. αὐτοχειρία διαχρήσασθαι τὸν ἄνθρωπον, Philo. HOESCH.

Βασανιστῆς] Thom. τὸν βασανιστὴν ait, & τὸν δημόκοινον, atque aliquando τὸν δημόσιον, in tortore dici, alios tamen usurpare τὸν βασανιστὴν in eo qui præest

tormentis, ut Herodian. hic tradit, & Demosthen. eo usus est, aut in eo qui agit quæ ad tormenta pertinent. τὸ βασανίζειν pro eo quod est judicare notum Atticis ex Etym. & Sud. non pro punire, quamvis idem Sud. confirmat τὸ βασανίζειν etiam esse torque-re. Hefic. τὸ βασανιστὴν pro punitore, & pro iudice usurpari ait, quod confirmat sententiam Herodiani. Harpocr. quoque & auctor Etym. comprobant sententiam Herodiani περὶ τοῦ δημόκοι-νος. est enim, inquit, δημόκοινος ὁ δημόσιος βασανιστῆς. δημόσιος autem, ut idem observat, erat quisvis servus publicus. ita δημόκοινος esset tortor publicus. ita vid. Isocrat. in tortore illud usurpasse. quo tamen nomine posteri, ut ait Eustat. in convitio abutebantur, ut quemvis impurum δημόκοινον nominarent. hinc & δημόκοινος est appellatus ὁ πόρτος, ut docet Hefic. Poll. δημόκοινον esse adnotat τὸν πρὸς τῷ ὄρυγματι. erat autem ὄρυγμα, ut ait Harpocr. locus ubi fontes Athenis puniebantur. nunc superest τὸ δήμιος: quod au-

Τὸν ἕτερον τοῖν ποδοῖν, *alterum pedum*, non dicunt, sed τὸν ἕτερον πόδα.

Αὐτοχειρία πράττειν, dicitur in omnibus, qui sua manu aliquid faciunt.

Βασανιστής, est is qui præest tormentis, δημόκοινος autem qui torquet & membra pervertit, δήμιος vero qui eum ad mortem ducit.

Τεχνήσασθαι, est arte aliquid efficere, τεχνάσασθαι vero moliri maleficium aliquod.

αὐτοχ. Etym. cum δημόκοινος confundit. Poll. vero ait esse τὸν παραλαμβάνοντα τοὺς ἀνηρημένους, eum qui sumit mortuos, aut *suspenfos*. Eustat. δήμιον dicit eum esse qui publicum aliquid agit, a posterioribus tamen punitorem sic appellari, quasi sit ζήμιος. at Aeschin. in oratione περὶ παραπρεσβ. pro tortore videtur accepisse, cum ait παρέσαι δ' ἤδη ὁ δήμιος, καὶ βασανιεῖ ἂν κελύηται. NUNN. βασανιστής] δεινοὶ γὰρ ἐλέγξαι προσποίησιν οἱ βασανισαί, Synes. ep. 44. δήμιος] κολαστής, Plut. q. Rom. 51. HOESCH.

δήμιος δε ὁ ἐπάγων τὴν &c.] Lege ὁ ἀπάγων. SCAL.

Τεχνήσασθαι] Sic Schol. Aristoph. Plut. τέχνη, machina, aut dolus. τεχνάζομαι, machinor, molior. Sic & Sud. τεχνάζειν, interpretatur πανούργως τι διαπράττειν, aliquid callide & dolose agere. Hæc habui, quæ in Phrynichi libello, atque Herodiani fragmento potui observare. si quis plura requirat, quæ ad elegantem sermonis Attici consuetudinem pertineant, is adeat

Scholia Aristophanis, Harpocracionem, Thomam Magistrum, Moschopulum, atque eos qui de Dialectis scripserunt, atque omnium in eo genere copiosissimum Pollucem. poterunt etiam multum præsidii afferre ad eam facultatem comparandam explanatores Græci Demosthenis, & Thucydidis, atque poëtarum. ac his quidem magistris usus, qui fores illi aperient Atticis, ingrediatur penetralia illa elegantissima veterum Atticorum, quos in primis imitandos esse censuit Phrynichus. tum licebit eos etiam adire ex minoribus, quos Thomas Magister, & Moschopulus laudant: ut si quid in illis fortasse desideretur, ex his qui proxime ad illos accedere conatisunt, repetatur. hanc judicii & dilectus rationem si secuti essent, qui novis Lexicis coacervandis semper student: & ad elegantiam linguæ Græcæ plus præsidii, atque ornamenti attulissent, & suæ dignitati, atque posteriorum commodis melius consulissent. NUNN.

INDEX AUCTORUM

qui in hoc Libello Phrynichi & Herodiani
Fragmento citantur.

Ægyptii.	132. 146	Epicharmus.	22. 40
Æoles.	134. 156	Eretriaci.	40
Aicæus Comicus.	112	Eubulus Comicus.	150
Alexander Syrus.	114. 152	Eupolis Comicus.	58. 148
Alexandriini.	146. 172	Euripides.	150
Alexis Comicus.	102. 150. 162	Gagianus Smyrnæus Rhetor.	186
Antiochus Sophista.	84	Gajus Arethufius Grammaticus.	188
Antiphanes Comicus.	146	Gymnastici.	136
Archippus Comicus.	204	Hecataeus.	94
Aristophanes.	58. 62. 82. 140. 142. 150. 190. ἐν Γίρα, 162. ἐν Δαιδάλω, 138. Διταλεῦσι, 32. Ἰππεῦσι, 114. Νεφέλαις, 172.	Herodotus.	52. 94. 116
Aristoteles.	112. 138	Hesiodus.	36
Asiani.	118	Hippias.	138
Athenienses.	22. 34. 40. 94. 128. 152. 154. 156. 160. 162. 172. 180. & alibi.	Homerus.	152. 160
Bithyni.	118	Hyperides.	146. 148
Balbus Trallianus.	184	Jonici.	138. 156
Chrysippus.	76. 138	Lollianus Sophista.	68. 70. 76
Comœdia nova.	152. 156. 168.	Lysias.	46. 152. 154
Comœdia vetus.	12. 146	Macedones.	166. 180
Corinna.	136	Medici.	10. 62
Cornelianus.	2	Menander.	78. 84. 146. 160. 172. 182. 184. 188. 190. 192. 198.
Cratinus.	40. 54. 58. 108. 158	Myrtilus.	190
Demosthenes.	46. 88. 104. 130. 138. 166. 174	Phavorinus.	68. 80. 86. 92. 100. 104. 110. 154. & alibi.
Dio Philosophus.	12	Pherecrates.	166
Dorienses.	108. 156	Philemo.	156
		Philippides.	160
		Phi-	

I N D E X.

Philoxenus ἐν τοῖς περὶ Ἰλιάδος.	116	Sophocles. 78. ἐν Ἀνδρομέδᾳ.	164
Phocylides Jonicus.	158	Stoici.	164
Phrynichus Comicus ἐν Σατύροις.	114	Stratis Comicus.	190
Phylarchus.	188	Syllas.	68
Plato. 12. 36. 114. 138. 146		Syracusani.	156
Plutarchus. 80. 120		Teleclides Comicus. 128.	164
Polemo Sophista. 68. 116		Theo Grammaticus.	166
Sappho. 134		Theophrastus.	150
Secundus Grammaticus. 116		Theopompus Comicus.	76
Solon ἐν ποιήμασιν.	176	Thucydides. 36. 122. 138.	146
		Tragedia.	164
		Xenophon.	30. 48

INDEX VERBORUM GRÆCORUM

quae in hoc libello Phrynichi et Herodiani
fragmento explicantur.

Α γαγε, ἀγαγών.	154	ἀκρατεύεσθαι.	192
ἀγαθὸς μᾶλλον, ἀγαθώτε- ρος, ἀγαθώτατος, ἀγαθὸς μάλι- σα.	32	ἀκροβολογεῖσθαι.	126
ἀγγεῖον.	74	ἀλεῖν, ἀλοῦσα.	58
ἀγήροχεν, ἀγήρασι.	46	ἀλεκτοεῖς.	98
ἀγωγόν.	140	ἀλεκτροῦν.	98
ἀθλητής.	130	ἀλήθειν, ἀλήθευσα.	58
αἰθάλη, αἰθάλος.	44	ἀλήλειπται.	12
αἰθυμῆσαι.	92	ἀλκαϊκόν, ἀλκαϊκόν.	12
αἰσχρός.	166	ἀλλᾶς.	44
αἰχμαλωτισθῆναι, αἰχμάλωτον γε- νέσθαι.	192	ἀλμάδες ἐλάαι.	46
ἀκέσασθαι τὸ ἰμάτιον, ἀκεσῆς.	32	ἀμβλίσκει.	88
ἀκμήν.	48	ἀμβλωθρίδιον.	128
ἀκολυθεῖν μετὰ τινός. τινί.	154	ἀμβλωμα.	88
ἀκραιφνές.	14	ἀμεινον.	54
		ἀμεινότερον.	54
		ἄμυναν, ἀμύνομαι, ἀμυνοῦμαι.	8
		ἀναβάλλομαι.	90
		Εε 2	ἀνα-

I N D E X.

ἀναθέσθαι.	90	ἀπηρτισμῶν, ἀπήρτικα.	196
ἀναιδεύεσθαι.	22	ἀποδοῦναι ἐρώτησιν.	40
ἀναισθητεύομαι.	154	ἀποκλειθῆναι, ἀποκλείσασθαι.	40
ἀναίδηλος.	154	ἀπὸνίπρον.	82
ἀνάκειται.	92	ἀπονοχίζειν.	126
ἀνακλιθῆναι.	92	ἀπίπαλα.	48
ἀνάκλιτρον.	52	ἀπρείας ἄξιον πρᾶγμα.	122
ἀναξυρίδες, ἀνασυρίδες, ἀνασύρε- σθαι.	206	ἀπὸ τότε.	206
ἀναπεσεῖν.	92	ἀπίσασσι ἔργων.	124
ἀνατέλλει.	48	ἀποσλεγγίσασθαι.	204
ἀνατιθῆναι.	90	ἀποτάσομαι.	10
ἀνατοιχεῖν.	62. 194	ἀποτελεσῶν, ἀποτελέσασθαι.	196
ἀνδραγαθήματα.	106	ἀργή ἡμέρα καὶ ἀργός.	38
ἀνδρῶν.	66	ἀργύρεα, ἀργυρᾶ, ἀργύρεος, ἀρ- γυραῦς.	88
ἀνειλεῖν, ἢ ἀνείλλειν.	12	ἀρισεύς, ἀρισεία.	202
ἀνεῖναι τινί.	10	ἄρτι ἤκω ἢ ἤξω. ἄρτι ἀφικόμενος.	8
ἀνέκαθεν. ἀνέκαθεν κατέπεσε. ἀνέ- καθεν μοι ἔσι φίλος.	116. 196	ἄρτεκίπος, ἄρτοπόπος, ἄρτοποιός.	94
ἀνελε, ἀνελών.	154	ἀρχαιϊκόν.	12
ἀνεψιός.	134	ἀρχαιοτάλον.	22
ἀνέωγεν ἢ θύρα. ἀνέωκται.	60	ἀρχῆθεν.	34
ἀνθέων, ἀνθ' ὧν.	200	ἀσβόλη, ἀσβολος.	44
ἀνταγωνῶναι.	94	ἀσπάζομαι.	8
ἀντεξετάζειν.	122	ἀσπάρστος.	40
ἀντιβαλεῖν.	94	ἀσχαλος ἢ.	182
ἀντικρὺ καὶ ἀντικρύς.	194	ἀσπίς.	160
ἀντιλογία.	112	ἀσύμβολος παιδείας.	214
ἀντίρρησις.	112	ἀσφάραγος. ἀσπάρστος.	40
ἀνυπόδειος.	196	ἀπαιγᾶς.	44
ἄνωθέν σοι φίλος εἰμί.	116. 196	ἀπαιγήν.	44
ἄξιον ἐπισκέψεως.	122	αὐθαδίξεισθαι.	22
ἀπαράβατον, ἀπαράβητον.	138	αὐθέκαστος.	154
ἄπειμι.	12	αὐθέκασότης.	154
ἀπελεύσομαι.	12	αὐθέντης.	46
ἀπλώτησε, ἀπλώτετο.	126	αὐτανύης.	66
			αὐ-

I N D E X

αὐτότροφος.	86	βῶλος.	16
αὐτόχειρ Φονεύς.	46	Γαγγαλίζειν.	34
αὐτοχειρία.	216	γαμοίη & γαμάη.	152
ἀφείλετο. ἀφείλατο.	78	γαργαλίζειν.	34
ἀφηλικέσερος.	212	γασρίζειν, γασέρεσ τύπειν.	34
ἀφίλιξ.	28	γασροκημία.	144
ἀφιερῶσαι.	82	γελάσιμον, ἢ γελοῖον.	96. 190
ἀφορμή.	96	γελῶν.	152
ἀφρόνιτρον.	134	γέλως πλατύς, πολύς.	214
ἀφυπνισθῆναι.	96	ἡμέθλιος ἡμέρα.	38
ἄχαρις ὁσμή.	60	ἡμέθλια.	38
ἄχρει, ἄχει.	6	ἡμέσια.	38
βαθμός, βασμός.	142	ἡμέσσι.	40
βάκηλος.	118	ἡννήματα.	124
βαλανοκλέπτης, βαλανειοκλέπτης.	96	γέϊνον, γέϊνον.	34
βασανιστής.	216	γλυκεῖς.	198
βασίλισσα.	96. 112	γλωσσίδες αὐλῶν, γλωττα αὐλῶν, ἢ ὑποδημάτων.	98
βασίλεια, βασιλῆς.	96. 112	γλωσσόκομον ἢ γλωττοκομεῖον.	34
βασκαίνειν τινί.	208	γνάθον πλατεία τῆ χειρὶ πλήξαι.	72
βασκάνιον.	30	γογγύλη, γογγυλῆς.	38
βδελύττομαι.	96	γογγύζειν, γογγυσμός.	158
βεβίασαι ἢ κόρη.	22	γραφή.	214
βελόνη, βελονοπώλης.	32	ρηγορῶ.	46
βιβλιαγράφος, βιβλιογράφος.	30	ρευλίζειν, ρευλίζειν.	36
βίβλον.	132	ρευλισμός, ρευλισμός.	36
βιωτικόν.	154	ρυμέα.	98
βλάξ, βλάκιον.	118	ρυτή.	98
βοῦδιον, ἢ βοῖδιον, βούδιον, βού- διον.	30	γῦρος.	184
βόλβιτον, ἢ βόλιτον.	156	Δαφιλῶς.	138
βουνός.	156	δευτέρως.	138
βραδῖδιον.	36	δεξαμνή.	140
βραδύτερον.	36	δήμιος.	216
βρέχειν.	126	δημόκοινος.	216
βρώμος.	60	δημότης.	212
βρώσσομαι.	154		δια-

E c 3

I N D E X

διαπαντός.	38	ἔζων, ἔζη.	202
διατοιχεῖν.	62. 194	ἐθελοντῶ.	4
διαχωροφθῆναι.	40	ἐθέρμαναν.	10
διδόασι.	104	εἰς ἓν ἢ ταυτὸν ἔλθεῖν.	40
διδέειν.	104	εἰσιέτω, εισίτω.	70
διδῶη ἢ διδώης.	152	εἰσποιητός.	146
διεφθαμλίον αἷμα, διέφθορε, δι- εφθορός.	62	εἶσω παρέρχομαι ἢ διατρίβω.	50
διεῖναι τινί.	10	εἶτεν, εἶτα.	48
διήγημα, διήγησις.	210	ἐκαθέδη.	114
δίκη.	214	ἐκάθαραν.	10
δίκερον, δίκερον.	100	ἐκάρην.	140
διονύσιον ἢ διονυσιαῖον.	160	ἐκάστοτε.	38
διορθῶσαι.	208	ἐκθεμα.	104
δίοςκουροι, δίοσκοροι.	100	ἐκλείψας, ἐκλιπών.	160
διψῆν.	18	ἐκοντῶ.	4
διωρεία.	10	ἐκπαλαι, ἐκ παλαιῶ.	48
διώρυγος, διώρυχος.	98	ἐκπλεθρον & ἐκπλῆρον.	182
δοῖεν.	152	ἐκτενῶς.	138
δρωπακίζειν.	180	ἐκτοτε.	14. 206
δυσὲν ἢ δυσί, δυσῖν.	88	ἐκτρωμα.	88. 128
δύνη ἢ δύνασασθαι.	158	ἐκτρῶσαι.	88
δύσελγος.	184	ἐκῶν εἶναι.	118
δυσρπειῶδες.	80	ἐκλύχνιον.	64. 190
δυσωπία.	80	ἐλουόμενον.	80
δῶη ἢ διδώη.	152	ἐλπιζόμενος.	52
δωματίον.	106	ἐμβεβίθεια.	124
ἐάν ἀξῆς, ἐάν ἀγάγῃς.	154	ἐμβελθής.	92. 124
ἐγγιον, ἐγγιον.	130	ἐμελλον γράψαι, γράφειν, γρά- ψεν.	162
ἐγεγράφεσαν.	58	ἐμελλον θεῖναι, ποιεῖν, ποιήσειν.	148
ἐγκάθετε.	146	ἐμπιστῶδες.	34
ἐγκερτεύεδες.	192	ἐμπρησμός ἢ ἐμπυρσμός.	148
ἐγρήγορα, ἐγρήγορε.	46	ἐμπύει μου.	6
ἐδεδίεσαν, ἐδέδισαν.	76	ἐνάρετε.	144
ἐδίετο, ἐδέιτο.	160	ἐνδον εἶμι, εἰσέρχομαι, διατρίβω.	50
ἔδομα.	144. 154	ἐνδυμνία.	148
			ἐνε-

INDEX.

ἐνενοήκεσαν.	58	ἐπέξελθυσόμεθα.	80
ἐνδύλαιον.	212	ἐπεποιήκεσαν.	58
ἐνέχυρα, ἐνέχυρον.	160. 134	ἐπέσσωσε.	10
ἐνεχυρεμαῖα.	160	ἐπέσθησε.	122
ἐνήλατα.	74	ἐπιβόλαιον.	212
ἐνθήκη.	94	ἐπίδεσμος, ἐπίδεσμον.	128
ἐνιαύσιον, ἐνιαυσιαῖον.	160	ἐπίδοξον.	52
ἐνίσατο.	60	ἐπικλιντρον.	52
ἐντέχνως.	152	ἐπὶ κόρρης πατάξαι.	72
ἐντρέπεσθαι.	80	ἐπιλήσμων.	182. 208
ἐνυφρον.	62. 194	ἐπίνειαι, ἐπιέναι.	6
ἐν χρῶ κουρίας.	18	ἐπίορκ.	136
ἐξάδελφοι.	134	τῆ ἐπιούσης, ἐπιούσης ἡμέρας.	210
ἐξαέτης, ἐξέτης.	182	ἐπιπλα.	148
ἐξαίφνης.	50	ἐπιπολής.	50
ἐξαλαῶσαι.	160	ἐπίσημον.	52
ἐξάμβλωμα.	128	ἐπισάσεως ἄξιον τὸ πρᾶγμα.	122
ἐξαμβλώσασθαι.	88	ἐπιτέθει οὐκύνων ἢ ὠρίων.	48
ἐξάπηχυ.	182	ἐπίτεξ.	146
ἐξάπλεθρον.	182	ἐπίτοκος.	146
ἐξ ἀρχῆς.	34	ἐπιτροπιάζειν.	28
ἐξ ἐκείνου.	14. 206	ἐπιχειμάζειν σαυτόν.	172
ἐξεπιπολής.	50	ἐπίχαρις.	128
ἐξέτρωσεν, ἐξήμβλωσε.	128	ἐπὶ χειρῶν.	144
ἐξειδιάζονται.	86	ἐπλέετο, ἐπλεῖτο.	160
ἐξίναι, ἐξιέναι.	6	ἐπριάμιω.	56
ἐξ ὀνείρα ὄψεως.	186	ἐργοδότης, ἢ ἐργοδοτεῖν.	152
ἐξονυχίζειν.	126	ἐρύγεσθαι.	20
ἐξπηχυ.	182	ἐρρέετο, ἐρρεῖτο.	160
ἐξορμηρίζειν.	42	ἐρυγγάνειν.	20
ἐξυπνιοθῶμαι.	96	ἐσήμαναν.	10
ἐπανορθῶσαι.	208	ἴσθ' ὅπη.	116
ἐπαοιδή, ἐπωδή.	102	ἔσιν ὅτε.	116
ἐπαρίσερον.	110	ἔχατον, ἔχατώτατον 54. ἔχάτως	
ἐπειτεν, ἐπειτα.	48	ἔχει, 172. ἔχάτως πονηρός,	
ἐπέξειμι, ἐπεξιῶν.	80	ἔχάτως φιλόσοφοι.	ibid.
			ἔτε-

I N D E X.

ἕτερον τοῖν ποδοῖν. ἕτερον τὸν πόδα.	ζωρότερον.	58
216	ἠθελήκηναι.	146
ἕτερόφθαλμον.	ἠκηκόεσαν.	58
ἔτι.	ἠλει, ἠληθεν.	58
διαγγελλίζομαι. διαγγελλῶ.	112. 114	ἠλειπται.
διγενής ἢ διγενίς.	198	ἠμλω.
διδαιμονεῖν, δίδαιμοναῖν.	28	ἠμίκακον.
διδόχουιν.	202	ἠμικεφάλαιον.
διερον, διέριον ἱμάτιον.	58	ἠμίκρανον.
διετηρία.	210	ἠμιμόχθηρον.
εὐζωρον, εὐζωρότερον.	58	ἠμίσεις.
εὐθειείδης. εὐθείεια.	210	ἠμυνάμλω.
εὐθύ ἢ εὐθύς.	58	ἦν, ἦν ἐγώ.
εὐκαιρεῖν.	50	ἦνίσατο.
εὐκερματεῖν.	158	ἦνυσρον.
εὐκοιτεῖ.	8	ἦπήσαοθς.
εὐτως ἔχει μοι. εὐνοϊκῶς.	56	ἦπητής.
εὐξάμλω.	202	ἦπόρησε.
εὐπορεῖν κερμάτων.	158	ἦρακλέα, ἦρακλῶ.
εὐραοθς, εὐρέοθς.	56	ἦρως, ἦρως.
εὐρημα, εὐρεμα.	196	ἦς ἐν ἀγορᾷ, ἐὰν ἦς ἐν ἀγορᾷ.
εὐσάθεια, εὐσαθής.	124	ἦσθα.
εὐσομα, εὐσομεῖν.	212	ἠδόκουν.
εὐσχήμων.	146	ἠξάμλω.
εὐχολῆς ἔχειν.	50	ἠχασι.
εὐτυχής.	198	Θᾶπτον.
εὐχαρσεῖν.	8	θελίω, θελήσω.
εὐχρησεῖν.	178	θεμισοκλέα, θεμισοκλῶ.
ἔφης, ἔφηθα.	100	θεόφυτον.
ἔφθαρται ἢ κόρη.	22	θεράπαινα.
ἔφιλολόγησα.	174	θερμάναι, θερμῶσαι.
ἔφιόρκους, ἐπιόρκους.	136	θερμασία.
ἔφλέγμανε, ἐφλέγμιλω.	10	θέρμη, θέρμα.
ἔω.	120	θερμότης.
ἔωνημαι, ἔωνημῆος, ἔωνησάμην.	56	θετός.
Ζέει, ζεῖ.	94	θησέως.
		θει-

I N D E X

Θελδακίνη.	52	καεῖς.	
Θείδαξ.	52	καρποὶ ξηροὶ ἢ ὑγροί.	78
Θρυακίς.	64. 190	καταγυρόχασι.	124
Θυεῖα.	64	καὶ κοιλίας ποιεῖν.	46
Θυρεός.	160	κατάδεσμοι.	136
Θυμέλη.	64	καταλογή.	128
Ἰατρεία.	202	καταμύειν.	192
Ἰγδῖς.	64	καταντικρύν.	150
τὰ ἴδια πράττειν.	192	κατανύξαι.	194
ἰδιοῦσθ.	86	καταπροΐξεται, & καταπροΐξεται.	94
ἰέρεια.	200		68. 194
ἱερόθυτον.	62	καταπίνει μοῦ.	6
ἱερωσύη.	202	καταπίγων.	84
ἱκεσία, ἱκετεία.	4	κατασχάσαι.	94
ἱλύς.	24	καταφαγὰς, κατωφαγὰς.	190
ἵνα ἄξωσιν, ἵνα ἀγάγωσιν.	124	καὶ χειρῶν, καὶ χειρός.	144
ἰππεῶν, ἰππῶν.	66	κατέδομαι.	144. 154
ἵπλασθαι.	142	κατ' ἐκεῖνο καιροῦ.	122
ἰσῶν, ἰσεῶν.	66	κατέπλισσα αὐτῆ.	6
ἰταμός ἢ ἀναιδής.	128	κατίναί, κατιέναι.	6
Καθά.	188	κατ' ὄναρ.	186
καθάραϊ, καθῆραι.	10	κατορθώματα.	106
καθέζομαι, καθεδῆμαι.	114	κατορθώσαι.	106. 208
καθεοθεῖς, καθεοθήσομαι.	114	κατῶρυκται, κατορθῶρυκται.	12
καθιερώσαι.	82	κείρασθαι.	140
καθα, καθό, καθώς.	188	κεῖσθαι.	92
κάκκαβον, κακκάβλω.	188	κεκραγμός.	148
κακοδαιμονεῖν, κακοδαιμονεῖν.	26	κεντέω.	94
καλαμεῶν, καλαμών.	66	κέρασον.	58
καλλιγραφεῖν. εἰς κάλλος γράφειν.	48	κεφαλαιωδέσατον.	116
	48	κεφαλοτομεῖν.	150
κάλλιον. καλλιώτερον.	54	κηλῖς.	12
κάλλυντρον.	44	κισαίθα.	198
καμμύει.	150	κίτρα.	212
καρατομαῖν.	150	κιχράναι.	178
καεῖωαι.	140	κλαδᾶν, κλαδεύειν.	72

FF

I N D E X.

κλεῖδα.	204	κύκλιος αὐλητής.	66
κλεῖν.	204	κυναγός, κυνηγός.	190
κληρονομήν.	52	κυνάελον, κυνίδιον.	76
κλίβαιος.	76	κυνηγέτης.	190
κνέφαλον.	72	κωλίω.	26
κνήμη.	144	κωλύφιον.	26
κτημίς.	70	Λάγνης, λάγνος, λαγώς, λαγός,	78
κρυχύλη.	170	λαγώς.	150
κοιτών.	106	λάκαινα, λακωνική.	128
κόκκιον.	176	λάμυρος.	212
κόλαξ.	56	λάρυγξ.	84
κόλαβος.	82	λάσαυρος.	74
κόλαφος.	82	λεκάριον.	214
κοκκυβιγής, κόκκυβος.	192	λευκὴν ἡμέραν διαγαγεῖν.	198
κολόκυνθα, κολοκύνθη.	190	λήδα, λήδας.	182. 208
κολυμβάδες ἐλαῖαι.	46	λήθαργος.	78
κολυμβήθρα.	140	λίβανον.	78
κόπτειν ἔθ' ἑώραν.	74	λιβανωτός.	188
κορέσιον, κορίδιον, κόριον, κορί-	24	λιθάριον, λιθίδιον.	80
σκη.	28	λιμόν.	140
κορέϊν.	28	λίτρον.	134
κόρημα.	28. 44	λίτρον, λίτρον ἀφροῦ.	64
κόρις.	134	λογεῖον.	84
κορυδαλός, κόρυθος.	150	λόγιος.	80
κορυφαϊότατον, κορυφαῖον.	102	λούομαι, λούσαοθ, λούμαι, λού-	138
κόσκινον ἠπῆσαοθ.	32	μην.	18
κοχλιάεον.	140	λυχνία, λύχνιον.	206
κράββατος.	20	λυχνούχος.	120
κράμβη.	56	λωποδύτης, λῶπος.	204
κράσηλα.	74	Μαγειρεῖον, μάγειρος.	84
κραυγασμός.	148	μάξαι.	202
κρεῖσσότερον, κρεῖσσον.	54	μάλη. ὑπὸ μάλην.	52
κρίβανος.	76	μάλλον πλεσιώτερος, μάλισα πλου-	132
κρούσαι ἔθ' ἑώραν.	74	σιώτατος.	μα
κρύβεοθ, κρύπτεοθαι.	140	μάμμη, μάμμιον.	
κυάνεα, κυανᾶ, κυανοῦς.	88	μαμμόθρεπιθ.	

I N D E X.

μαχοῦμαι.	206	νικῶν.	152
μεγιστᾶνες, μέγα δυνάμεις.	84	νίμμα.	82
μέθυσα ἀνὴρ, γυνή, καὶ μεθύση	60	νίτρον.	134
μείρακες, μείρακίσκος, μείρακιον,		νοοίη.	152
μείρακύνδιον.	90	νόσος, νόσος.	200
μή οὖν.	150	νοσός, νοσσίον, νοσσάρον.	88
μεσεγγυηθῆναι.	46	νομιλία.	58
μεσιδιωθῆναι.	46	νώττος, νώτου, νώτα.	126
μεσοδάκτυλα, μέσα δακτύλων.	84	Ξηρὸς καρπός.	124
μέσον ἡμέρας, μεσημβρία, μέση ἡ-		ξύρα.	130. 204
μέρα.	210	Οδυσσεύς, Οδύσσεια.	202
μεσονύκτιον.	16	ὄδμη, ἢ ὄσμη.	30
μεσοπορεῖν.	182	οἶδηκεν, οἰκοδόμηκεν.	60
μετριάζειν.	188	οἰκίας δεσπότης.	162
μέχρι, μέχρις.	6	οἰκογενής.	86
μη δῆπερ.	162	οἰκοδεσπότης.	162
μηλα μηδικά.	212	οἰκοδομή. οἰκοδόμημα.	186
μιαρία.	152	οἰκόσιτος.	86
μιαρός.	152	οἰκότριψ.	86
μιερός.	136	ὀλίγη ἐστὶ διδασκαλία.	212
μονθυλεύω.	156	ὀλοσφύρατον, ὀλοσφυρον.	86
μονόματον, ἢ μονόφθαλμον.	54	ὀλυμπιονίκης.	200
μοχλὸς ἢ μοκλός.	134	ὀμῆμα.	206
μυελός.	136	ὀμφαξ.	16
μύκαι, μύκητες.	86	ὀνθηποτοῦν, ὀντινοῦν.	162
Νάπυ.	126	ὀνυχίζειν.	126
ναῦς, νῆες.	68	ὄπας.	206
νεῖκος.	200	ὄπιθεν, ὄπισθεν.	4
νέμω, νεμήσω.	202	ὀπιάνιον.	120
νεομιλία.	58	ὀπωροπώλης, ὀπωρώνης.	88
νεοτλός, νεοτλίον, νεοσός.	88	ὀργάσαι.	204
νεφρός.	132	ὀρθρος, ὀρθρεύεσθαι.	120
νηρόν ὕδωρ.	14	ὀρθροσάδιος χιτών.	102
νήσης ἢ νῆσις.	142	ὀρθρινός, ὀρθριος.	16
νῆ τῷ θεῷ.	82	ὀρμή.	180
		ὀρμηλα.	42
			ὀρ-

I N D E X.

ὀρκώτης.	158	πενταετηρικὸς ἀγών.	πενταετηρεῖς.
ὄρχησθαι.	64		180
οὐδείς, οὐθείς.	76	πεντάμιλλον, πεντέμιλλον, πεντέπηχυ.	
οὐδέποτε, ἐδεπώποτε εἶδον ἢ	ἔποί-		182
ησα.	204	πεποιθέναι.	130
ὄ δῆπου.	162	πεποίθησις.	130
ὄχι αἰσθάνομαι.	154	πέπων.	108
ὄχι οἶον ὀργίζομαι.	162	περίεσθαι.	10
ὄφλημα, ὀφείλημα.	208	περὶ σπάδης.	182
ὄχετος τῶν ὑδάτων.	140	περικλέα, περικλήη.	60
ὄψινός κ' ὄψιος.	16	περίσασις.	164
ὄψιν.	74	πέτεος.	142
ὄψωνιασμός, ὄψώνιον.	184	πηλείδης.	200
Παιδίσκη.	102	πηλέως.	22
παῖξαι, παῖσαι.	102	πηλός.	16
παλαιστής, παλαστή.	130	πηνίκα. πηνίκα ἀποδημήσεις.	14
παλαιστρικός, παλαιστρικός.	102	πηχῶν, πήχως, πήχεσθαι.	104
πάλι, πάλιν.	124	πίνακίς.	70
παιδοκεύς, παιδοκεύτρια, παιδο-	παιδο-	πίπτειν, πίπτω.	12
χειών, παιδοκείων.	134	πίπτω.	130
πάντοτε.	38	πίπτωσθαι.	180
πάπεισθαι.	132	πίπτωσις.	176
παρὰβάλλειν.	122	πλάγιος, πλάγιος.	94
παρὰβάλλομαι.	100	πλόκιον.	110
παρὰβόλιον.	100	πνιγνῆσθαι καλύβη. πνιγνῆσθαι.	38
παρὰδειγμα.	6	πνιγνῆσθαι.	14
παρὰθήκη, ἢ παρακαθήκη.	138	πνιγνῆσθαι.	18
παρὰκορεῖν.	28.44	πνιγνῆσθαι.	18
παρὰσιτῆσθαι.	56	πνιγνῆσθαι.	200
παρὰτίπτεσθαι.	180	πνιγνῆσθαι.	72.212
παρέδρασι.	210	πνιγνῆσθαι.	182
παρεμβολή.	166	πνιγνῆσθαι.	16
παρενθήκη.	94	πνιγνῆσθαι.	14
παροψίς.	74	πνιγνῆσθαι.	14
πεινῆν.	18	πνιγνῆσθαι.	192
πελαργός, πελασγός.	40	πνιγνῆσθαι.	200
			πνι-

I N D E X.

Φεϊάμηνος, πείαδης.	56	σαπράν.	166
φθαλώς.	104	σάρον, σαροῦν.	28.44
φθροασκάνιον.	30	σάρωσον.	44
φθροαμμα.	104	σημάναι, σημειῶσαι.	10
φθροματίον.	106	σίκυστος πέπων & σπερματίας.	108
φθροθεσμία.	10		108
φθροκοιτών.	106	σιγχαίνομαι.	96
φθροκοπή.	30	σίλφη.	132
φθροκόπτειν.	30	σίναπυ.	126
φθροπετώ.	104	σιτομετρεῖσθαι, σίτον μετρεῖσθαι.	168
φθροσβασκάνιον.	30	σκεδάννυται.	94
φθροσγελῶ.	208	σκαίον.	110
φθροσδείδης, φθροσδέειδης.	196	σκατός, σκάττος.	128
φθροσδοκώμηνον.	52	σκέυη τὰ κτ' ἢ οἰκίαν.	148
προσίναί, προσιέναι.	6	σκίμπους.	20
πρίσφατον.	14. 164	σκιψ, σκιφός.	176
πρόσωπα, πρόσωπον καλόν.	166	σκορπίζεσθαι.	94
προτένθης.	206	σκώρ.	128
πρώτον, πρώτως.	138	σμήμα, σμησαι.	108
πλώμα νεκρῶν, οἰκων.	164	σμήγμα, σμηξαι.	108
πύελτος.	136. 142	σοφώτατος τῆς ἡλικίας.	210
πυρία, πυρῆδης.	142	σπίλτος.	12
Ράξ.	26	σατός χιτῶν.	102
ῥαότερον, ῥαόν.	178	σαθερός.	92
ῥάπισμα.	72	σαμνία.	178
ῥάφαντος, ῥαφανίς.	56	σέμφυλα.	180
ῥαφίς.	32. 70	σηθίδιον, σηθύνιον.	168
ῥέει, ῥεῖ.	94	σλεγγίς.	130. 204
ῥοίδιον, ροίδιον.	108	σρατόσπεδον.	166
ῥοός, ῥοῦς.	200	σηνιᾶν.	168
ῥύμη.	180	σρόβιλον, συσροβιλῆσαι.	174. 176
ῥύπτος.	58	σρωματεὺς, σρωματόδεσμος.	178
ῥώξ.	26	συνσπείνδον, σῦσπιον.	110
Σάκκτος.	108	σύναχτος.	168
σαλπικτής, σαλπίσκι, σαλπισής.	80. 82	συγλήης, συγλήίς.	198
		συγγνωμονῆσαι.	168
			συχ-

I N D E X.

συγγίῳναι.	168	τῖνι διαφέρει.	174
συγκάθεδροι.	210	τίτλη.	52
συγκαθῆκεν.	176	τίλφη.	132
συγκατιέται.	176	τομὸς κρέως, ἢ πλακῦντος.	8
συγκαταβαίνειν.	176	τονθορυσμός, τονθρυσμός, τονθορύ-	
συγκρίειν τόνδε τῷδε.	122	ζειν, τονθρῦζειν.	158
σύγκρισις.	120	τρύγοιπθ.	132
συγκριθῆναι.	40	τρίτως.	138
συμπαισίας.	102	τραχαιϊκόν.	12
συμπολίτης.	72	τρύβλιον.	74
συμπότης.	214	τρύξ.	24
σύμπλωμα.	104	τρυφᾶν.	168
συμφοιτητής.	178	τυγχάνω, τυγχάνεις ἄν.	120
συμφορεῖ.	164	τύλη.	72
συνέπεσεν αὐτῷ τότε γνέσθ.	104	τύπλιν γασέρα.	34
συνέφηβθ.	212	Τειν.	126
συνιῶτετο, συνιῶτησεν.	126	ὑελθ.	136
συνδιασώτης.	214	υἱέα, υἱόν. υἱέως, υἱέθ.	22. 114
συντυχία.	104	ὑλισήρ.	132
σύσσημον.	184	ὑπάγειν γασέρα.	136
σὺς ἄγελθ.	168	ὑπαιθρον, ὑπαίθριον.	106
συχολασής.	178	ὑπάλλαγμα.	134
σφυρήλατον.	86	ὑπαρ.	186
χάζω, χάω.	94	ὑπεραυξήσεις ἢ οὐχων ἀφαιρεῖν.	126
σώματα.	166	ὑπέρδειμυς.	170
Τάχιον.	26	ὑπερείδης.	200
τεθεληκέναι.	146	ὑπέρσοφθ.	170
τελευταϊότατον, τελευταῖον.	22	ὑπόβλητθ.	146
τελοῖη.	152	ὑπόδειγμα.	6
τένδω.	206	ὑποδέσαθ, ὑποδήσαθ.	196
τέμαχθ.	8	ὑπόθεσις πεωλεγμένη.	110
τέτληχε, ἢ τετύχηκε.	174	ὑποπλάειν.	80
τεχνήσαθ, τεχνάσαθαι.	216	ὑποσάθμη.	24
τεχνικῶς.	152	ὑποτίθησι, ὑποτίθεται.	210
τηθελαδῆν.	132	ὑποτροπιάζειν.	28
τι διαφέρει.	174		ὑπὸ

I N D E X

ὑπὸ μάλλω.	84	χήμε.	170
ὑπώπια.	206	χθεσιόν, χθίζόν.	142
ὑσπληξ.	24	χόλικες.	136
ὑσπρίζειν ἔ καιρῶ, & τῷ καιρῶ.	100. 194	χονδροκόνειον.	136
Φαγάς.	190	χρέα διαλύσαθς.	172
Φάγομαι.	144	χρεωλυτῆσαι.	172
Φακή, Φακός.	200	χρέως, χρέος.	172
Φανός.	18	χρησιμεῦσαι.	172
Φάρυγξ.	22. 212	χρήσιμον γινέσθαι.	154
Φασιανοὶ ἵπποι, Φασιανικοὶ ὄρνευ.	204	χρήσιμον ἐν τῷ βίῳ.	160
Φθῆρα.	134	χρησὸς τὰ ἤδη, & τὸ ἤδη.	88
Φιλοίη.	152	χρῦσα, χρυσᾶ, χρυσῆς, χρύσεος.	204
Φιλολογῶ, Φιλόλογος.	174	χωρὶς εἰ μή.	136
Φιλομήλα.	198	Ψέθος.	66
Φιλοπότης, Φιλοπότης.	200	Ψιλὸς αὐλητής.	18
Φλεγμᾶναι, Φλεγμῆναι.	10	Ψιλόκρητος.	132
Φλέινα, φλῆς, φλέος.	128	Ψοία.	132
Φρονεῖν τὰ ὄντα.	170	Ψύα.	132
Φρονιμεύεσθς.	170	Ψύλα, ψύλλος.	146
Φυγαδεῦσαι, Φυγαδευθῆναι.	170	Ωδηκέν, ὠκοδόμηκεν.	60
Φυλέτης.	212	ὠμοκε, ὀμώμοκε.	12
Χάλκεα, χαλκᾶ, χαλκοῦς.	88	ὠνυχισάμην.	126
Χέρεξ.	20	ὠρκισεν.	158
Χάριν εἰδέναι.	8	ὠρκώσε.	158
Χεῖρην, χερσιν.	58	ὠσί.	90
		ὠτοις.	90
		ὠνάμην, ὠνήμην.	6

I N

INDEX AUCTORUM,

qui vel emendantur vel illustrantur
in Notis Nunnescii.

- A**chilles Staius in Proleg. Arati. 49
 Ælianus 130. de Acieb. 166. 174. Præf.
 Ælius Dionysius. 16. 26. 32. 34. 44. 49. 53. 90. 97. 127. 147. & alibi.
 Ægyptii. Præf.
 Æolum mos. 31. 77. 133. 150. Præf.
 Æschines. Epist. 210. *ἢ παραπροβίαις.* 217
 Æschines Socraticus. Phot. Præf.
 Æschylus. 83. 149. Prometheus exposit. & 164. Phot. Præf.
 Ætius. 26
 Agellius. 99. 150. 181. Præf.
 Alcæus. 77. 109
 Alcman. 52
 Alexander Syrus. 97. 115. 153. Præf.
 Alexandrini. Præf.
 Alexis. 19. 92. 139
 Ammonius. restit. 7. 8. 14. emend. 19. 38. 40. 51. 53. 54. emend. 57. 59. 77. 82. 87. 90. 93. 106. 126. 134. emend. 139. 150. 164. 178. & alibi.
 Ammonius Philosophus in Ca- teg. 112. 145
 Andreas Schott. Præf. & pag. 83
 Anaximenes, auctor Rhetoric. ad Alexand. 123
 Antiphanes, Com. 30. 65. 72. 147. & alibi.
 Antipho. 8. 31
 Antisthenes. Phot.
 Aphthonius. 210. Præf.
 Apollodorus, Com. 36
 Apollodorus Cyrenæus. 196
 Apollonius Lib. 2. de Syntaxi, 18. 122. Lib. 1. de Synt.
 Apulejus. 99. 213
 Archippus Com. Pluto. 32
 Aristides Quintilianus. 211
 Aristides Sophista. 4. optimus
 Atticus. ibid. Panathen. 292
 Apologia commun. 32. 50. 51. Panathen. 119. 127. 143. Phot. Præf.
 Aristocles. Phot.
 Aristophanes Grammaticus. 144
 Aristophanes, poëta. norma Ser- monis Attici. 4. qui peccat aliquando. ibid. Pluto. 90. Nub. 20. 59. Equit. confid. 18. 34. Vespis. 34. Acharn. 80. Ran. 152. Avib. 190. Æo.

I N D E X.

Æoloficone. 107. Amphira- rao, expos. 162. ἐν τῷ γήρα. 162. Dædalo. 189. Dæda- leusi. ibid. Detaleusi. 32. 33. Phot. Præf. & alibi.	differunt tantum sono. 32. 77. 181. 184. & sæpe.	
Aristoteles. Poëticis. 22. 58. exposit. 66. 80. 112. Gryl- lo. 123. in quæst. Homeri. 112. lib. 3. Rhet. expos. 123. 173. Categor. 138. Meteoris expos. 75. lib. 2. de Historia & 3. de Partib. 63. lib. 5. de Histor. 57. lib. 4. de Part. 19. Nico- mach. 155. lib. 4. Politic. 19. in Rep. Methon. 57.	AuCTOR vitæ Aristotelis ex ve- teri tralatione. 112	
Artemidorus. 137	Avienus. Præf. 132	
Asconius. 96	Ausonius expositus. 132	
Asiatici. Præf.	Basilides Milesius. Phot. 10. 206	
Athenæus. ut posset emendari multis locis. 19. lib. 1. 92. lib. 2. in Epitoma 109. lib. 3. 171. lib. 6. 86. lib. 8. 76. lib. 9. 27. 58. 74. 79. 98. lib. 4. 189. lib. 12. e- mend. & expos. 66. lib. 15. 19. & sæpe alias. ut emend. 46. confid. 52. 204.	D. Basilus. 184	
Attici quæ mutant. 6. 16. ellipsis familiaris illorum 15. Præf.	Balbus Trallianus. 32	
Attius. 24	Batrachomyomachix auctor. 171	
Auctor Rhetoricorum ad He- rennium. 163	Bellonius. Præf. 171	
Auctor Philomelæ, sive Ovi- dius. 158	Bithyni. Præf. 171	
Auctor qui collegit ea verba quæ	Brutus. Phot. 184	
	Cæsar de ratione Latine loquen- di. Præf. lib. 1. de Analog- gia. ibid.	
	Callimachus. 102	
	G. Canterus. 151	
	Caper Grammaticus. 144	
	Carisius. 51. 55. 76. 81. 83. 138	
	Cato de liberis educandis. 66	
	Catulli loci expositi. 20. 107. 215	
	Censorinus expositus. 174	
	Chæroboscus. 159. 177. & alibi.	
	Cicero. vide M. Tull.	
	Clearchus. 132	
	Clemens Alexandrinus. 179	
	Clidemus. 57	
	Columella. 126	
	Comici. 18. mediæ Com. 30. veteris ibid. 57. 83. 84. novi 92. 139. veteres 173. medii 204. Præf.	
	Constantinus Lexicographus no- tat. Gg	

I N D E X.

	tat. 49. 52. 62. 67	Eratosthenes.	174
Corinna.	136	Erotianus. confid.	32. 35. 44.
Corinthus.	157		53. 97. 100. 118. 131. 157.
Cornelius Celsus.	200		confid.
Cornelius Tacitus.	85	Etyrnologiftes.	14. expof. 20.
Cornu Copiæ, aut Amaltheæ.			77. 130. confid. & alibi
	22. 60. 94. & alibi.		fæpe.
Corona preciofa.	54	Eubulus.	36
Crates de Dialecto Attica.	57.	Euclides.	149
	126	Euphronius.	137
Cratinus.	30. 41. 55. 58. 70. 92.	Eupolis.	28. 40. 54. 70. κόλαξι,
	98. 159		72. 79
Critias.	Phot.	Euripides. Hecuba	16. Alcme-
Crito Meffeniâ.	20		na 19. Hecuba 28. 60. 64.
Demetrius περὶ ἑρμηνείας.	86	Cyclop.	92. 143. Andromach.
Demosthenes.	10. 51. de Corona		confid. 151. 173. O-
	88. 91. 134. 154. in Androt.		rest. 216. Præf. Phot.
	155. 170. pro Corona	Euftatius. Iliad. A.	144. 57. B. 5.
	195. 205. Olinth. prim.		103. Δ. 7. 26. K. 32. Λ. 9.
	209. in Midiam 210. 216.		74. M. 98. N. 40. O. 62.
	in Nexram, fit ne ejus		86. Π. 7. P. 6. 57. Σ. 49.
	113. Phot. Præf.		Υ. 101. Φ. 12. Ω. 14. O-
Dioscorides.	42. expof. ibid. 60.		dyff. A. 16. 19. 22. 33.
	quanti faciendus in sermone,		44. 53. 97. 161. Γ. 80.
	ibid. 77.		Δ. 17. Z. 97. H. 19. Θ.
Dinarchus.	165		107. N. 110. P. 78. Υ. 44.
Dio.	199		Ψ. 20. Ω. 98. & fæpe a-
Diodorus Siculus.	207		libi. ut 26. reftit. emend.
Diomedes.	66		157.
Diphilus.	35. 42. 57	Fabius Quintil.	73. 103. 123
Donatus.	83. Hecyra,	Festus Pompejus,	147. expofit.
	134		42. 157
Dores.	15. 22. 57. 70. 77. 80.	Fortunatianus.	19. 110
	103. 133. 147. 153. Præf.	Fulvius Urfinus.	136
	& alibi.	Galenus. Meth.	20. Gloff.
Ennius.	212		32.
Epicharmus.	22. 40. 57. 147		33. confid. & 38. 42. lib.
			2.

I N D E X.

2. de Aliment. facult. *ibid.*
 Gloss. confid. *ibid.* & 43.
 lib. 2. *ἡ τέσσαρς*, 52. Gloss.
 58. de facult. simpl. medi-
 cam. 60. Gloss. 65. 77. 89.
 94. 109. 43. 157.
- Gagianus Rhetor. 184
 Gaza. 42. 47. 70
 Glossarium. 46. 64. 73. 75. 78.
 81. emend. 85. 88. 97. 99.
 108. 118. 120. 126. 135.
 144. 147. 150. 152. 156.
 165. 166. 178. 181. &
 alibi.
- Glossographi. 196
 D. Gregor. Naz. 10
 Halicarnasseus de Idiomatico Thu-
 cyd. 14. 161. Præf.
 Harmenopulus lib. de Syntaxi.
 21. 80. 127.
 Harpocratio. 8. 40. 46. 48. 66.
 80. 91. 113. 147. 162.
 165. 179.
- Heliodorus Chariclea, 113
 Henricus Stephanus notat. 17.
 50. quæ accessio fieri possit
 ejus Thesaurο, 27. 32. 50.
 57. 66. 98. reprehendit
 Phrynichum, 103. 130. no-
 tat. 144. bis.
- Hephæstio. 70
 Heraclides Tarentinus. 90. 131
 Hermagoras. 165
 Hermogenes. 6. 24. 110. 113.
 165. 173
 Hermias in hypomnem. Phæ-
 dri Platon. 81
 Herodianus. 70. 121. *εἰς τὰ ζή-
 τέμενα ἑμερῶν ἔ λόγος*, 201.
 emend. 203.
 Herodotus. Thalia, 34. 46. 49.
 55. Polymn. 73. 119. 138.
 156. Præf.
 Hero in definitionib. Geometri-
 cis. 75
 Helladius in Collectaneis verbo-
 rum, Phor.
 Hesychius. 10. emend. 35. 37.
 42. 50. 136. 159. 177. 178.
 confid. 78.
 Hesiodus lib. 2. *ἔργων*. 36
 D. Hieronymus. 40
 Hippocrates. 44. 65. 88. 131.
 143. 206
 Hipponax. 157
 Homerus. 4. Δ. II. expos. 7. Π.
 II. *ibid.* A. Odyf. 22. sitne
 ejus Batrachomyom. 32.
 46. 55. Σ. Odyf. confid.
 77. 136. 146. 161. Ε. &
 Π. Odyf. 213.
 Horatius. Ode 12. lib. 1. Carm.
 15. in Poët. *ibid.* & 64.
 126.
 Hyperides. 48 72
 Ibycus. 81
 Inscriptiones Antiquæ. 37
 Interpretes Aristotelis Græci. 123
 Interpretes Poëtarum. 112
 Jones. 31. 49. 69. 78. 129.
 135. 169. Præf. & alibi.
 G g 2 Ixus.

I N D E X.

Isæus.	213	Macrobius. Saturnal.	213. Præf.
Isocrates. ad Demonicum,	48	Marcellus Empiricus.	137
Plataic. 155. Areop.	209.	Martialis.	20. 64. 74. 180
de Pace, ibid. Euag. ibid.		Martianus Capella.	174
Julianus.	Phot.	Menander.	23. 134. 139. 146.
Juvenalis.	9. 73. 74. 95	<i>μικρογύνη</i> , 184. de Menan-	
Laberius.	201	dri sermone judicium Pol-	
Laciades.	180	lucis, ibid. Præf.	
Laërtius.	33. 112. 123. 175.	Menophilus.	Phot.
	Præf.	Menodorus.	Phot.
Lampridius.	142	Mnesimachus.	204
Lecapenus de Syntaxi.	203	Moschopulus, Atticismis,	38
Lexicographi quæ omittunt.	8.	emend. 49. 51. emend. 115.	
	87. 136. 192.	126. 140. Sched. 53. 54. &	
Lexicon Rhetoricum.	41. 54.	sæpe alibi.	
	89. & alibi.	Myrtilus.	190
Libanius.	17. 20. 51. 54. 73.	Nemesianus.	expos. 132
	121. 140	Nicander de Dialecto Attica.	66
Libri Regum.	200	Nicander in Theriacis.	26
Lilius.	156. 159. 165	Nicetas.	210
T. Livius.	161	Nicochares.	189
Lollianus.	69	Nicostratus.	168
Lucianus. Solæc. multa Attica		Nigidius.	201
observat, 8. 15. in eodem		Nonius Marcellus.	66. 89
Dialog. 26. 30. 36. 50. 60.		Novius.	42
75. 90. 103. 122. 140. Pa-		P. Joan. Nunnescii Notæ in Plu-	
rasit. 17. Charon. & Mer-		tarchum & Theophrastum,	
cur. 32. Hercul. & Æscul.		43. in Vitam Aristotelis,	
62. <i>ἐν δίκῃ φων.</i> 73. Lexiph.		112. Institution. Rhetoricæ	
131. Demonac. 180. <i>ᾠδὴ</i>		110. 165.	
<i>ᾠδῶν</i> , 50. confid. Hermot.		Ovidius expos.	102. 158
99. & sæpe. Præf.		Orus Grammaticus.	12. 14. 177
Lucretius, Lib. 3.	180	Pacuvius.	43
Lycurgus.	184	Pamphilus Glos.	212
Lysias. pro Eratosthene, 46.		Paroemiæ.	82
89. 102. de aureo Tripode,			Pau-
193.			

I N D E X.

Paufanias.	49	terum, Præf.	
Peripatetici.	Præf.	Plato Comicus ἐογρατῆς,	58. 150
Phanias.	212	Plato Philosophus. 8. 15. in A-	
Phavorinus philosophus.	69	pol. & lib. 2. de Rep. 121.	
	Præf.	138. Timæo expof. 142.	
Phavorinus Lexicographus. mul-		lib. 1. de Rep. 149. in A-	
ta sumfit ex Phrynicho, 5.		pol. emend. ibid. lib. 4. de	
dissentit a Phrynicho, 14.		Legib. 175. 178. Epist.	
152. dissentit a Grammat.		193 Euthyphrone, 214.	
38. 100. emend 74 83.		Phot. Præf. bis.	
84. 111. 124. 130. 148.		Planudes in Collectaneis Gram-	
149. expof. 138. notat. 95.		mat.	79. 164
96. restit. 48. 51. 140. &		Plautus. 7. Capt. 8. 180 Me-	
sæpe alias.		næch. 54. Curcul. 55. 103.	
Pherecrates.	29. 166	126. 140. 151. 171. 174.	
Philemo.	156	Plinius. 9. 30. emend. 43. 46.	
Philippides.	180	87. 102. 137.	
Philo Herennius.	6	Plutarchus. 23. Sympos. 58	
Philoponus.	98	Polemo Sophista. 69. 117	
Philostratus. Vit. Sophist. 69		Pollux. lib. 1. 63. lib. 2. confid.	
115. 117. Epist. 208. Præf.		25. 55. 73. 99. lib. 3. 87.	
Philoxenus. 14. de Notis Iliad.		131. 167. lib. 4. 64. 66.	
116. de Notis apud Home-		lib. 5. 112. lib. 6. restit.	
rum, ibid.		43. 53. lib. 7. restit. 30.	
Phocylides.	158	75. 207. confid. lib. 8. 152.	
Photius.	83. Præf.	lib. 10. 32. 74. & sæpe	
Phrynichus, Poëta Comicus,		alias: ut confid. 35: dis-	
29. 95. expof. 114.		sentit a Phrynich. 107.	
Phrynichus Bithynus. confid.		Præf.	
14. 61. 66. 110. defensus		Polybius.	148.
contra Thomam, 51. 103.		Porphyrius Quæstionibus in	
107. emend. 11. 48. 53.		Homerum,	112
60. 67. 96. 152. notat.		Praxagoras.	22
90. confid. 124. & sæpe		Priscianus.	55 135. 149
alias. Phot. iudicium illius		Proclus in fragment. Chresto-	
de elegantia Scriptorum ve-		mathiæ,	83
		Gg 3.	Præ-

I N D E X.

Prudentius.	142	emend. & expos. 133. Præf.
Ptolemæus Geograph.	emend.	Stoici. 145. 164. Præf.
	37	Strabo. 40. lib. 13. 86
Reginus.	Phot.	Stratis. 52
Rhintho Telepho.	20	Sudas. 38. emend. 78. 129.
Rondelctus.	171	130 multa sumfit ex Har-
Rufinus.	Phot.	pocrat. 46. multa ex Schol.
Scaliger in Varron.	23	Aristoph. 53. confid. Præf.
Scholia Apollonii.	47	Suetonius. 85. 151. de Gram-
Scholia Aristophanis. Pluto, 6.		mat. 174
56. Nub. 9. confid. 58. 100.		Suilas. 69
Acharn. 16. 80. Equit. 9.		Sylla aut Syllas. 69
156. Ranis, 9. 97. Avib.		Synefius. 4. optimus Atticus,
58. Vesp. 45. Pace, emend.		ibid. de Insomniis; ibid.
83. Concionatr. expos. 53.		ἐπὶ βασιλ. 9. Epist. 28.
90. & alibi sæpe. dissentit		34. 46. 98. 142. 159. 161
a Phrynicho, 108. Proleg.		Teleclides. 128. 165
147. 159.		Terentianus. 37
Scholia Euripidis.	46. 75	Terentius. Adelph. expos. 73
Scholia Homeri Iliad.	7	Theocritus. 59. 150
Schol. Nicandri.	212	Theognis. 145
Schol. Sophoclis.	212	Theophilus. 29
Schol. Thucydidis.	46. 115	Theophrastus. Lib. 4. histor.
Secundus Sophista.	117	expos. emend. & confid.
Servius. Æneid. 8, 55. Georg.		42. 43. lib. 8. de histor. 65.
	2, 126	lib. 9. histor. 79.
Sigonius de Rep. Athen.	33	Theopompus Comicus. 41. in
Simeon Sethi.	109	Pantaleonte, 72
Simonides.	98	Theano. 163
Simplicius Categor.	144	Thomas Magister. multa sumfit
Solon.	36. 65. 175	ex Phrynicho, 5. dissentit
Sophocles. Ajace, 8. 92. 121.		a Phrynich. 51. 61. 90.
Andromed. 88. Philoct.		152. dissentit a Polluce, 29.
212. Phot. Præf. & alibi.		dissentit ab Eustat. 32.
Socrates.	Præf.	confid. 61. 62. 63. emend.
Stephanus. ἐθνικ. 32. 33, confid.		106. 138. 165. 169. 118.
		119.

I N D E X.

<p>119. 160. 161. restit. 199. quanti faciendus. & sæpe alias. Præf. bis.</p> <p>Thucydides. 6. cur conquirat hiatus, ibid. 50. 90. 122. 128. 184. Phot. Præf. bis.</p> <p>Tiberinus. Phot.</p> <p>Tibullus. 102</p> <p>Tigres Car. auctor Batrach. 32</p> <p>Timocles. 36</p> <p>Tragici. 19</p> <p>Trypho. 57. 79</p> <p>M. Tullius. Epist. lib. 9. ad fam. mil. emend. & expos. 24. lib. 2. Epist. ad Quint. fratrem, 174. 175. lib. 3. ad Quint. frat. 19. ad Attic. expos. bis, 174. 154. 155. lib. 3. de Orator. expos. 20. Bruto, 89 lib. 1. de Offic. 106. Coelian. 19.</p>	<p>Philip. 211. Verrin. 214. Præf.</p> <p>Turnebus. 180</p> <p>Tzetzes in Hesiodum. 65</p> <p>Valentini. 109</p> <p>Valerius Maximus. lib. 8. expos. 123</p> <p>Varro. 9. lib. 5. de Latina lingua, 23. de Numism. 55. de Vit. pop. Rom. 66. 120. 150. 169.</p> <p>P. Victorius. 123</p> <p>Virgilius. lib. 1. Æneid. 19. lib. 2. Georg. 212. 213.</p> <p>Vitruvius, Lib. 5. 64</p> <p>Xenophon. 6. 27. lib. 1. Pæd. emend. 32. lib. 2. Hellenic. 55. 79. 92. 95. 127. 169. 179. Phot.</p> <p>Zenobius. 77</p> <p>Zenodotus Grammaticus. 77</p> <p>Zoilus. 126</p>
---	---

In Notis p. 27. col. 2. lin. 33. pro εὐδαιμονεῖν ἔσ' εὐδαιμονᾶν lege
κακοδαιμονεῖν ἔσ' κακοδαιμονᾶν.

TRAJECTI ad RHENUM

Typis PETRI MUNTENDAM.

